

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

ASHMOLEAN LIBRARY
OXFORD

—
Ex Libris

EDUARD FRAENKEL

Corpus Christi Professor of Latin, 1935–53

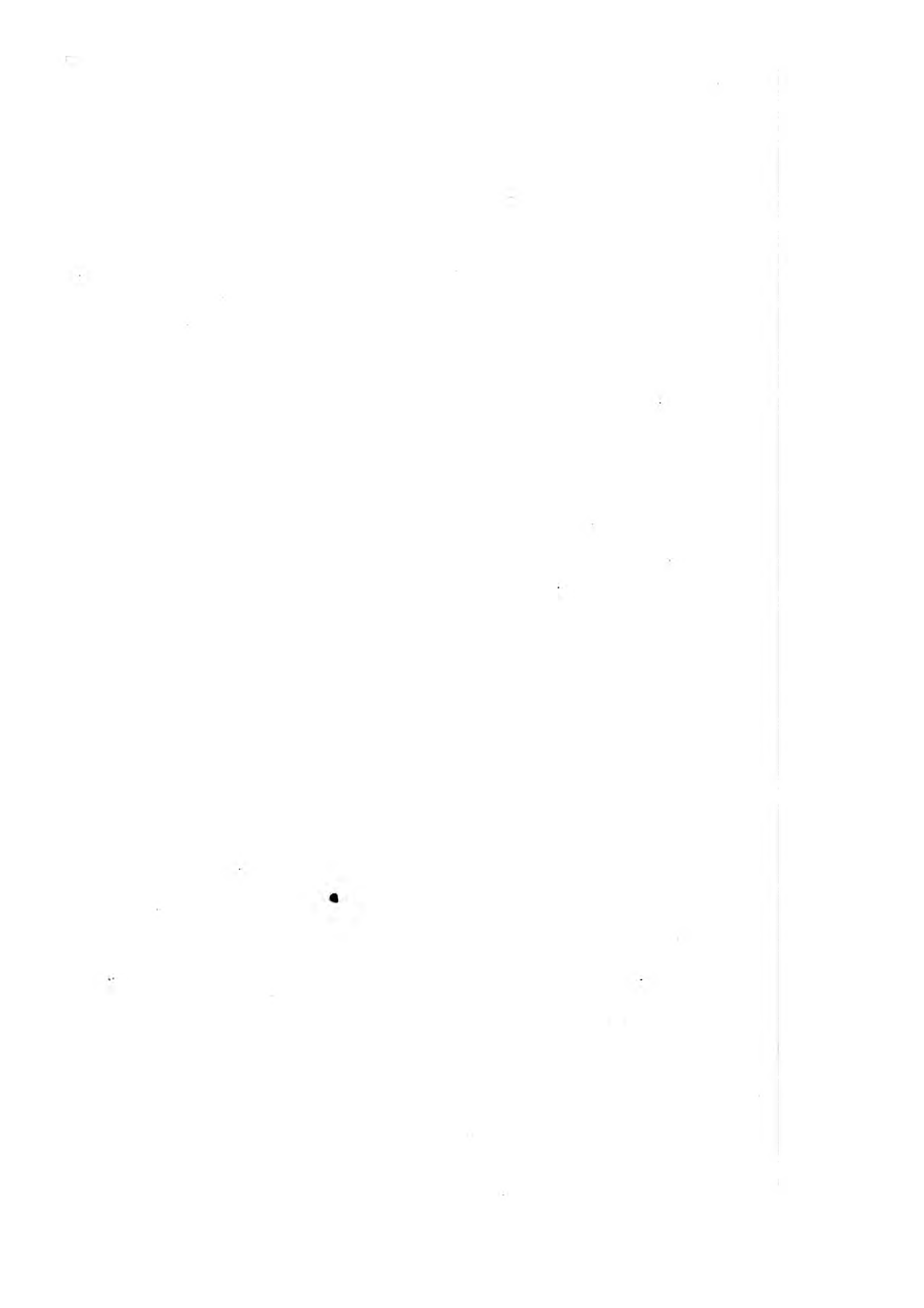
—
1970

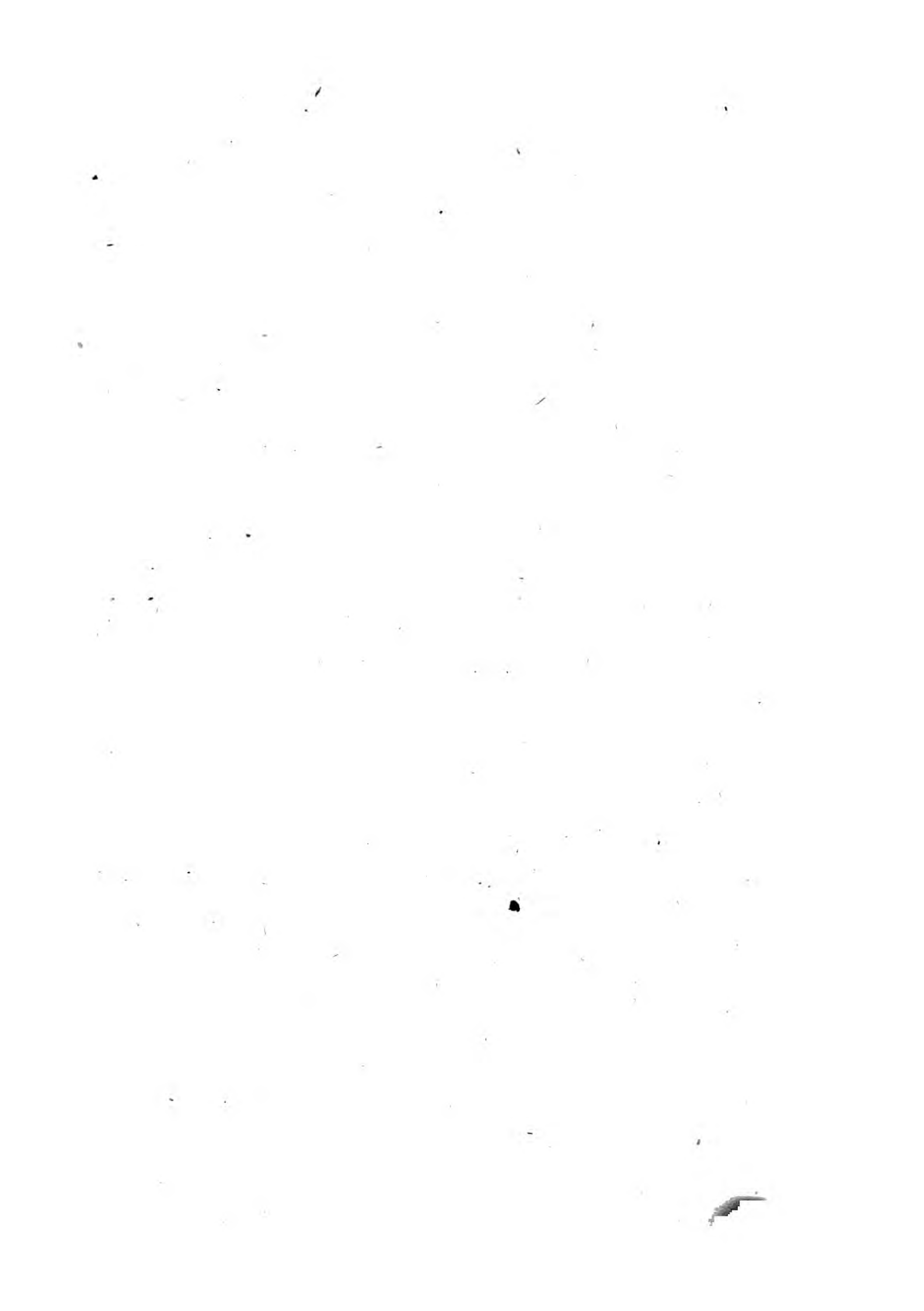
Eduard Fraenkel

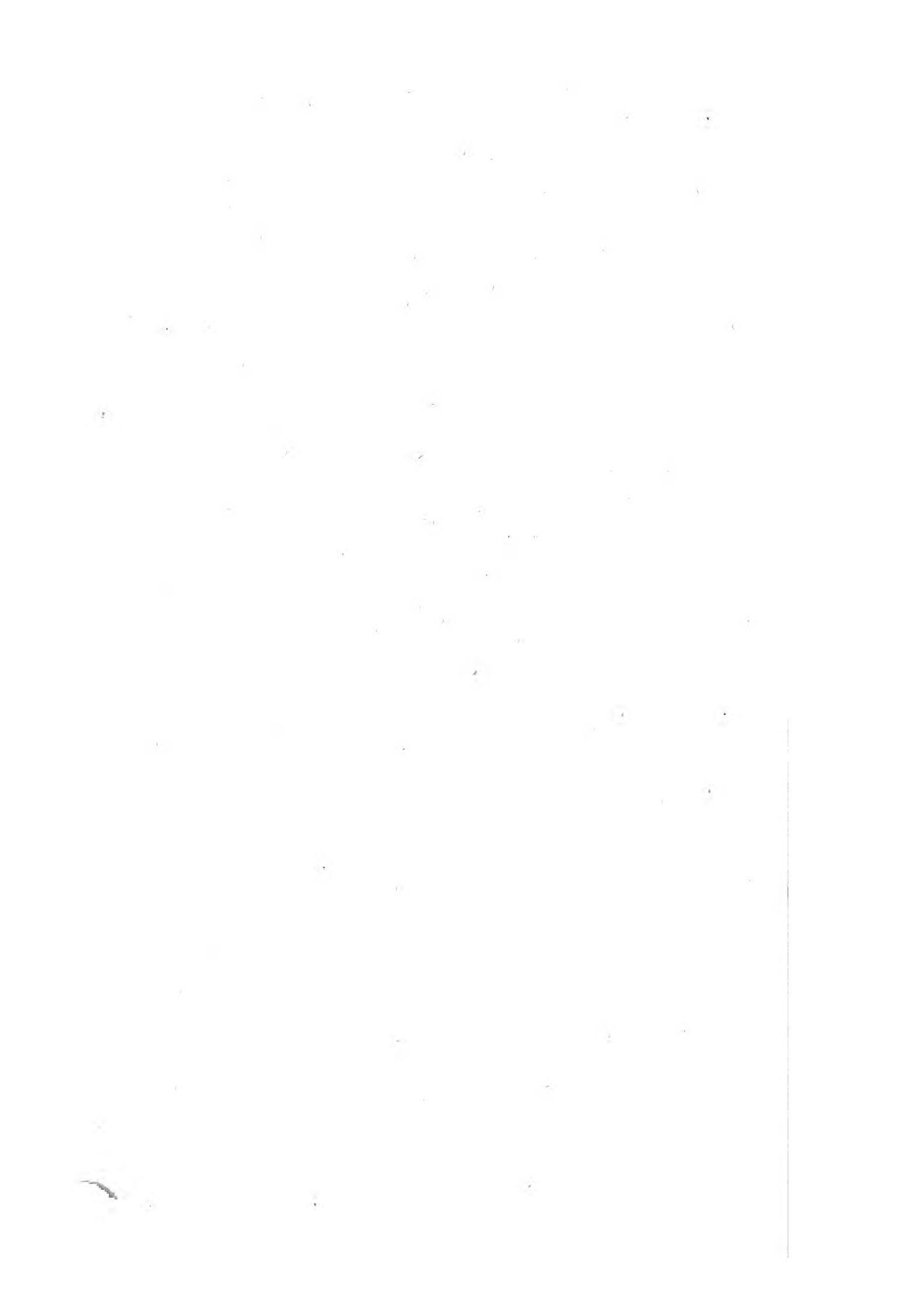
1952

SOPHOCLIS
TRAGŒDIÆ SEPTEM.

GRADUATION

1917

SOPHOCLIS
TRAGŒDIÆ SEPTEM;
CUM
VERSIONE LATINA, NOTIS,
ET
DEPERDITORUM DRAMATUM
FRAGMENTIS.

EX EDITIONE
RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

ACCEDUNT
VARIÆ LECTIONES
IN
ŒDIP. COL. TRACHIN. ANTIG. ET PHILOCT. E MS. VAT.
IN AJ. ET ŒD. TYR. E MS. REG.

TOMUS II.

OXONII:
EXCUDEBANT COLLINGWOOD, NEWMAN, ET BAXTER:
Impensis J. PARKER, et ROBERTI BLISS, Oxonii: T. PAYNE; F. C. et
J. RIVINGTON; LONGMAN, HURST, REES, ORME, et BROWNE; et
J. WALKER, Londini: J. DEIGHTON, Cantabrigiæ: POTE et
WILLIAMS, Etonæ: et J. ROBBINS, Wintoniæ.

MDCCCXII.

UNIVERSITY OF OXFORD

DEPARTMENT OF CLASSICAL ARCHAEOLOGY

1991

THE UNIVERSITY OF OXFORD

1991

OXFORD

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΗΛΕΚΤΡΑ

ΤΑ ΤΟΥ
ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

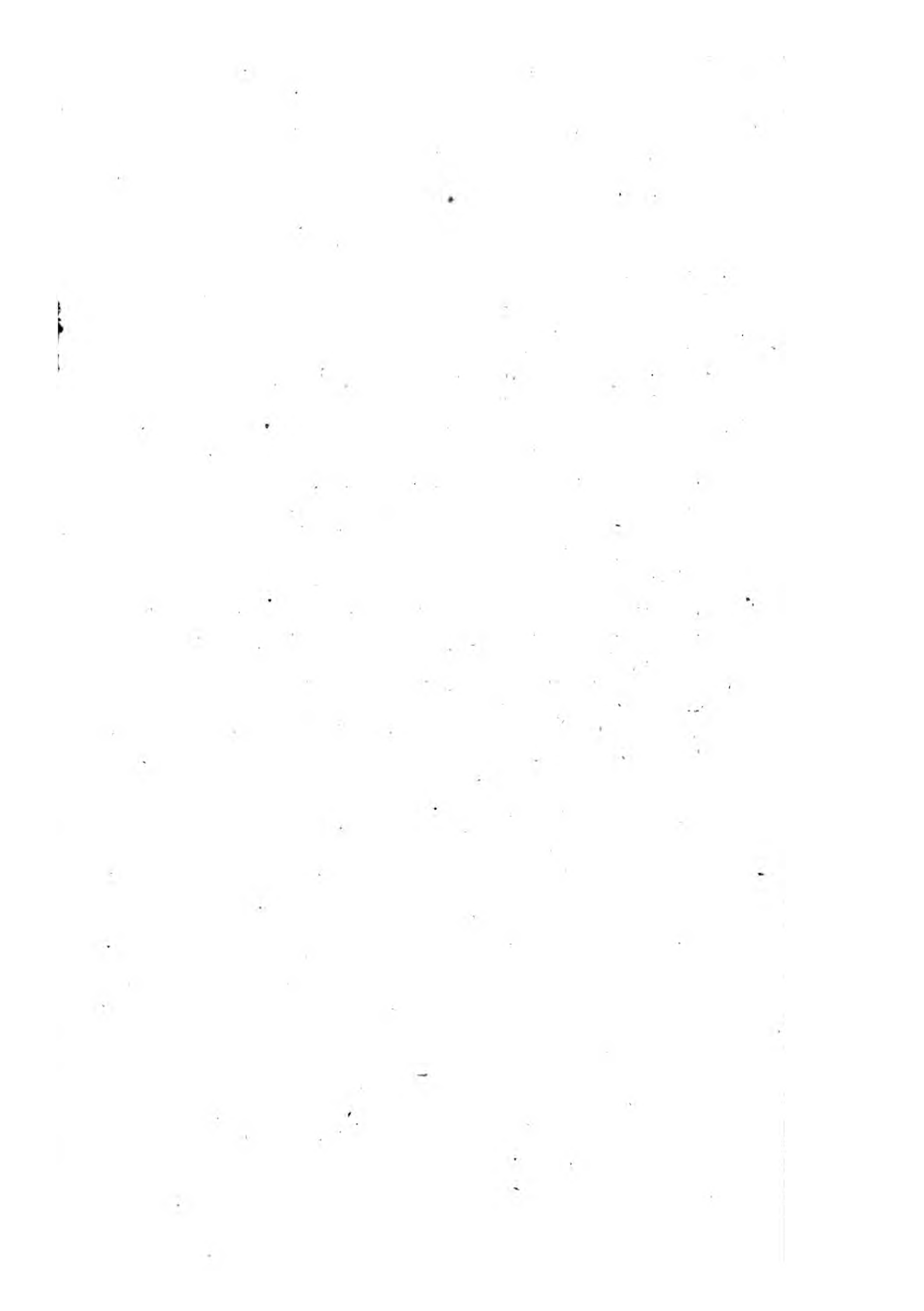
ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ.

ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ ὧδε τροφεὺς, δεικνὺς Ὀρέση τὰ ἐν Ἄργει. μικρὸν γὰρ ὄντα αὐτὸν κλέψασα Ἥλέκτρα, ἥνικα ὁ πατήρ ἐσφάζετο, δέδωκε τῷ τροφεῖ, δείσασα μὴ καὶ αὐτὸν κτείνωσιν. ὁ δὲ ὑπεξέθετο αὐτὸν εἰς Φωκίδα πρὸς τὸν Στρόφιον· νῦν δὲ μετὰ εἴκοσιν ἔτη ἐπανιῶν σὺν αὐτῷ πρὸς τὸ Ἄργος, δείκνυσιν αὐτῷ τὰ ἐν Ἄργει.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει. ὁ δὲ Χορὸς συνέσηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων. προλογίζει δὲ ὁ παιδαγωγὸς Ὀρέσου.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ω ΤΟΥ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Ἀγαμέμνωνος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἔξεισί σοι
παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ' αἰεί.
τόδε γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὐπόθεις· τόδε,
τῆς οἰσροπλήγος ἄλσος Ἰνάχε κόρης·
αὕτη δ', Ὀρέσα, τῆ λυκοκτόνου θεοῦ
ἀγορὰ Λύκειος· οὐζ' ἀριστερᾶς δ' ὄδε,
Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός· οἱ δ' ἰκάνομεν,
φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὄρᾶν,
πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε,

10

2. ἔξεισί σοι παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ' αἰεί. Æschylus Choëph. 213. Εἰς ὄψιν ἤκεις, ὧνπερ ἐξήχου πάλαι.

4. τόδε γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὐπόθεις. Sic scriptum in E. vere, ni fallor. τόδε (δικτικῶς) γὰρ παλαιὸν Ἄργος ἐστίν, ὁ ἰπόθεις. Vulgo legitur τὸ γὰρ—et aliter distinguuntur. In fine versus τόδε ad sequens pertinet ἄλσος. Accipi autem hic potest Ἄργος, pro regionis nomine: at probabilius est urbem indigetari, quam unam Tragici modo Argos, modo Mycenæ promiscuo

nomine appellare solent. Strabo p. 377. διὰ δὲ τὴν ἐγγύτητα τὰς δύο πόλεις ὡς μίαν οἱ τραγικοὶ συνωνύμως προσαγορεύουσιν. Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ δράματι, τοτὲ μὲν Μυκήνας καλῶν, τοτὲ δ' Ἄργος τὴν αὐτὴν πόλιν, καθάπερ ἐν Ἰφιγενείᾳ καὶ Ὀρέσῃ. Infra, v. 1459. Μυκηναῖοι et Ἀργεῖοι ejusdem urbis sunt incolæ.

9. Hunc locum imitatus est Heniochus Comicus apud Stobæum Floril. Grotii p. 169. Τὸ χωρίον μὲν γὰρ τὸδ' ἐστὶ πᾶν κύκλω Ὀλυμπία· τῆσι δὲ τὴν σκηπὴν ἐκεῖ, Σκηπὴν ὄρᾶν θεωρικὴν νόμιζέ σι.

ὄθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων ἐγὼ ποτε,
 πρὸς σῆς ὀμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβάν,
 ἤνεγκα, καῖξέσωσα, καῖξεθρεψάμην
 τοσόνδ' ἐς ἧς, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.
 νῦν οὖν, Ὀρέσα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων 15
 Πυλάδῃ, τί χρῆ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον
 ὡς ἡμῖν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας
 εἶφα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ,
 μέλαινά τ' ἄσρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.
 πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιορεῖν σέγης, 20
 ξυναπτέον λόγοισιν ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν,

12. Eustathius ad Il. γ'. 238. αὐτοκασιγνήτω, τῷ μοι μία γίνετο μήτηρ. ista observat p. 410. Ὅρα, ὅτι Ὀμήρου τοὺς κασιγνήτους ἑρμηνεύσαντος, Σοφοκλῆς τὴν ὀμαίμου διασαφεῖ ἐν τῷ, Πρὸς σῆς ὀμαίμου καὶ κασιγνήτης. ποιῶ δὲ τοῦτο ἐκείνος, διὰ τὸ μὴ πάντα ὀμαίμοι ἤδη καὶ κασιγνήτοι εἶναι. ὀμαίμοι γὰρ πολλαχοῦ, καὶ οἱ ἀπλῶς κατ' αἷμα, καὶ προσγενεῖς, ὡς δηλοῖ καὶ Λυκόφρων, ὁ καὶ αὐτομαίμους τοὺς τῷ αὐτοῦ γένους εἰπών.

19. Schema hujus versus infra ad v. 758. ἀντίπτωσις, appellatur a Scholiasta. Vide ad Œd. T. 833.

21. ξυναπτέον λόγοισι. Sic scriptum in E. recte, ut legendum esse acute vidit Toupius ad Suidam i. 87. Conferenda nobis sunt consilia: non, conferte consilia. Quippe muta est Pyladis persona, quem jure speraremus mox locuturum, si dixisset senex ξυναπτέον λόγοισιν, ut vulgo legitur.—ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν—Sic Aldus et membr. cum vetustissimis optimisque codd. Superscripta in quibusdam glossa εἰμὲν, quæ in aliis codd. librorum stupore textum invasit.

Primitivam formam ἐμὲν tuetur Grammaticus antiquus cujus observationem in minoribus scholiis edidi: ἀναλογώτατον δὲ τὸ EMEN. ἀπὸ τούτου γὰρ γίνεται τὸ ΕΣΜΕΝ πλειονασμῷ τοῦ σ. Tuetur etiam Eustathius, cujus quædam huc pertinentia excerptam ex commentario in Odys. γ'. p. 1457. τοῦ δὲ ἐστὶ προτότυπος κίνησις ἐκ τοῦ εἰμί, ἐμὲν, ἐτί· καὶ ἄλλως μὲν προστίθει τοῦ ι, εἰμὲν, εἰτέ· Δαρκεῖας μὲν τοι εἰμὲν, ἐτί· ἡμάρτηται δὲ κατ' Ἡρακλείδην τὸ ἐτί. ὡς γὰρ ἔ· λίγομεν δίκνυσι ἢ φασί, οὕτως οὐδὲ ἐτί, ἐτί—εἶτα ἐπιφέρων καὶ χρῆσιν τῷ ἐμὲν, ὅθεν γίνεται τὸ εἰμὲν, λέγει ὅτι Ὀμηρος μὲν σὺν τῷ ι εἶφη, ἀπήμονες εἰμὲν· τὸ δὲ ἀνάλογον παρὰ Καλλιμάχου ἐν τῷ Γρῆες ἐμὲν· ἤγουν γραῖαι εἰμὲν· Ista, ut opinor, nunquam legerat Rich. Dawesius, qui Miscell. Crit. p. 281. ἐμὲν pro εἰμὲν ne Ionibus quidem, nedum Atheniensibus, rite adhiberi potuisse negat. En tamen Callimachum hac forma in carmine usum, non alia dialecto, quam Ionica scripto. Verum primitivum ἐμὲν in quacunque dialecto, et quibuscunque

ἴν' οὐκ ἔτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων, ὡς μοι σαφῆ
σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγάς.
ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενής, καὶ ἢ γέρον, 25
ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπάλεσεν,
ἀλλ' ὄρθον οὖς ἴσησιν· ὡσαύτως δὲ σὺ
ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, καὶ τὸς ἐν πρώτοις ἔπη-
τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω· σὺ δὲ
ὄξειαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδούς, 30
εἰ μὴ τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
ἐγὼ γὰρ ἠνίχ' ἰκόμην τὸ Πυθικὸν
μαντεῖον, ὡς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὸς
δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,
χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὃν πεύσει τάχα· 35
ἄσκευον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ,
δόλοισι κλέψαι χεῖρὸς ἐνδίκους σφαγᾶς.
ὅτ' οὖν τοιόνδε χρῆσμὸν εἰσηκούσαμεν,
σὺ μὲν μολῶν, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,

poëtis permissum fuisse constat. Quod autem idem Dawesius reponendum censebat, ὡς ἰνταῦθ' ἴμεν, merito Toupius ineptum esse affirmat. Sed fallitur ipse, quum ἰσμεν legendum esse, et hujus vocis priorem corripi posse, statuit; quod falsissimum est. Si quis Tragicorum et Comicoꝝ quæ supersunt omnia legat et perlegat, non unicum exemplum incorruptæ fidei excitabit correptæ vocalis brevis ante consonantes *σι, στ,* nec usquam reperiet *ισμεν* prima brevi. Longa est nuperi Parisini editoris hanc in rem disputatio, odii plena, in qua quot verba, tot fere errores. Argumenta sumit ex poëtarum

depravatis versibus, quos dum emendarunt peritiores critici. Aristophanis quos profert versus, ipsum eos dimetiri nescisse, aut perperam legisse, demonstravi in nota ad Thesmoph. 56. Philippidis, seu potius Philippi, senarium emendate scriptum dedimus in Gnomiis Græcis p. 200.

24. γεγάς. Participium pro infinitivo. Vide ad Aj. 472.

34. ἀροίμην futurum est optativi, cujus prima corripitur: in aoristo ἀράριμην producitur. De constructione futuri optativi vide Rich. Dawesium laudatum ad CEd. T. 792.

36. ἄσκευον ἀσπίδων. Vide ad CEd. T. 191.

δόμων ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον, 40
 ὅπως ἂν εἰδῶς ἡμῖν ἀγγείλης σαφῆ.
 ἔ γάρ σε μὴ γῆρα τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
 γνῶσ', ἐδ' ὑποπτεύουσιν ᾧδ' ἠντισμένον.
 λόγῳ δὲ χρῶ τοιᾶδ', ὅτι ξένος μὲν εἶ
 Φωκεὺς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἦκων· ὁ γὰρ 45
 μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.
 ἀγγελλε δ' ὄρκῳ προσιδεῖς, ὅθ' οὐνεκα
 τέθνηκ' Ὀρέσης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,
 ἄθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων
 δίφρων κυλισθεῖς· ᾧδ' ὁ μῦθος ἐσάτω. 50
 ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὡς ἐφίετο,
 λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς
 ἐψαντες, εἴτ' ἀψορρόν ἤξομεν πάλιν,
 τύπωμα χαλκόπλευρον ἤρμενοι χερσῶν,
 ὃ καὶ σὺ δάμνοις οἶσθ' ἄ που κεκρυμμένον, 55

43. ἐδ' ὑποπτεύουσιν. Sic codd. omnes, etiam is qui ad Triclinii recensionem scriptus est. In unico C. diphthongo ου superscriptum ω, pro variae lectionis indicio; sed glossa ad probam directa, ὑπονοήσουσιν. In Aldina perperam excusum ὑποπτεύουσιν, quæ menda in Juntina sublata fuit, reposito ὑποπτεύουσιν. Primus Turnebus invexit ὑποπτεύουσιν, genuinum id esse opinatus scilicet, quia præcedit verbum subiectivi modi γνῶσι. Verbum purum putum solœcismum esse ostendimus in nota ad Comici Lysistr. 704.

46. δορυξένων. Eustathius ad Homerum p. 405. Περὶ δὲ δορυξένου Πausanias φησὶν, ὅτι δορυξένος, ὁ ἐκ πολεμίων φίλος, καὶ ὁ κρησθέντων περὶ λύτρων, εἰ ζωρηθεῖεν τινες. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ, Ὁ γὰρ, ἦγον οὗτος, μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων, ἢ παραχρᾶται τῇ λέξει ποι-

ητικώτερον ἢ δριμύτως δορυξένους λέγει τὸς τοῖς Φοιῦσι τῷ Ἀγαμέμνονος Φιλιωθέντας, ἵνα πολεμικῶς ἐχθραίνωσι τοῖς ἐκείνου παισίν· ὡς εἶναι οὕτω δορυξένον εἰπεῖν, καὶ τὸν χάρην δουρὸς, ἦτοι πολέμου, συμμαχικῶς ξενισθέντα ὑπὸ τιαν. Posterior ratio haud valde probabilis est. Aliunde constat Tragicos nomine δορυξένος hospitem simpliciter significare. Sic Ægeus de Pittheo dicit in Euripidis Medea, 688. Κάμοι γε πάντων φίλτατος δορυξένων.

47. ἀγγελλε δὲ προσιδεῖς, ἀγγελίαν δηλαδὴ, ὄρκῳ. λέγεται δὲ ἀντιγράφως ἀντὶ τοῦ, προσιδεῖς ὄρκον τῇ ἀγγελίᾳ.—ἐξ ἀναγκαίας τύχης βιαίας. πάντα γὰρ τὰ ἐξ ἀνάγκης βιαία. θάνατος, ἢ δουλία, ἢ μετ' αἰχμαλωσίας. Vide ad Aj. 485.

52. λοιβαῖσι πρῶτον. Sic Aldus et Scholiastes cum duobus codd. In aliis λοιβαῖς τε πρῶτον.

ὅπως λόγῳ κλέπτοντες, ἠδεΐαν φάτιν
 φέρωμεν αὐτοῖς, τούμῶν ὡς ἔρρει δέμας
 φλογισὸν ἤδη καὶ κατηνδρακωμένον.
 τί γάρ με λυπεῖ τοῦτ', ὅταν λόγῳ θανῶν
 ἔργοισι σωθῶ, κάξενέγκωμαι κλέος ; 60
 δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.
 ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τὸς σοφῆς
 λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἶδ', ὅταν δόμους
 ἔλθωσιν αὐτοῖς, ἐκτετίμηνται πλέον.
 ὡς καὶ μὲν ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἀπο 65
 δεδορότ', ἐχθροῖς, ἄσρον ὡς, λάμψειν ἔτι.
 ἀλλ', ὦ πατρῶα γῆ, θεοί τ' ἐγχώριοι,
 θέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
 σύ τ', ὦ πατρῶον δῶμα· σὲ γὰρ ἔρχομαι
 δίκη καδαρτῆς, πρὸς θεῶν ὠρμημένος· 70
 καὶ μὴ μ' ἀτιμον τῆσδ' ἀποσείλητε γῆς,
 ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ κατασάτην δόμων.
 εἴρηκα μὲν νυν ταῦτα· σοὶ δ' ἤδη, γέρον,
 τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρηῆσαι χρέος.

57. φέρωμεν. Sic ex indole linguæ invitis librariis legendum. ἤξομεν πάλιν ὅπως φέρωμεν αὐτοῖς ἠδεΐαν φάτιν. Solæcum est quod vulgo legitur φέρομεν. Particulæ ὡς, ὅπως, ἴσα, ut significantes, cum optativo non construuntur, nisi præcedat verbum temporis præteriti. Vide Dawesii Miscell. Crit. p. 82.

61. ῥῆμα κακόν, male ominatum dictum recte interpretatur Desid. Heraldus ad Arnobium p. 151. editionis Parisinæ. Helenæ roganti apud Euripidem in cognomine dramate 1059. Βούλει λέγεσθαι, μὴ θανῶν, λόγῳ θανῶν; respondet Menelaus: Κακὸς μὲν ὄρνις· εἰ δὲ κερδανῶ λέγων, Ἐτοιμός εἰμι, μὴ θανῶν λόγῳ θανεῖν. Nostri κακὸν ῥῆμα, idem

est ac illius κακὸς ὄρνις. Proinde culpanda non est hæc sententia, ut illa quam e Tragico nostro profert Plutarchus: Τὸ κέρδος ἡδὺν, καὶ ἀπὸ ψευδῶν ἴη. et ista Diphili apud Stobæum: Καίρεῶν τιθέμενον ψεῦδος ὡς καρπὸν φέρει. Confer Nostrum in Æthiopicibus i.

66. δεδορότα, βλέποντα, id est ζῶντα. Perperam Eustathius, p. 1259. extrema, participium hoc passivo sensu accipit: Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ, ἐχθροῖς δεδορότα λάμψειν ὡς ἄσρον, ἐπὶ τοῦ ὀραθῆναι παθητικῶς τὴν λέξιν τίθησιν ὡς τοῦ μέσου παρακειμένου ἐν πολλοῖς ἐπαμφοτερίζοντος.

73. γέρον. Sic membr. et plerique alii codd. In Aldina γίρον.

νῶ δ' ἔξιμεν. καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ἀνδράσι 75
μέγιστος ἔργου παντὸς ἐστ' ἐπιστάτης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰὼ μοι μοι δύσηνος.

ΠΑΙ. καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινός.
ὑποσενούσης ἔνδον αἰσθῆσθαι, τέκνον.

ΟΡ. αἶρ' ἐστὶν ἡ δύσηνος Ἥλεκτρα; δέλεις 80
μείνωμεν αὐτῆ, κἀνακούσωμεν γόων;

ΠΑΙ. ἤκιστα. μηδὲν πρόσθει, ἢ τὰ Λοξίου,
πειρώμεθ' ἔρδειν, κἀπὸ τῶνδ' ἀρχηγετέϊν,
πατρὸς χέοντες λουτρά· ταῦτα γὰρ φέρει 85
νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.

ΗΛ. ὦ φάος ἀγνόν, καὶ γῆς
ἰσάμοιρος ἀῆρ, ὡς μοι
πολλὰς μὲν θρήνων ὠδὰς,
πολλὰς δ' ἀντήρεις ἡσθου
σῆρων πλαγὰς αἰμασσομένων, 90
ὀπότεν ἀνοφερὰ νύξ ὑπολειφθεῖ·
τὰ δὲ παννουχίδων, ἤδη συγεραὶ
ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
ὅσα τὸν δύσηνον ἐμὸν θρηνηῖ

75. Pindarus Pyth. ix. 135.
ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυ-
φῶν.

83. πειρώμεθ' ἔρδειν. Perperam
in impressis ἔρδειν cum spiritu
aspero.

89. ἀντήρεις πλαγὰς σῆρων,
percussiones oppositas pectoris,
aue oppositi pectoris planctus.
Quippe ut ictu lædatur pectus,
oppositum illi esse debet, quo
ictus infligitur. Bene monet
Heathius ἀντήρεις non derivari
ab ἐρίσσω, sed unice ab ἀντί.
Terminatio illa ηεις permulto-
rum vocabulorum nihil aliud

est quam paragoge. At ple-
raque omnia Grammatici com-
posita esse somniarunt a sub-
stantivo et verbo, seu ἐρίσσω,
seu ἄρω. Recti devius ad hunc
locum Scholiastes, doctius ad
Antig. 1136. κισσῆρεις interpre-
tatur κισσαφόροι. Adjectivum
est a κισσῶς deductum, non
compositum a κισσῶς et ἄρω.
Idem statuendum de πετρήρεις,
τυμῶρεις, et aliis hujus formæ,
quorum plurima recenset Val-
kenarius ad Phœnissas 90.
Ad sensum bene ἀντήρεις expo-
nitur in glossa ἀπιτύπου.

πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν 95
 Φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν,
 μήτηρ δ' ἢ μὴ χῶ κοινολεχῆς
 Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
 σχίζουσι κάρα Φονίῳ πελέκει.
 κούδεις τέτων οἴκτος ἀπ' ἄλλης 100
 ἢ μού φέρεται, σῆ, πάτερ, οὕτως
 αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.
 ἀλλ' εἰ μὲν δὴ λήξω θρήνων,
 συγεῶν τε γόων, ἔς τ' ἄν
 λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρον 105
 ῥιπᾶς, λεύσσω δὲ τὸδ' ἡμαρ,
 μὴ οὐ, τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδῶν,
 ἐπὶ κωκυτῶ, τῶνδε πατρώων
 πρὸ θυρῶν, ἢ χῶ πᾶσι προφωνεῖν.
 ὦ δῶμ' Ἀΐδου καὶ Περσεφόνης, 110
 ὦ χθονί' Ἐρμῆ, καὶ πότνι' Ἀρῆ,
 σεμναί τε θεῶν
 παῖδες Ἐριννύες, αἰ τοὺς

96. οὐκ ἐξένισεν. Sic Scholia-
 stes bene. Aldus et plerique
 codd. ἐξένισε: in meo ἐξένισε.

102. αἰκῶς auctore Scholia-
 sta reposui, apud quem perpe-
 ram scriptum αἰκῶς, de quo vi-
 debimus infra ad v. 216. In
 Tragici exemplaribus deterior
 lectio obtinet, ἀδικῶς. Ad αἰκῶς
 pertinet glossa in D. ἀνάπαιστος.

104. ἔς τ' ἄν. gl. ἕως ἄν. Mi-
 rari subit nemini librario hīc
 libuisse scribere ὥς ἄν. Vide
 ad Aj. 1117. et Philoct. 1330.

107. μὴ οὐ semper est mono-
 syllabum. Inepte Triclinius
 hārum vocularum priorem præ-
 cedenti versui contribuit, ut
 fieret dimeter acatalectus.

113. αἰ τοὺς—Sic Aldus et

codd. omnes veteres. Triclinii
 stupor articulum αἰ ejecit, sine
 quo nec metrum, nec sententia
 constat. Heathius et Parisinus
 editor notarum suarum ad
 hunc locum operam compendi
 facere debebant. Non animad-
 verterunt systema hoc anapæ-
 sticum minus regulare esse,
 quippe in quo præter solita
 metra, basin, paræmiacum, et
 dimetrum acatalect. sint etiam
 dimetri brachycatal. plurimi,
 quales duo primi, decimus no-
 nus, et hicce. Ut autem hos
 versus digessit Triclinius, ne
 versus quidem sunt: Σεμναί τε
 θεῶν παῖδες Ἐριννύες, Τοὺς ἀδικῶς
 θνήσκοντας ὁρᾷτε. claudicat uter-
 que in ultimo pede, et poste-

ἀδίκως θνήσκοντας ὄρατε,
 τοὺς τὰς εὐνάς ὑποκλεπτομένους, 115
 ἔλθ' εἴ, ἀρήξατε, τίσασθε πατρὸς
 φόνον ἡμετέρου,
 καί μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν.
 μένη γὰρ ἄγειν οὐκ ἔτι σωκῶ
 λύπης ἀντίρροπον ἄχθος. 120

ΧΟΡΟΣ.

ὦ παῖ, παῖ δυσανοτάτας 5ροφῆ α'.
 Ἥλεκτρα ματρὸς, τίν' αἰεὶ
 τάκεις ᾧδ' * ἀκόρεσ' οἰμωγᾶν,
 τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀδευτάτας
 ματρὸς ἀλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα, 125
 κακᾶ τε χειρὶ πρόδοτον; ὡς
 ὁ τάδε πορῶν
 ὄλοιτ', εἴ μοι δέμις τὰδ' αὐδᾶν.
 ΗΛ. γενέθλα γενναίων τοπέων,

* ἀκόρετον edd. 1. 2.

riorem dehonestat cæsura. In priore scribere saltem debebat. Græculus Ἐρινύες, unico ν; nam si geminetur litera, secunda syllaba corripitur nequit.

118. καί μοι. Minus bene vulgo καί μοι.

121. δυσανοτάτας. Schol. ἐξωλισάτης recte. Vide Musgraviū ad Euripidis Herc. Fur. 1349.

123. ᾧδ' ἀκόρεσ' — Neutrūm plurale ἀκόρεσα vice adverbii, ut infra, 164. ἀκάματα. CEd. C. 1560. ἐπίπονα. Aj. 197. ἀτάρβητα, aliaque permulta quæ passim occurrunt. Elegantior lectio, quam ut librario vel Græculo cuiquam accepta referri debeat, e sincero antiquitatis fonte in unicum codicem derivata fuit.

In quatuor aliis ἀκόρετον reperi, quod ut præ altero sordet, Aldinæ tamen lectioni ἀκόρεσον utique præferendum erat. (u)

124. τὸν Ἀγαμέμνονα. Pendet accusativus a nomine οἰμωγᾶν, casum verbi cognati regente. Vide ad Antig. 787. et Abreschium ad Æschylum p. 57.

129. In Aldina legitur ᾧ γενέθλα γενναίων πατέρων. Vocandi adverbium ᾧ, quod libri omnes agnoscunt, hîc, ut infinitis aliis in locis, e glossa irrepsisse videtur. In aliis veteribus libris scriptum γενέθλα, in aliis γενέθλα, ut infra, 226. In E. γέννηθλα. In T. sic versus legitur: ᾧ γενέθλα γενναίων τοπέων. Vocis γενναίων superscripta glossa διὰ

ἤκετ' ἐμῶν καμμάτων παραμύθιον. 130
 οἶδά τε καὶ ξυνήμι τάδ', οὐ τι με
 φυγγάνει, εἰδ' ἐδέλω προλιπεῖν τόδε,
 μὴ οὐ τὸν ἐμὸν σοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον.
 ἀλλ', ὦ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
 εἰᾶτέ μ' ὦδ' ἀλύειν, 135
 αἰ αἰ, ἰκνῆμαι.

ΧΟ. ἀλλ' οὐ τοι τὸν γ' ἐξ' Αἴδα ἀντιστρ. α'.
 παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀν-
 σάσεις, οὔτε γόοις, οὔτε λιταῖς.
 ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον 140
 ἄλγος, αἰεὶ σενάχουσα διόλλυσαι.
 ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐ-
 δεμία κακῶν,
 τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίη;
 ΗΛ. νήπιος, ὅσις τῶν οἰκτρῶς 145

τὸ μέτρον. Inepte. Est tamen hæc ipsissima lectio quam commendat Heathius, versumque dactylicam hephthemimerin esse ait, quod ei concedendum non est, nisi ostendat anapæstum in dactylico versu recipi. τοκίων meus exhibet in textu, et E. pro varia lectione, quam, ut magis poëticam, amplector; versumque sic lego: Γενέθλα γενναίων τοκίων. cum antistrophico congruit: Νήπιος ὅσις τῶν οἰκτρῶς. uterque dimeter est anapæsticus catalecticus, non qualis esse debet parœmiacus in regulari systemate, qui ante catalecticam syllabam anapæstum semper habet, sed quales multi reperiuntur in choricis canticis, quorum syllaba catalectica vel spondeo vel dactylo subjicitur.

131. ξυνήμι. Unicum hoc esse credo apud Sophoclem exemplum correptæ, in verbo

ἴημι, aut quoquam ejus composito. Sed idcirco suspecta non esse debet lectio, tum ob majorem in melicis licentiam, tum quia id alii Tragici sibi indulserunt etiam in senariis. Vide Æschylum S. Th. 495. Euripidem Iphig. T. 299. Hel. 1256. Sane proclive hîc erat scribere: Οἶδα τε καὶ ξυνήκα τάδ'—

137. οὐ τοι τὸν πατέρ' ἀνσάσεις. Euripid. Alcest. 1007. Τόλμα δ' οὐ γὰρ ἀνά- ξεις ποτ' ἐνεῖθεν Κλαίων τοὺς φθιμένους ἀνω. Ex Homero sumpsit uterque, apud quem Achilles Priamo dicit II. ω'. 550. Οὐ γὰρ τι πρήξεις ἀκα- χήμενος υἱὸς ἔηος, Οὐδὲ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα. Tædiosus essem, si Triclinii ineptias omnes memorare et refellere vellem. Codd. omnes veteres in secundo post hunc versu habent, ut Aldus, οὔτε γόοις οὔτε λιταῖς.

οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
 ἀλλ' ἐμέ γ' αἰ σονόεσσ' ἄραρε φρένας,
 αἰ Ἴτυν, αἰέν Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται,
 ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἀγγελος.
 ἰὼ παντλάμων Νιόβα, σέ, σ' ἔγωγε νέμω θεόν, 150
 αἰ τ' ἐν τάφῳ πετραίῳ
 αἰεὶ δακρύεις.

ΣΟ. οὐ τοι σοὶ μούνα, τέκνον, στροφὴ β'.
 ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
 πρὸς ὃ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά, 155
 οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾶ ζύναϊμος,
 οἷα Χρυσόθεμις
 ζῶει καὶ Ἰφιάνασσα,
 κρυπτᾶ τ' ἀχέων ἐν ἥβῃ,
 ὄλβιον ὃν αἰ κλεινὰ 160

147. ἄραρε est aoristus secundus: nam in praeterito medio secunda semper producitur.

148. Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται. Omisssa est in veteribus codd. particula, quam Triclinius recte ob metrum inseruit. ἀτυζομένα. gl. παραττομένη.

150. σέ, σ' ἔγωγε νέμω θεόν. Sic optime in membr. scriptum. Perperam vulgo σέ δ' ἔγωγε—

152. Aldus et plerique codd. αἰ αἰ, δακρύεις. In meo αἰέν, cum gl. αἰεὶ. Alteri lectioni in August. apposita nota γρ. αἰέν. Unde lego meliore sententia, αἰεὶ δακρύεις.

153. οὐ τοι σοὶ μούνα. Cicero Tuscul. iii. 33. Ne illa quidem firmissima consolatio est, quam et usitata est, et saepe prodest: Non tibi hoc soli. Sane frequentissima est apud Tragicos haec mærentium consolatio. Euripides Med. 1016. Οὐ τοι μούνη σὺ σῶν ἀπιζύγης τέκνων. Hippolyto, 841. Οὐ σοὶ ταῦδ', ὦ ναῖ,

ἦλθε δὴ μόνῃ κακᾷ. Πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὄλεσας κινδὸν λόχος. Alcestide, 423. Οὐ γάρ τι πρῶτος, ἐδὲ λοιπὸς βροτῶν, Γυναικὸς ἐστὶ θλῆς ἡμπλακες. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 179.

160. ὄλβιον ὃν αἰ κλεινὰ— Vulgo legitur ὄλβιος, et hic versus cum tribus sequentibus Electrae partibus contribuitur perquam absurdo errore. Si enim confideret Electra fratrem suum ita reversurum, ut his versibus declaratur, non ita mærore conficeretur, nec spem prope omnem abjiceret. Nihil magis alienum est a mente et opinione Electrae. Sunt ista revera Chori miseram virginem consolantis. Verum non ex sententia modo apparet, ineptissimam esse illam personarum divisionem, sed etiam ex eo quod totius chorici cantici œconomia adversatur. Quippe constat tribus strophis, totidem antistrophis, et epodo; quod neutiquam

- γαῖ ποτὲ Μυκηναίων
 δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὐφροσύνη
 βήματι μολόντα τάνδε γαῖν' ὄρεσαν.
- ΗΛ. ὄν' ἔγωγ' ἀκάματα
 προσμένουσ', ἀτεκνος 165.
 σάλαιν', ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχινῶ,
 δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον
 οἷτον ἔχουσα κακῶν· ὃ δὲ λάθεται
 ὦν τ' ἔπαθ', ὦν τ' ἐδάη. τί γὰρ ἔκ' ἐμοῦ
 ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον; 170
 αἰεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ
 ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι.
- ΧΟ. θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον. ἀντιφρ. β.
 ἔσι μέγας ἐν οὐρανῶ
 Ζεὺς, ὃς ἐφορᾷ πάντα, καὶ κρατύνει· 175
 ᾧ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα,

perspexit stolidus ille Triclinius, cujus de Sophoclis metris somnia pro oraculis habuit Turnebus, et qui eum secuti sunt editores. Unaquæque strophæ et antistrophæ inter Chorum et Electram ita divisa est, ut utriusque personæ tot versus in strophæ, quot in antistrophæ tribuantur. Hic in antistrophæ ix. postremi versus Electræ partibus cedunt, quæ in strophæ ix. versibus auctiores esse non debent. Egregia hæc restitutio acumini debetur ingeniosi mei amici Thomæ Tyrwhitti. Præterea ego non ὄλβιος, sed ὄλβιον legendum esse contendo. Felicitatis illa prædicatio non præsens tempus, sed futurum spectat. Ineptum esset ἀχίαν ἐν κρυπτῶ ἤϊα, ὄλβιος— Qui mæret, sane beatus non est: sed quem olim beatum—sensum diserte versio ex-

primit. Heathium, quid velit, nescio, ἀχίαν mærens præcedentibus contradicere affirmantem. Quin ἀχίαν, quod reponi vult, ineptum esse judico. ἀχίαν legit etiam Eustathius, qui χρησιν hanc, ex memoria citatam, non inspecto libro, pessime interpretatur ad Homerum p. 440.

174. ἔσι μέγας ἐν οὐρανῶ. Sic libri omnes recte; nec quidquam ob metrum mutandum erat: versus est iambicus, ut secundus strophæ. Pro chorio et iambo, hic est dactylus et anapæstus. In D. singulis versibus præfixa metri declaratio: huic versiculo apposita nota iamβικόν. Nugatur Heathius, quum ait ἔσι præ suo ἔτι languere. Formula usitata est. Plautus Capt. ii. 2. 63. Est profecto deus, qui, quæ nos gerimus, auditque et videt.

- μήδ' οἷς ἐχθαίρεις
 ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθου.
 χρόνος γὰρ εὐμαρῆς θεός.
 οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν · 180
 βούνομον ἔχων ἀκτὰν
 παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,
 οὔδ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσει.
 ΗΛ. ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς
 ἀπολέλοιπεν ἤδη 185
 βίωτος ἀνέλπιστος, εἰδ' ἔτ' ἀρκῶ·
 αἴτις ἀνευ τοκέων κατατάκομαι,
 ἄς φίλος οὐ τις ἀνὴρ ὑπερίσταται.
 ἀλλ', ἀπερεί τις ἔποικος ἀναξία,
 οἰκονομῶν θαλάμους πατρὸς, ὧδε μὲν 190
 αἰικεῖ σὺν σολᾷ,
 κεναῖς δ' ἐφίσαμαι τραπέζαις.
 ΧΟ. οἰκτρὰ μὲν νόσοις αὐδὰ, 195
 οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρώαις,
 ὅτε σοι παγχάλκων ἀνταῖα
 γενύων ἠρμάθη πλαγὰ.
 δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,
 δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
 μορφὰν, εἴτ' οὖν θεός, εἴτε βροτῶν
 ἦν ὁ ταῦτα πρᾶσσαν. 200
 ΗΛ. ὦ πασᾶν κείνα πλεον ἀμέγαρα
 ἔλθοῦσ' ἐχθίστα δὴ μοι·
 ὦ νύξ, ὦ δείπνων ἀρρήτων
 ἔκπαυλ' ἄχθη·
 τὲς ἐμὸς ἴδε πατήρ 205

196. γενύων. Græcis γένυς dicitur cujusvis instrumenti ferrei acies. Hic et infra 485. ut Philoct. 1205. pro securi accipitur. Eadem translatione γνάθος cuneo tribuitur ab Æschylo in Prom. 64. σφηνὸς αὐθάδη γνάθος.

Quin etiam igni rerum omnium edaci, in Choëph. 321. φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ θαμάζει πρὸς ἡ μάλα γνάθος.

205. τοὺς ἐμὸς ἴδε πατήρ. Sic legendum, ut versus antistrophico congruat, ὄφρα με βίος ἔχη.

θανάτους αἰκίῃς διδύμῃν χερσῶν,
αἰ τὸν ἐμὸν εἶλον βίον
πρόδοτον, αἰ μὲν ἀπάλεσαν
οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος
ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι· 210
μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναΐατο,
τοιᾶδ' ἀνύσαντες ἔργα.

ΧΟ. Φράζου, μὴ πόρσω φανεῖν. ἀντίστρ. γ'.
οὐ γνώμαν ἴσχεις, ἐξ οἴων
τὰ παρόντ' οἰκειίας εἰς ἄτας 215
ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς;

πολύ γάρ τι κακῶν ὑπερεκθήσω,
σᾶ δυσδύμῳ τίκτους αἰεὶ
ψυχᾶ πολέμους. τὰ δὲ, τοῖς δυνατοῖς
ἐκ ἐρισᾶ πλάθειν. 220

ΗΛ. δεινοῖς ἠναγκάσθην, δεινοῖς
ἔξοιδ', οὐ λάθει μὲν ὄργα.

Perperam vulgo εἶδε, quod ex glossa in textum migravit.

206. αἰκίῃς. Sic scribi debuit ex metri lege. Perperam vulgo αἰκίεις. Tum χερσῶν, non χερσῶν legendum. Versus est anapesticus.

210. ποῖνιμα. gl. ἀντίκτισιν ἔχοντα.

216. αἰκῶς. Perperam in libris αἰκῶς, ut paulo ante αἰκίεις. Hesychius: αἰκῶς, αἰκιστικῶς, ὑβριστικῶς, χαλεπῶς. ἀπὸ τῆς αἰκίας.

220. ἐκ ἐρισᾶ, id est ἐκ ἀξίαν ἔριν ἔχοντα. Sensus est igitur: ταῦτα δὲ οὐκ ἀξίαν ἔριν ἔχουσι, ὥστε τοῖς δυνατοῖς πλάθειν. οὐκ ἀξίον ἐστὶ περὶ τούτων τοῖς δυνατοῖς ἐρίζοντα πελάζειν, seu ἐρίζειν. Ovum ovo similis non est, quam hic versus antithetico. Est uterque dimeter trochaicus brachycatal. Perinde falsi sunt Heathius et

Parisinus editor: ille πελάθειν legendum censet: hic versus antispasticos esse ait. Nimirum credit Heathius primam in πλάθειν corripit, quod et auctore Barnesio affirmat in nota ad Euripidis Rhesum 14. verum fallitur. In illo Rhesi versus, ut et in 347. 914. 923. prima producitur. Sic etiam in Antipatri Sid. Epigr. xxix. Ἀπτολέμων τὰδ' εἰκὲν ἐν οἴνοπλῆξι τεράμνοισι Πλάθειν, οὐ θρηγκῶν ἐντὸς Ἐνυαλίου.

221. In Aldina et in veteribus codd. legitur: ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην, ἐν δεινοῖς. Geminata praepositio a mala manu est: ea sublata concinnus fit versus tetrameter dactylicus, antithetico suo par. Inepta est Triclinii interpolatio, ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην δῆ.

- ἄλλ', ἐν γὰρ δεινοῖς, ἔ στήσω
 ταύτας ἄτας,
 ὄφρα με βίος ἔχη. 225
 τίνι γὰρ ποτ' ἂν, ὦ φίλια γενέθλα,
 πρόσφορον ἀκέσαιμ' ἔπος;
 τίνι φρονοῦντι καίρια;
 ἀνετέ μ', ἀνετε παράγοροι.
 τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται 230
 οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι
 ἀνάριθμος ὦδε θρήνων.
 ΧΟ. ἄλλ' οὖν εὐνοία γ' αὐδῶ, ἔπωδός.
 μάλιστα ἴσσει τις πιεῖα,
 μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις. 235
 ΗΛ. καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; Φέρε,
 πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;

225. ὄφρα με βίος ἔχη. Sic libri omnes veteres. Sane proclivius erat in strophico versu 205. ἴδε pro εἶδε reponere, quam lectionem hujusce immutare, ut fecit Triclinius, ὄφρα μὲ ἔχη βίοςτος.

226. τίνι γὰρ ποτ' ἂν, ὦ φίλια γενέθλα. Sic edidit Aldus, ut scriptum est in membr. et aliis omnibus codd. veteribus. Versus est dimeter anapaesticus. Proinde in strophico 206. vere emendavimus Heathius et ego: Θανάτους αἰκίης διδύμαιν χειροῖν. Istis versiculis inauspicato medicam admovit manum Toupius ad Suidam ii. 85. qui eos indiligenter tractavit, non inspecta ulla veteri editione. Saltem pro eo, quo erat, acumine, vidit αἰκίης legendum esse. Videat jam Parisinus editor, num fallantur, qui lectionem omnium probæ notæ librorum consensu nixam Triclinii næniis præferunt. Scripserat stolidus ille

Græculus: Τίνι γὰρ ποτ' ἂν, ὦ φίλια γενέθλα. et in strophico versu: Θανάτους αἰκίης διδύμαιν χειροῖν. Novus noster Triclinius ista, tanquam si e tripode edictata fuissent, venerabundus amplectitur; nihil ex conjectura mutari vetat, et αἰκίης per synizesin disyllabum esse pronuntiat. En sane dignum magistro discipulum!

227. πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος. Sic recte scriptum in membr. nonnullisque aliis, inter quos etiam est cod. a Triclinio recensitus, ita ut mendosa impressorum lectio ne illi quidem tribuenda sit. Culpa omnis in Turnebum conferenda, qui ex Aldina in suam nihil fere nisi depravationes traduxit. Ediderat Aldus, πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος, omni structuræ violata lege: hoc Turnebus bonæ codicis sui lectioni ἀκέσαιμ' prætulit. Poterat illud reponi e Suida etiam in καίρια.

ἐν τίνι τῷτ' ἔβλασ' ἀνδράπων;
 μήτ' εἶην ἐντιμος τούτοις,
 μήτ', εἴ τῳ πρόσκειμαι χρησῶ,
 ζυμναίοιμ' εὐκηλος, γονέων
 ἐκτίμους ἰσχυροῖσα πτέρυγας.

240

ὄξυτόνων γόων.

εἰ γὰρ ὁ μὲν θανάων

γαῖ τε καὶ οὐδὲν ἄν

245

κείσεται τάλας,

οἱ δὲ μὴ πάλιν

δώσουσιν ἀντιφόνους δίκας,

ἔρροι τ' ἂν αἰδῶς, ἀπάντων τ'

εὐσεβία θνατῶν.

250

ΧΟ. ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἄμα,
 καὶ τὸ μὲν αὐτῆς, ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
 λέγω, σὺ νίκα. σοὶ γὰρ ἐψόμεσθ' ἄμα.

ΗΛ. αἰσχύνομαι μὲν, ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ
 πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν.

255

ἀλλ', ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με θραῖν,

ζύγγωτε. πῶς γὰρ ἢ τις εὐγενῆς γυνή,

πατρῶν ὀρώσα πῆματ', οὐ θραῖη τάδ' ἂν,

ἄγῳ κατ' ἡμᾶρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ

θάλλοντα μάλλον ἢ καταφθίνονθ' ὀρώ;

260

ἢ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς, ἢ μ' ἐγείνατο,

ἔχθρισα συμβέβηκεν· εἶτα δάμασιν

ἐν τοῖς ἑμαυτῆς, τοῖς φονεῦσι τῆ πατρὸς

ζύνειμι, καὶ κ τῶνδ' ἀρχομαι, καὶ κ τῶνδ' ἐμοὶ

λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει.

265

ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,

ὅταν θρόνοις Αἰγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω

τοῖσιν πατρώοις; εἰσίδω δ' ἐσθήματα

248. δώσουσιν ἀντιφόνους δίκας.
 Dimeter iambicus, sic scriptus
 et declaratus in D. Perperam
 Aldus δώσουσ'—

250. εὐσεβία θνατῶν. Versus
 dactylicus. Si cum Aldo legas
 εὐσεβεια, trochaicus erit. In
 præc. v. τ' ἂν valet τει ἂν.

Φορῶντ' ἐκείνω ταυτὰ, καὶ παρεσίους
 σπένδοντα λοιβάς, ἐνθ' ἐκεῖνον ᾗλεσεν; 270
 ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,
 τὸν αὐτοέντην ἡμῖν ἐν κοίτῃ πατρὸς
 ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρὶ, μητέρ' εἰ χρεῶν
 ταύτην προσαιδᾶν τῶδε συγκοιμωμένην;
 ἦδ' ᾧδε τλήμων, ᾧσε τῶ μιάσορι 275
 ξύνεσ', Ἐριννὺν οὐ τιν' ἐκφοβουμένη
 ἀλλ', ᾧσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις,
 εὐρῶσ' ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ἣ τότε
 πατέρα τὸν ἀμὸν ἐκ δόλου κατέκτανε,
 ταύτη χορῆς ἴσησι, καὶ μηλοσφαγεῖ 280
 θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις.
 ἐγὼ δ' ὄρῶσ' ἢ δύσμορος κατὰ σέγας
 κλαίω, τέτηκα, κἀπικωκύω πατρὸς
 τὴν δυσάλαιναν δαῖτ' ἐπανομασμένην,
 αὐτὴ πρὸς αὐτήν· οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα 285
 τόσονδ', ὅσον μοι θυμὸς ἠδονὴν φέρει.
 αὐτὴ γὰρ ἢ λόγοισι γενναία γυνὴ
 φωνῆσα, τοιάδ' ἐξονειδίξει κακά·
 ὦ δύσθεον μίσσημα, σοὶ μόνῃ πατῆρ
 τέθνηκεν; ἄλλος δ' οὐ τις ἐν πένθει βροτῶν; 290
 κακῶς ὄλοιο, μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ
 τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί. —
 τὰδ' ἐξυβρίζει. πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς
 ἤζοντ' Ὀρέσῃν, τηνικαῦτα δ' ἔμμανῆς
 βοᾶ παρασαῖσ'. Οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία; 295
 εἰ σὸν τόδ' ἐστὶ τοῦργον, ἢ τις ἐκ χερῶν

272. τὸν αὐτοέντην. Hæc lectio scholiastæ memorata, vulgata αὐτοφόντην præferri digna erat. Vide Lexicon in Αὐθέντης.

273. ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρὶ. Idem hæc significat ταλαίνῃ, ac secundo abhinc versu τλήμων.

278. τότε, olim. Vide notam

ad Comici Lysistr. 1023.

281. ἔμμην' ἱερὰ, sacra quæ singulis mensibus fiunt, κατὰ μῆνα, ut Suidas recte exponit. At perperam glossa ἐτήσια θύματα. Hesychius: ἐμμήνιοι, αἱ κατὰ μῆνα γινόμεναι θυσίαι.

- κλέψασ' Ὀρέσην τῶν ἐμῶν ὑπεξέειδου ;
 ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουςά γ' ἀξίαν δίκην. —
 τοιαῦθ' ὕλακτεῖ· ξὺν δ' ἐποτρύνει πέλας
 ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρῶν, 300
 ὁ πάντ' ἀναλκίς οὔτος, ἢ πᾶσα βλάβη,
 ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιεῖμενος.
 ἐγὼ δ' Ὀρέσην τῶνδε προσμένουσ' αἰεὶ
 παυσῆς ἐφήξειν, ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
 μέλλων γὰρ αἰεὶ δεῖν τι, τὰς οὔσας τ' ἐμῆ 305
 καὶ τὰς ἀπέσας ἐλπίδας διέφθορον.
 ἐν οὖν τοῖστοις οὔτε σωφρονεῖν, φίλαι,
 οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεσιν· ἀλλ' ἐν τοῖς κακοῖς
 πολλή γ' ἀνάγκη ἀπιτηδεύειν κακά.
- ΧΟ. φέρ' εἶπε, πότερον ὄντος Αἰγίσθου πέλας 310
 λέγεις τὰδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων ;
- ΗΛ. ἢ κάρτα. μὴ δόκει μ' ἂν, εἴπερ ἦν πέλας,
 θυραῖον οἰχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.
- ΧΟ. ἢ καὶ ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
 τὰς σοὺς ἰκοίμην, εἴπερ ᾧδε ταῦτ' ἔχει. 315
- ΗΛ. ὡς νῦν ἀπόντος, ἰσόρει τί σοι φίλον.
- ΧΟ. καὶ δὴ σ' ἐρωτῶ, τὰ κασιγνήτου τί φῆς·
 ἤζοντος, ἢ μέλλοντος ; εἰδέναι θέλω.
- ΗΛ. φησὶν γε· φάσκων δ', οὐδὲν ἂν λέγει ποιεῖ.
- ΧΟ. φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμα ἀνῆρ πρᾶσσαν μέγα. 320
- ΗΛ. καὶ μὴν ἐγὼ γ' ἔσωσ' ἐκεῖνον ἐκ ὀκνω.
- ΧΟ. θάρσει· πέφυκεν ἐσθλὸς, ὡς' ἀρκεῖν φίλοις.
- ΗΛ. πέποιθ', ἐπεὶ τ' ἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ.
- ΧΟ. μὴ νῦν ἔτ' εἴπης μηδέν· ὡς δόμων ὄρω
 τὴν σὴν ὄμαιμον, ἐκ πατρὸς ταύτῃ φύσιν, 325

301. ἢ πᾶσα βλάβη. Eadem locutio est in Philoct. 622. Sic ibidem 927. πᾶν δέημα.

309. πολλή γ' ἀνάγκη. Sic in E. At in membr. in quatuor aliis veteribus, et in Triclinii

recensione πολλή τ' ἀνάγκη, cum particulæ declaratione τοι.

322. ἀρκεῖν, ἐπαρκεῖν. Sic in CEd. Col. 262. Hesychius: ἀρκεῖ, προσαρκεῖ, βοηθεῖ.

Χρυσόθεμιν, ἕκ τε μητρὸς, ἐντάφια χερσῶν
 φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις
 ἐλθῆσα φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, φάτιν;
 κέδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις 330

θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά;
 καί τοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κάμαυτήν, ὅτι
 ἀλγῶ πῖ τοῖς παρῆσιν ὥς ἂν, εἰ σθένος
 λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ.
 νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ, 335

καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή.
 τοιαῦτα δ' ἀλλὰ καὶ σὲ βέλομαι ποιεῖν.
 καί τοι τὸ μὲν δίκαιον, οὐχ ἧ' γὰρ λέγω,
 ἀλλ' ἧ' σὺ κρίνεις. εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ
 ζῆν, τῶν κρατέωντων ἐσὶ πάντ' ἀκουσέα. 340

ΗΛ. δεινὸν γέ σ' οὔσαν πατρὸς, οὔ σὺ παῖς ἔφυς,
 κείνου λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτέσης μέλειν.
 ἅπαντα γάρ σοι τὰμὰ νουθετήματα
 κείνης διδακτὰ, κέδ' ἐκ σαυτῆς λέγεις.
 ἐπεὶ δ' ἐλῆ γε θάτερ', ἧ φρονεῖν κακῶς, 345
 ἧ τῶν φίλων φρονούσα μὴ μνήμην ἔχειν
 ἧ τις λέγεις μὲν ἀρτίως, ὡς εἰ λάβοις
 σθένος, τὸ τέτων μῖσθός ἐκδείξειας ἂν
 ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης,
 οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις. 350
 ἔ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;
 ἐπεὶ δίδαξον, ἧ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
 κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάση γόων.

345. ἐπεὶ δ'— Id est ἐπί τοι. Ferperam in Aldina ἐπιθ', quod valet ἔπιτα.—θάτερ'. Sic Aldus et veteres libri, id est θάτερα, Attice, ut πότεια pro πότιρον.

Triclinius imperite suppositit θάτερον. Scilicet anapaestum in pari sede tragici senarii non reformidabat.

εἰ ζῶ; κακῶς μὲν, οἶδ' ἐπαρκέντως δ' ἔμοι.
 λυπῶ δὲ τούτους, ὥς τῶ τεδνηκότι 355
 τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔσ' ἐκεῖ χάρις.
 σὺ δ' ἡμῖν ἢ μισῆσα, μισεῖς μὲν λόγῳ,
 ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τῆ πατρὸς ζύνει.
 ἐγὼ μὲν οὖν ἐκ ἄν ποτ', οὐδ' εἴ μοι τὰ σὰ
 μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδαῖς, 360
 τέτοις ὑπεικάδοιμι· σοὶ δὲ πλουσία
 τράπεζα κείσθω, καὶ περιρρέιτω βίος.
 ἔμοι γὰρ ἔσω τοῦμέ νιν λυπεῖν μόνον
 βόσκημα· τῆς σῆς δ' ἐκ ἐγῶ τιμῆς τυχεῖν.
 εἰδ' ἂν σὺ, σώφρων γ' ἔσα. νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς 365
 πάντων ἀρίστου παῖδα κεκληῆσθαι, καλοῦ
 τῆς μητρὸς. οὕτω γὰρ φανεῖ πλείσις κακῆ,
 θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδῆσα σούς.

363. Vulgo legitur: Ἐμοὶ γὰρ ἔσω τοῦμέ μὴ λυπεῖν μόνον βόσκημα. Qua in lectione nullus inest sensus. Nam inde is elici non potest quem percommodum expressisse sibi videtur Heathius hac versione: *Id enim solum mihi pro cibo sit, ut ne me ipsa angam.* Sententia satis inepta Græce sic exprimi debuisse, ἔμοι γὰρ ἔσω μόνον βόσκημα, τὸ ἐμὲ μὴ λυπεῖσθαι, vel τὸ ἐμὲ μὴ λυπεῖν ἑμαυτήν. Verbo activo λυπεῖν subjici debet persona in quam cadit actio, quæ nisi expressa sit, tota phrasis nihil aliud quam griphus est. Heathio placet ἑμαυτήν subintelligere: at secus videbatur auctori glossæ in codd. superscriptæ verbo λυπεῖν, τὸν θανόντα πατέρα. Quis dijudicabit, uter verius poetæ mentem assecutus sit? Perinde fallitur uterque. Haud temere eruditi viri lectionem hanc mendosam esse judicarunt, sed quod

reponendum esse conjecerunt τοῦμέ μὴ λιπεῖν, vel μὴ ἄλιπεῖν, nimis abjectum est, et ab Electræ magnanimitate alienum. Unica vocula mutata sententiam restituimus: Ἐμοὶ γὰρ ἔσω τοῦμέ νιν λυπεῖν μόνον βόσκημα. *id enim solum mihi pro cibo sit, quod eos angam.* Dixerat paulo supra λυπῶ δὲ τέτους. nec quidquam aliud cupit, quam ut pergere possit eis molesta esse.

364. τιμῆς τυχεῖν. In C. E. August. λαχεῖν. Hæc verba sæpe commutantur. Sane λαχεῖν cum genitivo construitur, idque fere ellipsi nominis. μέρος: rarius, ubi nec hoc nomen, nec ullum aliud subintelligi potest, ut Œd. Col. 450. Ἄλλ' οὐ τι μὴ λάχασσι τοῦδε συμμαχου. Sed plerumque cum accusativo construitur hoc verbum. Proinde τυχεῖν hic prætuli, et ex hoc loco in Antig. 699. edidi: Οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς τυχεῖν.

- ΧΟ. μηδὲν πρὸς ὄργην, πρὸς θεῶν. ὡς τοῖς λόγοις
ἔνεσιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάδοις 370
τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὐτῆ πάλιν.
- ΧΡ. ἐγὼ μὲν, ᾧ γυναῖκες, ἠθάς εἰμί πως
τῶν τῆσδε μύθων· κῆδ' ἂν ἐμνήσθην ποτὲ,
εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν
ἤκουσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων. 375
- ΗΛ. Φέρ', εἰπέ δὴ τὸ δεινόν. εἰ γὰρ τῶνδ' ἐμοὶ
μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι.
- ΧΡ. ἀλλ' ἐξερῶ σοι πᾶν, ὅσον κάτοιδ' ἐγώ.
μέλλουσι γὰρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων,
ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μὴ ποδ' ἡλίου 380
φέγγος προσόψει· ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ
σέγγη, χθονὸς τῆσδ' ἐκτός, ὑμνήσεις κακά.
πρὸς ταῦτα φράζου, καμὲ μὴ ποδ' ὕπερον
παθεῖσα μέμψη. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.
- ΗΛ. ἦ ταῦτα δὴ με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν; 385

378. ἐξερῶ σοι. Sic bene Aldus unico adstipulante codice. In aliis *τοι* cum superscripta glossa *σοι*. Si genuinum esset *τοι*, pro δὴ accipi deberet: nam Doricum pronomen *τοι* Atticis poetis inusitatum est. Hæ vocalæ sæpissime permutantur, quod contigisse videbimus infra v. 871.

379. εἰ μὴ λήξεις. Sic codd. omnes, etiam Triclinianus; perperam in impressis *λήξεις*.

381. προσόψει. Eustathius p. 1839. ubi de adverbiiis ἐνταυθοῖ, ἐνταῦθα disserit, hunc locum citans *κατόψει* legit.

382. ὑμνήσεις κακά. gl. *θρηνήσεις τὰς δυστυχίας*. Eustathius p. 634. τὸ ὑμνεῖν φαύλως ἐκλαμβάνεται ποτὲ κατὰ βαρείαν ἀντίφρασιν. Σοφοκλῆς ὑμνήσεις κακά· ἤγουν ὑβρίσεις. καὶ ἐν Οἰδίποδι τῷ τυράννῳ

(1275.) *τοιαῦτ' ἐφωμνῶν ἤγαν δυσφημῶν*. Αἰσχύλος (S. Th. 7.) ὑμνεῖται ὑπ' ἀσάν φροίμοις πολυῤῥόδοις. Εὐριπίδης (Med. 425.) τὴν ἐμὴν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύνην ἤγαν κολογοῦσαι. καὶ, ἐπεὶ ἀντάχθησαν ὕμνοι· αἱ κατὰ τῶν ἀρρένων ὕβρεις δηλαδὴ. Ultima *χρησις* ex eodem chorico cantico in Medea petita, ubi legitur ἐπεὶ ἀντάχθησ' ἂν ὕμνοι ἀρσένων γέννα.

385. δὴ με. Sic codd. omnes veteres. In impressis *μοι*, ut est in Triclinii recensione. Imperite sane mutata fuit prior lectio, sublata Attica elegantia. Comicus Vesp. 696. *Ταυτί με ποιοῦσ', οἴμοι τί λέγεις; Κοῦκ οἶδ' ὅτι χρημῶ με ποιῆς*. Pro δὴ in Triclinii recensione est γὰρ, quod in E. a secunda manu in locum alius particulæ erasæ substitutum.

- ΧΡ. μάλισθ' ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλη.
 ΗΛ. ἀλλ' ἐξίκοιτο τῷδέ γ' οὔνεκ' ἐν τάχει.
 ΧΡ. τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;
 ΗΛ. ἐλθεῖν ἐκείνον, εἴ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ.
 ΧΡ. ὅπως πάδης τί χρῆμα; πῆ ποτ' εἰ φρενῶν; 390
 ΗΛ. ὅπως ἀφ' ὑμῶν ἄς προσώτατ' ἐκφύγω.
 ΧΡ. βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;
 ΗΛ. καλὸς γὰρ οὐμὸς βίωτος, ὥσε Δαυμάσαι.
 ΧΡ. ἀλλ' ἦν ἄν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίσασο.
 ΗΛ. μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακῆν. 395
 ΧΡ. ἀλλ' ἐ δίδασκω τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκάθειν.
 ΗΛ. σὺ ταῦτα δῶπευ· οὐκ ἐμὲς τρόπους λέγεις.
 ΧΡ. καλόν γε μέν τοι μὴ ἔξ ἀβουλίας πεσεῖν.
 ΗΛ. πεσέμεθ', εἰ χρῆ, πατρὶ τιμαρῶμενοι.
 ΧΡ. πατῆρ δὲ τούτων, οἶδα, σύγγνώμην ἔχει. 400
 ΗΛ. ταῦτ' ἐσὶ τᾶπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.
 ΧΡ. σὺ δ' ἐχὶ πείσει καὶ ξυναινέσεις ἐμοί;
 ΗΛ. οὐ δῆτα. μή πω νῆ τοσονδ' εἶην κενή.
 ΧΡ. χωρήσομαί τ' ἄρ', οἷπερ ἐσάλην ὀδῆ.
 ΗΛ. ποῖ δ' ἐμπορεύῃ; τῷ φέρεις τὰδ' ἐμπυρα; 405

399. πατρὶ τιμαρῶμενοι. Sic Aldus et codd. omnes, etiam Triclinianus. Turnebus, quem deinceps alii secuti sunt editores, priorem lectionem mutavit, quam scilicet solœcam arbitratu est, et quia mulier loquitur, reposuit τιμαρῶμεναι. Imperite. Mulier si de se loquens verbo plurali inducitur, pronomen vel participium plurale semper masculino genere ponitur. Vide notam ad Antig. 926.

405. ἐμπορεύῃ. Perperam Aldus, ut in codice meo scriptum est, ἐκπορεύῃ. Vide ad Œd. T. 456. ἐμπυρα. Suidas: τὰ καιόμενα ἱερεῖα. Nempe Chrysothemini sequebantur famuli omnia ad sacrificium necessaria feren-

tes, et inter alia victimas, quales defunctorum manibus mactari solebant, quasque moris erat ad tumulum cremare. Rogata Chrysothemis cui victimas illas ferat, respondet a matre semissam ut patris tumulo infundat libamina. Nempe libatio sine victima fieri non poterat, siquidem in inferiis sanguine libare mos erat. Virgilius Æn. iii. 66. Inferimus tepido spumantia cymbia lacte, Sanguinis et sacri pateras. Æn. v. 77. Hic duo rite mero libans carchesia Baccho Fundit humi, duo lacte novo, duo sanguine sacro. Inde liquet perperam in glossa τὰδ' ἐμπυρα exponi ταύτας τὰς σπονδὰς.

- ΧΡ. μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χροάς.
 ΗΛ. πῶς εἶπας; ἢ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν;
 ΧΡ. ὃν ἔκταν' αὐτῆ. τῷτο γὰρ λέξαι δέλεις.
 ΗΛ. ἐκ τῆ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρυσεν;
 ΧΡ. ἐκ δαίματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί. 410
 ΗΛ. ᾧ θεοὶ πατρῶοι, ξυγγένεσδέ γ' ἀλλὰ νῦν.
 ΧΡ. ἔχεις τι δάρσος τῆδε τῆ τάρβους πέρι;
 ΗΛ. εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμι ἂν τότε.
 ΧΡ. ἀλλ' οὐ κάτοιδα, πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.
 ΗΛ. λέγ' ἀλλὰ τῷτο. πολλὰ τοι σμικροὶ λόγοι 415
 ἔσφηλαν ἤδη, καὶ κατῶρθωσαν βροτές.
 ΧΡ. λόγος τις αὐτὴν ἐσιν εἰσιδεῖν πατρὸς
 τοῦ σοῦ τε καμῆ δευτέραν ὀμιλίαν
 ἐλθόντος ἐς φῶς· εἶτα τόνδ' ἐφέσιον
 πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον οὐφόρει ποτὲ 420
 αὐτὸς, τανῦν δ' Αἰγισθοσ' ἐκ τε τῆδ' ἄνω
 βλασεῖν βρύνοντα θαλλόν, ᾧ κατάσκιον
 πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χροάνα.
 τοιαῦτά του παρόντος, ἠνίχ' Ἠλίω
 δείκνυσι τοῦναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου. 425
 πλείω δὲ τούτων ἔ κάτοιδα, πλὴν ὅτι
 πέμπει μ' ἐκείνη τοῦδε τῆ φόβου χάριν.
 πρὸς νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν,

424. ἠλίω δείκνυσι τῆναρ. Iphigenia in Tauris apud Euripidem 43. "Α καινά δ' ἠκεῖ νύξ φέρουσα φάσματα, Λέξω πρὸς αἰδέσ', εἴ τι δὴ τὸδ' ἐσ' ἄκος. Medeæ nutritrix apud eundem v. 56. "Ὡσθ' ἴμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κέρανῳ Λέξαι, μολοῦσαν δέυρο, Μηδείας τύχας. Plautus Mercatoris initio: Non ego idem facio, ut alios in comœdiis Vidi facere amatores, qui aut nocti, aut dii, Aut soli, aut lunæ miscenas narrant suas. Quos pol

ego credo humanas querimonia Non tanti facere, quid velint, quod non velint.

427. πέμπει μ' ἐκείνη. Sic liquido scriptum in C. D. T. meo. Minus bene ceteri et Aldus πέμπει μεσ καίνη. Verum ista absque codicis auctoritate emendari debent.

428. Ab hoc versu incipit Electræ ῥῆσις in Aldina et codd. aliquot, librarii manifesto errore.

ἔμοι πιθέσθαι, μηδ' ἀβουλία πεσεῖν.

εἰ γὰρ μ' ἀπώσει, ξὺν κακῷ μέτει πάλιν. 430

ΗΛ. ἀλλ', ὦ φίλη, τούτων μὲν, ὧν ἔχεις χεροῖν,

τύμβω προσάψης μηδέν. εἰ γὰρ σοι θεμῖς,

οὐδ' ὅσιον, ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικος ἰσάναι

πτερίσματ', ἐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί.

ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν, ἢ βαδυσκαφεῖ κόνει 435

κρύψον νιν, ἔνθα μὴ ποτ' εἰς εὐνήν πατρὸς

τέτων πρόσσεισι μηδέν· ἀλλ', ὅταν θάνη,

κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθων κάτω.

ἀρχὴν δ' ἂν, εἰ μὴ τλημονεσώτη γυνὴ

πασῶν ἔβλασε, τάσδε δυσμενεῖς χοᾶς 440

οὐκ ἂν ποδ', ὃν γ' ἔκτεινε, τῶδ' ἐπέσεφε.

σκέψαι γὰρ, εἰ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ

434. λουτρὰ, *libamina*, ut supra 84. ubi perspicuum est eadem significatione usurpari qua *λοῖβαι* in v. 52. Huc pertinet Hesychii glossa: *χθόνια λουτρὰ, τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα. ἐκόμιζον γὰρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρὰ.* Proprie indigetantur hac appellatione aquæ libationes. Dioscorides Epigr. xxxvi. Ἀλλὰ περιετείλας με δίδου χθονί· μηδ' ἐπὶ νεκρῶ Λετρὰ χέης· σέβομαι, δέσποτα, καὶ ποτάμους. Vide Meursii *libellum de Funere* cap. xiv.

435. ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν. Haud quidquam ineptius est Britannorum conjecturis *πνοαῖτιν*, vel *φνοαῖσιν*. Vide quæ notavimus ad *Œd. T.* 271. *Aj.* 1035. maxime vero Orvillium ad Charitonem p. 398. ubi egregie de hac structura disputat, qua binis substantivis verbum unum elegantissime subjungitur, quod alterutri vix, ac ne vix quidem, seorsum applicari possit, multaque ex utriusque linguæ scriptoribus exempla profert, ab

imperitis hominibus temere damnata vel sollicitata. Duo tantum promam. Virgil. Æn. vii. 187. Ipse Quirinali lituo, parvague sedebat Succinctus tra-bea. Lituo succinctus non erat; sed instructus, insignis. Formam de qua agimus ibi observarunt Burmannus et Heynius. Confer Davisiū ad Ciceronem de Finibus ii. 27. Pindarus Pyth. iv. 184. εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις ἵναυτοὺς, οὐτ' ἔργον, οὐτ' ἔπος εὐτράπελον κείνοισιν εἰπῶν. Ubi nomini ἔργον verbum εἰπῶν non aptatur, sed extrinsecus arces-situr commodum ποιήσας, vel simile.

438. σωζέσθων. Sic in meo. Ceteri omnes, ut impressi, σωζέσθω. Illud prætuli tum eupho-niæ gratia, tum ob Atticam formam, de qua vide ad *Aj.* 100. Optimi scriptores quandoque neutra pluralia cum verbis pluralibus construunt.

442. αὐτῇ jungendum, non cum σοί, sed cum διέσθαι, ut

γέρα τὰδ' οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκυς,
 ὑφ' ἧς θανὼν ἀτιμος, ὥσε δυσμενῆς,
 ἐμασχαλίσθη, καὶ πὶ λουτροῖσιν κάρρα 445
 κηλίδας ἐξέμαξεν. ἄρα μὴ δοκεῖς
 λυτῆρι αὐτῇ ταῦτα τῷ φόνου φέρειν;
 οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέδες· σὺ δὲ
 τεμῆδα κρατὸς βοσρύχων ἄκρας φόβας,
 καὶ μὲ ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τὰδ', ἀλλ' ὅμως 450
 ἀΐχῳ, δὸς αὐτῷ τήνδε λιπαρῆ τρίχα,

sit δέξασθαι αὐτῇ pro δέξασθαι
 ἀπ' αὐτῆς. Pronomini σοὶ super-
 scripta glossa τινί. Bene. Se-
 cunda persona pro tertiā in-
 certa et indefinita. Vide not.
 ad Trach. 2. Neutiquam vero
 necesse est δέξασθαι contra li-
 brorum omnium fidem legere.
 Vide quæ notavimus ad Æs-
 chyli Persas 738. et ad Euri-
 pidis Phoenissas 899.

443. γέρα ultima longa, non
 ob metri necessitatem, ut falso
 tradit auctor glossæ in veteri
 cod. μακρὸν, διὰ τὸ μέτρον, ve-
 rum ob contractionem ex γέραα.
 Vide quæ notavimus ad Euri-
 pidis Bacchas 921. Sic plurale
 τέρρα apud Apollonium Argon.
 iv. 1410.

445. ἐπὶ λουτροῖσιν. gl. ἐπὶ
 καθάρσει.—κάρρα dativus est. ὑφ'
 ἧς θανὼν ἐμασχαλίσθη, καὶ τῇ ἐαν-
 τῷ κεφαλῇ ἐξέμαξε τὰς κηλίδας αὐ-
 τῆς. Vel, si mavis, καὶ πὶ λουτροῖσιν
 ἐκείνη πᾶς κηλίδας τῇ κεφαλῇ αὐ-
 τοῦ ἐξέμαξεν. Prior ratio magis
 placet, juxta quam utriusque
 verbi idem nominativus est.

451. τήνδε λιπαρῆ τρίχα, id est
 τήνδε ἰκέτιν τρίχα. Sic omnino le-
 gendum, ut ex veterum critico-
 rum commentariis, quorum me-
 minit Scholiastes, olim lectita-
 tum fuisse constat. Hoc jam

olim reposuissem nisi vulgatæ
 lectioni τήνδ' ἀλιπαρῆ gravis He-
 sychii auctoritas patrocinari
 mihi visa fuisset, in glossa, ἀλι-
 παρῆ, ἀνχμηρᾶν, quæ procul du-
 bio huc spectat; verum de-
 ceptus et ipse fuit Hesychius
 menda quæ antiquitus inolevit.
 τήνδ' ἀλιπαρῆ per metrum stare
 non potest. Si τήνδε γ' ἀλιπαρῆ
 scripsisset poëta, quæ Heathii
 conjectura est, id multo minus
 facile depravatum fuisset, quam
 proclive fuit ex τήνδε λιπαρῆ, fa-
 cere τήνδ' ἀλιπαρῆ. Causa autem
 mutationis fuit, quia imperitus
 librarius λιπαρῆ accepit pro λι-
 παρᾶν, nitidam, cujus contra-
 rium quum videret prorsus re-
 quirere, barbaram vocem excudit
 ἀλιπαρῆ. Nec λιπαρῆς, nec ἀλιπα-
 ρῆς pro nitidus et sordidus, Græca
 vocabula sunt. Græcum est λι-
 παρῆς, prima semper brevi: ἀλι-
 παρῆς caret auctoritate; nescio
 an exstet uspiam. ἀλιπαρῆς, ut
 dicebam, plane barbarum est,
 et e Græcis lexicis in posterum,
 me auctore, eximetur. In λι-
 παρῆς, λιπαρῆν prima semper
 producitur. λιπαρῆς et λιπαρῆς,
 quæ forma parumper differunt,
 sed prosodia et significatione
 permultum, alibi confundi ob-
 servavimus. Vide notam ad Co.

- καὶ ζῶμα τοῦμόν, οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον.
 αἰτῆ δὲ προσπιτινοῦσα, γῆθεν εὐμενῆ
 ἡμῖν ἀρωγὸν αὐτὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν·
 καὶ παῖδ' Ὀρέσην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς 455
 ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί,
 ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέρας
 χερσὶ σέφωμεν, ἢ τανῦν δωρούμεθα.
 οἶμαι μὲν οὖν, οἶμαί τι κάκείνω μέλον
 πέμψαι τὰδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὀνειράτα. 460
 ὅμως δ', ἀδελφῆ, σοί δ' ὑπούργησον τὰδε
 ἐμοί τ' ἀρωγὰ, τῶ τε φιλτάτῳ βροτῶν
 πάντων, ἐν Ἄδου κειμένῳ κοινῷ πατρί.
- ΧΟ. πρὸς εὐσέβειαν ἢ κόρη λέγει· σὺ δὲ,
 εἰ σωφραγήσεις, ᾧ φίλη, δράσεις τὰδε. 465
- ΧΡ. δράσω. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
 δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δράν.

micij Lys. 673. Similis menda sublatā fuit in Luciani libello Ῥητόρων διδάσκαλος, cap. 9. ubi barbarum illud τὸ ἀλιπαρῆς inficete vertebatur squalorem: nunc vero legitur τὸ λιπαρῆς, quod ibi significat assiduitatem. λιπαρῆς θριξ, hīc dicitur, ut infra, 1378. λιπαρῆς χεῖρ, supplex manus. λιπαρεῖν τινα, supplicare. Vide Æschylum Prom. 1012. cujus locum protulimus ad Comici Acharn. 452.

457. ἀφνεωτέρας. In D. ἀφναιωτέρας, mendose pro ἀφνειοτέρας. Librario obversabatur usitatior forma ἀφνειός. Sed et altera proba est, quod ex hoc loco Eustathius observat ad Homerum p. 623. Ὅτι δὲ ὁ ἀφνειός δύναται καὶ ἀφνεός λέγεσθαι, δῆλον ἐκ τοῦ Χερσὶν ἀφνεωτέρας παρὰ Σοφοκλεῖ. οὕτω δὲ καὶ ὁ θειότερος, θεώτερος ἐν τῷ περιγητῇ.

462. ἐμοί τ' ἀρωγὰ. Sic Al-

lus et codd. omnes veteres. Triclinius inepte κάμοί τ', quod illi Turnebus relinquere debebat.

464. πρὸς εὐσέβειαν, pie. Sic Lucianus in Toxaride πρὸς ἀχθῆδονα. moleste. Plutarchus in Coriolano πρὸς ὕβριν, contumeliose.

467. ἐπισπεύδειν. Sic Tragici exemplaria omnia. Apud Stobæum in sermone de Veritate legitur etiam in codd. ἐπισπεύδει perperam. Hunc locum Toupus ad Suidam ii. 133. ridicule vertit, constructione sic ordinata: τὸ γὰρ δυοῖν ἐρίζειν οὐκ ἔχει δίκαιον λόγον. Mira sane phrasis, longeque impeditior ea, unde Henr. Stephanus tam ægre se extricat in Philocteta v. 1140. Tales in senariis verborum trajectiones nusquam occurrunt. Optime sensum et structuram declaravit Grammaticus anti-

πειραμένη δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ
 σιγὴ παρ' ὑμῶν, πρὸς θεῶν, ἔσω, φίλαι·
 ὡς εἰ τὰδ' ἢ τεκῆσα πεύσεται, πικρὰν
 δοκῶ με πείραν τήνδε τολμήσειν ἔτι. 470

ΧΟΡΟΣ.

Εἰ μὴ γὰρ παράφρων 570 φροφή.
 μάντις ἔφυν, καὶ γνώμας
 λειπομένα σοφᾶς,
 εἴσιν ἂ πρόμαντις 475
 Δίκαια, δίκαια φερομένα
 χερσὶν κράτη μετείσιν, ὧ
 τέκνον, οὐ μακροῦ χρόνου.
 ὕπεσί μοι * θάρσος,
 ἀδυπνόων κλύουσαι 480

* θάρσος edd. 1. 2.

σιγῆς: τὸ γὰρ δίκαιον οὐ παρέχει
 ἀπολογία δυοῖν ὡς ἐρίζειν, ἀλλὰ
 παρέχει δηλονότι ὡς σπυδεῖν ἐπὶ
 τὸ θεῶν.

479. ὕπεσί μοι θάρσος. Sic
 codd. omnes veteres et Aldus.
 Triclinius perperam θάρσος sup-
 posuit, quod metri lex minime
 requirebat. Differunt θάρσος et
 θάρσος, audacia et confidentia.
 Quæ nomina etsi perpaucis ex-
 emplis ostendi possit a Poë-
 tis promiscue adhibita fuisse,
 quemadmodum in Philoct. 104.
 θάρσος pro θάρσος accipiendum,
 nulla tamen hæc erat causa cur
 vox signatior ejiceretur.

480. κλύουσαι. Sic Aldus et
 codd. omnes, præter antiquis-
 simum, in quo κλυούσα librarii
 errore. Si quis mala re ma-
 gna mactari non reformidat,
 tædium subeat legendi Parisini
 editoris notam ad hunc locum,
 unde nihil aliud reportabit,

quam Th. Johnsoni conjectu-
 ram, multis obrutam nugis,
 κλυούσα. Illam in Tragicorum
 lectione multo tritior utroque
 flocci non existimat Heathius,
 nec ego pluris facio. Immo
 placet mihi, sic formas poëtici
 sermonis variari per ἀκαταλλη-
 λίαν, unde nulla oritur obscuri-
 tas. Schema est, quod vocant
 σολοικοφανές, quo constructio ad
 intellectum, non ad verba re-
 fertur. Hic verbale positum
 est pro verbo: ὕπεσί μοι θαρσῶν
 ἀδυπνόων κλύουσαι ἀρτίως ὀνειράτων.
 Vel subintelligitur verbum e
 proximo nomine arcessendum:
 ὕπεσί μοι θάρσος, ὡς θαρσῶν ἐμὴ
 κλύουσαι—Simile est in Euripi-
 dis Medea, 813.—σοὶ δὲ συγγνώ-
 μη λέγειν τὰδ' ἔστι, μὴ πάσχουσαι,
 ὡς ἐγὼ, κακῶς. Ibi si legeretur,
 ut nihil vetabat poëtam scri-
 bere; —σοὶ δὲ συγγνώμη λόγων
 τῶνδ' ἔστι, μὴ πάσχουσαι, ὡς

ἀρτίως ὄνειράτων.
 ἔ γάρ ποτ' ἀμνασεί γ' ὁ φύσας
 Ἑλλάνων ἀναξ,
 οὐδ' ἂ παλαιὰ χαλκόπληκτος
 ἀμφάκης γένυς,
 ἂ νιν κατέπεφνεν αἰ-
 σχίσαις ἐν αἰκίᾳς.
 ἤξει καὶ πολύπους
 καὶ πολύχειρ, ἂ δεινοῖς

485

ἀντισηρ.

ἔγω, κακῶς. geminum gemel-
 lūm exemplum esset. Nihil
 frequentius ista casuum enalla-
 ge, cujus venustas librariorum
 libidini sæpe fuit obnoxia; at
 multis in locis nullo pacto ob-
 literari potuit. In Antig. 1001.
 legitur, Ἀγῶντ' ἀκούα φθόγγον
 ὀρνίθων, κακῶ Κλάζοντας οἴστρον καὶ
 βέβαρβαρῶμενον. Quis illic offen-
 dere possit? usitata tamen syn-
 taxis flagitat κλαζόντων, quod
 nullus dubito quin a quopiam
 librario suppositum fuisset, ni
 metri lex manifesto obstitisset.
 In Euripidis Iphig. T. 954.
 scripserat Tragicus: Ἑλθὼν δ'
 ἐκείσε, πρῶτα μὲν μ' οὐδεὶς ξίων
 Ἑκὼν ἐδέξαθ' ὡς θεοῖς συγούμενον.
 Imperitæ librarii curæ debetur
 vulgata lectio, ἐλθόντα δ' ἐκείσε.
 Variatur constructio, quæ fre-
 quentius per genitivum abso-
 lutum fieri solet: participium-
 que quod hoc casu ponendum
 erat, casu vel recto, vel quarto
 effertur. Ibi ἐλθὼν δ' ἐκείσε est
 pro ἐλθόντος δ' ἐμοῦ ἐκείσε. In Œd.
 Col. 1120. τέκνα φανέντ' αἰλπτα,
 est pro τέκνων φανέντων αἰλπτως.
 Et sic facile expeditur difficul-
 tas in Æschyli loco Choëph.
 408. quem post Pauwium te-
 mere sollicitat, et pejus adhuc
 corrumpit idem Sophoclis Pa-

risinus editor: Πέπαλται δ' αὐτ'
 ἔμοι φίλον κέαρ Τόνδε κλύουσαν
 οἴκτον. quem ad hunc modum
 resolvas: κλυούσης δ' ἐμοῦ τόνδ'
 οἴκτον, πέπαλται αὐτὲ μοι φίλον
 κέαρ. Parum sibi constabat Hea-
 thius idem alio in loco damnans,
 in alio probans. κλύουσαν apud
 Sophoclem defendit, apud Æs-
 chylum mutari vult in κλύουσα:
 haud tamen ita absurda ratio-
 ne, qua participium hoc femi-
 ninum Parisinus Professor cum
 φίλον κέαρ connectit; sed id
 pro nominativo absoluto habet,
 hancque emendationem metri-
 ca lege confirmari arbitratur.
 Verum usquequaque falsus est.
 Nec structuræ, nec metri ratio-
 ne quidquam mutandum est:
 versus est choriambicus, ut
 duo sequentes.

485. ἀμφάκη. Dorismum in-
 vitis libris restitui. Huc respe-
 xit Hesychius in mutila glossa
 Ἀμφακῆς, quæ sic scribi debuit:
 ἀμφάκης γένυς, ἀξίνη.

488. ἤξει καὶ πολύπους. Sic
 Aldus et codd. omnes veteres.
 Inepte Triclinius particulam δὲ
 infersit, quæ Heathio fraudi
 fuit, de hujus versiculi metro
 disputanti. Est revera, ut stro-
 phicus, choriambicus incipiens
 a spondeo.

ἔξειπας, ὡς θρασεῖα, καὶ πέρα δίκης
 ἄρχω καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά.
 ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω· κακῶς δέ σε
 λέγω, κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θραμά.
 πατὴρ γὰρ, οὐδὲν ἄλλο σοὶ πρόσχημ' αἰεὶ, 525
 ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς
 ἔξοιδα· τῶνδ' ἄρρησις οὐκ ἔνεσί μοι.
 ἢ γὰρ Δίκη νιν εἶλεν, οὐκ ἐγὼ μόνη,
 ἢ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ Φρονοῦσ' ἐτύγχανες·
 ἐπεὶ πατὴρ οὗτος σὸς, ὃν θρηνεῖς αἰεὶ, 530
 τὴν σὴν ὄμαιμον μῆνος Ἑλλήνων ἔτλη
 Δῦσαι θεοῖσιν, οὐκ ἴσον καμῶν ἐμοὶ
 λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἢ τίκτουσ' ἐγὼ.
 εἶεν· δίδαξον δὴ με τοῦ χάριν τίνων
 ἴδυσεν αὐτήν. πότερον Ἀργείων ἔρεῖς; 535
 ἀλλ' ἔμετῆν αὐτοῖσι τὴν γ' ἐμὴν κτανεῖν.

522. ἄρχω καθυβρίζουσα. Distinctio inter duas voces poni non debuit: est enim pro ἄρχω ὕβριως. ἀρχειν hic valet προκατέρχειν, ut apud Homerum, ἐγὼ δ' ἤρχον χαλεπαίνων, id est Eustathio interprete p. 241. προκατήρξα τοῦ χαλεπαίνων. τὸ δὲ τοιοῦτον ἀρχειν, καὶ κατέρχειν λέγεται παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ὑπάρχων, ἐξ οὗ καὶ ἡ ὑπαρχή. καὶ Ὀμηρος μὲν μετοχῇ αὐτὸ συνέταξεν· οἱ δὲ μὲν Ὀμηρον, καὶ γενικῇ αὐτὸ συντάσσουσιν, οἷον ἀρχὴ ἀπειλῆς ἢ μάχης. ἔστι δ' ὅτε παθητικῶς προφέροντες, καὶ αιτιατικὴν ποιῶσιν ἐν αὐτῷ σύνταξιν, οἷον καὶ τὸ Κατέρχομαι νόμον βακχῶν. Hæc χρῆσις sumpta ex Euripidis Hec. 681. Sic infra, 552. ἀρξασά τι λυτηρόν.

525. πατὴρ γὰρ—Hæc longe a vulgatis diverso sensu accipio, ait Parisinus editor, et ideo accipit pessimum in mo-

dum, quem non fert sermone indoles. Ex præcedentibus quædam repetenda sunt: καὶ γὰρ πρὸς σοῦ κλύω, ὡς πατὴρ τέθνηκεν ἐξ ἐμοῦ. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς ἔξοιδα. In parenthesi sunt verba οὐδὲν ἄλλο σοὶ πρόσχημ' αἰεὶ.

528. Scatet ineptissimis interpolationibus Triclinii recensione. Hic legere ei placuit εἶλε, οὐκ ἐγὼ—Quinto post versu pro ἢ τίκτουσ', quæ codd. omnium lectio est, supposuit ἢ τεκοῦσ', sprete temporum ratione. ὥσπερ ἢ τίκτουσ' ἐγὼ valet ὥσπερ ἐγὼ, ὅτι ἔτικτον.

534. Perperam in Aldina τοῦ, χάριν τίνων—In Triclinii recensione τοῦ, χάριν τίνων. Turnebus absque ullo commodo distinctionem mutavit, τοῦ χάριν, τίνων—Perperam uterque τίνων accepit pro genitivo plurali, quum sit participium.

- ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω; κτανῶν
 τὰμ', ἐκ ἔμελλε τῶνδ' ἐμοὶ δάσειν δίκην;
 πότερον ἐκείνω παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ,
 εἰς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρός 540
 καὶ μητρός ὄντας, ἧς ὁ πλῆς ὄδ' ἦν χάριν;
 ἢ τῶν ἐμῶν Ἄδης τιν' ἴμερον τέκνων,
 ἢ τῶν ἐκείνης, ἔσχε δαίσασθαι πλέον;
 ἢ τῶ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ
 παίδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεω δ' ἐνῆν; 545
 εἰ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός;
 δοκῶ μὲν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω.
 Φαίη δ' ἂν ἢ θανῆσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
 δύσθυμος· εἰ δέ σοι δοκῶ φρονεῖν κακῶς, 550
 γνώμην δικαίαν σχῆσα, τοὺς πέλας ψέγε.
 ΗΛ. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γ' ἐμ', ὡς ἀρξασά τι
 λυπηρὸν, εἴτα σὲ τὰδ' ἐξήκουσ' ὑπο
 ἀλλ' ἦν ἐφῆς μοι, τοῦ τεθνηκότος γ' ἵπερ
 λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς, τῆς κασιγνήτης δ' ὀμῆ. 555
 ΚΛ. καὶ μὴν ἐφίμ'. εἰ δ' ἐμ' ὦδ' αἰεὶ λόγοις
 ἐξῆρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν.
 ΗΛ. καὶ δὴ λέγω σοι. πατέρα φῆς κτεῖναι. τίς ἂν
 τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι,
 εἴτ' οὖν δικαίως, εἴτε μή; λέξω δέ σοι 560
 ὡς εἰ δίκη γ' ἐκτεῖνας· ἀλλὰ σ' ἔσπασε
 παιδῶ κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ᾧ τανῦν ζύνει,
 ἐρεῖ δὲ τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν, τίνος
 ποιῆς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι·

537. ἀντ' ἀδελφοῦ. Sic libri omnes recte, fratris vice. Temere Heathius mutat in ἀνταδελφου.

546. κακοῦ γνώμην. Sic libri omnes. Glossa in plurimis codd. πακοτρέπον, quod olim perperam in textum intuli.

554. τοῦ τεθνηκότος γ' ἵπερ. Sic Aldina et plerique veteres codd. In meo neutra particula comparet. Pro γε in Triclinii recensione est τε.

557. λυπηρὰ κλύειν. Eadem structura ac οἰκτρὰ βόσκουσιν in Philoct. 1167.

ἦ γὰρ φράσω· κείνης γὰρ οὐ δέμις μαθεῖν. 565
 πατήρ ποδ' ὀυμὸς, ὡς ἐγὼ κλύω, θεᾶς
 παίζων κατ' ἄλσος, ἐξεκίνησεν ποδοῖν
 σικτὸν κερᾶσθην ἔλαφον, οὗ κατὰ σφαγὰς
 ἔκκομπάσας, ἔπος τι τυγχάνει βαλῶν.
 καὶ τοῦδε μηνίσασα Λητώα κόρη 570
 κατεῖχ' Ἀχαιοὺς, ὡς πατὴρ ἀντίσαθμον
 τοῦ θερὸς ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρη.
 ᾧδ' ἦν τὰ κείνης θυμάτ'· οὐ γὰρ ἦν λύσις
 ἄλλη στρατῶ πρὸς οἶκον, οὐδ' εἰς Ἴλιον.
 ἀνδ' ὧν βιασθεῖς πολλὰ, κἀντιβᾶς, μόλις 575
 ἔδυσε αὐτήν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
 εἰ δ' οὔν, ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν, κείνον δέλων
 ἐπωφελῆσαι, ταῦτ' ἔδρα, τέτρα θανεῖν
 χρῆν αὐτὸν οὔνεκ' ἐκ σέθεν; ποίω νόμῳ;
 ὄρα, τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς, 580
 μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετ' ἀγνοίαν τιθῆς.
 εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι
 πρῶτη θάνοις ἂν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.
 ἀλλ' εἰσόρα, μὴ σκῆψιν οὐκ οὔσαν τιθῆς.

567. ἐξεκίνησεν. Heathius legendum censet ἐξενίκησεν, quod quidem August. cod. solus exhibet, sed librarii errore. Ceteri omnes codd. et Scholiastes vulgatum tuentur, quod probum est.

571. ὡς perperam Johnsonus vertit donec, qua potestate hæc particula ab Atticis nunquam adhibetur.

575. μόλις. In D. μόγις. Significatione differre hæc adverbia tradunt cum alii Grammatici, tum Thomas Mag. Sed nugantur. Promiscue adhibentur et confunduntur passim. Vide ad Thucydidem p. 470. n. 85.

581. In Aldina hîc et tertio post versu excusum τιθῆς. In aliquot veteribus libris scriptum τιθῆς, quod neutiquam solæcum est. Nam μὴ cum indicativo constructur. Exemplis quæ protuli ad Comici Nubes 493. adde Euripidem Iphig. A. 1545. Ione, 1545. In D. subjunctivus est τιθῆς, quod ob usitatiorum structuram præferri debet.

583. εἰ δίκης γε τυγχάνοις. Sic recte Turnebus edidit. Codd. omnes et Aldus habent τυγχάνοις, solæce: vide quæ notavimus ad Comici Plutum 1037. Aberravit librarii oculus ad finem tertii exinde versus, ubi rectum est τυγχάνεις.

- εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνδ' ὅτου τανῦν 588
 αἰσχισα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
 ἥτις ξυτεύεις τῷ παλαμναίῳ, μεδ' οὐ
 πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπάλεσας,
 καὶ παιδοποιεῖς· τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς
 καὶ εὐσεβῶν βλασόντας ἐκβαλῆσ' ἔχεις. 590
 πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; ἢ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς,
 ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;
 αἰσχυρῶς δ', ἐάν περ καὶ λέγῃς. οὐ γὰρ καλὸν
 ἐχθραῖς γαμῆσθαι, τῆς θυγατρὸς οὐνεκα.
 ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεσί σε, 595
 ἢ πᾶσαν ἰεῖς γλῶσσαν, ὡς τὴν μητέρα
 κακοσομοῦμεν. καί σ' ἔγωγε δεσπότην,
 ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον, εἰς ἡμᾶς νέμω,
 ἢ ζῶ βίον μοχθηρὸν, ἐκ τε σοῦ κακοῖς
 πολλοῖς αἰεὶ ξυνοῦσα, τοῦ τε συννόμου. 600
 ὁ δ' ἄλλος ἔξω, χεῖρα σὴν μόλις φυγῶν,
 τλήμων Ὀρέσης δυσυχῆ τρίβει βίον·
 ὃν πολλὰ δὴ με σοὶ τρέφειν μιάσορα
 ἐπητιάσω· καὶ τόδ', εἴπερ ἔσθονον,
 ἔδρων ἄν, εὐ τῆτ' ἴσθι. τῆδέ γ' οὐνεκα 605
 κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρῆ κακὴν,
 εἴτε σόμαργον, εἴτ' ἀναιδεΐας πλέαν.
 εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις,
 σχεδὸν τι τὴν σὴν ἐ καταισχύνω φύσιν.
- ΙΟ.** ὄρῳ μένος πνέουσαν· εἰ δὲ σὺν δίκη 610
 ξύνεσι, τοῦδε φροντίδ' οὐκ ἔτ' εἰσορῶ.

596. *ιῖς*. Aldus et plerique veteres codd. *ιῖς*. Ceteri *ιῆς*. Vide ad *Œd.* T. 628.

600. τοῦ τε συννόμου. In duobus codd. notæ non melioris ξυννόμου.

609. Homerus in *Odysseæ* fine: μή τι καταισχύνην πατέρων γένος. ubi hæc observat Eustathius: "Ὅτι καταισχύνει τις γένος,

ὅτε κατ' ἀρετὴν ἀνόμοιος τοῖς προγόνοις ἐκβαίνει. ἐντεῦθεν τὸ πραγματικὸν ἔμφαθι ἀντιπρόσωπος κατὰ τι σκῆμα. Εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν κακῶν ἴδρις, σχεδὸν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν. ὡς γὰρ παῖς ἐκφῶς ἀγαθὸς οὐ καταισχύνει ἀγαθοῦς γονεῖς, οὕτως οὐδὲ τοὺς φαύλους, παῖς κακῶν ἴδρις κατ' ἀκείνους γένοντες.

- ΚΛ.** ποίας δ' ἐμοὶ δεῖ πρὸς γε τήνδε φροντίδος,
 ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκῆσαν ὕβρισε,
 καὶ ταῦτα τηλικούτος; ἄρ' οὐ σοὶ δοκεῖ
 χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ; 615
- ΗΛ.** εὐ νῦν ἐπίσω τῶνδ' ἐμ' αἰσχύνην ἔχειν,
 κεῖ μὴ δοκῶ σοὶ μανθάνω δ' ὄθ' οὐνεκα
 ἔξωρα πράσσω, κοῦκ ἐμοὶ προσεικότα.
 ἀλλ' ἢ γὰρ ἐκ σὲ δυσμένεια, καὶ τὰ σὰ
 ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βία. 620
 αἰσχροῖς γὰρ αἰσχροῖα πράγματ' ἐκδιδάσκειται.
- ΚΛ.** ὦ δρέμμ' ἀναιδές, ἢ σ' ἐγὼ, καὶ τὰ μ' ἔπη,
 καὶ τὰ ἔργα τὰ μὰ πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ;
- ΗΛ.** σύ τοι λέγεις νιν, ἐκ ἐγώ. σύ γὰρ ποιεῖς
 τῆργον· τὰ δ' ἔργα τὲς λόγους εὐρίσκειται. 625
- ΚΛ.** ἀλλ', εἰ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν, θεάσους
 τοῦδ' ἐκ ἀλύξεις, εὐτ' ἂν Αἴγισθος μόλη.
- ΗΛ.** ὄρᾳς; πρὸς ὄργην ἐκφέρῃ, μεθεῖσά μοι
 λέγειν ἂ χρεῖζοιμ'. εἰδ' ἐπίσασαι κλύειν.
- ΚΛ.** οὐκουν εἴσεις εἰδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς 630
 θῦσαι μ', ἐπειδὴ σοὶ γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν;
- ΗΛ.** εἴω, κελεύω, θῦε· μηδ' ἐπαιτιῶ
 τὲ μὸν σόμ', ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι.
- ΚΛ.** ἐπαιρε δὴ σύ θύμαθ', ἢ παρεῖσά μοι,
 πάγκαρπ', ἀνακτι τῶδ' ὅπως λυτηρίου 635
 εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων, ὧν νῦν ἔχω.
 κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προσαπήριε,
 κεκρυμμένην μὲ βάζιν. οὐ γὰρ ἐν φίλοις

614. καὶ ταῦτα τηλικούτος. Johnsonus vertit, *idque tantula aetate*. Inepte, si quid recte judico. Electra xxv. annos ad minimum nata erat. τηλικούτος vox media est, et tam de majore, quam de minore aetate dicitur.

628. μεθεῖσα. In C. παρεῖσα.

gl. ἐδοῦσα.

636. δειμάτων ὧν νῦν ἔχω. Sic Aldus et codd. omnes veteres praeter C. in quo à pro ὧν, quod et Triclinius praetulit. Supra, 431. ὧν ἔχεις. 763. ὧν ὅπωπ', metri lex ne mutarentur obstitit. Vide quae notavimus ad Comici Vespas 907.

- ὁ μῦθος, εἰδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει
 πρὸς Φῶς, παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί· 640
 μὴ ζῆν Φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
 σπείρη ματαίαν βάζειν ἐς πᾶσαν πόλιν.
 ἀλλ' ᾧδ' ἄκουε· τῆδε γὰρ καὶ γὰρ φράσω.
 ἃ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῆδε φάσματα
 δισσῶν ὀνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει' ἀναξ, 645
 εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά, δὸς τελεσφόρα·
 εἰ δ' ἐχθρά, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες.
 καὶ μὴ, με πλέτου τῆ παρόντος εἴ τινες
 δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῆς.
 ἀλλ' ᾧδὲ μ' αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ, 650
 δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε,
 φίλοισί τε ζυνῆσαν, οἷς ζύνειμι νῦν,
 εὐήμερῆσαν, καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ
 δύσνοια μὴ πρόσσειν, ἢ λύπη πικρά.
 ταῦτ', ᾧ Λύκει' Ἀπολλόν, ἴλεως κλύων, 655
 δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτέμεθα·
 τὰ δ' ἄλλα πάντα, καὶ σιωπῶσης ἐμοῦ,
 ἐπαξίῳ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειθέναι.
 τῆς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκὸς ἐστὶ πάνθ' ὄραϊν.
- ΠΑΙ.** ξένοι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς, 660
 εἰ τῆ τυράννου δάματ' Αἰγίσθου τάδε;
- ΧΟ.** τάδ' ἐστὶν, ᾧ ξέν'. αὐτὸς ἤκασας καλῶς.
- ΠΑΙ.** ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ
 κείνου; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶϊν.

645. δισσῶν, *duplicium*, id est *ambiguum*. Sic Lucianus in Alexandro p. 218. διττοῦς τινὰς καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξὰς χρῆσμονὸς συγγράφον.

646. πέφηνεν. Scholiastes minus bene legit πέφυκεν. Glossema est genuinæ vocis, cujus locum etiam invaserat in Æschyli Prom. 111.

662. ἤκασας. Vulgo εἰκασας. Atticam formam reposui. Vide notam ad Comici Nubes 350.

664. πρέπει ὡς τύραννος εἰσορᾶϊν, *decora est videri ut regina*; id est *regina similis est*. Hoc significatu frequentatur verbum *πρέπειω*. Pindarus Pyth. ii. 69. Εἶδος γὰρ ὑπεροχαιτάτα Πρέπειεν οὐρανίᾳ Θουγατίρῃ Κρόνου. Eurip-

- ΧΟ. μάλισα πάντων. ἦδ'ε σοι κείνη πάρα. 668
- ΠΑΙ. ᾧ χαῖρ' ἀνασσα. σοι φέρων ἦκω λόγους
ἠδεῖς, φίλου παρ' ἀνδρὸς, Αἰγίσθω δ' ὀμῆ.
- ΚΛ. ἐδεξάμην τὸ ῥηθέν· εἰδέναι δέ σου
πρῶτιςα χρήζω, τίς σ' ἀπέσειλε βροτῶν.
- ΠΑΙ. Φανοτεὺς ὁ Φακεὺς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα. 670
- ΚΛ. τὸ ποῖον, ᾧ ξέν'; εἰπέ. παρὰ φίλου γὰρ ἂν
ἀνδρὸς, σάφ' οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγους.
- ΠΑΙ. τέδνηκ' Ὀρέσης. ἐν βραχεῖ ξυνθεῖς λέγω.
- ΗΛ. οἱ ἐγὼ τάλαιν', ὄλωλα τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ.
- ΚΛ. τί φῆς, τί φῆς, ᾧ ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύε. 678
- ΠΑΙ. θανόντ' Ὀρέσην νῦν τε καὶ τότε ἐννέπω.
- ΗΛ. ἀπαλόμην δύσηνος. εἰδέν εἰμὶ ἔτι.
- ΚΛ. σὺ μὲν τὰ σαύτης πράσσ'. ἐμοὶ δὲ σὺ, ξένε,
τάληθές εἰπέ, τῷ τρόπῳ διόλλυται;
- ΠΑΙ. κάπεμπόμην πρὸς ταῦτα, καὶ τὸ πᾶν φράσω. 680
κεῖνος γὰρ ἔλθων εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
πρόσχημ' ἀγῶνος, Δελφικῶν ἀθλων χάριν,

ripides Bacchis, 905. Μορφή δὲ
Κάδμου θυγατέραν πρέπεις μιᾶ.
Ibidem 1177. Πρέπει γὰρ, ὡς
θρηῖς ἀγραύλου φόβη. ut hęc πρέ-
πει εἰσορᾶν, sic apud Æschylum
Suppl. 727. Πρέπουσι δ' ἄνδρες
ἠῖοι μελαγχίμοις Γυίοισι λευκῶν
ἐκ πεπλωμάτων ἰδιῶν. ubi πρέπου-
σιν ἰδιῶν, conspicui sunt.

674. οἱ ἐγὼ. Sic præstantis-
simi e veteribus codd. absque
elisione, ut Aj. 803. et passim.
Eadem est ratio, quæ in τί ἐσι;
τί εἶπας; de quibus vide ad Phi-
loct. 733. 917. et quæ notavi-
mus ad Æschyli Persas 515.

676. τότε, dudum. In Tri-
clinii recensione scriptum νῦν τε
καὶ πάλαι λέγω. altera super-
scripta lectione. Illa in August.
quoque nostræ superscripta.

682. πρόσχημα, inquit Bu-
dæus, decus significat et rem
visendam. Herodot. l. v. 28.
καὶ δὴ καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα
Μίλητος. Plutarchus in Camillo
de Veiiis: ἦν δὲ πρόσχημα τῆς
Τυρρηνίας ἡ πόλις: quod ab in-
terprete male acceptum. Apud
eundem in Fabio, Magister e-
quitum, æquato sibi cum Di-
ctatore imperio, gaudet ἐπὶ τῷ
τὸ πρόσχημα τῆς ἀκροτάτης καὶ μι-
γίτης ἀρχῆς ὑφείσθαι καὶ προσηλα-
κίσθαι δι' αὐτόν. Eadem signifi-
catione simplex σχῆμα adhibet
Euripides Andromachæ initio:
Ἀσιατίδος γῆς σχῆμα, Θεσσαία πό-
λις. Ἑλλάς ἀγών, conventus Græ-
corum. ἀγών certamen hęc non
significat, quod non animadver-
tens Oudendorpius ad Thomam

ὄτ' ἦσθαι ἀνδρὸς ὀρδίων κηρυγμάτων
 δρόμον προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρίσις,
 εἰσηλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας· 685
 δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φέσει τὰ τέρματα,
 νίκης ἔχων ἐξήλθε, πάντιμον γέρας.

χρῆκας μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,
 οὐκ οἶδα τοιάδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη.
 ἐν δ' ἴσθ'. ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβεῖς 690

M. in πρόσχημα, ἀγῶνος cum sequentibus jungit, ἀγῶνος Διελφικῶν ἄθλων χάριτι. Adjective sumitur Ἑλλάδος, ut Philoct. 223.

686. Vulgo legitur, δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φέσει τὰ τέρματα. Quod quid sit, nemo adhuc diserte potuit exponere. Quæ in scholiis afferuntur explicationes sunt futilissimæ. Cursus qui δολιχὸς appellabatur, diu post heroïca tempora in usu fuit. Hujus de mensura non convenit inter criticos. Probabile est fuisse xxiv. stadiorum. Verum utut fuerit, quis credat poëtam tam obscuro ænigmate significare voluisse, tot stadia Orestem cucurrisse, quot annos tum esset natus? Quid ostendit φύσιν hęc ætatem significare? glossa ἦγουν δραμῶν ἀρμοδίως τῇ αὐτῆ φύσει nihil expedit. Unius literæ mutatione sententiam restituit Musgravius felici conjectura ad Euripidis Phœn. 1135. proposita: Δρόμου δ' ἰσώσας τῇ ἀφίσει τὰ τέρματα. Eadem laus Oresti tribuitur, quam cursori Ariæ impertit Antipater Sidonius Epiogr. xxxix. Ἡ γὰρ ἐφ' ὑσπλήγγων ἢ τέρματος εἶδε τις ἄκρον Ἠέριον, μίσσῃ δ' οὐποτ' ἐνὶ σταδίῳ. Is sane sciebat, quid esset τὰ τέρματα τοῦ δρόμου ἰσοῦν τῇ ἀφίσει, metam carceribus cursu jungere,

Librario fraudi fuit elisio τῇ φέσει, quod quum non caperet, notius substituit φύσει.

689. τοιάδ' ἀνδρὸς ἔργα. Hęc est codicis mei lectio, quam vulgatæ τοιοῦδ' præfero. In T, superscripta varia lectio ἔργ' ἐδὲ κράτη, quam D. in contextu exhibet. Glossa, τοιαῦτα ἔργα καὶ κράτη ἀνδρὸς, τοιαύτας ἀνδραγαθίας, ἢ τοιαύτην ἰσχύιν. quæ explicatio ad nostram lectionem refertur. Eam descripsi e cod. C. qui tamen in textu habet τοιοῦδ'.

690. βραβεῖς. Vulgo βραβεῖς. Vide ad CEd. T. 18. Quæ sequuntur verba δρόμων διαύλων πεντάεθλ' non carent difficultate. Intelligenda sunt, tanquam si scriptum esset, ὅσων γὰρ ἀγῶνων νομομισμένα πένταθλα οἱ βραβεῖς εἰσεκήρυξαν, τούτων— Pro ἀγῶνων posuit δρόμων διαύλων, quia cursus certaminum est nobilissimum; quamobrem in omnibus ludis primum hoc committebatur, et signabantur singulæ Olympiades athletæ nomine, qui stadio vicerat: itidem Quinquertii pars erat nobilissima cursu duplicati stadii, hujusque certaminis nomine ceteræ quatuor Quinquertii partes synecdochice continentur: ἀπὸ μέρους, ut aiunt, τὸ ὅλον. Orestem

δρόμων διαύλων πεντάεθλ', ἃ νομίζεται
 τέτων ἐνεγκῶν πάντα τὰπινίκια
 ἀλβίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
 ὄνομα δ' Ὀρέσης, τῷ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
 Ἀγαμέμνονος σφάτευμ' ἀγείραντός ποτε. 699
 καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦδ'· ὅταν δέ τις θεῶν
 βλάβη, δύναιτ' ἂν ἐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν.
 κείνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅδ' ἰπικῶν
 ἦν, ἡλίου τέλλοντος, ἀκύπους ἀγῶν,
 εἰσῆλθε πολλῶν ἀρματηλατῶν μέτα. 700
 εἷς ἦν Ἀχαιῶς, εἷς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
 Λίβυες ζυγωτῶν ἀρμάτων ἐπιστάται
 καὶ κείνος ἐν τέτοισι, Θεσσαλὰς ἔχων
 ἵππους, ὁ πέμπτος· ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας
 Ξανθαῖσι πάλοις· ἕβδομος Μάγνης ἀνήρ· 703
 ὁ δ' ὄγδοος, λεύκιππος, Αἰνιᾶν γένος·
 ἕνατος, Ἀθηῶν τῶν θεοδμήτων ἀπὸ
 Βοιωτὸς ἄλλος, δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον.
 πάντες δ', ὅδ' αὐτοῦς οἱ τεταγμένοι βραβῆς
 κλήροις ἐπῆλαν, καὶ κατέσθησαν δίφρους, 710

hic fingitur primum vicisse studio, postea eodem die pentathlo certasse, qua in commisione quinque conjunctorum certaminum, victor omnium renuntiatus est. Idem contigit Xenophonti Corinthio, cujus laudes cecinit Pindarus Olympion. xiii. Exstat vetus Epigramma εἰς τὸ πένταθλον apud Eustathium p. 1320. et in Analectis nostris, tom. iii. p. 247. Ἄλμα ποδῶν, δίσκου τε βολῆ, καὶ ἀκοντος ἐρωῆ, καὶ δρόμος, ἠδὲ πάλη· μία δ' ἐπλετο πᾶσι τελευτή. Verti debuit: Quorumcunque enim certaminum a ludorum arbitris indicta fuere pro more quinquertia, horum etc.

VOL. II.

699. τέλλοντος. gl. ἀνατέλλοντος.

703. Θεσσαλὰς ἔχων. In D. ἄγων, quæ lectio in T. alteri superscripta.

706. Αἰνιᾶν. et infra, 724. Αἰνιᾶνος, Perperam Aldus et plerique codd. habent Αἰνιᾶν et Αἰνιᾶνος, ut scriptum est etiam in Triclinii recensione. In meo emendate Αἰνιᾶν, Αἰνιᾶνος, quod asserit Eustathius ad Homeri catalogum p. 335. Vide Stephanum Bysant. in Αἰνία—λεύκιππος perperam ab editoribus acceptum fuisse videtur pro nomine proprio. Epitheton est, quo Stesichorum. usum fuisse docet Eustathius p. 524.

χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ἤξαν· οἱ δ' ἄμα
 ἵπποις ὁμοκλήσαντες, ἠνίας χερσῶν
 ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεσώδη δρόμος
 κτύπου κροτητῶν ἀρμάτων· κόνης δ' ἄνω
 ἔφορειδ'· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι 719
 ἔφειδοντο κέντρων ἐδὲν, ὡς ὑπερβάλοι
 χνίας τις αὐτῶν, καὶ φρυάγμαδ' ἵππικᾶ.
 ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
 ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἵππικαὶ πνοαί.
 κείνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην σήλην ἔχων, 720
 ἔχριμπτ' αἰεὶ σύριγγα, δεξιὸν τ' ἀνεῖς
 σειραῖον ἵππον, εἶργε τὸν προσκείμενον.
 καὶ πρὶν μὲν ὄρδοι πάντες ἔτασαν δίφροι·
 ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄσομοι
 πῶλοι βία φέρουσιν, ἐκ δ' ὑποσροφῆς, 725
 τελῶντες ἕκτον ἑβδομὸν τ' ἤδη δρόμον,
 μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις·
 πάντεσθ' ἄλλος ἄλλον, ἐξ ἑνὸς κακοῦ,
 ἔδραυε, κἀνέπιπτε· πᾶν δ' ἐπίμπλατο
 ναυαγίων Κρῖσαῖον ἵππικῶν πέδον. 730
 γνῆς δ' οὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἠνιοσρόφος
 ἔξω παρασπᾶ, κἀνακωχεύει, παρῆεις
 κλύδων ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.
 ἤλαυνε δ' ἐσχατος μὲν, ὑσέρας ἔχων

719. ἤφριζον.— Hinc Virgilius Georg. iii. 111. Humescunt spumis, flatuque sequentum.

726. τελῶντες, non ad solum Ænianem, sed etiam ad Barcæum refertur. Nam Ænian non agebat simul sextum et septimum cursum; sed quum is septimum ageret, sexies jam circumacta meta, tum Barcæus sextum cursum agebat, sicque adversis frontibus in se invicem impingere. Est itaque τελῶντες nominativus pendens, vice ge-

nitivi absoluti. ἐκ δ' ὑποσροφῆς μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις, τελῶνται αὐτῶν ἤδη ἕκτον καὶ ἑβδομὸν δρόμον. In curulibus certaminibus duodecies circa metam flectebantur equi. Inde curules victorias Pindarus appellat ἀνθια τεθρίππων δωδεκαδρόμων: et metam, δωδεκάγναμποι τέρμα δρόμου ἵππων.

727. συμπαίουσι. Mendose Aldus συμπαίουσι.

734. ὑσέρας ἔχων. Aldus et codd. ad unum omnes ὀσέρας δ'

πάλους Ὀρέσης, τῷ τέλει πῖσιν φέρων. 735
 ὁ δ' ὡς ὄρα μόνον νιν ἐλλειμμένον,
 ὄξυν δι' ἄτων κέλαδον ἐνσείσας δοαῖς
 πάλους, διώκει· κἀξισώσαντε ζυγὰ
 ἤλαυνέτην, τότε ἄλλος, ἄλλοδ' ἄτερος
 κάρα προβάλλων ἰππικῶν ὀχημάτων. 740
 καὶ τὲς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
 ὄρθεδ' ὁ τλήμων ὄρθεός ἐξ ὄρθεων δίφρων·
 ἔπειτα λύων ἠνίαν ἀριστερῶν
 κάμπτοντος ἵππου, λανθάνει σῆλην ἀκρᾶ
 παίσας· ἔδραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας, 745
 κᾶξ ἀντύγων ἄλισθε· σὺν δ' ἐλίσσεται
 τμητοῖς ἰμᾶσι· τῆ δὲ πίπτοντος πέδῳ

ἔχων. Melius esset cum Heathio legere ὑτέρας τ' ἔχων. Verum neutra particula opus est, nec ullam agnoscit August. codex quem hīc sequimur. Librarius de suo infersit δὲ, ob præcedens μὲν. Vide ad Trach. 844. Reduplicatio est, quales jam multæ observatæ fuerunt, in ἔσχατος ἤλαυνε, ὑτέρας ἔχων πάλους, antiquam simplicitatem redolens. Sic in Euripidis Andromacha, 398. —ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν ἀφίς, Πρὸς τὴν τελευτὴν, ὑτέραν οὔσαν, Φέρη. Ibi voces ὑτέραν οὔσαν sine ullo sententiæ detrimento tam bene omitti poterant, quam hīc voces ὑτέρας ἔχων πάλους. Faceta est conjectura Parisini editoris; ἤλαυνε δὲ ἀνατος μὲν, ὑτέρας δ' ἔχων— Hominis temeritatem satis mirari nequeo, qui Tragici Græci emendationem in se suscipit, paremque se huic negotio putat, et tamen ignorat, talem hiatum, qualis in δὲ ἀνατος est, totius theatri sibilis excipiendum fuisse, nec unicūm in superstitionibus omnibus Atticæ scenæ reliquiis ex-

emplum esse, quo defendi possit. Scriptum oportuisset ἤλαυνε δ' ἀνατος, et tum claudicaret versus in secundo pede.

738. κἀξισώσαντε ζυγὰ. Sic bene in scholiis legitur. Tragici exemplaria pluralem pro duali habent, qui hīc elegantior est.

739. τότε ἄλλος. Sic membr. et plerique codd. etiam is qui Triclinii recensionem habet. Turnebus tamen pravum πότε ex Aldina retinuit. Correlativa sunt τότε, ἄλλοτε. Hoc, quia fere geminari solet, vel alteri cognatæ significationis adverbio opponi, infra v. 752. ubi solum absque correlativo ponitur, erudito Heathii amico suspectum fuit. Pro ἄλλοτ' οὐρανῷ conjecit ἀλλὰ τῆρανῷ, quod equidem cum eo non accipiebam pro τῷ; sed pro τῷ οὐρανῷ. Verum conjecturæ non est locus. E præcedenti φοροῦμενος πρὸς οὐδας satis intelligitur, impliciti loris cadaveris crura modo in solo porrecta fuisse, modo sursum jactata.

- πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον.
 στρατός δ', ὅπως ὄρα νιν ἐκπεπτωκότα
 δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν, 750
 οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακὰ,
 φορέμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοτ' ἔρανῶ
 σκέλη προφαίνων' ἐς τε νιν διφρηλάται,
 μόλις κατασχέδοντες ἵππικὸν δρόμον,
 ἔλυσαν αἵματηρὸν, ὥσε μῆδενα 755
 γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἀν' ἀθλιὸν δέμας.
 καί νιν πυρᾷ κήαντες εὐδύς, ἐν βραχεῖ
 χαλκῶ μέγισον σῶμα δειλαΐας σποδῆ
 φέρουσιν ἄνδρες Φωκῆων τεταγμένοι,
 ὅπως πατρώας τύμβον ἐκλάχοι χθονός. 760
 τοιαῦτά τοι ταῦτ' ἐσίν, ὡς μὲν ἐν λόγοις,
 ἀλγεινὰ, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἷπερ εἶδομεν,
 μέγιστα πάντων ἦν ὅπῳ' ἐγὼ κακῶν.
- ΧΟ. φεῦ, φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπότηαισι τοῖς πάλαι
 προῤῥίζον, ὡς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος. 765
- ΚΛ. ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα; πότερον εὐτυχῆ λέγω,
 ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει,
 εἰ τοῖς ἑμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς.
- ΠΑΙ. τί δ' ὦδ' ἀδυμεῖς, ὦ γύναι, τῶ νῦν λόγῳ;
 ΚΛ. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐσίν· ἐδὲ καὶ κακῶς 770
 πάσχοντι μῖσος ἦν τέκη προσγίγνεται.
- ΠΑΙ. μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὡς ἔοικεν, ἤκομεν.
 ΚΛ. οὐ τοι μάτην γε. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις;

757. κήαντες. Sic Aldus et veteres codd. omnes, partim ut edidimus, partim cum i subscripto κήαντες. In C. a prima manu scriptum fuerat καίαντες. In Triclinii recensione est κίαντες. Homerica forma est ἐκκα, unde participium κήας. Magis Atticum videri possit κίαντες, quod in Euripidis Rheseo ex codd. auctoritate restituit Mus-

gravius: Ἄλλ' ἐκκίαντες πύρσ' ἐπ' εὐσέλμων νεῶν. Vide Piersonum ad Mœridem p. 231.

770. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐσίν. Comicus in Lysistr. 884. οἷον τὸ τικτεῖν. Vulgo legitur οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι. Nimis languidum est istud γὰρ. Pro τέκη Triclinius habet τικκοί, quod in D. superscriptum. Vide not. ad Œd. Col. 393.

- εἴ μοι θανόντος πῖς' ἔχων τεκμήρια,
 προσῆλθες, ὅσις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγάς, 775
 μασῶν ἀποσᾶς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγάς
 ἀπεξενούτο· κᾶμ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς
 ἐξῆλθεν, οὐκ ἔτ' εἶδεν· ἐγκαλῶν δ' ἐμοὶ
 φόνους πατρώους, δεῖν' ἐπηπείλει τελεῖν·
 ὡς' οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὔτ' ἐξ ἡμέρας, 780
 ἐμὲ σεγάζειν ἠδύν· ἀλλ' ὁ προσατῶν
 χρόνος διηγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην.
 νῦν δ', (ἡμέρα γὰρ τῆδ' ἀπήλλαγμαί φόβου
 πρὸς τῆσδ', ἐκείνου θ'. ἠδὲ γὰρ μείζων βλάβη
 ζύνοικος ἦν μοι, τοῦμὸν ἐκπίνουσ' αἰεὶ 785
 ψυχῆς ἀκρατον αἷμα.) νῦν ἔκηλά που,
 τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὐνεχ', ἡμερεύσομεν.
 ΗΛ. οἴ μοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα,
 Ὀρέσα, τὴν σὴν ξυμφορὰν, ὅθ' ᾧδ' ἔχων
 πρὸς τῆσδ' ὕβριζῆ μητρός. ἄρ' ἔχει καλῶς; 790
 ΚΛ. οὐ τοι σύ· κείνος δ', ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει.
 ΗΛ. ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως.
 ΚΛ. ἤκουσεν ὧν δεῖ, καπέκύρωσεν καλῶς.
 ΗΛ. ὕβριζε. νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις.
 ΚΛ. οὐκ οὖν Ὀρέσης καὶ σὺ παύσετον τάδε. 795
 ΗΛ. πεπαύμεθ' ἡμεῖς, ἐχ' ὅπως σε παύσομεν.
 ΚΛ. πολλῶν ἂν ἤκοις, ᾧ ξέν', ἀξίος τυχεῖν,
 εἰ τήνδ' ἐπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς.
 ΠΑΙ. ἐκῆν ἀποσείχοιμ' ἂν, εἰ τὰδ' εὖ κυρεῖ.
 ΚΛ. ἦκισ'· ἐπεῖπερ οὔτ' ἐμοῦ καταξίως 800

783. νῦν δὲ—νῦν ἐκηλά που. Intermedia in parenthesi sunt. Eleganter repetitur, ut sæpe, adverbium νῦν : sed addita posteriore loco particula δὲ venustatem omnem sustulerat. In D. scriptum νῦν δὲ ἔκηλά που, quod vulgato melius non est.

792. Νέμεσι. Sic Aldus et præstantissimi e veteribus codd.

In aliis Νέμεσις. τοῦ θανόντος jungendum cum Νέμεσι, non cum ἀκουε. Ineptum scholion quod ad hunc versum vulgavit Johnsonus, consulto omisimus.

797. πολλῶν ἂν ἤκοις. Perperam in August. et in Triclinii recensione ἤκεις. In E. εἴης, quod e glossea quam edidimus, ortum.

πράξειας, οὔτε τῆ πορεύσαντος ξένου.
 ἀλλ' εἰσὶδ' εἴσω τήνδε δ' ἔκτοσθεν βοᾶν
 ἕα τὰ δ' αὐτῆς, καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.

- ΗΛ. ἄρ' ὑμῖν ὡς ἀλγοῦσα κῶδυνωμένη
 δεινῶς δακρυῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ 805
 τὸν υἱὸν ἢ δύσηνος ᾧδ' ὀλωλότα;
 ἀλλ' ἐγγελῶσα φρεῖδος. ᾧ τάλαιν' ἐγώ
 Ὀρέσα φίλταδ', ὡς μ' ἀπάλεσας θανάων.
 ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχη φρενός,
 αἶ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι, 810
 σὲ πατρός ἤξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε,
 κἀμὲ ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χρῆ μαλεῖν;
 μόνη γὰρ εἶμι, σὲ τ' ἀπεξεργημένη,
 καὶ πατρός. ἦ δὴ δεῖ με δουλεύειν πάλιν
 ἐν τοῖσιν ἐχθρίσοισιν ἀνδρώπων ἐμοί, 815
 φονεῦσι πατρός. ἄρα μοι καλῶς ἔχει;
 ἀλλ' οὔ τι μὴν ἐγωγε τοῦ λοιπῆ χρόνου
 ζύνοικος ἔσσομ'. ἀλλὰ τῆδε πρὸς πύλη
 παρεῖσ' ἐμαυτήν, ἀφίλος ἀνανῶ βίον.
 πρὸς ταῦτα, καινέτω τις, εἰ βαρύνεται, 820
 τῶν ἔνδον ὄντων ὡς χάρις μὲν, ἦν θάναω,
 λύπη δ', εἴαν ζῶ. τῆ βίου δ' οὐδεὶς πόθος.
 τῆ ποτε κεραυνοὶ Διός, ἦ 825
 πῆ φαέδων
 Ἄλιος, εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες

814. Perperam vulgo distinctum καὶ πατρός ἤδη. Particulæ ἦ δὴ in unam vocem librarii errore coaluerant.

821. ἦν θάναω. Sic optime legebat Scholiastes, quem vide ad v. 975. Tragicæ exemplaria habent ἦν κτάνη. Quanto præstantior sit nostra lectio ex membrorum diserta oppositione apparet; χάρις ἦν θάναω, λύπη εἴαν ζῶ.

823. Hic versus et tres sequentes vulgo tribuuntur Choro, manifesto errore. Ab Electra eos proferri debuisse liquet ex Chori subjecta admonitione μηδὲν μίγ' αὐσῆς, quæ ad ista Electræ verba refertur. Inepte Johnsonus vertit, ne altum nimis clamaveris. Recte glossa: μηδὲν ἀπερπὲς εἰς τοὺς θεοὺς εἴπης. Vide scholia ad Aj. 386.

- κρύπταυσιν ἔπηλοι ;
 ἔ, ἔ. αἶ, αἶ.
- ΧΟ. ὦ παῖ, τί δακρύεις ;
- ΗΛ. Φεῦ.
- ΧΟ. μηδὲν μέγ' αὐσῆς. 830
- ΗΛ. ἀπολείς.
- ΧΟ. πῶς ;
- ΗΛ. εἰ τῶν φανερῶς οἰχομένων εἰς
 Ἄϊδαν ἐλπίδ' ὑποίσεις, κατ' ἐμοῦ
 τακομένας μᾶλλον ἐπεμδάσει. 835
- ΧΟ. οἶδα γὰρ ἀνακτ' Ἀμφιάρεω ἀντισερ. α'.
 χρυσοδέτοις
 ἔρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν
 καὶ νῦν ὑπὸ γαίας —
- ΗΛ. ἔ, ἔ. ἰώ. 840
- ΧΟ. πάμφυχος ἀνάσσει.
- ΗΛ. Φεῦ.
- ΧΟ. Φεῦ δῆτ' ὀλοὰ γάρ.
- ΗΛ. ἐδάμη —
- ΧΟ. ναί. 845
- ΗΛ. οἶδ', οἶδ'. ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἄμ-
 φι τὸν ἐν πένθει· ἐμοὶ δ' οὐ τις ἔτ' ἔσθ'.
 ὅς γὰρ ἔτ' ἦν, φροῦδος ἀναρπασθεῖς.
- ΧΟ. δειλαία δειλαίων κυρεῖς. 850 φροφή β'.

838. ἔρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν, *mulierum laqueis irretitum, captum, obrutum*. Allusio esse possit ad monile Eriphylæ datum. Addita in Aldina et in eodd. vox ἀπάταις a mala manu est et ejici debuit: tam sententiæ inutilis est quam metro.

841. πάμφυχος ἀνάσσει. Cicero de Divinatione i. 40. Amphiarum autem sic honoravit fama Græciæ, Deus ut haberetur, atque ut ab ejus solo, in quo est humatus, oracula

peterentur. πάμφυχος glossa exponit ζῶν, recte. ὁ κατὰ πάντα τρόπον ζῶν. Nempe quia, ut Homerus ait de Tiresia, Τῶ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνηα Οἴω πεπνύσθαι· τοὶ δὲ, σκιαὶ αἴττουσιν.

849. δειλαία δειλαίων κυρεῖς. *Misera miserarum, id est, miserissima es*. Perperam Johnsonus vertit: *misera, miserias sustines*. Geminatio ejusdem adjectivi pro superlativo est. Vide ad CEd. T. 465.

- ΗΛ. καὶ γὰρ τοῦδ' Ἰσῶρ, ὑπερίσῶρ, 850
 πανσῦρτῳ παμμήνῳ πολλῶν
 δεινῶν τε συγνῶν τ' ἀχέων.
 ΧΟ. εἶδομεν ἂν θροεῖς.
 ΗΛ. μή μὲ νυν μηκέτι 855
 παραγάγῃς, ἴν' οὐ —
 ΧΟ. τί φῆς;
 ΗΛ. πάρεισιν ἐλπίδων
 ἔτι κοινοτόκων
 εὐπατριδᾶν τ' ἀρωγοί.
 ΧΟ. πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος. ἀντιση. β'. 860
 ΗΛ. ἦ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἀμίλλαις
 οὕτως, ὡς κείνῳ δυσάνῳ,
 τμητοῖς ὀλκοῖς ἐγκύρσαι;
 ΧΟ. ἄσκοπος αἰ λάβῃα.
 ΗΛ. πῶς γὰρ οὐκ; εἰ ξένος 865
 ἄτερ ἐμῶν χειρῶν —
 ΧΟ. παπαί.
 ΗΛ. κέκευθεν, οὔτε του
 τάφου ἀντιάσας,
 οὔτε γόνων παρ' ἡμῶν. 870

852. In Aldina δεινῶν συγνῶν τ' ἀχέων. et sic codd. metro claudicante. Oportuit δεινῶν τε, quod jam vidit Heathius. In membr. librarii errore frequentissimo, quo αι et ε confunduntur, scriptum ἀχάϊων. Reliqui omnes veteres habent, ut Aldus, ἀχίων. Glossa in E. ἀλγῶν. In mendosum codicem incidit Triclinius, nec adeo catus fuit ut mendam animadverteret: inde fecit Ἀχαιῶν, variamque lectionem, nescio unde enotatam, apposuit: γρ. ἀρχαίων. Hoc metro convenire, et ad sententiam non ineptum esse dicit Heathius. Ineptissimus itaque

sim ego, qui non videam quo pacto ἀρχαίων stare possit, id est quid sibi velint quatuor adjectiva sine substantivo. ἀρχαίων e Triclinii cerebello prodiisse affirmo, nec unquam in ullo Tragicis probo exemplari exstitisse. πανσῦρτῳ παμμήνῳ accipe pro διὰ τὸ πάνσυρτον καὶ τὸ πάμμηνον.

856. τί φῆς; additum in Aldina et in veteribus codd. αὐδαὶ δὲ ποῖον; ineptum centonem a mala manu assutum fuisse nemo non videt.

866. ἄτερ ἐμῶν χειρῶν. Sic bene codd. ut metrum flagitat. Mendose Aldus χειρῶν.

- ΧΡ.** Ἵφ' ἠδονῆς σοι, φιλτάτη, διάκομαι,
τὸ κόσμιον μεδεῖσα, σὺν τάχει μολεῖν.
φέρω γὰρ ἠδονάς τε, καὶ ἀνάπαυλαν ὧν
πάρουδεν εἶχες καὶ κατέσενες κακῶν.
- ΗΛ.** πόθεν δ' ἂν εὖροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων 875
ἄρηξιν, οἷς ἴασιν ἐκ ἕνεσ' ἰδεῖν;
- ΧΡ.** πάρες' Ὀρέσσης ἡμῖν, ἴσθι τοῦτ' ἐμῆ
κλύουσ' ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾶς ἐμέ.
- ΗΛ.** ἀλλ' ἢ μέμνησας, ὧ τάλαινα, καὶ πῖ τοῖς
σαυτῆς πακοῖσι, καὶ πῖ τοῖς ἐμοῖς γελᾶς; 880
- ΧΡ.** μὰ τὴν πατρῶαν ἐσίαν, ἀλλ' ἐχ' ὕβρει
λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκέϊνον ὡς παρόντα νῶν.
- ΗΛ.** οἱ μοι τάλαινα· καὶ τίνος βροτῶν λόγον
τόνδ' εἰσακούσασ', ὧδε πισεύεις ἄγαν;
- ΧΡ.** ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμῆ τε κούκ' ἄλλου, σαφῆ 885
σημεῖ' ἰδέσθαι, τῶδε πισεύω λόγῳ.
- ΗΛ.** τίν', ὧ τάλαινα, ἰδοῦσα πίσιν; ἐς τί μοι
βλέψασα, δάλπη τῶδ' ἀνηκέσθαι πυρί;
- ΧΡ.** πρὸς νυν θεῶν, ἄκουσον, ὡς μαθεῖσθ' ἐμῆ,
τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν, ἢ μαρᾶν λέγης. 890
- ΗΛ.** σὺ δ' οὖν λέγ', εἴ σοι τῶ λόγῳ τις ἠδονή.
- ΧΡ.** καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν, ὅσον κατειδόμεν.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,
ὄρω κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους

871. Ἵφ' ἠδονῆς σοι. Aldus et
æodd. τοι male. Vide supra
ad v. 378. Eleganter abundat
σοι, ut sæpe. Accipi etiam pot-
est pro σὺ χάριν, vel pro πρὸς
σί.

878. ἐναργῶς cum πάρεςι jun-
gendum, non cum κλύουσα. gl.
πάρεςι Φανερῶς, ὥσπερ ὄρεξ' ἐμῆ
ἐναργῶς παροῦσαν.

879. ἀλλ' ἢ. Sic codices alii.
In membr. ἀλλ' ἢ cum signo
tamen interrogationis in fine
sententiæ. Ista quid differant,

docebit te Valckenarius ad Hip-
pol. 932.

888. ἀνηκέσθαι. δεινῶ, μανιώδει.
In Aj. 52. ἀνήκεστος χαρῆ. Ho-
mericum est epitheton. Il. ε'.
217. Ἴσω τοῦδ' ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος
χόλος ἔσται. ad quem locum
Eustathius: Ὅρα καὶ τὸ ἀνήκεστος.
ὡς ἐπὶ νόσου γὰρ δεινῆς, τοῦ χόλου,
ἐβρέθη αὐτό. et E. 394. Τότε κέν
μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος. In CEd.
Γ. 98. propria significatione
adhibetur: ἀνήκεστον μίαισμα, id
est ἀθεράπειτον.

πηγὰς γάλακτος, καὶ περισεφῆ κύκλω 895
 πάντων ὅσ' ἐσὶν ἀνδρῶν Δῆκην πατρός.
 ἰδῆσα δ' ἔσχον Δαῦμα, καὶ περισκοπῶ,
 μή που τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχερίμπτη βροτῶν.
 ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον,
 τύμβου προσεῖρπον ἄσσον· ἐσχάτης δ' ὄρῳ 900
 πυρᾶς νεωρῆ βόσρυχον τετμημένον
 κεύθυς τάλαιν' ὡς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι
 ψυχῇ ξύνηδες ὄμμα, φιλτάτου βροτῶν
 πάντων Ὀρέσου τῆδ' ὄρῳν τεκμήριον
 καὶ χερσὶ βασιάσασα, δυσφημῶ μὲν οὐ, 905
 χαρᾶ δὲ πίμπλημ' εὐθύς ὄμμα δακρύων.
 καὶ νῦν δ' ὁμοίως καὶ τότε' ἐξέπίσασμαι,
 μή του τόδ' ἀγλαῖσμα, πλὴν κείνου, μολεῖν.
 τῷ γὰρ προσήκει, πλὴν γ' ἐμῆ καὶ σῆ, τότε;
 καὶ γὰρ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσασμαι, 910
 εἰδ' αὖ σύ. πῶς γάρ; ἢ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς
 ἔξες ἀκλαύσω τῆσδ' ἀποσηῆναι σέγης.
 ἀλλ' εἰδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὐδ' ὁ νῆς φιλεῖ
 τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν.
 ἀλλ' ἐς Ὀρέσου ταῦτα τὰπιτίμια. 915
 ἄγ', ὦ φίλη, δάρσυνε. τοῖς αὐτοῖσί τοι

896. πάντων. Glossa omis-
sam præpositionem supplet ἀπὸ,
et κύκλω abundare docet. Su-
perscriptum περισσόν. Δῆκην ex-
ponit τὸν τάφον.

901. νεωρῆ nihil aliud signi-
ficat quam νέον, ut CEd. Col.
730. Hic vice adverbii νεωσι
adhibetur. νεωρὸν apud Hes-
ychium perperam scriptum pro
νεαρὸν.

914. οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν. Sic
ex indole linguæ omnino legen-
dum. Solœce vel inepte vulgo
ἔτε δρῶσ' ἐλάνθανεν, quod signifi-
icaret Clytæmnestram fecisse id,
quod plane fecisse neganda est.

Ex vi sententiæ vertit Johnso-
nus, neque, si fecisset, latuis-
set, quem quidem sensum Græ-
ca ab Heathio dudum emendata
fundunt. Nihil verius hac le-
ctione, quidquid ogganniat Pa-
risinus editor. Quam sæpe im-
periti librarij potentialem ἄν
omiserint, indices nostri osten-
dunt in Aristophanem et So-
phoclem.

916. ἄγ', ὦ φίλη. Male vulgo
legitur ἀλλ' ὦ φίλη. Istud ἀλλ'
ab oscitante librario e præ-
cedenti versu repetitum fuit.
Valckenario obsecutus sum be-
ne monenti ad Hippol. 288.

ἔχ' αὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παρασατεῖ.
 νῶν δ' ἦν τὰ πρόσθεν συγνός· ἡ δὲ νῦν ἴσως
 πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν.

ΗΛ. Φεῦ τῆς ἀνοίας. ὡς σ' ἐποικτείρω πάλαι. 920

ΧΡ. τί δ' ἔσιν; εἰ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;

ΗΛ. οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς ἐδ' ὅποι γνώμης φέρη.

ΧΡ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ', ἃ γ' εἶδον ἐμφανῶς;

ΗΛ. τέθνηκεν, ᾧ τάλαινα· τὰ κείνου δέ σοι
 σωτήρι' ἔρρει· μηδὲν ἐς κείνόν γ' ὄρα. 925

ΧΡ. οἱ μοι τάλαινα· τῆ τάδ' ἤκουσας βροτῶν;

ΗΛ. τοῦ πλησίον παρόντος, ἡνίκ' ὄλλυτο.

ΧΡ. καὶ πῆ' εἰν οὗτος; θαῦμά μοι μ' ὑπέρχεται.

ΗΛ. κατ' οἶκον, ἡδύς, οὐδὲ μητρὶ δυσχερῆς.

ΧΡ. οἱ μοι τάλαινα. τῆ γὰρ ἀνδρώπων ποτ' ἦν 930
 τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα;

ΗΛ. οἶμαι μάλισ' ἐγῶγε τῆ τεθνηκότος
 μνημεῖ' Ὁρέσου ταῦτα προσθεῖναι τινά.

ΧΡ. ᾧ δυσυχῆς. ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους
 τοιάσθ' ἔχουσ' ἔσπευδον, οὐκ εἰδυῖ' ἄρα 935
 ἴν' ἤμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν, ὅθ' ἰκόμην,
 τά τ' ὄντα πρόσθεν, ἄλλα δ' εὐρίσκω κακά.

Θάρσυνε. Verbum hoc quod transitive solet adhiberi, hic neutrum est, et passivè significat. Vide Musgravium ad Euripidis Rhesum 639. Heracl. 16. et quæ notavimus ad Or. 269. Bacchas 1041.

917. ἔχ' αὐτὸς αἰεὶ. Perperam in libris οὐκ αὐτός. Vide ad Philoct. 521. Ut αὐτοῖσι, absque articulo τοῖς, nihil aliud significaret quam illis, ipsis, nequaquam vero accipi posset pro iisdem; ita αὐτός sine articulo nihil aliud esset quam ille, ipse, non vero, quod sententia flagitat, idem.

919. κῦρος. gl. βεβαίωσις.

921. πρὸς ἡδονήν. gl. ἡδύως καὶ τερπνῶς. Sic supra, 369. πρὸς ὀργήν. Cum variis substantivis πρὸς adverbii vicem fungitur. Vide supra ad v. 464.

923. κάτοιδα. gl. ἀκριβῶς γινώσκω.

924. τὰ κείνου, id est τὰ ἐκείνου, ut ob crasin prima longa sit. Sic accurate scriptum est in codd. Perperam in impressis τὰ κείνου, metro ruente. Facillimam emendandi rationem Canterum fugisse miror, qui Var. Lect. iv. 29. τὰκ κείνω legendum decernit.

933. τινά. gl. ἀνδρωπων φίλη δηλαδή.

- ΗΛ. οὕτως ἔχει σοι ταῦτ'· εἰάν δ' ἐμοὶ πίθη,
τῆς νῦν παρέσης πημονῆς λύσεις βάρους.
- ΧΡ. ἦ τοὺς θανόντας ἐξανασήσω ποτέ; 940
- ΗΛ. ἐκ' ἐσθ' ὅ γ' εἶπον· εἰ γὰρ ἂν ἀφρων ἔφυν.
- ΧΡ. τί γὰρ κελεύεις, ἂν ἐγὼ φερέγγυος;
- ΗΛ. τλήναι σε δρῶσαν ἂν ἐγὼ παραινήσω.
- ΧΡ. ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπάσομαι.
- ΗΛ. ὄρα, πόνου τοι χαρὶς ἐδὲν εὐτυχεῖ. 945
- ΧΡ. ὄρῳ. ζυνοῖσω πᾶν ὅσον περ ἂν σθένω.
- ΗΛ. ἄκουε δὴ νῦν, ἣ βεβέλευμαι τελεῖν.
παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων
ὡς οὐ τις ἡμῖν ἐστίν, ἀλλ' Ἄδης λαβῶν
ἀσπεσέρηκε, καὶ μόνα λελείμμεθον. 950
ἔγωγ', ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίω
θάλλοντά γ' εἰσήκουον, εἶχον ἐλπίδας,
φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἴξεσθαι πατρός·
νῦν δ' ἠνίκ' οὐκ ἔτ' ἐστίν, εἰς σέ δὴ βλέπω,
ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρώου φόνου 955
ζῆν τῆδ' ἀδελφῆ μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν,

943. ἂν, id est ἂν. In codd. sic fere scribi solet, ἂν, quæ quidem scriptura melior. Quippè quum duæ voculæ per crasin in unam coalescant, geminato accentu usus non est. In codd. autem omnibus, etiam in Tricliniano, scriptum est, ut edidimus, ἂν ἐγὼ παραινήσω, ut nesciam unde in Aldinam irrepsit pronomen σ', quod a male feriato homine insertum fuit sustentando versui, qui hoc fulcro non indiget.

951. ἔγωγ'— Vulgo minus bene ἐγὼ δ'— Mox legitur in impressis, et plerisque codd. βίω θάλλοντά τ' εἰσήκουον. Copulæ non est locus, nisi post βίω distinguatur, hocque nude positum censeatur per ellipsin præ-

positionis ἐν, ut sit: ἕως εἰσήκουον τὸν κασίγνητον ἐν τῷ βίω, καὶ θάλλοντα. Et sic quidem glossa exponit. In Trach. 235. καὶ ζῶντα, καὶ θάλλοντα. Sed duriuscula videtur phrasis; idcirco prætulit lectionem cod. D. βίω θάλλοντά γ' εἰσήκουον.

953. πράκτορα. gl. ἀπειτητήν, ἐδικητήν.

956. ὅπως μὴ κατοκνήσεις. Sic liquido in membr. et in E. ad Attici sermonis normam. Solœce vulgo κατοκνήσης. Legitimam particularum ὅπως μὴ cum futuro indicativi constructionem, sæpius a nobis adstructam, ignorarunt homines plerique, qui Græcos auctores notis onerarunt magis quam illustrarunt. Vide quas nugas agat

Αἴγισθον. ἔδεν γὰρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.
 ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάδυμος; ἐς τίν' ἐλπίδων
 βλέψασ' ἔτ' ὄρσθην; ἢ πάρεσι μὲν σέβειν
 πλέτου πατρώου κτῆσιν ἐσερημένη, 960
 πάρεσι δ' ἀλγεῖν, ἐς τοσάνδε τῷ χρόνου
 ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναια τέ.
 καὶ τῶνδε μὲν τοι μηκέτ' ἐλπίσης ὅπως
 τεύξει ποτ'. ἐ γὰρ ᾧδ' ἄβουλός ἐς' ἀνῆρ
 Αἴγισθος, ὥσε σόν ποτ' ἢ κάμῶν γένος 965
 βλασεῖν εἶσαι, πημονὴν αὐτῶ σαφῆ.
 ἀλλ' ἦν ἐπίσπη τοῖς ἐμοῖς βουλευμάσι,
 πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
 θανόντος οἴσει, τοῦ κασιγνήτου δ' ἅμα·
 ἔπειτα δ', ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα 970
 καλεῖ τὸ λοιπὸν, καὶ γάμων ἐπαξίων
 τεύξει. φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρῆσά πᾶς ὄρσᾶν.
 λόγῳ γε μὴν εὐκλείαν οὐχ ὄρσᾶς ὄσσην
 σαυτῇ τε κάμοι προσβαλεῖς πεισθεῖσ' ἐμοί;
 τίς γὰρ ποτ' ἀσῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδῶν 975
 τοιοῖσδ' ἐπαίνοις ἐχὶ δεξιῶσεται;
 Ἴδεσθε τῶδε τὸ κασιγνήτω, φίλοι,

Reitzius ad Luciani Anacharsidem p. 896. ubi legitur optime: καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, προσέξει οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ.

962. ἄλεκτρα, ἀνυμέναια. Neutra pluralia pro adverbis.

977. τῶδε τὸ κασιγνήτω. Nihil notius hoc schemate. Vide Indicem in ΤΩ ΧΕΙΡΕ. Multus est ad Homeri versum in scholiis laudatum Clarkius, cujus in longiori nota vix quidquam est sani. Diversas loquendi formas confundit in quibus nihil est simile. Masculinus articulus cum feminino substantivo jungitur tantum in duali. τούτους de duabus feminis nemo Græce dixit. Pausaniæ locus

qui laudatur in mendo cubat, et a Clarkio male fuit intellectus. De duobus Niobes liberis, quibus Latonæ pepercit ira, ibi agitur, Melibœa puella, cui Chloris inditum postmodo nomen, et Amycla, qui mas fuit, non femina. Hoc cum aliunde colligi potest, tum ex ipsius Pausaniæ loco p. 417. Χλωρίς Ἀμφίονος θυγάτηρ μόνη λειφθεῖσα τοῦ οἴκου· σὺν δὲ αὐτῇ κατ' ἓνα περιγένοσθαι φασὶ τῶν ἀρσένων. Itaque de mare et puella agens rite dixit l. ii. cap. 21. ΤΟΥΤΟΥΣ δὲ φασὶν Ἀργεῖοι τὸ ἐξαρχῆς οἰκοδομήσαι τῇ Λητοῖ τὸν ναόν, quemadmodum paulo ante dicere debuit περιγένοσθαι δὲ ΕΥ.

ὦ τὸν πατρῶον οἶκον ἐξεσωσάτην,
 ὦ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ,
 ψυχῆς ἀφειδήσαντε, προὔσητην φόνου. 980
 τέτω φιλεῖν χρεῖ, τῷδε χρεῖ πάντα σέβειν
 τῷδ' ἐν δ' ἑορταῖς, ἐν τε πανδήμῳ πόλει
 τιμᾶν ἅπαντας, οὐνεκ' ἀνδρείας, χρεῶν. —
 τοιαῦτά τοι νῶ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,
 ζῶσαιν θανάσαιν δ' ὥσε μὴ κλιπεῖν κλέος. 985
 ἀλλ', ὦ φίλη, πείσθητι, συμπόνοι πατρὶ,
 ζύγκαμν' ἀδελφῶ, παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ,
 παῦσον δὲ σαυτὴν, τέτο γιγνώσκουσ', ὅτι
 ΖΗΝ ΑΙΣΧΡΟΝ ΑΙΣΧΡΩΣ ΤΟΙΣ ΚΑΛΩΣ ΠΕΦΥΚΟΣΙΝ.

ΖΑΜΕΝΟΥΣ τῇ Λητοῖ, ubi mendose ex librarii errore legitur *εὐζαμένους*. Diversum est schema, quum mulier de se ipsa loquens numero plurali, pronomine, vel adjectivo, vel participio masculino utitur, nunquam, apud Atticos saltem, feminino. De hoc schemate egimus ad Antig. 926. cujus exemplum est supra, 399. *Πετούμεθ', εἰ χρεῖ, πατρὶ τιμωρούμενοι*. De se sola Electra loquitur. Hecuba apud Euripidem in cognomine fabula v. 511. quum ait *οὐκ ἄρ' ὡς θανουμένους μετῆλθες ἡμᾶς*; non de se ipsa et filia loquitur, ut falso tradit Clarkius, sed de se sola. Dicere non posset, nisi solœce admodum *θανούμενοι ἐμέ*; et invenuste prorsus diceret *θανουμένους ἡμᾶς*. Exempla ubi ad *νάκος* et *νεκρός* structura refertur, *ἐπροσδιόνουσα* sunt, quia *cadaver* sive maris sive feminae, nihil unquam aliud est quam *cadaver*. Nec saniori iudicio exemplum e Comici Concionantibus petiit, ubi mulieres viros se esse assimilantes e virorum persona loqui debent. Plautus *Quis ea est* bene dixit ætatis suæ

more. Nam veteribus Latinis *quis* utriusque generis est, ut ablativus *qui*. Quòs Græcis utriusque generis est, quorum ex imitatione Virgilius dixit de Venere, *ducente Deo*; et hoc tamen nihil ad rem facit, siquidem ibi nulla est structuræ varietas, nec generis enallage, qualis in *τάδε κασιγνήτω*. Nam sive *deo*, sive *dea* scripserit Virgilius, semper manserit *ducente*. Quam aliena ista omnia sint a schemate de quo hinc agitur, ostendere volui, quia ista Clarkii nota sæpe doctos viros abusos fuisse animadverti, quo insulsissimas conjecturas, seu vitii manifestas lectiones tuerentur. Vide quæ notavi ad Antig. 986.

979. *εὖ βεβηκόσιν*. Hesychius: *εὖ βεβηκότι, εὐσαθεῖ*.

983. *οὐνεκ' ἀνδρείας*. Sic scriptum est etiam in Triclinii recensione. Turnebus tamen dedit *ἀνδρείας*.

985. *μὴ κλιπεῖν*. Perperam in veteribus codd. *μὴ λιπεῖν*, vera lectione glossæ loco superscripta *ἐκλιπεῖν*.

- ΧΟ. ἐν τοῖς τοιῆτοις ἐσὶν ἡ προμηθεΐα 990
καὶ τῷ λέγοντι, καὶ κλύοντι σύμμαχος.
- ΧΡ. καὶ πρὶν γε φωνεῖν, ᾧ γυναῖκες, εἰ φρενῶν
ἐτύγχαν' αὐτὴ μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἂν
τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σώζεται.
ποῖ γὰρ ποτ' ἐμβλέψασα, τοιῆτον θράσος 995
αὐτὴ θ' ὀπλίζη, καὶ μὲν ὑπηρετεῖν καλεῖς;
οὐκ εἰσορᾶς; γυνὴ μὲν, ἐκ ἀνῆρ ἔφους·
σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερί.
δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχῆς κατ' ἡμέραν,
ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ, καὶ πῖ μὴδὲν ἔρχεται. 1000
τίς οὖν, τοιῆτον ἄνδρα βουλεύων ἐλεῖν,
ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται;
ὄρα, κακῶς πράσσετε μὴ μείζω κακὰ
κτησώμεθ', εἴ τις τέσδ' ἀκούσεται λόγους.
λύει γὰρ ἡμᾶς ἐδὲν, οὐδ' ἐπωφελεῖ, 1005
βάξιν καλὴν λαβόντε, δυσκλεῶς θανεῖν.
ἐ γὰρ θανεῖν ἔχθισον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
χρηζῶν τις, εἶτα μὴδὲ τέτ' ἔχη λαβεῖν.
ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι, καὶ ξερημῶσαι γένος, 1010
κατάσχεσ ὀργήν. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
ἄρρητ' ἐγὼ σοι κατελῆ φυλάξομαι·
αὐτὴ δὲ νῦν σχῆς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ,
σθένουσα μὴδὲν, τοῖς κρατοῦσιν εἰκάθειν.
- ΧΟ. * πιδε. προνοίας οὐδὲν ἀνδράποισ ἐφυ 1015

* πειθου edd. 1. 2.

994. τὴν εὐλάβειαν. gl. τὴν αἰδῶ τὴν ἑαυτῆς.

997. ἐκ ἀνῆρ. Sic bene in D. ut et in Triclinii recensione. In ceteris, ut apud Aldum, οὐδ' ἀνῆρ. Mox χερί codd. omnium, præter Triclinii, lectio est. Perperam in libris ἑλαστων.

1005. λύει, subaudito τέλη, λυσιτελεῖ. Plene dixit in Œdipo

T. 316. ἔνθα μὴ τέλη λύει. Nude sic posito λύει utitur Euripides Medea, 571. 1112. 1362. Alcestide, 639.

1007. ὅταν θανεῖν χρηζῶν τις. Ex vi sententiæ intelligitur supplendum esse adverbium ἐν κλεῶς.

1015. πιδε. Sic recte in C. In aliis libris πειθου minus Attice.

- κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, οὐδὲ νῆ σοφῆ.
 ΗΛ. ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας· καλῶς δ'
 ἤδη σ' ἀπορρίψουσαν ἀπηγγελλόμην.
 ἀλλ' αὐτοχειρὶ μοι, μόνη τε δράσειον
 τοῦργον τοῦ· εἰ γὰρ δὴ κενόν γ' ἀφήσομεν. 1020
- ΧΡ. Φεῦ·
 εἴθ' ὠφελος τοιαύδε τὴν γνώμην, πατρὸς
 Διήσκοντος, εἶναι· πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω.
- ΗΛ. ἀλλ' ἦν φύσιν γε, τὸν δὲ νῆν ἤσσαν τότε.
- ΧΡ. ἄσπει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν.
- ΗΛ. ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε. 1025
- ΧΡ. εἰκὸς γὰρ ἐγχειρῆντα καὶ πράσσειν κακῶς.
- ΗΛ. ζῆλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας συγῶ.
- ΧΡ. ἀνέξομαι κλύουσα, χῶταν εὔ λέγης.
- ΗΛ. ἀλλ' οὐ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ μάθης τόδε.
- ΧΡ. μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χῶ λοιπὸς χρόνος. 1030
- ΗΛ. ἀπελθε. σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι.
- ΧΡ. ἔνεσιν· ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα.
- ΗΛ. ἐλθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἐξείπε σῆ.

1018. ἤδη. Perperam in codd. et in impressis ἤθειν. Vide ad Œd. T. 433. Librorum veterum auctoritas hīc si desideraretur, confirmari posset nostra lectio scriptura codicis Eclogarum nominum Atticorum Thomæ Mag. in quo legitur ἤδη. Idem Grammaticus ἐπαγγέλλεσθαι hīc αἰτεῖν significare declarat, quo sensu verbum illud adhibuit Xenophon Memorab. Socratis i. 2. 8 Σωκράτης δ' ἐπηγεγίλατο μὲν οὐδενὶ πᾶποτε τοιοῦτον οὐδέν. ubi a sensu plane aberravit interpres.

1022. πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω. Aldus πάντα γὰρ κατειργάσω, et sic codd. ad unum omnes. In solo C. sinceræ lectionis remansit vestigiū: πάντα γὰρ

ἂν κατειργάσω. Perperam πάντα scriptum fuit pro πᾶν, qui admissus error alteri ortum dedit, nempe ut extruderetur metro officiens, particula ἂν, quæ, salvo sensu, per linguæ indolem abesse non potest. Nam πάντα κατειργάσω nihil aliud valet, quam omnia confecisti: neutiquam vero omnia confecisses. Vide supra ad v. 914. et quæ notavi ad Æschyli Prom. 622.

1026. πράσσειν. Sic emendate scriptum in membr. E. et meo. Perperam Aldus πράττειν.

1029. μὴ μάθης. Sic optime membr. et E. estque in D. etiam hæc lectio alteri inde depravatæ μάθης superscripta. Sic apud Comicum sæpe scriptum τί μαθάν; ubi oportuit εἰ παθάν;

- ΧΡ. εἴδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἔχθαιρῶ σ' ἐγώ.
 ΗΛ. ἀλλ' οὖν ἐπίσω γ' οἱ μὲν ἀτιμίας ἄγεις. 1035
 ΧΡ. ἀτιμίας μὲν οὐ, προμηθεΐας δέ σου.
 ΗΛ. τῷ σῷ δικαίῳ, δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ;
 ΧΡ. ὅταν γὰρ εὖ φρονῆς, τόδ' ἠγήσει σὺ νῶν.
 ΗΛ. ἦ δεινόν, εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν.
 ΧΡ. εἴρηκας ὀρθῶς, ᾗ σὺ πρόσκεισαι κακῷ. 1040
 ΗΛ. τί δ'; οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν;
 ΧΡ. ἀλλ' ἔστιν, ἔνθα χ' ἡ δίκη βλάβην φέρει.
 ΗΛ. τέτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βέλομαι.
 ΧΡ. ἀλλ' εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ.
 ΗΛ. καὶ μὴν ποιήσω γ', εἰδὲν ἐκπλαγεῖσά σε. 1045
 ΧΡ. καὶ τοῦτ' ἀληθεῖς, εἰδὲ βουλευέσει πάλιν;
 ΗΛ. βουλῆς γὰρ ἔστιν εἰδὲν ἔχθριον κακῆς.
 ΧΡ. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν, ἂν ἐγὼ λέγω.
 ΗΛ. πάλαι δέδοκται ταῦτα, καὶ νεωσὶ μοι.
 ΧΡ. ἄπειμι τοίνυν. οὔτε γὰρ σὺ τὰ μὲν ἔπη 1050
 τολμᾶς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τὰς σὰς τρόπους.
 ΗΛ. ἀλλ' εἴσιδ'. οὐ σοι μὴ μεδέψομαί ποτε,
 οὐδ' ἦν σφόδρ' ἰμείρουσα τυγχάνης· ἐπεὶ
 πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.
 ΧΡ. ἀλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκῶσά τι 1055
 φρονεῖν, φρόνει τοιαῦτ'. ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
 ἤδη βεβήκης, τὰ μὲν ἐπαινέσεις ἔπη.

ΧΟΡΟΣ.

Τί τὰς ἀνωθεν φρονιμωτάτους 5ροφῆ α'.
 οἰωνοὺς ἐσορῶμενοι
 τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν τε 1060

1047. ἔστιν οὐδὲν— Hoc ordine collocatae voces in D. concin-
 nius quam in aliis οὐδὲν ἔστιν.

1053. ἦν τυγχάνης. Sic Aldus
 et codd. veteres recte. In Tri-
 clinii recensione scriptum εἰ
 τυγχάνεις.

VOL. II.

1060. τροφᾶς κηδομένους, ἀφ'
 ὧν— Id est τῆς τροφῆς ἐκείνων, ἀφ'
 ὧν— In meo scriptum τροφᾶς, et
 in margine τροφῶν. Unde olim
 non male conjecisse mihi vide-
 bar τροφῶν, parentum. Postmodo
 nihil mutandum esse vidi.

βλασῶσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὐρω-
 σι, τὰ δ' ἐκ' ἐπ' ἴσας τελοῦμεν;
 ἀλλ', ἐ τὰν Διὸς ἀστραπὴν
 καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν,
 δαρὸν ἐκ ἀποίνητοι. 1065
 ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα,
 κατὰ μοι βόασον οἰκτρῶν
 ὅπα τοῖς ἐνεργ' Ἀτρεΐδαις,
 ἀχόρευτα φέρουσ' ὀνειδῆ·
 ὅτι σφίσι' ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων ἀντιερ. α'. 1070
 νοσεῖ τὰ δε πρὸς τέκνων
 διπλῆ φύλοπις οὐκ ἐτ' ἐξι-
 σῆται φιλοτασίῳ διαίτα.
 πρῶτος δὲ μόνον σαλεύει
 Ἠλέκτρα, τὸν αἰεὶ, πατρός 1075

1061. ὄνασιν. Dorismum in hac voce usitatam restitui. Minus bene in libris ὄνησιν.

1063. In Aldina et in veteribus codd. ὦ μὰ τὰν— Verum μὰ non admittit metrum, et salva phrasi abesse potest. Vide ad CEd. T. 660.

1065. δαρὸν οὐκ ἀποίνητοι. Aldus et codd. omnes ad unum habent δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι. In D. ἀποίνητοι, cum glossa, ἀτιμώρητοι. Triclinii interpolatio est, quam Turnebus repræsentavit, δαρὸν γὰρ οὐκ ἀπόνητοι. Superscripta in cod. glossa: ἄλυποι, ἀτιμώρητοι. ἴσονται δηλοῖται οἱ τοιοῦτοι. Nec particulam γὰρ, nec ἀρ', quam illi substituit Canterus, liber ullus antiquus agnoscit. ἀποίνητοι primum comparuit in editione Juntina, unde hanc lectionem revocavit H. Stephanus, et merito quidem: est enim altera probabilior. Sed sive ἀπόνητοι, sive ἀποίνητοι legatur, nunquam hic versus alieni mango-

mii expers cum antistrophico congruet, qui trimeter est dactylicus: Ἄ πανόδυρτος ἀηδῶν. Nugatur enim cum magistro suo, qui Heathii notam in pauciora verba contraxit Parisinus editor, primam in ἀηδῶν produci affirmans. Metra sibi invicem respondere non possunt, nisi legatur: Δαρὸν ἀρ' οὐκ ἀπόνητοι. Nec sane video quæ hæc scriptura corrumpatur sententia: haud longe aberit, quum laboribus et molestiis exercebuntur.

1067. κατὰ μοι βόασον. Abundat μοι, ut sæpe, eleganter.

1070. σφίσι' ἤδη. Perperam in Aldina et veteribus codd. σφίσιν. In D. σφίσι γ'.

1071. νοσεῖ. Sic libri veteres omnes. Triclinius æquandî metrorum studio νοσεῖ δῆ.

1075. τὸν αἰεὶ, subauditur χεῖρον. Genitivus πατρός non ab ullo substantivo librariorum errore omisso, vel extrinsecus accessendo, pendet, verum ab ad-

δειλαία, γενάρχου, ὅπως
 αἰ πανόδυστος ἀηδῶν,
 οὔτε τι τῆ δανεῖν προμηθεῖς,
 τό τε μὴ βλέπειν ἐτοίμα,
 διδύμαν ἐλᾶσ' ἐριννύν. 1080
 τίς ἂν εὐπατρὶς ᾧδε βλάσσι;
 οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν, ζῶν κακῶς, 5ροφῆ β'.
 εὐκλειαν αἰσχύνας δέλει
 νάνυμος, ᾧ παῖ, παῖ,
 ὡς καὶ σὺ πάγκλαυσον αἰ- 1085
 ᾶνα κοινὸν εἴλου,
 τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα,
 δύο φέρειν ἐν ἐνὶ λόγῳ,
 σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλήσθαι.
 ζῶης μοι καθύπερθεν χερσὶ, ἀντιστρ. β'. 1090
 πλέτω τε, τῶν ἐχθρῶν, ὅσον
 νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις·
 ἐπεὶ σ' ἐφεύρηκα μοί-
 ρα μὲν ἔκ ἐν ἐσθλαῖ

jectivo δειλαία, vel, si mavis, a suppresso ἔνεκα. Sic infra, 1209. ᾧ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν. Nimis stolidè futilem Heathii conjecturam olim receperam, Ἠλέκτρα, εἶτον αἰεὶ πατρὸς δειλαία γενάρχου. Glossæ in codd. τὸν αἰ. χρόνον δηλονότι. δειλαία ἔνεκεν πατρός.

1078. τοῦ δανεῖν. Perperam Eustathius, cujus locum protuli ad Œd. T. 58. legit τοῦ μὴ δανεῖν.

1081. τίς ἂν εὐπατρὶς. Aldus et veteres codd. male τίς ἂν ἔν.

1087. τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα, id est καταπολεμήσασα, ut recte Scholiastes exponit. Ea est librorum omnium lectio, cujus loco Heathius legendum censet καθοπλισαμένα, quia supra v. 996. θράσος ὀπλίξασθαι dicta fuit Electra. Verum ibi

vi reciproca verbi medii ὀπλίξω significat induis, quod ab hujus loci sententia quantum potest maxime alienum est. Verbo activo et transitivo opus est. Pudet me tam insulsis conjecturis Tragicum olim adulterasse. Paulo ante πάγκλαυσον Aldus et codd. habent veteres. Vide ad Trach. 652.

1088. δύο φέρειν ἐν ἐνὶ λόγῳ. Aldus et codd. veteres præpositionem ἐν omittunt, quam metro flagitante reposui. Absorpta fuerat a sequenti voce, quod confirmat glossa ἐν μιᾷ φήμῃ. Triclinius inficete ἐνὶ γε λόγῳ.

1091. πλούτω τε. Perperam Aldus et plerique veteres libri καὶ πλούτω.

1094. ἐν ἐσθλαῖ. Sic Aldus et codd. plerique: in aliis ἐπ'

- βελῶσαν ἃ δὲ μέγισ' ἔβλασε 1095
νόμιμα, τῶνδε φερομένα
ἄριστα τᾶ Διὸς εὐσεβείᾳ.
- ΟΡ. Ἄρ', ᾧ γυναῖκες, ὀρδά τ' εἰσηκούσαμεν,
ὀρδάς θ' ὀδοιπορεῖμεν ἔνθα χρῆζομεν;
- ΧΟ. τί δ' ἐξερευνάς, καὶ τί βουληθεῖς πάρει; 1100
- ΟΡ. Αἴγισθον, ἔνθ' ἄκηκεν, ἰσορῶ πάλαι.
- ΧΟ. ἀλλ' εὖ θ' ἰκάνεις, χῶ φράσας ἀζήμιος.
- ΟΡ. τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν
ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν;
- ΧΟ. ἦδ', εἰ τὸν ἄγχιστὸν γε κηρύσσειν χρεῶν. 1105
- ΟΡ. ἴθ', ᾧ γύναι, δήλωσον εἰσελθεῖσ' ὅτι
Φακῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες.
- ΗΛ. οἱ μοι τάλαιν'. οὐ δὴ ποθ' ἦς ἠκούσαμεν
Φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια;
- ΟΡ. ἐκ οἶδα τὴν σὴν κληθόν'. ἀλλ' ἐμοὶ γέρων 1110
ἐφεῖτ' Ὀρέσου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.
- ΗΛ. τί δ' ἔσιν, ᾧ ξέν'; ὡς μ' ὑπέρχεται φόβος.
- ΟΡ. φέροντες αὐτοῦ μικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
τεύχει θανόντος, ὡς ὄρας, κομίζομεν.
- ΗΛ. οἱ ἐγὼ τάλαινα, τῆτ' ἐκεῖν' ἦδη σαφές. 1115
πρόχειρον ἄχθος, ὡς ἔοικε, δέρκομαι.
- ΟΡ. εἶπερ τι κλαίεις τῶν Ὀρεσειῶν κακῶν,
τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τέκνιου σέγον.
- ΗΛ. ᾧ ξεῖνε, δός νυν, πρὸς θεῶν, εἶπερ τόδε 1120
κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος, ἐς χεῖρας λαβεῖν,
ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ
ζῆν τῆδε κλαύσω κἀποδύρωμαι σποδῶ.

ισθλαῖ: quidam neutram præ-
positionem habent. Supra,
1056. ὅταν ἐν κακοῖς ἤδη βήθηκας.

1097. τᾶ Διός. Sic libri om-
nes veteres. Triclinii imperita
audacia Ζητὸς substituit, pessum
dato metro.

1102. εὖ θ' ἰκάνεις. Sic codd.

omnes, etiam Triclinii recensio.
Turnebus tamen edidit εὖ γ'—

1107. Φακῆς. Vulgo Φακίς.
Illud reposuimus etiam infra
v. 1442.

1111. ἐφεῖτο. gl. ἐπιτίλατο.
Vide ad Philoct. 619.

- ΟΡ. δόδ', ἢ τις ἐσὶ, προσφέροντες. οὐ γὰρ ὡς
 ἐς δυσμενεία γ' οὐσ' ἐπαιτεῖται τάδε·
 ἀλλ' ἢ φίλων τις, ἢ πρὸς αἵματος φύσιν. 1125
- ΗΛ. ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνδρώπων ἐμοί,
 ψυχῆς Ὀρέσου λοιπὸν, ὡς σ' ἀπ' ἐλπίδων,
 οὐχ ὦνπερ ἐξέπεμπον, εἰσεδεξάμην.
 νῦν μὲν γὰρ ἐδὲν ὄντα βασιάζω χεροῖν·
 δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ. 1130
 ὡς ἄφελον πάροιδεν ἐκλιπεῖν βίον,
 πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι, χεροῖν
 κλέψασα ταῖνδε, κἀνασώσασθαι φόνου,
 ὅπως θανάων ἔκτισο τῇ τόδ' ἡμέρᾳ,
 τύμβου πατρῶου κοινὸν εἰληχῶς μέρος. 1135
 νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων, κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς,
 κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα·
 κούτ' ἐν φίλῃσι χερσὶν ἢ τάλαιν' ἐγὼ
 λουτροῖς ἐκόσμησ', οὔτε παμφλέκτου πυρὸς
 ἀνειλόμην, ὡς εἰκὸς, ἄθλιον βάρος. 1140
 ἀλλ' ἐν ξένησι χερσὶ κηδευθεῖς τάλας,
 σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
 οἱ μοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
 ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
 πότῳ γλυκεῖ παρέσχον. οὔτε γὰρ ποτε 1145
 μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος·
 οὔδ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός·
 ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην αἰεὶ.

1124. τάδε. Sic Aldus et veteres codd. Triclinius substituit τίδε.

1127. ὡς σ' ἀπ' ἐλπίδων. Omissum librorum errore, ut videtur, pronomen restitui.

1134. ὅπως ἔκτισο, ut jaceres. Vide quæ notavimus ad Œd. T. 1392.

1138. φίλῃσι. Sic procul du-

bio scribi debuit, ut paulo infra ξένησι. In codd. φίλαισι. August. tamen φίλισι, quod ex forma a nobis reposita depravatum videri possit. Vide notam ad Comici Ranas 1211.

1148. ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην. Sic membr. et alii codd. veteres. Glossa, ὑπὸ σοῦ. Mendose Aldus edidit ἀδελφὴ σή.

νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
 θανόντα σὺν σοί. πάντα γὰρ ζυναρπάσας, 1150
 δύελλ' ὅπως, βέβηκας. οἴχεται πατήρ·
 τέδνηκ' ἐγώ σοι. φροῦδος αὐτός εἰ θανών·
 γελῶσι δ' ἐχθροί· μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς
 μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
 φήμας λάθρα προὔπεμπες, ὡς φανούμενος 1155
 τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυσυχῆς
 δαίμων ὁ σὸς τε καὶ μὸς ἐξαφείλετο,
 ὅς σ' ἄθ' ἐμοὶ προὔπεμψεν, ἀντὶ φιλτάτης
 μορφῆς, σποδὸν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ.

οἴ μοι μοι.

1160

ὦ δέμας οἰκτρὸν. φεῦ, φεῦ.

ὦ δεινοτάτας, οἴ μοι μοι,

πεμφθεῖς κελεύθους, φίλταθ', ὡς μ' ἀπώλεσας·
 ἀπώλεσας δῆτ', ὦ κασίγνητον κάρα.

τοιγὰρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε σέγγος, 1165

τὴν μηδὲν, εἰς τὸ μηδὲν, ὡς ζῦν σοὶ κάτω

ναίω τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἠνίκα ἦσθ' ἄνω,

ζῦν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποδῶ

τῆ σὲ θανοῦσα μὴ πολείπεσθαι τάφου.

τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὄρω λυπουμένους. 1170

ΧΟ. θνητῆ πέφυκας πατρὸς, Ἥλέκτρα, φρόνει·

1150. θανόντα σὺν σοί. Aldus et plerique codd. θανόντι. Alterum habet meus: et a prima manu D. præter Triclinii recensionem, quod præfero. Euripides Herc. Fur. 69. Καὶ νῦν ἐκεῖνα μὲν θανόντ' ἀπέπτατο. Idem Temenidis:—κακοῖσι δὲ Ἄπκντα φροῦδα συνθανόντ' ὑπὸ χρογός.

1160. In digerendis tribus his versiculis Aldinam secutus sum, cui concinunt, codd. veteres plerique. In D. aliter di-

gesti sunt, ut videtur quidem, haud deterius, Οἴ μοι μοι· δέμας οἰκτρὸν· φεῦ, φεῦ. ὦ δεινοτάτας, οἴ μοι μοι, Dimetri anapæstici sunt, quorum alter pæcæmiacus.

1168. ζῦν σοί. Sic Aldus et codd. omnes, etiam Triclinii recensio. Turnebus tamen edidit ζῦν τοί, quem errorem nullus subsequentium editorum correxit. Vide supra ad v. 378.

- Δητὸς δ' Ὀρέσης ὥσε μὴ λίσαν σένε.
 πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.
 ΟΡ. φεῦ, φεῦ. τί λέξω; ποῖ, λόγων ἀμηχανῶν,
 ἔλθω; κρατεῖν γὰρ ἐκ ἔτι γλώσσης σθένω. 1175
 ΗΛ. τί δ' ἔσχατος ἄλγος; πρὸς τί τῆτ' εἰπὼν κυρεῖς;
 ΟΡ. ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε;
 ΗΛ. τόδ' ἔσ' ἐκεῖνο, καὶ μάλ' ἀδλίως ἔχον.
 ΟΡ. οἱ μοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς.
 ΗΛ. τί δὴ ποτ', ὦ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ σέनेεις τάδε; 1180
 ΟΡ. ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀδέως ἐφθαρμένον.
 ΗΛ. οὐ τοι ποτ' ἄλλην ἢ μὲ δυσφημεῖς, ξένε.
 ΟΡ. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.
 ΗΛ. τί δὴ ποτ', ὦ ξέν', ἄδ' ἐπισκοπῶν σέनेεις;
 ΟΡ. ὡς οὐκ ἄρ' ἤδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν. 1185
 ΗΛ. ἐν τῷ διέγνωσ τοῦτο τῶν εἰρημένων;
 ΟΡ. ὄρῶν σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσι.
 ΗΛ. καὶ μὴν ὄρας γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
 ΟΡ. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθρία βλέπειν;
 ΗΛ. ὄθ' οὐνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος. 1190
 ΟΡ. τοῖς τῆ; πόθεν τῆτ' ἐξεσήμηνας κακόν;
 ΗΛ. τοῖς πατρός. εἶτα τοῖσδε δουλεύω βία.
 ΟΡ. τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῆδε προτρέπει βροτῶν;
 ΗΛ. μήτηρ καλεῖται μητρὶ δ' ἔδεν ἐξισοῖ.
 ΟΡ. τί δρῶσα; πότερα χερσίν, ἢ λύμη βίου; 1195
 ΗΛ. καὶ χερσὶ, καὶ λύμαισι, καὶ πᾶσιν κακοῖς.
 ΟΡ. οὐδ' οὐπαρήξων, οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα;
 ΗΛ. ἐ δὴδ'. ὅς ἦν γάρ μοι, σὺ προὔθηκας σποδόν.

1174. ἀμηχανῶν participium est. Perperam pro nomine acceptum fuit, accentu secus ac oportuerat notato. In C. recte scriptum ἀμηχανῶν.

1185. ἤδη. Perperam vulgo ἤδιν.

1186. ἐν abundat, ut supra, 1141. et passim.

1189. τῶνδ' ἔτ' ἐχθρία. Sic liquido scriptum in meo codice, ut scribi debuisset monuit Canterus, quod nemo non videre poterat. Male vulgo τῶνδ' ἔτ' ἐχθρία.

1194. ἐξισοῖ neutrum significatione passiva, ut CEd. T. 425.

- ΟΡ. ὦ δύσποτμ', ὡς ὄρων σ' ἐποικτείρω πάλαι.
 ΗΛ. μόνος βροτῶν νυν ἴσθ' ἐποικτείρας ποτέ. 1200
 ΟΡ. μόνος γὰρ ἤκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς.
 ΗΛ. οὐ δὴ ποδ' ἡμῖν ξυγγενῆς ἤκεις ποδέν ;
 ΟΡ. ἐγὼ φράσαιμ' ἄν, εἰ τὸ τῶνδ' εὖνουν πάρα.
 ΗΛ. ἀλλ' ἔσιν εὖνουν, ὥσε πρὸς πιτὰς ἐρεῖς.
 ΟΡ. μέδεις τόδ' ἄγγος νῦν. ὅπως τὸ πᾶν μάδης. 1205
 ΗΛ. μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τοῦτό μ' ἐργάση, ξένε.
 ΟΡ. πιθῆ λέγοντι, κέχ ἁμαρτήσῃ ποτέ.
 ΗΛ. μὴ, πρὸς γενείου, μὴ' ξέλη τὰ φίλτατα.
 ΟΡ. οὐ φημ' εἰάσειν.
 ΗΛ. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,
 Ὀρέσα, τῆς σῆς εἰ σερήσομαι ταφῆς. 1210
 ΟΡ. εὐφημα φώνει. πρὸς δίκης γὰρ οὐ σένεις.
 ΗΛ. πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν εἰ δίκη σένω ;
 ΟΡ. οὐ σοι προσήκει τήνδε προσφανεῖν φάτιν.
 ΗΛ. οὕτως ἀτιμὸς εἰμι τοῦ τεθνηκότος ;
 ΟΡ. ἀτιμος οὐδενὸς σύ· τοῦτο δ' οὐχὶ σόν. 1215
 ΗΛ. εἴπερ γ' Ὀρέσου σῶμα βασιάζω τόδε.
 ΟΡ. ἀλλ' οὐκ Ὀρέσου, πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημένον.
 ΗΛ. πῆ δ' ἔσ' ἐκείνου τῆ ταλαιπώρου τάφος ;
 ΟΡ. ἐκ ἔσι. τῆ γὰρ ζῶντος ἐκ ἔσιν τάφος.
 ΗΛ. πῶς εἴπας, ὦ παῖ ;
 ΟΡ. ψεῦδος οὐδὲν ὦν λέγω. 1220
 ΗΛ. ἦ ζῆ γὰρ ὦνήρ ;
 ΟΡ. εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ.
 ΗΛ. ἦ γὰρ σὺ κείνος ;
 ΟΡ. τήνδε προσβλέψασ' ἐμοῦ
 σφραγιῖδα πατρὸς, ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω.

1200. ἐποικτείρας ποτέ. In D. ἐμέ.

1206. τοῦτό μ' ἐργάση. gl. μὴ ποιήσης τοῦτο ἐμέ. Vide supra ad v. 385.

1207. πιθῆ. Vulgo πιθῆσ. Vide supra ad v. 1015.

1221. ἦ ζῆ γὰρ ὦνήρ ; Perperam vulgo ὦνήρ. In D. liquido scriptum ὦνήρ.

- ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς.
 ΟΡ. φίλτατον, ξυμμαρτυρῶ.
 ΗΛ. ὦ φδέγμ', ἀφίκου;
 ΟΡ. μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ. 1225
 ΗΛ. ἔχω σε χερσίν;
 ΟΡ. ὡς τὰ λοιπ' ἔχοις αἰεί.
 ΗΛ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ πολίτιδες,
 ὄρᾱτ' Ὀρέσῃν τόνδε, μηχαναῖσι μὲν
 θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον.
 ΧΟ. ὄρᾱμεν, ὦ παῖ, καπὶ συμφοραῖσί μοι. 1230
 γεγηθὸς ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.
 ΗΛ. ἰὼ γοναί, εἰροφὴ αἰ.
 γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ φίλτάτων,
 ἐμόλετ' ἀρτίως,
 ἐφεύρετ', ἦλθετ', εἶδεθ' οὓς ἐχρήζετε. 1235
 -ΟΡ. πάρεσμεν ἀλλὰ σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε.
 ΗΛ. τί δ' ἔσι;
 -ΟΡ. σιγαῖν ἄμεινον, μὴ τις ἔνδοθεν κλύῃ.
 ΗΛ. ἀλλ', ἔ μὰ τάν γ' ἀδμήταν αἰὲν Ἄρτεμιν, τριφύβ'.

1226. ὡς τὰ λοιπ' ἔχοις αἰεί. Perperam Aldus ἔχουσ, ut codd. plerique: in quibusdam ἔχης. Votum hoc est, et optativus omnino requiritur.

1230. συμφορὰ vox est media, quæ in utramque partem accipitur. Eustathius ad Homerum p. 647. συμφορὰ, ἔ μόνον ἀποτρόπαιος, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὴ, ὡς δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ εἰπὼν ἐπ' ἀγαθῷ τὸ, Ἐπὶ συμφοραῖς γεγηθὸς ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο. Alibi συμφορὰ absque ullo ad bonam seu malam fortunam respectu, nihil aliud quam ἀπόβασιν significat, ut Œd. Tyr. 44. ubi sententia est non multum absimilis hujus apud Thucydidem i. 140. ἐνδείχεται γὰρ τὰς συμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἦσσαν ἀμαθῶς

χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τῶ ἀνδρῶν.

1233. Vox γοναί in membr. E. meo, geminata, in aliis, ut in Aldina, semel tantum posita est.

1239. In Aldina legitur, ut in plerisque codd. ἀλλ' οὐ τάν Ἄρτεμιν τάν αἰὲν ἀδμήταν. In aliis ἀλλ' οὐ μὰ τάν Ἄρτεμιν τάν αἰὲν ἀδμήταν. Luxati pedes versus, qui debet esse trimeter iambicus, cujusque in fine ἀδμήταν stare non potest. Proinde legendum: Ἄλλ' οὐ μὰ τάν γ' ἀδμήταν αἰὲν Ἄρτεμιν. an accusativi nominum primæ declinationis corripunt Dores, quorum dialecto utuntur in melicis Tragicis.

- τόδε μὲν οὐ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι, 1240
 περισσὸν ἄχθος ἔνδον
 γυναικῶν ὃν αἰεὶ.
- ΟΡ. ὄρα γε μὲν δὴ, κὰν γυναιξὶν ὡς Ἄρης
 ἔνεσιν· εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που.
- ΗΛ. ὀτοττοτοί. 5ροφὴ γ'. 1245
 ἀνέφελον ἐπέβαλες
 ἔ ποτε καταλύσιμον,
 ἐδέποτε λησόμενον
 . . . . .
 αἰμέτερον
 οἶον ἔφυ κακόν. 1250
- ΟΡ. ἔξοισθα καὶ ταῦτ'· ἀλλ' ὅταν παρουσία
 φράζῃ, τότε ἔργων τῶνδε μεμνησθαι χρεῶν.
- ΗΛ. ὁ πᾶς ἐμοὶ ἀντιστρ. α'.
 ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρὰν ἐννέπειν
 τάδε δίκαι χρέονος. 1255
 μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον σῶμα.
- ΟΡ. ζύμφημι καὶ γὰρ. τοιγαροῦν σώζου τόδε.
- ΗΛ. τί δρῶσα;
- ΟΡ. οὐ μὴ' σι καιρὸς, μὴ μακρὰν βέλου λέγειν.
- ΗΛ. τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε, σὲ πεφηνότος, ἀντιστρ. β'. 1260
 μεταβάλοιτ' ἂν ἄδε σιγὰν λόγων;
 ἐπεὶ σε νῦν ἀφράσως
 ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.
- ΟΡ. τότε εἶδες, ὅτε θεοὶ μ' ἐπώτρυναν μολεῖν.
 . . . . .

1252. ἔργων τῶνδε. Sic etiam Triclinii recensio. Operarum errore in Turnebi editione excusum ἔργων. Manifestam mendam propagavit Stephanus.

1260. τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε σοῦ πεφηνότος. Sic Aldus et codd. veteres omnes. Fœdum in modum impudens Triclinii audacia hunc versum corruptit.

1264. θεοὶ μ' ἐπώτρυναν. Aldus et veteres codd. θεοὶ μ' ἄτρυναν, syllaba deficiente ad versus integritatem. Metrum suffulsi Triclinius putri tibicine, θεοὶ γέ μ' ἄτρυναν. Excidit, quod toties contigisse vidimus, præpositio verbi compositi. Scripserat Tragicus ἐπώτρυναν, ut paulo infra ἐπώτρυναν.

- ΗΛ. . . . . ἀντιφρ. γ'.
 ἔφρασας ὑπερτέραν 1265
 τᾶς πάρος ἐπι χάριτος,
 εἴ σε θεὸς ἐπῶρσεν
 ἀμέτερα πρὸς μέλαδρα
 δαιμόνιον
 αὐτὸ τίδημ' ἐγώ. 1270
- ΟΡ. τὰ μὲν, σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργάδειν· τὰ δέ,
 δέδοικα λίαν ἠδονῆ νικωμένην.
- ΗΛ. ἰὼ χρόνῳ μακρῶ φιλτάταν ὁδὸν
 ἐπαξιώσας ᾧδ' ἐμοὶ φανῆναι,
 μή τοι, πολύστονον ᾧδ' ἰδῶν, — 1275
- ΟΡ. τί μὴ ποιήσω;
- ΗΛ. μή μ' ἀποσερήσης
 τῶν σῶν προσώπων ἠδονὰν μεδέσθαι.
- ΟΡ. ἦ κάρτα καὶ ἀλλοισι θυμοίμην ἰδῶν.
- ΗΛ. ξυναινεῖς;
- ΟΡ. τί μὴ εἴ;
- ΗΛ. ᾧ φίλαι, ἐκλυον ἂν
 ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν.
 ἔσχον ὄργαν ἀναυδον,

1265. Tertiam hanc antistrophēn plane exhibeo, ut in Aldina et in veteribus codd. legitur: impudentissime hīc grassata est Triclinii stoliditas: ejus ineptiis bonam chartam commaculare nolo. Excidit versiculus qui primo strophæ respondet, ut quintus excidit versiculus strophæ.

1272. δέδοικα λίαν. Sic libri veteres omnes. Triclinius infersit σε, ratus scilicet primam in λίαν necessario corripī, quæ apud Tragicos passim produciuntur, et apud Comicos etiam. Antiphānes apud Stobæum Floril. Grotii p. 321. Τί φής; λαθεῖν ζητῶν τι, πρὸς γυναικῶν ἐρεῖς

Τὸ πρῶγμα; καὶ τί τοῦτο λίαν διαφέρει. Ἡ πᾶσι τοῖς κήρυξιν ἐν ἀγορᾷ φερέσαι; Sic legendi hīc versus. In sequenti v. Triclinius infersit γι post μακρῶ, invitit veteribus libris.

1275. In D. μή τι πολύστονον. Scriptum oportuit μή τοι. In ceteris libris μή τι με πολύστονον. Haud satis assequor, quænam sit diversa illa lectio, cujus hīc scholiastes meminit. In codd. omnibus scriptum ᾧδ' ἰδῶν. Gl. οὕτως. Si forte quopiam in exemplari scriptum reperit ᾧδι ἰδῶν, pro ᾧδι ἰδῶν, vitium id fuit scripturæ, quod animadverti dignum non erat.

- ἔδ' ἐσὺν βοᾷ κλύουσα τάλαινα.
 νῦν δ' ἔχω σε· προῦφάνης δὲ
 Φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,
 ἄς ἐγὼ ἐδ' αἶ ἐν κακοῖς λαδοίμαν. 1265
- ΟΡ. τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες,
 καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκ' ἐμὲ,
 μήθ' ὡς πατρώαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων 1290
 ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην.
 χρόνου γὰρ ἂν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.
 ἃ δ' ἀρμόσει μοι τῶ παρόντι νῦν χρόνω,
 σήμαιν, ὅπε φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι,
 γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῶ. 1295
 οὕτως δ', ὅπως μήτηρ σε μὴ πιγνώσεται
 Φαιδρῶ πρόσωπῳ, νῶν ἐπελθόντοιν δόμους·
 ἀλλ' ὡς ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένη
 σέναζ'. ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
 χαίρειν παρέσαι, καὶ γελᾶν ἐλευθέρως. 1300
- ἩΛ. ἀλλ', ὦ κασίγνηθ', ὦδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον,
 καὶ τέρμον ἔσαι τῆδ'· ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς,
 πρὸς σὲ λαβῆσα, κἔκ ἐμὰς, ἐκτησάμην.
 κ' ἐδ' ἂν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχὺ
 αὐτῇ μέγ' εὐρεῖν κέρδος. εἰ γὰρ ἂν καλῶς 1305
 ὑπηρετοίμην τῶ παρόντι δαίμονι.
 ἀλλ' οἶσθα μὲν τὰνδένδε, πῶς γὰρ εἴ; κλύων
 ὅθ' οὐνεκ' Αἴγισθος μὲν εἰ κατὰ σέγας,
 μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἦν σὺ μὴ δείσης ποθ', ὡς
 γέλωτι Φαιδρὸν τέρμον ὄψεται κάρα. 1310
 μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκ' ἐμοί·

1292. ἐξείργοι. Sic codd. omnes nostri. Suidas In Χρόνου πόδα legit ἐξαιροί. E scholiastæ expositione suspicari quis possit eum legisse: "Εργου γὰρ ἂν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.

1294. Φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι. In D. Φανέντες οἱ κεκρυμμένοι.

1296. οὕτως δ'—Glossa, σκέπει, ποίει.

1310. γέλωτι Φαιδρὸν τέρμον ὄψεται κάρα. Sic Aldus et codd. veteres. In C. inverso vocum ordine, τέρμον Φαιδρὸν. Triclinius inepte dedit Φαιδρῶ.

1311. μῖσος ἐντέτηκ' ἐμοί. Ele-

καὶ πεί σ' ἐσειδον, οὐ ποτ' ἐκλήξω χαρᾶς
 δακρυῤῥῆσσα. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγὼ,
 ἢ τις μιᾶ σε τῆδ' ὁδῷ θανόντα τε
 καὶ ζῶντ' ἐσειδον; εἰργασαι δ' ἐμ' ἄσκοπα· 1315
 ὡς, εἰ πατήρ μοι ζῶν ἴκοιτο, μηκέτ' ἂν
 τέρας νομίζειν αὐτὸ, πιστεύειν δ' ὄραϊν.

ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμῖν ἐξήκεισ ὁδὸν,
 ἄρχ' αὐτὸς, ὡς σοι θυμός. ὡς ἐγὼ μόνη
 ἐκ ἂν δυοῖν ἤμαρτον. ἢ γὰρ ἂν καλῶς 1320
 ἔσωσ' ἐμαυτήν, ἢ καλῶς ἀπωλόμην.

ΟΡ. σιγαῖν ἐπήνεσ'· ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω
 τῶν ἔνδοθεν χωρῆντος.

ΗΛ. εἴσιτ', ὦ ξένοι,
 ἄλλως τε καὶ φέροντες οἳ ἂν οὔτε τις
 δόμων ἀπώσασιτ', οὔτ' ἂν ἠσθεῖη λαβῶν. 1325

ΠΑΙ. ὦ πλεῖστα μῶροι καὶ φρενῶν τητῶμενοι,
 πότερα παρ' ἐδὲν τῆ βίου κήδεσθ' ἔτι,
 ἢ νῆς ἐνεσιν οὐ τις ὑμῖν ἐγγενῆς,
 ὅτ' ἐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
 τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γιγνώσκετε; 1330

ἀλλ' εἰ σαθροῖσι τοῖσδε μὴ κύρουν ἐγὼ
 πάλαι φυλάσσω, ἦν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις
 τὰ δρώμεν ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα
 νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε πρὸςθέμην ἐγώ.

καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων, 1335
 καὶ τῆς ἀπλήσου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς,
 εἴσω παρέλθεθ', ὡς τὸ μὲν μέλλειν, κακὸν
 ἐν τοῖς τοῖστοις ἔσ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.

ΟΡ. πῶς οὖν ἔχει τάντεῦθεν εἰσιόντι μοι;

ΠΑΙ. καλῶς. ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα. 1340

gans metaphora, qua odium aut
 cupido, tanquam infusa cera,
 animo adhærere dicitur. Lucianus
 in morte Peregrini p. 346.
 τοσῶτος ἔρωσ τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐ-

τῷ. Est hæc forma passim usi-
 tata: rarior vero inversa, qua
 animus rei infundi, id est, inta-
 bescere dicitur, ut Trach. 463.
 εἰ κἀρετ' ἐντακείη τῷ φιλιῖν.

- ΟΡ. ἤγγειλας, ὡς ἔοικεν, ὡς τεθνηκότα.
- ΠΑΙ. εἷς τῶν ἐν Ἄδου μάνθαν' ἐνθάδ' ὦν ἀνὴρ.
- ΟΡ. χαίρουσιν οὖν τέτοισιν; ἢ τίνες λόγοι;
- ΠΑΙ. τελουμένων, εἴποιμ' ἄν' ὡς δὲ νῦν ἔχει,
καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς. 1345
- ΗΛ. τίς οὗτος ἔσ', ἀδελφέ; πρὸς θεῶν, φράσον.
- ΟΡ. ἐχὶ ξυνιῆς;
- ΗΛ. οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω.
- ΟΡ. ἐκ οἷσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας ἐς χεῖρας ποτέ;
- ΗΛ. ποίῳ; τί φωνεῖς;
- ΟΡ. οὐ τὸ Φωκίαν πέδον
ὑπεξεπέμφθην, σῆ προμηθεΐα, χερσῶν. 1350
- ΗΛ. ἢ κείνος οὗτος, ὃν ποτ' ἔα πολλῶν ἐγὼ
μόνον προσεῦρον πισὸν ἐν πατρὸς φόνῳ;
- ΟΡ. ὄδ' ἐσί. μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.
- ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων
Ἀγαμέμνονος, πῶς ἦλθες; ἢ σὺ κείνος εἶ, 1355
ὅς τόνδε κάμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
ὦ φίλταται μὲν χεῖρες, ἠδῖσον δ' ἔχων
ποδῶν ὑπὲρ ἔτημα· πῶς οὕτω πάλαι
ξυνῶν μ' ἔληθες, οὐδ' ἔφαινες; ἀλλ' ἐμὲ
λόγοις ἀπάλλυς, ἔργ' ἔχων ἠδῖς' ἐμοί. 1360
χαῖρ', ὦ πάτερ· πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ
χαῖρ'. ἴσθι δ' ὡς μάλιστά σ' ἀνδρῶπων ἐγὼ
ἠχθῆρα, καφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.
- ΠΑΙ. ἀρκεῖν δοκεῖ μοι. τὰς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους
πολλὰ κυκλῶσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι, 1365
αἶ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ἠλέκτρα, σαφῆ.
σφῶν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεσῶτοι, ὅτι
νῦν κειρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη
νῦν οὐ τις ἀνδρῶν ἐνδόν· εἰ δ' ἐφέξετον,

1347. ξυνιῆς. In duobus neutraliter adhibetur, ut Trach. eodd. ξυνίης. in ceteris ξυνιῆς. 130. Triclinius imperite glossam pro genuina voce substituit, κυκλοῦνται.

1365. κυκλῶσι. Sic Aldus et eodd. veteres. Activum verbum

- Φροντίζεθ' ὡς τέτοις τε καὶ σοφωτέροις 1370
 ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχόμενοι.
- ΟΡ. οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμῖν ἐδὲν ἂν λόγων,
 Πυλάδῃ, τόδ' εἴη τοῦργον· ἀλλ' ὅσον τάχος
 χωρεῖν ἔσω, πατρῶα προσκύσανθ' ἔδη
 θεῶν, ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε. 1375
- ΗΔ. ἀνάξ' Ἀπολλον, ἴλεως αὐτοῖν κλύε,
 ἐμῆ τε πρὸς τέτοισιν, ἢ σε πολλὰ θῆ,
 ἀφ' ὧν ἔχοιμι, λιπαρεῖ πρῆσθην χερσί.
 νῦν δ', ὦ Λύκει' Ἀπολλον, ἐξ οἴων ἔχω,
 αἰτῶ, προπιτνῶ, λίσσομαι· γενῆ πρόφρων 1380
 ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
 καὶ δεῖξον ἀνδρώποισι τὰπιτίμια
 τῆς δυσσεβείας οἷα δαρεῖνται θεοί.
- ΧΟ. Ἴδεθ' ὅπη προνέμεται 5ροφῆ.
 τὸ δυσέριζον αἶμα Φυσῶν Ἀρης. 1385
 βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόσεγοι
 μετὰδρομοὶ κακῶν πανουργημάτων
 ἀφυκτοὶ κύνες,
 ὡς' εἰ μακρὰν ἔτ' ἀμμένει
 τέρμον Φρενῶν ὄνειρον αἰωρέμενον. 1390
 παρὰγεται γὰρ ἐνέρων 5αντι5ρ.
 δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω σέγας,
 ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἐδώλια,

1384. ὅπη προνέμεται. Sic bene scriptum in D. Vulgo ὅπε.

1388. κύνες μετὰδρομοὶ πανουργημάτων sunt Erinnyes, quas Euripides etiam in Electra, 1349. κύνας appellat. Vide notam ad CEd. T. 391.

1389. Ignoravit Triclinius ultimam in μακρὰν longam esse: alioqui non infersisset suum γε. Languidas particulas amabat frutex ille. Supra ubi libri omnes veteres habent βεβᾶσιν

ἄρτι, dedit βεβᾶσι δ' ἄρτι.

1393. πατρὸς εἰς ἐδώλια. Antiqua hæc est et genuina lectio a Scholiasta servata, cujus in codd. veteribus locum invasit glossa ἐδράσματα. Vide Suidam in Ἐδώλια, et Toupii Epist. Crit. p. 132. Triclinius veterem lectionem amplexus fuerat: ejus recensio habet ἐδώλια: verum id Turnebus in margine solum adnotavit, servata in contextu Aldi lectione.

νεακόνητον αἶμα χειροῖν ἔχων
ὁ Μαίας δὲ παῖς

1395

1394. νεακόνητον αἶμα χειροῖν ἔχων. Aldus et codd. veteres χειροῖν reclamante metro, cui consultum voluit Triclinius, sed prava est ejus emendatio χειρῶν. Dativus est χειροῖν, quem casum structuræ lex flagitat. Ante nuperum Sophoclis editorem Parisinum nemini ex omni eruditorum numero adhuc observatum fuerat, probis scriptoribus Græcis displicuisse formam χειροῖν, quæ, si fidem illi habeamus, aut reperitur nusquam, aut, sicubi occurrit, commutanda est cum χειρῶν vel χειρῶν, quotiescunque metri lex priorem productam requirit. Sed ego tali magistro non ita sum credulus, et χειροῖν Græcæ linguæ non eximam, dum analogiæ ratio potiori auctoritati non cedit. αἶμα hîc *gladium* significare agnoscunt critici veteres omnes, quorum consensus Johnsonum non deterruit, quin locum corruptum esse pronuntiaret, hac emendatione persanandum: νεακόνητον εὖ μάχαιραν ἔχων. Hoc illum voluisse ex ejus versione perspicuum est. in pro εὖ operarum errore excusum fuisse Heathius facile animum advertere poterat, et suam interjectionem αἶ ad compendium ponere. Nihil futilius istis conjecturis, quæ audaci metaphoræ, ab indole chorici cantici, et Sophoclis ingenio neutiquam alienæ, plebeium putidumque sermonem substituant. At sermonem tamen. Verum quo nomine appellabimus versum quem Tragico largitur Parisini editoris solertia?

Νεακονῆ τὰν εὖ μάχαιραν ἔχων. Nemo adeo lippus est, quin videat νεακονῆ τὰν εὖ μάχαιραν esse pro τὰν μάχαιραν εὖ νεακονῆ. Similis est structuræ illius apud Comicum nostratem: *d'amour mourir me font, belle marquise, vos beaux yeux*. Illa articuli trajectio huic viro tantum placuit, ut eadem ratione versum restituerit in Aristophanis *Acharn.* 318. Ἵπὲρ ἐπιξήνε θελήσω τὴν ἔχων κεφαλὴν λέγειν. Scilicet decebat ut hominis Britanni invento aliquid novi superinduceret, quod aliter facere non poterat, nisi νεακόνητον haud magis Græcum esse decerneret, quam χειροῖν. Quis risum teneat, quum hujusmodi homunciones Sophoclem Græce loqui docent? Legi digna sunt quæ de hoc loco scripsit Vir doctus in *Miscell. Observ.* tom. i. p. 416. Græce dicitur νεκονῆς et νεκονῆτος, eadem analogia, quæ ἀταρῆς, ἀτάρῆτος: ἀδμῆς, ἀδμητος: ἀνωφιλῆς, ἀνωφίλητος: ἀμφικῆς, ἀμφικίκτητος: ἀναλγῆς, ἀνάλγητος: et alia geminæ formæ vocabula, quæ apud hunc Tragicum et passim occurrunt. Metonymia est, similis illi in *Phil.* 1125. χερὶ πάλλων τὰν ἐμῶν μελίου τροφῶν, τὰν οὐδὲς ποτ' ἐδῶσασεν. Utroque in loco is qui efficit, *gladius, arcus*, ex eo quid efficitur, *sanguine*, id est, cæde; *alimento*, id est, confixis feris, avibus, quorum carne vesceretur Philocteta, declaratur. Non alius in hoc dramate pulchrior est versus, nec qualiscunque mendæ magis purus. Qui ei alium substituere non

- Ἐρμῆς σφ' ἄγει, δόλον σκότῳ
κρύψας, πρὸς αὐτὸ τέρμα, κέκ' ἔτ' ἀμμένει.
- ΗΛ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ ἄνδρες αὐτίκα
τελευσι τοῦργον· ἀλλὰ σίγα πρόσμενε.
- ΧΟ. πῶς δῆ; τί νῦν πράσσετε;
- ΗΛ. ἡ μὲν ἐς τάφον 1400
λέβητα κοσμεῖ, τῷ δ' ἐφέσατον πέλας.
- ΧΟ. σὺ δ' ἐκτὸς ἤξας πρὸς τί;
- ΗΛ. φρουρήσουσ' ὅπως
Αἴγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ μολῶν ἔσω.
- ΚΛ. αἰ αἰ αἰ αἰ. ἰὼ σέγαί
φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι. 1405
- ΗΛ. βοᾷ τις ἔνδον. ἐκ ἀκέετ', ὦ φίλαι;
- ΧΟ. ἤκουσ' ἀνήκουσα 5ροφῆ α'.
δύσανος, ὡσε φρίζαι.
- ΚΛ. οἱ μοι τάλαιν'. Αἴγισθε, πῆ ποτ' ὦν κυρεῖς;
- ΗΛ. ἰδὲ μάλ' αὖ θροεῖ τις.
- ΚΛ. ὦ τέκνον, τέκνον, 1410
οἴκτειρε τὴν τεκεῖσαν.
- ΗΛ. ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν
ὠκτείρεθ' οὔτος, οὔθ' ὁ γεννήσας πατήρ.
- ΧΟ. ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαινα· νῦν σε 5ροφῆ β'.
μοῖρα καθημερία φθίνει, φθίνει.
- ΚΛ. ὦ μοι πέπληγμαι.
- ΗΛ. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν. 1415

veriti sunt, cogitare saltem debebant, ut subdititius genuinæ indolis præ se ferret quidpiam. Verum si quis Sophoclem interrogaret, an pro suo verum hunc agnoscat, Νεακόντην εἰ μάχαιραν ἔχων, vel, si Diis placeat, istum, Νεακονὴ τὰν εἰ μάχαιραν ἔχων, exclamaret procul dubio: *Aliter catuli longe olent, aliter sues.*

1398. ὦ ἄνδρες, id est οἱ ἄνδρες. Perperam vulgo indefinite ἄνδρες.

1403. In codd. omnibus veteribus, ut in Aldina, pede mancus est hic versus: Αἴγισθος μὴ λάθῃ μολῶν ἔσω. Triclinius ex conjectura αὐτὸς supplevit; melius, ut opinor, ego ἡμᾶς.

1414. καθημερία. gl. κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν. In Triclinii recensione Dorica est forma καθαμερία.—φθίνει, φθίρει. Vox repetenda, in Aldina et codd. aliquot semel tantum posita est.

- ΚΛ. ὦ μοι μάλ' εὐδίας.
 ΗΛ. εἰ γὰρ Αἰγίσθω δ' ὀμῶ.
 ΧΟ. τελαῦσ' ἀραί· ζῆσιν αἰ σροφή γ'.
 γᾶς ὑπὸ κείμενοι.
 πολύρρυτον γὰρ αἰμ' ὑπεξ-
 αιροῦσι τῶν κτανόντων 1420
 αἰ πάλαι διακόντες.
 ΗΛ. καὶ μὴν πάρεισιν οἶδε· φωνία δὲ χεῖρ
 σάζει θυηλῆς Ἄρεος. εἰδ' ἔχω λέγειν,
 Ὀρέσα, πῶς κυρεῖ.
 ΟΡ. τά γ' ἐν δόμοισι μὲν,
 καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐδέσπισε. 1425
 τέδνηκεν ἢ τάλαινα. μηκέτ' ἐκφοβῆ
 μητρῶον ὡς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ.
 ΧΟ. παύσασθε. λεύσω γὰρ ἀντιση. αἰ.
 Αἰγίσθον ἐκ προδήλου.
 ΗΛ. ὦ παῖδες, οὐκ ἄψορρον;
 ΟΡ. εἰσορᾷτέ που 1430

1416. εἰ γὰρ, *utinam*. ἢ in hac formula valet εἰδε. Vide ad Œd. T. 80. εἰ etiam sine γὰρ eandem significationem habet, ut Œd. Col. 644. εἰ μοι θέμις γ' ἦν, *utinam mihi liceret!*

1417. τελαῦσ' ἀραί. Aldus et veteres codd. τελέσιν contra metri rationem. Idem in seq. vers. dant γᾶς ὑποκείμενοι, quod metro itidem repugnat. Vide infra ad v. 1438.

1424. In Aldina et in veteribus codd. sic scriptus est hic versus: Ὀρέσα, πῶς κυρεῖ. τὰν δόμοισι μὲν. Deficientem syllabam Triclinius haud magno labore supplevit, πῶς κυρεῖ γι. Verum inficete prorsus particulam posuit in fine sententiæ. Commodiori sede eam locavi: τά γ' ἐν δόμοισι μὲν—

1427. ὡς ἀτιμάσει. Sic membr. D. E. August. meus, et Triclinij etiam recensio recte. In impressis perperam ut in C. ἀτιμάσει, ὡς hic cum futuro indicativi construi debet, ut supra, 1310. — ἦν σὺ μὴ δεισῆς ποδ', ὡς Γέλωτι φαιδρὸν τοῦμὸν ὕψεται κάρα. Utroque in loco glossa ὡς exponit per ὅτι, unde intelligitur sequens verbum non alius modi esse posse, quam indicativi.

1430. In Aldina hic versus totus et sequentes duo Electræ partibus contribuuntur. Personarum distinctionem restitui, quam liquido exhibent quinque codd. C. D. E. meus et Triclinianus. Consentit August. nisi quod errore librarii Electræ persona omissa est quæ versui

- τὸν ἄνδρ' ἐφ' ἡμῖν ;
 ΗΛ. οὗτος ἐκ προασίου
 χωρεῖ γεγηθώς . . . . .
 . . . . .
 ΧΟ. βᾶτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα. ἀντιστ. β'.
 νῦν τὰ πρὶν εὖ θήμενοι, τὰδ' ὡς πάλιν —
 ΟΡ. θάρσει τελέμεν, ἦ νοεῖς.
 ΗΛ. ἔπειγέ νυν. 1435
 ΟΡ. καὶ δὴ βέβηκα.
 ΗΛ. τάνθάδ' ἂν μέλοιτ' ἐμοί.
 ΧΟ. δι' ὧτος ἂν παῦρά γ' ὡς ἀντιστ. γ'.
 ἠπίως ἐννέπειν
 πρὸς ἄνδρα τάνδε συμφέροι,
 λαθραῖον ὡς ὄρβση
 πρὸς δίκας ἀγῶνα. 1440

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τίς οἶδεν ὑμῶν, ποῦ ποθ' οἱ Φωκῆς ξένοι,

1430. præfigi debuit. In omnibus scriptum ἐφ' ἡμῖν, ut manifestum est Oresten dicere debere; et sic etiam scriptum est in membr. tametsi Orestis persona suo loco omissa est. Aldus ex mera conjectura ἐφ' ὑμῖν dedisse videtur, quod Turnebus, deteriora quæque probare suetus, bonæ codicis sui scripturæ prætulit. Parisino quoque editori ὑμῖν melius videtur, quod profecto non miror.

1431. ἐκ προασίου. Sic bene Aldus. In codd. perperam scriptum προασίου, quod Heathius reponi vult: at ostendere oblitus est qui in fine senarii stare hoc possit. In membr. sincera lectio mendosæ superscripta. Vide Suidam in Προάσιον. Euripides Alcest. 848. Τύμβρον κατόψει ξισόν ἐκ προασίου.

1436. μέλοιτ' ἐμοί. Sic Aldus

et codd. omnes veteres. Glossa, διὰ φροντίδος ἂν εἴη ἐμοί. Triclinius novavit μέλοι γ' ἐμοί.

1438. ὡς ἠπίως. Sic Aldus et codd. omnes veteres recte. Γλιαν πρῶως. Versus dimeter est pæonicus duobus constans creticis, ad cuius normam antitheticum in stropha reconcinnavimus, Γᾶς ὑπαι κέμενοι. in quo ex librarii libidine legebatur γᾶς ὑποκείμενοι: quod Triclinius quum sincerum esse arbitraretur, ut metra congruerent, hujus versiculi lectionem interpolavit, et pro suo more corruptit, sensumque plane subvertit. Nempe ἠπίων veteri lectioni substituit. Hujus ἠπίως aliam depravationem in libris exstitisse testatur Scholiastes, ἠπίω, quod vitiosa nunc nemo emerit, nisi ἠπίος ipse sit.

- οὐς φασ' Ὀρέσην ἡμῖν ἀγγεῖλαι βίον
 λειλοπόδ' ἵππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις ;
 σέ τοι, σέ κρίνω, ναί σε, τὴν ἐν τῷ πάρος 1445.
 χρόνῳ δρασεῖαν ὡς μάλιστά σοι μέλειν
 οἶμαι, μάλισσα δ' ἂν κατειδυῖαν φράσαι.
- ΗΛ. ἔξοιδα. πῶς γὰρ ἐχί; συμφορᾶς γὰρ ἂν
 ἔξωθεν εἶην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης.
- ΑΙ. πᾶ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; δίδασκ' ἐμέ. 1450
- ΗΛ. ἔνδον. φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν.
- ΑΙ. ἦ καὶ θανόντ' ἠγγείλαν ὡς ἐτητύμως;
- ΗΛ. οὐκ· ἀλλὰ ἀπέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον.
- ΑΙ. πάρες' ἄρ' ἡμῖν, ὅσπερ ἀμφανῆ μαθεῖν.
- ΗΛ. πάρεςι δῆτα, καὶ μάλ' ἀζήλος θεά. 1455
- ΑΙ. ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας, ἐκ εἰωθότως.
- ΗΛ. χαίροις ἂν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε.
- ΑΙ. σιγαῖν ἄνωγα, κἀναδεικνύουαι πύλας
 πᾶσιν Μυκηναίοισιν Ἀργείοις δ' ὄρᾶν,
 ὡς, εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος 1460
 ἐξήρετ' ἀνδρὸς τῆδε, νῦν ὄρῶν νεκρὸν,
 σόμια δέχεται τὰμὰ, μηδὲ πρὸς βίαν,
 ἐμᾶ κολασοῦ προσυχῶν, φύση φρένας.
- ΗΛ. καὶ δὴ τελεῖται τὰπ' ἐμοῦ. τῷ γὰρ χρόνῳ
 νῦν ἔσχον, ὅσπερ συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν. 1465

1445. σέ τοι, σέ κρίνω, ναί σε—
 Libri omnes καὶ σέ, menda ma-
 nifesta. Unicam Electram per-
 contatur; proinde copulæ non
 est locus. Acute Reiskius vi-
 dit καὶ legendum esse.

1451. φίλης προξένου κατήνυσαν.
 Elliptica locutio, pro κατήνυσαν
 τὴν ὄδον εἰς φίλης προξένου οἶκον.
 Vide ad Œd. Col. 1562.

1456. χαίρειν μ' εἶπας. In ple-
 risque veteribus libris pronom-
 en omisum.

1461. ἀνδρὸς τῆδε, Orestis. Jun-
 gendi hī genitivi cum ἐλπίσιν,

non vero cum νεκρὸν. Perperam
 in impressis hic locus distinctus
 est. Quæ sequuntur, μηδὲ πρὸς
 βίαν φύση φρένας, προσυχῶν ἐμοῦ
 κολασοῦ significant: neque in-
 gratiū sapere discat, castigatorem
 me nactus. Ista Latine et Gal-
 lice vertit Parisinus editor, et
 in utraque lingua a sensu aber-
 ravit, πρὸς βίαν, quod ad φύση
 pertinet, cum κολασοῦ jungens.
 Vide quæ notavimus ad Comici
 Ranas 1457.

1465. Perperam in impressis
 τοῖς κρείττοσιν.

- ΑΙ. ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμα, ἄνευ φθόγου μὲν, εὖ
πεπτωκός· εἰ δ' ἔπεισι Νέμεσις, οὐ λέγω.
χαλαῖτε πᾶν κάλυμμά π' ὀφθαλμῶν, ὅπως
τὸ συγγενές τοι καὶ π' ἐμῆ Δρήνων τύχη.
- ΟΡ. αὐτὸς σὺ βάσαζ'. ἐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σὸν, 1470
τὸ ταῦθ' ὄραίν τε, καὶ προσηγορεῖν φίλος.
- ΑΙ. ἀλλ' εὖ παραινεῖς, καπιπεύσομαι· σὺ δέ,
εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.
- ΟΡ. αὕτη πέλας σοῦ. μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει.
- ΑΙ. οἴ μοι, τί λεύσσω;
- ΟΡ. τίνα φοβῆ; τίν' ἀγνοεῖς; 1475
- ΑΙ. τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυσάτοις
πέπτωχ' ὁ τλήμων;
- ΟΡ. ἔ γὰρ αἰσθάνη πάλαι
ζῶντας Δανῆσιν οὕνεκ' ἀνταυδάς ἴσα;
- ΑΙ. οἴ μοι, ξυνῆκα τοῦπος. ἔ γὰρ ἔσθ' ὅπως
ὄδ' ἐκ Ὀρέστis ἔσθ', ὁ προσφωνῶν ἐμέ. 1480

1466. Absurde vulgo legitur: δέδορκα φάσμα ἄνευ φθόγου μὲν ἔ πεπτωκός. Levissima mutatione sententiam restituit acutissimi Tyrwhitti certa conjectura. Vide Emendationes in Euripidem, Musgravii Exercitationibus subjunctas p. 145. vel, quod perinde est, Musgravii notas ad Rhesi v. 546. φθόνος et Νέμεσις idem significant, ut in simili formula τὴν Νέμεσιν προσκυνῶ, de qua vide Berglerum ad Alciphronem p. 139. et τὸν φθόνον δὲ προσκυσον apud Nostrum Philoct. 776. Perinde est igitur ac si dixisset: δέδορκα φάσμα εὖ πεπτωκός. λέγω μὲν ἄνευ φθόνου· εἰ δ' ἔπεισι φθόνος, οὐ λέγω. Egregia hac emendatione nihil verius.

1469. τὸ συγγενές τοι. Sic meus et D. recte. In aliis, ut apud Aldum, mendose τι, cujus

loco Triclinius supposuit γε.

1471. προσηγορεῖν φίλος, com-
pellare amice, ut cognatum de-
cet. Aldus et veteres codd.
habent φίλος. In plerisque vo-
candi adverbium ὦ superscri-
ptum glossæ loco. Sane qui-
dem φίλος sæpissime Attici in
vocativo adhibent, ut Euripides
in Med. 1133. ἀλλὰ μὴ σπέρχου,
φίλος. Verum hęc mendosum
est. Præstat Triclinii lectio
φίλος, ut in CEd. Col. 758. τήνδε
τὴν πόλιν φίλος εἶπών.

1478. Vulgo ζῶν τοῖς Δανῆσιν
absque ullo sensu. Rursus hęc
Tragico egregiam operam nava-
vit Tyrwhitti acumen, cui debet-
tur emendatio, quam merito suo
recepimus. Non sentis te du-
dum cum viventibus quasi mor-
tuis confabulari? id est, cum
Oreste vivente, quem mortuum
opinaris.

ΟΡ. καὶ μάντις ἂν ἄριστος, ἐσφάλλου πάλαι.

ΑΙ. ὄλωλα δὴ δειλαίος. ἀλλ' ἐμοὶ πάρες
καὶ μικρὸν εἰπεῖν.

ΗΛ. μὴ πέρα λέγειν ἔα.

πρὸς θεῶν, ἀδελφε, μηδὲ μηκύνειν λόγους.

τί γὰρ βροτῶν ἂν ζῦν κακοῖς μεμιγμένων 1485

θνήσκειν ὁ μέλλων τῷ χρόνου κέρδος φέροι;

ἀλλ' ὡς τάχιστα κτεῖνε, καὶ κτανῶν πρόδες

ταφεῦσαι, ἂν τόδ' εἰκός ἐσι τυγχάνειν,

ἄποπτον ἡμῶν. ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν

μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον. 1490

ΟΡ. χωροῖς ἂν εἴσω ζῦν τάχει. λόγων γὰρ οὐ
νῦν ἐστὶν ἄγῶν, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.

ΑΙ. τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς, τόδ' εἰ καλὸν

1481. ἐσφάλλου. Sic emendate scriptum in membr. ut in Triclinii recensione. In ceteris libris perperam ἐσφάλου.

1485. Haud dissimilis sententia in Aj. v. 475. In Aldina et codd. omnibus legitur μεμιγμένοι ita postulante sententia. Nescio quo casu, aut qua imperitia Triclinius dederit μεμιγμένον, quod quidem melius putat Parisinus editor: verum eo certius videri possit mendosum id esse. Genitivus βροτῶν pendet a suppresso τις, ὁ μέλλων τις θνήσκει τῶν κακοῖς μεμιγμένων βροτῶν. Nihil planius.

1488. ταφεῦσαι. Ironice. Id facere jubet Electra, quod facturum fuisse Menelaum Nestor apud Homerum dicit Odys. γ. 255. si domum reversus Aegisthum in vivis adhuc reperisset. Ἦται μὲν τόδε κ' αὐτὸς οἶσαι, ὡς κεν ἐτύχθη. Εἰζῶντ' Ἀργισθον ἐν μεγάροισιν ἔτετμεν Ἀτρείδης, Τροίηντι ἰῶν, ξανθὸς Μενέλαος,

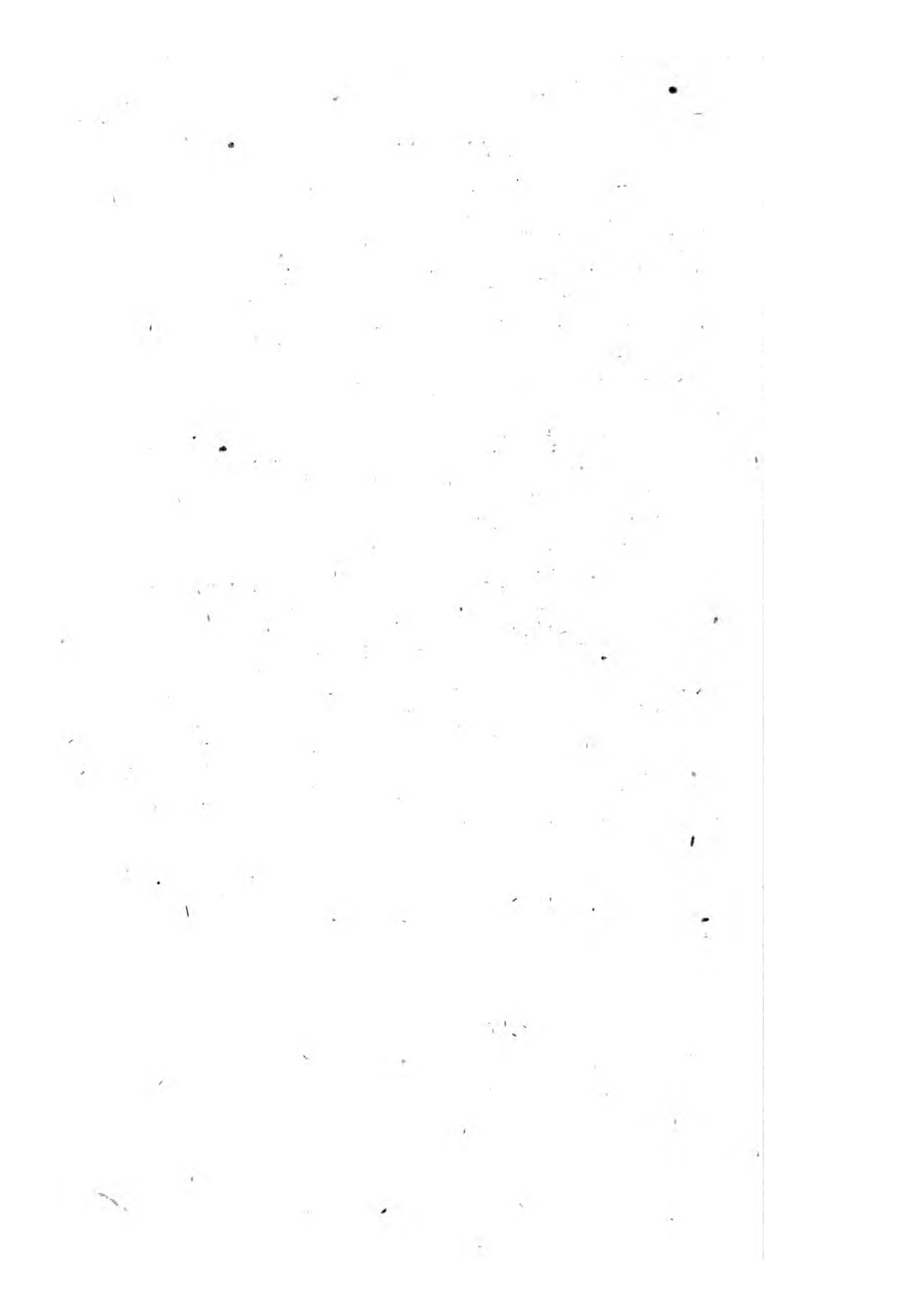
Τῷ κέ οἱ ἐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαίαν ἔχουσαι, Ἄλλ' ἄρα τὸν γε κύνες τε καὶ οἰανοὶ κατέδαψαν Κείμενον ἐν πεδίῳ ἐκάς ἄστρος. ἐδὲ κε τίς μιν Κλαῦσεν Ἀχαιοῖδων· μάλα γὰρ μέγα μῆστοτο ἔργον.

1491. χωροῖς ἂν idem valet ac χώρου. Optativus cum particula ἂν saepe vim futuri habet, ut OEd. T. 95. 282. OEd. Col. 507. Antig. 1108. Saep̄ imperativi. Hic non magis huic formulæ χωροῖς ἂν εἴσω indignationis inest affectus, quam quum iisdem verbis Neoptolemus blande Philoetetae dicit v. 674. ingredi, χωροῖς ἂν εἴσω, et quum in Trach. 624. amice Deianira dicit Lichæ, σείχοις ἂν ἦδη.

1492. νῦν ἐστὶν ἄγῶν. Libri omnes mendose ἄγῶν, cujus vocis quum prior syllaba semper corripiatur, crurifragio versus laboraret, si ita legeretur. Vide quæ notavimus ad Comici Ranas 567.

- τούργον, σκότου δεῖ, κ' πρόχειρος εἶ κτανεῖν;
- ΟΡ. μὴ τάσσε· χῶρει δ' ἔνθαπερ κατέκτανες 1495
πατέρα τὸν ἄμῶν, ὡς ἂν ἐν ταύτῳ θάνης.
- ΑΙ. ἦ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν σέγην ἰδεῖν
τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά;
- ΟΡ. τὰ γέν σ'· ἐγὼ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος.
- ΑΙ. ἀλλ' ἔ πατρώαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας. 1500
- ΟΡ. πόλλ' ἀντιφανεῖς, ἣ δ' ὁδὸς βραδύνεται.
ἀλλ' ἔρφ'.
- ΑΙ. ὑφηγῆ.
- ΟΡ. σοὶ βαδισέον πάρος.
- ΑΙ. ἦ μὴ φύγω σε;
- ΟΡ. μὴ μὲν οὖν κατ' ἠδονὴν
θάνης· φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρὸν.
χρῆν δ' εὐθύς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην, 1505
ὅσις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει,
κτείνειν. τὸ γὰρ πανῆργον ἔκ ἂν ἦν πολὺ.
- ΧΟ. ᾧ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παῖδ' ὄν
δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες,
τῇ νῦν ὀρμῇ τελεωθέν. 1510

1507. κτείνειν. gl. λέγω τὸ κτείν- ad nomen plurale τοῖς πᾶσιν re-
ειν. Nimirum apponitur ad lato, vide ad Aj. 760.
præcedens τήνδε δίκην. De ὅσις

NOTÆ EDD. 1. 2. quæ ed. ult. aut omissæ
aut mutatæ erant: Ad quas referunt literæ
a, b, c, &c. suo loco.

IN ŒDIPUM REGEM.

(a) 467. Quintus hic strophæ versus, qui cum quinto antistrophæ ejusdem moduli esse debet, ei, uti vulgo leguntur, neutiquam par est. Sic eos exhibet Aldina editio: "Ὠρα νιν ἀλλοπόδων ἵππων. Φοιτᾶ γὰρ ὑπ' ἀργίαν ὕλαν. In prioris versiculi proposita scriptura consentiunt codd. omnes: in altero solus T. diversi quid habet: Φοιτᾶ γὰρ ὑπαι ἀργίαν ὕλαν. Voci ὑπαι superscripta Triclinii nota, διὰ τὸ μέτρον. Quid Turnebus dedit, ὑπὲρ ἀργίαν, id unde habeat nescio. Sane deterius est. Vitii expertem versiculum præpostera cura contaminavi, mendosumque intactum reliqui. Parum me movet Hesychii interpretum censura: certo certius est Sophoclem reliquisse: "Ὠρα νιν ἀλλάδων ἵππων. Φοιτᾶ γὰρ ὑπ' ἀργίαν ὕλαν. Et sic oratio longe fit nitidior. Quem enim non offendat ἀλλοπόδων πόδα? Si quis tamen me invito prioris versiculi lectionem vulgatam retinere velit, is ut antistrophicum ex emendatione mea legat, omnino necesse erit.

(b) 583. Versus hic recte expositus est in scholiis quæ sub Triclinii nomine feruntur: ineptissime eum verterat Johnsonus. Eurip. Med. 871. Ἐγὼ δ' ἐμαντῆ διὰ λόγων ἀφικόμεν.

(c) 893. ἔρξει. Aldus et codd. plerique ἔρξεται: quidam ἔρξειται. Utrumque contra sermonis proprietatem et metri rationem. Supra habuimus futurum medium ἔρξεται, *cohibebit se, abstinebit*: statimque ἔξειται potestate itidem media, *applicabit se*: unde liquet hîc activum ἔρξει poni debuisse, hoc sensu: τίς ἀνὴρ ἔρξει ψυχᾶς βέλη ὡς ἀμύνειν θυμῷ. Sed, ut dixi, habent alii codd. ἔξειται. Manifesto deprehenditur librariorum error, ex vicinis vocibus ortus, quarum alii aliam repetierunt. Heathii emendationem recepi: at nunc video scribi debuisse ἔξει, quod valet *δυνήσεται*, structura longe concinniori: τίς ἀνὴρ ἔξει ἀμύνειν θυμῷ ψυχᾶς βέλη; Absurda est Heathii hujus loci versio. Nihil aliud est quam *quis homo poterit arcere ab animo suo conscientiae stimulos?* Supero versu ἐν τοῖσδ' habent codd. omnes veteres cum Aldo. Turnebus e Triclinio dedit ἐν τέτοις.

(d) 1037. Sensus hujus versus bene expositus in minoribus scholiis.

IN ŒDIPUM COLONEUM.

(e) 195. ἦσθῶ. Pravam scripturam imprudens hîc remanere passus sum. ἦσθῶ sedendi sensu nequidem Græcum est. In membr. scriptum, ut Aldus excudi curavit, ἦ σθῶ, id est ἦ ἔσθῶ; gl. ἄρα καθίσθῶ; Alteram lectionem memorat Scholiastes; prava scriptura itidem obscuratam ἦ σῶ; Illud valet *an sedere debeo?* Hoc, *an stare debeo?* Alterutrum probum est: quod vero dedimus, nihil est. Posteriorem scripturam præ altera probat Scholiastes; meo quidem iudicio, merito. Huic enim Chori responsio magis congruit: *sta ad saxi latus, λέχριος, de coté, submissis modice genibus saxo innitens.* Quippe his Chori verbis non sedere jubetur Œdipus. Johnsono præeunte hunc locum perperam converti.

(f) 687. Ἰλισσῶ. Hanc lectionem suppeditat Scholiastes, quæ ad geographicam rationem exacta verior videtur altera Κηφισῶ.

(g) 1443. εἰ σου εἰρηθῶ. Sic libri omnes. Nescio an, quia εἰρηθῶ futuri significatione hîc adhibitum, tanquam εἰρηθήσομαι, particula εἰ locum obtinere possit. Alias certum est cum sub-
 junctivo rite eam non construi. Melius legeretur ἦν σου εἰρηθῶ.

(h) 1678. ἐν πόθῳ λάβοις. Sic cum Cantero legendum, vel, quod probabilius adhuc et elegantius, εἰς πόθον. In T. scriptum a prima manu εἰ πόθον. Ceteri cum impressis εἰ πόθῳ sine sensu. Ceterum quod in versione expressi nimis festinanter, nec satis cogitate ex Heathii notis adsumpsi, inficetum mihi nunc videtur. Sensus bene declaravit Scholiastes: ὡς μάλιστα παθήσεις ἂν αὐτὸν μαθεῖν βέβηκάτα. Ita quidem, ut tu lubentissime audias illum interuisse. Sic omnia Antigonaë continuata optime procedunt.

(i) 1755. χρεῖας. Sic libri omnes, nemine reclamante. At legendum censeo χρεῖαν. πῖνος χρεῖαν ἀνύσαι θέλουσαι;

IN ANTIGONAM.

(k) 956. κερτομίαις ὀργαῖς. Sic in E. In August. κερτομῖναις ὀργαῖς. In aliis κερτομοῖς ὀργαῖς.

IN TRACHINIAS.

(l) 358. ὄν, gl. τὸν ἔρωτα—παράσας, ἀπασάμενος. Sic etiam accepit Scholiastes. Hesychius apposite ad hunc locum: παράσας, εἰάσας. Haud tamen deterior mihi videtur sensus, quem in versione expressi, ὄν ad proxime præcedentem referens Ἰφίτων μέρος, quem Lichas modo in sermonem suum intrusit.

(m) 418. *κάτοισθα δὴ πού; Φημί.* Sic libri omnes, nec est cur in suspicionem vocetur hæc lectio. Nuntius rogat, non, ut ante Deianira, quænam sit illa captiva, quibusve parentibus orta: sed aditum sibi parans ad ulteriorem sermonem ait: *Nosti scilicet captivam illam, quam domum adduxti modo?* Tanquam si diceret, *haud negas te captivam puellam domum adduxisse modo.* cui Lichas arroganter respondet: *Sane eam novi: tu vero cur hoc me rogas?* Nulla igitur causa est, cur Parisini editoris conjectura probetur; *Κάτοισθα δὴτ'; Οὐ Φημί.*

(n) 636. *μέσσαν.* Sic T. In aliis, ut apud Aldum, *μέσαν.*— *παρὰ* tuentur membr. B. et Aldus. Versus est trochaicus, cui tamen antistrophicus 643. congruere nequit, nisi pro *ἀντίλυρον* legatur *ἀντίμολπον.* Alias metricam rationem bene observavit Triclinius, quem hic deseruisse nollem: *Οἱ τε μέσσαν Μηλίδαι παρὲς λίμεναν.* et in antistrophe: *Ἀλλὰ θεῖας Ἀντίλυρον μέσας.*

(o) 1223. *σ' ἐπισκήπτω.* Id est, *ἐπισκήπτω σοι.* Nam hoc verbum cum tertio casu semper construitur. Falsum est proinde quod Bentleius in Menandreis statuit p. 81. voculam *σοι* nunquam in syllaba brevi elidi.

IN PHILOCTETAM.

(p) 212. In Tragici exemplaribus sic legitur hic versus: *Ὡς οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ.* Manifestum est lectionis vitium, quod metri ratio ostendit: quippe versus esse debet dimeter anapaesticus, qualem quidem eum concinnavi pro *ἔντοπος* substituendo *ἔγγυς.* Sed usquequaque falsa est hæc emendatio. Fefellit me opinio confusas hic fuisse lectionem et glossam. Sane si *ἔγγυς* in textu lectum olim fuisset, nulli magistro venisset in mentem, adverbium hoc declarare per nomen *ἔντοπος*; verum hoc bene declaratur per hanc glossam *ἔγγυς ἐστὶ τοῦ τόπου τούτου.* Tum venusta oppositio est nominum *ἔξεδρος* et *ἔντοπος*. Denique indefinitum *ἀνήρ* indoli linguæ repugnat. Vera lectio est, quam me piget serius deprehendisse: *Οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ.* Particula *ὧς* initio versus a mala manu est: absque ea versum hunc citat Scholiastes Comici ad Aves 276.

(q) 711. *εἴ ποτε τόξαν πτανῶν πτανούϊς.* Versus est dimeter anapaesticus, vel, si mavis, tetrameter dactylicus. Hac sola observatione cohiberi poterat Parisinus editor a futili conjectura *κτανῶν πτανούϊς.* Ne hoc quidem postremum contra librorum fidem admittendum, suadente erudito Britanno apud Heathium. Nam dativus *πτανούϊς* idem est ac *διὰ πτανῶς.*

(r) 782. In Aldina et in veteribus codd. sic scriptus est hic versus: *ἀλλὰ (in B. ἀλλ' οὐ) δέδοικ' ὧ παῖ μή μ' ἀτελής εὐχή.* Triclinius vel ex antiquo exemplari, vel ex conjectura dedit: *Ἀλλ' εἰ δέδοικα μή μ' ἀτελής εὐχή, τέκνον.* varia lectio superscripta *μή σ' ἀτελής.* Id est *μή μοι,* vel *μή σοι ἀτελής.* Pronomen melius abest plurimis de causis. Ac primo quidem ex eo quod incertum sit,

utrum ab auctoris manu sit, colligi potest neutrum necessarium esse, quod satis liquet. Deinde sic vitatur anapæstus in quarta sede : denique non placet *μοι* ante vocalem brevem elisum, quod vereor ut recte fieri posse vere dixerim in nota ad Trach. 1221. Ibi *σ' ἐπισκήπτω* accipi potest et debet pro *ἐπισκήπτω σε*. Construitur enim cum accusativo personæ hoc verbum. Euripid. Iphig. T. 701. Πρὸς δεξιᾶς σε τῆσδ' ἐπισκήπτω τάδε. sic rursus in Alcestide 372. ἐπισκήψω τοῦσδε, *hisce mandam. μή* ante vocalem longam aut diphthongum cum ea coalescit : si sequatur vocalis brevis, ea eliditur, seu raptim pronuntiatur, ita ut in metri scansione pro nulla habeatur. Nihil interest scribaturne *μή ἀτελής* an *μή τελής*, siquidem certum est olim vocales omnes pronuntiari solitas fuisse, et in scriptura pingi. Sic apud Stobæum Floril. Grotii p. 17. Ἄλλ' ἢ φρονήσις ἢ ἀγαθὴ, θεὸς μέγας. pag. 61. Ἄνθρωπος δίκαιός ἐστιν, ἔχ' ὃ μὴ ἀδικῶν. Tam bona est ea scriptura, quam illa cujus mos invaluit ἢ γαθὴ, ὃ μὴ δίκῶν. Quin postrema quandoque moram lectori creare potest.

(s) 830. Scholion in membr. ἐναντιώθεις τοῖς ὕμμασι τοῦ Φιλοκλήτου, μὴ εἰσῆς αὐτὸν βλέψαι τανῦν. In scholiorum editione Romana perperam insertum fuit *καὶ*, quod deletum volueram.

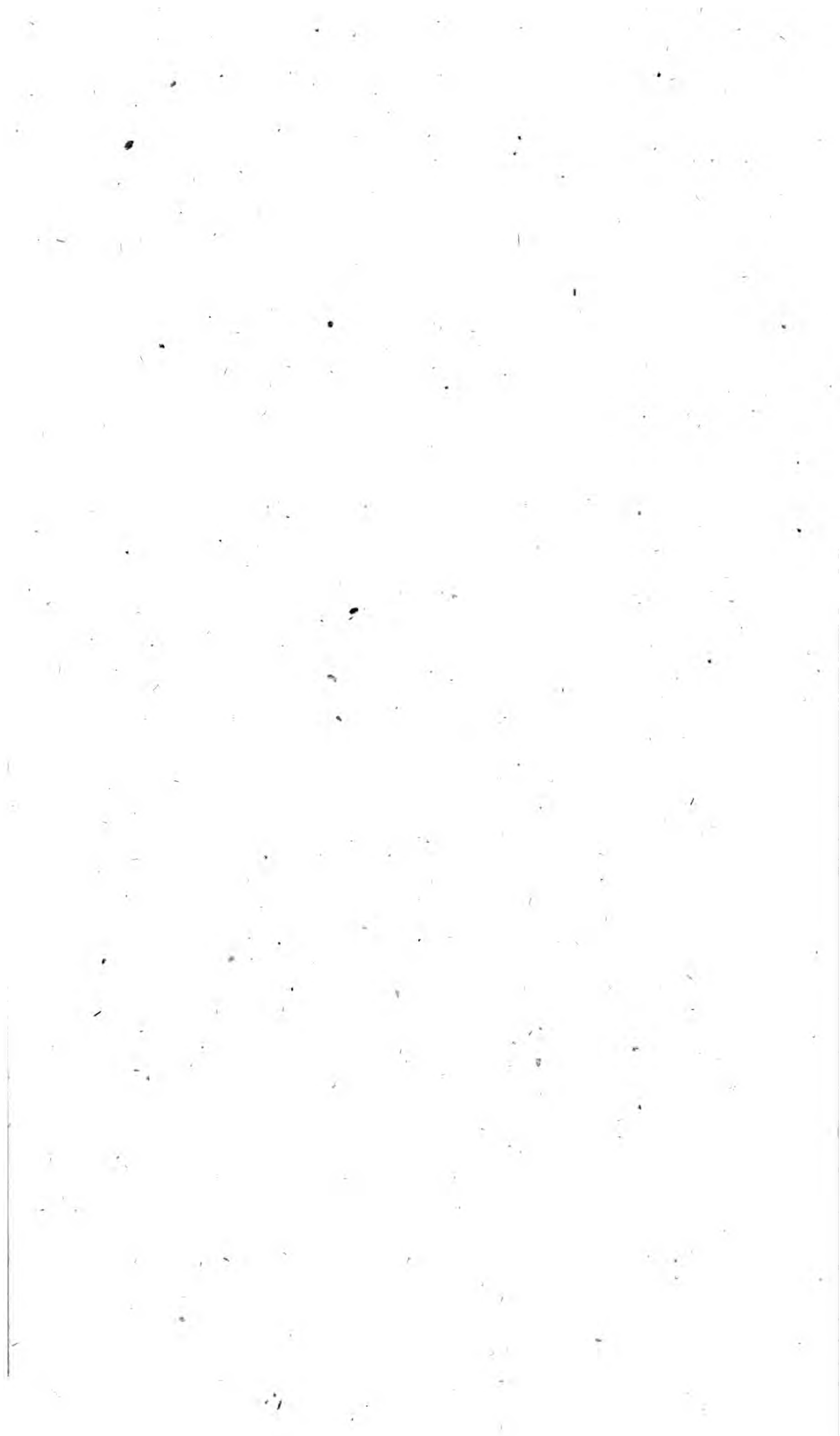
(t) 863. Τὸδ' ἀλώσιμον ἐμᾶ φροντίδι, παῖ. Πόνος ὃ μὴ φοβῶν κράτιστος. Sic distingui debuit : male excusum divisim τὸ δ'. oportuit τὸδ', quod valet *hocce, hoc negotium, res quam agimus : ἀλωσιμόν ἐστι*, id est *ἀλῶναι δύναται, capi, confici potest : ἐμᾶ φροντίδι, solertiae meae, per meam solertiam*. Non patitur linguæ indoles, nec usus ut τὸ ἀλώσιμον accipiatur pro ἢ ἄλωσις, *modus quo capiatur*. Proinde nec ἀνάκειται, nec προσήκει aut μέλει subauditur : verum quod simplicissimum est, et ellipsi omnium frequentissima, ἐστὶ, hoc sensu : *Negotium hoc, ὃ fili, mea solertia confici potest : labor absque metu optimus*. Sic vertere debui ex Græcis bene scriptis et distinctis in apographo meo, quod ante oculos non habuī, quum versionem describerem : quod in ea dedi, nauci non est. His verbis innuit Chorus, se Philoctetam minimo labore in navem translaturum, si Neoptolemus jubeat, idque maxime expedire, quum vacet periculo. Hesych. ἀλώσιμον, ληφθῆναι δυνάμενον. Idem quod ἀλωτόν in Œd. T. 111. τὸ δὲ ζητούμενον, ἀλωτόν. Canticum hoc interpretes misere sollicitos habuit : at nullus se magis contorsit, quam auctor Observationum in Philoctetæ versiones, Historiæ Academiæ nostræ insertarum T. xxxi. p. 156. Multa movendo nihil promovet vir optimus, qui Divam Criticam tristem semper expertus est, quoties Græcos Poëtas emendare aut interpretari in animum induxit.

IN ELECTRAM.

(u) 123. ἀκόρετον. Aldus, metro reclamante, ἀκόρετον. Illud est in membr. D. E. meo. Negat vocem esse Græcam Heathius, pertenditque ἀκόρετον legi debere penultima vel brevi, vel pro brevi habita ; utrumque falsissime. Nam ἀκόρετος, non minus

quam *ἀκρότης* et *ἀκρότης* dici, similibus vocum analogia ostendit : tum certum est, si quid aliud in re metrica et critica, vocalem ante literas *στ* nullum poetam Atticum corripuisse. Verum in hoc loco facile est litem dirimere, admissa alia lectione, eaque sane quam eleganti, quam suppeditat cod. T. ubi sic in contextu liquido scriptum est, nullo diversæ lectionis appposito indicio : *Τάκεις ᾧδ' ἀκρότης οἰμωγάν.* Esset *ἀκρότης* neutrum plurale, vice adverbii, ut infra, 164. *ἀκρόματα*, in *Œd.* Col. 1560. *ἐπίπνοα*, et in *Aj.* 197. *ἀτάρβητα*. Eligant eruditi ultra lectio magis placeat. Ego plurium præstantiorumque codicum fidem haud invitus sequor.

SOPHOCLIS

ŒDIPUS REX.

DRAMATIS PERSONÆ.

ŒDIPUS.

SACERDOS.

CREON.

CHORUS THEBANORUM SENUM.

TIRESIAS.

JOCASTE.

NUNTIUS.

FAMULUS LAII.

INTERNUNTIUS.

SOPHOCLES

ŒDIPUS REX.

OED. **O** FILII, veteris Cadmi nova progenies, cur nam hęc mihi sedetis, velamenta præferentes manibus? Urbs vero tota thure incenso fumat, flebilique pæanum cantu ac gemitu omnia 5 resonant. Quæ ego quum censerem non ex alio nuntiante mihi cognoscenda esse, ipse huc prodii, ille omnium sermone celebratus Œdipus. Age vero eloquere tu, senex, quippe quem par est pro hisce fari, quæ causa est, cur hęc supplices sedetis? num- 10 quid metuentes, cupientesve? maximo enim opere vobis opitulari volo: namque immisericors utique essem, nisi me commoveret tam lugubris supplicatio.

SAC. At ô patriæ meæ rector Œdipe, vides quidem nos, quales assidemus aris tuis: isti quidem nondum valentes procul volare: illi vero senio graves sacerdotes, Jovis quidem ego: denique hæc juvenum lecta manus: reliqua autem multitudo supplices gerens ramos in foro considet, Palladisque ad gemina delubra, et Ismenii Apollinis fatidicum focum. Namque, ut ipse vides, ingenti fluctu quassatur civitas, nec potest amplius mersum æstu sanguineo extollere caput, eadem ipsa consumpta lue, qua frugum omnis arescit seges, tabescunt boum armenta, percunt 25 immaturis partibus fœtus mulierum. Quin dira ingruens face Pestis, Dearum teterrima, exagitat urbem, vastatque Cadmi domum: suspiriis et lamentis ditescit ater Orcus. Jam vero tuas 30 consedimus ad fores, ego puerique isti, haud utique parem te Diis censentes, sed, si quos vita ferat ancipites casus, aut iratum invehat numen, primarium in his consilio virum: qui adventu tuo in 35 Cadmeam urbem, eam a tributo vindicasti, quod pendebamus immiti vati; tametsi nihil hujus rei a nobis compereras, nec fueras edoctus: sed sola numinis adjutus ope diceris crederisque nostram erexisse vitam. Nunc ergo, fortissime Œdipe, rogamus te 40 hęc omnes ad te supplices conversi, opem ut aliquam invenias nobis, sive Dei alicujus edoctus oraculo, sive hominis cujuspiam monitu. Usu enim peritis video felici quoque eventu consilia 45 maxime vigere. Age, vir optime, in pristinum statum restitue urbem; age propice: quandoquidem te nunc hæc civitas servatorem suum nuncupat ob priora merita; auspiciovero tuorum neutiquam meminerimus, si prius a te erecti corruamus de- 50 quo. Itaque restauratam urbem in tuto colloca, et qui fausto prius omine rem nobis restituisti, sis nunc similis tui. Nam si perrexeris dominari huic urbi, plenam viris, quam vacuam, re- 55

gere pulchrius est. Quippe nihil est neque arx neque navis, si vasta sit, nec a viris habitetur.

OED. O miserabiles pueri, nota, non ignota mihi, precatum
60 advenistis. Prorsus enim scio morbo laborare vos omnes; quum-
que dolore conficiamini, non tamen quisquam est, cui ista magis
quam mihi doleant. Vestrū enim unusquisque suo tantum at-
tingitur dolore, alieni doloris expers: at animus meus et urbis,
65 et meam, et vestram vicem gemit. Proinde haud somno sopi-
tum me excitastis: sed scitote multum me jam flevisse, multasque
vias iniisse, diductis quoquoversum cogitationibus. Quam vero
mecum sedulo considerando unicam reperi medicinam, eam adhi-
70 bui. Quippe Menœcei filium Creontem, affinem meum, ad Py-
thia misi Apollinis delubra sciscitatum, quonam vel facto vel dicto
urbem hanc liberare possim. Jamque computantem quotus hic
dies est ex quo abiit, subit sollicitudo, quid rerum agat. Causam
75 enim nullam video, cur diutius absit, quam postulat mandati
ratio. At quando venerit, tum ego improbus sim, ni exsequar
omnia quæ præceperit Deus.

SAC. Et recte tu quidem dicis: namque hi jam Creontem ad-
venire mihi significant.

80 OED. O rex Apollo, utinam ille ita felici sorte veniat, ut hi-
lari vultu adest.

SAC. At, ut videtur, lætus est. Alioqui non ita caput cinctus
veniret frugiferæ lauri ramo.

OED. Statim sciemus: prope enim satis adest, audire ut nos
85 possit. O rex, mi affinis, nate Menœcei, quod nobis affers re-
sponsum Dei?

CR. Bonum. Nam quæ etiam difficilia sunt, si modo recta via
perducantur ad exitum, omnia dico prospera fore.

90 OED. Quid hoc sermonis est? Neque enim fiduciam, neque
adeo metum hisce ex dictis capio.

CR. Si istis vis adstantibus audire, paratus sum loqui; sin mi-
nus, ire intro.

OED. Coram omnibus eloquere. Magis enim horum me confit-
cit dolor, quam meæmet ipsius vitæ cura.

95 CR. Dicam quæ audiavi a Deo. Dilucido jubet nos rex Apollo,
piaculum, quod scilicet intra hanc urbem nutritur, exterminare,
neque inexpiabile alere.

OED. Qualem adhibeamus expiationem? Quodnam calamitatis
genus est?

100 CR. Extra fines abigentes, vel necem rursus nece plectentes:
sanguis enim effusus hanc exagitat urbem.

OED. Nam quis homo est, cujus cædem significat?

CR. Fuit nobis, ô Rex, urbis hujus olim dominator *Laius*, an-
tequam tu ad regni clavum accederes.

105 OED. Audire memini: sed virum nunquam vidi.

CR. Hujus extincti jam mandat aperte Apollo, ut quosdam
auctores cædis puniamus

OED. Ubi gentium illi sunt? ubi deprehendetur vestigium ali-
quod veteris sceleris, quo nulla ducat conjectura?

CR. Hac ipsa in urbe dixit. Quod quæritur, id invenire est : 110
at effugit, quod negligitur.

OED. Sed dic mihi, utrum in urbe, an ruri, an vero peregrina
in regione Laius interfectus fuerit.

CR. Profectus, ad consulendum oraculum, ut aiebat, domum 115
amplius non rediit, ex quo abiit semel.

OED. Nec nuntius quispiam, nec comes itineris conspexit,
unde aliquis rem, uti gesta est, possit exquirere ?

CR. Periere omnes præter unum, nescio quem, qui metu au-
fugit, quæque vidit, eorum nihil nisi unum referre potuit.

OED. Quidnam id est ? Ex uno enim multa investigari pos- 120
sint, si parvum initium spei capiamus.

CR. Latronum ait occurrisse validam manum, horumque nu-
mero oppressum periisse.

OED. Sed latro, nisi oblato ab aliquo cive præmio incitatus fu-
isset, quæ eo processisset audaciæ ? 125

CR. Sic erat suspicio : sed Laio extincto nullus in malis vin-
dex exortus est.

OED. Quid vero mali obstitit, rege sic interempto, ne fieret
inquisitio ?

CR. Perplexa vates Sphinx, quæ ante pedes erant, omissis in- 130
certis, dispicere nos adegit.

OED. At ab initio hæc ego repetita proferam in lucem. Digne
enim Apollo, digne etiam tu pro mortuo rege curam hanc sus-
cepistis. Quocirca me quoque adiutorem justum videbitis, urbis 135
hujus, divinique simul oraculi propugnatorem. Non enim remo-
tiorum amicorum gratia, sed meapte causa hoc amovebo scelus.
Quicumque enim illum occidit, forsitan is eadem audacia in me 140
grassaretur. Illi ergo dum opitutor, mihi ipsi prosum. At
quam celerrime vos quidem pueri e sedibus surgite, sublatis his
supplicibus ramis : Cadmi vero populum huc in concionem vocet
aliquis. Quippe omnia experiar : Deo enim auspice aut felices 145
erimus, aut pessum ibimus.

SAC. Surgamus, ô pueri : horum etenim causa huc venimus,
quæ hic edicit. Qui vero has sortes misit Apollo, simul servator 150
nobis adsit, morbumque depellat.

CH. O Jovis dulcisona dictio, qualis tandem opulentis a Del-
phis nobiles adiisti Thebas ? Distrahor animo trepido, metu pal-
pitans, (Medice, Delie, Pæan !) circa te veritus, quid mihi vel 155
jam, vel volventibus rursus anni tempestatibus, conficies rei.
Dic mihi aurea Spei progenies, Fama immortalis. Filia Jovis,
immortalis Minerva, primam te invocanti cum terricola sorore 160
Diana, quæ in fori ambitu glorioso insidet throno, et procul ja-
culante Phœbo, eheu ! tres vos adeste mihi, malorum depulso-
res. Quandoquidem exortæ prius in urbe calamitatis extermi- 165
nastis noxium incendium, nunc quoque suppetias venite. Eheu !
Eheu ! Namque mala innumera fero : ægrotat mihi universus po-
pulus, nec suppetit consilii vis, quo quis mederi queat : neque 170
enim maturescunt inclytæ terræ fruges : nec parturientes mulieres
lacrymosos dolores perferunt : alium super alium videas, præpetis 175

instar alitis, ocius igne indefesso, ruentem ad littus inferi Ditis,
 180 quorum innumeris funeribus civitas exhauritur: jacet in solo
 cadaveribus pleno turba indefleta: nuptæ, canæque mätres, ad
 185 omnes aras aliæ alibi prostratæ, supplici ululatu gemitibusque
 finem tristium malorum petunt: fervent iterati pæanes, flebilis-
 que simul gemituum sonus. Quapropter ô Jovis aurea formosa-
 190 que filia, mitte auxilium, Martemque pestiferum, qui nunc de-
 positis ferreis armis urit me maximo clamore irruens, retrogrado
 195 cursu fugere coge patria mea extorrem, sive in immensum thala-
 mum Amphitrites, sive ad littus inhospitale Thracii sali. Nam si
 200 quid reliqui nox fecit, id insequens absomit dies: Martem illum,
 inquam ô coruscorum fulgurum potens Jupiter, tuo confice ful-
 mine. Utinam, ô Rex Lycee, tela tua invicta ab aureo arcu
 205 distribueres, ad opem ferendam directa, et igneas Diana faces,
 210 quibus Lyceos montes percurrit! aureaque decorum mitra in-
 voco, cognominem hujus urbis, purpureum Bacchum Evium,
 215 Mænadam comitem, ut veniat lucida comburens tæda, contra in-
 famem hunc inter Deos Deum.

OED. Audio quod rogas: uti rogas autem, si velis dictis meis
 auscultare, et huic morbo succurrere, remedium consequaris et
 levamen malorum. Eloquar vero, ut qui nunc primum hæc
 220 audio, alienusque sum a re gesta. Neque enim investigando
 multum ipse promoverem, qui nullum indicium habeo. Nunc
 autem vobis Cadmeis civibus, quos inter censeor ego novissimus,
 225 omnibus hæc edico. Quicumque vestrûm novit quonam ab ho-
 mine Laius Labdaci filius interfectus fuit, hunc jubeo, ut rem
 omnem indicet mihi: etiam si metus eum cohibeat, tacendoque
 cogitet crimen a se amoliri, indicet tamen: patietur enim nihil
 230 aliud acerbi, quam ut ex hac urbe abeat incolumis. Si vero quis
 alium peregrina ex regione novit auctorem cædis, ne sileat:
 mercedem enim persolvam ei, accedetque insuper gratia. Sin
 autem tacebitis, et aliquis vel amico metuens, vel sibi ipsi, reje-
 235 cerit hæc mea dicta, quid deinde facturus sim percipitote. Ho-
 minem hunc, quisquis ille sit, edico ne quis terræ hujus incola,
 quæ regitur imperio meo, excipiat hospitio, neque alloquatur,
 240 neque in Deûm supplicationibus vel sacrificiis participem admit-
 tat, nec lustrali aspergat aqua: arceant vero a laribus omnes, ut
 qui piaculum sit nobis, uti Pythicæ sortes Dei modo declararunt
 245 mihi. Hoc igitur pacto et Deo, et perempto viro opitulor. Ex-
 secror autem latentem cædis auctorem, sive is solus, sive pluri-
 bus adjutus facinus commiserit, ut communis expers juris malus
 250 male absumat vitam. Quin imprecor etiam, si in ipsius mei ne-
 scientis ædibus conversetur, ut patiat eadem, quæ his modo im-
 precatus sum. Vobis autem omnia ista ut exsequamini præcipio,
 mei ipsius gratia, tum Dei, regionisque hujus, sic sterilitate et
 255 numinis ira afflictæ. Neque enim vos, etsi Deus non jusserat,
 sic inexpectatum linquere decebat scelus, fortissimo viro, eodemque
 Rege interempto; sed penitus inquirere oportebat. Nunc vero
 auctor sum ipse quoque, qui et regnum obtineo, quod obtinuit
 260 ille antea, quique ejus conjugem habeo consortem procreandæ so-

bolis, et communes cum eo liberos, si felici fuisset auctus prole, suscepissem. Nunc autem in illius caput male ingruit fortuna. Quapropter ego pro illo tanquam pro meo patre propugnabo, et 265 omnia experiar, ut deprehendam peremptorem filii Labdaci, Polydorique, et Cadmi, vetustique Agenoris. Qui autem his meis mandatis non paruerint, iis precor Deos, ne fruges terra præferat 270 ullas, neve mulieres pariant sobolem; sed eadem, qua nunc afflictamur, intereant lue, vel alia etiam acerbior. Vobis autem ceteris Cadmi posteris, quicumque ista approbatis, precor ut sit 275 adjutrix Justitia, et omnes semper læti adsint Dei.

CH. Ut me execratione hac obligasti, sic tibi, Rex, respondebo: neque enim ipse peremi, nec qui peremerit indicare possum: sed quæstionem hanc explicare debebat qui eam proposuit Apollo, quis tandem ille sit, qui scelus commisit.

OED. Justa quidem dicis: sed cogere Deos nemo unquam pos- 280 sit, ut quæ nolint faciant.

CH. Secunda ab his dicam, quæ usui esse mihi videntur.

OED. Vel tertiâ, si quæ habes, ne omittas dicere.

CH. Regem Tiresiam scio eadem, quæ rex Apollo, videre, a 285 quo si quis exquirat, ô rex, rem explorare possit certissime.

OED. Sed ne hoc quidem neglexi: nisi enim Creontis monitu viros, qui eum arcessant, duos; eumque nondum adesse jampridem miror.

CH. Enimvero cetera quæ vulgo feruntur, nihili sunt, et ina- 290 nes rumores.

OED. Quænam illa sunt? quodlibet enim dictum perpendo.

CH. Occisus dictus fuit a quibusdam viatoribus.

OED. Audivi et ego: sed qui adfuerit, quum occideretur, testis nullus adhuc apparuit.

CH. Sed nisi prorsus timoris est expers, quum tuas tam diras 295 audierit imprecationes, eas non sustinebit.

OED. Qui scelus patrare non timet, is verba minus metuit.

CH. Sed adest qui eum redarguet: hi enim divinum vatem jam huc adducunt, cui veritas ingenita est mortalium soli.

OED. O qui omnia perspicis animo, fanda et nefanda, cœlestia- 300 que et terrestria, Tiresia, etiamsi non vides, sentis tamen, quali conflictatur morbo civitas, cujus te patronum et sospitatorem, ô rex, unicum invenimus. Apollo enim, si forte id jam non au- 305 diisti ab hisce nuntiis qui te huc deduxerunt, per legatos quos consultum miseramus, responsum nobis remisit, liberationem unam fore hujus morbi, si peremptores Laii compertos neci dederimus, aut, in exilium abegerimus. Tu ergo ne quod invidias, 310 sive augurii, sive quam aliam divinationis tenes rationem; libera te ipsum et civitatem, libera me etiam, exsolve piaculum omne, defuncti regis contractum nece. Ex te enim pendet nostra salus: haud vero labor est ullus homini præclarior, quam pro- 315 desse aliis, quantum queat habeatque.

TIR. Heu, heu! sapere quam grave est, ubi sapere non expedit! atqui hoc probe mihi cognitum, modo non recordatus sum; si enim meminissem, neutiquam huc venissem.

OED. Quid rei est ? ut tristis advenisti !

320 TIR. Dimitte me domum : facillime enim tuumque tu, et ego perferam meum, si mihi parueris.

OED. Nec justum est quod dicis, nec opportunum huic urbi, quæ te aluit, si quod tibi hac de re compertum est reticere cogitas.

325 TIR. Intellego enim ne te quidem quod e re sit loqui ; quod ne mihi quoque accidat, cavebo.

CH. Ne, per Deos obsecro, quæ nota sunt tibi, renuas proferre, quandoquidem nos omnes quotquot adsumus te supplices veneramur.

330 TIR. Omnes enim desipitis : ego vero nequiquam mente condita expromam, ne tua patefaciam mala.

OED. Quid ais ? quæ scis, non proferes ? sed cogitas nos prodere, civitatemque funditus perdere ?

TIR. Ego neque me ipsum, neque te dolore afficiam. Quid hæc frustra sciscitaris ? non enim ex me audies.

335 OED. Non, ô malorum pessime, (etenim vel saxo iram movere tu queas,) aliquando dices ? sed ita rigidus pervicaxque videberis ?

TIR. Mores tu meos vituperas ; eos vero ignoras quibus ipse moratus es, et me culpas tamen.

340 OED. Quis enim ad iram non concitetur, talia dicta audiens, quibus tu civitatem hanc dedecoras ?

TIR. Palam enim sponte sua fient, licet ego tegam silentio.

OED. Ergo quæ manifesta futura sunt et te mihi par est dicere.

TIR. Nihil amplius dicam : proinde, si lubet, prorumpe ad iram vel sævissimam.

345 OED. Atque nihil sane omittam, ut ira incendor, eorum quæ sentio : scito enim te videri mihi adiutorem fuisse hujus sceleris, patratoremque, nisi quod propria manu non occidisti : nisi autem oculis captus esses, et facinus hoc tuum solius esse dicerem.

350 TIR. Itane vero ? at ego te jubeo edicto illo stare, quod modo promulgasti, et ab hac ipsa die neminem horum affari, neque me, ut qui impius sis pollutorque hujus urbis.

355 OED. Siccine impudenter emisisti hoc verbum, et forte speras te impune evasurum ?

TIR. Evasi : vim enim veritatis habeo.

OED. A quo edoctus ? non enim ex arte tua habes.

TIR. A te : tu enim me nolentem impulisti dicere.

OED. Quidnam ? dic rursus, ut melius intelligam.

360 TIR. Non intellexisti antea ? aut sermonemne meum tentas ?

OED. Non ita, ut cognitum dicere queam. Quin dic iterum.

TIR. Viri te peremptorem esse dico, illum quem reperire cupis.

OED. At non impune bis convicia dixeris.

TIR. Vin' ergo et alia dicam, ut irascare magis ?

365 OED. Quantum quidem vis : nam frustra dicitur.

TIR. Inscium te aio cum carissimis turpissime consuescere, nec cernere quibus es in malis.

OED. An impune hæc te semper dicturum putas?

TIR. Siquidem est aliquid veritatis robur.

OED. Est sane, nisi tibi: tibi autem nullum est, quoniam cæ- 370
cus et auribus, et mente, oculisque es.

TIR. Tu miser quidem es, hæc mihi exprobrans, quæ tibi nemo non horum mox exprobrabit.

OED. Continua in nocte versaris, ita ut nec me, nec alium qui 375
lucem videat, lædere possis.

TIR. Lædere ne quidem te cogito: non enim per me fatale tibi est cadere, siquidem sufficit Apollo, cui horum pœnas exigere curæ est.

OED. Tuane, an Creontis hæc sunt commenta?

TIR. Creon tibi nulla mali causa; sed ipse tu tibi.

OED. O divitiæ, et regnum, arsque ceteras superans artes ad 380
vitæ felicitatem, quantum vobis invidiæ subest, siquidem propter hoc imperium, quod mihi civitas ultro traditum, non expetitur
detulit in manus, Creon ille fidus, ille ab initio amicus, clam mihi 385
struit insidias, et ejicere me studet, subornato hoc præstigiatore, fraudum consutore, versuto, circulate, qui ad lucrum solum-
modo cernit, ad artem vero cæcus est! Nam dic age, ubinam tu 390
certus es vates? Cur non, quando hîc erat perplexi carminis in-
ventrix canis, ambages exsolvens cives hos liberasti? Atqui illud ænigma non cujusvis hominis erat interpretari, sed divinatione
opus erat, quam neque ab augurio, nec a Deorum aliquo notam 395
habere visus es: at ille ego adveniens, qui nihil sciebam, illam compescui, mentis acie assecutus, non ab alitibus edoctus; quem videlicet tu conaris ejicere, sperans Creontis solio te adstaturum 400
proxime. At tuo cum maximo videris mihi tuque, et qui hæc confinxit, piacula ex urbe pulsurus: et nisi te senecta delirare
crederem, damno tuo cognosceres, quam male sentias.

CH. Quantum quidem conjicimus, et hujus verba, tuaque, Œdipe, iracundiæ calore elata videntur. His autem non est 405
opus, sed considerare, quomodo Dei oraculum optime expediamus.

TIR. Etsi regnum obtines, æquum tamen mihi jus dictis tuis paria referre: hoc enim ego etiam polleo. Namque tibi nequa- 410
quam subditus vivo, sed Apollini; quocirca nec Creonte patrono opus mihi erit. Dico autem, quoniam mihi cæcitatem exprobrasti, tu etiamsi cernis oculis, non tamen vides quibus es in malis, nec ubi habitas, nec quibuscum conversaris domi. Nostin' 415
ex quibus natus es? immo latet te hostem esse tuorum, quique apud inferos sunt, quique in terra superne: et te utrinque impetentes maternæ paternæque terribiles diræ exigent aliquando ex hac urbe, nunc quidem recte videntem, tum vero cæcum. Quo 420
autem non pervenient ejulatus tui? Quis Cithæron questus tuos brevi non recinet, quum conscius factus fueris hymenæi, cujus in importunam stationem domi tuæ appulisti, secunda navigatione usus? aliorumque malorum non vides agmen, quæ tibi tuis- 425

que liberis paria erunt. Proinde et Creontem et meum os con-
viciis proscinde: mortalium enim nemo est qui foedioribus ex-
emplis quam tu, peribit unquam.

430 OED. Hæccine, quæso, ex isto audire quispiam sustineat? non
in malam crucem abis? non ocius? non retro hisce ab ædibus
conversum te abripis?

TIR. Ne quidem ipse venissem, nisi tu vocasses.

OED. Non enim te stulte locuturum noveram: alioqui nun-
quam te domum meam arcessivissem.

435 TIR. Equidem ita sum comparatus, tibi quidem ut videtur,
stultus; parentibus vero, qui te genuerunt, sapiens.

OED. Quibus? mane: quis me, sodes, genuit mortalium?

TIR. Hæc dies te gignet, eademque te perdet.

OED. Ut omnia perplexa nimis et obscura loqueris!

440 TIR. Non vero tu talia optimus es expedire?

OED. Talia exprobres mihi licet, unde me magnum exstitisse
invenies.

TIR. Atqui ea ipsa te perdidit prosperitas.

OED. Sed si hanc civitatem sospitavi, nihil moror.

TIR. Abibo igitur: tuque puer abduc me.

445 OED. Abducatur sane: nam præsens, quod propositum est nobis
negotium impedis: procul autem amotus, non eris molestus
amplius.

TIR. Abibo, sed postquam ea dixero, quorum gratia huc veni,
dignitatem tuam nequaquam veritus: non enim vita mea in tua

450 manu est. Dico autem tibi: vir ille, quem dudum quæris, mi-
nitans et edicta proclamans de cæde Laii, is præsens adest, verbo
quidem peregrinus et advena, deinde vero indigena Thebanus ap-

455 parebit; nec lætabitur hoc casu: cæcus enim ex vidente, et ege-
nus ex divite factus, in peregrinam terram, baculo viam præten-
tans, proficiscetur: palam autem fiet suorum ipsius liberorum.

460 fratrem simul et patrem eum esse, mulierisque, ex qua natus est,
filium et maritum, patris vero participem lecti et occisorem: at-
que hæc, domum ingressus, exquire, et si me falsum deprehen-
des, tunc dicas nihil me divinando sapere.

465 CH. Quis ille est, quem fatidica edixit Delphica rupes maxime
infandum facinus sanguineis perpetrasse manibus? tempus est,
ut pernicibus equis citatior fugam capessat: armatus enim in

470 illum incurrit igne et fulguribus Jovis filius: terribilesque una
sequuntur inevitabiles Diræ. Illustris enim nuper ommissa est ni-

475 voso e Parnaso dictio, latitantem ut quisque virum investiget,
namque agrestibus addit se silvis, antraque subit et rupes, ut

480 taurus, et miser misero pede solitarius vagatur, edita terræ ex
umbilico oracula et effugiat: illa vero semper vigentia circumvo-

485 nec addentem, nec dementem fidem; quid autem dicam incertus
hæreo, dubiaque spe pendeo, nihil congruum videns nec in præ-

sentibus nec in præteritis factis. Haud enim unquam nec antea

490 nec nunc audivi simultatem intercessisse Labdacidis cum filio
Polybi, unde conjecturam faciens explore, an propter vatis

evulgatum responsum, contra Œdipodem Labdacidis auxilium 495
laturus sim, ultionemque cædis obscuræ suscepturus. Atqui
prudentes sunt sane Jupiter et Apollo, mortaliumque facta no- 500
runt: sed inter homines vatem plus, quam ego, intelligere, ju-
dicio non constat certo: est ut virum vir antevertat sapientia:
verum equidem nunquam, prius quam videro dictum eventu 505
comprobatum, eos damnaverim, qui fidem illi derogant. Om-
nium enim in conspectu Œdipo se obtulit olim alata virgo, sapi-
ensque ille visus est, certamque civitati tulit salutem: quapropter 510
iudicio meo nunquam censebitur pravus.

CR. O cives: ut audivi res atrocissimas de me prædicare re-
gem Œdipum, huc me contuli, intolerabili pressus dolore. Si 515
enim in hac præsentē calamitate putet sibi a me vel dictis vel
factis damnum aliquod illatum fuisse, non mihi vitæ longioris
esse possit cupido, tali notato crimine: non enim ad leve ma-
lum injuria hujus sermonis tendit, sed ad maximum, si ma- 520
lus quidem in civitate, malus etiam a te ceterisque amicis perhi-
bebor.

CH. At prædiit, opinor, hoc conviciū forsitan ira expressum
potius, quam mentis ex sententia.

CR. Undenam vero apparuit, vatem meis consiliis obsecutum 525
falsa locutum fuisse?

CH. Sic quidem dictum fuit; at nescio quo argumento.

CR. Oculisne rectis, rectaque mente hoc me insimulavit cri-
mine?

CH. Nescio; quæ enim faciunt principes non inspicio: sed 530
eccum, ipse jam egreditur foras.

OED. Heus tu, quid huc venisti? tantane es audacia atque
impudentia, ut meam ad domum veneris, qui palam me perimis,
regniq̄ mei manifestus es prædo? Age dic, per Deos obtes- 535
tor, perspectane in me timiditate aut dementia, ista molitus es?
an forte sperasti me dolos non persensurum quibus me clam ado-
riris; aut, si sensissem, non ulturum? Annon insanus est iste 540
tuus conatus, sine populi consensu amicorumque ope regnum
aucupari, quod populi favore opibusque solet obtineri?

CR. Scin' quid agas? pro hisce tuis dictis paria vicissim audi;
quumque rem cognoveris, ipse judicato.

OED. Tu quidem disertus es: at ego te neutiquam lubens au- 545
dierim, quippe quem infensum mihi molestumque deprehendi.

CR. Hoc ipsum ergo a me primum audi, uti comparatum
esse dicam.

OED. Hoc ipsum ne mihi dicas, te malum non esse.

CR. Si quidem putas boni quid esse pervicaciam absque sana 550
mente, non recte sapis.

OED. Tu vero si putas injuriæ quam affini feceris non datu-
rum te pœnas, non recte sapis.

CR. Justum est quod dicis; fateor: sed quænam sit ea inju-
ria, qua te læsum fuisse ais, doce me.

OED. Persuasistin' mihi, an non, oportere me per nuntium 555
aliquem vatem illum venerandum arcessere?

CR. Et nunc quidem in eadem sum sententia.

OED. Quantum jam temporis, quæso, ex quo Laius—

CR. Quid eum fecisse dices? haud enim in mentem mihi venit, quo tendat sermo tuus.

560 OED. E medio sublatus est exitiali manu?

CR. Longa et antiqua numerari possent tempora.

OED. Tunc temporis vatesne ille hanc profitebatur artem?

CR. Æque sapiens, et honore habitus pari.

OED. Numquid mei meminit tunc temporis?

565 CR. Minime: saltem nunquam me præsentem.

OED. At nullam inquisitionem de mortuo habuistis?

CR. Habuimus, et quidni? sed nihil comperimus.

OED. Cur ergo tunc ille sapiens non eadem hæc dixit, quæ nunc dicit de me?

CR. Nescio: de iis enim quæ non intelligo taceo.

570 OED. Saltem factum tuum nosti, dicesque, si prudens es satis.

CR. Quid illud est? si enim sciam, non negabo.

OED. Vatem, nisi tecum congressus fuisset, nunquam me dicturum fuisse auctorem cædis Laii.

575 CR. An hoc ille dicat, ipse tu nosti: ego autem te percontari cupio itidem ut tu me modo.

OED. Percontare; non enim unquam Laii occisor arguar.

CR. Age ergo, ane meam sororem conjugem habes?

OED. Non est ut istud quod quæris negem.

CR. Et regnas pariter cum ea, parique frueris agri portione?

580 OED. Quæ voluerit, a me consequitur omnia.

CR. Nonne vobis duobus tertius ego æqualis?

OED. Hic porro tandem malus appares amicus.

CR. Haud sane dices, si tu, ut ego, rationem subducere velis.

585 Considera hoc primum, an quemquam putes regnare malle cum terroribus, quam sine metu dormire, si potentiam obtineat eandem. Ego sane neque ipse cupio rex esse magis, quam quæ re-

590 gis sunt facere, nec alius, quisquis modestus esse novit. Nam nunc quidem a te omnia absque metu consequor; at si ipse rex essem, multa invitus facerem. Qui mihi ergo regnum dulcius esse possit quam principatus securus et potentia? nondum adeo animi

595 falsus sum, ut alia quam utilitati conjuncta expetam bona. Nunc omnibus oblector, nunc me quisque amplectitur: nunc qui abs te aliquid cupiunt, precatorem me advocant: ut enim cujusvis voti compotes fiant, in manu mea est. Cur, obsecro, regnum

600 captarem, omissis his commodis? Mens recta sapiens prava consilia nunquam agitaverit. Sed nec me eorum quæ tu dicis ulla incessit cupido, nec, si quis operam suam conferret, id unquam sustinerem aggredi. Atque horum tibi documenta dabo: ac primo quidem Delphos profectus exquire an tibi oraculum ac-

605 curate renuntiaverim; tum vero si me cum aruspice consilii quid communicasse deprehenderit, occidas me, non simplice, sed gemino, meo tuoque damnatum calculo. Incertâ autem suspitione ne me privatim accuses. Non enim justum est neque

malos temere censeri bonos, neque bonos malos. Sed enim 610
fidelem amicum ejicere, haud minus grave esse dico, quam
si quis suam projiciat vitam, quam maxime diligit. At cum
tempore scies hæc certo: nam tempus solum, qui vir bonus sit,
ostendit; malum vero vel una die cognoveris. 615

CH. Recte hæc dicta esse fateberis, ô Rex, si caves ne labaris:
tuti non sunt qui subita ineunt consilia.

OED. Ubi quis celer est insidias clam struere, et me celeriter
consilium capere oportet: si enim quietus manebo, ille sua con- 620
fecerit, mea autem erunt frustranea.

CR. Quid igitur postulas? an me ex urbe pellere?

OED. Minime. Mori, non exsulare te volo.

CR. Fiet: sed postquam ostenderis quid in me sit tanto hoc
tuo odio dignum.

OED. Ut non cessurus mihi neque obtemperaturus dicis? 625

CR. Video enim te non bene sapere.

OED. Sapio certe in rem meam.

CR. At æqualiter in meam sapere debes.

OED. At malus es.

CR. Quid, si rem non intelligas?

OED. Nihilo tamen minus imperabo.

CR. At non prava imperantis—

OED. O civitas, civitas!

CR. Sed particeps ego etiam sum hujus civitatis: non tua so- 630
lius est.

CH. Desinite, reges: eccam enim opportune vobis video foras
egredientem Jocasten, cujus opæ rixam hanc componi oportet.

JOC. Quid inconsultum hoc, ô miseri, jurgium suscitastis, 635
nec erubescitis, urbe tam graviter laborante, privata movere
mala? non tu abis domum, tuque, Creon, tuas ad ædes? non
cavebitis ne ex re nihili maximum producatis dolorem?

CR. Soror, atrocia mihi Œdipus tuus maritus facere parat, e 640
duobus malis alterum eligens, aut ex urbe pellere, aut prehen-
sum occidere.

OED. Fateor; namque eum, uxor, deprehendi malis artibus
damnum mihi inferentem.

CR. Ne vita jam fruar, sed diris devotus peream, si tibi quid
feci ex iis, quæ me fecisse criminariis. 645

JOC. O per Deos, crede ista, Œdipe, maxime quidem jusju-
randum, cujus testes Deos advocat, reveritus, tum vero me quo-
que, et hosce qui adstunt tibi.

CH. Obtempera volens prudensque, ô rex, obsecro. 650

OED. Qua in re, quæso, vis me tibi morem gerere?

CH. Hunc neque olim dementem, nunc autem juramenti
sanctitate munitum, reverere.

OED. Scin' vero quid petis? 655

CH. Scio.

OED. Declara mihi ergo quod cogitas.

CH. Ut amicum, qui se jurisjurandi religione obstrinxit, in-
certi criminis reum ne peragas, causa haud cognita.

OED. Hoc jam scito, te, quum hoc cupis, nihil minus cupere mihi quam mortem aut exilium.

660 CH. Minime sane; Deorum omnium principem Deum Solem attestor. Sed Diis hominibusque invisus, pessimis exemplis
665 peream, si quidquam hujus cogito. At mihi infelici animum excruciat patriæ calamitas, acerbiorque fiet miseria, si prioribus malis ista accedant a vobis orta.

OED. Abeat igitur ille, etiamsi me funditus perire oporteat,
670 aut contemptum omnibus vi ex hac urbe ejici. Tua enim, non illius, miserabili oratione commoveor. At ille, ubicunque fuerit, odio habebitur.

CR. Gravate quidem et ingratis tuis te cedere manifestum est: at quum ira deferbuerit, tu te ipsum oderis. Talia enim
675 ingenia sibi ipsis merito sunt sane quam molesta.

OED. Quin igitur me dimittis, ac foras abis?

CR. Abibo, durum te et injustum expertus, hisce vero justus habitus.

CH. Mulier, quid cessas hunc intro abducere?

680 JOC. Postquam cognovero quid istud sit jurgii.

CH. Coorta est incerta suspicio de sermonibus: mordet autem animum vel falsa criminatio.

JOC. Ipsisne ab ambobus?

CH. Scilicet.

JOC. Et quis erat sermo?

685 CH. Satis mihi quidem, satis, in hac civitatis calamitate, videtur, ubi desiit contentio, ibi subsistere.

OED. Viden' quo progrediare, tametsi vir es bonus, quum cor meum frangis et hebetas?

690 CH. O rex, dixi quidem non semel tantum, scito me insipientem omnisque expertem consilii merito habitum iri, si me abs te
695 segregem, qui caram meam patriam, e calamitatis fluctibus emergere non valentem, prospero cursu direxisti: ita nunc quoque, si potes, in tranquillum nos deducito.

JOC. Per Deos die mihi quoque, ô rex, cujus rei gratia tantam iram conceperis.

700 OED. Dicam: tibi enim a me major quam ab istis habetur reverentia: ob Creontem, qualia in me machinatus est.

JOC. Dic, si aperti criminis postulans litem ei moves.

OED. Occisorem me esse dicit Laii.

JOC. An ut qui id ipse compererit, an ut qui audierit ex alio?

705 OED. Immo vatem scelestum immittens, quippe quem sciat nunquam sibi temperare quo minus quidquid in mentem venerit impudenter effutiat.

JOC. At tu, omissa omni de istis, quæ dicere instituisti, cura, monitis meis, quæso, animum adverte, et disce mortalem esse neminem, qui divinandi artem vel minimum attingat. Quod quidem exemplis tibi confirmabo, remque in pauca conferam. Laii enim oraculum editum fuit olim, haud dicam Apolline ab ipso,
710 sed ab ejus famulis, illi in fatiis esse, ut a filio qui ex me illoque

natus foret, occideretur. Atque illum quidem peregrini latrones, 715
ut fama est, interfecerunt olim in trivio : puer autem ut natus
est, vix tres intercesserunt dies, atque illum pater, articulis pe-
dum ligatis, projiciendum famulis mandavit in avio monte. Et 720
ibi Apollo effectum non dedit, nec ut ille occisor fieret patris,
nec ut Laïus acerba, quam a filio metuebat, nece absumeretur.
Talia tamen præfinierant fatidicæ dictiones, quarum tu rationem
nullam habeas : si quam enim rem Deus investigari voluerit, 725
ipse illam facile manifestaverit.

OED. Quam mihi, ô mulier, istis auditis, fluctuat animus, pe-
tusque concutitur metu !

JOC. Quanam rursus cura sollicitatus hoc dicis ?

OED. Videor abs te audiisse Laïum occisum fuisse in trivio. 730

JOC. Scilicet ita ferebatur, necdum hæc fama desiit.

OED. Et ubi est locus, in quo casus ille accidit ?

JOC. Phocis quidem vocatur terra : scissa autem via in unum
a Delphis et a Daulia coit.

OED. Quamdiu vero est, ex quo ista facta sunt ? 735

JOC. Paulo ante quam hujus urbis regnum adeptus es, civi-
tati hæc renuntiata sunt.

OED. O Jupiter, quid me facere decrevisti ?

JOC. Quæ hæc tibi cura animum mordet, Œdipe ?

OED. Nondum percontare : verum dic mihi, qua forma fuit 740
Laïus, qua tunc erat ætate ?

JOC. Procero fuit corpore, tumque caput ei prima canitie
signabatur : forma autem tibi non admodum dissimilis erat.

OED. Væ mihi misero ! meipsum, ut videtur, atrocibus exse-
erationibus objeci modo insciens. 745

JOC. Quid ais, obsecro ? timeo sane te intuens, ô rex.

OED. Nimis male formido, ne oculatus ille sit vates : monstra-
bis autem clarius, si unum adhuc dixeris.

JOC. Paveo equidem ; tamen quæ rogabis, si sciam, di-
cam.

OED. Faciebatne cum paucis comitibus iter, an magna satelli- 750
tum manu, ut viri solent principes ?

JOC. Quinque erant simul omnes, et inter hos præco : rheda
autem una Laïum vehebat.

OED. Heu, heu ! hæc jam perspicua sunt : sed quis fuit,
quæso, conjux, qui vobis hæc facta retulit ? 755

JOC. Unus e famulis, qui solus evasit incolumis.

OED. Adestne nunc domi ?

JOC. Minime sane ; nam ex quo inde rediit, et regnum te vi-
dit potiri, Laïumque mortuum, impense me obsecravit, mea 760
presa manu, ut rus se mitterem ad pascendos greges, quo urbis
hujus a conspectu esset quam remotissimus. Adeoque illum ab-
legavi : dignus enim erat ille servus qui vel majus hoc auferret
beneficium.

OED. Quî fieri possit, ut nobis quam celerrime se rursus ex- 765
hibeat ?

JOC. Res in promptâ est ; sed qua gratia hoc expetis ?

OED. Metuo, mulier, ne multa nimis dicta sint mihi, ob quæ eum cernere volo.

770 JOC. Sed veniet ille quidem: interea vero digna videor esse, cui ea concedas, quæ te male habent, ô rex.

OED. Nec hoc tibi denegabo, quum in tantam expectationem sim erectus: cui enim potiori indicarem quam tibi, quandoquidem talis mihi fortuna contigit?

775 Mihi pater quidem erat Polybus Corinthius, mater autem Merope Dorica; habebatque inter Corinthios cives vir maximus, antequam casus mihi talis accidit, dignus quidem admiratione, non tamen tanta, quantam mihi iniecit, solitudine. Namque

780 in convivio vir quidam plus potus nothum me subdititiumque patri vocat inter pocula. Idque ego ægre ferens, ea ipsa die vix me continui: postridie vero matrem patremque conveni, remque ex illis quæsi: at illi audito hoc probro, indignatione exarsc-

785 runt contra eum qui dictum emiserat. Et ego quidem eorum sermone delectabar; tamen urebat me semper hoc dictum; alta enim mente infixum hærebat. Proinde clam patre et matre proficiscor Delphos: et me quidem Apollo dimisit sine ullo responso

790 ad ea quorum gratia veneram, alia autem misera et atrocia et luctuosa aperte prædixit, fore ut matri concumberem, sobolemque odiosam et intolerabilem hominibus producerem in lucem, patremque, qui me genuisset occiderem. Et ego, his auditis, Co-

795 rinthiæ terræ valedicens, solisque ex astris posthac conjecturam facturum, quam longe ab ea recessissem, fugere decrevi, donec eo pervenirem, ubi nunquam scelera et dedecora admittere possem, quæ tristia præmonstrarent oracula. Iter autem faciens, adeo

800 locos illos ipsos, ubi regem hunc periisse dicis: tibi que, uxor, verum eloquar. Quum iter pergerem prope illud trivium, ibi obviam mihi simul venere præcoque et vir, qualem tu ais, equis

805 juncta rheda vectus, et e via me rectorque rhedæ et ipse senex submovere voluerunt: tunc ego aurigam, qui me trudebat, percutio iratus: at senex, ubi me videt prope vehiculum incedentem, observans, medium caput duplici stimulo mihi feriit.

810 Non quidem par tulit pari relatum; sed confestim scipione percussus ab hac manu, supinus media ex rheda statim devolvitur: perimo quoque universos simul. Si autem ignoto illi viro aliquid

815 cum Laïo commune est, quis me est miserior? quisnam esse possit magis invisus Diis? quem nulli hospitem neque civium licet domo recipere, neque alloqui; sed ab ædibus pellere jubentur:

820 atque alius nemo fuit, quam ego, qui mihimet diras has imprecatus sum. Torum autem mortui meis ipsius manibus contaminio, per quas periit. Nonne sceleratus sum? nonne totus impuratus? quandoquidem exsulare me oportet, mihi que exsulanti nec meos

825 fas est videre, nec in patriam pedem ferre; aut matri meæ conubio jungi me oportet, et patrem occidere Polybum, qui me genuit et educavit. Nonne qui ab immiti dæmone hæc mihi

830 destinata judicaret, recte sentiret? Ne, quæso, ne, ô Deorum, sancta numina, videam hunc diem; sed prius ex mortalium oculis evanescam, quam contigisse mihi videam casum tam foedæ labis.

CH. Hæc quidem nobis, ô rex, tristia sunt : sed donec rem ex 835
præsente cognoveris, ne desperes.

OED. Id reliquum sane est adhuc mihi spei, pastorem illum
ut exspectem solum.

JOC. Ubi vero aderit, quâ fiet confidentior ?

OED. Hoc te docebo : si enim comperietur dicere eadem quæ 840
tu, tunc ego crimen omne effugero.

JOC. Quid vero ex me audisti, in quo momenti sit tantum ?

OED. Illum dicebas retulisse, Laïum a latronibus occisum fu-
isse. Quod si nunc quoque eundem dicet numerum, haud sane
eum ego occidi : non enim fieri potest ut unus quilibet pro plu- 845
ribus habeatur. Sed si virum unum solum dicet, tunc manifes-
tum erit facinus illud ad me vergere.

JOC. At scito rem ab illo sic nuntiatam fuisse, nec fas est ei
quod semel dixit mutare. Civitas enim tota hæc audiit, non ego 850
sola. Porro a priore si quid deflecteret sermone, non tamen Laïi
cædem certo ut debuit, congruenterque oraculo contigisse osten-
deret, siquidem enim Apollo declaravit gnati mei manu periturum
omnino. Atqui eum misellus ille neutiquam occidit, sed ipse in- 855
teriit prior. Quocirca vaticiniorum gratia neque huc neque rur-
sus illuc respexerim.

OED. Recte putas : attamen mitte aliquem, qui rure arcessat 860
operarium, et ne omiseris.

JOC. Mittam ocus : sed eamus intro : nihil enim faciam, nisi
quod tibi gratum fuerit.

CH. Utinam perpetua mihi contingat felicitas, venerandam
servanti sanctitatem verbis et factis omnibus, de quibus propositæ 865
sunt leges sublimes, cœlesti in æthere genitæ, quarum Olympus
pater est solus, neque eas mortale genus hominum peperit, neque
sane unquam oblivio delebit. Magnus in his inest Deus, neque 870
senio marcescit. Regalis fastus Injuriam parit : rex, ubi temere
multis se exsatiavit, quæ nec opportuna nec utilia sunt, illum In- 875
juria summo et abrupto in fastigio impositum, in exitium impel-
lit, unde frustra conatur aufugere. Quod autem urbi salutare
futurum est consilium, hoc ne irritum fieri sinat, Deum oro : 880
Deo non desinam unquam præside niti. Si quis autem factis di-
ctisve insolenter se gerit, ultricem Justitiam non veritus, nec Di- 885
vûm sedes venerans, male ille pereat, luatque pœnas infausta-
rum delictiarum, si justis non studebit lucris, nec ab impiis ab- 890
stinebit factis, aut non tangendis manus inferet demens. Quis
enim unquam vir istis deditus ab animo stimulos conscientiaæ ar-
cere poterit ? Namque si hæc impia facta honorem inveniunt, 895
quid me juvat sacris interesse choris ? Non amplius ibo ad sa-
crum terræ umbilicum venerandi gratia, nec ad delubrum quod
est Abis, nec Olympiam, nisi hæc oracula omnibus mortalibus 900
probabuntur. Sed ô qui imperas, si rite vocaris omnium rector,
Jupiter, ne hæc lateant te tuumque immortale semper regnum. 905
Res enim eo redit, ut spernant oracula olim Laïo reddita, nec eis
amplius fidem adhibeant : nusquam Apollo splendet honoribus ;
pessum eunt divina. 910

- JOC. O urbis hujus principes, in mentem mihi venit Deorum adire templa, sumptis in manus hisce velamentis et thure. Nimis enim suspenso animo quarumque curarum æstu fluctuat Œdi-
- 915 pus, nec, ut cordatum virum decet, nova ex veteribus colligit; sed cuivis se dat, si modo terrores nuntiet. Quando igitur admonendo nihil promoveo, ad te, ô Lycee Apollo, qui proximus ædi-
- 920 bus nostris accolis, supplex venio hisce cum muneribus, ut piam aliquam solutionem des mali: nam torpemus jam omnes, percussum illum cernentes, ut gubernatorem navis.
- 925 NUNT. Num a vobis, hospites, discere queam, ubi regis sit Œdipi domus? Quin magis ipse ubi sit dicite, si scitis.
- CH. Hæ sunt quidem illius ædes, et ipse intus, ô hospes: mulier autem hæcce liberorum ejus mater.
- NUNT. Utinam et ipsa beata sit, et cum beatis usque verse-
- 930 tur, illius quum sit perfecta conjux!
- JOC. Idem tibi contingat, hospes! dignus enim es bona ob verba: sed dic qua gratia venisti et quid nuntiaturus.
- NUNT. Bona domuique et marito tuo, mulier.
- 935 JOC. Quænam illa sunt? et unde nobis advenis?
- NUNT. E Corintho: quod autem dicturus sum, gratum tibi fore opinor: quidni enim? tamen et forsitan dolebis.
- JOC. Quid rei est? quamnam sic duplicem vim obtinet?
- 940 NUNT. Regem creabunt Œdipum terræ Isthmiæ incolæ, ut illic ferebatur.
- JOC. Quid vero? annon senex Polybus regno potitur adhuc?
- NUNT. Non sane, quandoquidem illum mors in sepulcrum condidit.
- JOC. Quid narras? an mortuus est Polybus?
- NUNT. Si non vera dico, mori non recuso.
- 945 JOC. Famula, quid cessas introire, et hæc quam celerrime hero dicere? O Deorum oracula ubi estis? hunc virum ne occideret metuens olim Œdipus e patria profugit: et nunc ille fato suo interiit, nec ab Œdipo omnino.
- 950 OED. O carissimum conjugis Jocastæ caput, quid me foras huc evocasti?
- JOC. Audi hunc virum, et quum audieris, considera veneranda quo cesserunt Dei oracula.
- OED. At hic quis est tandem? et quid affert mihi?
- 955 JOC. Venit e Corintho, patrem tuum nuntiaturus non amplius vivere Polybum, sed mortuum esse.
- OED. Quid dicis, hospes? tu ipse mihi rem significa.
- NUNT. Si hoc primum oportet me diserte dicere, pro certo scias, eum vita cum morte commutata ad plures abiisse.
- 960 OED. Dolusne eum sustulit, an in morbum incidit?
- NUNT. Senilia corpora leve momentum sternere leto solet.
- OED. Morbo, ut videtur, absumptus est miser.
- NUNT. Ita sane, et longo, quod vivendo emensus est, tempore.
- OED. Vah, vah! quid ergo, uxor, respiciat aliquis fatidicas
- 965 Delphis aras, aut in aëre clangentes alites, quibus auctoribus ego

perempturus eram patrem meum? Ille vero extinctus conditus est sub terra: at ego qui hîc sum ensem in eum non strinxi: nisi forte mei desiderio contabuit, adeoque sic a me occisus dici 970 possit. Ergo jacet apud inferos Polybus, abstulitque secum quæcunque edita fuerant nullius pretii oracula.

JOC. Annon ego ista tibi prædixi pridem?

OED. Dicebas quidem; at ego metu transversus agebar.

JOC. Ne ergo quicquam horum posthac in animum inducas. 975

OED. Quî vero thalamum matris vereri desistam?

JOC. Quid metuat homo, quum res humanas omnes verset Fortuna, nullius autem rei providentia certa sit? optimum est temere vivere, ut quisque possit. Tu vero ne metuas cum matre 980 congressus: multi enim jam in somniis homines sibi visi sunt cum matre corpus miscere. Sed ista qui nihili esse ducit, facillime vitam agit.

OED. Recte hæc omnia tibi dicta forent, nisi viveret adhuc mater mea: at quando superest, quamvis recte loquaris, fieri non 985 potest quin timeam.

JOC. Atqui magnum argumentum est sepulcrum patris.

OED. Magnum, intelligo: attamen dum vivit illa, est cur metuam.

NUNT. Quæso, quænam est illa mulier, quæ vobis terrorem injicit?

OED. Merope, ð senex, quæ cum Polybo nupta fuit. 990

NUNT. Quid est autem cur illam metuatis?

OED. Divinum oraculum, ð hospes, idque horribile.

NUNT. Potestne dici, an nefas est quemvis alium scire?

OED. Maxime: dixit enim Apollo olim me cum mea ipsius 995 matre concubiturum, et sanguinem paternum manibus meis haustum. Quapropter jam olim a Corintho procul habitare cœpi: feliciter sane; sed tamen parentum conspectu frui suavissimum est.

NUNT. Numnam istorum ob metum illinc abiisti exsul? 1000

OED. Tum etiam ut patris ne fierem occisor, senex.

NUNT. Quidni ergo te, ð rex, ab hoc timore libero, siquidem benevolo erga te sum animo?

OED. Sane condignam tibi referrem gratiam.

NUNT. Atqui hanc maxime ob causam veni, ut, ubi domum 1005 reversus fueris, aliquid mihi facias boni.

OED. At nunquam parentes meos conveniam.

NUNT. O fili, manifeste apparet, te nescire quod agis.

OED. Quomodo, ð senex? per Deos doce me.

NUNT. Si horum gratia a domo refugis. 1010

OED. Metuo utique ne mihi Apollo evadat veridicus.

NUNT. Num ne quid piaculi a parentibus contrahas?

OED. Hoc ipsum, senex, hoc me semper territat.

NUNT. Nostin', amabo, nullam esse cur timeas causam?

OED. Quidni vero, siquidem his parentibus natus sum? 1015

NUNT. Quia genere tibi nullo modo conjunctus fuit Polybus.

OED. Quid narras? annon Polybus me genuit?

- NUNT. Tantumdem ut ego, et nihilo magis.
 OED. At quomodo genuisse et non genuisse idem sit?
- 1020 NUNT. At neque te genuit ille, nec ego.
 OED. Quare igitur filium me nominabat suum?
 NUNT. Quia te olim a manibus meis dono acceperat; hoc scias.
 OED. Et adeo dilexit acceptum ab aliena manu?
 NUNT. Scilicet quia dudum carebat liberis.
- 1025 OED. Tu vero emptum me aliunde, an genitum ex te ei dedisti?
 NUNT. Inventum nemorosis Cithæronis in recessibus.
 OED. Quanam vero gratia locos illos adibas?
 NUNT. Ibi montanis gregibus præfectus eram.
 OED. Pastor itaque eras mercenarius erraticam vitam degens.
- 1030 NUNT. Tuus quidem, ô nate, servator illo tempore.
 OED. Quid mihi in illa calamitate acciderat mali, quum me sustulisti?
 NUNT. Id articuli pedum tuorum indicare possint.
 OED. Hei mihi! quid hoc vetus commemoras malum?
 NUNT. Vincetos loro trajecto solvi tuos pedes.
- 1035 OED. Monumenta sane illa nactus sum, quibus non est quod glorier.
 NUNT. Ita ut ab hoc casu nomen sortitus sis, quod habes.
 OED. O per Deos, patrisne an matris jussu expositus fui? dic mihi.
 NUNT. Nescio: qui te dedit mihi, melius hoc noverit.
 OED. An ergo ab alio me accepisti, nec ipse invenisti?
- 1040 NUNT. Non; sed pastor alius tradidit mihi.
 OED. Quis ille? potin' es mihi hoc declarare?
 NUNT. Quidam ex familia Laii dicebatur esse.
 OED. An ejus, qui hujus urbis rex olim fuit?
 NUNT. Maxime: hujus viri ille erat pastor.
- 1045 OED. An vivit ille adhuc, ut videre eum queam?
 NUNT. Id vos hujus urbis incolæ optime scire potestis.
 OED. Vestrûmne aliquis est, qui hîc adestis, qui pastorem illum noverit, quem hic memorat, seu ruri eum, seu hîc in urbe conspicatus? Indicate; nam hæc retegî tempus postulat.
- 1050 CH. Arbitror equidem neminem alium esse, quam rusticum illum, quem tu modo cupiebas videre: verum hoc omnium optime Jocasta dixerit.
- 1055 OED. Uxor, cogitasne illum quem modo venire jussimus, eundem esse quem hic dicit?
 JOC. Quis autem, quem dixit? ne sis sollicitus, temereque dicta ne meminisse velis.
 OED. Nequaquam fiet, ut, quum ego ceperim indicia tanta, manifestum non reddam quibus ex parentibus ortus sim.
- 1060 JOC. Ne, per Deos, si qua tibi vitæ tuæ cura est, hoc exquiras.
 Satis sit me afflictam esse.
 OED. Bono animo es: tu enim, etsi a tertia inde usque matre apparuero tripliciter servus, nihilo deterior eris.

JOC. Tamen obtempera mihi, obsecro : ne hoc facias.

OED. Non obtemperabo, quin ista exquiram certo.

1065

JOC. Atqui benevolo erga te animo, quæ optima sunt, tibi suadeo.

OED. Sed optima illa dudum mihi molesta sunt.

JOC. O infauste, utinam nunquam resciscas, qui sis !

OED. Ocius mihi aliquis pastorem huc adducat : hanc autem, sine opulento gaudere genere.

JOC. Heu, heu, miser ! hoc enim solum est, quo te nunc compellem, nec quidquam aliud a me posthac audies.

CH. Quid, Œdipe, sic uxor abiit, acri concita dolore ? metuo ne ex hoc silentio erumpant mala.

1075.

OED. Quidquid volet, erumpat ; at ego natales meos, etiamsi obscuri sint, cognoscere volam. Illam, quippe quæ, ut mulier, spiritus altos gerit, pudet forte ignobilis generis mei. Ego vero me Fortunæ filium esse ratus, quæ mihi prospera est, infamiam non subibo notam. Hac enim matre natus sum ; cognati autem menses parvis me magnisque distinxerunt rebus. Tali autem quum sim origine, fieri non potest, ut adeo diversus deprehendar, ut natales meos investigasse nolim.

1085.

CH. Si quid ego conjectura auguror, nec me fallit animus, non te, Cithæron, Olympum testor, non te latebit, simul ac crastina dies splendidum extollet jubar, ut te venerabimur tanquam popularem et altorem et parentem Œdipi, choreisque celebrabere nostris, ob beneficium quo reges meos affeceris. Ista tibi, malorum depulsor Apollo, ista sint placita ! Quis te, fili, quis te genuit immortalium ? num qua Nympha cum Pane montivago congressa, aut cum Apolline ? gaudet enim hic etiam nemorosis jugis. An te Cyllenes rex, an Bacchus summos qui colit montes, accepit inventum ab aliqua Nympharum Heliconiadum, quicum ludere solet ?

OED. Si me par est, ô senex, conjecturam facere de homine, cui nihil unquam mecum fuit commercii, quem quærimus dudum, pastorem videre mihi videor. Congruit enim senilis ætas ; huicque viro æqualis est : maxime vero eos, a quibus adducitur, ut famulos meos agnosco. Sed tu certius hoc noveris, qui forte pastorem illum antea videris.

CH. Novi scilicet, certa res est. Nam vir fuit Laius, si quis alius, fidus, ut pastorem decet.

OED. Te primum rogo, Corinthie hospes, num hunc dicis ?

1120

NUNT. Hunc ipsum, quem intueris.

OED. Heus tu senex, adspice me contra oculos, et responde mihi ad ea quæ te rogabo. Tunc eras olim Laii ?

FAM. Servus eram, non emptus, sed domi educatus verna.

OED. Quodnam procurabas opus, quodve fuit tuum vitæ genus ?

FAM. Greges pascendo maximam vitæ partem transegi.

1125

OED. Quænam incolebas maxime loca ?

FAM. Modo Cithæronem, modo vicinos saltus.

OED. Meministin' ergo hunc virum illic cognovisse ?

- FAM. Quid rei agentem? ecquem mihi refert virum?
- 1130 OED. Huncce, qui adest. Aut aliquid cum eo habuisse commercii?
- FAM. Non ita, ut subito possim memoriter dicere.
- NUNT. Neque hoc mirum est, here. Sed quæ excidere, jam ei clare in memoriam reducam. Nam satis scio illum meminisse, quando in Cithæronis locis, ubi ille duos, ego unum pascebam gregem, conversatus est mecum tres totos menses a vere adulto ad Arcturi occasum; hieme autem jam imminente, meam ego in casam pecus coëgi, ille autem jam in Laïi stabula.
- 1135 Ecquid eorum quæ dico, sic factum est, anne?
- FAM. Vera dicis, etsi a longo tempore.
- NUNT. Age, dic jam: meministine, te puerum mihi tunc quemdam dedisse, quem educarem ut peculiarem mihi?
- FAM. Quid est? quamobrem tu istuc inquiris?
- 1145 NUNT. Hic ipse est, amice, qui tunc erat puer.
- FAM. I in malam crucem. Quin taces?
- OED. Ah, virum hunc ne castiga, senex: tua enim magis, quam illius, dicta castigatore egent.
- FAM. Quid vero, optime here, peccavi?
- 1150 OED. Quia de puero nihil indicas, quem ille inquit.
- FAM. Nescit enim quod dicit, et temere ista movet.
- OED. Tu bona cum gratia non dices, sed malo hercle tuo dices.
- FAM. Ne, per Deos obsecro, senem me verberato.
- OED. Non aliquis ocus retortas tergo manus hujus ligabit?
- 1155 FAM. Infelix ego! sed quare? quid nosse vis?
- OED. Puerumne huic dedisti, de quo ille inquit?
- FAM. Dedi. Utinam vero periissem hac ipsa die!
- OED. At eo res tibi redibit, nisi verum dixeris.
- FAM. Multo etiam magis, si dixerero, peribo.
- 1160 OED. Vir hic, ut videtur, moras quærit.
- FAM. Haud sane ego: nam dudum dixi me dedisse.
- OED. Unde acceptum? tuumne, an cujusvis alius?
- FAM. Haud equidem meum dedi: sed a quodam acceperam.
- OED. Quonam ab cive hujus urbis, et a qua domo?
- 1165 FAM. Ne, per Deos, ne, here, plura sciscitare.
- OED. Periisti, si hæc iterum te rogabo.
- FAM. Ergo quidam erat ex familia Laïi.
- OED. Num servus, aut quis erat ex illius genere?
- FAM. Væ mihi! jam eo res rediit, ut horrendum malum mihi dicendum sit.
- 1170 OED. Et mihi audiendum: attamen audire certum est.
- FAM. Illius quidem profecto filius dicebatur esse: quæ vero domi est tua uxor optime dixerit, ut se hæc habeant.
- OED. An ergo ipsa tibi puerum tradidit?
- FAM. Scilicet, ô rex.
- OED. Qua gratia?
- FAM. Ut eum interficerem.
- 1175 OED. Ipsane, quæ pepererat, misera!

FAM. Tristium oraculorum metu.

OED. Quorumnam?

FAM. Daturum eum neci suos parentes prædictum fuerat.

OED. Cur igitur huic seni puerum tu dedisti?

FAM. Miseritus, here; et quia illum credidi in aliam regionem, unde ipse erat, ablatum puerum: at ille mala ad maxima 1180 servavit. Si enim is es, quem hic dicit, scito te infelicem esse.

OED. Hei, hei! omnia jam evadent manifesta. O lux, ultimum te nunc videam! qui aperte natus sum e quibus non oportuit, cumque quibus non oportet, consuesco, et quos non oportuit interfeci. 1185

CH. Heu, genera mortalium, quam vos, quamdiu vivitis, eodem in loco, quo nihil, numero! Quis enim, quis homo plus felicitatis obtinet, quam quantum opinione concipit? eamque 1190 quum concepit, tamen corrumpit. Tuum igitur exemplum habens, tuam fortunam, tuam, inquam, ô infelix Œdipe, mortali- 1195 lium neminem beatum prædico; qui mira ingenii solertia ad summum felicitatis culmen evectus es; ô Jupiter! qui perempta curvis unguibus rapace virgine, perplexi carminis vate, contra 1200 civium cædes propugnaculum patriæ meæ exstitisti, unde rex meus vocaris, et maximos honores adeptus es, magnis in Thebis imperium obtinens. Nunc autem, ut audio, quis te miserior? quis in ærumnis, quis immani in noxa æque demersus vitæ vicis- 1205 situdine? Q inelytum Œdipi caput! cui unus et idem sufficit portus, quo filius et pater et sponsus excipereris. Quomodo, quo 1210 tandem modo paterni te sulci ferre silentio potuere tam diu? Invitum te deprehendit omnia cernens tempus: damnat inauspicatas pridem nuptias genitoris simul et geniti. O Læii proge- 1215 nies, utinam vidissem nunquam! te enim vehementer deploro magnis ejulatus. Ut vera tamen dicam, recepique spiritum per 1220 te, et per te sopivi meos oculos.

INT. O hujus urbis dignitate principes, qualia facinora audietis? qualia et videbitis? quantumque haurietis luctum, siquidem serio adhuc vobis curæ est Labdacidarum domus? Credo enim neque Istrum, nec Phasin abluere atque expiare posse flagitia quæ in hac domo latent, quæque mox in lucem proferentur, sponte, nec ullo cogente, admissa. Malorum vero ea maxime 1230 dolent, quæ ultro arcessuntur.

CH. Deest quidem nihil, quin acerbissima sint, quæ prius rescivimus: ad illa vero quid ultra nuntias?

INT. Ut paucissimis et ego dicam, et vos intelligatis, interiit 1235 divum Jocaste caput.

CH. O multipliciter miseram? quænam illi causa mortis fuit?

INT. Sibimet ipsa. E factis autem quod maxime doleret, abest: non enim rem datur cernere. Tamen, quantum ego memoria teneo, audies illius miseræ casus acerbos. 1240

Ut enim flagrans ira intra vestibulum se abripuit, recta contendit ad geniales thalamos, comas lacerans utraque manu: ubi autem intro concessit, oclusis foribus, invocavit Læium jampri- 1245

- dem mortuum, antiquorum congressuum memoriam repetens, unde is ortus, a quo periisset ipse, se matrem relinquens suo pte filio infandis nuptiis parituram liberos; deploravitque lectum,
- 1250 ubi duplici flagitio ex marito maritum, liberosque ex liberis peperisset. Quo vero deinde modo perierit, nescio. Clamore enim magno irrupit Œdipus, ob quem non licuit illius inspectare casum:
- 1255 sed in ipsum huc illuc cursitantem oculos intendimus. Impetu enim ferebatur, nos rogans ut gladium sibi daremus, et ubi conjugem non-conjugem, maternumque inveniret geminum arvum suique et liberorum. Furenti autem indicavit Deus nescio
- 1260 quis; nullus enim dixit homo eorum qui aderamus illi. Tum ille horribiliter exclamans, recta, tanquam si viam quis præmonstraret, geminas fores insultat calcibus, funditusque evellit cava claustra, atque in cubiculum irruit, ubi demum conspeximus pensilem
- 1265 mulierem, tortilibus suspendiis implicitam. Ille vero ubi eam videt, horrendum infremens miser, suspensam restim expedit. Sed postquam misera humi prostrata jacuit, visu horribilia consecuta sunt. Namque avulsis ab illius stola aureis fibulis quibus sub-
- 1270 nexa erat, illas attollens oculorum orbis sibi confodit, talia dicens: *illos neutiquam visuros nec quæ passus esset, nec quæ patrasset mala, sed tenebris mersos in posterum, quos non oporteat,*
- 1275 *visuros, quosque cuperet ipse, non agnituros.* Talia dum imprecatur, ingeminat plagas elevatis palpebris: simulque cruentæ populæ gemas rigabant: nec raræ lenti sanguinis distillabant guttæ, sed ater lacrymarum imber cruoris mistus grandinibus
- 1280 effluebat. Atque ista a duobus, non ab uno tantum, exorta sunt mala, sed viri et uxoris commista calamitas. Antiqua autem felicitas olim quidem vero nomine felicitas appellabatur; at nunc hac ipsa die in gemitus, in noxam, in mortem, in dedecus
- 1285 conversa est: malorum quotquot sunt omnium nomina, nulum hîc abest.

CH. Nunc autem miser ille quo in malo versatur?

- INT. Clamat ut claustra relaxentur, atque ostendat aliquis omnibus Cadmi civibus illum patris occisorem, illum matris—impia loquens, nec a me referenda: quippe qui certus sit semet ex
- 1290 hac terra ejicere, nec amplius manere domi, quibus ipse se devovit, diris obnoxius. Auxilio utique et ductore aliquo indiget: nam vis doloris major est, quam quæ tolerari possit. Ostendet
- 1295 autem et tibi: hujus enim januæ panduntur claustra: moxque spectaculum videbis ejusmodi, quod vel hosti misericordiam moveat.

- CH. O atrox adspectu clades! ô atrocissima omnium, quas
- 1300 mihi videre unquam contigit! Quis te, ô miser, invasit furor? quis Deus majora maximis malis tuæ infelici sorti adjecit? heu, heu, infelix! Verum ne quidem intueri te possum, multa licet
- 1305 cupiam sciscitari, multa audire, multaque videre; talem mihi horrorem incutis.

- OED. Hei, hei, hei, hei, heu, heu miser ego! ubi terrarum
- 1310 feror infelix? vox mihi quonam avolat in auras sublata? ô fortuna quonam evasisti?

CH. In horrendam calamitatem, auditu et visu trucem.

OED. O tenebrarum quibus me condidi caligo detestabilis, ut me involvis infinita, insuperabilis, et immedicabilis! hei mihi, hei 1315 mihi iterum! quam acres præsentium dolorum pungunt me simul aculei, et præteritorum malorum memoria!

CH. Nec sane mirum est, tot in malis duplicem te luctum et 1320 duplicia ferre mala.

OED. Io amice! Tu quidem constanti adhuc fide mihi famularis; sustines enim adhuc me cæcum curare. Vah! quippe me 1325 non lates; sed clare agnosco, quamvis tenebris obvolutus, tuam vocem tamen.

CH. O quam dira molitus es! quomodo sustinuisti sic oculos corrumpere? quis te impulit Deorum?

OED. Apollo, amici, Apollo is fuit, qui mala confecit mea, qui 1330 mihi hunc acerbum invexit casum. In oculos involavit mihi nemo; at ipse ego infelix eos confodi. Quid enim attinebat me videre, cui quidem videnti nihil erat visu suave? 1335

CH. Ita est, quemadmodum tu dicis.

OED. Quid tandem, quæso, amici, superest mihi, quod aut videre, aut amare, aut cujus affatus accipere cum voluptate possim? Abducite me ex his locis quam celerrime, abducite, amici, pestem 1340 maximam, diris caput devotissimum, mortaliumque omnium in- 1345 visissimum Diis.

CH. Infelix ob istum animum et calamitatem pariter! quam vellem nunquam agnovisses qui sis!

OED. Pereat, quicumque is fuit, qui projecto mihi silvestribus in pascuis sæva pedum solvit vincula, et a morte me liberatum 1350 servavit, nulla cum mea gratia! si enim tum periissem, non essem 1355 amicis, et mihi tanti doloris causa.

CH. Id factum et ego vellem.

OED. Tunc neque patris peremptor exstitissem, nec sponsus dicerer illius a qua natus sum. Nunc vero miser sum, impiorum 1360 filius, sobolem suscepi ex ea quæ me ipsum peperit: denique si quid usquam pejus est malo malum, id sortitus est Œdipus. 1365

CH. Nescio quomodo tua laudem consilia: præstantius enim foret tibi non omnino esse, quam cæcum vivere.

OED. Ista quidem non optima ratione sic confecta esse, ne 1370 mihi demonstrare contende, neque consule amplius. Nescio etenim, si videns inferos adiissem, quibus oculis patrem coram intueri sustinuissem, quibus adeo miseram matrem, quos in duos atrociora admisi scelera, quam quæ suspensio lui possint. At, quæso, ju- 1375 cundum ne dices futurum fuisse mihi liberorum adspectum, eo quo progeniti sunt modo, in lucem editorum? haud sane oculis meis unquam. Nec urbem intueri possim, nec mœnia, nec Deorum sacra delubra, quibus miserrimus ego, solus virorum, qui Thebis 1380 versantur, me ipsum pulcherrime privavi, ipse prædicans ab omnibus expellendum esse impium illum, quem Dii ipsi impurum declarassent, et Laii natum semine. Quam ego scelerum meorum labem quum ipse palam revelassem, rectisne oculis hosce intueri 1385 poteram? minime sane: sed et auditus fontes, sonique per aures

meatus si possent obstrui, non temperassem sic etiam obturare
 miserum meum corpus, ut cæcus simul et surdus essem : quippe
 1390 sensu carere dulce est in malis. Io Cithæron, quare me suscepisti ?
 cur non acceptum statim me peremisti, ut nunquam hominibus
 palam facerem unde natus essem ? O Polybe et Corinthe, et pa-
 1395 terna, ut dicta es, antiqua domus, qualem me pulchritudinis spe-
 ciam, malorum obductam ulceri, enutriistis ! nunc enim et ipse
 malus, et ex malis natus deprehendor. O trivium, et abdita con-
 1400 vallis, saltusque, et angustiae in trium viarum compito, quæ pa-
 ternum meum sanguinem meis ipsius a manibus bibistis, ecquid
 mei meministis adhuc, quale facinus apud vos patrarim, qualiaque
 deinde, postquam huc veni, commiserim rursus ? O nuptiae, nu-
 1405 ptiae, genuistis nos, et postquam genuistis, remisistis idem semen,
 et in lucem edidistis patres, fratres, liberos, sanguinem cognat-
 um, sponsas, uxores, matresque, et quotquot inter homines tur-
 pissima censentur flagitia. Sed, quandoquidem loqui haud fas est,
 1410 quæ factu turpia sunt, per Deos obsecro, quam celerrime me ali-
 cubi extra urbem occultate, vel occidite, vel in mare abjicite, ubi
 non amplius me videatis. Ite, miserum virum ne dedignemini
 manu contingere ; obtemperate, ne formidatis : mea enim mala
 1415 nullus valet præter me ferre mortalium.

CH. At eccum ad ea quæ petis commodum advenit Creon,
 penes quem est et facere et consulere, siquidem solus relictus est
 tui loco hujus urbis custos.

1420 OED. Hei mihi ! quonam sermone eum compellabo ? quæ mihi
 apud eum merito fides esse possit, qui prius in eum omnimodis
 repertus sum injurius ?

CR. Non ut derisor, Œdipe, veni, nec ut quidquam tibi expro-
 brem priorum tuarum calamitatum. Sed si mortalium non reve-
 1425 remini genus, saltem supremi Solis omnium altricem flammam
 vereamini, ne tale piaculum sic apertum exhibeatis, quod neque
 terra, nec cælestis imber, neque lux ipsa perferet. Sed quam ce-
 1430 lerrime hunc intro abducite. Cognatos enim cognatorum mala
 maxime videre, solosque audire, fas et æquum postulant.

OED. Per Deos, quandoquidem meam de te opinionem fefel-
 listi, qui vir optimus veneris ad me virum pessimum, obtempera
 mihi : e re enim tua, non e mea, loquar.

1435 CR. Et quidnam est, quod me tam enixe petis ?

OED. Ejice me ex hac terra, quam ocissime, ut sim ubi mor-
 talium neminem possim alloqui.

CR. Fecissem utique, ne nescias, nisi prius a Deo exquirere
 vellem, quid facto opus sit.

1440 OED. At illius omnis patet dictio, nempe oportere parricidam
 me impiumque perimere.

CR. Sic quidem ista dicta sunt : attamen, ut præsens est rerum
 status, melius est quærere quid sit faciendum.

OED. Itane ergo de infelici homine Deum consuletis ?

1445 CR. Etenim præsens tua fortuna fidem Deo conciliare possit.

OED. Tibi vero mando, teque adhortor, ut eam quæ intus
 jacet, ut tibi videbitur, sepeliri cures : hoc enim te tuis officium

præstare decet. Me vero non est ut postulet paterna hæc urbs 1450
 viventem incolam habere : sed sine me habitare in montibus, ubi
 meus dicitur Cithæron ille, quem viventi mihi proprium sepul-
 crum mater constituit et pater, ut, sicut illi me morti destinave-
 runt, moriar. Quamquam satis certe scio, me neque morbo, 1455
 neque alio quovis modo periturum fuisse : non enim unquam
 morti jam traditus, ereptus liberatusque fuisset, nisi ad aliquod
 atrox malum essem reservatus. Sed fatum meum quo ire cœpit,
 eat. Liberorum autem meorum, marium quidem ne mihi, Creon,
 curam suscipe : viri sunt : proinde, ubicunque futuri sint, victus 1460
 penuria non laborabunt : at infelices miserandasque meas filias,
 quibus nunquam seorsum a me mensa apposita fuit ; sed quod-
 cunque ego attingebam cibi, ejus et illæ partem accipiebant sem- 1465
 per, has tibi curæ esse volo : maximeque te rogo, ut mihi per-
 mittas manibus meis eas contingere, earumque coram deplorare
 infortunia. Age, permitte, ô rex, age, ô generosa stirpe edite ;
 manibus si contingam, ita tenere eas mihi videbor, ut quum visu 1470
 fruerer. Quid dicam ? anne carissimas filias audio fletus fun-
 dentes, meique miseritus Creon dulcissima mihi misit sobolis meæ
 pignora ? Verumne dico ? 1475

CR. Dicis profecto : ipse enim ego hæc tibi præbeo, sciens
 quam dudum hujus oblectamenti desiderio tenearis.

OED. At tibi prospera omnia eveniant, et te studium ob hoc
 Deus melius custodiat quam me ! O filiæ, ubinam estis ? huc 1480
 adeste, venite ad hasce meas fraternas manus, quæ genitoris vestri
 nitentes prius oculos, ita uti nunc videtis, concinnarunt : qui vo-
 bis, ô gnatæ, re nec visa nec cognita, genitor exstiti unde ipse 1485
 genitus fueram. Enimvero vos deploro, tametsi intueri non pos-
 sum, cogitans quam acerba futura sit vita, quæ vobis inter homi-
 nes degenda superest. Quos enim civium adibitis cœtus, quæ 1490
 festa, unde non ipsæ vice spectaculi defletæ domum reversuræ
 sitis ? Ast ubi jam ad nubilem veneritis ætatem, quis ille erit, quis
 audebit, ô gnatæ, tot et tanta suscipere dedecora, quæ generi in-
 hærent meo, parentibus vestris vobisque simul exitialia ? Quid 1495
 enim malorum abest ? patrem pater vester peremit suum ; corpus
 miscuit cum matre, unde ipse satus erat, et ex iisdem suscepit
 vos, unde ipse natus est. Hæc audietis probra. Itane vos quis- 1500
 quam ducet domum ? nemo futurus est, ô gnatæ ; sed videlicet
 incultas vos inuuptasque male perire necesse erit. At, ô fili Me-
 nœcei, quando quidem solus tu illis relictus es pater, (nos etenim,
 qui genuimus, ambo periimus,) ne eas patiari mendicas, conjugii 1505
 expertes, huc illuc errantes, quum tuæ cognatæ sint ; nec pari
 eas mecum premi calamitate velis : at miserere earum, quas tan-
 tillas vides, omnique destitutas præsidio, præterquam quod ad te
 attinet. Annue, ô generose, daque fidem manu. Vos autem, ô 1510
 filiæ, si per ætatem intelligere possetis, multis commonerem :
 nunc vero hoc a me votum habetote, ut, ubicunque opportunum
 erit, transigatis ævum, vitæque meliorem sortem nanciscamini,
 quam qui vos genuit pater.

CR. Satis est. Nam quo te luctus abripit ? Quin intra domum. 1515

OED. Parendum est, etsi jucundum non est quod jubet.

CR. Omnia enim tempestiva pulchra sunt.

OED. Scin ergo qua conditione ibo?

CR. Dices, tuncque sciam, quum audiero.

OED. Ut terræ hujus finibus procul me extermines.

CR. Quod a me petis, in Deo situm est.

OED. At Deis, si quis alius, invisus sum ego.

CR. Proinde consequeris id ociter.

1520 OED. Verumne dicis?

CR. Quippini? quod enim non sentio, haud loqui soleo temere.

OED. Jam ergo me hinc abduc.

CR. Vade igitur amissis puellis.

OED. Ne quæso illas a me divelle.

CR. Ne obtinere cuncta postules: nam quæ obtinuisti antehac, non tibi in commodum vitæ cesserunt.

1525 CH. O patriæ Thebæ incolæ, adspicite; hic Œdipus qui fama celebrata solvit ænigmata, optimusque vir fuit, qui non favorem civium nec fortunas respexit, in quantam procellam diræ calamitatis incidit. Quare observans donec supremum illum diem videris, neminem qui mortalis natus sit beatum prædices, prius-

1530 quam vitæ terminum transierit, nihil triste passus.

SOPHOCLIS
ŒDIPUS COLONEUS.

DRAMATIS PERSONÆ.

ŒDIPUS.

ANTIGONE.

HOSPES.

CHORUS ATTICORUM SENUM.

ISMENE.

THESEUS.

CREON.

POLYNICES.

NUNTIUS.

SOPHOCLIS

ŒDIPUS COLONEUS.

OED. CÆCI senis filia Antigone, quænam ad loca, quorum-ve hominum ad urbem pervenimus? Quis erronem Œdipum hodie exiguis excipiet donis, modicum petentem, et adhuc modico minus accipientem, eoque tamen contentum? Namque mea ærumnæ, et longa ætas, tertioque loco generosa animi indoles hæc boni docent consulere. Sed, ô filia, si quem hominem vides vel profana in exedra sedentem, vel sacro in luco, siste me et colloca, ut percontemur quo tandem in loco simus. Peregrini enim venimus, ut a civibus edocti, quod facto opus sit, exsequamur.

ANT. O calamitose pater Œdipe, turres quæ cingunt oppidum, quantum videre licet, procul sunt: locus autem hic sacer est, ut manifestis ex indiciis colligo, quippe qui lauro, olea et vitibus crebris consitus est; intus vero frequentes lasciniæ dulces ore fundunt sonos. Huc conside in hoc rudi saxo; longiorem enim quam pro sene confecisti viam.

OED. Colloca nunc me et custodi cæcum.

ANT. Satis longa consuetudine assuevi hoc facere, ut me moneri opus non sit.

OED. Potesne, quæso, certum me facere, quo loco constiterimus.

ANT. Athenas quidem novi; sed locum hunc ignoro. Illud enim nobis dixit rogatus quivis viator. Sed quis hic locus sit, visne ut progressa exquiram?

OED. Admodum, filia; idque maxime, num sit habitabilis.

ANT. Atqui habitatus est. Sed abire me non opus esse arbitror: eccum enim virum prope nos video.

OED. Accedentemne huc et festinantem? 30

ANT. Quin jam præsentem. Itaque quidquid e te tua videbitur, proloquere; nam vir adest, quem dixi.

OED. O hospes, postquam ex hac audivi, quæ pro me et pro te videt, te opportunum advenire speculatorem, qui ea nobis expedias, de quibus incerti sumus— 35

HOS. Priusquam plura scisciteris, ex ista sede abi: nam tenes locum, quo intrare nefas est.

OED. Quis ergo locus est? Cui Deorum sacer est?

HOS. Quem neque tangere, nec habitare fas est. Terribiles
40 enim eum tenent Deæ, Terræ et Erebi filiæ.

OED. Quasnam, audito venerando nomine, invocaverim?

HOS. Omnia cernentes Eumenidas eas appellare solet hic populus: sed alia alibi placent.

45 OED. Utinam ergo propitiæ me accipiant! quippe ex hoc loco non excessero unquam.

HOS. Quid hoc rei est?

OED. Signum ad fortunas meas pertinens.

HOS. Haud sanè privatim te ex hoc loco abigere ausim: sed re ad cives delata rogabo quid facto opus sit.

OED. At per Deos te obsecro, hospes, ne me talem mendicum
50 ita despiciatui habeas, ut nolis mihi declarare, quæ te enixe rogo.

HOS. Significa quid velis; non enim a me contemptus eris.

OED. Quis hic locus est, obsecro, in quo constitimus?

HOS. Quæ quidem ego scio, ex me audies omnia. Locus hic
55 quidem totus sacer est; tenet autem eum verendus Neptunus, et ignifer Deus Titan Prometheus; quodque nunc calcas solum, id terræ hujus appellatur æreum limen, Athenarum firmamentum:
60 at vicina arva equestrem Colonum præsidem suum gloriantur esse, atque ex eo communi nomine omnes appellati sunt. Hæc ita sunt, ut dico, hospes, non fama magis quam ipso usu nota.

OED. Numnam hisce in locis habitant homines aliqui?

65 HOS. Certe, et quidem ab hoc deo nomen habentes.

OED. Regnumne quispiam hîc tenet, an penes multitudinem imperium est?

HOS. Hæc loca a rege, qui urbi præest, gubernantur.

OED. Is vero quisnam est, qui jure et viribus dominatur?

HOS. Theseus vocatur, Ægei, qui ante eum regnavit, filius.

70 OED. An ergo aliquis ex vobis nuntius ad eum ire velit?

HOS. Nuntiaturusne aliquid, an effecturus ut huc se conferat?

OED. Ut parvo pro beneficio magnum lucrum auferat.

HOS. Et quid opis ab homine cæco afferri possit?

OED. Quæ dicturi sumus, cæca non sunt, sed omnia clara et
perspicua.

75 HOS. Scin', hospes, quomodo ab errore tibi caveas? si quidem es, ut videtur, generosus, præter calamitatem tuam. Istic mane, ubi apparuisti, donec ego popularibus hujus pagi, non urbis inco-
80 lis, hæc nuntiem: illi enim decernent, utrum oporteat te manere, an hinc abscedere.

OED. O filia, anne abiit jam hospes?

ANT. Abiit. Proinde omnia tibi, pater, liberum est otiose proloqui: nam ego sola adsum.

OED. O venerandæ, terribiles adspectu Deæ, quandoquidem
85 vestra est prima hujus terræ sedes ad quam diverti, ne Apollini et mihi sitis iniquæ. Is enim, quum multas illas mihi prænuntiaret calamitates, hanc prædixit post longum tempus requiem malorum
90 fore, ubi, quum venissem in fatalem mihi regionem, apud venerandas Deas sede et hospitio exciperer, ibi me finiturum esse ærumnosam vitam, cum lucro quidem eorum qui me reciperent,

*cum damno vero eorum qui me eiecissent. Vitæ autem exitum
 promisit significatum iri mihi vel terræ motu, vel tonitru, vel ful- 95
 gure. Enimvero haud dubie intelligo, me ad hunc lucum pro-
 spero a vobis augurio adductum fuisse, vobisque viæ ducibus:
 alioquin haud unquam iter sic temere faciens, in vos primas inci-
 dissem, sobrius in sobrias, atque in hac veneranda rudi sede con- 100
 sedissem. Quare mihi demum, ô Deæ, juxta Apollinis responsa
 concedite, ut quocumque modo vitam finiam; nisi forte non satis
 malorum habere videor, qui perpetuis confictor ærumnis, iisque 105
 maximis quas humana sors ferat. Agite, ô dulces filiæ antiqui
 Erebi, age, ô quæ magna a Pallade nomen habes, Athenarum
 nobilissima civitas; misereat vos hujus miserrimæ umbræ Œdipi: 110
 non enim hoc meum pristinum corpus est.*

*ANT. Sile. Ecce enim huc veniunt ætate quidam proveci
 viri, inspecturi ubi sedeas.*

*OED. Silebo: tu vero me duc ex via et absconde in luco, donec
 audiero quosnam hi conferent sermones: nam in explorando in- 115
 est cautio eorum quæ agenda sunt.*

*CH. Dispice: quisnam erat? ubi moratur? quonam evasit ex
 hoc loco erumpens, ille omnium maxime insatiabilis? Videsne 120
 eum? inspicere, inclama ubique. Profecto vagus quis est exterus
 ille senex. Alioquin inaccessum lucum haud subiisset hunc indo- 125
 mitarum virginum, quas nomine compellare veremur, quasque
 præterimus aversis oculis, compressa voce, tacite nobiscum bene 130
 ominata cogitantes. Nunc vero aliquem venisse ferunt, nihil ista
 reverentem, quem ego circumspectans per omne nemus nondum 135
 possum videre, sicubi delitescit.*

OED. Ille ego adsum: nam, ut aiunt, voce video.

CH. Vah, vah! gravis adspectu, gravis et auditu. 140

OED. Ne me, obsecro, pro legum contemptore habeatis.

CH. Jupiter propulsator! Quisnam hic est senex?

*OED. Haud sane felicitatis præcipuam sortem nactus, ô ter- 145
 ræ hujus præsidens: et hoc re ipsa ostendo. Alioqui non sic alie-
 nis oculis gressus meos regerem, nec grandis parvo niterer fulcro.*

*CH. Hei, hei! Cæcus ergo es, infelix, et senex, ut conjicere 150
 est. Sed haud sane, quantum per me licebit, his noxam addes, ob
 quam diris devovearis. Transis enim, transis. Sed ne irruas in 155
 taciturnum hunc herbidum lucum, ubi crater aquæ liquati mellis
 latice miscetur. Quare, infelix hospes, diligenter cave: retrocede, 160
 abi. Procul jam a limite intro te penetrasti. Audisne, ô ærum- 165
 nose mendice? si quid me vis, sermonesque mecum miscere cupis,
 e sacro primum loco egredere, et, ubi fas est omnibus, loquere;
 prius vero tempera me affari.*

OED. O gnata, quo me convertam? 170

*ANT. O pater, civium moribus congrua facere nos decet, ce-
 dentes, ut oportet, nec invitos.*

OED. Apprehende igitur me.

ANT. Apprehendo autem.

*OED. O hospites, ne, quæso, injuria afficiar, quum, vobis ut 175
 obtemperem, hinc abscessero.*

- CH. Haud sane te quisquam, ô senex, ex isto, quo consistimus, loco invitum abducat.
- OED. Ulteriusne igitur adhuc progrediar?
- CH. Procede longius.
- 180 OED. Adhucne?
- CH. Promove, puella, ulterius; tu enim quantum velimus intelligis.
- ANT. Sequere hac, sequere, ut potes, infirmo pede, pater,
- 185 quo te ducō. Peregrinus peregrina in terra sustine, ô miser, quod civitas odiosum ducit, idem et tu odisse, atque colere quod ipsa colit.
- OED. Duc me ergo, filia, ut pie nos gerentes dicamus vicissim
- 190 et audiamus, et necessitati ne reluctemur.
- CH. Istic consistē, nec ultra hoc limen amplius pedem promove.
- OED. Siccine?
- CH. Satis est, inquam.
- OED. Num sedebo?
- 195 CH. Flexis modicē genibus, extremo in saxo obliquus subside.
- ANT. Pater, hoc meum officium est, hei mihi! placide gressus
- 200 tuos dirigere. Senile corpus in caram meam manum inclina.
- OED. Heu infelicem calamitatem!
- CH. O miser, quandoquidem mihi nunc obtemperas, dic, quis
- 205 te genuit mortalium, quis tam ærumnosus duceris? quamam te patria ortum esse audiam?
- OED. O hospites, extorris sum. Sed ne—
- CH. Quid est quod renuis, senex?
- 210 OED. Ne, quæso, me roges qui sim, nec ultra perge inquirere.
- CH. Quid hoc rei est?
- OED. Calamitosum genus.
- CH. Narra, quæso—
- OED. Hei mihi! filia, quid dicam?
- 215 CH. Quo generatus es semine: paternum nomen ede, hospes.
- OED. Hei mihi! quid agam, filia? heu!
- ANT. Dic, siquidem ad incitas redactus es.
- OED. Atqui dicam. Haud enim celare possum.
- CH. Diu cunctamini: age, properate.
- 220 OED. Nostisne Læii quamdam progeniem?
- CH. Vah, vah!
- OED. Genusque Labdacidarum?
- CH. Pro Jupiter!
- OED. Infelicem Œdipum?
- CH. Tunc ergo ille es?
- OED. Ne quem dictis ex meis metum concipe.
- CH. Vah, vah!
- OED. Infelix ego!
- CH. Vah, vah!
- 225 OED. O filia, quid nobis actutum fiet?
- CH. Excédite, abite ex hac regione.
- OED. Sed quæ prius promisisti, quæ efficies?

CH. Neminem ultio divina manet, qui malum malo rependit :
 fraus pro fraude retributa auctori pro gratia dolorem refert. Tu 230
 vero sedes has relinquens, quam ocissime te ex terra mea abripe, 235
 ne quod ultra civitati meæ negotium facessas.

ANT. At, ô verecundi hospites, quandoquidem senem hunc
 meum patrem non sustinuistis audire, facta memorantem haud 240
 sponte admissa, saltem obsecro, infelicem me miseramini, quæ
 pro meo patre supplico, non cæcis vos intuens oculis, tanquam 245
 si vestro e sanguine prognata essem, ut vos miseri reverentia
 moveat. In vobis, haud secus ac in Deo, spes nostræ resident.
 Sed agite, annuite insperatum beneficium. Per ego te, si quid 250
 tibi ex animo carum est, obtestor, seu proles est, seu uxor, sive
 possessio, sive Deus. Non enim, quantumvis inquirendo, repe-
 rias hominem, qui, si Deus trahat, possit effugere.

CH. At scito, filia Œdipi, nos vestra calamitate moveri, ut tui
 pariter hujusque nos misereat : sed Deorum iram timentes nihil 255
 eorum, quæ tibi modo diximus, mutare possumus.

OED. Quid præclara, quæso, prodest existimatio, quidve famæ
 egregiæ decus, quam facta non comprobant? siquidem Athenas 260
 aiunt esse religiosissimas, unamque omnium civitatum hospitem
 malis afflictum servare, unamque opem ferre posse. Mihi vero
 ubinam ista sunt, qui, postquam me ex ista sede submovistis, me
 expellitis, solius ob metum nominis? non enim me ipsum, neque 265
 facta mea metuitis. Nam quod ad facta attinet, sunt illa, satis
 hoc certo scio, sunt potius hominis injuriam passi, quam in-
 ferentis, siquidem fas mihi sit vera tibi dicere de matre et patre,
 quorum causa me abhorres. Quomodo enim malus ingenio dici 270
 possim, qui injuriam ante passus, feci vicissim? adeo ut si sciens
 fecissem, ne sic quidem censerer malus. Nunc vero imprudens
 eo, quo veni, delatus sum: a quibus vero passus sum ante, illi
 scientes me perdididerunt. Quapropter implorans per Deos ob- 275
 testor vos, hospites, ut me priore excitastis e sede, ita servate; et
 ne, Diis honorem habentes, tamen Deos nihili facere videamini:
 sed credite eos respicere, si quis inter mortales pius est, respicere 280
 quoque impios, scelestumque hominem neminem unquam effu-
 gium invenisse. Tu Deorum causa felicium Athenarum splendo-
 rem ne obscura, factis impiis subserviens; sed ut me supplicem
 fide tua fretum accepisti, libera me et conserva: neque, meum 285
 caput adspectu fœdum intuens, contumelia me afficias. Venio
 enim sacer piusque, et commoda civibus hisce ferens: quum
 autem aderit quis auctoritatem habens, qui princeps vester est,
 tum audita ex me omnia pernosces; at interea ne, quæso, in me 290
 sis injurius.

CH. Necesse est, ô senex, ut mihi religionem incutiant consilia
 tua: haud enim parum in iis esse momenti sermo tuus indicat.
 Sed mihi satis erit, si terræ hujus moderatoribus declarabun- 295
 tur.

OED. At ubi est regionis hujus rex, hospites?

CH. Paternam urbem habitat. At qui me huc evocavit spe-
 culator, eum etiam vocaturus abiit.

- 300 OED. *Ecquam putatis cæci hominis illum curam aut respectum habiturum, ut huc se conferre non gravetur.*
 CH. *Admodum, ubi tuum nomen audierit.*
 OED. *Quis vero est, qui hoc ei nuntiabit?*
 CH. *Longa via est: multa autem viatorum dicta solent dis-*
- 305 *pergi, quibus ille auditis, me vide, aderit. Multa enim, ô senex, tui nominis fama ubique dimanavit, ut, licet spisso gradu viam ingressus fuerit, tuo audito nomine celeriter adventurus sit.*
 OED. *Sed fortunatus veniat suæque ipsius urbi, et mihi! Quis enim bonus non est sibi ipsi amicus?*
- 310 ANT. *O Jupiter! quid dicam? quid cogitem, pater?*
 OED. *Quid rei est, cara Antigone?*
 ANT. *Mulierem video prope ad nos venientem, procero equo vectam, cui faciem obumbrat impositus capiti Thessalicus galerus.*
- 315 *An ea est? an non est? an fallor animo? et aio, et nego, nec quid credam certum est. Perii! non alia est: permulcet me blandus accedentis adspectus, manifestumque facit solius Ismenes hoc esse caput.*
- OED. *Quid dixti, nata?*
 ANT. *Filiam tuam, meamque me videre sororem, Sed loquentem eam actutum agnosces.*
- 325 ISM. *O gemina patris et sororis dulcissima mihi alloquia, quam ægre vos repertos nunc præ dolore ægra adspicio!*
 OED. *Venistine, ô filia?*
 ISM. *O pater miserabilis adspectu!*
 OED. *O sata mecum ex eodem sanguine!*
 ISM. *O miserrimum genus!*
 OED. *Adesne tandem filia?*
 ISM. *Non quidem sine meo labore.*
- 330 OED. *Amplectere me, filia.*
 ISM. *Amplector simul duos.*
 OED. *O hæcce et me—*
 ISM. *Infelicemque me tertiam!*
 OED. *Cur autem venisti, filia?*
 ISM. *De te sollicita, pater.*
 OED. *Meine desiderio?*
 ISM. *Et ut nuntium ipsa tibi afferrem veni cum unico hoc ex famulis fideli.*
- 335 OED. *Tui autem adolescentes fratres quid nunc agitant?*
 ISM. *Quod agunt, agunt: verum atroci versantur in periculo.*
 OED. *Quam prorsus illi ad Ægyptias leges ingenium confortatum habent et vivendi modum! Ibi enim viri intus sedent telam texentes: uxores vero foris quæ ad victum perfinent procurant identidem. Sic ex vobis, ô filiæ, quos par erat mei curam suscipere, hi domi desident, ut innuptæ puellæ: vos vero illorum*
- 345 *vice propter me infelicem ærumnas perpetimini. Et hæc quidem ex quo pueritiam egressa est, firmitasque accessit corpori, semper mecum infelix oberrans, senem me ducit, sæpe quidem per asperas silvas jejuna nudipesque vagans, sæpe etiam imbres solisque*
- 350 *ardores perpessa, posthabetque commoda quibus domi frui pote-*

rat, ut pater ne victu careat. Tu vero, ô filia, antea quidem domo egressa, clam Thebanis, patri renuntiasti quæcumque de me edita fuerant oracula; custosque mei fidelis exstitisti, quo tempore patria e terra expulsus sum. Nunc vero quem rursus nuntium, Ismene, patri affers? quæ tibi fuit domo proficiscendi causa? utique enim haud vacua venis, satis hoc scio: vereor ne mihi pavorem nunties aliquem. 355 360

ISM. Ego quodcunque laboris pertuli, pater, dum investigarem quonam in loco versareris, narrare supersedebo: nolo enim male bis affici, ærumnas ferendo, easque rursus memorando. Sed quæ infelices inter tuos filios exorta sunt mala, ea nuntiatum veni. Prius enim in una consenserant voluntate, Creonti solium concedere, nec inquinare urbem, secum reputantes veterem generis labem, qualis tuam occupaverit calamitosam domum. Nunc autem a nescio quo Deo immissa, vel scelesto ex animo orta, miserrimos incessit atrox contentio, uter principatu regioque potiretur imperio. Ac minor quidem natu priorem ætate Polynicen throno submotum patria ejecit. Ille vero, ut vulgo apud nos fertur, Argos profectus exsul, affinitatem comparat novam, sociamque amicorum sibi adjungit manum: ratus scilicet Argivos ultionem suam suscipientes Cadmi solum continuo occupaturos, seque ab illis ad astra sublatum iri. Atque hæc, ô pater, haud nudis modo ventilantur sermonibus, sed re ipsa geruntur: tuorum vero laborum si qua Dii miserituri sunt, prænoscere nequeo. 365 370 375 380

OED. Anne ergo unquam opinata es, Deos mei curam aliquam ita habituros, ut salutem consequar aliquando? 385

ISM. Admodum, pater, editis nuper oraculis freta.

OED. Quænam illa sunt? quid futurum significant, filia?

ISM. Fore aliquando, ut salutis suæ causa te illinc homines mortuum vivumque expetant. 390

OED. Quis vero ab homine ita, ut ego sum, male affecto juri vari possit?

ISM. In te situm esse illorum robur fatidicæ sortes confirmant.

OED. Quando amplius non sum, tunc ergo vir insignis fio.

ISM. Nunc enim Dii te erigunt; prius autem perdiderunt.

OED. Senem vero erigere frivolum est, qui juvenis concidit. 395

ISM. Atqui scito Creontem idcirco tibi mox adfuturum.

OED. Quid facere cogitat, ô filia? rem mihi declara.

ISM. Prope terram Thebanam te collocaturi sunt, ut habeant te quidem in sua potestate, tu vero ne fines terræ intrare possis. 400

OED. At quæ foris jacentis utilitas erit?

ISM. Tumulus tuus in peregrino solo illis erit gravis.

OED. Vel sine Dei monitu hoc quivis per se facile intelligat.

ISM. Ob hanc igitur causam te, prope terræ suæ fines locatum, nec ubi tui juris sis, asserere sibi gestiunt. 405

OED. An etiam humo Thebana me contigent?

ISM. Sed hoc cognatæ cædis non sinit piaculum, pater.

OED. Ergo me nunquam in sua potestate habebunt.

ISM. Ergo hoc erit aliquando Cadmeis grave.

- 410 OED. Quonam eveniente, ô filia, casu ?
 ISM. Tua ex ira, quando tumultu insistens tuo.
 OED. Quæ dicis autem, a quo audita renuntias, filia ?
 ISM. A legatis Delphos consultum missis.
 OED. Et hæc propter me eventura esse Apollo confirmavit ?
- 415 ISM. Sic aiunt qui Delphis Thebas reversi sunt.
 OED. Alteruterne hæc audivit meorum filiorum ?
 ISM. Uterque pariter, et norunt probe.
 OED. Itane, his auditis, scelestissimi illi regni cupidinem mei desiderio præponunt ?
- 420 ISM. Doleo equidem hæc audiens, fero tamen.
 OED. At illis Dii neque fatalis hujus contentionis faces extinguant, et penes me sit istius pugnae exitus, quam nunc conserere
- 425 parant, invicem in se arma inferentes: ut neque qui sceptrum soliumque nunc tenet, iis potiat amplius, nec qui in exilium pulsus est, urbe recipiatur denuo; qui quidem parentem meum, quum ignominiose adeo patria eiceret, nec retinuerunt, nec tutati sunt; sed iis annuentibus domo et fortunis eversus
- 430 expulsus fui, atque exsul renuntiatus. At forte dicas hanc mihi cupienti gratiam tum fuisse a civibus, ut par erat, concessam. Haud sane se ita res habet. Nam statim primo die, quum indignatione flagraret mihi animus, morique dulcissimum esset
- 435 mihi et lapidibus obrui, nemo comparuit, qui istam mihi expleret cupiditatem: quum vero temporis lapsu jam omnis dolor mollitus esset, animadvertissemque iræ exæstantis impetu acerbiores
- 440 me, quam pro delictis, pœnas de me sumpsisse, tunc demum me civitas quidem longo post tempore e finibus invitum ejecit; illi vero, patris pulchra soboles, patri quum possent opem ferre, id præstare renuerunt: sed, quia ne verbulo quidem causam meam
- 445 tueri aggressi sunt, extorris illis et mendicus vagor. At ex hisce virginibus, quantum illis per sexum licet, victum paratum habeo, et securam sedem, et dulcia liberorum ministeria. Illi autem, patre postposito, maluerunt thronos et sceptrum regere, imperioque potiri urbis. Sed nunquam me auxiliatorem habebunt,
- 450 nec unquam Cadmei hujus regni lætum percipient fructum. Hoc ego novi, hujusque oracula audiens, simulque reputans mecum
- 455 vetera responsa, quæ mihi olim effecta dedit Apollo. Proinde Creontem mittant, qui me arcessat, vel si quis alius in urbe pollet viribus: si enim vos, ô hospites, cum his venerandis populi vestri præsidibus Deabus, auxilio mihi velitis adesse, huic quidem
- 460 urbi magnum sospitatorum comparabitis, meis autem inimicis malum.
- CH. Prefecto dignus es, Œdipe, tuque, et virgines hæc, misericordia. Quoniam vero hac oratione te servatorem huic urbi polliceris, quæ in rem tuam sint, de iis admonitum te volo.
- 465 OED. O carissime, interpres mihi sis omnia facere parato.
 CH. Statue igitur placulare sacrum Deabus hisce, ad quas primum venisti, et quarum calcasti solum.
 OED. Quibus modis, ô hospites? docete me.

CH. Primum quidem sacra perenni ex fonte affer libamina, 479
puras admovens manus.

OED. Quid vero, quando purum laticem hausero?

CH. Crateres sunt, artificijs periti opus, quorum capita gemi-
nasque ansas cingito.

OED. Frondene an lana? aut quonam modo?

CH. Ovis juvenulae lana recens detonsa involvens. 475

OED. Esto: quod vero reliquum, quum me expedire convenit?

CH. Libationes fundere ad orientem solem conversum.

OED. An hisce fundam, quas modo dicebas, hydriis?

CH. Ternos quidem liba latices: novissimum vero cratera
totum effunde.

OED. Quonam hunc replebo liquore? hoc quoque me doce. 480

CH. Aqua mulsa: temetum ne addito.

OED. At ubi hoc libamine herbida terra rigata fuerit, quid
tum?

CH. Ter novem positis ab utraque manu ramis oleae, his sup-
plica precibus.

OED. Haec audire gestio; maxima enim sunt. 485

CH. Ut eas vocamus Eumenidas, benevolo ut animo suppli-
cem accipiant sospitentque, tu quidem ipse pete, aut si quis alius
pro te, secreta et submisso loquens, non elata voce; deinde abi, 490
nec respice. Et haec si feceris, audacter tibi adstitero: alias me-
tuerem, o hospes, tibi.

OED. Auditisne, o filiae, hosce hospites hujus loci incolas?

ANT. Audivimus quidem: proinde quod facto opus est impera.

OED. Obire equidem haec non possum; impediior enim duplici 495
malo debilitate et caecitate; vestrum autem altera illuc se con-
ferens ista administret. Animam enim vel unam, aequae ac mille,
piacula haec perficere posse arbitror, si benevola adsit. Quare 500
agite, ocius incipite; modo me solum ne linquite: haud enim
possem desertus ingredi, carensque duce.

ISM. At ego sacra haec peractura ibo: locum vero, ubi neces-
saria omnia inveniam, noscere volo.

CH. In ulteriori hujus luci parte: si qua autem re indigebis, 505
est, qui dicet, incola.

ISM. Illuc ergo pergam: tu vero, Antigona, patrem hinc
serva. Parentibus enim si quis impenditur labor, molestus ille
videri non debet.

CH. Grave quidem est sopitum jamdiu malum, o hospes, ex- 510
citare; tamen audire cupio—

OED. Quidnam?

CH. Miserandum inexplicabilem istum dolorem, quo con-
flictaris.

OED. Ne, per hospitalitatem tuam quaeso, ista retegas. Turpia 515
mihi contigerunt facta.

CH. Late diffusam et nondum desinentem cupio, hospes,
famam recte cognoscere.

OED. Hei mihi!

CH. Morem gere mihi, obsecro.

OED. Heu, heu!

520 CH. Obtempera: etenim ego, quantum tu vis, facilem me præbeo.

OED. Sustinui pessima, hospites, sustinui; at sane invitus, testis mihi sit Deus. Horum nihil sponte admissum fuit.

CH. Sed quonam auctore?

525 OED. Nefario in toro civitas me inscium nuptiarum irretivit noxa.

CH. Matrisne, ut audio, nefandum torum implesti?

530 OED. Hei mihi! Mors quidem est hæc audire, ô hospes: hæc autem duæ ex me—

CH. Quid ais?

OED. Filiæ, duæ autem noxæ—

CH. Pro Jupiter!

OED. Communis matris editæ sunt partu.

535 CH. Tuæ sunt ergo filiæ, simulque patris sorores sui.

OED. Eheu!

CH. Eheu sane. Infinitorum reciprocationes malorum passus es.

OED. Gravissima passus sum nec obliviscenda.

CH. Fecisti—

OED. Non feci.

CH. Quid ita?

540 OED. Donum accepi, quod ut in me miserrimum conferret civitas, utinam nunquam promeritus fuisset.

CH. Miser, quid ergo? patrastine cædem—

OED. Quidnam id est? quid sciscitaris?

CH. Patris?

OED. Papæ! alterum refricas vulnus.

545 CH. Interfecisti—

OED. Interfecî. Sed est mihi—

CH. Quid, quæso?

OED. Justa quædam causa.

CH. Quidum?

OED. Declarabo tibi. Etenim inscius occidi et perdidî: lege autem purus, imprudens hanc noxam subii.

550 CH. Atqui eecum nobis res adest Ægei filius Theseus, fama tua accitus.

TH. Quum ex multorum sermone mihi dudum innotuerit, eruentis vulneribus tibi confossos fuisse oculos, facile te, ô fili Laïi, agnosco; quumque huc iter faciens de te audierim, eo

555 certius nunc scio te coram mihi adesse. Habitus enim tuus, tuaque miseranda facies, satis indicant qui sis: tuique miseritus percontari te volo, infelix Œdipe, quidnam a civitate et a me supplici prece petitum venisti, tuque ipse, et hæc tua infelix

560 comes. Expone quid velis: rem enim admodum difficilem dixeris, quam tibi præstare renuerem. Enimvero memini, me hospitem, ut tu nunc es, peregrino in solo educatum fuisse;

565 patriam obii, periculis objectans caput, ideo neminem, hospes

qui sit, ut tu nunc es, aversabor, quin operam ad ejus salutem conferam. Scio enim hominem me esse, nihiloque certior mihi esse, quam tibi, crastinae lucis usuram.

OED. Theseu, tua generositas brevi sermone emicuit, ut paucis tantum mihi verbis opus sit. Tu enim ipse dixisti, qui sim, et quo patre genitus, quaque ex terra venerim, ita ut nihil mihi supersit dicendum, quam quid velim, et sic oratio tota peracta est. 570

TH. Id ipsum jam expone, ut liquido sciam. 575

OED. Dono tibi daturus venio metum miserum corpus, ad spectu non æstimandum: at potior est ex eo utilitas, quam formæ species.

TH. Quid autem lucri te afferre prædicas?

OED. Tempore suo id rescies: nondum cognoscere licet. 580

TH. Quando ergo palam fiet commodum ex te oriundum?

OED. Quum ego mortuus fuero, et tu me sepeliveris.

TH. Postrema vitæ postulas; quæ vero media sunt, vel oblivione præteris, vel nihili facis.

OED. Quippe media illa eodem mihi conferuntur. 585

TH. At sane exigua est, quam petis, gratia.

OED. Vide tamen: non parvum, non utique, certamen hoc erit.

TH. Tuisne liberis, an dicis mihi?

OED. Illi ut in patriam revertar cogere me volunt.

TH. At si id cupiunt, ne tibi quidem exulare honestum est. 590

OED. At ne quidem illi patriam habitare, quando ipse postulabam, permiserunt mihi.

TH. O demens, damnosum est iræ indulgere, si quis versatur in malis.

OED. Ubi me audieris, tunc admone: nunc vero desine.

TH. Doce: non enim, nisi re cognita, me decet loqui.

OED. Sustinui, Theseu, atrociam super malis mala. 595

TH. Num veterem illam generis labem innuis?

OED. Minime; quandoquidem ista totius Græciæ sermonibus celebrantur.

TH. Quonam ergo graviori, quam pro humana sorte, laboras malo?

OED. Sic res habet mihi. Patria mea expulsus sum a meis ipsius filiis; nec unquam mihi concessum redire, utpote parricidæ. 600

TH. Cur, quæso, te arcesserent, si tibi seorsum habitandum esset?

OED. Eo adigit illos divinum oraculum.

TH. Cujusnam mali metum incutiunt Deum responsa?

OED. Nempe in fatis esse, ut ab hujus terræ cædantur incolis. 605

TH. At quid futurum est, ut rupto foedere mutuis certemus odiis?

OED. O carissima Ægei proles, Diis solis datur non senescere, nec mori quidem unquam: cetera autem omnia miscet cunctorum domitor Tempus. Absumitur enim vigor terræ, 610
absumitur et corporis, peritque fides, succrescitque perfidia: nec

eadem semper adspirat aura nec inter amicos, nec civitati ergo
 civitatem. His enim nunc quidem, illis vero, interjecto tempore,
 615 jucunda fiunt amara, rursusque amica. Sic Thebarum etsi nunc,
 servato tecum foedere, res in tranquillo sint, infinitum tamen
 procedens tempus noctes diesque gignit infinitas, in quibus
 620 præsentem concordiam, pactamque junctis dextris fidem, leves ob-
 causas dissipabunt: ubi leto sopitum humoque conditum meum
 corpus, ossaque olim frigida calidum eorum sanguinem bibent;
 si modo Jupiter est Jupiter, et Jovis filius Apollo verax. Verum,
 625 haud enim jucundum est tacendas res effari, sine me iis immo-
 rari, a quibus orsus sum; promissis tuis modo maneat, fidemque
 serves: nec unquam dices Œdipum inutilem loci hujus incolam
 te accepisse, si quidem Dii me non fefellerint.

630 CH. O Rex, jamdudum hic vir hæc et talia commoda huic
 terræ præstiturum se prædicat.

TH. Quis, quæso, benevolentia non complectatur talem virum,
 cui primum quidem hospitalis apud nos ara semper communis
 635 est? Deinde supplex Dearum ingressus, terræque huic et mihi
 tributum haud exiguum pendit. Quorum ego religione motus,
 nunquam ejus repudiabo gratiam; contra autem in hac terra
 sedem ei præbebo. Sive hinc suave est hospiti manere, tibi eum
 640 tuendum committam; sive suave est mecum ire, horum utro-
 voles, per me licet, utere, Œdipe; sic enim tibi opem feram.

OED. O Jupiter, talibus viris dignam rependas gratiam!

TH. Quid ergo vis? domumne meam abire?

OED. Utinam fas esset mihi! at hic est locus—

645 TH. In quo quid es facturus? non enim obsistam.

OED. In quo eos superabo, qui me ejecerunt.

TH. Uberem prædicas fructum tuæ apud nos mansionis.

OED. Si quidem promissis tuis stas, dum hæc præstitero.

TH. Mea quidem causa confide: nunquam te prodam.

OED. Haud equidem te juramento, ut infidum, alligabo.

TH. Haud enim sic plus, quam nudo promisso ferres.

650 OED. Quomodo igitur facies?

TH. Cujusnam te rei maxime tenet metus?

OED. Venient viri—

TH. At istis curæ hoc erit.

OED. Vide, si me relinquis—

TH. Ne me quid facto opus sit doce.

655 OED. Timenti ita necesse est.

TH. At meum cor non timet.

OED. Nescis quas minas—

TH. Scio equidem te neminem hominem hinc abducturum in-
 gratiis meis. Multas quidem minas, multaque inania verba ira
 660 solet proferre; sed quando mens ad se redit, evanidæ abeunt
 minaciæ. Sic illis, etiamsi forte eo processerunt ferociæ, ut
 atrocissima quæque minitarentur circa tuam reductionem, lon-
 gum videbitur, sat scio, nec navigabile, quod huc venientibus,
 emetiendum erit pelagus. Bono igitur te esse animo, vel absque
 665 mea providentia, æquum esse censeo, si te huc deduxit Apollo:

Tamen etiam me absente, scio tutelam tibi fore nomen meum, ne qua lædaris injuria.

CH. Optimam, hospes, equis gaudentis hujus regionis in sedem venisti, candidum Colonom, ubi viridantibus in vallibus 670 maxime frequens querulos fundit modos canora luscina, nigricantem incolens hederam, sacramque Dei frondosam silvam, 675 multiplici pullulantem fructu, solis inaccessam radiis, tutamque ab omnibus hiemis ventis, ubi bacchans semper Dionysus inambulatur, divinarum nutricium comitante cœtu. At cœlesti rore 680 viret in dies semper pulchris conspicuus corymbis narcissus, antiquum magnarum Dearum coronamentum, auricolorque crocus; nec perennes agrum pererrantes deficiunt fontes Cephisi fluentorum: sed continuus ille quotidie labitur per arva, imbre 690 limpido fœcundans gremium terræ: neque Musarum chori regionem hanc perosi sunt, neque etiam aureas habenas tractans Venus. Est autem hîc arbor, qualem nec in Asia terra, nec in 695 magna Dorum insula usquam audivi crescere, humana non satum manu germen, sponte sua enatum, hostilibus armis terrorem injiciens, quod hac in terra maxime pullulat, glaucæ liberam nutritis folium oleæ: quod quidem neque nunc quisquam, neque olim imperans excindet, manu vastans: semper enim intentus oculus Morii Jovis illud tuetur, et cæsiis oculis Minerva. Sed et 705 aliud decus hujus metropolis memorare valeo, munus egregium prævalidi Dei, maximam gloriandi materiam, quod equis præstat et navibus. Tu enim eam, ô Saturnia proles, rex Neptune, eo gloriae evexisti, instituto in his primum regionibus more frenis 715 equos regendi: apta vero remo palmula, manibus in mare porrecta saltat, quinquaginta Nerei filiarum comes.

ANT. O maximis laudibus celebrata terra, nunc inclytam 720 illam famam re comprobare decet.

OED. Quid novi est, ô filia?

ANT. Eccum propius ad nos accedit Creon, non sine satellitibus, pater.

OED. O carissimi senes, ex vobis mihi nunc certa appareat 725 salus.

CH. Confide, aderit: etsi enim senex sum, tamen hujus terræ non consenuit robur.

CR. Viri indigenæ hujus terræ incolæ, vestro ex vultu video, subitum vos aliquem metum concepisse meum ob adventum: ne 730 me timete, maledicisque parcite vocibus. Venio enim, non ut vi quidquam facturus; quandoquidem senex sum, scio autem ad urbem me venire præpotentem, si qua alia Græciæ. Sed tantæ 735 quam sim ætatis profectus sum, virum hunc persuasurus ad Cadmeam terram me sequi, non unius missu, sed civibus ab omnibus jussus: quia me, ob communionem sanguinis, magis quam quemquam alium in civitate luctus attingit illius calamitatum. At, ô ærumnose Œdipe, auscultans mihi, redi domum: 740 universus te populus Thebanus, ut fas est piunisque, vocat, et, ut qui maxime, ego, quo magis, nisi longe omnium sim pessimus, doleo tuas ob ærumnas; calamitosum te videns, hospitem, erro- 745

nem semper et mendicum, victuque egentem unica ductum a ministra; quam, ô miser ego! nunquam opinatus essem in tam indignam fœdamque sortem dejectum iri, quo nunc dejecta est,
 750 dum te tuumque caput semper curat mendicato cibo, tam grandis, nuptiarum expers, et cujuslibet exposita contumeliis. Ecquid miserandum probrum, ô me infelicem! in te conjeci, meque,
 755 que, et totum genus? Verum, haud enim mihi datur, quæ manifesta sunt, celare, age, per ego te Deos patrios obtestor, Œdipe, ea tu absconde, sponte tua urbem domumque paternam repetens; et huic urbi amanter valedicito: promerita est enim:
 760 at patria merito plus colatur, quæ te aluit olim.

OED. O ad omnia audax, et e quolibet justo sermone machinas producens subdolas, quid hisce me tentas, denuoque
 765 capere me vis, quibus maxime dolerem captus? Ante etenim mihi malis domesticis laboranti, quum volupe esset mihi in exsilium ejici, noluisti volenti conferre hanc gratiam: at ubi ira exsaturatus quievi, vitamque domi agere dulce fuit mihi, tum
 770 expulisti et ejecisti; neque tibi tum sanguinis illa conjunctio ullo caritatis sensu tentavit animum. Nunc etiam rursus, quando vides urbemque hanc benevole me amplecti, et gentem totam,
 775 conaris me avellere, aspera verbis mollibus loquens. Quanquam quænam hæc voluptas est invito amare? ut si quis tibi enixe flagitanti quod cupias consequi, nihil concedat, nec opem ferre velit; expletum autem animum habenti, quorum eguisses, tunc
 780 donet, quum gratia oblata nullam parit gratiam, an inani ex dono voluptatem capias? Atqui talia tu mihi offers, verbis quidem bona, sed ipsa re mala. Declarabo autem et hisce, ut te improbum esse ostendam. Venis abductum me, non ut domum re-
 785 ducas, sed ut ad confinia me loces, quo urbs tibi sit immunis a cladibus, quæ ab hac terra impendent. Hæc autem non consequeris; sed te ista manent, illic semper habitans injuriarum mearum ultrix Furia, regionis perniciës. Filiis autem meis
 790 terræ meæ tantum sortiri fas est, quantum satis sit immorituris. An non meliùs quam tu res Thebarum nosse videor? multo quidem, quanto certiores auctores habeo, Apollinemque, et ipsum Jovem, qui illius pater est. Tu vero huc venisti subdole
 795 conficta dicturus multo cum acumine; sed hoc ex sermone mala auferes plura quam commoda. Verum, quandoquidem certo scio me tibi hæc non persuadere, abi, nosque sine hîc vivere. Non enim male, ne sic quidem, vivemus, si ita vivere nos juvat.
 800 CR. Num putas ex hoc tuo consilio majus mihi, quam tibi ipsi, damnum imminere?

OED. Mihi quidem jucundissimum est, si tu neque me persuadere potes, nec hosce qui adsunt.

805 CR. O miser, ne longum quidem tempus docuit te sapere, sed in senectute etiam noxium te dementia facit.

OED. Lingua tu acer es: at probum esse neminem ego censeo, qui ex omni causa recte velit dicere.

CR. Aliud est multa loqui; aliud, opportuna.

OED. Quam hæc tu breviter et opportune dicis!

- CR. Haud sane, si cui eadem est mens, quæ tibi. 810
 OED. Abi, dicam enim horum etiam nomine, neque me observa, hortans ubi habitare me oporteat.
 CR. Attestor hos, non te, qualibus nunc verbis respondes amicis. Si te unquam cepero—
 OED. Et quis me invitis his adjutoribus capiat? 815
 CR. Certe tu, etiamsi non capiaris, dolebis tamen.
 OED. Nam quid te moliri hæ minæ indicant?
 CR. Natarum tuarum alteram quidem modo abreptam ablegavi, alteram autem mox abducam.
 OED. Hei mihi! 820
 CR. At mox habebis, quod plores magis.
 OED. Filiamne meam habes?
 CR. Et hanc habebo haud longum post tempus.
 OED. O hospites, quid facturi estis? an me prodetis, an abigetis scelestum hunc ex hac terra?
 CH. Facesse, hospes, hinc ocius: non enim in præsentia quæ facis justa sunt, nec quæ fecisti antea. 825
 CR. (*ad Satellites*) Vos hanc jam abducite, si sponte non ibit.
 ANT. Hei mihi miseræ, quo fugiam? quod auxilium deorum implorabo, aut hominum?
 CH. Quid agis, hospes?
 CR. Non attingam hunc virum, sed istam, quæ mea est. 830
 OED. O terræ hujus principes!
 CH. O hospes, injuste facis.
 CR. Juste.
 CH. Quî juste?
 CR. Meos abduco.
 ANT. O civitas!
 CH. Quid agis, hospes? non amittes? mox manum meam experieris. 835
 CR. Abstine manum.
 CH. Non equidem a te, si istæc moliris.
 OED. Civitati enim vim inferis, si quid me lædis.
 CH. Nonne tibi hæc prædixeram?
 CR. Dimitte manibus puellam ocius.
 CH. Ne impera, quæ imperare fas non est tibi.
 CR. Dimittere te jubeo. 840
 CH. Et ego te abire. Progredimini huc, adeste, adeste, incolæ; violatur civitas, violatur civitas mea. Progredimini huc mihi.
 ANT. Abstrahor infelix, ô hospites, hospites.
 OED. Ubinam es mihi, filia? 845
 ANT. Vi coacta abeo.
 OED. Manus, ô nata, mihi porrige.
 ANT. At non valeo.
 CR. (*ad Satellites*) Quin, vos, istam abducitis?
 OED. O miser ego, miser!
 CR. Non amplius posthac hisce scipionibus nixus ambulabis. Sed quoniam vincere vis patriamque tuam, et amicos, a quibus 850

- ego jussus, tametsi rex sum, hæc facio, age vince. Olim enim, sat scio, intelliges, te et nunc in te male consulere, et antea
 855 **855** *idem* male consuluisse, invitis amicis, iræ indulgentem, quæ tibi semper exitialis est.
 CH. Subsiste hîc, hospes.
 CR. Edico ne quis attingat.
 CH. Haud sane te abire sinam, virginibus illis privatus.
 CR. Ergo statim efficies ut majus aliquid civitati tuæ sit vindicandum: non enim his solis injiciam manus.
860 CH. Sed quò te vertes?
 CR. Hunc correptum abducam.
 CH. Mirum quid narras.
 CR. Quod tamen mox peractum erit, nisi me rex terræ hujus prohibeat.
 OED. O vocem impudentem! Numnam tu me tanges?
 CR. Jubeo te tacere.
865 OED. Enimvero ne me hujus loci præsidēs Deæ obmutescere velint priusquam te his adhuc onerem diris, qui mihi, ô scelestissime, oculis jam pridem capto solum, quò regebar, oculum vi abripis: quare et te ipsum et genus tuum Deorum cuncta
870 cernens Sol det vitam talem, qualem ego, exigere in senectute.
 CR. Videtisne hæc, terræ hujus incolæ?
 OED. Vident et me et te; atque intelligunt factis me læsum verbis te ulcisci.
875 CR. Haud sane cohibebo iram; sed vi abducam hunc, licet solus sim, et ætate tardus.
 OED. O me miserum!
 CH. Quanta huc audacia venisti, hospes, si putas te hæc effecturum!
 CR. Puto.
 CH. Hanc igitur non amplius censeam civitatem esse.
880 CR. Justa in causa parvus etiam magnum vincat.
 OED. Auditis quæ loquitur.
 CH. Quæ vero non perficiet.
 CR. Jupiter hoc sciverit; tu vero arbiter non eris.
 CH. Non hæc injuria est?
 CR. Injuria; sed ferenda.
885 CH. O populus omnis, ô terræ principes, adeste propere, adeste; namque ultra fas jam transeunt.
 TH. Quis hic clamor est? quid rei? quemnam ob metum sacrificantem me ad aras marino Deo inhibetis, hujus Coloni
890 præsidî? dicite, ut rem omnem sciam, qua gratia huc celerius prorupi, quam pedibus gratum erat.
 OED. O carissime, agnovi enim vocem tuam, passus sum atrociam ab hoc viro modo.
 TH. Quænam illa sunt? quis tibi fecit injuriam? effare.
895 OED. Hicce, quem cernis, Creon geminas filias, quod unicum supererat vitæ meæ subsidium, a me avulsit.
 TH. Quid ais?
 OED. Quæ passus sum audisti.

TH. Quin ergo e ministris quispiam abit quam citissime aras ad illas, omnem coacturus populum, peditem, equitemque, ut, sacris relictis, effusis habenis properent eum in locum, ubi duplex euntibus via in unam maxime coit, ne transeant puellæ, nec ego deridiculus fiam huicce hospiti, vi superatus? abi, ut jussi, ocius. Hunc autem ego, si iræ indulgerem, qua dignus est, incolumem e manu mea non dimitterem: nunc autem quas ipse leges huc intulit, iisdem, non aliis tenebitur. Non enim unquam hisce ex oris abibis, nisi prius illas huc reductas palam mihi stiteris; quandoquidem et me, iisque quibus prognatus es, et patria tua indignum facinus aggressus es; quippe qui æqui servantem ingressus civitatem, nihilque nisi ex lege facientem, tamen spretis iis penes quos est hujus loci publica auctoritas, sic violenter irruis, abducisque quæcunque vis, tibi que per vim subjicis. Et mihi urbem esse putasti vacuum viris, aut domino servientem alicui, et me hominem esse nihili. Quanquam te Thebæ non docuerunt esse malum; non enim solent injustos viros educare: nec te approbarent, si rescirent te meaque et divina spoliare, vi abducentem miseros supplices. Haud quidem sane, tuam ingressus terram, ne si causas haberem omnium justissimas, abstraherem abduceremve quemquam, absque regis, quisquis ille esset, arbitrio; sed scirem, quo se modo hospes inter cives gerere oporteat. Tu vero tuam ipsius patriam, haud tali dignam probro, dedecoras; et te longa ætas senem simul reddit, et mente vacuum. Dixi quidem jam ante, nuncque iterum dico, puellas ut quis huc reducat quam celerrime, nisi inquilinus hujus loci fieri per vim atque ingratiis tuis non refugis. Atque hæc tibi ex animo pariter et lingua dico.

CH. Vides quo loco res tibi sit, hospes? Nam reputanti a quibus natus sis, justus esse videris; mala autem patrasse deprehenderis.

CR. Equidem neque viris vacuum, neque consilii expertem hanc civitatem putans, ut tu rere, ô nate Ægei, ista molitus sum; sed quia sciebam neminem horum fore civium, qui tanto erga consanguineos meos accendatur studio, ut vel meis ingratiis eos alere velit. Noram præterea hominem parricidam et scelere pollutum ab iis receptum non iri, nec qui incestis ex nuptiis liberos procreasse compertus sit. Talem illis in Areopago senatum indigenam esse noram, prudentia insignem, qui non sinit hujusmodi erroneos in hac urbe conversari. Quorum quidem fiducia hanc prædam capere aggressus sum: nec sic tamen fecissem, nisi mihi ipsi, generique meo diras hic acerbis imprecatus esset: quapropter injuria lacessitus, hanc æquum censui pendere vicem. Ira enim non consenescit; sola morte restinguitur; mortuique soli nullo tentantur dolore. Proinde quodcumque libuerit facies, quandoquidem me solitudo, tametsi justa dico, parvum reddit. Attamen, qualiacunque futura sint tua facta, etsi hac ætate sum, par conabor referre.

OED. O impudentem audaciam! utrum proscindere putas, an te ipsum hisce conviciis? qui mihi cædes et

- nuptias, calamitatesque ore exprobas improbo, quas ego miser
 965 tuli invitus: Diis enim ita visum est, iratis forte generi nostro
 veterem ob aliquam culpam. Me enim ipsum haud quidquam
 mali commeruisse arguas, qua gratia hæc in me meosque admi-
 970 serim flagitia. Nam doce me, sodes, si quo oraculi responso
 prædictum fuit patri, peremptum illum iri a filio, quo jure mihi
 hoc exprobes, qui nec a patre tunc satus, nec a matre conce-
 ptus, necdum generatus eram. Si vero natus infelix, ut ego
 975 natus sum, cum patre conserui manus, eumque occidi, nec quod
 facinus admitterem, nec in quem, sciens; qui mihi quod impru-
 dens nec consulto feci juste veritas crimini? Ecquid vero non te
 pudet, perditæ, matris meæ, quæ tua fuerit soror, de nuptiis
 980 cogere me loqui? quæ quales fuerint, mox dicam: rem enim
 silentio non pream, quum tu impium hunc sermonem exorsus
 sis. Peperit enim me, peperit (heu quantum est mali!) igna-
 rum ignara: materque eadem mea deinde liberos, suimetipsius
 985 probrum, peperit mihi. Verum unum saltem hoc mihi constat,
 te quidem ultro meque et illam his urgere conviciis: ego autem
 eam invitus duxi, invitisque hæc loquor. Sed ne quidem ob
 has nuptias malus perhibebor, neque ob eam, quam mihi objectas
 990 usque, cædem paternam, acerbe exprobrans. Unum enim mihi
 responde solum quod te interrogo. Si quis te, justum illum,
 subito hinc invadens perimere conaretur, quæresne utrum pater
 995 is esset, qui te vellet occidere, an vero statim ulcisceris? sane
 existimo, si quidem vitam amas, improbum ulcisceris, neque
 quid justum considerares. Talia quidem et ipse incidi in mala,
 Deis ducentibus; quibus ne animam quidem patris, si reviviscat,
 1000 contraria dicturam esse opinor. At tu, haud enim probus es,
 sed omnia dictu honesta putans, fanda infandaque, talia mihi
 coram his exprobras: et tibi Thesei nomen adulari decorum vider-
 tur, Athenarumque urbem, ut quæ præclaris habitetur incolis.
 1005 Nec tamen, quum sic multa laudas, hoc meministi, urbem hanc,
 si qua alia deos novit honoribus colere, religione omnes ante-
 cellere; unde tu supplicem me senemque furto conaris ipsum
 1010 abducere captivum, raptisque filiabus meis aufugere. Quorum
 ego nunc gratia hasce Deas invocans rogo, et precibus supplico,
 ut adsint mihi auxilio, quo discas qualibus a viris hæc custoditur
 urbs.
- 1015 CH. Bonus est hic hospes, ô rex; sed exitialis premit eum ca-
 lamitas, quæ vindice digna est.
- TH. Verborum satis est: nam illi quidem raptores prope-
 rant: nos vero, qui injuria affecti sumus, hinc stamus.
- CR. Quid, quæso, imbecillo homini, ut faciat, imperas?
- 1020 TH. Ut illam ingrediaris viam, meque eo deducas: ut, sicubi
 in his locis virgines, nostras hospitas, detines, ipse mihi eas exhi-
 beas: si vero aufugerunt raptores, non est quod laboremus: alii
 enim sunt, qui contento cursu eos persequuntur, quos quod ex
 1025 hac terra effugerint, nunquam illi Diis vota persolvent. Sed
 præi: agnosce vero, ut tenens teneris ipse, utque venantem te
 cepit fortuna: dolo enim malo quæsitæ stabilia non manent.

Neque cujusvis alius hac in re utêris opera : quippe ex ea quam nunc ostendis audacia satis intelligo, te nequaquam viris armisque destitutum ad tantam injuriam inferendam accessisse ; sed 1030 præsidium est aliquod, cui tu fidens hæc patrasti. Hoc vero dispicere me oportet, nec committere, ut hæc civitas uni succumbat viro. Numquid hæc intelligis ? an frustra tibi dicta putas quæque nunc audis, et quæ audisti, quum ista machinareris ? 1035

CR. Nihil hîc mihi dices, quod refellere valeam : domi vero et nos sciemus quid facto opus sit.

TH. Abi modo, et minare quantumvis. Tu vero nobis, Œdipe, quietus hîc mane, et confide, me, nisi prius moriar, non desitutum, priusquam tuarum te compotem filiarum fecero. 1040

OED. Bene sit tibi, Theseu, cum ob animum generosum, tum ob hanc erga nos justam providentiam.

CH. Utinam illic adessem, ubi concurrentes infestis armis viri ferristrepum Martem miscerent, vel ad Apollinea litora, vel ad illa lampadibus fulgentia, ubi verendis sacris mortales excolunt Venerandæ Deæ, quarum aurea clavis linguas etiam coërcet ministrorum Eumolpidarum : ibi puto bellicosum Thesea in geminas inuuptas sorores cito incursurum pugna haud impari, his in regionibus. An usque ad occiduum petræ nivalis jugum campestribus ex Cæ pascuis, concitatis equis et curribus, fuga contendunt ? apparebit terribilis accolarum Mars, terribile quoque Thesidarum robur. Cunctis enim ex frenis fulgor emicat ; omnesque properant ornatos phaleris equos conscendere, qui equestrem colunt Minervam, marinumque terram ambientem Rheæ carum filium. Remne gerunt, an cunctantur ? Quam præ sagit mihi animus mox redditum iri virginem acerba passam, acerbisque impetitam injuriis a consanguineis ! Conficiet, conficiet aliquid hodie Jupiter. Vates sum felicium præliorum. Utinam, ceu velox columba præpeti concita volatu, ætheriam in nubem sublatus, ipsorum certaminum visu expleam oculos meos ! O qui omnia cernis, Jupiter Deorum rex summe, tribuas hujus terræ rectoribus, ut triumphali robore expeditionem hanc, partaque præda, conficiant ; tuque, veneranda virgo, Pallas Minerva, nec non venatorem Apollinem, sororemque maculosos sectantem celeripedes cervos, obsecro geminam opem ferentes adsint huic urbi et civibus. 1045 1050 1055 1060 1065 1070 1075 1080 1085 1090 1095

O vage hospes, speculatorem me haud dices falso augurari : eccas enim puellas video prope huc rursus se conferentes.

OED. Ubi, ubi ? quid ais ? quid dixisti ?

ANT. O pater, pater, quis Deorum tibi præstet, ut fortissimum videas virum, qui nos huc remisit tibi ? 1100

OED. O filia, anne adestis ?

ANT. Quippe manus hæ nos Thesei servarunt, fidorumque comitum.

OED. Accedite, ô filia, ad patrem, et sinite me vestra, quæ neutiquam reditura speraveram, contingere corpora. 1105

ANT. Quod petis, consequêris : nobis enim cupita gratia est.

OED. Ubi, quæso, ubi estis ?

ANT. En una ambæ accedimus.

OED. O carissima germina!

ANT. Genitori quidquid genuit carum.

OED. O fulcra viri—

ANT. Infelicis sane infelicia!

- 1110 OED. Carissima teneo pignora; neque adhuc omnium ero miserrimus, si moriar, vobis adsistentibus mihi. Applicaminor mihi, ô filia, utrumque ad latus; adhærete genitori, finemque imponite solitariæ et miseræ vagationi, ad quam modo redactus
1115 eram: et mihi quæ gesta sunt narrate paucissimis: nam vos, id ætatis, brevis decet sermo.

ANT. Hic est qui nos servavit: hunc audire oportet, pater; et sic tibi brevis erit mea oratio.

- OED. O hospes, ne mirere quod animo meo morem nimis
1120 geram, si, liberis meis insperato redditis, produco sermonem. Quod enim ex illis gaudium capio, id tuum esse scio et a nemine alio ortum: tu enim eas servasti, nec quisquam alius mortalium.
1125 Proinde digna tibi, ut opto, præmia Dii ferant, ipsique et huic civitati; quandoquidem apud vos hominum solos pietatem inveni, et æquitatem, verbaque fallere nescia. Hæc autem expertus, hisce sermonibus gratum testor animum: habeo enim, quæ
1130 habeo, per te, nec quemquam alium: et mihi manum, ô rex, porrige dextram, ut tangam, exosculerque, si fas, tuum caput. Quanquam quid dico? quomodo infelix ego attingere postulem virum, cui nulla suscepta est flagitii macula? haud sane faciam,
1135 nec, si concedere velis, sinam. Soli enim mortalium, quos usus edocuit, harum ærumnarum oneri adjutando pares sunt. Tu vero istinc mihi salve, et in posterum mei curam gerito juste, ut fecisti hodie.

- 1140 TH. Neque si longiori usus es sermone, lætitia affectus ob receptas hasce tuas filias, demirror, neque si, me posthabito, priores eas allocutus es: nihil enim horum nobis grave est. Non
1145 enim sermonibus studemus inclarescere magis quam factis. Idque re ipsa ostendo. Quæ enim juratus promisi tibi, senex, horum nihil est in quo fidem non exsolverim. Quippe has tibi adduco salvas, illæsasque omnibus quæ minitabatur Creon. At hoc
1150 certamine quomodo victoria parta fuerit, quorsum attinet jactabundum me narrare, quæ quidem ipse ex his, quibuscum versaris, rescies. Sed rem, quæ mihi modo huc venienti renuntiata est, animum adverte, siquidem, parva licet dictu, digna tamen admiratione est. Rem vero nullam negligere hominem decet.

- 1155 OED. Quid rei est, fili Ægei? doce me, ut qui sciam eorum nihil, quæ tu audiisti.

TH. Aiunt virum quemdam, haud quidem ejusdem tecum consortem civitatis, cognatum vero, supplicem vobis ad aram Neptuni sedere, ad quam sacra faciebam, quum tumultu hîc orto excitatus fui.

- 1160 OED. Cujatem esse aiunt, quidve petentem hac supplicatione?

TH. Haud scio, nisi unum: a te enim, ut narrant mihi, exiguum expetit officium, nec plenum negotii.

OED. Quodnam ? haud enim parvum quid minatur hæc sessio.

TH. Illum postulare aiunt, ut sibi liceat ad te accedere et tecum colloqui, tum tuto abire, nihilque mali passum, quod huc 1165 venerit.

OED. Quisnam esse possit, qui sic supplex sedet ?

TH. Vide, num Argis quis vobis cognatus sit, qui hoc a te velit consequi.

OED. O carissime, ne ultra progredere.

TH. Quid vero est tibi ?

OED. Ne me obsecra.

1170

TH. Quanam super re ? dic mihi.

OED. Sat scio, his auditis, quis ille sit, qui ad aram sedet.

TH. Et quis tandem est, quem dignum reprehensione iudicem ?

OED. Filius meus, ô rex, odium, cujus ego sermones ex omnibus maximo cum dolore sustinerem audire.

TH. Quid vero ? non tibi audire licet, quæque nolis, non facere ? cur audire tibi sic molestum est ? 1175

OED. Invisissima, ô rex, vox illa patris accidit aures, et ne meo redigas, ut invitus hæc tibi concedam.

TH. Sed id si flagitat supplex ad aram sedentis habitus, vide 1180 an non Dei religio tibi servanda sit.

ANT. Pater, obtempera mihi, tametsi adolescentula te moneo. Virum hunc sine suo ipsius animo obsequi, et Deo, sicut cupit; et nobis concede ut frater veniat. Non enim te, confide, invitum a sententia absterrebunt, quæ illi tibi non commoda dixerit. 1185 Verba autem audiisse, quid nocuerit ? sane consilia recte cogitata verbis declarantur. Genuisti illum : quare, etiamsi erga te sceleratissime se gesserit, ne tibi quidem fas est male illi rependere : sed missum eum fac. 1190 Sunt et aliis mali liberi, et ira acris ; sed amicorum blandis alloquiis moniti, mulcentur deliniunturque. Tu vero ne nunc mala illa respectes, quæ passus es ob commissa in patrem matremque piacula ; quanquam si illa penitus inspicias, cognosces, sat scio, quam malus sit iræ impotentis exitus. 1195 Habes enim hujus rei haud leve argumentum, quod effossis oculis lumine orbatu es. Verum nobis cede : non enim diu decet obsecrare, qui justa petunt, neque ipsum te par est beneficium accepisse, et acceptum nescire rependere. 1200

OED. Nata, vincitis me vestra oratione, ut vobis morem geram 1205 in re mihi permolesta : sit igitur, ut vobis placet. Tantum, hospes, si quidem ille huc venerit, ne quis vitam meam in sua potestate habeat.

TH. Hæc semel dixisse satis est : bis audire nolo, senex. Nec libet gloriari ; tu tamen salvum te tamdiu scito, dum me 1210 Deus quis servabit.

CH. Quisquis longiorem vitæ sortem, mediocri haud contentus, appetit, ille sinistri esse ingenii, me iudice, censebitur : quandoquidem longi sæpe dies tristes curas propius admovent ; 1215 læta vero non facile videas illi contingere, quem immodicam delapsus in cupiditatem, ne morte quidem impendente, capit satietas ; quando senectus hymenæi, citharæ et chorearum experts 1220

- 1225 apparuerit, et ad extremum ipsa mors. Natum non esse, sortes vincit alias omnes: proxima autem est, ubi quis in lucem editus fuerit, eodem redire, unde venit, quam occissime. Nam simul ac
- 1230 juvenas adest stultas levitates afferens, quis effugit multiplices labores? quæ non miseria adest? cædes, seditiones, lites, pugnae,
- 1235 et invidia: tandem supervenit, odiosa, viribus defecta, morosa senectus, amicis orba, ubi omnia mala malorum pejora cohabitant: in qua infelix hic, non ego solus, Boreale velut litus undique fluctibus hiemeque quatitur; sic et hunc a vertice insurgentes calamitatum fluctus assiduis quatunt procellis; hæc quidem a solis occasu, illæ vero ab ortu, aliæ quum sol medio ex orbe spargit radios, aliæ nocturnis splendentibus astris.
- 1250 ANT. Atqui eccum nobis, ut videtur, pater, gradum huc confert hospes ille incommittatus, ora rigans lacrymis.
OED. Quis is est?
ANT. Quem et olim cogitabamus, ipse hæc Polynices adest.
- 1255 POL. Hei mihi! quid faciam? an mea ipsius mala prius deflebo, puellæ, an quæ hujus video patris senis? quem peregrina in terra vobiscum inveni hæc ejectum, cum veste tali, cujus in-
- 1260 amabilis squalor senili adhærens corpori, membra situ tabefacit; et in capite oculis orbo impexa coma ventis diffunditur: hisque, ut videtur, consimilia habet miseri ventris alimenta. Quæ quidem sero nimis cognosco perditissimus ego; et testor me pessimum omnium huc venire, qui, ne te victus deficeret, providere debuerunt: hoc ex aliis ne quæras. Sed Jovis etiam assidet solio Pudor omnibus in factis; tibi quoque, pater, assistat. Horum
- 1270 enim quæ peccavimus remedium quidem est; at ea exprobrare nihil amplius attinet. Quid taces? loquere aliquid, ô pater; ne me averseris. Nihilne mihi respondes? sed contemptum ita dimittes, nihil locutus, ne declarata quidem iræ tuæ causa? O viri hujus progenies, meæque sorores, at vos saltem conamini movere patris morosum os et haud affabile, ut ne spreto me Dei supplicem ita dimittat absque ullo responso.
- 1280 ANT. Dic, ô miser, ipse qua gratia veneris. Plerumque enim sermo vel oblectationem aliquam, vel offensionem ferens, aut ad misericordiam movens, vel obstinate silentibus vocem aliquam exprimit.
- 1285 POL. Ergo eloquar; probe enim tu me communes; primum quidem ipsum hunc Deum orans, ut sit adjutor, cujus ex ara me huc venire excitavit hujus terræ rex, a quo data mihi venia dicendique et audiendi tuto cum commeatu: hæcque ut a vobis,
- 1290 hospites, mihi contingant, et ab hisce sororibus, patreque, impense cupio. Cujus autem gratia venerim, jam tibi volo dicere, pater. Patrio e solo expulsus sum in exilium, quia regio in tuo throno sedere volui pro meo jure, ut qui natus sim major. Quapropter me natus minor Eteocles ex urbe pepulit, non ut qui rationum momentis causam vicerit, nec qui se manu factisve meliorem me esse ostenderit, sed persuasis civibus. Quorum equidem causam in Erinnyis tuaxime confero, tuarum dirarum testem:
- 1300 quam opinionem confirmant etiam vatum responsa. Postquam

enim veni Argos ad Doricum, Adrastum adeptus socerum, con-
 juratos socios adjunxi mihi, terræ quicumque Apiae principes
 cluent, florentque bellica laude, ut, septemgemino exercitu contra 1305
 Thebas cum his coacto, vel justa pugna moriar, vel horum aucto-
 res malorum e terra ejiciam. Sed hactenus ista. Cur tandem
 huc me contuli? Dicam. Tibi supplices, ô pater, preces admo-
 turus, mei ipsius causa, sociorumque meorum; qui septem nu- 1310
 mero totidem nunc agminibus urbem Thebanam obsidione cin-
 gunt: qualis bellicosus Amphiaraus, armis qui primas obtinet,
 primasque auspiciis: secundus Ætolus est Œnei filius Tydeus: 1315
 tertius Eteoclus Argivo cretus patre: quartum Hippomedonta
 misit pater Talaus: quintus Capaneus gloriatur suffossam The-
 barum urbem statim se vastaturum: sextus Parthenopæus Arcas 1320
 concitus fertur, nomine referens diu servatam olim matri virgini-
 tatem, Atalantæ partu editum se probans: ego vero tuus, vel, si
 ne vis, irati Genii filius, attamen tuus vocatus, duco intrepidum 1325
 Argivorum ad Thebas exercitum: qui te per hasce tuas filias et
 tuam vitam, pater, obtestamur supplici petentes prece, ut iram
 gravem mihi remittas, fratris injuriam ulcisci properanti, qui me 1330
 expulit, patriaque spoliavit. Si qua enim fides est oraculis, utris
 tu accesseris, horum victoriam fore prædixit Deus. Per nunc te
 fontes, perque cognatis jura dantes Deos, rogo obsequaris, et re-
 mittas iram: quandoquidem mendicus ego et hospes, tuque 1335
 hospes etiam; alios autem observantes peregrina in terra degimus
 tuque et ego, eandem fortunam sortiti. At is domi regno poti-
 tus, ô miser ego, utrumque nostrum pariter irridens, molliter
 vivit: quem, si tu consilia mea adjuvabis, facili negotio brevique 1340
 tempore dissipabo: sicque in domum tuam te restituam, resti-
 tuamque me ipsum, illo per vim ejecto. Et hæc, si tua voluntas
 accesserit, gloriari mihi licet; at sine te ne sospitari quidem 1345
 valeo.

CH. Huic viro, illius qui misit causa, Œdipe, quodcunque tibi
 expedire videbitur responde, eumque sic dimitte.

OED. At nisi terræ hujus rex Theseus illum huc misisset, a me 1350
 responsum ut ferret postulans, haud sane, viri, vocem ille un-
 quam meam audiret: nunc vero is honor ei habebitur, abibitque
 auditis ex me talibus, quæ nunquam ejus vitæ lætitiâ afferent.
 Qui, ô scelestissime, sceptrâ, et solium quum tenebas, quæ nunc 1355
 tuus frater Thebis tenet, tuum ipse patrem hunc expulisti, patria-
 que extorrem fecisti, eoque redegisti, ut hac indueretur veste,
 quam nunc intuens lacrymas, quando in easdem miseras con-
 jectus es. Hæc vero deploranda mihi non sunt, sed ferenda, 1360
 quamdiu viventi mihi sedebit animo parricidæ tui memoria. Tu
 enim in has ærumnas me detrusisti; tu me expulisti; tua quoque
 opera vagus ab aliis mendico quotidianum victum. Quod si non 1365
 hasce genuissem mihi nutricias filias, haud sane superessem am-
 plius, tua quidem causa: nunc autem hæc me servant, meæ sunt
 hæc altrices; hæc viri sunt, non feminæ, adjuvandis meis ærumnis:
 tu vero fraterque tuus ex alio, non ex me, nati estis. Quapropter 1370
 te Deus intuetur, nondum tamen qualem mox, siquidem hæc

- moventur agmina contra Thebarum urbem. Non enim est, ut oppidum illud evertas; sed prius sanguine concides fœdatus, simulque frater tuus. Has ego vobis diras et antea imprecatus sum, nuncque eas rursus invoco, ut auxilio adsint mihi, quo justum esse intelligatis, parentes revereri, neque eos afficiatis contumelia, quod tales quum sitis, cæcum habeatis patrem. Hoc enim istæ non fecerunt. Itaque tuam sedem tuosque thronos diræ illæ occupabunt, siquidem prisca dea Justitia Jovis adhuc assidet solio, veteres servans leges. Tu vero in malam rem abi, exsecratus abdicatusque patri, scelestorum scelestissime, hasque tecum aufer diras, quas tibi imprecor, ut neque terra patria bello potiaris, nec redeas unquam cavum ad Argos: sed cognata manu cadas, occidasque eum a quo ejectus es. Hæc tibi imprecor, et invoco odiosum Erebum, Tartari tutelarem Deum, ut te illuc habiturum deducat: has quoque Deas invoco, simulque Martem, qui vobis atrocis illius odii furorem injecit. Atque hæc quum audieris abi, atque hinc digressus renuntia Cadmeisque cunctis, et tuis simul fidelibus sociis, tales Œdipum filiis suis rependisse gratias.

CH. Polynices, haud tibi gratulor ob susceptum huc iter; at nunc rursus abi, quam potes celerrime.

- 1400 POL. Hei mihi! heu infelix iter, quam mihi cessit male! heu socios meos! huncine ergo ut nancisceremur finem ab Argis movimus? ô me calamitosum! talem quidem, qualem neque renuntiare cuiquam liceat sociorum, nec fas pedem referre; sed tacitum oportet me in hunc casum incurrere. Sed vos, ô germanæ hujus viri filiæ, quandoquidem diras, quibus me defixit hic pater, audiistis, ne me tamen, per Deos obsecro, si quando imprecationes istæ exitum sortitæ fuerint, vobisque contingat aliqua domum redire, ne me inhonoratum patiamini, sed sepultura afficite, sepulcroque solemnina mittite. Sicque vobis ad istam laudem, quam ab hoc viro pium ob laborem reportatis, alia non minor accedet ob officium mihi præstitum.

ANT. Polynices, obsecro te, morem mihi gere.

- 1415 POL. Qua in re? dic, ô carissima Antigone.

ANT. Quamprimum ad Argos convertite retro exercitum, et ne te ipsum civitatemque perditum eas.

POL. Sed fieri hoc nequit. Quis enim rursus easdem cogere possim copias, si semel timore correptus fugero?

- 1420 ANT. Quid vero necesse est, ô fili, impotenti iræ iterum te indulgere? Quid te juvabit patriam evertisse?

POL. Fugere turpe est, meque priorem ætate ita irrideri a fratre.

- 1425 ANT. Viden' ergo, ut ipse hujus viri oracula ad exitum perducere properas, quibus vobis necem mutuam prænuntiat?

POL. Vaticinatur enim quæ futura sunt; quo minus inter nos gratia reconcilianda est.

ANT. Hei mihi miseræ! Quis vero audebit te sequi, quum audiet qualia vir hicce ediderit oracula?

- 1430 POL. Adversa non renuntiabimus: boni enim ducis est læta proferre, at infausta silentio premere.

ANT. Siccine ergo, ô fili, hæc tibi decreta sunt?

POL. Ne me retineas: namque curæ mihi erit hoc iter conficere, quamvis infaustum et perniciosum, propter hunc patrem, ejusque Erinnyas. Vobis autem prospera omnia annuat Jupiter, 1435
si mihi mortuo illa quæ rogo confeceritis; vivo enim non erit amplius quod præstare possitis. Jam vero dimittite me, et valete; non enim aura vescentem videbitis me posthac.

ANT. O me miseram!

POL. Ne, quæso, me luge.

ANT. Et quis ruentem te ad præsens letum non lugeat, frater? 1440

POL. Moriar, si fatale est.

ANT. Ne tu hoc velis, sed mihi obsequere.

POL. Ne suadeas, quæ non decet.

ANT. Atqui miserrima ego, si te privabor.

POL. Fortuna decernet, utro hæc casura sint modo. At 1445
Deos precor, vobis ut nihil unquam eveniat mali; indignæ enim estis omnino quovis infortunio.

CH. Novum sane et mirandum mihi acciderit, si infelices casus, quos prædixit lumine cassus senex, vis fati ad exitum non 1450
perducat: nullum enim divinum decretum habeo, quod frustra editum dicere queam; videt, videt illa semper tempus: quando- 1455
quidem et prius destinata huic viro infortunia novis incrementis in dies cumulans—Insonuit æther, ô Jupiter!

OED. O natæ, natæ, utinam, si quis hîc adest incola, huc mihi optimum Thesea arcessat!

ANT. Pater, quid rei est, quod illum advocas?

OED. Jovis hoc alatum fulmen ad Orcum me ducet illico. 1460
Verum agite, mittite quam primum.

CH. En fragor ingens intonat, fulmina torquente infandum in modum Jove: summi verticis comam horror erigit; animum 1465
sternit pavor: rursus enim cœleste fulgur coruscat. Quemnam portendit eventum? exhorreo: haud enim unquam emicat temere, nec absque novo quopiam casu. O magnus æther! ô 1470
Jupiter!

OED. O natæ, adest huic viro fatalis vitæ exitus, nec amplius est effugium.

ANT. Quî scis? qua ex re istud conjicis?

OED. Pulchre novi: sed quam celerrime profectus aliquis 1475
regem hujus terræ mihi adducat.

CH. Heu, heu! ecce iterum circumtonat horrisonus fragor. Propitius esto, Deus, propitius mihi, si quid infaustum huic meæ 1480
altrici terræ affers. Utinam cum pio converser; nec, quod scelestum virum viderim, malam gratiam reportem! Jupiter rex, 1485
te invoco.

OED. An prope adest vir? num adhuc spirantem, filiæ, inveniet me et compotem mentis?

ANT. Quid habes, quod illius fidei concreduas?

OED. Accepto pro beneficio plenam ei gratiam rependere 1490
volo, quam pollicitus sum.

CH. Eho, eho, ô fili, ades, ades, etsi forte ad aram extremo

- 1495 in littore positam marinum Deum Neptunum placas, veni. Ille enim hospes tibi, civitatique et amicis dignam cupit gratiam rendere pro acceptis beneficiis. Propera, citato cursu veni, **Ō rex.**
- 1500 TH. Quis iterum a vobis communis resonat clamor, clarus quidem vestrūm, manifestus et hospitibus? Numquid Jovis fulmen, aut rupto nimbo præcipitavit grando? Deo enim tempestatem ciente, omnia hujusmodi exspectanda sunt.
- 1505 OED. O rex, optatus advenis; et tibi Deorum aliquis secundavit hoc iter.
TH. Quid vero, **Ō nate Laïi**, rursus exortum novi?
OED. Vita mihi ad exitum inclinatur; et antequam moriar, promissorum tibi huicque civitati fidem liberare volo.
- 1510 TH. Undenam proximi interitus capis præaugurium?
OED. Ipsi mihi denuntiant Dei, nunquam fallentibus propositis signis.
TH. Quomodo ais, **Ō senex**, hoc tibi aperiri?
- 1515 OED. Audita sæpius continua tonitrua, crebraque me commonent invicta manu contorta tela.
TH. Fidem mihi facis: nam multa te vaticinari intelligo, eaque non falsa. Proinde quod facto opus sit declara.
OED. Ego docebo, **Ō nate Ægei**, quæ rata tuæ urbi nullo consenescent ævo. Ad locum enim ipse mox præibo, nemine manu ducente, ubi me oportet mori. Eum autem indica mortalium nemini, nec ubi latet, nec in qua situs est regione; ut is tibi
- 1525 multorum vice clypeorum, externorumque subsidio arcessitorum militum, contra vicinos sit semper præsidio. Quæ vero arcana sunt, nec palam proferenda, solus tu discas, ubi illuc veneris. Nam neque civium horum ulli dixero, neque filiabus meis, etsi
- 1530 eas diligo. Sed tu solus ea recondita serva, quumque ad finem vitæ perveneris, illi tantum aperi, qui summæ imperii præfuturus sit; ille vero deinceps, continenterque omnes qui regnaturi sunt, quisque suo successori indicet. Et sic urbem hanc habitabis
- 1535 Thebanis inexpugnabilem. Quippe civitates innumeræ, licet bene institutæ, facile eo declinant, ut aliis injurias inferant. Dii enim acute quidem, at tarde intuentur, quum quis spreta numinis religione ad furorem vertitur; quod ne tibi accidat, **Ō nate Ægei**, cave sedulo. Sed quid ego hæc scientem edoceam? Locum vero, urget enim me præsens a Deo fatum, adeamus jam, nec quidquam extimescamus. O filiæ, hac sequimini: ego enim dux vobis vicissim fio novus, ut ipsæ antea duces eratis patri.
- 1545 Ingreddimini, et ne me attingite, sed sinite solum me invenire sacrum tumulum, ubi fatale est me hac terra condi. Hac pergite, hac inquam: hac enim me ducit Mercurius animarum deductor, et inferna Dea. O lux, cujus splendore careo, mihi quidem antea
- 1550 te frui licuit: at nunc ultimum te contingit corpus meum. Jam enim abeo supremum vitæ diem conditurus apud Orcum. At, **Ō carissime hospitum**, ipseque et hæc terra, tuoque parentes imperio, fortunati sitis, et in rebus prosperis estote memores mei mortui, felicitate fruente perpetua.

CH. Si fas est mihi tenebrarum potentem Deam, et te precibus venerari, rex Manium Aïdoneu, precor, ut nec laboriosa, 1560
nec dura morte defunctus hospes, subeat infera mortuorum arva,
quo genus hominum conditur omne. Multa enim nec merita 1565
mala postquam te invaserunt, æquum sit, ut te vicissim fortuna
benigne respiciat. O infernæ Deæ, invictaque bellua, quam ad
postes cubare aiunt, et ex antro continuos utulatus ciere, indo- 1570
mitum Orci custodem . . . quem, ô Terræ Tartarique proge-
nies, precor ut placide occurras hospiti properanti ad infernas 1575
Manium lacunas: te inquam appello, te semper insomnem.

NUNT. O cives, quam brevissimis verbis dixero, vobis renun- 1580
tians occidisse Œdipum: at quæ gesta, quoque modo singula
peracta sunt, haud facile est brevibus expedire.

CH. Numnam periit infelix ille?

NUNT. Senilem vitam eum reliquisse scias.

CH. Quomodo? num divina ope, facilique casu? 1585

NUNT. Hoc quidem jam admiratione dignum est. Quo enim
modo hinc abiit, et tu, qui aderas, nosti, nemine amicorum
ductore, sed ipse nos omnes ducens. Ubi vero pervenit abruptæ 1590
ad voraginis limen, æreis fundamentis ima in terra suffultum,
constitit in una ex viis quæ in compitum coeunt, prope cavum
specum, ubi Thesei Pirithoique manent fidorum semper foede- 1595
rum monumenta: cujus loci, Thoriciæque petrae, cavæque sil-
vestris piri, et lapidei tumuli in medio consedit: deinde exiit
squalidas vestes: tum advocatis filiabus, jussit alicunde sibi affer-
rent vivæ aquæ lavacra et libamina: illæ autem frugiferæ Cere- 1600
ris in conspicuum collem profectæ, patris ea mandata celeriter
exsequuntur, ipsumque lavacris de more et veste exornant. Quum
autem omni peracto lætus esset officio, nec erat quidquam infe- 1605
ctum eorum quæ mandaverat, intonuit quidem Jupiter inferus,
auditoque fragore metu dirigerunt virgines: tum patris ad
genua prolapsæ, lacrymas fudere, neque interniserunt planctus,
longosque gemitus. Ille vero, ut sonum derepente audit acer- 1610
bum, amplexus eas lacertis, dixit: *O filia, non amplius est vobis
hac in die pater; periire enim omnia mea, nec amplius laboriosam
habebitis mei alendi curam; duram quidem eam fuisse novi, filia;* 1615
*sed enim una hæc res mollit quidquid id est molestiæ: nam nemo
est, qui vos majore, quam ego, prosecutus sit amore, quo jam or-
bata, quod superest ævi bene exigetis.* Huñc ad modum se invicem 1620
amplexi flebant omnes crebris singultibus. Ubi autem lugere
desierunt, imo corde dolorem prementes, erat quidem silentium,
quum subito exaudita vos quædam illum vocavit, cujus metu
percussis cunctis subito arrectæ steterunt comæ: multum enim 1625
multisque modis vocabat eum Deus: *Heus, heus, Œdipe, quid
cunctamur ire? jampridem tu in mora es.* Ille vero simulac sen-
sit se a Deo vocari, jubet ad se venire terræ regem Thesea, qui 1630
ubi accessit, dixit: *O carum caput, da mei causa dextræ tuæ pri-
stinum pignus filiabus meis, vosque vicissim, ô nata, huic date: at-
que fidem tuam obstringe, te nunquam eas sponte proditurum,
sed effecturum semper quæcunque mente benevola ex usu carum*

- 1635 *fore cognosces. Ille vero absque lamentis, ut vir generosus, juramento promisit hospiti se illa præstiturum. Quæ quum is fecisset, protinus Œdipus invalidis manibus amplexus filias, ait :*
- 1640 *O natæ, generoso animo huic necessitati parentes oportet vos hisce ex locis abire, neque, quæ nefas, postulare ut videatis, et non audienda ut audiatis : at abite quam celerrime : adsit tantum Theseus, qui summæ rerum præest, ut omnem eventum videat. Talia loquentem exaudivimus simul omnes : largoque fletu rigantes ora gementesque una cum puellis abscessimus : nec dudum abieramus, quum respicientes vidimus eum quidem virum nulli amplius adesse, ipsum autem regem obtenta capiti manu oculos tegentem, tanquam terribili aliqua objecta specie, cujus visum sustinere non posset. Denique haud longo post tempore videmus eum terram simul adorantem, eademque prece Olympum, Deorum sedem, invocantem. At quo fato ille obierit, ne unus quidem mortalium dixerit, præter Thesea. Neque enim illum Jovis igniferum fulmen confecit, neque marina quæpiam procella, tunc temporis coorta ; sed aut Deorum aliquis eum deduxit, aut ima dehiscens tellus benigne eum excepit Manium caligine. Haud enim vir ille gemebundus, nec morbi doloribus exhaustus occidit, sed, si quis alius mortalium, dignus admiratione. Hæc autem quum dicam, si cui videar minus sana esse mente, qui de me ita sentiunt, iis haud facile concesserim.*

CH. Ubi vero sunt puellæ, quique eas deduxerunt amici ?

NUNT. Illæ non longe absunt : clarus enim lamentorum sonus huc eas accedentes indicat.

- 1670 ANT. Ah, ah, heu ! adest, adest nobis jam, non ut hoc solum, absque alia calamitate, lugeamus, nos infelices lucem hausisse scelesto patris satu, cujus gratia constanti animo multas variasque pertulimus ærumnas : ad extremum inerrabilium malorum speciem inducemus, quæ vidimus et passæ sumus.

CH. Quidnam id est ?

ANT. Ne cogitatione quidem id assequi licet, amici.

CH. Obiitne ?

- 1680 ANT. Ita quidem, ut tu lubentissime audias illum interiisse. Quid enim ? utpote quem nec Mars, nec pontus sustulit ; sed caliginosæ hiatus terræ apertæ lacunæ eum absorpserunt incomperito leti genere. Me miseram ! nobis autem exitialis nox oculis oboritur. Quis enim peregrina aliqua in ora, aut mari tumido vagantes, difficilem nanciscemur victum ?
- 1685 ISM. Nescio. Utinam me sanguinolentus Orcus rapiat, unaque cum sene patre miseram morte obruat : mihi enim quæ superest vita non est vitalis.
- 1690 CH. O geminæ filiarum optimæ, quod sors fert, æquo animo ferendum ; ne nimium incendite luctum : sors vestra nemini contemnenda.

- 1700 ANT. Ergo malorum aliquod est desiderium ! Quod enim nequaquam jucundum videri possit, id tum jucundum erat, quando illum manibus amplectebam. O pater, ô care pater, ô qui æter-

nis sub terra tenebris involutus es, nec, quum senilem ducebas vitam, inamatus unquam fuisti mihi, nec eris posthac.

CH. Perfecit igitur—

ANT. Perfecit quod voluit.

CH. Quale id est? 1705

ANT. Qua cupiit, hospita in terra mortuus est, opertumque perenni umbra sub humo cubile habet: nec luctum reliquit indefectum. Namque te semper, ô pater, hic meus oculus lacrymis 1710 plorat stillantibus; neque scio misera, quomodo queam tam acerbum tui desiderium abolere. Heu! peregrino in solo non debuisses mori; verum ita mihi etiam desertus mortuus es.

ISM. O misera! quæ me fortuna jam manet ita desertam, omniumque egenam, teque, ô cara . . . sic patre orbatas? 1715

CH. Sed quandoquidem ultimum saltem vitæ diem feliciter 1720 composuit, desinite lugere, ô caræ; miseriarum enim nemo immunis est.

ANT. Retro abscedamus, soror.

ISM. Quidnam facturæ? 1725

ANT. Desiderium me cepit—

ISM. Quodnam?

ANT. Inferam domum videndi—

ISM. Cujus?

ANT. Patris. Heu me miseram!

ISM. Quî vero fas sit eo accedere? nonne vides—

ANT. Quid ita increpas? 1730

ISM. Et hoc, ut—

ANT. Quid me rursus absterres?

ISM. Insepultus obiit, et ab omni conspectu segregatus est.

ANT. Duc me eo, ibique me interfice.

ISM. Hei mihi miserrimæ! ubinam, quæso, posthac deserta, 1735 consilii que inops, vitam ærumnosa exigam?

CH. Caræ puellæ, ne quid metuatis.

ANT. At quo fugiam?

CH. Jam antea effugistis, ut ne quid mali accideret vobis. 1740

ANT. Cogito—

CH. Quid tandem versas animo?

ANT. Quomodo domum redeamus, plane ignoro.

CH. Ne hoc quidem sollicite inquire: laboriosum est—

ANT. Et antea fuit; siquidem graves nos semper urgent 1745 ærumnæ, modo quidem ultra, modo supra modum.

CH. Vasto sane pelago jactamini.

ANT. Vasto utique.

CH. Id quoque ego fateor.

ANT. Heu, heu! quo ibimus, ô Jupiter? ad quam enim spem 1750 nos Deus nunc impellit?

TH. Parcite lugere, puellæ: nam quibus mors exoptata contigit, eos deflare non decet: haud enim fas est.

ANT. O nate Ægei, ad tua accidimus genua.

TH. Quid vobis, ô puellæ, vultis a me fieri? 1755

ANT. Tumulum patris nostri contueri cupimus.

TH. At fas non est eo accedere.

ANT. Quid ais, ó rex, Athenarum dominator?

1760 TH. O puellæ, interdixit mihi ille, ne quis hos adeat locos,
neve compellet quisquam mortalium sacrum sepulcrum, quo
1765 conditus latet. Quæ si observarem, dixit me terram hanc pro-
spere semper habiturum incolumem. Horum itaque nobis con-
scius est Deus, et, quod omnia exaudit, Jusjurandum Jovis.

ANT. At hæc si illi placent, iis nos acquiescere par est. Nos
1770 autem Thebas deduc Ogygias, si qua forte fratribus imminentem
necem prohibere possimus.

1775 TH. Faciam et hæc, et quæcunque alia vobis utilia, eique
grata facere possim, quem nuper mortuum terra recondit. Non
enim defatigari me decet.

CH. Sed jam quiescite, nec ultra lamentis indulgete. Omnia
enim hæc omnino sunt rata.

SOPHOCLES

ANTIGONE.

DRAMATIS PERSONÆ.

ANTIGONE.

ISMENE.

CHORUS.

CREON.

CUSTOS.

HÆMON.

TIRESIAS.

NUNTIUS.

EURYDICE.

INTERNUNTIUS.

SOPHOCLES

ANTIGONE.

ANT. O CARISSIMUM germanæ Ismenes caput, ecquid nosti calamitatum ab Œdipo ortarum, quod nobis in vita non adhuc conficiat Jupiter? nihil est enim triste, nec noxium, nec 5 turpe, nec ignominiosum, quod tuis malis meisque adjunctum non viderim. Et nunc quid illud est rursus, quod ab urbis re- ctore aiunt universis civibus propositum fuisse edictum? tenesne, et inaudisti quidpiam, an te latet grassans in amicos inimicorum 10 injuria?

ISM. Ad me quidem, Antigona, haud ullus perlatus est de amicis sermo, nec lætus, nec tristis, ex quo fratribus ambæ sumus orbatæ duobus, una die peremptis mutua manu: postquam 15 vero Argivorum exercitus hac ipsa nocte in fugam se dedit, nihil novi ulterius, neque fortunata magis, neque damnis auctior.

ANT. Pulchre id noram: quocirca te foras prodire jussi, ut sola audires.

ISM. Quid est? Æstulare enim videris, aliquid volvens animo. 20

ANT. Nonne enim nobis Creon, decreto fratrum alteri sepul- turæ honore, alterum eo privat indignis modis? Eteoclem qui- dem, ut aiunt, jus et fas observans, humo condidit, inferis hono- 25 ratum Manibus: miseri autem mortui Polynicis cadaver civibus fertur edixisse, ne quis sepulcro contegat, neque adeo lamentetur; sinant vero indefletum, insepultum, gratum thesaurum ali- 30 tibus pastus gratia irruentibus. Talia dicunt bonum Creonta tibi mihique, nam me quoque dico, edixisse: et huc venire, ut hæc ipsa, si qui forte ignorent, clare pronuntiet, hancque rem non deputare rem esse nihili; sed quicumque horum quid fecerit, de- 35 cretum esse ut is a populo lapidibus obruatur. Ita tibi hæc se habent: et mox ostendes an generosa sis, an vero ex bonis ignava.

ISM. Nam quid, ô misera, quum res in eo loco sit, factis meis 40 ego vel solvens vel adstringens legem, prodesse possim?

ANT. An operam sis collatura, meque adjutura, vide.

ISM. Quo me incepto periclitari vis? quæ tua tandem est sen- tentia?

ANT. An cadaver mecum sustolles.

ISM. Num illud ergo sepelire cogitas, etsi, nequis id faciat, 45 publice interdictum est?

ANT. Meum scilicet, tuumque, etiam si nolis, fratrem : nunquam enim prodicionis me alligabo.

ISM. O præcipitem audaciam ! Num Creonte prohibente ?

ANT. At nullum ei jus est, ut a meis me arceat.

50 ISM. Hei mihi ! revoca in animum, soror, pater ut nobis periiit odiosus infamisque, qui postquam ipse sua deprehendit flagitia, propria sibi manu oculos effodit ; tum illius mater eademque uxor, geminum titulum sustinens, suspendio sibi vitam ademit ;
55 tertium vero fratres duo una die, semet occidentes miseri, necem sibi invicem intulere mutuis manibus. Nunc tandem nos duæ solæ relictæ, considera quanto pejoribus exemplis perituræ simus, si, infractis legibus, edictum regis vel imperia transgrediamur.
60 Sed et hoc cogitare oportet, feminas nos esse, haud viris certare pares, tum subditas nos esse potentioribus, ita ut nobis necesse sit in his rebus obtemperare, aliisque adhuc acerbioribus. Proinde ego manes inferos, ut veniam dent, precata, quia vi huc compellor, summam rerum obtinentibus morem geram : nam
65 majora viribus aggredi, dementia est.

ANT. Neque te jusserim, neque adeo, si velis operam conferre,
70 lubens te utar adjutrice : sed sequere sententiam tuam : illum autem ego sepeliam ; quod si fecero, decorum mihi erit mori : cara cum caro jacebo, pio peracto facinore. Nempe longius est
75 tempus, quo me inferis placere oportet, quam his quibuscum hinc versor : illic enim semper jacebo : tu vero, si ita videtur, quæ apud Deos sanctissima habentur, aspernare.

ISM. Haud equidem aspernor : sed invitis civibus quidpiam facere nullo pacto valeo.

80 ANT. Tu quidem ista prætexas, ego vero jam ibo, carissimoque fratri aggesta humo tumulum excitabo.

ISM. Hei mihi miseræ, quam male tibi metuo !

ANT. Ne mea causa metuas : res tuas in tuto colloca.

85 ISM. Hoc saltem inceptum nemini indicaveris ; sed etiam omnes habe, itidemque ego celabo.

ANT. Hei mihi ! palam eloquitor. Multo invisior eris tacens, nisi omnibus hæc prædicaveris.

ISM. In re frigida calet tibi cor admodum.

ANT. At placeo, sat novi, quibus maxime me placere decet.

90 ISM. Si tu quidem possis ; sed majora viribus affectas.

ANT. Proinde cessabo, quum nihil potero amplius.

ISM. At impossibilia sectari non decet omnino.

ANT. Si hæc loqui perrexeris, mihi quidem odio eris, inferis sumque tibi merito mortuum habebis. Sed sine me meamque
95 temeritatem acerba illa pati : patiar enim nihil tam durum, quin decore moriar.

ISM. At si tibi videtur, ito : hoc autem scias, stultam te quidem esse, sed amicis probe amicam.

100 CH. O jubar solis, omnium quæ septiportis Thebis prius affulserunt, pulcherrima lux, apparuisti tandem, ô aureæ diei oculus,
105 Direæa transcendens fluentia ; quod in fugam compulsus acutiori freno cursum contendere coëgisti insignem candido clypeo virum

ab Argis egressum cum omni bellico apparatu, qui contra nostram 110
urbem Polynicis ambiguis incitatus jurgiis, transvolavit acutum
clangens, ut aquila in terram se demittens, nivea tectus ala, mul- 115
tis cum armis, comantibusque galeis. Stans vero supra aedes,
cruentis inhians undique cum hastis circa septem portarum ora,
abiit, priusquam nostro sanguine satiaret malas, et turrium pro- 120
pugnacula piceus Vulcanus corripere: tantus a tergo exortus
est strepitus Martis, adversario draconi inexcussibilis. Jupiter 125
enim superbæ linguæ jactantiam impense odit, et eos intuitus
multo cum impetu irruentes, aureorum armorum crepitu, et su- 130
perbia, vibrato dejecit fulmine parantem jam summis in mœnibus
victoriæ lætum clamorem tollere: repercussus autem ictu fulmi- 135
nis quassatusque in terram cecidit ignifer ille, qui prius insano
furore debacchans, vim infestissimorum ventorum flatu suo inci-
taverat. Aliter quidem in alios grassatus est, hos vero in alios
invenit casus, cunctos deturbans præstans robore magnus Ma- 140
vors. Nam septem duces ad septem portas locati, pares contra
pares, fugatori Jovi reliquerunt ærea arma, præter miseros illos,
qui patre uno matreque una nati, in se utrinque victrices hastas 145
dirigentes, communis mortis ambo perceperunt partem. At enim
præclaro nomine gaudens Victoria venit, curruum agitatrici
Thebæ invicem gratificans. Jam vero confectorum modo bello- 150
rum obliviam inducere decet, Deorumque templa omnia adeamus
pervigilibus choris: ducat autem Bacchus, qui Thebas concutit.
Ecce vero novus hujus urbis rex Creon Menœcei filius, ob recen- 155
tem casum Deorum invecum numine, accedit, aliquod consilium
volvens animo, quandoquidem conventum hunc seniorum indixit, 160
quos communi præconio arcessivit.

CR. Viri, civitatem hanc, quam multis quassarunt fluctibus,
jam in tuto Dii erexerunt denuo: vos autem per nuntios jussi 165
seorsum ab omnibus convenire, quia vos novi cum Laïi imperium
sedulo semper coluisse, tum regnante CEdipo, illoque extincto,
erga ejus gnatos, in eadem fide constanti animo permansisse.
Quando igitur illi gemino fato una die periere, mutuis ictibus 170
perempti nefaria manu, ego jam imperium omne et solium obti-
neo, ut qui defunctis cognatus sum proximus. Vix autem virum 175
quempiam noris quo sit ingenio, qua solertia, quidve consilio va-
leat, antequam in administratione rei publicæ et legum tritum
eum videris. Quicumque enim civitatem universam regens, non
optimis adhæret consiliis, sed formidine aliqua linguam compri- 180
mit, is pessimus esse et nunc et olim mihi videtur: et quicumque
patria sua potiolem judicat amicum, illum nullo in loco pono.
Ego enim, testor Jovem omnia semper cernentem, silere nollem, 185
damnum si viderem ingruere civibus loco salutis; nec unquam,
si quis patriæ hostis sit, ejus viri amicitiam amplectar: quippe
compertum est mihi, patriam esse, quæ servat cives, amicorum- 190
que copiam nobis fore, si salva illa prospero rerum fruamur cursu.
Talibus ego placitis obsecutus hanc augebo urbem, nuncque ho-
rum affinia civibus edicere jussi circa CEdipi filios. Eteoclem
quidem, qui pro hac urbe pugnando, re fortissime gesta, periit, 195

ut condant sepulcro, omnibusque condecorent inferiis, quas strenuorum virorum Manibus ferre solemne est. Illius autem fratrem, Polynicen dico, qui exsul huc reversus, urbem patriam et Deos patrios flammis abolere voluit, voluitque sanguinem haurire cognatum, concivesque suos in servitum abducere, hunc, inquam, interdictum esse aio, ne quis tumulo mandet, neque defleat, sed sinant insepultum, alitibus canibusque prædam et ludibrium. Hæc mea est sententia; nec a me unquam honorem consequentur improbi, qui justis competit: sed quicumque benevolus huic urbi est, mortuus et vivus pariter a me honorabitur.

CH. Eadem quæ tibi, nobis etiam placent, Menœcei gnate Creon, circa civitatis hujus hostem, et circa amicum: lege vero uti qualibet penes te est in mortuos, et in viventes, quotquot sumus.

215 CR. Vos igitur attendite, ut edictum observetur.

CH. Juniori alicui hoc munus manda.

CR. Sed jam constituti sunt cadaveris custodes.

CH. Quid igitur aliud præter hoc jubeas?

CR. Ne permittatis, si qui minus obtemperent.

220 CH. Nemo est amens adeo, ut mori cupiat.

CR. Est sane proposita hæc merces: sed homines sæpe lucris spes perdidit.

CUST. Haud equidem, ô rex, dixero, anhelantem me esse, quod citato gressu celeriterque venerim: moram enim sollicitudines multæ objecerunt mihi, in via subinde me ipsum circumagenti, ut referrem pedem. *Miser, cur tendis eo, ubi pœnas dabis, simul ac veneris? at enim resistes miser? hæc autem si ex quopiam alio resciverit Creon; quânam, sodes, malum effugies?* Talia volutans animo, iter confeci tardus oppido, sicque longa fit brevis via. Tandem tamen consultissimum visum est huc venire: dicam autem, tametsi iis quæ dicenda habeo nequaquam sim tibi satis facturus: hac enim spe fretus venio, nihil me aliud passurum esse, nisi quod fatale sit.

CR. Quidnam est, cur animo ita es anxio?

CUST. Primum tibi declarare volo quæ ad me attinent: neque enim ipse facti auctor sum, nec adeo qui fecerit vidi: proinde indignus sum qui ideo in malum quodpiam incidam.

CR. Cautè sane rem circumspicis, et munis undique: videris aliquid indicaturus grave.

CUST. Periculosa enim metum afferunt plurimum.

CR. Nonne dices tandem, perfunctusque abibis?

245 CUST. Atqui tibi dico: mortuum aliquis modo sepelivit, abiitque, postquam cadaveri aridum injecit pulverem, inferiasque pro more fecit.

CR. Quid ais? Quis homo ausus est hæc facere?

250 CUST. Nescio: ibi enim neque securi quid erat cæsum, neque ligone effossum; dura sed terra, et humus infracta, nec plaustri sulcata rotis, ita ut nullo signo facti auctor cognosci posset. Ubi vero nobis rem ostendit primus diurnus speculator, omnibus triste miraculum visum est. Ille enim non conspicieba-

tur; nec tamen tumulo conditus erat: sed tenuis superinjectus erat pulvis, defunctorie, ut ab aliquo piaculum fugiente: signa vero neque feræ, neque canis cujusquam apparebant, qui venisset et cadaver lacerasset. Tum acerba dicta inter nos vigiles jactari cœperunt, alio alium arguente; et res tandem ad verbera venisset: nemo enim erat qui rixam componeret. Quippe unusquisque aliis videbatur facinoris auctor, nec tamen quisquam manifestus erat: sed quivis a se crimen amoliebatur, cujus index nullus erat certus. Parati quoque eram candens ferrum manibus tollere, perque flammam transire, et Deos adjurare, nos neque fecisse, neque cuiquam esse conscios qui facinus vel meditatus fuerit, vel patraverit. Denique quum scrutando nihil proficeremus, fari infit unus nostrum, cujus ad sermonem metu percussi ad solum omnes capita demisimus: nec enim poteramus contradicere, nec aliud quid excogitare, quod facto nobis usus esset: dixit autem ille, *rem omnem ad te referendam, nec celandam esse*. Atque hæc vicit sententia, ductisque sortibus, infelici mihi commodum hoc detulit fortuna. Adsum autem invitus apud invitos, scio. Diligit enim nemo malæ rei nuntium.

CH. Dudum sane, ô rex, tacitus mecum dispicio, ane divinitus hæc res contigerit.

CR. Desine, priusquam tua loquela in iram me concites, ne insipiens simul et senex deprehendaris. Dicis enim non toleranda, quum dicis Deos hujus mortui curam gerere. An tanto dignati honore sepultura eum affecerunt, ut bene meritum? illumne qui fulta columnis templa eum donariis crematurus venit, terramque eorum et cultum disjecturus? Num Deos vides honore malos prosequi? Non est. Sed et hæc ægre ferentes cives, dudum obmurmurabant mihi, clam capita quassantes, neque sub jugo cervicem, ut decet, habebant, ut imperio meo acquiescerent. Ab illis hos probe scio mercede inductos hæc perpetrasse. Nullus enim hominibus damnosior mos invaluit, quam uti argento; hoc et urbes devastat, hoc viros submovet domibus, hoc edocet, et bonas pervertit mentes hominum, ut ad turpia facta se applicent, dolosque monstravit hominibus nectere, et quodvis impium facinus admittere. At qui spe præmii hæc perpetrarunt, hoc adepti sunt, ut aliquando daturi sint pœnas. Verum si quid apud me valet Jovis reverentia, pro certo hoc scias, juratus autem tibi dico, nisi ipsum auctorem hujus sepulturæ inventum produxeritis ob oculos meos, non una morte satis dabitur supplicii: sed vivi pendentes hanc indicabitis injuriam, ut edocti lucrum unde petendum, in posterum inde rapiatis, et discatis non qualibet ex re quæstum bene comparari. Namque ex turpibus lucris plures malo mactatos videas, quam servatos.

CUST. Loquine mihi quidquam permittes, an conversus hinc abeo?

CR. Nescisne vel nunc quam moleste loqueris?

CUST. Auribusne an animo morderis?

CR. Quid vero? explorasne meus ubi situs sit dolor?

CUST. Facinoris auctor animum tibi contristat, aures ego.

320 CR. Vah! quam nimis garrulus es!

CUST. Tamen hoc saltem facinus nunquam commisi.

CR. Utique argenti cupidine vitam projiciens.

CUST. Vah! malum est profecto, si suspiceris, falsa suspi-
cari.

CR. De suspitione argutare quantumvis: sed nisi hæc qui
325 fecerint monstrabit, experti fatebimini malis ex lucris damna
gigni.

CUST. Maxime sane velim inveniatur: attamen deprehensus
fuerit nec ne, hoc enim fortuna dijudicabit, non est ut videas tu
330 me huc reversum. Etenim nunc præter spem opinionemque
meam servatus, ingentes debeo Diis gratias.

CH. Multa quidem sunt mirabilia; nihil vero homine mirabi-
335 lius est. Continuo canum ultra pontum procelloso flante noto
fertur, circumfremescentes transmittens fluctus. Tum supremam
340 Deam, Tellurem immortalem, indefessam, exercet circumactis
aratri per singulos annos, equino genere versans. Levium etiam
345 genus avium cassibus circumdatum abducit, agrestiumque fera-
rum sæcla, pontique marinam sobolem nexis retium laqueis, vir
350 præditus solertia: edomatque artibus agrestem belluam montiva-
gam, jubatumque equum et montanum indomitum taurum jugum
subire cogit, cervicibus impositum. Quin dicendi artem, sublimi-
355 umque rerum scientiam et civiles mores didicit, tum etiam inhabi-
tabilis glacialis frigoris imbrumque subdialia tela fugere. Ad om-
360 nia ingeniosus, futuri providus, ab omni sibi præcavet malo: solius
Orci effugium invenire non valet: difficile tamen morborum
365 remedia excogitavit. Callidus, ultra quam sperari possit, quod-
vis opus artificio perficere, modo bonum, modo pravum sectatur.
Leges observans patriæ, vindicesque jurisjurandi veritus Deos,
370 civibus suis honoratus est: at civitate dignus ejici, si quis sine
ullo honesti respectu ad omne facinus est audax: nec idem me-
375 cum tectum subeat, nec mecum conferat consilia, qui se ad hunc
modum gerit. At ad quid hoc esse dicam mirum ostentum? du-
bium hæreo: qui potero infitias ire hanc, quam video puellam,
380 Antigonom esse? O misera, et misero patre Œdipode nata, quid-
nam istud est? Anne te isti adducunt regis imperio immorige-
ram, et in amenti deprehensam auso?

385 CUST. Hæc est illa, quæ facinus patravit: ipsam hanc de-
prehendimus sepelientem. Sed ubi est Creon?

CH. Eccum opportune rursus progreditur foras.

CR. Quid est? Ecquid contigit satis ex sententia?

CUST. Rex, mortalibus nihil est abjurandum: nam quæ
prius animo sederant sequens evertit cogitatio: quandoquidem
390 confidenter ego spondissem nunquam me huc rediturum, ob
minas tuas illas, quibus me antea conturbasti. Verum nulla vo-
luptas est tanta, quam quæ percipitur ex insperato gaudio: pro-
395 inde venio, licet sacramento abjuraverim, puellam hanc adducens,
quæ deprehensa est cadaveri sepulturam parans. Sors hic jacta
non fuit: sed meum est, non altus, quidquid nuntium hoc lucri
afferet. Et nunc, rex, hanc ipse prehensam interroga, ut lubet,

et redargue : ego vero omni suspicione liber, merito his defungar 400
malis.

CR. Cur autem hanc adducis, et unde ?

CUST. Ipsa virum sepeliit : paucis omnia discas.

CR. An et intelligis, et vere dicis, quæ dicis ?

CUST. Equidem hoc dico, quum eam sepelientem viderim
cadaver illud, quod tu sepeliri vetueras. Satin' aperta et mani- 405
festa dico ?

CR. Et quomodo conspecta est, atque in facinore deprehensa ?

CUST. Sic acta res est. Postquam enim eo venimus, tuis illis
minis atrocibus perterriti, primum terram omnem, qua contactum 410
erat cadaver, everrimus, putreque corpus nudavimus plane, tum
editis in tumulis consedimus aversi ab aura, ne nobis teter odor
ex illo afflaret, caventes ; ubi invicem nos excitabamus conviciis,
si quis huic labori minus esset attentus. Tantisper in eo res fuit, 415
donec æthere in medio constitit lucidus Solis orbis, æstusque fla-
gravit : atque tum derepente vehemens flatus e terra coortus,
turbinem in altum tollens, aëris præcipuam pestem, implet cam-
pum, omnem dejiciens comam campestris silvæ : glomerato pul- 420
vere immensus conturbatur aër. Nos vero clausis oculis divinitus
missum tolerabamus malum : quo post longum tempus tandem
sedato, puella hæc conspicitur, acuta voce lamenta fundens, tri-
stis in modum aviculæ, quæ vacuum nidi cubile pullis orbatum 425
videt. Sic et illa nudum ut cernit cadaver, lamentis ejulavit, di-
rasque facti auctoribus poenas imprecata est. Nec mora, colle-
ctum manibus aridum injicit pulverem, et ex æreo affabre facto 430
gutto triplici fuso libamine mortuo inferias facit. Nos vero con-
spicati adimus, eamque comprehendimus illico nullo percussam
metu : et interrogata de utroque facto, tum illo priori, tum hoc
recenti, nihil omnino negavit. Quod quidem mihi gratum et 435
triste simul auditu fuit. Ipsum enim me e malis evasisse, gratis-
simum : sed in malum amicos ducere, id triste est. Sed omnia
ista præ mea salute parvi me pendere par est. 440

CR. Heus tu, quæ in terram demittis caput, te rogo : faterisne
an denegas hæc fecisse ?

ANT. Et fecisse fateor, nec est cur negem.

CR. Tu quidem aufer te hinc, ut lubet, gravi hoc absolutum
crimine : tu vero dic mihi breviter sine ambagibus, norasne edi- 445
cta, ne quis hæc faceret ?

ANT. Noram. Quis vero ignorassem ? manifesta enim erant.

CR. Et vel sic ausa es hasce transgredi leges ?

ANT. Non enim eas mihi Jupiter statuerat, nec quæ Diis Ma- 450
nibus assidet Justitia, qui hasce mortalibus sanxerunt leges. Nec
tantum valere credidi tua edicta, ut non scriptas firmasque Deum
leges, mortalis quum sis, queas convellere. Non enim heri fixæ 455
illæ sunt aut nudius tertius, sed vigent ab omni ævo, nec novit
quisquam quam dudum prodierunt. Has quod violassem, cujus-
vis hominis fastu perterrita, sane non debui Diis poenas luere. 460
Morituram enim me sciebam : quippini ? etiam si tu non prius
indixisses : quod si ante tempus moriar, id esse in lucro depute.

Quicumque enim in multis, ut ego, miseriis vitam degit, si mor-
 465 tem oppetat, qui non ille lucrum ferat? sic sane mihi fatum hoc
 nancisci nihil dolet. At si fratris mortui insepultum sustinuissem
 cadaver, id mihi doleret: hisce autem quæ feci, non doleo. Tibi
 470 vero si videor stulte fecisse, propemodum dixerim, stulti iudicio
 stulta sum.

CH. Durum ingenium ex duro patre ortum apparet puellæ:
 malis enim nescit cedere.

CR. At scito tamen præfractos animos plerumque concidere;
 475 firmissimumque ferrum igne coctum, rigidum, facillime comminui
 et frangi videas: parvoque freno feroces equos sedatiores reddi
 scio: haud enim convenit elato esse animo, qui aliis subditus est.
 480 Hæc autem tunc quidem contumeliose agere novit, quum sancitas
 leges transgredi ausa est: nunc vero, postquam facinus patravit,
 altera hæc est contumelia, quod his factis gloriatur et rideat.
 Profecto haud amplius vir ego sum, sed ipsam virum deputare par
 485 fuerit, si hæc ei impune cesserit de me reportata victoria. Sed
 sive ex sorore, sive ex alia quavis prognata sit, quæ mihi sit tota
 familia conjunctior, ipsaque et soror non effugient, quin pessimis
 490 exemplis pereant; nam et hanc haud minus quam alteram hujus
 sepulturæ auctorem esse censeo. Et illam evocate: eam enim
 vidi modo intus rabentem, nec compotem sui. Quippe solet
 animus prius deprehendi fraudulentus eorum qui nihil recte in
 495 tenebris machinantur. Verum male odi, si quis in scelere de-
 prehensus, tamen concinnis comere illud dictis parat.

ANT. Vin' amplius aliquid, quam me captam occidere?

CR. Nil sane amplius: hoc nactus, omnia nactus sum.

500 ANT. Quid ergo moraris? nam mihi tuis ex sermonibus nihil
 placet, neque placiturum sit unquam: parique modo meorum
 nihil tibi probatur. Atqui undenam celebriorem gloriam conse-
 qui possem, quam quod germanum humo condidi? his quoque
 505 omnibus, qui adsunt, idem placere diceretur, si non linguam præ-
 cluderet metus. At cum alia ob multa felix est qui regnat, tum
 quia licet ei facere dicereque quæ lubet.

CR. Sola tu hos inter Cadmeos hoc vides.

ANT. Vident et isti: sed tuam ut gratiam ineant, os compri-
 munt.

510 CR. Te autem non pudet alia ab his sentire?

ANT. Haud enim turpe est fratrem colere.

CR. Nonne etiam frater ille erat, qui contraria inferens arma
 occubuit?

ANT. Ex una frater matre et ex eodem patre.

CR. Cur, quæso, erga illum impia es, dum alteri honorem
 tribuis?

515 ANT. Impiam me esse ne ille quidem testabitur qui tumule
 conditus est.

CR. Maxime vero, si illum parili honore cum impio dignaris.

ANT. Haud quaquam enim servus, sed frater perit.

CR. Nempe vastans patriam, alter pro patria quum stetisset
 fortiter.

ANT. Tamen ipse Orcus æquas leges postulat.

CR. At bonus cum malo paria sortiri renuit. 520

ANT. Quis autem novit, an apud inferos hæc sint pia?

CR. Haud unquam inimicus, ne quidem mortuus, est amicus.

ANT. At mihi non, ea est indoles, ut aliorum odiis subserviam, sed mutuam amorem ut colam. 525

CR. Ergo, si amare tuum est, ad inferos profecta, illos ama: me autem vivo, non regnabit femina.

CH. Sed ecce pro foribus Ismena, mæsta nube frontem obducta, sororis ob desiderium fundens lacrymas, purpureum deformat vultum, venustas irrigans genas. 530

CR. Heus tu, quæ domi subsidens, ceu vipera, clam me exsurgis; atque adeo inscius geminas pascebam furias, regnique mei pestes; age, dic mihi tandem, ecqui fateberis hujus humationis sociam te quoque esse, an jurabis te hujus rei ignaram esse? 535

ISM. Meum est facinus, modo hæc consentiat; factique et criminis particeps sum.

ANT. At in partem facinoris te venire non sinet Justitia, quia neque voluisti, neque te ego in societatem adscivi.

ISM. At me in malis tuis non pudet eosdem tecum periculi adire casus. 540

ANT. Quorum sit hoc opus, Orcus et inferi conscii sunt: at ego verbis amantem non amo.

ISM. Ne me, quæso, soror, ita despiciatui habeas, indignamque reputes, quæ tecum moriar, unaque defuncto fratri justa fecerim. 545

ANT. Ne tu mecum una mortem obeas; nec, quæ non attigisti, tibi vindices: satis erit me mori.

ISM. Equænam mihi a te destitutæ jucunda esse possit vita?

ANT. Creontem roga: illius enim tu curam geris.

ISM. Cur hisce me excrucias, quum nihil prosit tibi? 550

ANT. Doleo equidem, etsi te irrideo.

ISM. Qua tandem in re juvare te possim?

ANT. Serva te ipsam: effugium tibi non invideo.

ISM. Hei mihi miseræ! itane tuæ mortis exsors ero?

ANT. Tu enim optasti vivere; ego autem mori. 555

ISM. Sed a me præmonita, quis futurus esset consilii tui exitus.

ANT. Pulchre tu quidem dixisti; verum his quæ feci sapere mihi ipsa videbar.

ISM. Atqui par est utriusque delictum.

ANT. Bono animo es. Tu quidem visis: at mihi jampridem abrupta vita, ita ut nihil cuiquam nisi inferis debeam. 560

CR. Has puellas aio, alteram quidem mente modo excidisse, alteram vero amentem natam esse.

ISM. Non enim, ô rex, quæ fuit olim, usquequaque manet mens afflictis in rebus, sed movetur statu.

CR. Tibi certe emota est, quando mali facinoris particeps fieri haud verita es. 565

ISM. Quid enim mihi soli sine hac vivere volupe sit?

CR. Parce hæc dicere, non enim est amplius.

- ISM. Ergone sponsam necabis tui ipsius filii?
 CR. Sunt etiam aliis arabilia arva.
- 570 ISM. At non ut huic et illi complacitum erat.
 CR. Malam ego conjugem filio meo nubere nolo.
 ISM. O carissime Hæmon: ut te despiciatui habet pater!
 CR. Odiosa es tuque et tuæ nuptiæ.
- ISM. Ecqui igitur ista tuum privabis filium?
 575 CR. Orcus nuptias has finiet.
 ISM. Decretum est, ut videtur, mortem ut hæc oppetat.
 CR. Ita mihi tibi que videtur. Absit omnis mora, atque illas
 ducite intro, famuli: mulieres istas dehinc libere vagari nequa-
 580 quam convenit: refugiunt enim vel audaces, quum prope jam
 mortem intuentur.
- CH. Felices quibus malorum immune labitur ævum. Quibus
 585 enim divinitus quassatur domus, horum vita nulla vacat calami-
 tate, ad omnemque proserpit posteritatem aspera vis fati. Haud
 secus ac, si quando Boreæ vehemens flatus atram immittit procel-
 590 lam, imumque commovet æquor, æstus marini salis profundis
 excitam vadis nigram subvectat arenam; plangoribus resonant
 percussa fluctu littora. Veteres Labdacidarum domus calamitates
 595 vigere video, novis cladibus clades defunctorum excipientibus;
 nec parentum ætas vim mali exhaurire valet, ut eo progenies libe-
 retur; sed hanc quoque subvertit Deorum quispiam, nec ulla est
 600 ab ærumnis requies. Modo enim CEdipi in domo ultimæ stirpi
 effulserat salus: tamen illam demetit inferorum Deum cruenta
 falx, consilii que amentia, et animi furor. Vim tuam, Jupiter,
 605 quis hominum fastus cohibere possit? quam neque somnus omnia
 domans labefactat unquam, nec rotatu indefesso volventes Deum
 menses. Senii expers æternis regis imperiis fulgentis Olympi
 610 splendorem. Hæc lex æternam vim obtinebit, et nunc, et post-
 hac, et olim: nihil accidit hominum vitæ quod nimium juvet,
 615 nec ægritudine permixtum sit. Spes enim vaga multis mortalium
 fructum sui præbet; multorum autem deludit leves cupidines:
 imprudentem vero opprimit mentis error, priusquam igni ardenti
 620 pedem admoverit. Celebre dictum fertur a nescio quo sapienter
 prolatum: *Malum aliquando videri bonum illi esse, cujus mentem*
 625 *Deus impellit ad noxam, eumque perexiguo tempore extra calami-*
tatem versari. At ecce Hæmon, liberorum tuorum novissimum
 630 germen; ecquid sponsæ Antigonæ imminente leto contristatus
 venit, pactis nuptiis frustrari impotenter dolens?
 CR. Statim sciemus, quovis augure certius. O nate, num,
 auditis quæ in sponsam tuam decreta sunt, patri infensus ades?
 an vero, quidquid egerimus, sumus tibi cari?
- 635 HÆM. Pater, tua sum in potestate; tuque rectis præditus
 consiliis me regis, quibus equidem obsequi nunquam recusabo:
 mihi enim nullæ tanti esse possunt nuptiæ, ut eas justis tuis im-
 periis præferam.
- 640 CR. Scilicet hoc animo te esse par est, cedant ut omnia patris
 voluntati. Propterea enim cupit vir quiviscunque liberos susci-
 pere, sibi que morem gerentes educere domi, ut et paternos ini-

micos ulciscantur male, amicosque eodem, quó pater, prosequan-
 tur honore. Qui vero cunque liberos genuit inutiles, quid illum 645
 dicas aliud, quam sibi molestiam genuisse, multumque inimicis
 risum? Ne nunc ergo, nate, voluptate victus, mulierisque cupi-
 dine, sanam mentem abjicias, et hoc tene, frigere amplexum 650
 pravæ mulieris, quam quis domi consortem tori habeat. Quod
 enim pejus esse possit ulcus, quam malus amicus. Sed tanquam
 malevolam despuens, puellam illam sine apud Orcum cui volue-
 rit nubere. Ego enim, postquam illam manifesto deprehendi 655
 unam ex omni civitate edicto meo parere recusantem, haud sane
 committam ut me falsi arguant cives: sed illam morte multabo.
 Proinde Jovem imploret cognationis præsidem; nam qui mihi
 genere conjuncti sunt, si eos mihi immorigeros esse patiar, 660
 quanto minus obsequentes habebó extrarios? quicumque enim fa-
 miliam probe regit, is et in administranda civitate justus videbi-
 tur: quicumque vero transgressus æqui limites vel leges violat,
 vel imperare magistratibus cogitat, non est ut is laudem a me 665
 consequatur. Sed quem civitas summæ rerum præfecerit, ei pa-
 rere oportet, et in parvis, et in justis rebus injustisve: qui autem
 sic animatus sit, hunc virum nullus dubitarem, quin recte impe-
 rare posset, aliusque subjectus imperio jussa rite exsequi vellet,
 et belli in procella quo loco esset collocatus, mansurus esset, jus- 670
 tum se præbens fortemque sociorum adiutorem. Licentia enim
 majus haud aliud est malum: hæc civitates perdit, privatasque
 subvertit domos: hæc in proeliis perrumpit ordines et in fugam 675
 vertit: at modestorum multis saluti est obedientia. Sic operam
 dare oportet ut servetur ordo et disciplina, nec committendum
 omnino ut femina potiatur imperio. Satius est enim, siquidem
 loco pelli necesse est, viro concedere; nec mulieribus ignaviores 680
 esse dicamur.

CH. Nobis quidem, nisi mens senio labefacta decipitur, dicere
 sapienter, quæ dicis, videris.

HÆM. Pater, Dii hominibus ingenerant rationem, omnibus,
 quotquot sunt, opibus præstantiorem. Quæ autem modo dixi 685
 vera esse nec auderem negare, nec qui negare possem scio: est
 tamen ut alius etiam vera dicere queat. Enimvero mei officii esse
 existimo, omnia prospicere quæ in te vel dicit quis, vel facit, aut
 si quid tibi vertitur vitio. Tuus enim vultus plebeio cuique timo- 690
 rem incutit, ea ne dicat coram, quæ lubens non audias: at mihi
 sermones hosce clam mussantium excipere licet: *Quantopere hu-
 jus puellæ vicem civitas doleat: ut ob facta maximis digna laudi-
 bus, pessime pereat mulierum omnium immeritissima: quæ suum 695
 ipsius fratrem in proelio casum, insepultum haud passa sit crudivo-
 ris canibus alitibusque pabulum jacere: nonne hæc splendidissimis
 digna honoribus?* tales obscuro clam manant rumores. Mihi vero, 700
 pater, nihil aliud optabilius esse potest, quam ut omnia tibi læta
 eveniant. Quid enim liberis decori sit magis, quam florens pater?
 quidve patrem magis oblectet, quam liberorum prosperitas? Ne 705
 nunc ergo unicum hunc mente habitum indue, ut, quod tu dicis,
 aliudque præterea nihil, rectum esse putes. Quicumque enim vel

- ipse solus sapere videtur sibi, vel lingua aut animo pollere, ut
 710 nemo alius; tales si explices, sæpius inanes esse comperias. Sed
 virum, quamvis ille sit sapiens, discere multa haud indecorum
 est, et non nimis contra tendere. Vides hibernis imbribus tu-
 mida ad fluenta quotquot cedunt arbores, ut servant ramos; at
 715 stirpitus intereunt, quæcunque obnituntur: similiter quoque na-
 vis gubernator, si adductum pedem laxare præfracte renuit, su-
 pinis, eversa rate, in posterum navigat tabulis. Verum age, re-
 mitte iram, et poenitentiaë da locum. Judicium enim si quod et
 720 mihi juniore inest, dico equidem longe optimum esse, si suapte
 indole vir cujuscunque rei scientia abundet: sin minus, haud
 enim ita solet evenire, et a bene consulentibus præclarum est
 discere.
- CH. Rex, si quid hic opportunum dicit, æquum est te animum
 725 advertere; teque vicissim illi auscultare: recte enim dictum est
 utrinque.
- CR. Nos ergo istuc ætatis sapere docebimur ab adolescente?
 HÆM. Nihil quidem doceare quod injustum sit: etsi vero
 juvenis sum, non ætatem magis decet, quam opera spectare.
- 730 CR. Ergone oportet legibus haud parentes honore afficere;
 HÆM. Haud sane tibi auctor sim, ut malis honorem habeas.
 CR. At hæcce non tali correpta est morbo?
 HÆM. Utique hoc negat universus Thebanus populus.
 CR. Scilicet, quæ imperare debeam, civitas mihi præscribet?
- 735 HÆM. Viden' ut nimis juvenilis iste tuus est sermo?
 CR. Nimirum alius imperio, non meo, terra hæc subjecta erit?
 HÆM. Quippe non est civitas, quæ unius tantum est viri.
 CR. Non imperantis censetur esse civitas?
 HÆM. Pulchre. Deserta scilicet urbe tu regnares solus.
- 740 CR. Hic, ut videtur, pro muliere propugnat.
 HÆM. Si tu quidem mulier es: pro te enim propugno.
 CR. O omnium pessime, qui cum patre litigas.
 HÆM. A justo enim te aberrare video.
 CR. Scilicet aberro, regni jura colens mei?
- 745 HÆM. Haud sane colis, dum Diis debitum honorem concul-
 cas.
- CR. O scelestum ingenium et a femina devictum!
 HÆM. At nunquam me a turpibus devictum argues.
 CR. Tamen omnis tuus hic sermo illi patrocinator.
 HÆM. Tibique etiam, et mihi, et Diis inferis.
- 750 CR. Hanc non erit unquam, ut vivam amplius ducas.
 HÆM. Ergo morietur, et mortua aliquem perdet.
 CR. An ad minas usque tua erumpet ferocia?
 HÆM. Quæ sunt minæ autem, contra futiles dicere sententias?
 CR. Magno tuo cum malo me castigabis, ipse mentis inops
 quum sis.
- 755 HÆM. Nisi pater esses, dicerem te desipere.
 CR. Mulieris mancipium, ne me garriendo eneca.
 HÆM. Vin' quidlibet loqui, et nihil vicissim audire?
 CR. Itane vero? at haud impune, et ut certius scias, cælum

Hoc attestor, me sic conviciis impetiveris. Adducite huc illud 760
odium, ut ob oculos illico praesenti moriatur proxima sponso.

HÆM. Haud sane me prope adstante, ne tu hoc unquam in
animum inducas, hæc coram peribit; neque tu unquam caput
meum oculis tuis obversari videbis, ut tibi porro inter amicos in- 765
sanire liceat, qui te ferre velint.

CH. Hic vir abiit, ô rex, ira concitatus: atqui tale ingenium
dolore ardens ad atrocita facta comparare se solet.

CR. Age abeat; faciat, cogitet supra humanam sortem: hasce
tamen puellas non liberabit morte.

CH. Ergone utramque morte multare destinās? 770

CR. Haud quidem illam quæ cadaver non attigit: recte enim
mones.

CH. Quonam autem eam supplicio statuis occidere?

CR. Abductam in locum, ubi nulla sint hominum vestigia,
saxeo in specu vivam recondam, tantillo cibi, quantum piaculo 775
sit satis, apposito, ut necis illatæ crimen tota effugiat civitas: ibi-
que Orcum, quem solum colit Deorum, rogando forte impetrabit,
ut ne mortem obeat; aut tunc tandem discet, supervacaneum 780
esse laborem, si quis Deos inferos colat.

CH. Amor invicte, nullis artibus superabilis Amor, qui pecu-
dum visceribus illaberis, qui puellarum mollibus excubas in genis, 785
trans maria autem permeas, penetrasque te in ferarum abdita lu-
stra; nec te immortalium quisquam fugere potis est, nec brevis
ævi hominum. Quisquis vero te concipit, in furorem agitur. Tu 790
vel justorum mentes devias abripis ad noxam: tu quoque in-
ter consanguineos viros litem hanc concitasti: præpollet autem 795
palam erumpens desiderium expetiti connubii pulchræ sponsæ:
quod cum maximis inter initia rerum legibus pari præditum est
potestate. Insuperabilis enim illudit Dea Venus. Quin et jam 800
ipse ultra licitum feror hæc cernens, nec amplius lacrymarum
fontes cohibere valeo, quum Antigonam hanc video ad Orci tha- 805
lamum perduci.

ANT. Adspicite me, ô patriæ urbis cives, ultimam ingredien-
tem viam, ultimumque jubar intuentem Solis, mihi nunquam 810
posthac videndum: sed me communis Orcus vivam deducit ad
Acheruntis oram, jugalis expertem tori, nec me nuptialis hymnus 815
celebravit unquam: sed Acherunti nuptura abeo.

CH. Ergo celebris et laudem nacta, in has abibis mortuorum
latebras, nec tabidis absumpta morbis, nec gladiatorum ictus per- 820
pressa, sed libera, viva, sola utique mortalium, ad Orcum descendes.

ANT. Sane audivi Phrygiam quamdam Tantali filiam miserrimam
periisse summo in Sipylo, quam, velut circumfusa hedera, 825
saxea perdomuit germinatio: nec ipsam imbre liquescentem, ut
fama vulgi est, nix unquam deserit, manantesque ex oculis lacry- 830
mæ perpetuo rore rigant cervices: cui me Fatum simillimam
consopit.

CH. At illa dea erat et divino satu genita: nos vero homines 835
et mortali sanguine creti. Quamquam tibi mortali præclarum
erit, si dicaris æqualia Diis sortita fuisse.

ANT. Hei mihi! derideor. Quid me, per tutelares Deos,
 840 nondum mortuam, sed luce fruentem adhuc, contumelia afficis?
 845 O urbs, ô urbis opulenti cives: io Dirœi fontes, Thebæque cur-
 rum agitatrix nemus; tamen vos simul testes advoco, quemad-
 modum ab amicis indefleta, quali lege ad carcerem defossum vado
 850 inauditi sepulcri. Heu miseram! cui nec cum hominibus, nec
 cum Manibus, ulla consortio est; quæ nec inter vivos nec inter
 mortuos censebor.

CH. Progressa ad extremum audaciæ in altum Justitiæ solium
 855 impegisti graviter; nimirum paternam noxam aliquam luis.

ANT. Acerbissimum mihi dolorem refricas, nimis extentum
 860 luctum ob patris ærumnas, universamque nostram decantatorum
 Labdacidarum cladem. O materna nuptiarum noxa, incesti con-
 865 cubitus patris mei cum calamitosa matre, quibus ego tandem in-
 felix edita fui; ad quos diris devota, innupta commigro. O in-
 870 fausti frater potite conjugii, mortuus ipse vivam me adhuc occi-
 disti.

CH. Pietas est quidem, colere mortuos: sed nequaquam jussa
 875 transgredi licet eorum, penes quos est imperium. Te vero per-
 didit pervicax ingenium.

ANT. Indefleta, amicis orba, innupta, expeditum hoc ingre-
 dior iter. Haud amplius mihi sacrum hoc Phœbeæ lampadis ju-
 880 bar fas intueri miseræ; nec amicorum quisquam est, qui meam
 adeo lacrymabilem vicem lugeat.

CR. Scitisne, querelas et luctus si morituri prodesse sentiant,
 885 neminem fore, qui iis desinat? Quin abducitis hanc quam citissi-
 me? et postquam eam, ut jussi, incluseritis solam desertamque in
 oblecto sepulcro, abibitis: sive ibi moritura sit, sive sub hoc tecto
 sepulta ævum ducat. Nos enim omnis immunes sumus piaculi,
 890 puellæ hujus causa: sed nullum ei cum superis erit consortium.

ANT. O sepulcrum, ô genialis thalamus, ô defossa habitatio,
 æterna custodia, quo tendo ad meos, quorum miserabili leto ab-
 sumptorum maximum numerum inter mortuos cepit Proserpina;
 895 quorum ego novissima, multoque sane pessimo exitio intereo ante
 fatalem diem. Sed illuc profecta, hanc maxime spem foveo, gra-
 tam me venturam patri, gratamque tibi, mater, et tibi gratam, ô
 900 germanum caput; quandoquidem mortuos vos ego manibus meis
 lavi et ornavi, inferiasque ad sepulcrum tuli: nunc autem, Poly-
 nices, quia cadaver tuum humo contexi, hanc fero mercedem.
 Atqui hunc honorem tibi pie recteque a me tributum fuissesapiens
 905 quis judicet. Haud enim unquam, si peperissem liberos, nec,
 si mihi conjux mortuus jacuisset insepultus, contra civitatis legem
 hunc suscepissem laborem. Ac forte quæras quam ex lege hæc
 910 dicam. Nempe mortuo marito, alius esset cui nuberem; fili-
 umque si amissem, alium ex alio viro suscipere poteram; at pa-
 tre et matre in Orco conditis, non est ut mihi frater possit un-
 quam exoriri. At tamen quum ex hac lege, ceteris omnibus post-
 habitis, honore te affecerim, ô germanum caput, Creonti pec-
 915 cassæ visa sum, facinorisque atrocissimum admisisse. Et nunc vi
 correptam ita me abducit, tori jugalis, hymenæi festorum carmi-

num expertem, nulla conjugii sortitam præmia, nec dulci gavisam
prole. Sed ab amicis deserta, misera sic viva deducor in mortuo- 920
rum specum. At quænam, obsecro, transgressa Deorum jura?
Quid amplius mihi miseræ prodest, Deorum opem poscere? quem
juvabit auxilio vocasse? siquidem jam impietatis pœnas pie
agendo nacta sum. Verum si hæc quidem Diis probantur, æquo 925
animo meritas luamus pœnas; sin hi commeruerunt culpam, ne
plura mala patiantur precor, quam mihi injuste inferunt.

CH. Puellæ hujus animus eorumdein adhuc ventorum flatibus 930
agitatur.

CR. Quapropter plorabunt qui illam abducere cunctantur
adeo.

ANT. Hei mihi! mortem proxime hæc vox accedit.

CR. Neutiquam te confidere jubeo fore, ut irrita fiant hæc 935
decreta.

ANT. O terræ Thebanæ urbs paterna, Diique indigenæ, ab-
ducor ergo, nec moror amplius. Videte, Thebarum principes, 940
regiam quæ sola superest filiam, qualia qualibus a viris patior,
pietatem quia colui.

CH. Sustinuit etiam Danaë cœlesti lumine privari in æreo con- 945
clavi: inclusa autem in sepulcrali thalamo, necessitatis vinculis
adstricta fuit. Atqui, ô nata, nata, genere erat nobilis, gremioque
recondita servabat auriflua Jovis semina. At ineluctabilis est fati 950
vis; quam nec imber, neque Mars, non turris, non undisonæ ni- 955
græ naves effugiant. Necessitatis sub jugum redactus est etiam
impotens iræ filius Dryantis rex Edonum, quem Bacchus, ob
contumeliosam indolem, saxoso conclusit in carcere: adeo a
furore destillat terribilis vegetaque vis pœnæ! agnovit demum 960
ille, se rabie incitatum, petulantis linguæ conviciis Deum læsisse.
Enimvero cohibere voluit furentum feminarum orgia, sacrasque
Bacchi extinguere lampades, et tibiæ amantes irritavit Musas. 965
Juxta Cyanea æquora gemini maris, littora sunt Bosporia et Thra-
cius Salmydesus, ubi vicinas urbes colens Mars geminos Phinei 970
filios a fera noverca vidit lumine orbatos execrabili vulnere, quod
illa cruentis manibus, muliebribus armis, pectinum cuspidibus usa, 975
oculorum orbibus infandum in modum inflixit. At miseri dolore
tabescentes miseram matris lugebant vicem, infaustis ominibus
nuptæ, infaustæque prolis parentis. Genus illa tamen antiquis 980
ab Erechthidis ducebat; remotisque in antris nutrita fuerat pro-
cellas inter paternas, Boreæ filia, equos cursu prævertens celso 985
super jugo, Deorum progenies: haud tamen secius hæc quoque
longævæ Parcæ oppresserunt, ô nata.

TIR. Thebani populi proceres, venimus communi via duo,
unius oculis videntes; cæcis enim haud alia est itineris faciendi 990
ratio, quam ut a quopiam ducantur.

CR. Quidnam est, ô senex Tiresia, novi?

TIR. Equidem docebo; tu vero vati obsequere.

CR. Haud quidem antea a monitis tuis discessi.

TIR. Idcirco feliciter hanc urbem existi.

CR. Testari possum me in multis a te juvatum fuisse. 995

TIR. Cogita te nunc rursus in ancipiti periculo versari.

CR. Quidnam est? Quam me conturbant tua dicta!

TIR. Scies, ubi artis meae audieris indicia. Nam quum sederem veteri in auguraculo, ubi erat mihi omnigenorum alitum statio, ignotum audii sonum clangentium avium insanò percitarum impetu præter solitum morem; easque comperi sanguineis unguibus invicem se lacerare, quod quidem haud obscure significabat alarum strepitus. Quare perterritus, statim ad divinationem per crematas victimas aris in ardentibus me converti. At ex victimis flamma non promicuit; sed jejuna sanies e femoribus exsudans in cinere absumebatur, et fumabat et expuebat, extaque sublata dissipabantur, revolutaque femora extra adipem jacebant quo contacta fuerant. Hæc a puero isto comperi, obscurorum sacrorum evanidam divinationem. Mihi enim dux ille est, ut aliis ego. Et hisce malis propter susceptum tibi consilium laborat urbs. Aræ enim et foci omnes pleni sunt nobis infausto Cædipi filio, cujus cadaver discernunt feruntque passim alites et canes. Proinde sacra precesque nostras aversantur Dii, nec femorum accipiunt flammam: nec ulla ales auspiciatos gutture edit sonos, postquam humani cadaveris pinguem depastæ sunt sanguinem. Hæc igitur, fili, expende: etenim omnibus hominibus commune est peccare: quum vero quis peccaverit, ille non amplius consilii mentisque inops dici dignus est, qui ubi in malum incidit, medelam adhibet, nec immobilis perstat. Nam pervicacia inscitiae arguitur. Quin cede mortuo, neque peremptum punge. Quæ fortitudo est enecare mortuum? Hæc tibi benevolus bene consulo: bene monenti obsequi suavissimum est, si monita utilitatem ferant.

CR. O senex, omnes, tanquam sagittarii in scopum, tela in me mittitis; nec vestris quidem vatum artibus intentatus sum, cujus generis ab hominibus venditus sum et traditus jampridem. Lucramini, comparate vobis Sardicum electrum, si vultis, et aurum Indicum: at illum sepulcro non decorabitis; nec si Jovis aquilæ discerptum cadaver in escam auferre velint sub Divi thronum. Ne sic quidem, haud ullo hujus piaculi terrore motus, sepeliri eum permisero. Probe enim novi mortali nemini tantas esse vires, ut Deos possit polluere. Cadunt autem, ô senex Tiresia, homines vel maxime industrii fœdo lapsu, quum verba turpia perite loquuntur lucri gratia.

TIR. Hem! Ecquis novit, ecquis cogitat homo—

CR. Quidnam? qualem hanc communem sententiam crepas?

1050 TIR. Quanto opibus omnibus præstat prudentia?

CR. Quanto quidem, ut opinor, desipere maxima noxa est.

TIR. Hujus tu quidem plenus es morbi.

CR. Vati maledicta regerere nolo.

TIR. Atqui id ipsum facis, falsa me vaticinari dicens.

1055 CR. Vatum enim omne genus est pecuniæ avidum.

TIR. Et illud tyrannorum turpia lucra amat.

CR. Scin' vero, quidquid dicas, te imperanti mihi dicere?

TIR. Scio equidem; mea enim opera hanc servasti urbem.

CR. Peritus es vates, sed malis deditus artibus.

TIR. Adiges me ut immota pectore arcana eloquar. 1060

CR. Move, eloquere, modo ne lucri gratia dicas.

TIR. Num ergo hucusque lucri gratia dixisse videor, te judice?

CR. At scito tibi consilia mea quæstui non fore.

TIR. At tu vicissim probe hoc scito, tibi non multas absolu- 1065

tum iri rotarum solarium vices, in quibus tuis ipse ex visceribus

quempiam mortuum pro mortuis vicissim dabis; quia superiorum

aliquem ad inferos demisisti, viventemque animam ignominiose

sepulcro condidisti, detinesque contra hinc inferorum expers Deo- 1070

rum, insepultum, justisque privatum cadaver: horum tamen nulla

tibi est potestas, nec ad superiorum Deorum jura pertinent: sed

violenter ista facis. Quapropter ultrices, scelestosque semper ad-

sequentes, insidiantur tibi Orci et Deorum Erinnyes, ut iisdem in 1075

his comprehendaris malis. Et hæc vide an corruptus pecunia di-

cam. Monstrabit enim non longi temporis mora virorum, mu-

lierum tuis in ædibus lamenta: infensæque tibi omnes, en, con- 1080

turbantur urbes, e quibuscunque civium laniata cadavera devora-

runt vel canes, vel feræ, aut præpes aliquis ales, sceleratum odo-

rem ferens in publicum civitates focum. Ista in te, molestus es

enim, tanquam jaculator, ira percitus emisi e corde tela haud ir- 1085

rita, quorum tu calidum vulnus haud effugies. Tu vero, puer,

nos abduc domum. ut hic animi impetum in juniores emittat, et

discat alere linguam modestiorem, mentemque animi meliorem ea 1090

quam nunc fovet.

CH. Hic vir, ô rex, abiit dira vaticinatus. Scimus autem, ex

quo crines hi senecta colorem commutarunt, nunquam illum in

hac urbe falsi quid cecinisse.

CR. Novi et ipse, ideoque perturbor animum. Cedere enim, 1095

ignavi et timidi est; sin reluctet, ne animum meum calamitate

feriam, timendum est.

CH. Bono consilio opus est, fili Menecei Creon.

CR. Quid igitur facere oportet? fare; ego autem parebo.

CH. Abi, ac puellam quidem defosso e specu dimitte: insepul- 1100

tum autem cadaver tumulo conde.

CR. Et ista probas, hisque consiliis obsequi me debere censes?

CH. Immo, rex, quam citissime. Celeri enim pede malesanos

assequitur Deorum vindicta.

CR. Hei mihi! Vix quidem muto, muto tamen sententiam, 1105

hoc ut faciam. Necessitati frustra obluctandum non est.

CH. Abi ergo ut ipse hæc facias, nec aliis committe.

CR. Protinus ibo. Vos vero ministri, quique adestis, quique 1110

abesfis, secures manibus capientes properate celsum ad locum;

ego autem, quandoquidem sententiam eo converti, ut ipse ligavi,

ita et ipse præsens exsolvam. Metuo enim, ut stas leges opti-

imum sit servantem vivere.

CH. Multis inclyte nominibus, Cadmeæ decus ô puellæ, et Jo- 1115

vis altitonantis proles, celebrem qui colis Italiam, curamque geris

Cereris in sinu communis Eleusiniæ, ô Bacche Baccharum metro, 1120

- 1125 polin Thebas habitans ad Ismeni liquida fluenta, ferique ad segetem draconis: te super bicipitem collem coruscans sacrorum conspicit flamma, ubi Coryciæ Nymphæ ambulant Bacchides,
- 1130 Castaliæque liquor fluit, ubi te Nysiorum montium hedera densa juga, viridisque ora vitibus consita prosequuntur immortalibus
- 1135 cantibus euantium, Thebana invisentem compita: quam tu omnibus colis magis urbibus, una cum matre tua fulminis ventis afflata.
- 1140 Quin et nunc, quando universa civitas fero colluctatur morbo,
- 1145 adveni salutifero pede, Parnasium superans jugum, aut resonans maris fretum. O ignem spirantium præsulor astrorum, nocturnarum vociferationum præses, puer, Jovis proles, appareas cum
- 1150 Naxiis Thyiadibus tuis comitibus, quæ te furentes pernoctibus lustrant choris, Orgiorum præsidem Iacchum.
- 1155 NUNT. Cadmi Amphionisque ædium incolæ, nulla est hominis vita, qualicumque modo constituta sit, quam vel laudare vel culpâre velim: Fortuna enim erigit, et Fortuna deprimit felicem
- 1160 et infelicem semper: nec ullus certus augur est fatorum mortalium. Quippe Creon, si quisquam alius, me iudice, beatus erat, qui terram hanc quidem Cadmeam ab hostibus liberaverat, imperioque urbis potitus prospere eam regebat, florens generosa liberorum prole: at nunc dilapsa sunt omnia. Voluptates enim si
- 1165 quis vir amiserit, haud equidem puto illum vivere, sed animatum esse cadaver. Opibus enim polleas quantumvis domi, et vivas
- 1170 regio splendore; tamen si absit his gaudium, cetera ego fumi umbra haud emerim viro præ voluptate.
- CH. Quid novum hoc malum est, quod de regibus nuntiaturus venis?
- NUNT. Mortui sunt: viventes autem fuere causa mortis.
- CH. Et quis peremit? quis vero peremptus est? ede.
- 1175 NUNT. Hæmon interiit; ipsius sed manu cruentatur.
- CH. Patrisne dicis, an sua ipsius manu?
- NUNT. Ipse se peremit, patri iratus ob sponsæ necem.
- CH. O vates, quam vera ergo prædixisti nimis!
- NUNT. Quum sic se res habeant, de ceteris consulere expedit.
- 1180 CH. Atqui video miseram Eurydicem prope, uxorem Creontis: huc autem domo egressa se confert vel audito filii casu, vel temerè adest.
- EUR. O vos omnes, quicumque adestis, cives, sermonem vestrum audivi, quum ostio propinquarem, egressura, ut Palladis delubrum adirem, Deæque adhiberem preces. Et claustra quidem oclusæ portæ laxabam, quum aures mihi ferit rumor domestici mali: metu percussa revolvor supina inter famularum
- 1190 manus, et linquor animo. Verum quis fuit iste sermo, rursum dicite: malorum enim nequaquam inexperta audiam.
- NUNT. Equidem tibi, cara hera, dicam omnia coram, nec quidquam prætermittam veri. Quid enim te deleniam verbis, quæ postea falso dixisse deprehendar? recta semper res est veritas. Tuum quidem ego conjugem sectatus sum, viam ei præmonstrans extremum in campum, ubi nefando modo jacebat adhuc
- 1195 canibus laceratum Polynicis cadaver: et illud, precati Triviam

Deam; Plutonaque, ut placidi remitterent iras, lavimus piis lava- 1200
 cris, congestisque ramis virentibus superstites reliquias combussi-
 mus: aggestoque excelso busto propria de humo, dehinc repeti-
 mus lapideum specum, puellæ Orco desponsæ thalamum. Sonum 1205
 vero procul clarorum ejulatum ex inferiis carente thalamo sub-
 latum audit aliquis, heroque Creonti nuntiat currens: huic au-
 tem, quo propius accedit, magis offunditur dubius gemebundi
 clamoris sonus; suspiransque, luctuosam hanc pectore rumpit 1210
 vocem: *O miser ego, an vera præagit animus? iterne nunc facio
 omnium, quæ antea, infaustissimum? blanda me vox filii pepulit.*
At, vos famuli, accedite propius citi, et adstantes tumulo dispicite, 1215
*ipsum subeuntes ostium, soluta prius compage saxi objecti, num Hæ-
 monis veram audivi vocem, an a Diis fallor.* Hæc, ut jusserat
 exanimatus herus, inspeximus; intimoque in tumulo puellam 1220
 quidem videmus collo pensilem, nodo textilis sindonis implicitam:
 illum verò juxta jacentem, mediamque amplexum virginem,
 sponsæ deflentem Orco demissæ interitum, patrisque facta, et 1225
 miserabiles nuptias. At hic, ubi eum videt, graviter suspirans,
 intro pergit ad eum, multoque cum ejulatu eum vocat: *O miser,*
inquit, quid fecisti? quænam erat tibi mens? Quonam exemplo te
perditum ibas? egredere, ô nate, supplex te rogo. Illum vero tru- 1230
 cibus oculis intuens puer, et vultu dicta respuens, nihilque re-
 spondens, ensem stringit ancipitem; patre autem fuga elapso,
 aberravit ictu: tum ille infelix, sibimet iratus, nulla interjecta 1235
 mora, in ensem protentus, per medias costas mucronem adigit,
 flexilibusque lacertis, mentis adhuc compos, virginem complecti-
 tur: extremamque efflans animam, in pallidas puellæ genas cre-
 brum emittit halitum purpureo mixtum sanguine. Jacet sic 1240
 mortuus juxta sponsæ cadaver, connubialia sacra adeptus miser
 in Orci domo, exemplo suo docens homines, quanto temeritas
 maximum cuique sit malum.

CH. Quidnam hoc esse conjicias? Mulier rursus e conspectu 1245
 evasit, priusquam locuta est boni vel mali quidquam.

NUNT. Et ipse subito hoc abscessu stupeo; attamen spe
 mulceor, illam, audita filii nece, urbem non incensuram questibus,
 sed interiore in domo famulis edicturam ut privatim lessum la-
 mentando faciant: consilii enim non ita expers est, ut quidquam 1250
 hac in re peccet.

CH. Nescio: at mihi silens stupor grave quid portendere vi-
 detur: temeraria vero esse solet magna ejulatio.

NUNT. Sed mox domum ingressus comperiam, num quid
 etiam cohibendum clam tegat animo irato: quippe bene dicis; 1255
 etenim haud sine periculo est nimium silentium.

CH. Atqui eccum advenit rex ipse, monumentum insigne ma-
 nibus gestans, haud alienæ, si fas est dicere, crimen, sed suæ 1260
 ipsius noxæ.

CR. O mentium amentium peccata haud expianda, mortifera!
 O qui cognatos cernitis occisores et occisos! heu mihi! heu infe- 1265
 licem consiliorum meorum exitum! heu! nate, nate, juvenis,
 immaturo fato vita exsolutus es, mea, non tua, perditus dementia.

- 1270 CH. Vah! quam sero videris Deum justitiam agnovisse!
- CR. Hei mihi! agnosco miser. Tunc scilicet, tunc, inquam, Deus gravi ingruens calamitate, caput meum percussit, atrocique
- 1275 concitus ira mentem meam emovit, hei mihi, impresso pede subvertens prioris fortunæ gaudia. Heu! heu! ô, labores hominum infelices!
- INT. O here, ut multis malis mactatus es, quorum hæc quidem præsentia præ manibus habes, illa vero domum ingressus videris mox quoque conspecturus!
- CR. Quænam alia calamitas hac major esse possit?
- INT. Occidit uxor tua, mater hujus mortui, infelix, inficte recens vulnere.
- 1285 CR. O implacabilis inexpiabilisque Orci domus, cur me, obsecro, cur me perdis? ô luctuosæ calamitatis nuntie, quemnam edis sermonem? hei, hei! perditum virum iterum confecisti.
- 1290 Quid, puer, inquis? quid mihi narras novi? hei, hei! num exitiali isti calamitati accedere etiam uxoris cruentam necem?
- INT. Intueri licet: ecce enim e penetrali effertur domo.
- 1295 CR. Hei mihi! alterum hoc jam cerno malum miser. Quis tandem, quis me manet adhuc casus? habeo quidem in manibus jam natum miser, et illud ex adverso adspicio cadaver. Heu, heu,
- 1300 misera mater! heu nate!
- INT. Hæc furore percita ad Hercæi Jovis aram provolutum morte solvit oculos; postquam deflevit Megareï quidem prius defuncti inclytum thalamum, deinde et hujus, postremo
- 1305 autem tibi dira imprecata est, natorum homicidæ.
- CR. Heu, heu! metu refugit animus. Cur non mihi lethale
- 1310 aliquis infligit vulnus ancipiti gladio? Miser ego, heu, heu! miserisque sum immixtus casibus.
- INT. Nempe tanquam causa crimenque utriusque exitii ab hac defuncta objurgabare.
- CR. Quo autem leti genere vita soluta est?
- 1315 INT. Adacto sub jecur sua ipsius manu ense, simulac illud audit nati lacrymabile fatum.
- CR. Hei mihi! haud unquam in quemvis alium hominum horum a me transferetur culpa: ipse enim te occidi miser, ipse ego,
- 1320 verum dico. Io famuli, famuli, abducite me quam celerrime, abducite me procul, qui plane non sum magis quam nullus.
- 1325 CH. Bene mones, si quid in malis est boni. Si quæ enim præsentia urgent mala, quo breviora sunt, eo videntur leviora.
- 1330 CR. Age, age, appareat fatorum feliciter meorum ultimum, mihi supremum afferens diem; age veniat, ut nunquam diem alium videam.
- INT. Futura hæc sunt: quæ præsens res postulat, procurare
- 1335 decet: illorum enim curam gerent ii, quibus convenit ea esse curæ.
- CR. At quæ cupio tamen, eorum ut compos fierem optasse licuit.
- INT. At nunc parce quidquam optare: nam fatalis calamitatis nullum est mortalibus effugium.

CR. Abducite procul hominem miserum, qui te, ô fili, impru- 1340
dens occidi, quique te etiam, uxor. Heu me miserum! Nescio
quo vertam oculos, nec quo me conferam. Omnia enim per- 1345
versa, quæ manibus teneo, quæque capiti meo impendent, intole-
rabile fatum advexit in me irruens.

INT. ....

CH. Sapere longe prima felicitatis pars est. Oportet autem
omnibus pietatis erga Deos officiis fungi. At superbi, quum gra- 1350
vibus plagis afflicti, magnorum dictorum pœnas luerunt, sapere
tandem docentur.

DRAMATIS PERSONÆ.

DELANIRA.

FAMULA.

HYLLUS.

CHORUS VIRGINUM TRACHINIARUM.

NUNTIUS.

LICHAS.

NUTRIX.

SENEX.

HERCULES.

SOPHOCLES

TRACHINIÆ.

DEI. VETUS est sanè dictum, hominum ore celebratum, quæ sit mortalium vita pernosci non posse, bonane an mala cuiquam, antequam fato functus fuerit. At ego vitam meam, prius etiam quam ad Orcum veniam, sat scio infelicem esse et ærum-
nosam; quæ quidem paterna in Cenei domo habitans Pleurone, tristissimo, si qua alia Ætolia virgo, nuptiarum metu anxia fui. Procus enim contigerat mihi Fluvius, Acheloum dico, qui triplicem indutus formam petebat me a patre, modo taurus ingressus manifestus, modo varius draco sinuosus, modo virili corpore taurinum subnixus caput; ex hirsuto autem mento rivi manabant fontani laticis. Tali equidem destinata sponso misera, mortem
semper optabam, potius quam unquam hujus adirem torum. Post longam tandem moram lubenti mihi advenit Jovis Alcmenæque inclytus filius, qui pugna cum eo congressus, me liberat.
At quales quidem fuerint certaminis illius labores, haud equidem enarrem; sunt enim incompti mihi; at quicumque adsedit metu vacuus spectaculo, is narret. Ego enim aderam metu conturbata, ne mihi decus formæ dolorem conciret aliquando. Tandem vero certaminum arbiter Jupiter exitum dedit bonum, si modo bonus dici possit. Ex quo enim me, tanquam eximium victoriæ præmium, tori sociam accepit Hercules, semper me alius ex alio sollicitat metus, curis ob illum anxiam. Nox enim affert, et nox dispellit angorem, alium mutans alio. Et vero liberos peperit, quos ille olim, ceu qui procul a finibus dissitos colit agros, tantum sementis adspexit tempore, et messis semel. Tale genus vitæ domo educit, domumque reducit virum, semper servientem alicui. Nunc autem quando imposita hæc certamina victor confecit, is me maxime conturbat metus. Ex quo enim ille Iphitum leto dedit, nos quidem hinc in Trachine extorres hospitem apud virum habitamus: at ille quo abierit nemo novit: mihi sanè discessu suo acerbis injecit curas; jamque propemodum scio mali aliquid evenisse illi. Haud enim breve tempus est; sed jam quindecim menses effluxere, nec ullum adhuc nobis remisit nuntium. Et accidit profecto gravis quis casus: usque adeo reformido, quas ille mihi discedens reliquit tabellas, quas ut absque noxa acciperim, Deos identidem precor.

- 50 **FAM.** Hera Deïanira, multis quidem ego te vidi jamdudum lacrymis lamentisque Herculis abitum deplorantem; nunc vero, si fas est servilibus consiliis commonefieri liberos, me quoque hoc tantum tibi suadere licet. Quum tantus sit tibi liberorum numerus, cur unum ex iis non mittis, qui conjugem tuam investiget, maxime vero Hyllum, quem par est ostendere, si quam paternæ prosperitatis curam gerit. Ecce autem ipse domum properat
- 60 **CELERI** pede: quare si quid tibi opportunum dicere videor, potes ejus opera uti, meisque suavis.

DEI. O care fili, vel ignobilium ex ore sermones recti prodeunt: mulier enim hæc, serva quidem, tamen liberale elocuta est dictum.

HYLL. Quale? fac sciam, mater, si mihi fas scire.

- 65 **DEI.** Patre tamdiu peregre absente, tibi indecorum esse ait non inquirere ubi sit.

HYLL. At novi, famæ si qua fides habenda est.

DEI. Et ubi, quæso, terrarum audis eum, fili, commorari?

- 70 **HYLL.** Anno quidem præterito, diuturno tempore Lydæ mulieri servilia officia fecisse eum perhibent.

DEI. Nihil non turpe de eo audiamus, si et hoc sustinuit.

HYLL. At emissus est hac servitute, ut ego audio.

DEI. Ubi nunc ergo vivus aut mortuus nuntiatur esse?

- 75 **HYLL.** Eubœam in insulam dicunt Eurytique urbem infesto exercitu eum tendere, aut mox eo profecturum.

DEI. Nostin' vero, ô nate, quam certa de hac regione mihi reliquit oracula?

HYLL. Quænam, mater? horum enim nihil unquam audi.

- 80 **DEI.** Scilicet vel illic supremum obituum diem, vel hoc defunctum certamine reliquum exinde tempus ævi quiete et prospere transacturum. An non ergo, nate, patri tuo, quum in tali verteretur discrimine, auxilium laturus ibis, quandoquidem vel incolumes sumus, eo incolumi, vel perimus simul et pessumdatur, patre tuo perduto?

HYLL. At illuc ibo, mater: si vero oraculi hanc sortem comperissem antea, jam pridem adessem patri: at nunc postquam eam cognovi, nihil prætermittam, quin omnem hac de re veritatem in-

- 90 **QUIRAM.** Veruntamen consueta patris felicitas nos animo formidines præcipere non sinit, nec terreri nimium.

DEI. Vade jam, ô fili; nam qui vel sero, simulac monitus est, ad bene faciendum se applicat, is lucrum aufert.

- 95 **CH.** Quem cita nox confecta gignit, sopitumque componit thalamo, flammantem Solem, te Solem precor, ut mihi Alcmenæ indices filium, ubi tandem habitat, ô lucido fulgore ardens, an-
- 100 **ANGUSTAM** quampiam incolat mari circumfluam terram, vel utramcunque continentis plagam; dic, qui oculorum acie præstas omnibus. Audio enim procorum certamine nobilem Deianiram, desiderio conjugis querulam, velut orbam pullis avem, semper manantes lacrymis oculos dulci nunquam claudere somno, sed viri memorem, metuentemque ne absentem male eveniat, sollicito viduo-
- 110 **QUE** toro confici semper, mali alicujus ærumnosique casus exspe-

etatione anxiam. Ut enim, indefesso vel Noto vel Borea procel-
lam ciente, multos vasto in ponto surgere fluctus videas, aliosque 115
aliis impelli; ita Cadmigenam præsens exercet labor, aliæque mul-
tiplices impendent ærumnæ, vitæque hand secus agitur ac Cre-
sium mare: sed eum semper incolumem ab Orci limine deus arcet 120
aliquis. Qua gratia te reprehendens, jucundam tibi me fore con-
fido, licet adversa sententiæ tuæ afferam. Dico enim te animo
concidere non debere, abjecta omni spe bona. Ne læta quidem 125
omnia mortalibus destinavit cunctorum ille moderator rex Satur-
nius; sed acta in orbem redeunt omnibus ærumnæ et gaudia, ut 130
Ursæ volubiles viæ. Nec enim astrorum ignibus distincta nox
permanet mortalibus, nec morbi, nec divitiæ; sed præcipiti lapsu
diffluunt: eidem alternis vicibus contingunt gaudia et luctus. 135
Quocirca hæc te reputare animo, bonamque semper spem fovere
volo, Regina: nam quis unquam Jovem liberis suis tam parum 140
prospicere vidit?

DEI. Audito quidem, ut conjicio, meo mærore, ades: quan-
tum vero macerer animo, utinam ne unquam iisdem oppressa
malis discas: nunc autem totius rei expertus es. Usque enim adeo
lætæ sunt suæ juventutis sedes, in quibus pascitur: et illam nec 145
ardens Sirius, nec imber, nec ullius venti flatus turbat: sed dolo-
rum nescia voluptatibus cumulat vitam, donec aliqua mutato vir-
ginis nomine mulier dicatur, interque unius noctis gaudia suam
curarum accipiat partem, quæ vel conjugii vel liberis metuentem 150
macerabunt. Tunc pernoscat illa, suas ipsius res intuens, quali-
bus conflictor malis. Equidem jam olim acerba multa deflevi;
unum vero, quale nunquam antea, modo eloquar. Quum enim 155
peregre profecturus domo novissimum iter moliretur rex Her-
cules, tunc domi reliquit veteres tabellas inscripta continentes
mandata, quæ mihi antea, sæpe ille exiens varia ut obiret certa-
minum discrimina, nunquam injungere in animum induxerat; sed 160
ut magnum quid confecturus abire solebat, de morte ne cogitans
quidem. Nunc vero, tanquam vita defunctus, jussit me nuptiali-
bus potiri bonis, declaravit quota singulis liberis pars terræ pa-
ternæ cessura esset: tandem præfinito tempore, postquam ex 165
hac regione egressus quindecim abfuisset menses, tum se vel mo-
riturum constituit, vel, si hunc evasisset temporis terminum,
quieta in posterum et læta fruiturum vita. Talem declaravit fato
Deorum exitum destinari Herculeis laboribus, quemadmodum 170
veterem fagum dixit respondisse olim Dodone geminarum colum-
barum ore. Et horum certus eventus in præsens tempus incidit,
quo perfici ea necesse est. Quare, caræ virgines, quum dulci 175
somno jaceo, subito percussa metu exsilio, ne me superesse oporteat
omnium optimo viro orbatam.

CH. At nunc bene ominare. Quippe coronatum accedere
video quempiam tibi quid nuntiaturum.

NUNT. Hera Deianira, primus ego nuntius metu te liberabo. 180
Namque Alcmenæ natum et vivere scito, victoriaque potitum
esse, et e pugna afferre primitias Diis qui hac in regione colun-
tur.

- DEI. Quid istuc rei est, quod mihi dicis, sēnex?
- 185 NUNT. Mox domum tuam venturum multis expetitur votis conjugem, decore victoriæ insignem.
- DEI. Et quonam a cive vel hospite auditum hoc refers?
- NUNT. Herboso in prato famulus ista narrat Lichas præco;
- 190 ex quo ego quum audii, avolavi, ut tibi primus hæc nuntians a te aliquid lucrarer, et inirem gratiam.
- DEI. Ipse autem Lichas cur abest, quandoquidem res ei lætæ sunt et prosperæ?
- NUNT. Haud expeditum iter est illi, hera. Circumstans enim
- 195 eum Meliensis omnis populus percunctatur; nec potest ultra progredi. Quippe unusquisque optatum nuntium audire quum gestiat, nemo eum abire siverit, priusquam audiendi voluptate se expleverit. Sic ille nolens volentibus interest. Actutum eum coram videbis.
- 200 DEI. O Jupiter, intonsum Cætæ qui pratum incolis, dedisti nobis, sero licet, gaudium. Exclamate ergo, mulieres, quæque intra tecta, quæque extra estis; fruimur enim omnes hoc famæ lumine, quod insperatum mihi exortum est modo.
- 205 CH. Erumpite faustas in acclamationes, quicunque has incolitis ædes, vota que et preces ad aras fundite: nuptiale accinatur carmen; communi ore lætum clamorem extollant juvenes; phara
- 210 retra decorum Apollinem præsidem, simulque Pæana, Pæana celebrate, virgines; invocate eodem genitam partu Dianam Orty-
- 215 giam, cervorum jaculatricem, tædas utraque ferentem manu, sociasque Nymphas. In sublime feror, nec a me arcebo te, tibia, ô quæ meum moderaris animum! Ecce me perturbat implexus
- 220 hedera thyrsus, impellitque me, certamen ad Bacchicum convertens. Io, io Pæan. Verum ecce, cara hera, hæc tibi coram licet intueri manifesta.
- 225 DEI. Video, caræ virgines, nec tam negligenter oculis observo, ut non hoc cernam agmen. Salvere autem præconem iubeo, longam post temporis moram conspectum, si quid lætum affert.
- LICH. At bene quidem advenimus, bene autem peregre advenientem salute impertis, mulier, ut factis nostris dignum est. Qui enim prospere rem gessit, eum virum par est bonis compellari verbis.
- 230 DEI. O hominum carissime, primum, quod primum cupio, edoce, vivumne Hærculem sim receptura.
- 235 LICH. Sane equidem ipsum reliqui valentemque et vivum et florentem, nec ullo gravatum morbo.
- DEI. Ubi? patriane in terra, an barbara? cedo.
- LICH. Est littus quoddam Euboicum, ubi statuit aras, primitiasque offert Cænæ Jovi.
- DEI. Votane ut solvat, an cuipiam ut pareat oraculo?
- 240 LICH. Vota redditurus tum suscepta, quando harum vastavit bello urbem mulierum, quas coram vides.
- DEI. At istæ, per Deos quæso, cujæ sunt, et quæ? miserabiles enim videntur, nisi animo meo illudit falsa calamitatis imago.

LICH. Has ille, deleta Euryti urbe, exemit sibi Deisque se- 245
lecta mancipia.

DEI. An et in illius urbis obsidione tam longum contrivit
tempus, ex quo hinc profectus est?

LICH. Nequaquam: verum plurimo tempore apud Lydos
detentus fuit, ut ipse ait, non liber, sed venditus. Et hoc quidem 250
factum, mulier, reprehendere non licet, auctor cuius ipse Jupiter.
Ille ergo venum datus Omphalæ Lydæ, servitio complevit annum,
ut ipse memorat. Cujus quidem rei ignominia tanto dolore affe-
cit animum, ut semetipsum juramento obstrinxerit sibi, eum, qui 255
causa hujus dedecoris sibi exstitisset, cum liberis et uxore in ser-
vitutem redacturum se aliquando. Nec temere dictum fuit: sed,
ubi expiatus fuit, collecto exercitu pergit ad Euryti urbem: 260
illum enim solum mortalium causam tanti sibi mali esse affirma-
bat; qui ipsum, ut olim illius subiit domum pro veteris hospitii
fœdere, multis lacesivit injuriis, insolenti animo multa probra
ingerens; nempe illum, quamquam inevitabiles sagittas gestaret 265
manu, tamen filiis suis imparem esse jaculandi peritia: objecit-
que, quod servus hominis liberi jussis exsequendis defatigaretur:
tandem quum illum inter epulas vino gravatum videret, ejecit
domo. Quarum injuriarum ira incensus, ubi venit deinde Iphitus 270
Tyrnthium ad clivum, equarum e pascuis abactarum quærens
vestigia, tunc illum oculis alio, alioque mente intentum, summa
e turri præcipitem dedit. Ob hoc autem facinus ira commotus
reverti omnium supremus auctor Jupiter venum datum eum rele- 275
gavit, nec lente id tulit, quod illum ex omnibus solum dolo sustu-
lisset Hercules: si enim aperto Marte injurias ultus esset, sane
ignosset ei Jupiter inimicum merito perimenti. Injuriam enim 280
non omnino amant Dei. Qui vero superbe Herculi insultarunt
petulanti lingua, ipsi quidem omnes Orci nunc sunt incolæ, eorum
autem civitas in servitutem redacta. At quas coram vides, ex
felicibus illæ rebus tristem adeptæ sortem ad te veniunt. Hoc 285
enim conjux tuus jussit, et ego fidus minister jussa exsequor.
Ipsum vero illum, quum primum Jovi Tutelari puris immolatis
victimis vota solverit ob captam urbem, crede adfuturum: hoc
enim post plurima dicta bene verba jucundissimum est audire. 290

CH. Regina, nunc te manifesto perfundunt gaudio et ea quæ
cernis, et ea quæ tibi nuntiantur.

DEI. Quidni enim gauderem jure optimo, prospera hac audita
conjugis sorte? Necesse est admodum, ut mea his factis concur- 295
rat lætitia. Tamen inest his aliquis metus, si rem rite expendas,
ne præsentem felicitatem casus quis olim subvertat. Mentem enim
stringit, caræ virgines, vehemens miseratio, intuenti mihi has in-
faustas feminas, peregrina in terra, domo extorres, parentibusque 300
orbas, propria carentes sede, quæ antea liberis forte viris satæ,
servilem nunc sustinent vitam. O Jupiter, regnorum eversor,
nunquam te videam meam contra prolem ita grassantem; saltem, 305
si tale quid acturus es, ne me vivente agas! tam misere metuo,
hasce intuens. O tu miserima, quænam es adolescentula? Vi-
vine expers, an mater? quantum quidem ex ætate conjicere licet,

- §10 nihil horum experta videris, generosa tamen. Licha, cujusnam, quæso, hominis est peregrina hæc puella? quænam illi mater? quis genuit pater? cedo. Namque hujus præ cæteris me miseret, quum videam quanto ceteris sit moratior, solamque sapientem esse.
- §15 LICH. Quid vero sciam? quid et me interrogas? forsitan inter suos non infimo nata loco.
DEI. Num forte regis Euryti filia?
LICH. Nescio: neque enim exquisivi prolixius.
DEI. Nec nomen a quopiam viæ comitum audisti?
LICH. Minime. Silentio munus meum exsecutus sum.
- §20 DEI. Quin dic ultro nobis, ô misera: nam et hoc quiddam ad calamitatem tuam confert, nescire nos, quæ sis.
LICH. Haud sane nunc minus parcat linguæ, quam pridem: quæ nullum unquam emisit verbum, nec magnum, nec humile;
- §25 sed usque deplorans gravem calamitatem lacrymas fundit misera, ex quo patriam celsam reliquit. Sane quidem illa suo damno vocem premit; sed veniam meretur.
- §30 DEI. Illam igitur missam faciamus, eatque intro sic ut illi maxime libitum est, nec quibus gravatur malis accedat aliquid a me, quo contristetur magis: satis est illi præsentis ægritudinis. Nunc autem domum concedamus omnes, ut et tu, quo fert animus, properes, et ego operam dem, ut intus apparatus sint omnia.
- §35 NUNT. Sed hîc prius paulisper morata, ut discas, hisce remotis, quinam sunt illi quos ducis intro, quorumque nihil inaudisti ut percipias, quæ tua refert nosse; quippe horum ego plenam notitiam habeo.
DEI. Quid est vero? cur meum sistis gradum?
- §40 NUNT. Consiste et audi: neque enim te frustrata sunt quæ prius verba feci, nec, opinor, quæ mox facturus sum.
DEI. Utrum illos huc denuo vis revocemus? an mihi et his solis virginibus enarrare libet?
NUNT. Tibi et his quin dicam nulla causa est; at illos abire sine.
- §45 DEI. Quin jam abire: nunc sermo proferatur.
NUNT. Horum omnium quæ homo ille dixit modo, nihil omnino verum est. Sed vel nunc mendax est, vel antea nuntius haud verus fuit.
- §50 DEI. Quid ais? liquido mihi ede quodcunque cogitas. Quæ enim effatus es, non intelligo.
NUNT. Hunc virum audivi dicentem multis coram testibus, hujus puellæ gratia Eurytumque et arduam turribus Cæchaliæ ab
- §55 Hercule captam fuisse; solumque Deorum Amorem ipsum induxisse bellum hoc ut susciperet; non vero apud Lydos mansionem, nec præstitam Omphalæ servilem operam, neque in præceptis dati Iphiti letum; cujus ille nunc amoris rejecta mentione, prioribus contraria dicit: verum Herculem, ubi patrem persuadere non
- §60 potuisset, ut sibi filiam concederet, pellicis loco habendam, leve erimen causamque commentum, patriam hujus puellæ invasisse copiis, in qua Eurytum aiebat obtinere regnum, occidissequere

gem hujus patrem, et urbem devastasse. Et nunc, ut vides, do- 365
mum repetens, puellam hanc præmittit non sine singulari cura,
neque ut servam; ne id expectes, mulier: neque enim verisimile
est, quum sit incensus amore. Proinde visum est mihi, hera, 370
totum hoc tibi declarare, quod ab eo didici: et hæc multi media
in concione Trachiniorum una mecum audivere, ut adeo facile sit
eum redarguere. Si vero ingrata dico, non lætor equidem, attamen
verum est quodcunque prolocutus sum.

DEI. Hei mihi miseræ! Quonam in malo versor? quamnam 375
admihi sub tecta pestem occultam? O misera! itane obscura est
illa nomine, ut jurabat qui eam adduxit, quæ vultu et forma adeo
splendida est?

NUNT. Patre quidem genita Euryto olim Iole vocabatur, cu- 380
jus ille quidem parentes referre non poterat, ut qui scilicet nihil
inquisiverat.

CH. Pereant nolim omnes improbi, sed quicumque dolo, quæ
non decet, moliuntur mala.

DEI. Quid me facere oportet, mulieres? Quippe ego hujus 385
sermone stupefacta mihi consulere nequeo.

CH. Domum ingressa, rem ex ipso homine exquire: namque
verum confitebitur illico, si videaris tormenta admovere velle.

DEI. Ita sane faciam: non enim improbanda dicis.

CH. Nos vero, opperiemurne hîc, aut quid aliud nos facere vis? 390

DEI. Mane: hic vir enim haud a me accitus, sed sponte sua
progredditur foras.

LICH. Quid me oportet, mulier, renuntiare Herculi? doce;
nam me proficisci vides.

DEI. Itane, vix tandem post longum tempus huc revector, tam 395
cito abire properas, priusquam didicerim quid vobis interea con-
tingerit novi?

LICH. At si quid percontari vis, en ego adsum.

DEI. Bonane fide responsurus es?

LICH. Testis mihi sit Jupiter, quidquid mihi cognitum erit.

DEI. Quænam ergo est hæc femina, quam huc adduxti? 400

LICH. Ex Eubœa est: quibusnam vero parentibus nata sit,
dicere nequeo.

NUNT. Heus tu, huc respice: quicum loqui te existimas?

LICH. At tu, cur, sodes, hoc me rogas?

NUNT. Aude respondere, si sapis, ad id quod te rogo.

LICH. Cum regina Deianira Cenei filia, uxoreque Herculis, 405
nisi me fallunt oculi, dominaque mea.

NUNT. Hoc ipsum, hoc ex te audire volebam: aisne domi-
nam hanc esse tuam?

LICH. Quippini?

NUNT. Quid deinde? Quonam supplicio te dignum esse fate- 410
beris, si erga hanc falsiloquus deprehendaris?

LICH. Quis falsiloquus? quas mihi narras ambages?

NUNT. Nullas equidem: at tu jamdudum strenue id agis.

LICH. Quin abeo. Satisne stultus sum, qui tibi tamdiu aurem
commodem?

415 NUNT. Haud sane abibis, priusquam breve quid rogatus responderis.

LICH. Dic, si quid vis. Nam linguæ temperare non potes.

NUNT. Captivam illam, quam deduxisti domum, nosti scilicet?

LICH. Nego. Qua vero id sciscitaris gratia?

420 NUNT. Nonne tu hanc, quam te nosse dissimulas, Iolen professus es Euryti prolem esse?

LICH. Quos inter homines? Quis alicunde huc veniet, qui tibi testis sit hæc ex me audiisse coram?

NUNT. Frequentes inter cives: Trachiniorum media in concione plurima ex te hæc audivit multitudo.

425 LICH. Fateor: istud me audiisse dixi. At longe diversum est, opinionem referre, et rem ut certam affirmare.

NUNT. Quam mihi narras opinionem? Nonne jurejurando firmasti quod aiebas, Herculis conjugem te hanc adducere?

430 LICH. Conjugem autem ego? per Deos obsecro, cara hera, dic, quis tandem est hic hospes?

NUNT. Qui præsens ex te audiit, ut illius ob cupidinem urbs domita fuerit tota, nec eam vastarit pudor ob Lydiam heram, sed hujus conceptus amor.

LICH. Hominem hunc, ô hera, facessere hinc jube: quippe
435 cum ægroto nugas agere, viri non est sapientis.

DEI. Quod te per Jovem summo in Cætæ fulgurantem nemore, ne hanc rem me celes: non enim mulieri verum fateberis
440 malæ, nec quæ sortem humanam ignoret, ut res voluptatum propria et perpetua data sit nemini. Et vero quicumque contra Amorem contendit, manusque, velut pugil, attollit, non recte sapit. Ille enim summos etiam Deos imperio regit, prout vult; et mihi quidem quum jura det, quidni et alteri, qualis ego sum?

445 Quare si conjugem meum, hoc morbo correptum, quidpiam accusem, profecto insaniam, aut hanc feminam, quæ nullius mihi probri, nec ullius causa fuit mali. Non ita sum comparata. Sed, siquidem ab illo edoctus mentiris, pravam cepisti disciplinam: sin ipse temet ita erudis, quando voles verax esse, mendax videberis.

450 At loquere quidquid veri est: ingenuo enim homini, mendacem vocari, turpis est nota. Quod autem fallere te speres, ne hoc quidem licet. Multi enim sunt, quibus dixisti, a quibus resciscam.

455 Sin te cohibet metus, frustra metuis: nam si certior fieri nequeam, id me urat male: si vero rem comperiam, quid tam acerbum est?

460 nonne et alias plurimas maritus unus duxit Hereules? quarum nulla unquam ex me verbum malum, probrumve tulit; nec feret ista tandem, ne siquidem illius amor Herculis animo penitus insederit.

465 Illius enim miseret me maxime considerantem, ut formæ decus ejus vitam pessum dederit, utque nolens misera patriam suam vastarit et in servitutem redegerit. Sed hæc quidem ex voto et sententia cedant; tibi autem dico, erga quemvis alium mendax ut sis, at mihi semper veritatem dicas.

470 CH. Obtempera recta monenti huic mulieri; quod si feceris, nec te illi morem gessisse olim pœnitebit, et a me inibis gratiam.

LICH. At, ô cara domina, quoniam te video humana sapere,

ut hominem decet, nec expertem prudentiæ, rem tibi omnem elo-
 quar vere, neque celabo quidquam. Est enim ita, quemadmodum 475
 homo hiece dicit. Puellæ illius impotens amor Herculis intimas
 subiit medullas, eaque ut potiretur, ærumnosam Cæchaliã, pater-
 nam illius sedem, bello diruit. Et ista, æquum est enim me etiam,
 quæ illius causæ favent, dicere, nec jussit ipse silentio premere, 480
 nec infitiatus est unquam : sed ego ultro, ô herã, veritus ne ani-
 mum tuum ægritudine afficerem, ista si tibi renuntiarem, peccavi,
 si quid a me peccatum fuisse censes. At vero quandoquidem nunc
 rem omnem nosti, quod illius tuaque pariter interest, feminam 485
 hanc fer æquo animo et boni consule, nec quæ de illa modo
 dixisti mutare velis. Ille enim ceterorum omnium victor certa-
 minum, hujus amore prorsus devictus est.

DEI. Et hic quidem mihi est animus, ut ita faciam : neque ipsa 490
 mihi malum consciscam ultro, Deis obnixè resistens. Sed intro
 eamus, ut et tibi dicam quæ te verbis meis illi renuntiare velim,
 muneraque concinnem, quæ tu illi feras eorum vice quæ misit
 mihi. Haud enim consentaneum est, inanem te abire, qui huc 495
 veneris cum tanto comœatu.

CH. Invictum ubique Veneris est robur : et illa quidem præ-
 termitto, quæ inter Deos facta sunt, nec ut Jovem deleniverit, di- 500
 cam, tenebrosumve Plutonem, aut Neptunum quassatorem terræ.
 Verum hujusce mulieris flagrantès cupidine in certamen descen-
 derunt validi duo proci, uter ejus potiretur nuptiis, omnimodisque 505
 depugnarunt conflictibus. Alter quidem erat magna vi præditus
 fluvius, quadrupedis tauri formam indutus, arduis cornibus ar-
 matum objectans caput, Achelous ab Cœniadis : alter autem Bac- 510
 chicus venit a Thebis, acres arcus, hastiliaque et clavam quatiens,
 Jovis filius ; qui tum concurrerunt totis viribus, thalamis potiri
 cupientes. At sola in medio Venus arbiter est pugnæ. Tunc erat 515
 manuum, erat et arcuum, mixtusque taurinorum strepitus cor-
 nuum ; erant etiam luctationes utrinque constringentes, erantque 520
 obnixorum capitum horribiles ictus, et gemitus amborum. At
 venusta tenera virgo conspicuo in colle sedebat, exspectans utrius 525
 futura esset conjux : sic autem ex matre audivi ; ut formosa puella,
 propositum certaminis pretium, vultu miserabili exitum exspecta-
 verit, utque a matre statim discesserit, ceu deserta vitula. 530

DEI. Dum, caræ virgines, hospes ille intus alloquitur captivas
 puellas, ut qui abitum paret, interea clam ad vos prodij foras, tum
 ut vobis enarrem quas struxi machinas, tum ut quæ patior infor- 535
 tunia vobiscum deplem. Virginem enim haudquaquam amplius,
 sed jugali nexam vinculo, ad me recepi, onus velut nauclerus,
 damnosam sic mercem animo meo. Et nunc nos duæ manemus 540
 una sub stragula unius amplexus : talem Hercules, ille fidus nobis
 et bonus dictus, diurnæ domus custodiæ mercedem remisit.
 Ego vero succensere quidem illi non soleo, qui toties laboravit
 hoc ipso morbo : at una in domo cum pellice habitare, quæ mu- 545
 lier sustineat unquam, in partem admittens ejusdem connubii ?
 Illi enim florem cum esse ætatis video, qui in dies fiat vegetior,
 mihi vero marcescentem : in illo hæerere solet viri oculus ; ab hoc

550 aversus reflexit pedem. Hoc igitur misere metuo, ne conjux quid-
dem meus verbo sit Hercules, re autem vir adolescentulæ. Verum
hæc mitto: non enim, ut dixi dudum, irasci decet cordatam mu-
555 lierem: qua vero ratione possim huic ægritudini mederi, eam vo-
bis dicam. Erat mihi donum antiquum veteris Centaui, lebetes
æreo conditum, quod olim adolescentula hirsuti ex Nessi morien-
560 tibus vulnere sustuleram, qui per profundum amnem Evenum ho-
mines pacta mercede transmittibat, manuum, non remorum ope
scindens vada, nec nauticis utens velis. Is et me, quum segre-
gata a paterna familia, Herculem uxor primum sequerer, in hu-
565 meros suscepit, medioque in freto cœpit attræctare manibus im-
probis: at ego exclamavi; et Jovis protinus filius conversus, ma-
nibus emisit alatam sagittam, quæ cum stridore perque pulmonem
et pectus trajecta est feri. Hic autem ipsa in mortè talia mihi lo-
570 cutus est: *Filia senis Œnei, hoc lucri facies mea ex transvectione,
si parueris, quando novissimam te transmisi: si enim vulneris mei
sanguinem abstuleris concretum circa cuspidem intinctam tæbe Ler-
575 nææ hydræ, erit tibi mulcimentum hoc Herculeæ mentis, adeo ut
nullam aliam contuitus feminam, eam magis quam te amet.* Hoc
quum in animum revocassem, amicæ; nam ex quo ille mortuus,
domi inclusum servatum mihi fuerat sedulo amoris hoc vene-
580 ficium; tunicam hanc eo tinxit, adhibitis omnibus, quæ is, dum
viveret, dixit, et jam omnia hæc confecta sunt. Malas autem
artes neque sciam unquam, neque addiscam: et quæcunque eo
provehuntur audaciæ, impense odi: philtris autem si forte hanc
585 puellam superare valeam, et delinimentis hisce Herculi admotis,
confecta rite res est, nisi vobis videor inania hæc moliri: sin vero,
ab incepto desistam.

CH. Sane, si qua est his factis fides, videris nobis haud malum
consilium inisse.

590 DEI. Fides quidem ea est, ut sic futurum esse opiner; at non-
dum periculum feci.

CH. Sed factis scire oportet: nam etiamsi putas te rem tenere,
haud tamen certam teneas, nisi experta.

595 DEI. At mox sciemus: illum enim video foras egressum jam,
iterque ad Herculem celeriter conficiet. Tantum hæc vos arcana
tacita premitte fide: nam in tenebris turpia licet facias, haud ta-
men in probrum incidet.

LICH. Quid me facere velis, significa, filia Œnei: nam lon-
gum jam tempus tardi moramur.

600 DEI. At hæc ipsa tibi ago sedulo, Licha, dum tu intus cum
peregrinis confabularis feminis; nempe ut mea causa feras hanc
pulchre textam tunicam, donum illi viro manus meæ. Quinque
605 hanc dabis, mone, ut ne quis mortalium prior illo induat hanc
corpori; neque adspiciat hanc, ne solis quidem jubar, neque sa-
crum delubrum, nec Laris familiaris focus, priusquam ipse so-
lemnem ad aram consistens, conspicuam illam ostenderit Deis,
610 qua die tauros mactabit. Sic enim vovi, siquando illum cernerem,
vel audirem incolumem domum reversum, me eum rite amictu-
ram hæc veste, exhibituramque Deis sacrificum novum novo cum

ornatu. Horumque perferes hanc fidem, quam ille facile agnoscat, si huic sigillo admoverit oculos. Sed abi, et serva inprimis 615 legem non affectandi, nuntius quam sis, quidquam præter mandata agere; deinde cura, ut gratia illiusque tibi et mea collata ex simplice duplex fiat.

LICH. At, si constanti fide hoc Mercurii fungor munere, haud 620 unquam erga te delinquam, quin cistam, ut mihi signatam eam tradidisti, offeram, verbaque adjungam fideliter, quæ dixisti mihi.

DEI. Quin vade jam: probe enim nosti quo in statu res sit 625 domi.

LICH. Novi, et salva dicam omnia.

DEI. Quin nosti etiam, qui præsens adfueris, ut peregrinam illam puellam benevolo animo exceperim domo.

LICH. Ita ut præ gaudio cor meum obstupuerit.

DEI. Ecquid aliud præterea dices? metuo enim ne prius quam 630 tum flagrem illius desiderio dixeris, quam resciscam frum pari teneatur mei desiderio.

CH. O qui maritima et saxosa calida balnea, Cætæque accolitis 635 juga, quique medium Maliacum ad sinum, et littus innuptæ Deæ, aurea, pharetra decoræ, ubi celebratur Græcorum ad Pylas conventus, dulcisona jam vobis tibia haud illætabilem edens cantum 640 redibit, sed divinæ æmulam musæ. Jovis enim et Alcmenæ filius 645 properat domum, omnigenæ virtutis spolia nactus: quem peregre profectum, vasti pelagi emensum spatia, totos duodecim mensium 650 exspectavimus orbis, nihildum de eo scientes. Illius vero cara uxor misera, heu! miserum cor oppressa luctu, inexpletum lacrymans tabescebat: nunc vero Mars Amoris cestro percitus finiit 655 laboriosum diem. Adveniat, adveniat actutum, nec usquam illius consistat multis acta remis ratis, antequam hanc ad urbem cursum confecerit, insulari relicta ara, ubi sacris operari dicitur, unde 660 adveniat toto properans die, suadela delibuto implicitus peplo, ut semifer monstravit.

DEI. Mulieres, quam metuo, ne ultra quam oportuit confecta 665 sint mihi omnia, quæ dudum feci!

CH. Quidnam est, Deianira, filia Cænei?

DEI. Nescio; sed anxia sum animi, ne brevi comperiar magnum malum fecisse, spe bona impulsa.

CH. Numquid propter illa Herculi missa dona? 670

DEI. Maxime sane; adeo ut nulli unquam auctor esse velim, ut rem cujus incertus sit eventus prompto aggrediatur animo.

CH. Doce, si fas est, quid id est quod times.

DEI. Qualem vobis enarrabo, mulieres, accidit res dictu mirabilis, quam nemo unquam sperasset. Quod enim ad unguendam tunicam modo adhibui, niveum ovis lanigeræ vellus, id in tenues auras abiit, non comminutum a domesticorum ullo, sed sponte sua absumptum contabuit, et in pulverem redactum dilapsum est e 680 saxo cui fuerat impositum. Ut vero scias omnia sicut acta sunt, rem longius repetam. Ego enim, quos olim me docuerat ferus ille Centaurus, quam trajectus acri sagitta latus dolore conficeretur, omisi rituum eorum nullum; sed servavi, tanquam ærea in 685

- tabella indelebile scriptum. Et hæc erant præmonstrata, sicque
 etiam feci, virus ut hoc procul ab igne, tepidisque solis radiis sem-
 per inaccessum, intimis servarem in penetralibus, donec recens
 690 adunctum aliquo applicandum esset. Et hæc rite observavi: nunc
 autem, quum usus venisset, intus in conelavi clam unxi tunicam,
 lana utens e cæsæ pecudis vellere, illamque complicatam in cista
 695 condidi solis intactam radiis, donoque, ut vidistis, mihi Herculi.
 Postquam autem intro redii, video rem infandam, quamque nemo
 mente concipere possit. Forte enim avulsam e pecude lanam, qua
 tunicam perunxeram, projeceram medium in teporem solis ra-
 700 diorum, quæ simulac concaluit, diffluit tota nescio quo modo, et
 comminuta dilabitur humi, proxime ad eam formam, qua ligni
 scobem videas, quod serra secatur. Sicque jacuit humi decidua;
 705 at e solo, ubi projecta erat, effervent bullosæ spumæ, haud secus
 ac si maturæ uvæ pinguis liquor in terram effundatur, e sacra
 Baccho vite. Quapropter nescio misera quid potius cogitem:
 cerno enim me facinus immane perpetrasse. Unde enim, quaeso,
 710 quave gratia moriens ille semifer mihi præstaret benevolentiam,
 quæ nescis illi causa eram? Non ita est: sed eum a quo sagitta
 trajectus fuerat perdere cupiens, me delenivit; quod ego serius,
 quum nihil amplius prodest, animum adverto. Sola enim ipsum,
 715 nisi me fallit sententia, ego infelix penitus perditura sum. Quippe
 novi, ut illius arcu emissa sagittâ Chironem licet immortalem in-
 tolerando affecerit dolore, utque pereant animantia omnia, quæ-
 cunque illæ attingunt. Quis ergo atri tibi virus, quod e feri vul-
 720 nere fluxit, hunc etiam non interimet? sic profecto futurum est,
 si quid recte video. Itaque fixum animo sedet, ille si perierit, ut
 nihil morata commoriar simul. Vivere enim cum infamia non
 ferendum est mulieri, quæ bona indole nata vult videri.
- 725 CH. Necesse quidem est atrociam facta formidare; sed ante ex-
 itum spes abjicienda non est.
 DEI. Non inest malis in consiliis spes vel minima, quæ fidu-
 ciam aliquam præstet.
- 730 CH. Sed in eos, qui non sponte peccarunt, ira remissior est,
 qualem tu experiri digna es.
 DEI. Ita loqui solet, non qui mali particeps est, sed quem
 nulla premit sceleris conscientia.
- CH. Satius tibi fuerit hunc sermonem abrumpere, nisi quid
 735 hac de re filio tuo dicere velis; eccum enim adest, quæsitum pa-
 trem qui nuper abiit.
- HYLL. O mater, ut ex tribus his unum mihi contigisse vel-
 lem, vel te non amplius in vivis esse, vel superstitem alius matrem
 vocari, vel meliori mente eam, quæ nunc adest tibi, cuiquimodi
 commutasse!
- 740 DEI. Quid commisi, ô nate, tanto dignum odio?
 HYLL. Conjugem tuum, ipsum adeo, inquam patrem meum,
 scito te hac die peremisse.
- DEI. Hei mihi! nate, cujusnam rei affers nuntium?
- 745 HYLL. Quæ fieri nequit ut non evenerit. Quod enim factum
 est, quisnam queat infectum reddere?

DEI. Quid narras, ò fili? Quonam ex homine rescivisti detestandum adeo facinus a me patratum fuisse?

HYLL. Ipse his oculis vidi gravem patris calamitatem; non alius ex ore audivi.

DEI. Ubi vero, dic, convenisti virum, coramque adfuisti? 750

HYLL. Si quidem te scire oportet, rem tibi omnem explicabo. Quum proficisceretur inclytam Euryti populatus urbem, victoriæ agens tropæa, Diisque offerendas primitias, est in Eubœæ littore fluctibus utrinque pulsatum promontorium, Cenæum nomine, ubi 755
Tutelari Jovi aras statuit, frondentemque dedicat lucum; illic desideratum eum longo post tempore primum vidi. Ecce autem multarum victimarum sanguine aras sparsurò advenit illi domo famulus Lichas præco, tuum afferens donum, lethalem tunicam, quam 760
ubi induit, ut in mandatis dederas, mactat quidem tauros eximios duodecim præstanti corpore, primitias prædæ; sed cunctas simul victimas omnigenum pecudum aris admovit centum. Et primo 765
quidem miser hilari animo, ornatuque gaudens et amictu, fundebat preces: ubi vero cruentis ex hostiis pinguibusque lignis sublata emicuit flamma, sudor prorupit e cute; et lateribus membrisque omnibus, tanquam si a fabro glutine adstricta fuisset, adhæsit 770
tunica; ossaque penetravit dolor, convellens artus. Tandem ubi cruentum infestæ excetræ virus depascitur medullas, tum inclamat infelicem Lichan, criminis haud participem tui, quæritque quibusnam 775
dolus hanc attulisset vestem: at ille nullius infelix sibi conscius fraudis, tuum solius donum esse dixit, ut a te missum fuerat. Quod ubi audivit, acri cruciatus dolore intima lacerante viscera, prehensum pede Lichan, qua flectitur cruris junctura, 780
allidit ad prominentem in mari scopulum, fractoque capite mixtum sanguine et capillis cerebrum dispergit. Universus autem 785
exclamavit cum fletu populus, et morbo laborantem herum deplorans, et morte multatum famulum; nec quisquam audebat ad virum accedere. Namque convulsus dolore modoolvebatur humi, modo sursus erigebatur, clamans, ejulans: circum vero remugiebant scopuli, Locrensiump juga rupium, et Eubœæ promontoria. Postquam vero miser corpus humi crebro stravit, multoque clamore ejulatus edidit, omni convicio tuas miseræ nuptias detestatus, Ceneique affinitatem, qualem nactus esset pestem vitæ 795
suæ, ubi fractus viribus resedit, tum distortum oculum morbi mersum caligine attollens, videt me turba in multa lacrymis orarigantem, et me conspectum vocat. *O nate, accede, ne fugias meum malum, ne quidem si te mecum mori oporteat: sed sublatum me 800
hinc aufer, et, si potes, illic me deponere, ubi me nemo videat mortali-
um: at si te miseret mei, saltem ex hac insula transfer me quam celerrime, neu me hic mori sine.* Quum hæc dedisset mandata, 805
rate in media impositum illum ad hanc oram vix appulimus, rugientem dolore: et ipsum actutum, vel vivum conspicietis, vel modo mortuum. Talia in patrem meum deprehenderis, mater, et meditata fuisse et perpetrasse, quorum a te Justitia pœnas re- 810
poscat, Erynnisque: sicque, si fas est, imprecor: at fas est, quandoquidem mihi fas omne tu prius abjecisti, omnium optimum,

quem terra sustinet, virum perimendo, qualemque alium non videbis unquam.

815 CH. Quid tacite discedis? non animadvertis te tacendo consentire accusatori?

HYLL. Sinite eam abire; procul abeunti illi a conspectu meo ventus contingat secundus. Quorsum enim decoro matris
820 nomine frustra gloriatur, quæ nihil, ut matrem decet, agit? Quin abeat læta; voluptatemque, quam meo dedit patri, eandem ipsa capiat.

825 CH. En, ô puellæ, ut cito sortita est eventum vox fatidica veteris providentiæ, quæ cecinit, quando exacta mensibus præterisset duodecima messis, tum requiem a laboribus concessum iri germano Jovis filio: et hæc rata ad certum exitum deducit. Quis enim lumine cassus post obitam mortem ærumnoso servitio defatigetur adhuc? Quippe si dolosus furor eum inunxit mortifera

830 Centauri nebula, lateri affixo veneno, quod peperit mors, peperit autem varius draco, qui ille solem alium, quam præsentem videat, quum ejus præcordiis illapsus sit crudelissimæ excetræ virus, simulque illum fodient dolosi Nessi lethales stimuli ferventes.

835 Quorum illa quidem quum ad opem confugeret, formidolosam magnamque cernens impendere thalamis suis cladem, novas ob ingruentes nuptias, demens non animadvertit, ab infenso animo profecta hæc consilia, ut specie conciliandi amoris maritum perderet. Nimirum infausta nunc gemit; utique rorem inexhaustum fundit lacrymarum. Ad exitum vero properantia fata magnam minantur dolis ex hisce cladem. Erupit lacrymarum fons: diffunditur morbus, ô Dii! quale nunquam ab hostibus ferentem malum Herculem miserari contigit. O funesta arma, quæ celeri

840 impetu captam modo sponsam huc adduxistis celsa ab Æchalia. Ipsa vero, quæ adjuvit Venus tacita, manifeste horum omnium causa est.

845 SEMICH. Fallorne, an audio lamenta modo intus coorta? Quid dicam?

SEMICH. Edit aliquis non obscurum, sed infaustum ploratum intus. Novum quid accidit domi.

850 SEMICH. Age vero, hanc attende, quam insolito vultu, et obducta fronte tendit ad nos anus nuntiatura aliquid.

NUT. O puellæ, quam non parvorum malorum nobis causa fuit donum Herculi missum!

855 CH. Quid novi, quæso, dicis, anus?

NUT. Abiit Deianira ultimam viarum omnium, idque inmotis pedibus.

CH. Scilicet, opinor, non ut moritura?

NUT. Cuncta audiisti.

CH. Mortuane est misera?

NUT. Iterum audis.

860 CH. Misera perdita! quonam modo occidisse illam ais?

NUT. Tristissimo, uti res ipsa indicat.

CH. Dic, mulier, quonam correpta fuit fato?

NUT. Sibimetipsa letum conscivit.

- CH. Quis furor, qui morbus illam invasit?
 NUT. Exitialis ferri sustulit eam mucro. 885
- CH. Quis id moliri potuit, neci necem addens sola?
 NUT. Luctuosi vulnere ferri.
 CH. Tune vidisti, ô misera, indecorum hoc facinus? 890
 NUT. Vidi, ut quæ prope adstiterim.
 CH. Quid erat? quomodo? age cedo.
 NUT. Id omne ipsa sua perpetravit manu.
 CH. Quid ais?
 NUT. Certa.
 CH. Peperit, peperit magnam, hæc quæ nuper advenit sponsa, 895
 domibus hisce Erinny.
- NUT. Nimis admodum. Quin si prope adstans vidisses quæ
 fecit omnia, multo magis miserata fuisses.
 CH. Hæc vero patrare sustinuit feminea manus? 900
 NUT. Atroci quidem animo: ipsaque mihi testis eris, ubi rem
 audiveris. Postquam sola introgressa est domum, et filium in
 aula vidit lecticam stragulis insternentem, ut obviam iret patri,
 abdidit se in interiori domo conspiciendam nemini; ibique aris ad- 905
 voluta, horribili sono ejulans conquesta est viduam se fieri; flebat
 et si quod instrumentorum attingeret, quibus antehac misera uti
 consueverat: huc vero et illuc per ædes oberrans, sicubi se ob- 910
 viam illi ferebat e famulis quispiam, lugebat infelix illum intuens,
 ipsa suum ipsius fatum inclamans, dolensque sibi spem sublatam
 augendi Herculem prole. Ubi vero horum desiit, subito eam
 video in Herculeum thalamum irruentem; et ego clam oculum 915
 tenebris abdita vigilem intendebam: mulierem autem cerno Her-
 culis lecto stragulas injicientem vestes: quod ubi confecit, insi-
 liens supra consedit medio in cubili, et lacrymarum erumpens 920
 calida fluenta, inquit: *O thori, thalamique mei, in posterum jam va-*
lete: quippe qui non amplius excepturi me estis hisce in stratis cu-
bantem. Tantum effata, celeri manu peplum solvit, qua mamillas 925
 stringebat aurea fibula, denudavitque latus totum, humerumque
 sinistrum: et ego cursu erumpens quam potui citato, hæc moli- 930
 entis nato rem nuntiatum eo: dumque huc et illuc ferimur, in-
 terea videmus eam ancipiti gladio in latere sub jecore et præ-
 cordiis vulneratum. Conspicatus autem filius ejulavit: intellexit
 enim miser illam facinus hoc læsi amoris stimulis incitatam pa- 935
 trasse, sero edoctus quæ domi gesta fuissent, utque imprudens,
 semiferoque nimis credula, ista molita fuerit. Tum vero infelix
 natus in lamenta fletusque omnes solutus illam deplorare haud
 desistebat atque exosculari. Quin lateri latus applicans ita ad- 940
 jacebat, multa ingemiscens quod eam in crimen falso vocasset,
 dolensque se orbem victurum præreptis simul patre matreque.
 Ita hinc res se habent. Proinde si quis duos vel etiam plures dies 945
 computat sibi, stolidus est: non enim capienda est crastinæ diei
 usura, antequam præsens bene acta sit dies.
- CH. Utra prius gemam? utra atrocius peracta sint, heu mi- 950
 sera! dijudicare nequeo. Hæc quidem habemus oculis usurpanda
 domi, illa vero exspectamus sollicitæ: idem autem est et habere et

- 955 sperare malum. Utinam nostris adspirans domibus flatu secundo
ventus ex his me locis abripiat, ut ne præ metu moriar statim,
960 Jovis fortem natum solum intuita! siquidem aiunt domum eum
venire immedicabili correptum dolore, horrendum visu. At vero
965 propinqui mali metu, nec longe dissiti, jamdudum ploro, canora
velut luscina: eccos enim ingrediuntur hospites peregrina specie.
Miror, quo eum portant modo: tanquam amico metuentes,
lentum absque strepitu movent gradum. Hei, hei! ille mutus
970 bajulatur. Utrum par est opinari, mortuum illum esse, an dor-
mire?
HYLL. Hei mihi, pater! heu me miserum causa tua, pater!
975 quid agam? quid capiam consilii? hei mihi!
SEN. Tace, fili, ne excites sævum dolorem patris efferi. Vivit
enim leto proximus. Sed inhibe os, morsu comprimens labia.
HYLL. Quid ais, senex? num vivit?
980 SEN. Cave, ne suscites somno sepultum, neque commoveas et
renoves furiosum immanem morbum, ô fili.
HYLL. Sed mihi misero ad mali pondus intolerandum exarsit
animus.
985 HERC. O Jupiter, quo terrarum veni? quos apud mortales
jaceo confectus insanabilibus doloribus? heu me miserum! en
rursus exedit me sceleratus morbus. Heu!
990 SEN. Norasne, quanto satius esset silere, nec hujus a capite
oculisque dissipare somnum?
HYLL. At me continere nequeo, tantum intuens malum.
995 HERC. O Cænæo in jugo sacratæ aræ, qualem mihi pro quali-
bus hostiis gratiam rependitis misero! ô Jupiter, quali me, quali
1000 affecisti probro! quod utinam ego miser nunquam conspexissem
oculis, nec persensissem unquam hanc implacabilem furoris vio-
lenciam! quis enim cantu medicave manu pollet adeo, qui hoc
1005 malum, præter Jovem, mitigabit? miraculum hoc quamvis procul
lubens viderem. Ah! ah! sinite, sinite me infaustum requiescere.
1010 Ubi me attingis? quo reclinas? enecas me, enecas: quod sopie-
batur excitasti malum. Lædit me tua contrectatio: ecce iterum
subit dolor. Ubinam estis, ô Achivorum omnium injustissimi
1015 monstra et scelera purgo, multoties animam periculis objeci?
et nunc doloribus confecto nemo vestrum ignem aut salutarem
gladium admovebit? ah! ah! neque demetendo caput invisâ me
vita properabit solvere? heu! heu!
1020 SEN. O fili hujus viri, ministerium hoc vires meas superat: tu
vero adjuva: juvenili enim oculo acutius cernes, quam ego, qui
eum juvare possis.
HYLL. En manus admoveo: sed quo sedem dolores, vitæque
eum restituam, nec ipse remedium excogitare possum, nec unde
petam scio. Id solus habet Jupiter.
1025 HERC. O nate, nate, ubi es, quæso? hac me, hac prehensum
1030 leva. Hei! hei! ô fortuna infensa! ingruit rursus, ingruit in-
felix, qui me perdit, inaccessus, immitis morbus. O Pallas, excru-
1035 ciat me rursus. O nate, patrem miseratus, stringe ensen, et,

quod tibi nemo crimini vertet, jugulum meum feri. Medere do-
lori, quo me efferavit tua mater impia, quam Dii faxint ut videam
eodem collapsam morbo, quo me perdidit. O Jovis germane 1040
frater, ô dulcis Pluto, sopi me, sopi celeri leto, infelicem perimens. 1045

CH. Horreo, amicæ, graves hasce Regis ærumnas audiens,
quantis tantus vir affligitur.

HERC. O qui multa profecto cœptu audacia, et dictu gravia
manibusque et humeris exanclavi: at mihi tale nunquam nec Jovis 1050
conjux objecit malum, neque odiosus Eurystheus, qualem hunc
dolosa Cœnei filia induit humeris meis Furiarum manu contextum
amictum, quo funditus pereo. Lateribus enim inhærens, extremas 1055
quidem voravit carnes, pulmonisque penetrans meatus exsorbit
spiritum; sanguinem jam decolorem meum exhaustit, et contabuit
corpus omne, non explicabili hoc irretitum laqueo. Et hæc non 1060
in campo instructa acies, nec terrigena Gigantum exercitus, nec
vis semifera, nec Græca gens, nec barbara, nec quantam ego ter-
ram repurgans penetravi, perpetravit; sed mulier, femineo, non
virili animo, sola me peremit scilicet absque gladio. O nate, 1065
verum te meum filium exhibe, nec maternum nomen pluris ex-
istima: da mihi, tuis ipsius manibus abstractam domo, matrem
tuam in manum, ut liquido sciam, utrum meam vicem doleas ma-
gis, an illius, ubi eam videbis male mulcato corpore meritas lu- 1070
entem pœnas. Age nate, aude: miserere mei, qui nemini non
miserabilis sum; quippe qui puellæ more ploratus edo: et hoc
me facientem nemo unquam dixerit se vidisse antehac. Sed absque 1075
gemitu usque pertuli mala. At nunc tali lacessitus malo effemi-
natus deprehendor miser. Age vero accede, propiusque patrem
intuens, considera qualis calamitas his me affligit malis; monstra- 1080
bo enim resectum id omne. En, spectate omnes lacerum hoc
corpus, intuemini miserum, quam miserabili sim in statu. Ah!
ah! infelix ego, heu! heu! en rursus adducit artus ignea vis
morbi; penetrat latera, neque inexercitatum sinitura videtur dira 1085
vorax lues. O rex Pluto, suscipe me: ô Jovis fulmen, feri. In-
cute, ô rex, intorque, pater, coruscum telum mihi. Exedit enim 1090
rursus, effervescit, omni grassatur impetu. O manus, manus! ô
terga, et pectora, ô lacerti mei! illine vos tandem estis, qui olim
Nemeæ incolam, bubulcorum perniciem, leonem, immanem for- 1095
midabilemque belluam vi interfecistis, et Lernæam Hydram, bi-
membresque quadrupedes Centauros, gentem inaccessam, pro-
terviam, legum expertem, superbam viribus, Erymanthiamque
belluam; quique in inferis domuistis tricipitem Orci canem, in- 1100
victum monstrum, terribili satum Echidna, draconemque aureo-
rum custodem malorum extremis in orbis finibus? aliosque in-
super labores innumeros subii, nec quisquam unquam de meis
tropæa statuit manibus. At nunc sic fractis artubus, lacerisque 1105
carnibus, a cæca peste excrucior miser, ille ego qui matris optimæ
partu, Jovisque sidera torquentis satum in lucem editus feror. Ve-
rum hoc certo sciatis: etiamsi nullus sum, etiamsi incedere ne- 1110
queo, tamen quæ his me implicavit malis, eam ulciscar, istis etiam
quæ supersunt viribus. Accedat modo, ut experta nuntiare pos-

sit omnibus, me et viventem et morientem scelestos meritis affectis suppliciis.

CH. O miseram Græciam! qualem illi impendere luctum video, hoc viro si privabitur!

HYLL. Quoniam permittis vicissim ut loquar, pater, attende tacitus, morbo licet premaris: nihil enim postulabo, nisi quod consequi me par est. Da te mihi, at non talem, qualis impotenti ira exæstuans morderis animum; sic enim dignoscere nequeas, quid gaudii percipere gestis temere, quamque frustra irasceris.

HERC. Dic, si quid vis, brevibus. Ego enim morbo affectus nihil istorum intelligo, quæ tu dudum perplexe loqueris.

HYLL. De matre dicere volo, teque docere ut nunc res illius sunt, utque peccavit imprudens nolensque.

HERC. O sceleste! itane audes apud me mentionem facere matris, quæ patrem tuum peremit? hæccine me audire cogi?

HYLL. Ita enim se res habet, ut silentio tugi non deceat.

HERC. Haud sane silendum est, quod prius admisit scelus.

HYLL. At ne quidem illa dices quæ fecit hodie.

HERC. Dic ergo: sed cave ne te degenerem esse cognoscam.

HYLL. Dico. Mortua est mater, modo occisa.

HERC. A quo? incredibile portentum est: falsa vaticinaris.

HYLL. Sua ipsius manu; ab alio nemine.

HERC. Hei mihi! antequam, ut oportebat, mea periit manu?

HYLL. Tu quoque remitteres iram, si rem omnem cognosceres.

HERC. Mirum quid narrare occipis: dic ergo quid id intelligas.

HYLL. Toto negotio erravit, bona quum affectaret.

HERC. Bonane, sceleste, facit, quæ patrem occidit tuum?

HYLL. Amorem tuum veneficio conciliare sibi cogitans, postquam novam domi conspexit nuptam, aberravit a proposito.

HERC. Et quis inter Trachinios tantus est veneficus?

HYLL. Centaurus Nessus persuasit ei olim, ut tali delinimento te sui incenderet amore.

HERC. Heu! heu! infelix, perii miser! occidi, occidi; lux est mihi nulla amplius. Hei mihi! demum intelligo quo redactus sum miseræ. Abi nate; pater enim tibi non vivit amplius;

voca omnem mihi fratrum tuorum stirpem; voca et miseram Alcmenam, Jovis frustra dictam conjugem, ut percipiatis oraculi sortem de interitu meo, quantum ego commemini.

HYLL. At neque mater hîc adest: sed ad litoralem Tiryntha se contulit, ubi fixit sedem: et liberos partim ipsa secum abductos educat; partim urbe Thebana habitantes scias. Nos vero qui adsumus, si quid facto opus est, pater, quæ dederis mandata exsequemur.

HERC. Tu rem proinde audi; eo enim delatus es, ubi ostendere debeas, num dignus sis, qui filius meus appellere. Mihi enim erat prædictum a patre olim, a nemine viventium me esse perituum, sed a quopiam qui vita functus Orci esset incola. Hic

igitur ferus Centaurus, juxta fatidicam dictionem, viventem me 1165
peremit mortuus. Alia autem tibi dicam exitum pariter sortientia
nova oracula, veteribus concinentia, quæ, monticularum et humi
cubantium Sellorum ingressus lucum, tabellis consignavi a pa- 1170
terna loquaci quercu edita; quæ mihi significavit præsentem hoc
ipso tempore impositorum mihi laborum finem fore; sperabam-
que exinde me placide et prospere victurum: atqui nihil aliud
hoc erat, nisi me moriturum. Quippe omni labore mortui per- 1175
functi sunt. Horum igitur quoniam manifestus eventus est, oportet
te, nate, mihi morigeram præstare operam, neque expectare
dum te acrius instigem, sed sponte cedentem opitulari, pulcher- 1180
rimæ obsequentem legi, patri ut natus pareat.

HYLL. At, ô pater, metu consternor, tam insperato audito
sermone; tamen, quidquid jusseris, exsequar.

HERC. Da mihi primum dextræ fidem.

HYLL. Quorsum hoc pignus tam anxie requiris?

HERC. Non junges dextram ocius, nec morem geres mihi? 1185

HYLL. En porrigo: nihil tibi contradicam.

HERC. Jura Jovis nunc, qui me genuit, caput.

HYLL. Quid me facturum vis jurem? et hoc jurabo.

HERC. Quam jussero operam te mihi præstiturum.

HYLL. Equidem juro, testem adhibens Jovem. 1190

HERC. Quod si falles, pœnas imprecare tibi.

HYLL. Nulla causa est: faciam enim quod jusseris. Impre-
cor tamen.

HERC. Nostin' igitur sacrum illud Jovi Cœteum cacumen?

HYLL. Novi, ut qui summo in jugo sæpe fecerim.

HERC. Illuc ergo te oportet corpus meum tuis ipsius, et ami- 1195
corum, quos voles, manibus sublatum asportare, excisisque mul-
tis roboribus unaque multis oleastris, ingentem struere pyram,
cui corpus meum impones, sumptaque ardenti picea tæda, ignem 1200
subjicies. Lacrymis autem et gemitu tempera: sed obfirmato
animo, si quidem es a me prognatus, hoc perage, nec ingemiscens,
nec illacrymans. Sin minus, tibi ego, licet ad inferos demis-
sus, omnibus locis adero, dirisque devotum usque perse-
quar.

HYLL. Hei mihi, pater! quid locutus es? quo me redi- 1205
gis?

HERC. Ad id quod faciendum est. Sin minus, patris alius
esto nescio cujus, neque meus voceris amplius.

HYLL. Hei mihi iterum! ad quod me facinus excitas, pater,
ut parricida fiam, et occisor tuus?

HERC. Nequaquam istud; sed ut quibus conficior malis me- 1210
dearis, tibi que soli debeam salutem.

HYLL. Quâ vero, si te comburam, corpus sanabo tuum?

HERC. Sed hoc si abhorres, cetera saltem perage.

HYLL. Sane gestandi non renuam officium.

HERC. An et rogi, quem dixi, struem conficies? 1215

HYLL. Modo ne ipse manibus meis subjiciam ignem. Ce-
tera vero faciam, nec opera mea deerit tibi.

- HERC. Sed et hæc sat erunt. Porro majoribus his meritis exiguum aliud adjunge beneficium.
- 1220 HYLL. Sit licet maximum, præstabitur etiam.
- HERC. Nosti nimirum Euryto satam puellam?
- HYLL. Iolen, ut opinor, dicis.
- HERC. Tenes. Hoc ergo tibi, nate, ultimum do mandatum. Hanc, postquam defunctus fuero, siquidem pie vis agere, obstrictam patri jurejurando servans fidem, uxorem adjunge tibi, nec refrageris patri: neque vir quisquam alius illam, quæ lateri accubuit meo, tori, præter te, accipiat sociam: at tu ipse, mi
- 1225 nate, connubio tibi eam junges. Obtempera: nam rebus in magnis obsecutus mihi, si nunc in parvis morem gerere nolis, prior interibit gratia.
- HYLL. Hei mihi! morbo quidem laboranti succensere non decet; sed ita animatum videre quis ferat?
- HERC. Loqueris, ut nihil eorum, quæ mando, facturus,
- 1235 HYLL. Quis enim eam, quæ meæ matri sola mortis existit causa, tibi que hujus, qua absumeris, pestis, quis eam, obsecro, nisi furiis agitatus sit, uxorem accipiat? satius est, pater, me tecum commori, quam una in domo cum inimicissimis vivere.
- 1240 HERC. Homo hic quam videtur morienti mihi non exhibiturus debitam officii vicem! Atqui manebit te Deorum exsecratio, dictis si non parueris meis.
- HYLL. Hei mihi! cito, ut videtur, morbo te corripis dices.
- HERC. Tu enim sopitum excitas denuo malum.
- 1245 HYLL. O miser ego! quam incertus mihi fluctuat animus!
- HERC. Haud enim dignaris parenti auscultare.
- HYLL. At, pater, obsecro, ediscamne impie agere?
- HERC. Nulla est impietas, animo meo si gratum facias.
- HYLL. Justane sunt ergo, quæ me facere jubes?
- 1250 HERC. Maxime: ad hæc testes voco Deos.
- HYLL. Faciam igitur, neque reluctabor amplius, Deos testatus te hujus facti auctorem mihi esse: nunquam enim malus videri possim, si tibi paream, pater.
- 1255 HERC. Tandem pia hæc sunt in quæ desinis: his vero adde, ô nate, celeritatem gratiæ, ut priusquam recrudescat dolor, mentemque furor agitet, rogo me imponas. Age festinate, attollite me: hæc est tanquam malorum requies, ultimus vitæ meæ exitus.
- 1260 HYLL. At nulla mora est quin hæc perficiantur tibi, quandoquidem jubes, nosque eo adigis, pater.
- HERC. Age ergo, ô dura anima, priusquam te rursus emoveat fera lues, frena tibi indue ferrea, compesce clamorem, ut quæ,
- 1265 licet invita, rei prorsus lætæ accingaris.
- HYLL. Tollite, comites, horum factorum omni me absolventes crimine, culpamque in Jovis iniquitatem conferentes, qui tantas
- 1270 ærumnas contueri sustinet ejus, quem ipse genuit, quique ipsum patris compellavit nomine. Futura nemo prospicit; at præsentia

nobis quidem tristia sunt, Diis vero probrosa; at præ omnibus 1275
acerbissima viro illi, qui hæc mala sustinet.

CH. Ne vos quidem, puellæ, hîc subsistite, sed sequimini. Ma-
gna vidsitis exiguo spatio funera, insperatasque multas calamita-
tes; at nihil horum accidiť absque Jovis numine. 1280

DRAMATIS PERSONÆ.

MINERVA.

ULYSSES.

AJAX.

CHORUS SALAMINIORUM SOCIORUM.

TECMESSA.

NUNTIUS.

TEUCER.

MENELAUS.

AGAMEMNON.

SOPHOCLES

AJAX LORARIUS.

MIN. SEMPER te quidem, ô fili Laërtis, satagere video, ut molimen aliquod hostium præripias: at nunc ad Ajacis nautica castra, ubi stationem extremam tenet, jampridem te conspicio venantem et metientem recentia illius vestigia, ut dispicias intusne sit, an foras. Opportune vero te educit tanquam Lacænæ canis sagax investigatio: intus vero jam vir hic est, caput stillans sudore et manus ensidas: adeoque nihil te per hanc portam amplius introspicere opus est: ede modo qua gratia laborem hunc susceperis, ut a sciente quidquid hujus est discas.

ULYS. O vox Minervæ, Dearum mihi carissimæ, quam facilem agnitu, etsi conspectum refugias, loquelam tamen tuam auribus percipio, et corripio mente, ut æreæ clangorem Tyrrhenicæ tubæ! Et nunc probe sensi ob inimicum virum me circumire: Ajacem dico scutiferum, Quippe ipsum, nec quemquam alium, vestigo dudum. Hac enim nocte fœdum nobis facinus patravit, si modo facti ille auctor est. Namque nihil scimus liquido, sed vagamur incerti: quare ego sponte explorandi suscepi laborem. Pecus enim omne prædando collectum modo invenimus absumptum et contrucidatum, una cum ipsis gregis custodibus. Atqui in illum culpam omnes conferunt: retulitque mihi et indicavit unus e speculatoribus se illum vidisse per campum magnis ambulanti passibus solum, cum gladio recenti cæde tincto. Persequor illico legens vestigia, et quædam signis indubiis noto, quibusdam vero perturbor, nec cuja sint colligere queo. Itaque tempori ades: nam ut omnia priora, ita et futura te duce geram.

MIN. Novi hæc, Ulysse, et jampridem in viam prodii custos tui, tuoque favens venatui.

ULYS. An vero, cara domina, opportune cœptus est mihi hic labor?

MIN. Quippini? quum sint illius hominis ista facinora.

ULYS. Quanam vero gratia insanum ad modum sic grassatus est?

MIN. Ira percitus ob Achillis arma sibi adempta.

ULYS. Cur igitur in pecora fecit impetum?

MIN. Ratus se vestra manum cæde tingere.

ULYS. Moliebaturne ergo hanc Argivis stragem?

MIN. Quin perfecisset, si neglexissem ego.

45

ULYS. Qua audacia, vel qua fretus fiducia?

MIN. Noctu in vos furtim egressus est solus.

ULYS. An et propius accessit, finemque contigit viæ?

MIN. Utique geminorum ducum tentoriis jam institerat.

50 ULYS. Quis vero inhibuit manum avidam cædis?

MIN. Repressi eum ego ab immedicabili gaudio, objectis ob oculos falsis imaginibus, et ad greges promiscuos averti præda abactorum pecorum, nondum partitos, publicis custoditos a pastoribus, quo ille facto impetu cornigerum boum late edidit stragem, passim obruncans, modo geminos se putans manu sua occidere
55 Atridas, modo alium, alio irruens, ducem. Ego vero grassantem furialibus morbis hominem instigans, in casses impulsi malas. Tandem ubi hac a cæde conquievit, superstites colligavit vinculis
60 boves, ceterasque pecudes; abduxitque omnes domum, ratus viris se, non autem cornigero potiri pecu: et nunc domi vinctos flagris cædit. Ostendam vero et tibi manifestum hunc morbum, ut, ubi videris, omnibus Argivis enarres. Fidenter hinc consiste, nec deputa in malo conspectum hominis; illius enim aversam in partem torquebo lumina, ne vultum tuum intueatur. Heus tu, qui
70 captivas manus vinculis coërces, te accedere jubeo: Ajacem appello, progredere huc foras.

ULYS. Quid agis, Minerva? Nequaquam eum foras evoces.

75 MIN. Non tacebis? ne formida.

ULYS. Ne, per Deos obtestor. Maneat intus potius.

MIN. Quidni progrediatur? nonne et antea hic vir erat—

ULYS. Infensus quidem mihi, et nunc etiam amplius.

MIN. Nonne irridere inimicum risus est dulcissimus?

80 ULYS. Mihi quidem satis est illum intus manere.

MIN. Furentem manifeste hominem adspicere vereris?

ULYS. Sanum quidem illum intueri non refugerem.

MIN. At nunc te, ne prope adstantem quidem, videbit.

ULYS. Quidum, si modo iisdem cernit oculis?

85 MIN. Oculis etiam videntibus caliginem obfundam.

ULYS. Fiant quidem omnia, Deo machinante.

MIN. Tacitus nunc adsta, et mane quo es in loco.

ULYS. Manebo: mallem tamen procul abesse.

90 MIN. Heus tu, Ajax, iterum te huc voco. Cur tam parvi facis auxiliatricem tuam?

AJ. O salve Minerva, salve Jove genita proles! Quam oportune ades! Quippe aureis mactabo te spoliis, hujus prædæ gratia.

95 MIN. Pulchre dixisti: sed hoc mihi narra; tinxistin' ense probe in Argivorum exercitu?

AJ. Gloriari fas mihi est, nec factum negem.

MIN. An etiam Atridis armatam intulisti manum?

AJ. Ita ut Ajacem non amplius illi afficient contumelia.

MIN. Perierunt, ut verba tua intelligo.

100 AJ. Mortui jam mea eripiant arma.

MIN. Esto. quid vero Laërta filius? quænam ei sors obtigit? num effugit te?

AJ. Vulpem illam sceleratam rogas, ubi sit?

MIN. Equidem: Ulyssem dico, tuum adversarium.

AJ. Intus sedet vinctus, jucundissimum mihi spectaculum. 105
Quippe mori eum nondum volo.

MIN. Priusquam quid egeris, aut quid ultra lucri feceris?

AJ. Priusquam alligatus ad columnam vestibuli—

MIN. Quidnam, quæso, misello infliges mali?

AJ. Flagris primum terga cruentatus mortem oppetat. 110

MIN. Ne, amabo, miserum sic flagris cædas.

AJ. Multum te alia ob omnia gaudere jubeo, Minerva: hanc vero ille, non aliam pœnam dabit.

MIN. Tu igitur, quandoquidem sic facere tibi volupe est, utere manu, omitte nihil eorum quæ meditaris. 115

AJ. Pergo ad opus: ceterum hoc tibi mando, ut talis mihi semper adsis adjutrix.

MIN. Vides, Ulysse, vim Deorum, quanta sit. Quis tibi unquam hoc viro prudentior repertus est, vel melior quod factu 120 opus est exsequi?

ULYS. Neminem equidem novi: miseret me vero ejus, infelicis utique, tametsi mihi infensus est, quia tam gravi conflictatur noxa, nihilo magis illius quam meam vicem respicientem. Nos 125 enim, quicumque vivimus, nihil aliud esse comperio, quam simulacra et leven umbram.

MIN. Hæc igitur quum videas, cave ne quid unquam superbe in Deos dicas, nec fastu intumescas, si quo plus vel manu polles, 130 vel opum affluentia. Quippe dies deprimitque et attollit denuo humana omnia: modestos vero Dii amant et detestantur malos.

CH. O nate Telamonis, qui tenes circumfluæ Salaminis sedem 135 maritimæ, quando tibi res prospere cedit, gaudeo: sed si plaga Jovis aut maledicus rumor ab iniquis Danais te incessat, tum ingenti percellor metu, et trepido pavidæ instar columbæ. Ut nunc 140 etiam magni tumultus nos invadunt ob sinistram famam, te scilicet præterita nocte pratum abundans florenti gramine ingressum, peremisse Græcorum pecudes, et quidquid reliquum erat prædæ 145 abacti pecoris, corusco cædentem ferro. Tales clam rumores confingens, omnibus ad aurem insurrat Ulysses, persuadetque ad 150 modum; quæ enim secus de te dicit, ea jam facile nanciscuntur fidem, et quicumque audit, ipso dicente gaudet magis, tuis insultans ærumnis. Namque convicia in magnos qui jaculatur viros, 155 haud facile aberrat; in me autem si quis talia dicat, haud persuadeat. Quippe virtute et gloria claros petit invidia. Attamen humiles sine præstantibus arcem lubrico tuentur præsidio; po- 160 tentum enim adjutus ope tenuis optime rem gerat; rursusque vir potens a tenuibus erigatur. Sed nequeunt stolidi tales sententias doceri. Ab hujusmodi hominibus tumultus nunc in te excitatur: nos vero sine te, ô Rex, contra haud quimus obniti. Namque e 165 conspectu tuo ubi aufugerunt, perstrepunt, ut greges avium; sed si desubito prodires, illico magnum vulturem expavescentes, con- 170 traherentur metu, et silentio delitescerent muti. Utique te tauris vecta filia Jovis Diana, (ô nefanda fama, mater probri mei!) in- 175

citavit in publicos boum greges, fortassean ob victoriae alicujus
 haud relatum gratiam, sive spoliolum inclytorum fraudata donis,
 180 sive parte venaticae praedae; vel aeream Mars indutus loricam id
 tibi succensens, quod socii in bello laboris praemium haud tulerit,
 nocturnis machinis ultus est contumeliam. Non enim tua sponte,
 185 Telamoniade, eo stultitiae deflexisti, ut sic in greges irrueres.
 Quidni ingruerit morbus divinitus? sed arceat Jupiter et Apollo
 malam Argivorum famam. Sin confictas furtim subdunt fabulas
 190 magni reges, aut quis e nequissimo Sisyphidarum genere, ne, ob-
 secro te, ne, Rex, amplius ita in maritimis tentoriis deliteas,
 malis flagrans rumoribus; at surge e sedibus, ubi nimis longa
 195 haeres defixus hac anxia mora, coelitus immissam incendens no-
 xam; interea vero inimicorum petulantia nullo cohibita metu
 temere grassatur ventosis in saltibus, dum omnes multo cum
 200 cachinno convicia in te effundunt acerbissima; ego vero dolore
 configor.

TECM. Navales Ajacis socii, indigenis Erechthidis sati, est ut
 gemamus, quicumque longinquam curamus Telamonis domum;
 205 namque formidabilis ille, ille ingens, praestansque robore Ajax
 turbida nunc jacet pressus tempestate.

CH. Quamnam pro hesterno statu nox haec invexit gravis in-
 210 fortunii vicem? Dic, filia Phrygii Telamontantis. Quandoquidem
 captivam diligens te, lecti sociam colit Ajax, hujus rei gnara,
 docere nos possis.

TECM. Qui tandem memorem facinus infandum? morte enim
 haud minus grave malum audies. Quippe hac nocte furore actus
 inclytus Ajax noster pudendi flagitii turpem subiit notam;
 quemadmodum videas intra tentoria occisas pecudes cruentas,
 220 hujus lanienam viri.

CH. Qualem de fervidi animi viro affers mihi nuntium, rem
 225 intolerandam, nec tamen evitabilem, quam primores Danaei diffe-
 runt rumoribus, augentque porro vulgi sermones? Hei mihi! me-
 230 tuo impendens malum: palam est virum furiosa manu necem sibi
 consciturum, ut ense cruento contrucidavit pecudes, pecudumque
 custodes.

TECM. Hei mihi! inde igitur, inde nobis constrictas vinculis
 235 venit agens pecudes, quarum alias intus humi stratas jugulavit,
 alias divisit medias, costis dissectis; candidis autem duobus arreptis
 arietibus, hujus caput et extremam linguam praecidit, abjicitque
 240 procul; illum vero rectum sursum columnae alligat grandi loro
 equestri, verberatque sonora duplici scutica, dictis incessens ma-
 lis, quae furor illum, haud sane natus homo ullus, edocuit.

CH. Jam tempus est ergo, ut quisque obvoluto capite clam
 250 pedibus fugam arripiat, aut pontivagam insiliat in navem, insi-
 deatque celeris remigationis transtro. Tales jactant in nos minas
 gemini duces Atridae: metuo ne lapidibus impetitus misere mor-
 255 tem oppetam, luamque cum eo supplicia, quem fati vis inex-
 pugnabilis urget.

TECM. Non urget amplius. Furor enim desiit, ut solet Noti
 celer impetus, qui sine corusco fulgure coortus est. At nunc

mentis suæ compos novo dolore angitur. Quippe contemplari 260
propria mala, quorum participem habeas neminem, graves
subdit dolores.

CH. At si conquievit, prospere omnino mecum agi putem.
Minor enim submoti jam mali cura est.

TECM. Utrum vero, data tibi optione, eligas, contristansne 265
amicos ut ipse lætus agas, an communibus afflicteris malis?

CH. Nimirum gravius est, ò mulier, geminum malum.

TECM. Itaque nos, etsi morbo caremus, premimur tamen in-
fortunio.

CH. Quid hoc dicti est? non enim quid velis intelligo. 270

TECM. Vir ille, quamdiu fuit in morbo, ipse quidem lætaba-
tur quibus tenebatur malis, et nos qui sani conversabamur, af-
ficiebat tristitia; nunc autem ut recepit se ac respiravit a malo,
et ipse mærore totus agitur gravi, nosque una nihilo minus 275
quam antea angimur. Nonne sunt hæc dupla bis tanto ex sim-
plis mala?

CH. Equidem tibi assentior, et vereor ne divinitus plaga huic
viro inflicta fuerit. Quidni enim? si quidem defunctus morbo
nihilo magis lætatur, quam quum ægrotaret. 280

TECM. Hæc ita se habere, certo scias.

CH. Quibusnam initiis malum hocce ingruit? rem nobis si-
gnifica condolentibus.

TECM. Omnia ut quæque acta sunt disces, quum ipse in 285
partem venias infortunii. Is enim multa nocte, quum vesperti-
næ amplius non arderent lucernæ, ancipitem arripuit gladium,
temereque egredi velle videbatur. Tum ego increpo his verbis:
*Quam rem agis, Ajax? quodnam hoc moliris iter, nec vocatus,
nec ab ullo arcessitus nuntio, nec tubæ excitus sono? quin et nunc* 290
universus dormit exercitus. At ille brevi dicto me repressit
semper decantato: MULIER, MULIERI DECUS EST SILENTIUM.
Quo audito destiti; ille vero prorupit solus, nec quid interibi 295
patraverit rescivi. Post vero rediit colligatos agens in tentoria
simul tauros, canes pastoricos, cornigeramque prædam; et hos
quidem capite truncavit, illos vero resupinatos jugulavit et dis-
secuit; alios autem vinculis constrictos flagris cecidit, in pecu- 300
des, tanquam in viros, sæviens. Tandem foras erupit, et cum
umbra nescio qua confabulatus est truci voce, nunc de Atridis,
nunc de Ulysse ridicula multa jactans, quantis illos ultus esset
contumeliis. Deinde postquam in tentorium irrupit, ægre tan- 305
dem et longo tempore ad sese redit, utque mentis errore perpe-
trata cæde plenam videt domum, caput pulsat, exclamat, recu-
batque prostratus in media strage occisi gregis, comam sibi 310
scindens unguibus. Et sic quidem diu tacitus resedit; postea
malum maximum minitatus est mihi, nisi rem ederem, ut ac-
cidisset, omnem; interrogavitque quemnam demum in casum
incidisset. Atque ego perterrita rem, quantum quidem noram, 315
ò amici, narraui omnem ordine. Tum ille statim lugubri ejula-
tu lamentatus est, cujusmodi nunquam ex eo audivi. Semper
enim dicere solebat hominis ignavi esse et abjecti animi, tales 320

ciere fletus; sed, si quo premeretur dolore, vociferationi et lamentis parcens, subingemiscebat, tauri mugientis more. Nunc vero tristi obrutus hoc infortunio, cibo abstinens et potu, media
 325 inter pecora ferro concisa prolapsus residet immotus, et manifeste aliquid inceptat mali; tales nimirum voces et questus edit. At, ô amici, qua gratia huc prodii, ingredimini, opemque, si quam
 330 valetis, ferte. Solent enim viri, qualis hicce est, amicorum sermonibus flecti.

CH. Horrenda nobis narras, Tecmessa, filia Teleutantis, malis nempe virum illum in furorem concitatum.

AJ. Hei mihi!

TECM. Mox, ut videtur, increbrescet furor. Nonne audisti
 335 Ajacem, quali jam vociferatur clamore?

AJ. Hei mihi!

CH. Adhuc, ut opinor, cum morbo conflictatur hic vir, aut contristatur præteriti mali recordatione.

AJ. Heu fili, fili!

340 TECM. O me miseram! Eurysaces, te inçlamat. Quid mente agit? Ubinam es? ô miseram me!

AJ. Teucrum voco. Ubi est Teucer? An ille perpetuo prædas ager? Ego vero interim pereor.

CH. Vir sui compos jam videtur esse. Ergo aperite ostium:
 345 forte, si me adspiciat, tanget eum aliqua mei reverentia.

TECM. Ecce aperio; intueri tibi licet illius facinora, atque ut ipse se habet.

350 AJ. O cari navales socii, soli mei amici, solique foedus integra servantés fide, adspicite quali cruentæ procellæ fluctu circumdatus sum.

CH. (*ad Tecmessam.*) Hei mihi! Quam videris vera testari nimis! Res ipsa indicat, quam insanus sit.

AJ. O populares auxiliatores mei, artis periti nauticæ, qui conscensa nave marinum agitastis remum, vos, vos inquam, solos
 360 video ex iis qui mei olim curam habuerunt, opitulari mihi paratos; age occidite me.

CH. Bona verba, quæso. Ne, malum malo resarciens, calamitatis damnum majus accumula.

365 AJ. Videtisne illum audacem, fortem illum, inque bellicis olim intrepidum præliis, nunc inter placidas feras manu strenuum? hei mihi! quantos risus præbebo! quantum in probrum incidi!

370 TECM. Ne, here Ajax, talia dicas, obsecro.

AJ. Non tu hinc abis? non foras effers pedem? Eheu, eheu!

CH. Per deos oro, obsequere, et ad sanum mentem redi.

AJ. O ego infelix, qui manibus tantum non correptos amisi
 375 sceleratos illos, inque camuras boves, clamososque balantum greges irruens, atrum sanguinem profudi!

CH. Quid vero te excrucias ob res confectas? non enim fieri potest, ut hæc aliter se habeant.

380 AJ. O ad omnia perspicax, omnisque semper instrumentum mali, fili Laërtis, impurissime veterator exercitus, mirum ni præ gaudio effuse rideas.

CH. Ut dat Deus, quisque ridet et plorat.

AJ. Viderem eum modo coram præsentem, quamvis ita afflictus! hei mihi! 385

CH. Ne quid elate dixeris. An te fugit, quo es in malo?

AJ. O Jupiter, majorum meorum progenitor, utinam perempto loquacissimo illo invisio impostore, geminisque neci datis regibus, ipse demum mortem oppetam! 390

TECM. Quando ista imprecaris, simul et mihi mortem opta. Quid enim me vivere oportet, te mortuo?

AJ. O caligo, mea lux, ô tenebræ Orci, meo quidem animo, lucidissimæ, suscipite, suscipite me incolam, suscipite me. Neque enim Deorum, neque mortalium genus intueri dignus sum, inutilium jam perinde mihi. Quippe me Jovis præpotens filia ad necem usque excruciat. Quo igitur confugiam? quo maneam loco? siquidem occidit ultionis spes una cum his cæsis pecudibus, stultæque me applicui venationi: fieri vero haud potest, quin tela in me contorquens universus exercitus me interficiat. 400 405

TECM. Heu me miseram! Taliane virum consultum loqui, quæ nunquam sustinisset antehac? 410

AJ. O fluvii in mare labentes, antraque maritima, et litoralia pascua, longo, longo tempore, diuque me detinistis ad Trojam; at enim non amplius vitales carpentem auras tenebitis: hoc quicunque sapit scito. O Scamandri vicina fluenta, benevola Argivis, haud amplius virum hunc videbitis, qualem, superbum quid dicam, neminem Troja in exercitu vidit terra profectum Hellenica: nunc vero inhonoratus adeo abjectus jaceo. 415 420 425

CH. Nec quæ cohibeam, nec quæ te talia dicere sinam reperio, tam gravibus implicatum malis.

AJ. Ai, ai! Quis unquam putasset fore, ut tam concinne malis meis conveniret nomen meum? Nunc enim adest, cur bis inclamem et ter AI AI: tantis nimirum versor in malis. Cujus pater ex hac ipsa Idæa terra, rebus eximie gestis summa nactus præmia, domum rediit, maximam reportans gloriam. Ego vero illius filius, qui eandem ad Trojam veni haud minore robore; neque minoribus rebus manu gestis, inhonoratus Argivis ita pereo. Atqui hoc saltem pro certo scire videor. Si vivus Achilles de suis ipse armis iudicium tulisset, palmarium virtutis addicturus alicui, nemo ea præ me adeptus fuisset. Nunc vero contra machinati sunt Atridæ, ut versipelli ac scelerato homini traderentur, posthabitis præclaris meis factis. At nisi hi oculi atque transversus animus ab eo quod erat mihi decretum aberrassent, haud amplius illi talem sententiam contra quemquam essent laturi. Sed enim terrificæ et indomita Jovis filia dextram jam illis me intentantem in errorem induxit, immisso furiali morbo, quo actus, pecudum harum cæde cruentavi manus. Illi vero nunc me irrident, elapsi, me quidem invito. Sed si præpediat Deus aliquis, præstantiorem etiam ignavus fugiat. Nunc igitur quid oportet me facere, qui manifeste Diis invisus sum, quem odit Græcorum exercitus, cui in- 430 435 440 445 450 455

460 fensa est Troja universa, atque hi ipsi campi? Domumne reptens, deserta nautica hac sede, solisque Atridis, Ægeum trajiciam mare? At quo vultu patre me sistam coram Telamone? Quomodo sustinebit adspectum meum inglorii revertentis, virtutisque carentis præmiis, quorum ille insigne decus adeptus est? Non est hoc ferendum. Sed quid si in Troum munimenta facto impetu, solus cum solis congressus, viro dignum quoddam edam facinus, tandemque moriar? At sic Atridis rem bonam et gratam fecerim. Non placet hoc; nihil est. Tentanda est via ejusmodi, per quam seni ostendam patri, me haud ignavum ex illo satum. Turpe est enim viro longam expetere vitam, si cui malorum nulla contingit remissio. Quid enim ad diem dies juvare potest additus, liberatusque a morte in crastinum dilata? haud ego emerem vilissimo pretio hominem, qui inani spe fovetur: sed aut honeste vivere, aut honeste mori generosum decet. Hæc est mea sententia.

CH. Nemo unquam dicet, Ajax, aliena te et subditiua hæc locutum esse, sed mentis tuæ sensa: impetum tamen istum reprime, amicusque facilem te flecti præbe, curis his omissis.

485 TECM. O heræ Ajax, servitute non est aliud gravius hominibus malum. Patre equidem nata sum libero, opibusque, si quis alius, inter Phrygas pollente; nunc vero serva sum: sic enim Diis visum est scilicet, tuæque maxime dextræ. Proinde ex quo in tuum cubile conveni, tuis rebus studeo, teque per Jovem Familiarem obtestor, perque thorum tuum, quo conjunctus es mihi, ne me sinas tristem fabulam fieri, inimicorumque tuorum ludibrium, cujusvis alius arbitrio permissam. Si enim moriaris, tuaque morte me destituas, ne dubita, quin eodem ipso die xi correpta ab Argivis cum filio tuo duram in servitutum detrudar: et forsitan insultans herus aliquis acerbo me dicto perstringet: *Conspicite Ajacis conjugem, quo nemo in omni exercitu viribus fuit præstantior, quibus nunc urgetur servitiis pro illa quam habuit prius invidenda sorte.* Talia dicet aliquis: et me quidem excruciatum fera necessitas; tibi vero, tuoque generi hæc dicta dedecori erunt. Sed reverere patrem tuum, quem tristi confectum deseris senio; reverere matrem multos jam annos sortitam, quæ multiplicibus votis Deos precatur, ut salvus domum redeas. Miserere etiam, ô rex, filii tui, qui puerili educatione destitutus, te orbatus, sub iniquis tutoribus ætatem aget. Quantum miseriarum illique et mihi, si morieris, relinques! Nam mihi quidem nihil est, quo respiciam, præter te. Quippe patriam tu mihi delevisti bello, matrem occidisti; Parca vero genitorem meum demisit ad Orci mortuales incolas. Quænam mihi, quæso, pro te patria fiat? quæ opes? in te mea omnis est salus. Ergo memoriam mei retine: utique virum decet memorem esse, sicunde grati quid perceperit: gratia enim gratiam semper parit. Cui-cumque vero effluit beneficii memoria, is neutiquam generosus viri habeatur loco.

525 CH. Vellem te, Ajax, itidem ut ego, misericordia affici; laudares enim hujus dicta.

AJ. Atqui magnam laudem a me consequetur, si modo id quod jussero audebit exsequi.

TECM. At, ô care Ajax, in omni re tibi parebo.

AJ. Affer mihi ergo filium, ut eum videam.

530

TECM. At vero metu perculsa eum ablegavi.

AJ. Istiusne meæ calamitatis? aut quem alium metum ais?

TECM. Ne periret miser, sicubi forte tibi occurreret.

AJ. Nempe haud alienum hoc erat a furore meo.

TECM. Itaque præcavi, letum ab eo ut propulsarem.

535

AJ. Laudo factum, quamque adhibuisti providentiam.

TECM. Quid, amabo, dehinc agam, quo tibi prosim?

AJ. Fac ut eum alloquar, coramque videam.

TECM. Atqui prope a ministris custoditur.

AJ. Quænam igitur tenet eum mora, ne præsto adsit?

540

TECM. O nate, pater te vocat; huc famulorum adduc ipsum, quisquis manibus nunc eum regis.

AJ. Venitne jam vocatus, an vocem tuam non audiit?

TECM. Immo e propinquo famulus eum huc adducit.

AJ. Affer hunc, affer huc; non enim inspecta recenti hac cæde expavescet, si quidem vero me patre satus est: sed statim illum ad crudos patris mores oportet tenerum fingi, et similem fieri ingenio. O nate, utinam fias fortunatior patre, cetera vero

similis! ita sorte utaris haud mala. Quamquam et nunc ob hoc te beatum prædicare fas est, quod nihil horum sentis malorum.

550

Quippe nihil sapere vita est jucundissima, donec gaudere ac dolere quis discat. Quum autem eo ætatis veneris, tum cogites oportet, quæ inimicis ostendas, qualis ex quali patre eductus sis.

555

Interim vero levibus auris vescitor, vitam fovens novellam, hujuscæ tuæ matris oblectamentum. Nemo, sat scio, Achivum odiosis te lædet contumeliis, ne quidem absente me: adeo paratum et præsto custodem tibi relinquam, Teucrum, educationis tuæ sedulum curatorem; tametsi nunc longinquus abest, hostili ex agro prædam agens. At vos, viri bellatores, nautica turba, ju-

560

beo, si communi me gratia demereri voltis, illi nuntiare mea mandata, ut puerum huncce ad domum meam deductum Telamoni ostendat, matrique meæ, Eribœam dico, qui ipsis sit usque senectæ præsidium, donec subeant Orci penetralia. Atque mea arma nec ulli proponant Achivis certaminum præsidēs, nec perda meus; sed ipsum septemplici bovis tergore compactum, infractum clypeum, a quo nomen habes, cape, nate Eury-

565

saces, et tibi habe, per multiplicem versans lorum: cetera vero arma una mecum sepeliuntur. Jam vero, mulier, puerum hunc ocius accipe, domusque fores obsera, neque ad hæc tentoria incende luctus. Valde promptum est flere femina. Ocius inquam januam operi: non est sapientis medici carmina canere ferrum poscenti malo.

570

CH. Male metuo, audiens quanto flagres studio: quippe haud mihi placet asperata tua lingua.

575

TECM. O here Ajax, quidnam moliris animo?

580

CH. Male metuo, audiens quanto flagres studio: quippe haud mihi placet asperata tua lingua.

585

TECM. O here Ajax, quidnam moliris animo?

590

CH. Male metuo, audiens quanto flagres studio: quippe haud mihi placet asperata tua lingua.

595

TECM. O here Ajax, quidnam moliris animo?

600

CH. Male metuo, audiens quanto flagres studio: quippe haud mihi placet asperata tua lingua.

605

TECM. O here Ajax, quidnam moliris animo?

610

CH. Male metuo, audiens quanto flagres studio: quippe haud mihi placet asperata tua lingua.

615

TECM. O here Ajax, quidnam moliris animo?

620

AJ. Ne quærito, ne scrutare : decus est tibi modestia.

TECM. Hei mihi ! quam animum despondeo ! Perque Deos te obtestor, perque tuum gnatum, ne nos proditum eas.

590 AJ. Nimis quidem molesta es. An nescis me omni erga Deos officio solutum esse ?

TECM. Bene ominata loquere.

AJ. Audientibus narra.

TECM. Morem ergo non geres ?

AJ. Nimis multa jam garris.

TECM. Metuo enim, ô rex.

AJ. Quin concluditis illam ocius ?

TECM. Per Deos, animum molli.

595 AJ. Næ parum mihi videris sapere, si meos mores jam tandem erudire cogites.

CH. O inclyta Salamis, mari circumfusa, tu nunc quidem in-
600 coleris felix, cunctis spectabilis semper : ego vero miser jamdu-
dum dego Idæis in pascuis, nullo habitus numero, semper vol-
605 ventibus annis attritus, malam adhuc spem fovens, fore ut de-
mum migrem ad detestandum tenebrosum Orcum. Ad hæc
610 mala hoc etiam accedit, tanquam tertiarius adest insanabilis Ajax,
hei mihi ! divinitus immisso correptus furore ; quem emisisti
615 olim Martiis victorem præliis : nunc contra mentis suæ devius,
amicis ingens exstitit luctus : priora autem maximæ virtutis fa-
cinora apud ingratos ingrata cecidere, stultos Atridas. Nimirum
620 quando illum mater longæva, cano confecta senio, audiet mente
625 captum ægrotare, vulgarem haud faciet lessum, nec miserabilis
630 lusciniæ luctuosum carmen occinet infelix, sed in clamorosos erumpet
ejulatus : tunsum manibus sonabit pectus, canæque lacera-
635 buntur comæ. Quippe satius est Orci condi, quam immedica-
bili morbo agitari, qui paterni generis nobilitate præstans forti-
640 bus Achivis, non amplius inhæret consuetis moribus, sed versatur
extra. O miser genitor, qualis te manet audienda nati into-
645 lerabilis calamitas, cujusmodi nulla hucusque tulit ætas Æacidis,
præterquam huic uni viro !

AJ. Omnia longum infinitumque tempus promit in lucem oc-
cultâ, palamque facta occulit : nec est quidquam, quod fieri haud
650 posse putes : sed vincitur etiam jurisjurandi religio, et mentis
obstinatæ rigor. Namque ego, qui dudum vehementer obdu-
rueram, ut ferrum aqua tinctum, nunc hebeo, emollitus ab hac
muliere. Miseret enim me ejus, quod et ipsam viduam inter hostes,
et filium orphanum relinquo. Sed eo ad lavacra et litoralia prata,
655 ut purificatus a piaculo, gravem iram Deæ effugiam. Progres-
sus autem in desertum et inaccessum locum, abstrudam gladium
hunc, telorum inimicissimum mihi, in humum defossum, ubi
660 nemo eum visurus est : sed illum Nox Orcusque sub terra ser-
vanto. Quippe ex quo illum dono accepi ab Hectore, viro infen-
665 sissimo, nihil inde ab Argivis adeptus sum boni. Nempe verum
illud verbum est, quod vulgo dici solet : HOSTIUM DONA NON
DONA, NEC UTILIA. Quare in posterum sciemus quidem Diis

cedere, ac discemus Atridas venerarier: imperatores sunt: itaque mos illis gerendus. Quippini? Namque cedunt honori quæ maxima etiam sunt et præpotentia. Continuo nivosæ hyemes frugiferæ æstati cedunt loco: concedit et noctis tenebrosæ orbis, ut candidis vecta bigis Aurora fulgeat: pontumque gementem furentibus ventis levis aura sopire solet: atque omnium domitor Somnus solvit quos devinxerat, nec semper constrictos tenet. Quidni ergo nos etiam discamus modestiores esse? Equidem nunc demum didici, inimicum ita a nobis odio esse prosequendum, ut qui amare rursus nos possit: vicissimque amicum ita amabo et officiis juvabo, ut qui aliquando possit fieri inimicus. Plerisque enim hominibus infidus est amicitiae portus. Sed hæc recte se habebunt: tu vero, mulier, intro abi, Deosque sedulo comprecare, ut rata faciant ea quæ cupio: vosque, socii, eundem mihi honorem habete, et Teucro, ubi venerit, significate nos ut curet, parique vobiscum prosequatur studio. Ego enim illuc proficiscor, quo eundum est mihi: vos vero, quæ dico, facite, et forsitan brevi, etsi nunc miser sum, liberatum me audietis.

CH. Erigor cupidine, summoque exsulto gaudio: io, io, Pan, Pan, ô Pan pontivage, Cylleniae nivalis saxoso de jugo nobis appare, ô qui Deorum ducis choreas, solo ingenio saltare doctus, ut mecum Nysia et Cnosia tripudia capessas. Nunc enim mihi saltare curæ est. Tuque, trajecto Icario mari, Rex Apollo Delie, conspicuus mihi adsis semper propitius. Solvit enim gravem dolorem ab oculis sedatus Martius furor. Nunc rursus, nunc, ô Jupiter, affulget lux candida, qua fas est ad citas fluctivagas naves auspicato accedere, quandoquidem Ajax malorum oblitus, justa operatus est Diis, venerandos ritus summa pietate colens. Omnia longum tempus absumit, nec quidquam fieri posse negem, siquidem post magna et desperata jurgia iram Atridis condonavit Ajax.

NUNT. Hoc primum, amici, vobis nuntiare volo: Teucer jam recens adest ab altis Mysiæ jugis: media autem ingressum castra conviciis lacessit tota simul Argivum multitudo. Advenientem enim e longinquo ubi resciverunt, undique circumsteterunt: tum maledictis proscindebant hinc inde, nec linguæ temperabat quisquam; ipsum lymphati et insidiantis exercitui fratrem appellantes, nihilque affirmantes ei fore præsidii, quin saxis totus laceratus moriatur; ita ut eo usque venerint, ut jam manibus e vaginis educerentur gladii. Conquievit tamen contentio ad summum progressa, senum composita sermonibus. Verum ubi nobis est Ajax, ut hæc ipsi narrem? nam ei, qui summam habet, negotii quodcunque est indicare oportet.

CH. Non est intus. Sed modo abiit, nova consilia novis ut adjunxit moribus.

NUNT. Heu! heu! Nempe qui misit me hanc viam, tarde me misit, aut ipse tardius veni.

CH. Quid est tandem, quod ad hoc negotium deficit?

NUNT. Virum hunc vetat Teucer, ne extra tentorium prodeat, priusquam ipse præsens adsit.

CH. At vero abiit, optimum secutus consilium, ut Deorum iram expiaret.

745 NUNT. Sunt ista prorsus plena stultitiæ verba, si quid sapienti mente Calchas vaticinatur.

CH. Quid ergo ait? Numquid de Ajacis egressu habet comperti?

NUNT. Tantum novi, atque ipse præsens adfui. Namque e
750 corona conciliantum regum Calchas secedens seorsum ab Atridis, in manum Teuceri familiariter immissa dextra, dixit et mandavit, omnibus ut modis cohiberet per hincce, qui nunc lucet, diem
755 Ajacem intra tentorium, neque pateretur elabi, si sospitem illum porro ac superstitem videre vellet. Agitabit enim hac sola die eum Divæ Minervæ ira, ut ille dixit. Namque prægrandia inutilisque motis corpora in graves calamitates a Diis præcipitari so-

760 lere vates dicebat, si quis naturam hominis sortitus, non tamen, hominem uti decet, sapit. Ille vero statim quum domo proficisceretur, dementiæ manifestus fuit, pulchre monenti non auscultans patri. Hic enim his verbis illum affatus est. *Fili, armis*

765 *quidem stude vincere, sed vincere semper cum Deo.* Cui ille arroganter et stohide respondit: *Pater, cum Diis homo etiam nihili victoriam consequi possit: ego vero vel absque illorum ope confido*

770 *me istam adepturum esse gloriam.* Tam superbos ille jactabat sermones. Deinde iterum Divæ Minervæ ipsum incitanti, jumentique in hostes infestam vertere manum, atrox et infandum

775 retulit dictum: *Regina, ceteris Argivis præsto adsis: in hanc quam nos tutamur partem nunquam perumpet vis pugnae.* Hisce sermonibus implacabilem Deæ in se concitavit iram, animos supra humanam sortem gerens. At hanc tamen si superest diem,

780 tum forte possimus eum, Deo juvante, sospitare. Sic quidem locutus est vates: Teucer me vero illico ex consessu mittit, mandata hæc ut observes, tibi jussurum: quæ si frustra pertulimus, non amplius superest vir ille, aut nihil sapit Calchas.

785 CH. O misera Tecmessa, infelix genus, prodi foras, et vide quos iste sermones affert. Ad vivum enim resecat, gaudiumque omne expektorat animo.

TECM. Quid me miseram, vixdum ab inexhaustis malis quiescentem, e sede excitatis denuo?

790 CH. Ex viri hujus ore percipe, ut nobis affert de Ajacis sorte nuntium illætabilem.

TECM. Hei mihi! Quid narras, mi homo? numnam perimus?

NUNT. De te quid fiat nescio: verum de Ajace, si foras egressus est, metuo male.

TECM. Atqui egressus est: quare angor animo, exspectans quid dicturus sis.

NUNT. Illum intra tentoria cohibere Teucer jubet, nec solum egredi sinere.

795 TECM. Ubi vero est Teucer? et cur ista dicit?

NUNT. Modo ille advenit: hunc vero Ajacis egressum metuit ne exitialis sit.

800 TECM. Hei mihi miseræ! mortalium ex quo hoc audivit?

NUNT. Ex Thestoride vate, hunc ipsum diem illi vel mortem vel vitam afferre.

TECM. Hei mihi! amici, opem ferte in urgenti hac necessitate; partimque festinate Teucrum ocius huc arcessere: alii 805
vero ad occidentalia montium iugo, alii ad orientalia euntes, quaerite ubi sit vir inauspicato egressus. Sentio enim me a viro deceptam, et veteri apud ipsum gratia excidisse. Hei mihi! quid agam, fili? segnitiae nihil loci est: sed pergam et ego illuc, 810
quam quo citissime. Eamus, acceleremus, cessato haud est opus, si cupimus virum servare, qui properat mori.

CH. Paratus sum ire; neque verbis id ostendam modo: consequetur enim pedum etiam operisque celeritas.

AJ. Stat quidem erectus occisor ensis ad eum modum, quo 815
maxime penetrare queat, si cui et hoc considerare vacat, donum Hectoris, hospitum mihi maxime exosi et invisissimi: impactus est vero in hostili Troico solo, ferrum absumente cote recens 820
exacutus: ipse autem eum defixi expeditum probe, benevolentissimum mihi, ut protinus moriar. Ita quidem bene instructi sumus. Post illa vero tu primus me, Jupiter, sic enim decet, juva: munus vero abs te petam haud ita magnum: mitte mea 825
gratia nuntium quempiam, Teucro qui tristem famam ferat, ut ille quamprimum me et ante omnes tollat collapsum in hunc cruentum gladium, et ne ab inimico aliquo conspectus prius, projiciat canibus alitibusque praeda. Tantum te, Jupiter, rogo: 830
simulque invoco Mercurium Inferum, animarum deductorem, ut me leniter sopiat, facili celerique defunctum casu, ubi hoc gladio latus perrupero. Quin advoco in auxilium sempervirgines, semperque intuentes mortalium facta, venerandas celeripedes Erinnyas, ut cognoscant, quemadmodum ab Atridis pereo miser: atque illos ultimum in exitium corripiant malos male: utque me vident manu mea cadere, sic illi a carissimis suorum liberum 840
ad necem adacti, propria manu sibi letum consciscant. Ite, o veloces ultricesque Erinnyes, tentate exercitum omnem, ne parcite. Tuque, o per altum coelum qui currum agis, Sol, quum 845
terram meam paternam videbis, inhibens parumper aureas habenas, nuntia calamitates, fatumque meum grandaevo patri, miseraeque matri. Nimirum infelix illa, ubi hanc audierit famam, 850
ingentem per totam urbem edet ejulatum. Sed nihil attinet haec frustra deplorare: quin potius rem celeriter aggredi oportet. O Mors, Mors, nunc ades et me respice; quamquam te 855
quidem illic una conversans affabor. Te autem, o splendidae diei praesens jubar, et Solem aurigam nunc alloquor, postremum sane, et nunquam posthac amplius. O lumen, o patriae terrae Salaminis sacrum solum, o Iarium paternorum sedes, 860
inclytæquæ Athenæ, et educatum una genus, fontesque, fluminaque haec, et Trojani campi, vos appello; valetе nutricii mei: haec vobis Ajax edit ultima verba: cetera apud Orcum inferis 865
narrabo.

SEMICH. Labor labori additus laborem cumulat. Quo enim, quo non penetravi ego? nec tamen ullus est locus, qui me condo-

- 870 cefacere queat. Ecce vero, ecce! strepitum enim quendam audio.
 SEMICH. Nostrum quidem, navalium sociorum.
 SEMICH. Quid igitur est?
 SEMICH. Totum perlustravi nauticorum castrorum occidentale latus.
- 875 SEMICH. Habesne igitur?
 SEMICH. Laboris quidem copiam, et nihil amplius, quod viderim.
 SEMICH. Nec mihi sane ad orientem solem pergenti vir hic usquam conspiciendum se obtulit.
- 880 CH. Quis igitur mihi, quisnam ex laboriosis piscatoribus, capturae intentus, soporis expertus, aut quae Dearum vel Olympiadum, vel labentes in Bosporum fluvios incolentium, dicat, sicubi forte ferum Ajacem videat errantem. Grave est enim vagantem
- 885 dum, vel labentes in Bosporum fluvios incolentium, dicat, sicubi forte ferum Ajacem videat errantem. Grave est enim vagantem
- 890 multo cum labore irritum peregrisse cursum, meque hominem imbecillum et viribus fractum, ubi est non cernere.
 TECM. Hei mihi, hei mihi!
 CH. Cuius vox haec proxime e nemore exiit?
 TECM. Heu me infelicem!
- 895 CH. Captivam Tecmessam, miseram sponsam video, in hos effusam questus.
 TECM. Perii, occidi, actum est, amici: nihil superest mihi.
 CH. Quid id est?
 TECM. Ajax hicce nobis jacet recenti confectus vulnere, furtivo sese indutus gladio.
- 900 CH. Eheu! de reditu actum est mihi. Eheu! occidisti, rex, me tuum socium. O miser ego! ô ærumnosa mulier!
 TECM. Nunc, ut res se habet, lugere decet.
- 905 CH. Sed cuius miser facinus patravit manu?
 TECM. Sua ipse, ut liquet. Arguit eum hic illius ensis terrae infixus, in quem procubuit.
- 910 CH. Eheu meam calamitatem! Solus ergo neci occubuisti, nullis septus amicis: ego vero nimis quam stolidus, nimis quam iners neglexi. Ubi, ubi jacet intractabilis ille, ille infausti nominis Ajax?
- 915 TECM. Spectare non sino: sed illum circumjecta hac veste tegam undique. Quippe nemo, amicus qui sit, intueri sustineat naribus efflantem atrum sanguinem, et ex cruento vulnere quod
- 920 sibi inflixit ipse. Hei mihi! quid faciam? quis te tollet amicorum? ubi Teucer est? Quam adveniret, si quidem adveniret, tempori, ut lapsum hunc suum fratrem simul componeret! O infelix Ajax, quantus vir, quam misere te habes, ut hostibus etiam lacrymas excutere possis!
- 925 CH. Destinabas ergo infelix propositique pertinax, defungi
- 930 olim fato improbo indesinentium calamitatum. Tales mihi pernox et perdius immiti pectore tollebas gemitus, infesta fundens Atridis verba diro cum affectu. Magnum sane illud initium fuit
- 935 tempus malorum, quando de Achillis armis certamen virtutis fuit propositum.

TECM. Væ mihi miseræ !

CH. Ad jecur penetrat, sat novi, acer dolor.

TECM. Væ mihi miseræ !

CH. Nil mirum, te, mulier, ejulatum iterare, quam tali amico 940
orbavit recens casus.

TECM. Tu hæc opinaris tantum ; ego vero nimis sentio.

CH. Fateor.

TECM. Hei mihi ! nate, quod servitutis jugum subimus ? 945
quales nobis imminent heri ?

CH. Eheu ! nefandum sane factum memorasti geminorum
Atridarum, in hoc luctu immisericordium ; sed prohibeat Deus !

TECM. Ne hæc quidem sic se haberent, absque Deis foret. 950

CH. At sane onus nimis grave concinnarunt.

TECM. Utique noxam hanc machinata est sæva Jovis nata,
Pallas, Ulyssis gratia.

CH. Nimirum dolosa mente nobis illudit laborum patiens 955
Ulysses, et multis cachinnis ridet dolores hos, quos peperit Aja-
cis furor, heu, heu ! simulque, ista quum audiunt, gemini reges 960
Atridæ.

TECM. Rideant illi sane et gaudeant hujus viri malis. Forte
etsi vivum desiderarunt minus, mortuum lugebunt in belli dis-
crimine. Nam stulti bonum tenentes manibus, non ante id 965
animadvertunt, quam amiserint. Mihi acerbus periit magis,
quam illis jucundus, ipsi vero sibi lubens : quæ enim optavit
assequi, adeptus est sibi ; mortem nempe quam voluit. Quid,
quæso, habent hi, quod illum irrideant ? Diis occidit volentibus : 970
an his auctoribus ? neutiquam. Proinde Ulysses inanes jaciat
contumelias. Illis enim non amplius est Ajax ; sed mihi relictis
doloribusque et luctibus, periit.

TEUC. Væ misero mihi !

CH. Tace. Vocem Teucris mihi videor audire, edentis clamo- 975
rem huic calamitati consonum.

TEUC. O carissime Ajax, ô dulce fraternum caput, itane, ut
fama fert, tecum actum est ?

CH. Periit vir ille ; Teucer, hoc certo scito.

TEUC. Hei mihi ! ô gravem igitur meam fortunam ! 980

CH. Hæc quum ita sint—

TEUC. O miser ego, ter miser !

CH. Lugendi adest copia.

TEUC. O gravem asperamque calamitatem !

CH. Nimum quidem, Teucer.

TEUC. Heu miser ! Quid filius autem hujus ? Quonam Troï-
cæ terræ versatur in loco ?

CH. Apud tentoria solus. 985

TEUC. Non eum confestim huc adduces, ne quis inimicorum,
tanquam orbæ catulum lænæ, eum abripiat ? age festina, adjuva.
Quippe jacentibus solent omnes mortuis illudere.

CH. Et quidem quum viveret ille, ut tibi curæ esset filius, man- 990
dabat, quemadmodum et curæ est.

TEUC. O omnium quæ unquam oculis viderim, acerbissimum

- 995 spectaculum! *ô* præter omnia quæ antea confeci, cor meum lædens iter, quo huc modo veni, te, *ô* carissime Ajax, ut primum fatalem tuum casum audivi, persequens et investigans! celer enim de te fama, tanquam ferente Deo aliquo, pervaserat Achivos
 1000 omnes, te nempe periisse: quod ego miser ut audivi, ut ingemui; etsi aberam procul; nunc vero intuens despero. Hei mihi! age retege mihi, ut quidquid mali est, id omne conspicer. *O* visu
 1005 horrenda species, et audaciæ nimis acerbæ, quot morte tua tristes obsevisi animo meo curas! Quo enim, quosve ad homines adire potero, in rebus tuis afflictis qui te non juverim? Nimirum Telamon pater tuus meusque benigno me atque placido vultu excipiet
 1010 venientem sine te? Quippini? qui ne felici quidem allato nuntio soleat lætius arridere. Ille quid reticebit? cui parceret convicio, nothum me ex captiva matre susceptum increpans, qui formidine
 1015 et ignavia te prodiderim, carissime Ajax, vel dolo malo, ut tuas emortui opes ac domum possiderem? Talia dicet vir iræ impotens, senio morosus, levissimam quamque ob causam ad jurgia irritabilis; tandemque extorris patria ejiciat domo, pro libero servus vulgo notatus. Atque hæc quidem domi: hinc vero ad Trojam inimici quidem sunt mihi multi, pauca autem quæ juvent. Et hæc omnia infortunia te moriente nactus sum. Hei mihi! incertum
 1025 quid agam. Quis te avellam a fero hoc acuto mucrone, quo occisore, miser, animam efflasti? Noverasne, ut Hector, tametsi mortuus, te olim perditurus erat? Videte, obsecro, duorum hominum
 1030 fortunam. Hector enim eodem, quo eum hic donaverat, balteo constrictus ad equestrem currum, usque laceratus est, donec exhalavit animam: hic contra munus Hectoris hunc ensem habens, illi ipsi incubuit, letalique periit vulnere. Annon Erinnyis hunc
 1035 ensem fabricata est, atque illum balteum Orcus, immanis opifex? Itaque et hæc et alia omnia dixerim equidem hominibus semper struere Deos: si cui vero minus ista probatur sententia, is diversis acquiescat placitis, et ego meis hisce.
- 1040 CH. Ne sermonem longius extende; sed quis hunc virum condas sepulcro, quibusque verbis mox respondeas provide. Virum enim conspicio inimicum; forsitanque venerit, ut qui improbus sit, nostris ut rideat malis.

TEUC. Quis vero est ille vir de exercitu, quem vides?

- 1045 CH. Menelaus, cujus gratia huc navigavimus.

TEUC. Video. Quippe jam propinquus agnitu facilis est.

MEN. Heus tu, tibi dico: hoc cadaver manibus ne componas; sed sinas ita ut adest.

TEUC. Nam cur tam superba verba jactitas?

- 1050 MEN. Sic decretum mihi, decretum et ei qui exercitui imperat.

TEUC. Annon et quo prætextu hoc jubeas dices?

- MEN. Quia quem opinabamur e patria adduxisse socium et
 1055 amicum Achivis, illum experti deprehendimus nobis infensio-
 rem, quam Phrygas ipsos: qui exercitui universo machinatus necem, noctu impressionem fecit, ut ferro nos occideret: et nisi Deus quis hoc molimen restipxisset, nos hac ipsa, quam ille sortitus est

fortunam, cæsi jacuissemus foedissima morte: ipse vero viveret. 1060
 Nunc autem, mutata vice, Deus in pecua et greges hujus furorem
 avertit. Quapropter nemo est adeo potens, ut humo condat illius
 cadaver: sed flavæ arenæ litore projectus, avibus marinis fiet 1065
 pabulum. Proinde ne superbos nimis tolle spiritus. Nam si vi-
 ventem compescere non potuimus, utique mortuo imperium inhi-
 bebimus, etiamsi nolis, vi coërcentes. Nullibi enim dictis parere 1070
 vivus unquam voluit meis. Quamquam illud animi est improbi,
 quum homo privatus nihil se magistratibus obedire æquum cen-
 set. Haud enim unquam in civitate leges pulchre servantur, soluto
 metu; neque exercitus jussa ducum modeste capessat, omni metus 1075
 et pudoris obice amoto. Sed cogitare oportet virum, se, quamvis
 præstet magna mole corporis, parvo tamen a malo posse præcipi-
 tem dari. Quippe cui timor adest, pudorque simul, hunc sospitari 1080
 scito: at sicubi omnis injuriæ prævalet licentia, hanc crede civi-
 tatem olim tandem cursu e secundo pessum ruituram tamen.
 Constet itaque mihi justus timoris modus; neque putemus, si, 1085
 quæ juvent, fecerimus, nos non vicissim, quæ doleant, passuros
 esse. Mutuis ista vicibus alternant. Erat hic vir antea fervidus,
 injurius: nunc ego vicissim superbio; tibi que prædico hunc ne
 condas sepulcro, ne illum sepelire dum studes, ipse in sepulcrum 1090
 cadas.

CH. Menelae, ne post edita sapienter tot effata, ipse in mor-
 tuos injurius fias.

TEUC. Haud equidem amplius, ô viri, demirabor peccare ho-
 minem ortu ignobilem, quum qui videntur generosa stirpe pro- 1095
 gnati, tam stultis sermonibus graviter peccant adeo. Age repete
 ab initio. Num tu ais hunc virum Achivis socium huc adduxisse?
 Non ipse sua sponte enavigavit, ut sui juris? Ubinam tu impe- 1100
 rator ejus fuisti? ubinam tibi licuit copiis præesse, quas ille patria
 eduxit? Spartæ rex venisti, neutiquam in nos imperium obtinens:
 neque usquam plus tibi fuit in eum juris, quam illi in te. Subdi- 1105
 tus aliis huc appulisti, non omnium dux, ut Ajaci quoque præesses
 unquam. Sed quibus imperas, impera, et eos severis hujusmodi
 dictis increpa: hunc vero, sive tu vetes, sive dux ille alter, rite et
 ut fas est, condam ego sepulcro, minas haud veritus tuas. Neu- 1110
 tiquam enim tuæ conjugis ergo militavit, ut qui labori parcentes
 nulli merent stipendia, sed jurisjurandi ergo, quo erat obstrictus,
 tua vero gratia nequaquam. Nihili enim pendebat, si quis esset
 nullius pretii homo. Proinde plurimos tecum adducens præcones, 1115
 ipsumque imperatorem, huc veni: tuam vero vaniloquentiam ni-
 hil moror, quamdiu es is qui es.

CH. Nec rursus probo, si quis in afflictis rebus tales fundit
 sermones: dura enim, quamlibet ea justa sint, mordent.

MEN. Sagittarius hic non humilia videtur sentire. 1120

TEUC. Nempe haud sordidam artem exerceo.

MEN. Altos sumeres spiritus, si tibi scutum liceret ferre.

TEUC. Nudus etiam suffecerim armato tibi.

MEN. Lingua tua animos certe magnos alit.

TEUC. Cum justitia enim tollere animos licet. 1125

- MEN. Justumne ergo censes, bene cum hoc agi, qui me occidit?
- TEUC. Hui occidit! Pol mirum narras, si quidem vivis mortuus.
- MEN. Deus enim me servavit: quantum in isto erat, perii.
- TEUC. Ne igitur violes Deos, a Diis servatus.
- 1130 MEN. Egone temnam Deorum leges?
- TEUC. Ita, si mortuos tumulare non sinas.
- MEN. Hostes nimirum ipse meos non sino. Haud enim decet.
- TEUC. En ergo unquam tibi Ajax hostis obstitit?
- MEN. Osorem oderam: teque adeo hoc non latuit.
- 1135 TEUC. Quippe cujus doloso fraudatum se sensit suffragio.
- MEN. Judicium, non id culpa factum est mea.
- TEUC. Multo male tu furtim conficere possis mala.
- MEN. Hæc dicta alicui cedunt dolori.
- TEUC. Non tanto, ut videtur, quantum a me senties.
- 1140 MEN. Unum tibi edicam: hic vir non tumulabitur.
- TEUC. Unum tu vicissim audi: tumulabitur.
- MEN. Jam equidem antea hominem vidi lingua audacem, qui imminente hieme nautas excitabat ut navigarent, cujus ne vocem
- 1145 quidem audisses, quum tempestate undique obrueretur; sed pallio involutus calcandum ultro se dabat quibuslibet navitis. Ita quidem et te et tui petulantis oris odiosum clamorem parva e nubecula ingens crumpens tempestas forsitan restinxerit.
- 1150 TEUC. Ego vero hominem vidi stultitia plenum, qui aliorum insultabat malis. Dein ipsum intuitus quidam similis mei, moresque referens meos, increpuit hisce vocibus: *Mi homo, in mortuos ne sis injurius; si enim eis male feceris, malo ipse, scito, mactaberis.* Sic stolidum illum monebat alter qui aderat. Atqui illum video, estque, ni fallor, nemo alius quam tu ipse. Num obscure locutus sum?
- 1160 MEN. Abeo: nam probrosum auditu fuerit, si quis verbis rixetur, qui vi coërcere possit.
- TEUC. Apage te ergo: nam et mihi probrum maximum est, audire hominem nugacem inania effutientem verba.
- CH. Magna contentione committetur certamen quodpiam.
- 1165 Verum quantum potes, Teucer, properans, cavam fossam huic reperire festina, ubi putri conditus humo, mortalibus semper memorabile sepulcrum obtineat.
- TEUC. Atqui ipso in tempore præsto adsunt isti, hujus viri
- 1170 filius et uxor, funus infelicis mortui concelebraturi. O puer, huc accede, et adstans prope, suppliciter tange patrem, qui te genuit: adside illum obtuens, tenensque in manibus comas meas, et hujus
- 1175 et tuas tertii, supplicii thesaurum. Si quis vero ex exercitu vi te abstraxerit ab hoc funere, ipse insepultus patria excidat malus male, genereque toto demetatur radicitus, ut hunc ego præseco capillum. Tene illum, puer, et serva; neque te amoveat quis, sed accidens patri inhære. Vosque ne mulieres facti pro viris prope assistite, sed opitulamini, donec ego rediero, sepulcrum huic postquam curavero, etiamsi id nemo sinat.
- 1185 CH. Ergo quis erit ultimus? quando tandem mobilium desi-

net annorum numerus infinitas perpetim mihi bellicorum laborum miserias inducens, Trojam ad istam, quæ nos absumit, 1190
 Achivum infelix dedecus? O utinam prius immensi ætheris evanisset in auras, communemve omnibus subiisset Orcum, quisquis tristium monstravit Græcis mutuum armorum usum! heu! labores laboribus succrescentes! ille enim hominum pes- 1195
 sum dedit genus. Ille neque corollarum, neque capacium calicum dedit mihi voluptate frui, neque dulci tiliarum sono, in- 1200
 felix, nec blandis amoribus ducere noctes: quin sustulit amores, 1205
 eheu! Jaceo autem ita neglectus, crebris roribus semper madens comas, infaustæ monumenta Trojæ. Antea quidem ad- 1210
 versus nocturnos terrores et infesta tela munimentum erat mihi strenuus Ajax: nunc vero ipse traditus est invisio dæmoni. 1215
 Quæ mihi, quænam posthæc voluptas erit? Utinam essem, ubi silvosum imminet ponto promontorium undisonum summo sub 1220
 æquore Sunii, sacras ut alloquerer Athenas!

TEUC. Enimvero properavi, conspicatus duces Agamemnonem ad nos huc cito tendentem gradu: statim ipsa fronte indicat, se mihi sinistra quædam dicturum esse. 1225

AGAM. Tene acerba dicta renuntiant mihi audere contra nos impune adeo profundere? te quidem dico matre captiva natum. Scilicet generosa si te peperisset mater, magnifice te jactares, 1230
 summisque digitulis incederes, quandoquidem homo nihili pro eo qui nihil est adeo depugnas: et neque exercitus, neque navium duces venisse nos Achivorum, neque tui, dejerasti; sed sui ipse juris, ut ais, Ajax enavigavit. Nonne hæc a servis au- 1235
 dire ingens est dedecus? Qualis autem viri gratia adeo superba vociferatus es? Quo progressus ille, vel ubi stetit, quo non et ego? Nulline ergo Achivis sunt viri, præter hunc? Inauspicato sane, ut videmur, de Achilleis armis certamen proposuimus Ar- 1240
 givis, si nullibi non declarabimur a Teucro improbi, nec unquam libuerit vobis, ne victis quidem, cedere, plurimorumque judicum sententiæ acquiescere; sed semper nos vel conviciis impetitis, vel latentibus pungetis dolis, quia cecidistis causa. His profecto 1245
 moribus nulla unquam lex constare poterit, si, qui judicio superiores fuerunt, cedere cogentur, et qui victi sunt, potiore habebuntur loco. Sed prohibenda hæc sunt. Non enim vasta mole 1250
 corporis latisque humeris viri sunt tutissimi; sed qui recta sapiunt, vincunt ubique. Nam et magnus latera bos ab exiguo tamen flagello rectam in viam propellitur: tibi que adventare 1255
 hoc remedium video protinus, nisi ad sanam redieris mentem: qui hominis causa haud amplius viventis, jamque evanidæ umbræ, fidenter conviciaris, et libero blateras ore. Non modestius compones ferocem animum? non, quum noris qualibus sis natalibus, alium quempiam huc adduces ingenuum virum, qui 1260
 pro te verba faciat? te enim dicente, haud ego dicta percipere queam, ut qui barbaram linguam non intelligam.

CH. Utinam utrique vestrûm mens foret modestior! Nihil 1265
 enim, quod e re amborum dicam, habeo melius.

TEUC. Heu! quam cito mortui ejusvis apud superstites ef-

- fuit gratia, et prodita deprehenditur! si quidem vir hic nullam tui, Ajax, retinet memoriam, ne quidem ut in re minima officium tibi præstet, pro quo tu sæpe tuam objiciens animam belli subiisti laborem. Sed abierunt jam cuncta hæc irrita. O qui infanda multa modo prolocutus es, nihilne amplius omnino meministi, ut intra vallum vos olim conclusos, jam penitus perditos, 1270 fusosque prælio, vir hic adventu suo solus liberavit, quum jam flammis arderent summi nautici fori, Hectorque superatis fossis 1275 in naves insiliret ferox? Quis hæc propulsavit? Non hic est, qui ista fecit, quem nusquam dicis hosti contulisse pedem? Anne vera ista sunt hujus viri facinora? Neque adeo rursus, ut solus 1280 ipse soli Hectori, sortitus et injussus, conseruit pugnam, non fugace immissa inter alias sorte, udæ telluris gleba, sed quæ cristata e casside prima exsultura erat? Hic est, qui ista fecit, unaque ego interfui, ego ille servus, ille matre cretus barbara. 1290 Miser, quo tandem respiciens et hæc audes fari? Num ignoras, qui patris tui prosator fuit, antiquum illum Pelopa, barbarum Phrygem? Num porro Atrea, genitorem tuum, hominem sacerrimum, qui fratri proprios apposuit epulandos liberos? Tu 1295 autem ipse matre natus es Cressa, quam suus pater cum stupratore deprehensam in mare projici jussit mutis piscibus pabulum. Talis vero quum sis, tali natales exprobras mihi? qui patre quidem sum Telamone natus, cui propter egregiam præ ceteris virtutem hic habitus honos, ut sociam tori matrem meam abduceret, regia prognatam stirpe, Laomedontis filiam: ipsamque illi munus eximium dedit Hercules. Siccine ergo optimus, duobus 1305 optimis satus, dedecori futurus videar cognatis meis, quos tu nunc tantis depressos malis projicis insepultos? Nec te hujus edicti pudet? At hoc jam scito: si quo hunc abjicietis, abjicietis 1310 et nos tres una jacentes. Quippe honestius est mihi pro illo decertanti præclaram mortem oppetere, quam tua pro uxore aut pro germano tuo. Proinde vide, non quod mea, sed quod intersit tua: namque si me quidpiam læseris, optabis aliquando te 1315 vel timidum fuisse potius, quam erga me ferocem.

CH. O rex Ulysse, tempori te venisse scias, si non commissurus hos, sed litem dirempturus ades.

ULYS. Quid rei est, viri? Procul enim audivi vocem Atridarum super hoc viri fortis cadavere.

- 1320 AGAM. Nonne enim, Ulysse, turpissima verba audimus istoc ab homine jamdudum?

ULYS. Qualia? Equidem viro ignosco qui maledictis provocatus, maledicta regerit.

AGAM. Turpia quidem audiit, qualia erant ipsius in me facta,

- 1325 ULYS. Quid ergo tibi fecit, quod tibi damno sit?

AGAM. Negat se hoc cadaver insepultum relicturum: quin sepulchrum se ait ingratis meis.

ULYS. Licetne igitur vera dicenti amico, tua, non minus quam ante, manere in concordia?

- 1330 AGAM. Dic: nec si vetarem, mentis essem sanæ, siquidem amicum te maximum ex Argivis duco.

ULYS. Audi igitur. Virum hunc, per Deos te obtestor, ne sustineas insepultum adeo inclementer abjicere: neque violentia te ullo modo vincat usque adeo odisse, ut fas susque deque habeas. Nam erat mihi olim inimicissimus ille ex omni exercitu, ex quo mihi addicta fuerunt Achillis arma: at illum tamen, etsi eo in me animo, non ita despiciatui habeam, ut non fatear unum me vidisse fortissimum Argivorum, quotquot ad Trojam venimus, excepto Achille. Proinde injuriosus sis, si eum suo prives honore: non enim hunc, sed Deorum leges violaveris. Virum autem strenuum nefas est post mortem lædere, ne quidem si antea oderis. 1335 1340 1345

AGAM. Tunc ad hunc modum, Ulysse, hujus gratia mihi resistis?

ULYS. Sane equidem: oderam vero, quum odisse fas erat.

AGAM. Non itaque et mortuo insultare te par est?

ULYS. Ne gaudeas, Atrida, impio lucro.

AGAM. Pietatem ubique colere, haud facile est regi. 1350

ULYS. At facile bene monentibus amicis obsequi.

AGAM. Regibus parere oportet probum virum.

ULYS. Desine: victus ab amicis, victor es tamen.

AGAM. Memento in quem virum hanc confers gratiam.

ULYS. Inimicus hic quidem: at olim præstabat virtute. 1355

AGAM. Quid fiet tibi, ubi mortuum inimicum adeo revereris?

ULYS. Virtus nempe apud me plus quam odium valet.

AGAM. Hac qui sunt mente, vecordes solent perhiberi vulgo.

ULYS. Atqui multi sunt nunc amici, qui postmodo odia inter se exercebunt.

AGAM. Talesne, quæso, postules amicos parare? 1360

ULYS. Equidem præfractum animum laudare non soleo.

AGAM. Tu quidem facies, ut ignavi hodie videamur.

ULYS. Immo ut Achivis omnibus justi videamini.

AGAM. Suades ergo, ut hoc cadaver sepeliri sinam?

ULYS. Equidem. Nam et ipse mihi olim justa persolvi cupio. 1365

AGAM. Ut quisque sibi quæ congruunt facit!

ULYS. Cui enim me magis convenit, quam mihi studere?

AGAM. Tuum igitur hoc factum, non meum vocabitur.

ULYS. Ut feceris, ita bonus habebis ubique.

AGAM. At tamen hoc certo scias, me vel majore in re tibi gratificari velle. Hic vero mortuus et vivus pariter mihi omnium erit maxime invisus. Porro tibi facere licet quod facto est opus. 1370

CH. Si quis te, Ulysse, hac mente præditum, haud sapientem prædicat, næ ille stultus est homo. 1375

ULYS. At vero nunc Teucro id in posterum denuntio, me quam antea inimicus fuerim, tam denuo amicum esse: et mortui hujus funus una curare volo, omnemque conferre operam, nec quidquam ommittere, quod fortissimis viris omnes præstare addecet. 1380

TEUC. Optime Ulysse, omnibus te modis laudare possim, ut qui longe meam fefelleris opinionem. Qui enim huic eras Achivorum inimicissimus, tu solus ei opem tulisti, nec mortuo huic vivus illudere sustinuisti, ut imperator ille lymphatus, ipseque et suus frater eum voluerunt omni affectum contumelia insepul-

- 1390 tum abjicere. Quare illos Olympi hujus rector Jupiter, memor-
que Erinnyes, et poenarum exactrix Justitia malos male perdant,
sicut voluerunt hunc virum contumeliis objicere indigne. Te
vero, ô longævi proles Laërtæ patris, vereor equidem sinere, ut
- 1395 hoc funus contingas, ne, hoc si faciam, mortuo ingratum sit. Ce-
tera vero nos adjuva; et si quem de exercitu alium funus curare
voles, non grave nobis erit. Ego vero reliqua omnia administra-
bo: tu autem te viri in nos boni officio functum esse scito.
- 1400 ULYS. Volui equidem: at si tibi minus gratum est me una
curare, abeo et approbo tuam sententiam.
TEUC. Satis est: jam enim multum elapsum est temporis.
- 1405 At vos alii cavam fossam properate manibus; alii vero altum tri-
podem igni imponite, piis aptum lavacris: at una e tentorio mi-
litum turma armorum ornatum afferat. Tu vero, puer, amanter
- 1410 patrem quantum potes apprehende, unaque mecum latera hæc
alleva. Adhuc enim calidi vulperis ora sursum efflant atrum
cruorem. Verum age, quisquis se amicum ait adesse, properato,
- 1415 ito, huic viro operam dans in omnibus bono, nullique unquam
mortalium meliori Ajace: quamdiu vixit, hoc dico.
- CH. Quam multa homines experientia docet! Priusquam vero
- 1420 eventum videas, nullus vates tibi quo res sit processura dixerit.

S O P H O C L I S

PHILOCTETES.

DRAMATIS PERSONÆ.

ULYSSES.

NEOPTOLEMUS.

CHORUS.

PHILOCTETES.

SPECULATOR MERCATORIS HABITU.

HERCULES.

SOPHOCLES

PHILOCTETES.

ULYS. LITUS quidem hoc est circumfluæ terræ Lemni, mortalibus nec tritum nec habitatum, ubi, ô patre Achivorum fortissimo crete, Achillis fili, Neoptoleme, Meliensem Pœantis 5 natum jussus a Regibus exposui ego olim, tabo fluentem, ex ulcere pedem depascente: quum nec libamina aris imponere, neque exta tangere quietis nobis liceret, sed tota castra diro 10 omine impleret querelis, clamans semper gemensque. Sed quid hæc frustra memoro? Quippe longis sermonibus haud opus est, ne venisse me hic sentiat, dolusque omnis subvertatur mihi, quo me illum mox capturum arbitrator. Tuæ vero partes sunt, in 15 ceteris ut subservias, dispiciasque ubinam hic sit gemino, sic patens ostio petra, ut hieme utraque sedes solem excipiat, æstate vero apertum utrinque antrum permeans aura somnos cieat: at 20 paullum infra ad lævam videre possis aquæ limpidæ fontem, siquidem haud evanuit. Silentio te confer ad ista loca, atque mihi renuntia, utrum illic an alibi habitet, ut consiliorum meorum quod superest me dicente percipias, communique amborum 25 opera ad exitum perducantur.

NEOPT. Haud longe absunt, rex Ulysse, quæ me inspicere jubes: videor enim specum, qualem dixisti, videre.

ULYS. Superne, an inferne? non enim discerno.

NEOPT. Illum superne: nec ulla vestigii apparet nota.

ULYS. Vide num humi recumbit dormiens. 30

NEOPT. Vacuam habitationem video, ubi nemo est homo.

ULYS. Neque intus apparatus est ullus cibus?

NEOPT. Substrata foliis humus, ut cuiquam ibi incubanti.

ULYS. Ceterane sunt vacua, nec quidquam ultra sub tecto est?

NEOPT. Poculum est e ligno cavatum, pravi sane artificis 35 opus, unaque hæc focalia.

ULYS. Viri totam supellectilem narras scilicet.

NEOPT. Eheu, eheu! Præterea hîc siccantur laceri panni, fæda, ut videtur, sanie pleni.

ULYS. Plane in hisce locis vir habitat, atque alicubi haud 40 procul abest. Quî enim veteri morbo pedem æger progrediatur longius? Sed vel in pabuli consuetam viam exiit, vel herbam, si quam novit alicubi, qua sedet dolores, carpturus. Hunc itaque 45

socium, qui adest, mitte speculatum, ne in me imprudentem incidat. Quippe unum me malitprehendere, quam ceteros Achivos omnes.

NEOPT. En ille vadit, et semita custodietur; tu vero, si quid vis ultra, rursus expedi.

50 ULYS. Achillis nate, oportet te in his, quorum gratia huc venisti, strenuum esse non solum corpore, sed si quid novum, nec ante auditum tibi, audias, ministrare in eo, uti minister ades.

NEOPT. Quid ergo jubes?

55 ULYS. Meditari te oportet quæ Philoctetæ animum verbis fallas subdolis. Quando te rogabit, quis es, et unde ades, dic filium te esse Achillis: hoc enim celare haud necesse est: navigare autem te domum, deserto navali Achivorum exercitu, quos
60 impense oderis, qui postquam te supplicibus precibus accessivissent domo, quia in te uno sita illis spes esset capiendi Ilii, venienti tamen haud dignati sint tibi Achillis arma dare, quæ jure
65 tuo peteres, Ulyssi vero tradiderint ea; simulque in me dic, ut voles, quidquid probri et maledicti est; nec est quod inde me quidquam lædas; ista vero ni feceris, Achivis omnibus ærumnas conficies graves. Nisi enim hujus arcus et sagittæ capientur, non
70 poteris unquam expugnare Dardani urbem. Disce autem, cur mihi quidem non liceat, tibi vero fas sit fidenter et tuto cum hoc viro colloqui. Tu quidem navigasti, nemini iuramento obstrictus, neque ex necessitate, nec primæ expeditionis particeps fuisti:
75 horum autem nihil est infitiandum mihi. Quare, si potitus arcum, me adesse senserit, perii, et te simul mecum perdam. Quocirca callide comminisci debes, quæ furto auferas invicta arma. Novi
80 equidem te non esse eo ingenio natum, ut falsa loquaris, aut dolo struas alii malum. At tamen jucunda res est victoriam adipisci. Aude: justi vero post rursus erimus. Nunc autem ad hujus diei partem exiguam da te mihi impudentem; et de
85 inde reliquum tempus vocator omnium sanctissimus mortalium.

NEOPT. Ego vero, Laërtis filii, dicta quæ non audio lubenti animo, eadem exsequi haud minus odi. Hoc enim a natura habeo, ut nihil de insidiis agam, neque ego, neque, ut aiunt, qui
90 me genuit pater. Sed paratus sum virum vi abducere, et non dolo. Non enim ille claudus altero pede nos tanto valentiores vi devicerit. Missus equidem tecum ut adjutor, nolim proditor
95 vocari. Malo autem, ô rex, honesta faciendo spe excidere, quam turpi facto voti compos fieri.

ULYS. Optimi patris filii, et ipse, juvenis quum essem olim, linguam quidem otiosam, manum vero habebam ad opera promptam: nunc autem, re perspecta et explorata, video inter mortales linguam esse, non opera, quæ omnia gubernet.

100 NEOPT. Quid igitur aliud me jubes, quam mentiri?

ULYS. Aio Philocteten dolo tibi capiendum esse.

NEOPT. Cur dolo potius, quam persuadendo abducam?

ULYS. Haud persuadebitur: vi autem capere nequeas.

NEOPT. Estne illi tantum, quo confidat, robur?

105 ULYS. Sunt certæ sagittæ, letum ferentes.

NEOPT. Anne igitur ad eum ne quidem accedere tutum est?

ULYS. Neutiquam, nisi dolo ceperis, ut dico.

NEOPT. At, quæso, mentiri non turpe censes?

ULYS. Non, si mendacium quidem salutem afferat.

NEOPT. At qua fronte quis hæc audebit loqui?

110

ULYS. Quum lucri causa quid inceptas, pudere haud decet.

NEOPT. Quid vero lucri est mihi, si hic ad Trojam venerit?

ULYS. Solæ hæ sagittæ Trojam ceperint.

NEOPT. Atqui nonne eam ego, ut dicebatis, expugnaturus sum?

ULYS. Nec tu sine illis, nec illæ sine te.

115

NEOPT. Captandæ itaque sunt, quandoquidem ita se res habet.

ULYS. Porro si hoc feceris, gemina auferes præmia.

NEOPT. Quænam, cedo? si enim sciero, nihil renuam exsequi.

ULYS. Catus ut ipse simulque fortis voceris.

NEOPT. Age ergo, faciam quod jubes, omni pudore amoto.

120

ULYS. Tenesne animo igitur, quæ te monui?

NEOPT. Ne dubita, postquam semel assensi.

ULYS. Tu quidem ergo hic opperians venientem eum excipe: ego vero abeo, ne coram me cernat: sociumque, quem modo speculatum amisisti, ad navem mittam denuo, hucque, si diutius cessare mihi videamini, eundem ipsum virum remittam naucleri habitu concinnatum callide, formaque adeo immutata, ut pro ignoto haberi possit: qui quum versute perplexa loquetur, tu, fili, ex ejus sermone quæcunque tibi ex usu erunt, arripe. Ego vero ad navem abeo, his tibi commissis: Mercurius autem fraudum repertor, duxque viæ nos dirigat, et victrix Minervæ arcium præses, quæ me servat semper.

125

130

CH. Quid peregrinus in peregrino solo reticeam, ô rex, quidve dicam homini suspicaci? edoce me. Solertia enim et consilio ceteris præstat quicumque divinum Jovis sceptrum regit. Ad te vero, ô fili, summum hoc imperium avis ab ultimis pervenit. Quare age dic quo modo tibi subserviam.

135

140

NEOPT. Mirum ni cupis extremos fines invisere loci quo ille cubile habet: nunc quidem ergo adspice fidenter; at ubi veniet viator formidabilis, hocce ex antro regredere, meumque ad nutum semper procedens, da operam, ut quodcunque facto opus fuerit facias.

145

CH. Rem jubes, ô rex, jamdudum meditatam mihi, oculo ut observem tuis maxime commodis intento: nunc vero dic mihi quonam in recessu abditus habitet, quemve teneat locum: id enim doceri operæ pretium est mihi, ne imprudenti alicunde superveniat. Quis locus, quæ sedes, quæve carpit viam? intusne an foris?

150

155

NEOPT. Hoc quidem cernis illius domicilium, gemino patenter ostio rupem.

160

CH. Sed quo ipse miser abiit?

NEOPT. Nullus dubito, quin cibi quærendi gratia proximam hanc semitam ingressus ambulet alicubi. Hac enim ratione fama

165

fert illum sustentare vitam, alatis sagittis configentem feras, miserum, perpetuis conflictatum ærumnis, nec ad eum quemquam accedere, qui dolores sedare possit.

- 170 CH. Miseror equidem illius vicem, quem nemo curat mortali-
 175 eum cujusvis rei ad vitam necessariæ urget egestas. Quo tan-
 dem modo tot malis resistit? ò solers mortalium industria! ò
 infelicia hominum genera, quibus sors vitæ obtigit haud com-
 180 moda! Hic majorum forte nulli secundus, rerum, quibus usus
 vitæ indiget, omnium expers, deserto in loco jacet solus inter
 185 pictas hirsutasve feras, doloribus simul et fame cruciatus, misera-
 bilis, anxiferis curis frustra exercitus: tristis autem loquaci ore
 190 procul resonans Echo acerbis ejulatus respondet.

NEOPT. Nihil est horum quod valde mirer; Divûm enim
 numine, si quid ego intelligo, eveniunt: atque hæc mala ex im-
 195 mitis Chryses ira eum invaserunt: quodque nunc, curante ne-
 mine, morbo afflicatur, non est ut hoc absque Deorum consilio
 fiat, ne prius hic in Trojam dirigat divina invicta tela, quam
 200 venerit tempus, quo dicitur ab illis expugnanda esse.

CH. Comprime vocem, fili.

NEOPT. Quid est?

CH. Strepitum audivi, qualis esse solet hominis quem perten-
 tat dolor.

- 205 NEOPT. Numquid hinc, an illinc loci? accidit mihi revera
 vox alicujus ægre viam carpentis, neque me fallit procul auditus
 flebilis questus viri malis confecti: clare enim sonat.

210 CH. Sed concipe, fili—

NEOPT. Quidnam? cedo.

- CH. Aliam cogitationem. Non procul, sed prope adest vir,
 haud lætum carmen fistula recinens, agrestis ut pastor: sed aut
 215 alicubi pedem offendens præ cruciatu vociferatur ingenti ejulatu,
 aut navem cernens ad inhospitalem portum appulsam. Atrox
 enim quidpiam clamat.

- 220 PHIL. Ehem hospites, quinam estis, quæso, qui ad hanc in-
 sulam importuosam et inhabitatam remis appulistis navem? Quæ
 ex patria, quove vos ex genere esse dixerim? Forma quidem
 225 apparet vestitus Græci, quo nihil mihi visu est jucundius; at
 vocem audire cupio; nec me alloqui vereamini ita efferatum
 exhorrescentes: sed miserati hominem infelicem, solum, deser-
 tum hîc, amicis destitutum, malisque confectum, vocem edite, si
 230 amici quidem adestis: respondete, amabo: haud enim par est
 me a vobis hoc non impetrare, aut vos vicissim a me.

NEOPT. At scito hoc primum, hospes, nos Græcos esse, quan-
 doquidem hoc scire cupis.

- 235 PHIL. O carissima vox! vah! vah! quam juvat vel accepisse
 talis viri alloquium post tam longum tempus! Quis te huc, ò
 fili, appulit? quæ adduxit necessitas? quod consilium? quis
 ventus? næ ille amicissimus mihi! omne hoc mihi declara, ut
 sciam quis sis.

NEOPT. Natus sum equidem in insula Scyro : domum na- 240
vigo : porro vocor Neoptolemas, Achillis filius. Rem totam
tenes.

PHIL. O carissimi patris nate, ô cara edite patria, ô senis
alumne Lycomedis, quonam suscepto itinere huc appulisti ? un-
denam navigas ?

NEOPT. Nunc quidem ex Ilio. 245

PHIL. Quid ais ? non enim tu nobiscum classem conscendisti,
quum primum ad Ilium profecti fuimus.

NEOPT. An et tu particeps fuisti istius expeditionis ?

PHIL. O nate, non me ergo nosti, quem intueris ?

NEOPT. Quomodo enim noverim, quem vidi nunquam ? 250

PHIL. Neque nomen, neque calamitatum mearum famam
ullam unquam audisti, quibus pereo miser ?

NEOPT. Scito me nihil eorum nosse, de quibus rogas.

PHIL. O multa me calamitosum, ô invisum Diis, cujus ne 255
fama quidem tam misere afflicti domum, nec usquam Græciæ
pervenit ! sed qui me huc ejecerunt impie, derident me taciti :
lues autem mea usque integrascit, inque dies fit gravior. O fili, 260
ô patris Achillis proles, en ille ego sum tibi, quem fando forte
audiisti Herculearum possessorem sagittarum, filius Pœantis Phi-
loctetes, quem gemini duces, rexque Cephallenum abjecere tur- 265
piter solum sic in deserto loco, letiferæ excetræ morsu infesto
vulneratum, diroque inde tabescentem morbo ; cum quô me, ô
fili, hîc expositum solum reliquerunt atque abierunt, postquam
e ponto circumflua Chrysa huc appulerunt. Scilicet ubi me vi- 270
derunt ex multa maris jactatione dormientem in cava litoris
rupe, læti solverunt naves, me deserto, appositisque mihi, ut
mendico alicui, pannis pauculis, cibique subsidio tenui ; qualia 275
ipsis utinam contingant ! Tu vero, ô fili, quem mihi e somno
excitato, postquam illi profecti fuerunt, sensum fuisse putas,
quas effudissè lacrymas, quibus lamentis mea deplorasse mala ?
quum cernerem naves, quibus huc navigaveram, omnes abactas, 280
hominemque in loco neminem, nec qui victus curam gereret,
nec qui ægroto morbi levamen afferret. Omnia autem circum-
spiciens nihil vidi præter ærumnas adesse ; harumque, ô fili, in-
gentem copiam. Interea mihi tempus sensim procedebat, die 285
diem excipiente, oportebatque solum me hoc sub parvo tecto
mihi ministrare omnia. Alimenta quidem suppeditabat hic
arcus, quo volatiles petebam columbas : tum quodcunque mihi
attigisset emissa nervo sagitta, hoc ut tollerem, provolvebam me, 290
ægre trahens pedem miser. Atque etiam quum potu usus erat,
vel, si pruinis terræ superfusus, ut hieme solet, necesse erat pa-
rumper ligni cædere, hæc e specu repens ipse moliebar miser. 295
Deinde ignis haud erat in promptu : sed silici silicem atterens,
abstrusam vix elicui flammam, quæ hucusque me sospitat.
Habitata enim casa hæc cum igne omnia, præter sanitatem,
suppeditat mihi. Age nunc, ô nate, et insulæ hujus naturam disce. 300
Hujus ad oras navita nullus sponte applicat : nulla est enim navi-
bus statio, nec mercatoribus spes ulla est lucri, nec ulla hospitia.

- 305 Qui sapit huc nemo navigat. Forte fortuna aliquis appulit ingratiis, ut longa hominum vita plurimos istiusmodi casus ferre possit. Hi ubi advenerunt, ô fili, verbis quidem miserantur me, et forsitan etiam vicem dolentes meam, cibi aut vestis aliquid
- 310 mihi impertiunt: at illud, ubi primum mentionem injicio, renuunt omnes, ut domum me reducant. Itaque conficior miser annum jam hunc decimum fame et doloribus, alens voracem
- 315 luem. Talia mihi fecerunt, ô fili, Atridæ et Ulysses, quibus Olympii Dii dent, ut ipsi vicissim paria sustineant mala!
- CH. Me quoque, haud secus ac istos huc advectos hospites, miseret tui, Pœantis fili.
- 320 NEOPT. At ego, quæ dicis, vera esse scio, testisque tibi esse possim, ut qui secundum te Atridarum et Ulyssis expertus sim improbitatem.
- PHIL. Num et tu de sacerrimorum Atridarum aliqua injuria expostulas, ut læsus irascaris?
- 325 NEOPT. Iram utinam aliquando expleam manu, quo Mycenæ intelligant Spartaque, fortium virorum geneticem esse Scyron quoque!
- PHIL. Euge, ô fili: sed quam habens in eos querelam tam graviter iratus huc advenisti?
- 330 NEOPT. O fili Pœantis, dicam, tametsi vix dicere queo, quibus illi me ad eos venientem contumeliis affecerunt. Nam postquam Achillem vis fati sustulit—
- PHIL. Hei mihi! ne quod ultra verbum facias, priusquam didicero hoc primum, num occidit Pelei proles.
- 335 NEOPT. Occidit, neminis hominis, sed Dei, ut aiunt, manu, Phœbi percussus arcu.
- PHIL. At generosus quidem peremptorque et peremptus. Dubius autem, ô fili, hæreo, primumne perconter causam querelæ tuæ, an illius vicem deplorem.
- 340 NEOPT. Tibi quidem arbitrator satis esse, si tua ipsius depleres infortunia, aliorum ut missa facias.
- PHIL. Recte sane dicis, quare de integro rursus rem tuam mihi narra, quibus te modis injuria affecerint.
- NEOPT. Venere ad me picta vecti nave divus Ulysses, altorque mei patris, dicentes, verane an falsa nescio, haud fas esse, postquam periisset pater meus, alium quam me Trojanam arcem expugnare. Hæc illis dictitantibus, haud longa fui in mora, quin statim, hospes, conscensa nave, celerem contenderem cursum;
- 350 idque maxime mortui patris desiderio, ut, quem nunquam videram, saltem, antequam tumulo conderetur, intuerer. Præterea et causa accedebat optima, laudum cupido, eo si profectus Trojæ turren everterem. Jamque naviganti mihi dies alter fulgebat,
- 355 quum ad invisum Sigeum cursu secundo applicavi: atque statim egressum nave circumfusus omnis exercitus me salutavit, jurantes se redivivum Achillem cernere. At ille compositus jacebat. Ego vero infelix postquam eum aliquantisper deflevi,
- 360 accedens Atridas ad amicos, ut par erat, armaque et alia quæcunque fuerant patris poposci. At eheu! responsum illi dede-

runt impudentissimum mihi: *O nate Achillis, cetera quidem licet tibi paterna sumere; armorum autem illorum potitur jam vir alius, Laërtæ filius.* Tum ego, lacrymis oculos suffusus, illico exurgo ira percitus gravi, atque indignabundus, *Ergone, inquam, ó scelesti, eo processistis audaciæ, ut cuiquam arma mea traderetis, me non rogato?* Ad quæ Ulysses, qui forte ibi aderat, *Næ, inquit, adolescens, optimo hi jure dederunt ea mihi; namque ego præsens ea, corpusque ipsum servavi.* Atque ego animi impotens, statim probri quodcunque est ei ingessi, extrema omnia imprecatus, si mea ille arma eriperet mihi. Ille vero sic lacessitus, tametsi alias haud promptus est irasci, maledictis dolens, ita respondit: *Non eras, ubi nos; sed aberas ubi te non oportebat abesse: hæcque arma, quandoquidem ferociter loqueris, Scyron reportans nunquam navigabis.* His auditis probri, acceptisque injuriis, navigo domum, meis spoliatus a pessimo, pessimisque orto, Ulysse: quanquam non ejus crimen est, sed principum ipsorum. Civitas enim universa, simulque totus exercitus pendet ex principibus: qui vero flagitiose agunt homines, principum sermonibus edocti fiunt improbi. Rem totam dixi: qui vero Atridas odit, mihi que pariter et Diis sit amicus!

CH. Montibus gaudens, nutrix omnium Rhea, mater ipsius Jovis, quæ magnum Pactolum auriferum colis, te illic quoque, veneranda mater, imploravi, quando in hunc Atridarum omnis injuria collata est, ubi, ó beata, tauricidis vecta leonibus, arma paterna, summum honoris insigne, tradidere præter fas Laërtis filio.

PHIL. Doloris argumentum, ut videtur, manifestum habentes, huc appulistis, hospites, mihi que consentitis, quod arbitrari facinora ista esse Atridarum et Ulyssis. Hunc enim probe novi semper paratum quidvis falsi dicere, fraudemque omnem experiri, unde nihil non scelesti sit effecturus. Verum nihil id est mirum mihi; sed mirabor, si præsens ista cernens Ajax major passus sit.

NEOPT. Non erat in vivis amplius, ó hospes: nunquam enim illo vivente, eis spoliatus fuisset.

PHIL. Quid ais? an et ille mortem obiit?

NEOPT. Scito eum non amplius lucis adspectu frui.

PHIL. Væ mihi misero! At non morietur Tydei filius, nec Sisyphi proles empta Laërti? Hos enim non decebat vivere.

NEOPT. Non sane: hoc certo scias: sed et maxime nunc florent in Argivorum exercitu.

PHIL. Quid vero? Qui senex et strenuus erat, amicusque meus, Nestor Pylius, vivitne? hic enim facta eorum improba sapientibus consiliis cohibere solebat.

NEOPT. Misere nunc ille agit, postquam oppetiit mortem Antilochus, qui solus ei ex filiis aderat.

PHIL. Hei mihi! De duobus istis acerba memoras, quos ego minime vellem absumptos audire. Eheu, eheu! quonam obsecro respiciendum est, quando hi quidem periire, Ulysses vero superest adhuc in eo loco, ubi oportebat horum vice ipsum dici mortuum?

NEOPT. Astutus est ille luctator ; sed vel callida consilia, ô Philocteta, labefactantur sæpe.

PHIL. Age dic obsecro, ubinam tum erat tibi Patroclus, qui patri tuo fuit in deliciis ?

435 NEOPT. Et ille mortuus erat. Rem autem in pauca conferam : Bellum neminem hominem lubens perimit malum, sed optimos semper.

440 PHIL. Hujus rei testis tibi sum : hacque ipsa gratia de homine te rogabo nullius quidem pretii, sed lingua prompto et callido, quid nunc agat.

NEOPT. An quopiam de alio quam Ulysse rogas ?

PHIL. Non hunc volui : sed Thersites erat quidam, qui sibi nunquam temperabat, quin plus semel diceret, quod ne semel quidem audire quisquam vellet. Scin' hunc an vivit adhuc ?

445 NEOPT. Ipseum non vidi ; sed audivi superstitem esse.

PHIL. Ita scilicet futurum erat, siquidem nihil unquam pravi interit : sed id omni cura tutantur Dii : et si quis est malitiosus et fraudulentus, eum libenter prohibent ab Orco ; qui autem
450 justus et probus sunt, illos eo solent demittere. Quo sunt hæc censenda loco, quo nomine laudanda, si Deorum facta laudare aggressus. ipsos Deos malos deprehendo ?

NEOPT. Equidem, ô patre Cætæo sate, in posterum dehinc
455 Iliumque et Atridas procul intuens, ab iis mihi cavebo. Ubi enim deterior bono plus valet, peritque virtus, et ignavus rerum potitur, nunquam ego tales viros amavero. Sed saxosa Scyros
460 suffecerit mihi posthac, ut me meæ domi oblectem. Nunc autem pergo ad navem. At tu, Pœantis filii, vale quam maxime, vale ; et te Dii morbo liberent, ut ipse postulas. Nos autem abeamus,
465 ut, ubi Deus nobis ventum concedet, illico vela in altum demus.

PHIL. Jamne, ô filii, a me disceditis ?

NEOPT. Opportunitas enim monet, ut prope navem potius, quam procul, ferentem observemus ventum.

PHIL. Per ego te patrem, perque matrem, ô filii, perque si
470 quid tibi domi est carum, supplex nunc rogo, ne relinquant me solum adeo, malis in hisce desertum, quot quantisque colluctari me vides, atque audiisti : sed me tanquam accessionem navigationi tuæ recipe. Molestia quidem, sat scio, gravis erit hujus
475 oneris : tamen sustine. Nempe generosis odio est quidvis turpe, et honestum decori. Tibi quidem prætermisum hoc officium grande feret dedecus ; servatum vero, ô filii, te laude cumulabit
480 maxima, si vivus ego venero ad Cætæam terram. Age, diei ærumna est haud unius integri : aude ; abductum me quocunque voles injice, in sentinam, in proram, in puppin, ubi minime futurus sim convectoribus molestus. Adnue, per ipsum te Jovem
485 obtestor vindicem supplicum ; sine te exorem, ô filii. Advolvor genibus tuis, tametsi ego infelix infirmus sum et claudus : ne me relinquant, obsecro, desertum adeo, ubi hominum nulla sunt vestigia. Sed vel ad domum tuam vectum me sospita, vel ad
490 Chalcodontis in Eubœa sedes ; at inde non longa erit mihi ad Cætam navigatio, Trachiniumque jugum, et pulchre fluentem

Spercheum, quo patri me exhibeas meo, quem jamdudum metuo, ne mihi mortuus sit. Multa enim hinc solventibus mandata ad eum dedi, supplices mittens preces, ut ipse navi huc advectus domum me abduceret, liberaretque a malis. Sed vel fato functus est, vel quibus hæc commisi, ut fieri solet, opinor, ii me meaque parvi pendentes, domum redire properarunt. Nunc vero, ad te enim deductorem simul et nuntium venio, tu me serva, tu mei miserere, considerans, quam cuncta sint mortalibus timenda, quotque periculis obnoxia sit eorum conditio, ancepsque fortuna, modo læta, modo tristis. Oportet autem eum cui res secundæ sunt, acerba quævis respicere; et si quis laute vivit, tunc opes tueri maxime, ne imprudenti pereant.

CH. Miserere, ô rex; multos recensuit vix tolerabilium ærumnarum conflictus, quantis utinam nullus meorum amicorum urgeatur! si vero inimicos, ô rex, oderis Atridas, ego sane illorum damnum in hujus lucrum converterem, eumque, uti impense cupit, in instructa bene et celeri nave reducerem domum, Deorum vindictam effugiens.

NEOPT. Vide tu, ne nunc quidem facilius sis; ubi vero tædio morbi vinceris, tunc non amplius hisce dictis consentias.

CH. Minime: non est, ut hanc animi mutabilitatem exprobres mihi unquam merito.

NEOPT. At indecorum est mihi sane, minus promptum me videri quam te, ad opem ferendam hospiti in tempore. Proinde si sic videtur, abnavigemus; veniat protinam. Quippe navi accipietur, nec repulsam feret: solummodo Dii dent nobis, ut incolumes hac terra egrediamur, eoque perveniamus, quo navigationem instituimus.

PHIL. O diem lætum plurimum! ô virum omnium suavissimum! ô amicos remiges! utinam vobis re ostendere possim, quam me hoc beneficio obstrictum habetis! Eamus, ô fili, salutata prius illa intus infausta habitatione, ut et cognoscas quibus subsidiis vitam toleraverim, quoque fuerim animi robore: horum enim ne adspectum quidem neminem alium præter me passurum fuisse arbitror; me vero mala boni consulere docuit dura necessitas.

CH. Resistite: discamus quid sit novi. Namque viri duo, alter navis tuæ socius, alter autem exterus, huc accedunt, quos quum audieritis, postea ingrediemini.

MERC. Achillis fili, socium tuum hunc, qui cum duobus aliis apud navem tuam stationem agebat, jussi mihi ubi locorum esses demonstrare, quandoquidem inscius imprudensque in te incidi, forte fortuna ad idem litus appulsus. Navigans enim, ut nauclerus, haud magno commeatu ab Ilio domum ad vini feracem Peparethum, ubi audivi nautas, qui huc appulerant, tuos esse omnes, visum est mihi haud tacite præternavigare, priusquam tibi quædam denuntiassem, consecutus aliquid, ut par est, præmii. Nihil forte nosti de iis quæ tua intersunt, quæ nova de te Achivis consilia sunt; nec consilia tantum verbis inita, sed dictis jam facta suppetunt, remque haud negligenter exsequuntur,

NEOPT. At tibi quidem, hospes, pro ea qua mihi prospicis benevolentia, condigna apud me, nisi improbus sim, reposita manebit gratia. Verumtamen quod dixi declara mihi, ut sciam
560 quid novi consilii ab Argivis affers.

MERC. Abiere, qui te classe persequantur, Phœnixque senex et Thesei filii.

NEOPT. Vine, an verbis me abducturi?

MERC. Haud scio: quod audiui, ejus adsum tibi nuntius.

565 NEOPT. Istucne, quæso, tanto impetu animi aggrediuntur Atridarum gratia Phœnixque et qui una conscenderunt navem?

MERC. Hæc scito jam agi, nec amplius in agendis esse.

NEOPT. Quis vero Ulysses operam suam non ultro obtulit, nec paratus fuit navigare? numquis illum prohibuit metus?

570 MERC. At ille et Tydei filius ad alium virum proficiscebantur, quando solvebam e portu.

NEOPT. Quisnam ille sit, ad quem Ulysses ipse navigabat?

MERC. Sane erat aliquis. Sed huncce primum dic mihi, quis est. Quod dixeris vero, ne effer clare.

575 NEOPT. Hic est inclytus tibi Philoctetes, hospes.

MERC. Ergo ne plura me roges; sed quam ocissime solve navem, atque ex hac terra te abripe.

PHIL. Quid autumat, ô fili? cur me, obsecro, dictis tenebriosis prodit tibi hic navita?

580 NEOPT. Nondum intellexi quid sibi velit: oportet autem eum, quæ dicet, perspicue eloqui adversum me, et te, et hos quoque.

MERC. O nate Achillis, ne committas, quæso, ut Græcorum in offensionem incurram, quod tacenda dixerim: magnis enim lucris augeri soleo, ob officia quæ eis ego, quantum quidem potest homo pauper, præsto.

585 NEOPT. Ego sum Atridis infensus: hic autem vir amicus est mihi summus, quia Atridas odit. Proinde oportet te, qui amico ad me venisti animo, nihil nos eorum celare, quæ audiisti.

MERC. Vide quid agis, fili.

NEOPT. Jamdudum ego id vidi.

590 MERC. In te crimen omne transferam.

NEOPT. Esto; dic modo.

MERC. Dico. Duo illi, quos audiisti, viri, Tydei filius, visque Ulyssea, ad hunc navigant, ut qui jurati fidem suam obligarunt,
595 se eum vel sermonibus persuasum, vel vi adducturos. Atque hæc Achivi omnes audiere Ulyssem aperte dicentem: ille enim plus fiduciæ habebat altero, se hæc effecturum.

NEOPT. Quanam vero gratia post tam longum tempus Atridæ tantam hujus curam gerunt, quem dudum eiecere? Quæ hos cupido incessit, aut vis ultioque Deorum, qui sceleste factorum poenas exigunt?

600 MERC. Istud tibi ego, forte enim haud inaudisti, omne expediam. Vates erat quidam claro sanguine genitus, Priami quidem filius, nomine vero Helenus appellabatur; quem noctu egressus solus, qui ubique pessime audit, probrisque oneratur

omnibus, versutus ille Ulysses cepit, vinctumque in medios Achivos agens, cunctis opinam prædam monstravit. Is inquam et 610 alia omnia illis vaticinatus est, hocque imprimis, Trojæ turres nunquam eos diruturos, nisi hunc persuasum abducant ab hac insula, in qua nunc habitat. Atque hoc simul ac vatem dicen- 615 tem audivit Laërtæ filius, statim recepit, virum hunc adductum Achivis se exhibiturum, idque, ut maxime opinabatur, volentem, sin renueret, invitum: hæcque si non daret effecta, caput suum cuilibet amputandum permittebat. Audiisti, nate, omnia: 620 prope autem abire et te ipsum moneo, et si quis alius tibi curæ est.

PHIL. Hei mihi misero! Illene, mera labes, me ad Achivos juravit persuasum se abducturum? Nempe sic persuadebor, ut ab inferis mortuus ad lucem redeam, quemadmodum illius pater. 625

MERC. Ista equidem nescio; sed pergo ad navem: vobis autem optima conferat Deus!

PHIL. Nonne hoc, ô fili, acerbum est, Laërtis filium sperare, fore unquam ut me dictis mollibus delinitum abducat nave, et 630 mediis in Achivis ostendat? Haud sane fiet. Facilius invisissimæ mihi auscultarem excetræ, quæ me ita claudum reddidit. Sed nullum est nefas, quod ille indictum vel infectum velit: nuncquæ, satis scio, veniet. Verum, ô fili, abeamus, ut nos 635 plurimum pelagi ab Ulyssis nave distermine. Eamus: quippe opportuna festinatio, labore exhausto, somnum et quietem adducere solet.

NEOPT. Itaque quum ventus in proram spirans remittet, solvemus navem: nunc enim adversus est. 640

PHIL. Quilibet ventus secundus est, quum fugias mala.

NEOPT. Nil metuas; et hæc illis contraria sunt flamina.

PHIL. Nullus prædonibus flatus est contrarius, si furto aut vi quidquam auferre detur.

NEOPT. Age ergo, si placet, eamus, quum primum intus 645 sumpseris quibus tibi maxime usus est, quæque optas magis.

PHIL. Enimvero sunt quibus opus est, admodum ex paucis licet.

NEOPT. Quid illud est, quod navis mea tibi non suppeditet?

PHIL. Est mihi quædam herba, qua soleo maxime mulcere 650 hoc ulcus, ita ut valde mitigetur dolor.

NEOPT. Age effer illam. Numquid et aliud assumere cupis?

PHIL. Videbo numquid forte mihi harum sagittarum neglectum exciderit, ne cui auferendum relinquam.

NEOPT. Estne ergo nobilis ille arcus, quem nunc habes?

PHIL. Hic ipse, non enim alius est, quem manibus gero. 655

NEOPT. Fasne est mihi eum contemplari prope, et gestare, atque osculari tanquam Deum?

PHIL. Tibi quidem, ô nate, et hoc continget, et mearum rerum quodcunque aliud tibi erit commodum.

NEOPT. Equidem cupio: sed ita temperata est cupido: si 660 fas mihi sit, velim; sin minus, omitte.

PHIL. Et pie loqueris, et fas tibi est, qui solis hoc jubar

665 adspicere solus mihi dedisti, qui terram Cætæam videre, qui pã-
trem senem, qui amicos, qui inimicorum subjectum pedibus me
superiorem iis reddidisti. Confide; licebit tibi hunc arcum
tractare, et danti reddere, et gloriari, quod solus mortalium vir-
670 tutis ergo illum attrectaveris. Beneficio enim meo ipse eum
comparavi: proinde haud mihi grave est, amicum te meum,
illum inspicere et contrectare. Qui enim beneficiis vicem red-
dere novit, quibusvis opibus præstantior amicus fuerit.

NEOPT. Ingrederere.

675 PHIL. Et te introducam. Vis enim morbi adiutorem te po-
stulat.

CH. Fando quidem audivi, haud vidi tamen, ut Jovis insidia-
tum thalamis Ixionem ceperit olim, et rotæ adstrinxerit volventi,
680 omnipotens Saturni filius: alium vero neminem audivi, nec vidi
mortalium, qui in tristius fatum inciderit, quam hic, qui nihil
685 cuiquam male fecit, nec quemquam suo fraudavit, sed justitiam
colens cum justis semper, tam indignis periit modis. Hoc demi-
ror, quo pacto tandem, quo pacto, fluctuum undique allisorum
690 sonitum audiens, ita solus lacrymosam egerit vitam, ubi ipsemet
sibi erat accola, lapsantem vix promovens gradum, neque inco-
lam loci ullum, infortunii sui affinem habens, qui gemitus exci-
695 peret deplorantis graves edacis sanguinei ulceris dolores: nec
qui fervidum sanguinem ex ulceribus læsi venenato morsu pedis
scatentem lenibus herbis sisteret, si quibus forte incidisset, quas
700 ex terra altrice carperet. Alias enim alio se confert, quando
remittit fera lues morbi, repens, velut infans quem cara destituit
705 nutrix, quo facili perveniat via: non almæ telluris fruges pro
alimento capiens, nec aliud quidquam eorum quibus vescimur
710 homines industrii, nisi siquando certo directis arcu alatis sagittis
ventri cibum expedit. O infelicem animam! quem toto decennio
715 non delectavit vini potus, sed stagnantem aquam, si quam alicubi
nosset, spectans, ad eam semper se admovebat. Nunc autem
720 fortium virorum nactus filium, feliciter in posterum aget, ma-
gnusque ex illis malis evadet; qui illum pontigrada nave post
725 multos menses revehet ad patriam domum Meliadum Nympha-
rum, Spercheique ad ripas, ubi vir bellicosus Deorum accessit
cœtui, sacro igne combustus summis in Cætæ jugis.

730 NEOPT. Prodi, si vis: quid tandem ita nulla de causa siles,
et sic attonitus stupes?

PHIL. Ah, ah, ah, ah!

NEOPT. Quid est?

PHIL. Nihil grave. Sed perge, ô fili.

NEOPT. Num te dolor incessit ex præsentî morbo?

735 PHIL. Haud sane: sed jam, ut videtur, remittit. O Dii!

NEOPT. Quid ita gemens Deos invocas?

PHIL. Ut servatores propitiique nobis veniant. Ah, ah, ah, ah!

740 NEOPT. Quid accidit tibi? non dices? sed sic tacitus silebis?

Videris enim in malo quopiam esse.

PHIL. Disperii, ô fili, nec potis ero malum hoc apud vos
745 celare. Attate! penetrat, penetrat. Infelix, ô miser ego! Dis-

perii, nate, discerpor edaci morbo. Papæ, papæ! Per ego te Deos obtestor, fili, si quis tibi in promptu gladius est, ferito summum pedem, amputa quam celerrime, vitæ ne parcito: age, 750 rogo, ô fili.

NEOPT. Quid adeo novi derepente accidit, cujus gratia tantos ejulatus totque gemitus cies?

PHIL. Scis, ô nate?

NEOPT. Quid est?

PHIL. Scis, ô fili?

NEOPT. Quid est tibi?

PHIL. Haud equidem scio.

NEOPT. Et quî nescias?

PHIL. Papæ, papæ!

NEOPT. Terribilem in modum aggravescit hic morbus. 755

PHIL. Terribilem sane, et ineffabilem. Sed misereat te mei.

NEOPT. Quid ergo faciam?

PHIL. Ne me formidine prodas. Lues enim illa vices alternat, atque ex intervallo redit, postquam forte ad satietatem evagata est. Eheu!

NEOPT. O miser nimis! eheu, eheu! miser profecto, omnibus laboribus exercite, vin' teprehendam, atque contingam manu? 760

PHIL. Ne istuc, obsecro: sed hunc cape mihi arcum, ut dudum me rogabas, eumque tene et custodi, donec remiserit instans vis morbi. Corripit enim me somnus, simul ac abscedit hoc malum; nec potis sum eo prius defungi: sed necesse est, ut me sinas tranquillum dormire. Interea vero si venerint illi, per Deos te obtestor, tibi que mando, ne sponte, nec ingratiis, nec quocunque demum pacto, illis arma ista permittas, ne te ipsum simul interimas, meque, qui supplex tuus sum. 770

NEOPT. Bono animo es: præcautum et provisum hoc erit mihi. Nemini dabuntur præterquam tibi et mihi: proinde, quod bene vertat, mihi illa porrige. 775

PHIL. En, adolescens, accipe: Invidiam autem propitia, ne tibi sint laboriosa, ærumnasque ferant, quales et mihi, et illi qui ea ante me habuit.

NEOPT. O Dii, eveniant hæc nobis, contingatque secunda et expedita navigatio, quocunque Deus æquum censet, et quod tendimus! 780

PHIL. At vero metuo, ne irritum sit hoc votum, fili. Manat enim rursus mihi ater cruor ex intimo scatens ulcere, atque aliquid exspecto mali. Papæ, heu! Papæ iterum. O pes, quanto me cruciabis dolore! Proserpit, accedit lues propius. Hei mihi misero! Rem omnem manifestam videtis: ne, quæso, aufugite. Attate! O Cephallen hospes, utinam hic dolor pectus tuum penetrans intimis hæreat præcordiis! hei mihi! papæ! iterumque iterumque papæ! O gemini duces exercitus, Agamemnon, ô Menelae, utinam vicem meam tam longo tempore aleretis hunc morbum! hei mihi, mihi! O Mors, Mors, quî toties adeo vocata cotidie, haud potes unquam venire? O fili, ô 785 790 795

- 800 *generose, age, subveni mihi; Lemnio hoc, qui sursum volvitur, igne combure me, ô generose. Sane equidem ipsum hoc officium, hisce pro armis, quæ tu nunc servas, haud recusavi olim*
- 805 *Jovis filio præstare. Quid dicis, fili, quid dicis? quid taces? Ubi gentium es, ô nate?*
 NEOPT. *Doleo jamdudum, tua gemens mala.*
 PHIL. *Atqui, ô fili, bonum habe animum. Quippe hic morbus accedit acutus, abitque citus. Sed obsecro te, ne me derelinquas solum.*
- 810 *NEOPT. Confide, manebimus.*
 PHIL. *Certone manebis?*
 NEOPT. *Id liquido scias.*
 PHIL. *Haud sane fas esse credam jurejurando te obligare, ô fili.*
 NEOPT. *Siquidem haud mihi fas est sine te abire.*
 PHIL. *Cedo dextram, fidei testem.*
 NEOPT. *En porrigo, et manere spondeo.*
 PHIL. *Illuc me nunc, illuc—*
 NEOPT. *Quorsum ais?*
 PHIL. *Sursum—*
- 815 *NEOPT. Quid deliras iterum? Quid superum contueris orbem?*
 PHIL. *Mitte me, mitte me.*
 NEOPT. *Quo mittam?*
 PHIL. *Mitte tandem.*
 NEOPT. *Haud sane te missum faciam.*
 PHIL. *Enecabis, si me attigeris.*
 NEOPT. *Jam vero te amitto. Numquid, quæso, rectius sapis?*
- 820 *PHIL. O terra, moribundum me, uti sum, suscipe. Malum enim hoc erigi me non amplius sinit.*
 NEOPT. *Hunc virum sopor mox occupaturus videtur. Ecce enim caput reclinatur, manat sudor totum per corpus, nigraque*
- 825 *extremo in pede dirupta vena sanguinem erumpit. Sed tranquillum, amici, sinamus eum, ut in somnum incidat.*
 CH. *Somme doloris, expers, expers ærumnarum, leniter adspirans nobis venias, rex ô qui placidam vitam facis; et ab oculis arceas splendorem hunc solis qui nunc diffunditur; age veni, medice Somne. Tu vero, ô fili, vide ubi consistas, quove te vertas, et quæ mihi aggrediare quod procurandum superest.*
- 835 *Utique jam vides: cur cunctamur longius? Quippe omni in re occasio optime consulit, celeriterque arrepta magnam e vestigio potentiam obtinet.*
 NEOPT. *Hic quidem nihil audit: verum satis ego intelligo*
- 840 *frustra nos hac telorum præda potitos fore, si sine hoc viro abeamus. Hunc enim decus omne manet, hunc Deus adducere jussit. Turpe autem opprobrium est vanis promissis jactare, quæ non effecturus sis.*
 CH. *Verum hæc quidem, nate, Deus viderit: quæ autem*
- 845 *mihi respondebis, submissa voce fare, ô fili. Quippe ægrötantis haud liquidus somnus omnia facile persentiscit. Sed quam potes*

diligentissime, hoc mihi, hoc occulte dispice, quid facere cogites. 850
 Scis enim quem loquor; si cum illo sentis, prudentibus maxime
 datum perspicere, quo se pacto ex difficultatibus extricent. Sane 855
 ventus adspirat secundus: vir hic nihil cernit, ope destitutus
 omni, tenebris mersus, porrectus jacet. Commodus est nobis
 somnus omni timore vacuus, nec manus, nec pedis, nec alius rei 860
 permittens usum: sed, viden'?' haud absimilis est homini mor-
 tuo. Quæ tempori convenient jube: negotium hoc, ô fili, mea
 solertia confici potest: labor absque metu optimus.

NEOPT. Tacere te jubeo, et præcavere tibi: motat enim hic 865
 vir oculos, erigitque caput.

PHIL. O lux somni vices excipiens, ô spem fidemque superans
 hospitem horum custodia! nunquam enim, ô nate, mihi persua-
 sisse te animo adeo forti et misericordi calamitates meas perla- 870
 turum, adsistentem mihi, opemque ferentem. Haud sane Atridæ,
 boni illi duces, eas tam facile tolerare sustinuerunt. Sed tu, ô 875
 fili, quippe qui generosa es indole, et ex generosis prognatus,
 omnia hæc levia duxisti, licet oppletus clamoribus meis, ulceris-
 que fœtore. Et nunc, quando hujus mali videtur aliqua esse
 oblivio et requies, fili, tu me ipse tolle, tu me in pedes statue,
 fili, ut, quum languor desierit, eamus ad navem, nec in mora 880
 profectio simus.

NEOPT. Gaudeo equidem quod præter spem te intueor do-
 lore vacuum, videntem et spirantem adhuc. Pro ea enim qua
 premebaris calamitate, et signis quæ tui dabis, haud superstes 885
 futurus videbaris. Nunc ergo temet erige; aut si tibi magis
 placet, portabunt te isti: hunc enim laborem non recusabunt,
 quando tibi mihi que ita visum est facere.

PHIL. Gratia est, ô fili, atque erige me, ut cogitas: hos vero 890
 missos fac, ne, antequam necesse sit, tetro graventur odore; satis
 enim illis molestum erit convectorem me habere.

NEOPT. Fiet; sed consiste, et firmiter mihi adhære.

PHIL. Bono animo es, solito me meo more erigam.

NEOPT. Papæ! Quid nunc porro agam? 895

PHIL. Quidnam est, ô fili? quonam tibi evagatur sermo?

NEOPT. Dubius hæsito, quæ rem infandam incipiam loqui.

PHIL. Tune dubius hæsitas? ne istud dicas, nate.

NEOPT. At nunc hoc ipso laboro incommodo.

PHIL. Non te, quæso, morbi difficultas mei permovit adeo, 900
 ut me amplius nolis vectorem abducere?

NEOPT. Omnia difficilia, quotiescunque indole sua quisquam
 relictæ, moribus suis indignum aliquid inceptat.

PHIL. At nihil patre indignum tuo tu quidem facis, neque 905
 dicit, in bonum virum beneficium conferens.

NEOPT. Turpem subibo notam: hoc me jamdudum macerat.

PHIL. Non sane ob ea quæ facis: ob ea vero quæ loqueris,
 ambigo.

NEOPT. O Jupiter, quid agam? Iterumne deprehendar
 improbus, celando quæ celare nefas, turpissimaque loquendo
 mendacia?

- 910 PHIL. Vir hic, nisi me animus fallit, proditurus me videtur, meque hinc relicto, soluturus navem.
 NEOPT. Haud equidem te relicto; sed ne cum dolore tuo te abducam, hic me dudum angit metus.
 PHIL. Quid tibi vis, ô fili, obsecro? verba tua non intelligo.
- 915 NEOPT. Nihil te celabo: oportet enim ad Trojam te navigare ad Achivos, et Atridarum classem.
 PHIL. Hei mihi! quid dixisti?
 NEOPT. Ne ingemisce, priusquam rem didiceris.
 PHIL. Quid discam? Quid mihi facere tandem paras?
 NEOPT. Primum quidem te ab his ærumnis liberare, tum
- 920 profectus tecum Trojæ campos devastare.
 PHIL. Et ista serio facere cogitas?
 NEOPT. Ita est prorsus necesse; quare hæc audiens parce irasci.
 PHIL. Perii miser, proditus sum. Quas mihi, hospes, insidias struis? redde mihi quamprimum arcum et sagittas.
- 925 NEOPT. At non licet: magistratibus enim auscultare et fas me cogit et utilitas.
 PHIL. O ignis tu, et terror merus, pessimiarumque astutiarum artifex invisissime, qualia mihi fecisti! quibus me lusisti dolis! Non te dispudet me intueri, qui ad genua tua provolutus,
- 930 supplex tuus factus sum, ô improbe? abstulisti mihi victum, erepto arcu. Redde, obsecro te, redde, quæso, fili: per Deos patrios oro, victum ne mihi auferas. Hei mihi misero! At ne
- 935 quidem amplius me alloquitur, sed, ut arma nunquam amissurus, avertit vultum. O portus, ô prominentes scopuli, ô montanarum ferarum contubernia, ô præruptæ rupes, vobis hæc queror; neminem enim alium novi, cui loquar: apud vos præsentibus consuetosque mihi deploro, qualia in me facinora designavit Achillis filius: juratus se abducturum me domum, ad Trojam me abducit: arcusque meos, sacra divi Herculis arma, quos dextræ data
- 945 fide accepit, nunc detinet, atque Argivis vult ostentare: tanquam si validum cepisset virum, vi me abducit, nec scit jam mortuum se interficere, aut fumi captare umbram, vanam imaginem. Non enim me cepisset, si mihi vires integræ fuissent, quando ne sic quidem affectum capere potuit, nisi dolo. Nunc autem fraude
- 950 deceptus sum miser. Quid agam? At redde, quæso: nunc demum ad indolem tuam redi. Quid ais? taces? Occidi infelix. O gemina patens fore rupes, rursus te subibo inermis, cibo carens:
- 955 verum extabescam hoc in antro solus, nec præpetem pennis avem, nec monticolam feram sagittis hisce configens: sed ipse miser mortuus præbebo escam iis a quibus pascebar modo; et me, quas antea venabar, jam venabuntur feræ; cædisque
- 960 pœnas cæde luam miser mea, istius opera, quem putabam nihil nosse mali. Pereas nondum, antequam scivero an sententiam mutaturus sis: sin minus, pereas male.
 CH. Quid facimus, ô rex? utique penes te est, utrum jam navigemus, an huius viri precibus adnuamus.

NEOPT. Me quidem jam pridem incessit magna hujus viri 965
miseratio.

PHIL. Miserere mei, ô nate, per Deos obsecro, nec committas, ut te homines probris differant, quod me deceperis.

NEOPT. Hei mihi! Quid faciam? utinam nunquam reliquissem Scyrum, ita his rebus angor! 970

PHIL. Non tu quidem ingenio es malo; sed a malis viris turpia doctus videris huc venisse. Nunc vero quibus par est, aliis imperti, mihi que mea redde arma, tum hinc abi.

NEOPT. Quid agam, ô viri? (*hoc dicens arcum Philoctetæ porrigit.*)

ULYS. O pessime omnium, quid agis? non abibis, relicto 975
mihi hoc arcu?

PHIL. Hei mihi! Quis hic vir? Numnam Ulyssem audio?

ULYS. Ulyssem, certo scias, me quidem, quem coram vides.

PHIL. Hei mihi! venditus sum, disperii. Hic fuit ergo, qui me cepit, et spoliavit armis.

ULYS. Ipse ego, certo scias, non alius. Ista confiteor lubens. 980

PHIL. Redde mihi, ô fili, amitte mea arma.

ULYS. Hoc quidem, etiamsi velit maxime, faciet nunquam; sed et te oportet una cum armis abire, aut transvehent te isti ingratiis tuis.

PHIL. Mene, ô malorum pessime atque audacissime, nolentem hi abducent? 985

ULYS. Nisi volens iveris.

PHIL. O Lemnia tellus, jubarque omnia domans, Vulcani editum numine, istane, quæso, tolerabilia sunt, si me hic ex tuo sinu vi abducat?

ULYS. Jupiter est, ne nescias, Jupiter hujus dominator terræ, Jupiter, cui hoc decretum est: ego autem jussa capesso. 990

PHIL. O odium, qualia commentus es dicta? Deos prætexens, Deos mendacii auctores facis.

ULYS. Minime: immo enimvero veraces: adeoque hoc iter ineundum est tibi.

PHIL. Hoc equidem pernego.

ULYS. Aio vero ego: oportet te parere.

PHIL. Hei mihi misero! non ergo liberum genuit me pater, 995
sed servum plane.

ULYS. Neutiquam: verum fortissimis parem, quibuscum Troja tibi capienda est, et vi subruenda.

PHIL. Nunquam fiet, ne pati quidem si oporteat me quodcunque est mihi, quamdiu mihi stabit hujus insulæ excelsum 1000
solum.

ULYS. Quid ergo facere paras?

PHIL. Caput hoc meum illico scopulis illisum cruentabo, summa de rupe præcipitem me dans.

ULYS. Comprehendite illum: ne penes eum sit, quod minatur, agere.

PHIL. O manus, qualia patimini, vestro destitutæ arcu, hoc a 1005
viro constrictæ! O qui nihil sanum nec liberale sapis, qua me

- fraude circumvenisti! ut me venatus es, dolis tuis prætendens hunc adolescentem incognitum mihi, te quidem indignum, me
 1010 autem dignissimum, qui nihil noverat, præter mandata exsequi! Nunc vero doloris manifesta signa vultu ostendit, pigetque eum nefarii facti, et malorum quibus me implicuit: sed mens tua improba, per latebras semper prospectans, simplicem illum no-
 1015 lentemque bene erudiit tamen in malis esse callidum. Et nunc me, ô perditæ, colligatum cogitas abducere ab hac ora, in qua me projecisti amicis orbem, desertum, exsulem, inter vivos mortuum. Vah! pereas male: et tibi hoc sæpe impre-
 1020 catus sum: sed frustra: nam nihil mihi jucundum Dii tribuunt. Tu quidem lætus vivis; ego vero misere crucior ob hoc ipsum, quod compluribus in malis vivo miser, irrisus a te, et
 1025 geminis Atridis ducibus, quibus tu ad hæc famularis. Atqui tu quidem dolo captus et necessitate adactus navigasti una cum illis: me vero miserrimum, qui sponte navigaveram septem navium classe, inhonoratum eiecere, ut tu ais; ipsi vero te facti
 1030 auctorem prædicant. Et nunc cur me ducitis? cur me abducitis? qua gratia? qui nullus sum, vobisque jampridem interii. Quis ô Diis invisissime, non sum etiamnum tibi claudus, foetidus? Quis vobis fas erit amplius, si in castra advectus fuero, Diis adolere honores? quis pateris altaria libare? Namque hic erat tibi
 1035 prætextus, ut me classe ejeceres. Male pereatis. Peribitis vero, qui me injuria affecistis, si quæ Deis justitiæ cura est. Est autem, pulchre id novi. Alioquin iter hoc nunquam suscepissetis gratia mea, miseri adeo hominis, nisi vos impulisset stimulus
 1040 quispiam divinus. Sed ô patria terra, quique res hominum inspicitis Dii, ulciscimini, ulciscimini saltem aliquando, simul omnes istos, si quid mei miseremini, qui miserabilem vitam ago: si vero mihi contigerit hos perditos videre, tum me putaverim morbo defunctum.
- 1045 CH. Vehemens hic hospes, Ulysse, vehementemque sermonem edidit, ut qui non cedat malis.
- ULYS. Multa hujus sermoni referre possem, si commodum esset; nunc brevi defungar responso. Nempe ubi hujusmodi
 1050 artibus usus est, talis sum ego: ubi vero judicium fit de justis bonisque viris, magis pium me neminem facile inveneris. Attamen ita me comparo, ubique vincere velle, nisi si tecum certem: itaque nunc tibi cedam lubens. Dimittite ergo illum, neque at-
 1055 tingatis amplius: sinite eum hîc manere. Ne quidem tui indigemus, armis his potiti; quandoquidem nobis adest Teucer, hujus artis callidus, egoque, qui me puto deterius nihilo quam
 1060 tu hæc tractare posse, et dirigere manu. Quid ergo te opus est? Quin vale et Lemnum incole. Nos vero abeamus: et tuum fortasse præmium honorem mihi pepererit, qui tibi destinatus erat.
- PHIL. Hei mihi! quid faciam? tune meis armis ornatus inter Argivos videberis?
- 1065 ULYS. Nihil mihi quidquam ultra responde, ut abeunti jam.
- PHIL. O nate Achillis, nonne ergo amplius me solabitur vocis tuæ alloquium, sed ita silentio abibis?

ULYS. Discede tu, nec illum respice, generosus sis licet, ne nostram fortunam corrumpas.

PHIL. An et a vobis quoque, hospites, ita desertus, jam relin- 1070
quar, nec vos miserebit mei?

CH. Hic adolescens nostræ navis imperium obtinet: quæcun-
que ille loquatur tibi, eadem tibi nos quoque dicimus.

NEOPT. Utique hic me criminabitur mollis esse animi et mi-
sericordia pleni: tamen manete, si ita visum est isti, tantisper, 1075
donec nautica instrumenta componant navitæ, et Diis vota facia-
mus. Forte ille interibi sententiam in melius mutabit nobis.
Nos igitur duo jam abimus: vos autem, simul ac vocabimus, 1080
adeste citi.

PHIL. O cavæ rupis domicilium, calidum idem et frigidum,
te ergo nunquam relicturus eram, ô miser! sed mihi etiam mo- 1085
rienti commodum te præbebis. Hei mihi bis terque! O ærumna-
rum mearum plenissimum infelix antrum, quis erit mihi quoti-
dianus victus? quem demum nanciscar altorem miser? unde- 1090
nam spes aliqua affulgeat mihi? Utinam acutis stridentes clan-
goribus marinæ Harpyiæ sublimem me per æthera abripiant!
non enim amplius durare possum.

CH. Tu quidem ipse tibi calamitatem hanc conscivisti, ô miser- 1095
rime, nec aliunde a potentiore quoquam huic fato implicaris.
Quum enim sapienter tibi consulere posses, sorti meliori pejo- 1100
rem prætulisti.

PHIL. O ter quaterque miserum me, gravissimisque ærumnis
confectum, qui ab omni dehinc hominum consortio segregatus, 1105
solus hic habitans miser peribo, hei, hei! cibo carens prorsus,
nec victum amplius mihi comparans alatis sagittis valida directis 1110
manu: sed me improvisa occultaque dicta fraudulentæ mentis
fefelleret. Utinam illum, qui hæc machinatus est, tanto tem-
pore videam meorum compotem dolorum! 1115

CH. Numen Deorum in hanc te calamitatem invexit, non
dolus mea manu structus. Diras infaustasque tuas exsecrationes 1120
verte in alios. Hoc etenim curæ mihi est, ne benevolentiam ab-
jicias meam.

PHIL. Hei mihi! nunc alicubi cano maris in litore sedens
ridet me, manu quatiens meum miseri altorem arcum, quem 1125
nemo gestavit unquam. O amice arcus, ô amicis extorte mani-
bus, nimirum miseritudinem præ te fers, si qua tibi mens est, 1130
quum videas ærumnosum Herculis successorem te non usurum
posthac; sed mutato domino versuti viri manibus tracteris, tur- 1135
pes cernens fraudes, tristificumque et invisum cernens virum,
turpia ex turpibus edentem infinita, quanta in me machinatus
est mala Ulysses.

CH. Boni quidem viri est, quæ justa sunt, aperte profari, et 1140
quum dixerit alius, non petulanti lingua invidiosum animi dolo-
rem exprimere. Ille vero unus ab omni exercitu constitutus,
hujus consilio usus communem tulit sociis opem. 1145

PHIL. O venatus alitum, indomitarumque sæcla ferarum,
quas hæc alit regio monticolas, si quando e lustris prodibitis, non

- 1150 amplius pavidæ ad me accedite ; non enim manibus habeo pristinum illud telorum auxilium ; ô ego nunc infelix ! sed liber hic locus, præsidio vacuus omni, nec amplius metuendus vobis. Accedite : nunc commodum cædes ulcisci, vicissimque ora vestra saturare carne mea livida : nam vitam relinquam actutum. Unde enim erit mihi victus ? Quis ita aura vescitur, quum nihil quidquam habeat eorum quæ producit altrix terra ?
- CH. Per Deos oro, si revereris hospitem qui ad te accessit, accedito tu quoque ad eum omni cum benevolentia. Hoc saltem scias, fas tibi esse hac lue liberari. Miserabile est enim illam alere, nec qui cum illa confictatur, usu edoceri potest, quo pacto infinitam toleret ærumnam.
- 1170 PHIL. Rursum, ah rursum veterem animo renovas dolorem, ô hospitem, qui unquam huc appulere, optime : cur me enecas ? quid me facis ?
- CH. Quid est quod dixisti ?
- 1175 PHIL. Si speras fore, ut ad invisam Troicam terram me ducas.
- CH. Hoc enim optimum esse intelligo.
- PHIL. Protinam ergo relinquitte me.
- CH. Gratam mihi, gratam rem mandas, quamque lubens exsequar. Eamus, eamus ad navem, quo jussi sumus.
- 1180 PHIL. Ne, per Jovem obsecro dirarum vindicem, ne abeas.
- CH. Moderationem adhibe.
- 1185 PHIL. O hospites, manete, per Deos oro.
- CH. Quid clamas ?
- PHIL. Hei, hei ! O sortem meam acerbam ! perii pro miser ! O pes, pes, quid te faciam posthac in vita miser ? revertimini, quæso, ad me, hospites.
- 1190 CH. Quid facturi diversa sententia præter ea, a quibus te ostendisti—
- PHIL. Venia dignus est, si quis spe desperata pressus dolorum tempestate delira etiam loquatur.
- 1195 CH. Procede ergo, ô miser, ut te jubemus.
- PHIL. Nunquam, nunquam, pro certo hoc habe, ne si me ignifer tonans fulminis radiis ambusturus sit. Pereat Ilium, qui que illud obsident, quotquot sustinuerunt meum pedem procul amovere. At, ô hospites, unum mihi, unum saltem mihi votum concedite.
- CH. Quidnam istud erit ?
- 1205 PHIL. Gladius si quis vobis, aut ascia, telive quid aliud genus, afferte mihi.
- CH. Quodnam tibi inde, quæso, commenturus es subsidium ?
- PHIL. Caput mihi pedemque demetam. Mortem enim, mortem mens demum expetit.
- 1210 CH. Quid ita ?
- PHIL. Patrem quærens meum.
- CH. Ubi terrarum ?
- PHIL. Apud Orcum : non enim amplius hac luce fruitur.

O urbs, ô urbs patria, utinam te intueri mihi detur homini infelici, qui desertis sacris tuis fontibus, invisus Danais auxilio profectus sum, nuncque demum oppido perii! 1215

CH. Equidem jamdudum ad navem meam abiissem tua gratia, nisi prope incedere Ulyssem, unaque Achillis filium ad nos venire cernerem. 1220

ULYS. Nonne dices quo tendis iter, tanto studio tamque celeri gressu viam retrorsum relegens?

NEOPT. Dissoluturus quæ peccavi antehac.

ULYS. Mira prædicas: peccatum vero quodnam est illud? 1225

NEOPT. Quod nempe tibi universoque exercitui morem gerens admisi—

ULYS. Quid fecisti, quod te deceat minus?

NEOPT. Turpibus fallaciis dolisque fortem virum decipiens.

ULYS. Quemnam virum? hei mihi! numquid inceptas novi?

NEOPT. Novi quidem nihil: sed Pœantis filio— 1230

ULYS. Quid rei facturus es? quam me incessit metus!

NEOPT. A quo accepi hunc arcum, rursus—

ULYS. Proh Jupiter! quid dicturus es? Num, quæso, redere cogitas?

NEOPT. Utique: turpiter enim et injuste eum cepi.

ULYS. Per Deos, num istuc cavillans dicis? 1235

NEOPT. Si vera dicere cavillatio est.

ULYS. Quid ais, Achillis fili? quid dixisti obsecro?

NEOPT. Eademne bis terque vis me iterare verba?

ULYS. Omnino ne semel quidem audisse vellem.

NEOPT. Certo scias igitur: rem omnem tenes. 1240

ULYS. Est aliquis, est qui te prohibebit hoc facere.

NEOPT. Quid ais? Quis est, qui me hoc facere prohibebit?

ULYS. Universus Achivorum exercitus, interque hos ego.

NEOPT. Sapiens licet sis, nihil tamen sapienter loqueris.

ULYS. At tu nec loqueris, nec sapienter agere paras. 1245

NEOPT. At si justa sunt quæ ago, sapientibus sunt præstantiora.

ULYS. Et quomodo justum sit, quæ consiliis meis adeptus es, ea restituere?

NEOPT. Turpe quod admisi peccatum, emendare conabor.

ULYS. Nec ista faciens Achivorum exercitum times? 1250

NEOPT. Quum justa faciam, non est ut timorem mihi incutias: neque adeo inducar, ut te, quod jubes, facere sinam.

ULYS. Non ergo cum Trojanis, sed tecum pugnabimus.

NEOPT. Esto, quidquid futurum est.

ULYS. Dextramne vides gladii capulo appositam? 1255

NEOPT. Atqui me quoque idem facientem videbis; nec mora ulla est.

ULYS. Verum te sinam; totique exercitui dicam hæc, quum venero, cui meritas pœnas dabis.

NEOPT. Sapis, eodemque modo si sapere perrexeris, fortasse 1260

ætatem ages absque fletibus. At tu, ô Pœantis fili, Philocteten dico, prodi foras, relicto hoc saxeo tecto.

1265 PHIL. Quis iterum clamor et tumultus oritur meum apud antrum? quid me evocatis? quid vultis hospites? hei mihi! mala hæc res. Num adestis, ut ad priora mea mala majus addatis malum?

NEOPT. Confide, audique verba, quæ afferro.

PHIL. Metuo equidem: namque antea verbis pulchris adductus incidi in malum, tuis persuasus sermonibus.

1270 NEOPT. Nonne ergo licet sententiam mutare?

PHIL. Tam blando sermone utebaris, quum mihi dolo arcum subducebas, palam fidus, clam noxius.

NEOPT. Sed nunc non idem ego: verum ex te audire volo,
1275 ùtrum decretum sit tibi hîc manenti perdurare, an nobiscum navigare?

PHIL. Desine, ne quid amplius dicas. Quæcunque enim dixeris, frustra dicentur.

NEOPT. Siccine est sententia?

PHIL. Sic; firmioremque esse scito, quam dicere queam.

NEOPT. Atqui dictis te meis persuaderi quidem cupiebam:
1280 verum si nihil opportunum loquor, desino.

PHIL. Recte facis; nam nihil non frustra dixeris. Quippe benevolum tibi nunquam animum experieris meum, qui me victu meo dolis intercepto privasti, et postea moniturus me venis,
1285 optimi patris proles inimicissima. Pereatis, Atridæ quidem primum, deinde vero Laërtis filius, et tu!

NEOPT. Ne impreceris ultra, sed manu ex mea accipe hæc arma.

PHIL. Quid dicis? Num rursus tentamur dolis?

NEOPT. Adjuro sancti numen summum Jovis.

1290 PHIL. O qui gratissima mihi dicis, si modo dicis vera!

NEOPT. Res ipsa manifesta erit: age, dextram protende, et tua tibi cape arma.

ULYS. Ego vero veto, Dii sunt testes, Atridarumque et totius exercitus nomine.

1295 PHIL. O fili, cuja vox? Num Ulysssem audivi?

ULYS. Certa res est, et prope quidem me vides, qui te ad Trojæ campos abducam ingratis tuis, velit nolite Achillis filius.

PHIL. At non impune, modo hoc non aberret telum.

1300 NEOPT. Ah! nequaquam; ne, per Deos, dimitte sagittam.

PHIL. Sine meam manum, per Deos obsecro, carissime fili.

NEOPT. Non sinam.

PHIL. Vah! cur virum infestum atque inimicum prohibes me occidere sagittis meis?

NEOPT. At neque mihi honestum est hoc, neque tibi.

1305 PHIL. Verum hoc saltem scito, principes illos Achivorum exercitus, nihil aliud quam vanitatis præcones esse, ignavos ad pugnam, lingua autem feroces.

NEOPT. Esto: tu nunc quidem arcum habes, nec est cur mihi succenseas, aut me crimineris amplius.

PHIL. Fateor. Tu vero, β fili, ostendisti qua sis cretus origine, non Sisypho patre, sed Achille, qui et inter vivos, quamdiu superstes fuit, audiebat optime, nuncque inter mortuos audit. 1310

NEOPT. Gaudeo patremque meum a te laudari, ipsumque me; quæ vero a te consequi cupiam, accipe. Quæ quidem Deorum numine accidunt hominibus calamitates, eas ferre necessè est: quicumque vero sponte accessitis jacent in malis, ut tu facis, hi nec venia digni sunt, nec misericordia. Tu vero efferaris, nec consultorem admittis; et quum quis animo benevolo monet, odisti, hostem et infensum tibi existimans. Nihilominus dicam, Jovem testem advocans; tuque ista scito et in animum inscribito. Enimvero morbo hoc afflictaris divinitus, postquam ad Chryses custodem accessisti, ædituum anguem qui subdiali in fano latet: nullumque levamen gravis hujus morbi scito te unquam adepturum, donec sol hicce hac quidem exorietur, et illac rursus occidet, priusquam ad Trojæ campos sponte tua veneris, Æsculapiique filiorum, qui apud nos sunt, opem expertus, hoc libereris morbo, et Pergama hoc arcu simul et mecum excindas. Quî vero hæc sic esse norim, jam eloquar. Nempe Trojanum cepimus virum, Helenum, vatem eximium, qui clare prædicat hæc ita fieri oportere, prætereaque in fatis esse, ut hac ipsa æstate tota capiatur Troja: sin minus, ultro se occidendum permittit, si hæc mentitus fuerit. Hæc ergo quum scias, concede lubens: quippe pulchra est obventio, si unus inter Græcos præstantissimus judicatus, primum quidem medicas in manus venias, deinde luctifica Troja expugnata, summam gloriam consequaris. 1315 1320 1325 1330 1335 1340 1345

PHIL. O vita odiosa, cur tandem me retines apud superos videntem, nec sinis ad Orcum abire? hei mihi! Quî possim non obtemperare hujus sermonibus, qui me tam benevolo hortatur animo? sed fac me cessisse: qua fronte deinde prodibo in lucem infelix, hoc quum fecero? quis me alloquetur? Vosque, δ qui calamitates meas omnes vidistis, orbes astrorum, quomodo sustinebitis me videre cum Atridis conversantem, qui me perdiderunt? quomodo cum sceleratissimo Laërtæ filio? Non enim me præteritorum dolor adeo mordet, sed quæ ab illis mihi sunt adhuc patienda, prospicere videor. Quibus enim mens semel mala progenuit, ea illos porro quidquid reliquum est mali docet. Teque adeo demiror talibus me suadentem dictis. Haud enim te decet unquam ad Trojam redire; meque etiam, si mens ea foret, prohibere debebas, ne socium me illis adderem, qui contumelia te affererunt, eximio decore paternorum armorum te spoliantes. Itane vero hisce tu auxilium ferre cogitas, meque eodem compellis? Ne, quæso, fili: sed, ut mihi jurasti, duc me domum; et ipse in Scyro manens, sinito perire malos illos male: hacque ratione duplicem a me inibis gratiam, duplicem a patre; nec, malos adjuvando, videberis malorum similis esse indole. 1350 1355 1360 1365 1370

NEOPT. Consentanea quidem dicis: at tamen te velim Deorum fatis, meisque dictis auscultantem amico cum viro hoc ex hac terra navigare. 1375

- PHIL. Num ad Trojæ campos et Atrei inimicissimum filium, hoc misero pede ?
- NEOPT. Utique ad eos qui te atque hunc purulentum pedem liberabunt dolore, sanitatique restituent.
- 1380 PHIL. O facti nefandi suasor, quid dicis, obsecro ?
- NEOPT. Quæ tibi mihi que decori futura video.
- PHIL. Et quum ista dixeris, non te pudet Deorum ?
- NEOPT. Cur enim pudeat, qui utilitatem sectatur ?
- PHIL. Atridarumne, an meam utilitatem hanc dicis ?
- 1385 NEOPT. Tuam scilicet ; quippe qui amicus tuus sum, itidem- que amica est oratio mea.
- PHIL. Quîdum, qui me inimicis prodere cupis ?
- NEOPT. O bone, disce non ferocire rebus in malis.
- PHIL. Perdes me, probe te novi, hisce tuis dictis.
- NEOPT. Haud sane ego : aio vero te illa non intelligere.
- 1390 PHIL. Equidem ab Atridis scio me ejectum fuisse.
- NEOPT. Sed vide, an qui ejecere servabunt denuo.
- PHIL. Nunquam hoc modo, ut volens Trojam conspicer.
- NEOPT. Quid ergo nos faciamus, si te nihil quidquam eorum
- 1395 quæ tibi dico, flectere possit ? Mihi quidem facillimum est verbis parcere, tibi vero vivere, ut vivis nunc, sine salute.
- PHIL. Sine me pati hæc, quæ me oportet pati : quæ vero promisisti mihi dextræ fide data, domum ut me reducas, hæc mihi
- 1400 confice, fili : nec mora sit tibi ulla, nec memineris amplius Trojæ : satis enim mihi deplorata est fletibus.
- NEOPT. Eamus ergo, si videtur.
- PHIL. O generosum locute verbum !
- NEOPT. Nitere nunc obfirmato gressu.
- PHIL. Quantum quidem ego valeo.
- NEOPT. Quî vere criminationem Achivorum effugiam ?
- PHIL. Nihil cura.
- 1405 NEOPT. Quid si regnum populentur meum ?
- PHIL. Ibi præsens ego—
- NEOPT. Quid facies ad præstandam opem ?
- PHIL. Herculeis sagittis—
- NEOPT. Quomodo inquis ?
- PHIL. Eos arcebo a finibus patriæ tuæ.
- NEOPT. Age, amice, si quidem ista, ut dicis, facis, ambula, osculata prius hac terra.
- 1410 HERC. Nondum, priusquam nostros audieris sermones, Pœantis fili : scias autem voceni te Herculis auribus haurire, vultum-
- 1415 que cernere : tua vero gratia huc venio, relicta cœlesti sede, Jovis tibi declaraturus consilia, prohibiturusque iter, quod inire paras. Proinde tu audi mea dicta. Et primum quidem meas tibi dicam
- 1420 fortunas, ut tot exantlatis emensisque laboribus, immortale decus adeptus sum, quod ipse nunc cernis. Et tibi, certo scias, hoc evenire destinatum est, post hos labores ut gloriosa fruaris vita. Postquam ergo cum hoc viro Trojanam ad urbem veneris, pri-
- 1425 mum quidem tetro morbo levaberis, princepsque virtute habitus totius exercitus, Paridem, malorum istorum auctorem, sagittis

meis configes, letoque dabis: tum Trojam vastabis, spoliaque, quæ tibi, ut fortissimo exercitus, eximia dabuntur, tuam domum mittes Pœanti patri, ad patriæ Cætæ subjectos campos. Quæ vero 1430 tu ceperis spolia hoc ab exercitu, sagittarum mearum monumenta ad meum rogum affer. Teque, Achillis fili, hæc moneo: nec enim tu sine isto vales Trojam expugnare, nec iste sine te. Ego vero 1435 Æsculapium, qui te morbo liberet, mittam ad Ilium: iterum enim illud meis sagittis capi fatale est. Hoc autem memineritis, 1440 quum urbem vastabitis, ut pietatem erga Deos colatis; huic enim alia omnia posteriora ducit pater Jupiter. Quippe pietas haud una cum hominibus occidit; sed, seu vivant, seu mortui sint, nunquam perit.

PHIL. O qui vocem optatam mihi misisti, longoque post tem- 1445 pore conspiciendum te dedisti, tuis dictis obsequar.

NEOPT. Huic quoque ego consilio assentior.

HERC. Ne longas ergo nectite moras; urget enim opportu- 1450 num navigandi tempus, surgensque a puppi ventus.

PHIL. Age ergo procedens terram hanc salutabo. Vale, ô tectum, mea custodia, Nymphæque irriguis in pratis degentes, et 1455 fragor vehemens illisorum fluctuum, ubi sæpe meum, pulsante noto, caput maduit in antri recessu; sæpe et vocis mons Hermæus repercussum gemitum remisit mihi, morbi doloribus agitato. 1460 Nunc vos, ô fontes lupinusque potus, relinquimus, relinquimus jam, quod ita fore nunquam antea speravimus. Vale ô Lemni terra mari cincta, meque secundo cursu dimitte incolumem, quo 1465 potens fatum fert, sententiaque amicorum, et omnia domans Deus qui hæc comprobavit.

CH. Abeamus ergo omnes simul, Nymphas marinas precati, 1470 ut reditus servatrices adsint.

DRAMATIS PERSONÆ.

PÆDAGOGUS.

ORESTES.

ELECTRA.

CHORUS VIRGINUM ARGIVARUM.

CHRYSOthemis.

CLYTÆMNESTRA.

ÆGISTHUS.

SOPHOCLES

ELECTRA.

PÆD. O DUCTORIS exercitus olim ad Trojam Agamemnonis fili, nunc coram intueri tibi licet illa, quorum fuisti semper cupidus. Hoc enim vetus illud Argos est, quod desiderare solebas: hic lucus est œstro percitæ Inachî puellæ: porro, mi Orestes, hoc Lyceum forum est lupicidæ Dei; ad lævam inclytum hoc est Junonis templum: quo vero pervenimus, crede te Mycenas opulentas cernere, exitialemque Pelopidarum domum, unde te olim e paterna cæde ereptum, traditumque mihi a germana tua sorore abstuli, et servavi, et educavi huc usque ætatis, paternæ necis ultorem. Nunc igitur, Oresta, tuque hospitem carissime, Pylade, quid facto opus sit ocus deliberandum. Namque jam nobis lucidum solis jubar matutinos excitat alitum cantus claros, nigræque noctis occidere astra. Priusquam igitur hominum quisquam foras egrediatur, conferenda sunt consilia: nam in eo sumus, ubi segnitiae nihil est amplius loci, sed properato opus est.

OR. O famulorum carissime, quam certa mihi indicia exhibes benevoli in nos animi! Quemadmodum enim generosus equus, etsi jam consenuit, in periculo tamen non deficit animo, sed aures arrigit, sic et tu nosque incitas, et ipse inter primos sequeris. Proinde quæ decrevi tibi exponam: tu vero acutis auribus dicta mea hauriens, si quid a re aberro, corrige. Ego enim postquam Delphicum adii oraculum, ut discerem quonam modo pœnas sumerem patris ab occisoribus, hoc mihi responsum edidit Apollo, quod jam audies: *Solum me, nec armorum, nec exercitus instructum apparatu, clam ex insidiis meritam inferre manu necem.* Quoniam igitur tale oraculum audivimus, tu quidem, ubi te inducet temporis opportunitas, has ædes ingressus, fac resciscas quidquid intus agitur, ut cognitis omnibus, certa nobis renunties. Neutiquam enim te senecta adeo immutatum post tam longum tempus agnoscent, aut suspectum habebunt. Sermone autem tali utere, *hospitem te quidem Phocensem esse, missum a Phanteo viro;* namque is summus est illis amicus: nuntia vero, jurejurando fidem dictis adstruens, *cessisse fati Oresten violenta morte, rapido curru delapsum Pythico in certamine.* Hæc summa sit orationis tuæ. Nos vero quum primum patri, uti jussit

Apollo, intulerimus libamina, et tonsas vertice comas tumulto
 imposuerimus, huic revertemur, manibus ferentes æream urnam,
 55 quam scis et ipse in virgultis alicubi nobis abditam, ut fallaci
 sermone deceptis lætum afferamus nuntium, *periisse meum corpus,*
crematum jam et in cineris redactum. Quid enim hoc mihi do-
 60 leat, quando verbis mortuus re ipsa vivam, gloriamque reportabo?
 censeo enim dictum nullum esse male ominatum, quod lucrum
 afferat. Quippe jam sæpius vidi etiam sapientes, mortuos falso
 65 dictos, qui quum domum rediere, magis honorati fuerunt. Ita
 et me confido ex hac fama viventem, ut sidus, obfursurum post-
 hac inimicis meis. At ô patria terra, Diique indigetes, excipite
 me fausto omine reducem, tuque ô paterna domus: venio enim
 70 a Diis impulsus, ut repetendis scelerum pœnis te expiem: neque
 me inhonoratum dimittite ex hac terra; sed efficite, ut avitas
 opes possidens stator fiam domus. Et hæc quidem hactenus.
 Tibi vero jam, senex, curæ sit eunti tuum ut exsequaris munus:
 75 nos vero exhibimus: occasio enim adest, quæ hominum cœptis
 omnibus optima est adjutrix.

EL. Hei mihi miseræ!

PÆD. Et quidem visus sum famularum aliquam suspirantem
 intra ædes audire, ô fili.

80 OR. Num misera est Electra? vis hinc maneamus, et lamenta
 audiamus?

PÆD. Minime. Rebus aliis omnibus posthabitis, Apollinis
 jussa conemur exsequi: hisce præverti decet, patrique inferias
 85 facere: ista enim victoriam nobis conferent, cœptorumque felici-
 cem exitum.

EL. O lux pura, terramque ambiens spatiis æqualibus aër,
 quam multos sensit meos lamentorum lessus, crebrosque adversi
 90 pectoris planctus cruentos, quum nox tenebrosa recessit! At quid
 longis noctibus agam, novit jam invisus torus ærumnosæ domus,
 95 quantopere miserum meum lugeam patrem, quem in barbara terra
 non Mars cruento excepit hospitio; sed mater mea, thalamicque
 consors Ægisthus, ut quercum solent lignarii, ita illius diffidere
 100 caput cruenta securi. Nec quenquam, præter me, horum mise-
 ret, te, ô pater, tam fœda, tamque miserabili nece extincto. At
 105 vero nunquam desinam lugere, acerbosque fletus edere, dum ru-
 tilantia videbo siderum lumina, hancque videbo lucem; sed, ut
 luscinia pullis orbata, ante fores harum paternarum ædium eju-
 110 lans acutos omnibus sonos profundam. O domus Orci et Pro-
 serpinæ, ô terrestris Mercuri, et verenda Imprecatio, vosque ô
 severæ Deorum filiae Erinnyes, quæ injusta nece peremptos respi-
 115 citis, quæ furtivis stupris alienos violantes thalamos, adeste, opem
 ferte, ulcisciminor patris cædem nostri, et mihi meum mittite
 120 fratrem: sola enim amplius sufferre non valeo mœroris ingrave-
 scens onus.

CH. Heu filia, filia audacissimæ Electra matris, quid te semper
 ita maceras, inexpletum lugens illum olim dolosis impiæ matris
 125 artibus captum, sceleratæque proditum manui Agamemnonem?
 Utinam pereat, qui ista patravit, si mihi hæc optare fas est!

EL. Generosæ stirpis soboles, venitis labores meos lenituræ: 130
 novi quidem et intelligo ista, nec eorum quidquam me fugit:
 haud tamen desinam miserum patrem meum lugere. Sed, ô
 benevolentiae omnigenam quæ rependitis gratiam, sinite me de- 135
 speratas spes meas sic deplorare, eheu, eheu, obsecro.

CH. At tamen nec lamentis nec precibus patrem tuum excita-
 bis ex Orci communi palude: sed luctus excedens modum, mœ- 140
 rori concedis ineluctabili, semperque gemens is te perditum. Cur,
 quæso, sortem cupis tam intolerabilem, in qua tamen malorum
 tuorum nulla est solutio?

EL. Non mentis est sanæ, qui miserabili morte extinctorum 145
 parentum obliviscitur. Sed animo meo complacita est avis geme-
 bunda, Jovis nuntia, quæ Ityn, semper Ityn luget. O omnibus 150
 modis miserrima Niobe, te, te equidem pro Dea colo, quæ saxeo
 in sepulcro semper lacrymas.

CH. Atqui, ô filia, haud tibi mortalium soli accidit calamitas,
 quam non æquo toleras animo, ut illi intus tui consanguinei ortu 155
 eodem prognati, nec ita te geris, ut Chrysothemis et Iphianassa,
 occulteque ille juventutem agens et dolens simul, quem felicem 160
 aliquando inclytæ Mycenæ excipient paterno clarum genere, pro-
 pitio Jovis ductu in hanc urbem reversum Orestem.

EL. Quem ego scilicet indesinenter exspectans, sine liberis in- 165
 felix, innupta, perpetim obambulo, lacrymis madens, inexhaustas
 ærumnas ferens: ille vero obliviscitur acceptique a me beneficii,
 mandatorumque quæ ei misi. Quid enim non mihi venit falsi de 170
 eo nuntii? Namque semper quidem cupit: cupiens vero non
 dignatur unquam venire.

CH. Confide mihi, confide, filia: est magnus in cœlo Jupiter,
 qui inspicit et moderatur omnia: cui acerbiorum committens 175
 iram, neque inimicis nimium succenseas, neque tamen non me-
 mineris. Tempus enim facilis est Deus. Nam nec qui nunc pas- 180
 cuis abundantem Crisæam habitat oram filius Agamemnonis
 nunquam reflectet pedem, neque Deus ipse qui apud Acheruntem
 imperat.

EL. Sed mihi jam magna peracta pars vitæ spes irritas fovendi, 185
 neque amplius obfirmare queo, quæ parentibus orbata contabesco,
 quam nullus amicus tuetur; sed tanquam inquilina quæpiam nul-
 lius pretii, vitam dego patris in thalamis, sic quidem sordida 190
 amicta veste; vacuis autem adsisto mensis.

CH. Luctuosa sane fuit illa vox, quæ reditum nuntiavit: lu-
 ctuosa etiam illa patris in thalamo edita, quando æræ securis
 adversus incussus est ictus. Dolus excogitavit, Cupido occidit, 195
 horrenda sævis in animis concepta prius sceleris forma; sive
 Deus, sive mortalium quis erat, qui illud patravit. 200

EL. O omnium quas vidi, longe acerbissima dies! O nox, ô
 cœnæ nefandæ horrenda calamitas, qua pater meus oppressus 205
 fuit, fœde necatus a geminis manibus, quæ vitam quoque meam
 proditam eripere, quæ me funditus perdidere; quibus Jupiter
 magnus Olympius pares calamitates immittat; neque unquam 210
 illis bene sit, qui talia perpetrarunt facinora!

CH. Animum adverte, parce plura loqui. Non cogitas, quali
 215 e statu quales in ærumnas sponte tua incidis indigne? magno
 enim cumulo tute mala tua auges, anxio tuo animo semper
 220 gignens rixas. Atqui cum potentioribus jurgio contendere hæud
 conducibile est.

EL. Eo me compulit malorum atrocitas: scio, nec me meus
 latet impetus animi. Sed, quid enim agam malis obruta? non
 225 temperabo his querelis, licet damnosis mihi, dum vita mihi suppet-
 tet. A quo enim unquam, cara progenies, audire possim dictum
 aliquod conveniens mihi? a quo opportuna cogitante? Mittite,
 230 mittite me consolari. Hic enim luctus nunquam solvetur, nec
 unquam præ dolore cessabo fletus innumeros fundere.

CH. Atqui benevolentia adducta ista dico, ut fida mater tibi
 235 consulens, ne malum malis accumulēs.

EL. At quis modus meæ afflictionis? cedo, quæ honestum
 fuerit mortuorum curam abjicere? ubinam homo est eo ingenio
 240 natus? Neque sim apud tales honorata, neque, si cui nubam for-
 tunato viro, cum eo habitem tranquilla, immemor debiti parenti-
 bus honoris, impetumque cohibens acutorum gemituum. Nam
 245 ille si mortuus jacebit terra insensilis, nec aliud quidquam; hi
 vero si non dabunt pœnas, cædem cæde luentes, peribit pudor,
 250 et omnis simul apud mortales pietas.

CH. Ego equidem, ô filia, tua gratia, meaque simul ipsius
 huc veni: si quid minus recte suadeo, tu vince; tibi enim obse-
 quemur.

EL. Pudet me quidem, ô mulieres, quod ob assiduos fletus vi-
 255 dear vobis nimium impotenti esse animo: verum ignoscite; eo
 enim me adigit necessitas. Nam quæ generosa mulier non itidem
 lugeat, paterna cernens infortunia? quæ ego interdus et noctu
 260 semper magis pullulare quam marcescere video. Cui primum a
 matre quæ me genuit omnia inimicissima contigere: deinde mea
 ipsius in domo cum patris occisoribus conversor, horumque sub
 265 imperio sum, et horum ex arbitrio pendet, accipiamne aliquid an
 caream ego. Porro quales me dies agere putas, quando paterno
 in solio Ægisthum sedere video, quando et video iisdem quibus
 270 ille indutum vestibus, stantemque ad focum Diis fundere liba-
 mina, quorum in conspectu illum trucidavit? Denique quando
 horum video extremam contumeliam; occisorem nobis in lecto
 patris cum perdita matre, matrem si fas est eam appellare, quæ
 275 cum isto cubet. Illius vero adeo vesana confidentia est, ut cum
 piaculari consuescat viro, Deorum vindictam nullam reformidans:
 verum tanquam gaudens patrato scelere, redeunte singulis mensi-
 bus optato illo die, quo olim patrem meum ex insidiis interfecit,
 280 hoc ipso choros celebrat, immolatque hostias Diis servatoribus.
 At ego hæc misera conspicans in tectis ploro, contabesco et me-
 eum tacita lugeo infelices illas epulas, patris dictas nomine.
 285 Neque enim palam lamentari licet quantum volupe est animo.
 Namque hæc verbo tenus generosa mater, alto clamore talibus
 me increpat probris: *O Diis mihi que invisæ, soline tibi mortuus*
 290 *est pater? nullusne alius mortalium in luctu est? Male pereas,*

neque te vel inferi Dei ab his fetibus liberent unquam! his me conviciis incessit. At si quando aliquem audit dicere venturum Oresten, tum furore percita inclamat adstans: *Non tu mihi horum causa es? Nonne tuum hoc est factum, quæ manibus ex meis subductum Oresten alendum alio clam emisisti? sed scito te dignas horum daturam pœnas.* Talia latrat, illamque simul ad ea instigat prope adstans inclytus sponsus, ille prorsus imbellis, mera illa noxa, qui mulieribus stipatus pugnans viris conserit. Ego vero Orestis adventum semper exspectans, his malis finem qui statuatur, misera interibi pereo: dum enim ille semper molitur aliquid, nihil tamen promovens, præsentibusque mihi et futuras spes corrumpit omnes. Talibus ergo in ærumnis neque modeste agere, amicæ, neque pietatem colere facile est; sed qui in malis versatur semper, necesse est prorsus studia ut sectetur consimilia.

CH. Age dic, dum tu ita nobiscum loqueris, estne Ægisthus domi, an foras abiit?

EL. Abiit sane: ne credas, si domi esset, licuisse mihi foras prodire. Nunc vero ruri est.

CH. Confidentius ergo tecum sermones miscebo, siquidem ita factum est.

EL. Ille quidem abest: proinde, si quid vis, sciscitare.

CH. Et primum quidem te rogo, de fratre quid censes: venturusne est, an cunctatur adhuc? hoc scire cupio.

EL. Dicit quidem; sed dictis facta non suppetunt.

CH. Solet enim cunctari qui rem arduam molitur. 320

EL. Atqui ego ipsum nequaquam cunctata servavi.

CH. Bono es animo: generosa est indole, adeoque amicis opem feret.

EL. Ita fore confido: alioqui non tamdiu vixissem.

CH. Ne quid amplius dixeris: nam video ex ædibus tuam sororem patre eodem prognatam et matre eadem, Chrysothemis, inferias ferentem, quales inferis dari solent. 325

CHRYS. Quem tu rursus ante vestibuli fores progressa, ô soror, cies clamorem? nec te longum tempus docere potest, ut ne iræ vesanæ frustra indulgeas? Sane conscia sum ipsa mihi, quam doleam præsentis rerum nostrarum statu; adeo ut, si vires suppeterent mihi, ostenderem quo sim erga illos animo. Nunc vero malis circumventa, subductis velis navigare consultum censeo; nec putare me magnum quid facere, quum ne lædam quidem. Sed et te vellem idem quoque facere; tametsi justum non est te ita agere ut ego suadeo, sed ut ipsa rectum esse judicas; tamen si libera debeo vivere, dominantibus omnino parendum est. 330

EL. Atqui indignum est te eo prognatam patre, cujus filia es, illius esse oblitam, matris autem curam habere. Omnia enim tua ista dicta, quibus me communes, tibi ab illa suggesta sunt, nec quidquam ex te ipsa dicis. Sin autem, elige horum alterutrum, vel ut desipere credaris, vel recte sapiens amicos deserere: quæ modo aiebas, te, si suppeterent vires, tuum erga illos odium ostensuram esse; mihi vero, quum omnia experiar ut patrem ulciscar, nec te sociam addis, etiamque ne quid inceptem dehor-

- taris. Nonne sic præter alia mala, timiditatis etiam in crimen incurris? alioquin doce me, vel ipsa disce ex me, quidnam lucri factura sim, si horum luctuum desinam. Nonne vivo? male quidem, haud nescio; ita tamen, ut sufficiat mihi. At illis molesta sum, ita ut exinde mortuo patri honorem tribuam, si qua horum apud inferos gratia est. Tu vero, quæ odisse ais, verbis quidem odisti; re autem ipsa cum patris occisoribus facis. At ego nunquam, ne quidem si mihi quis præmia tua illa afferret, quibus nunc delectaris, his me subderem: tibi vero lauta apponatur mensa, victusque abunde affluat. Enimvero solum hoc me sustentet, quod illis molesta sim; tuos autem honores nequam consequi cupio. Nec cuperes etiam tu, si sana esses mente. Nunc autem quum tibi liceat patris omnium optimi filiam dici, matris filia dicitur; ita enim quamplurimis videberis mala, quæ mortuum patrem et amicos prodis tuos.
- 370 CH. Ne quid iracundius, per Deos obsecro: nam dictis utriusque fructus inest, si tu quidem discas istius uti recte, et hæc rursus tuis.
- CHRYS. Dudum equidem, ô mulieres, assueta sum istiusmodi hujus dictis: et ne meminissem quidem unquam, nisi maximum malum ei imminere audissem, quod eam perpetuis his reprimet a luctibus.
- EL. Age ergo, expedi quid sit hoc tam grave malum: nam si mihi majus quid hisce dixeris, haud amplius obloquor.
- CHRYS. Atqui quodcumque hujus rei novi, id omne enarrabo tibi. Decreverunt enim te, nisi horum lamentorum desinas, eo ablegare, ubi nunquam amplius solis jubar adspicies: viva autem in tenebroso specu procul ab hac urbe convicia fundes. Quamobrem adverte animum; nec unquam posthac malo accepto culpam in me conferas: nunc enim tempori sanum consilium capere potes.
- 385 EL. Istane, quæso, serio destinant in me facere?
- CHRYS. Maxime, simul ac Ægisthus domum redierit.
- EL. Utinam hac quidem gratia redeat ocuis!
- CHRYS. Quid tibi, ô misera, ultro imprecaris?
- EL. Illum venire, si quid horum facere cogitat.
- 390 CHRYS. Eequid mali ut patiaris? Satin' sana es?
- EL. Ut a vobis aufugiam quam longissime.
- CHRYS. Vitæ autem præsentis non tibi subit cogitatio?
- EL. Pulchra scilicet vita mea est: mirum ni eam tueri velim.
- CHRYS. At pulchra esset, si tu recte sapere nosses.
- 395 EL. Ne me doceas amicis esse perfidam.
- CHRYS. Ego vero id non doceo, sed dominantibus ut morem geras.
- EL. Tu hujusmodi dictis assentare: meum haud narras ingenium.
- CHRYS. Atqui pulchrum est tamen, non cadere præ temeritate.
- EL. Cademus, si sic oportet, patrem vindicantes.
- 400 CHRYS. At horum, sat scio, pater ipse nobis dat veniam.

EL. Ignavorum est hujusmodi dicta probare.

CHRYS. Tu vero non auscultabis neque consenties mihi?

EL. Minime sane: ne sim adeo mentis inops.

CHRYS. Pergam igitur eo quo iter institui.

EL. Quorsum autem vadis? cui fers ista sacra? 405

CHRYS. Mater me mittit, ut patris ad tumulum inferias feram.

EL. Quid ais? An mortalium invisissimo?

CHRYS. Quem ipsa occidit. Hoc enim vis dicere.

EL. Quonam ab amico persuasa? cui hoc placuit?

CHRYS. Ex pavore quodam nocturno, ut mihi videtur. 410

EL. O Dii patrii, adeste nunc, quæso, maxime.

CHRYS. Numquid fiducia tibi affert hic pavor?

EL. Si mihi insomnium narraveris, tum tibi illud dicam.

CHRYS. Sed paulum est quod hac de re dicere possim.

EL. Istud dic saltem: sane dicta paucula sæpe jam prostraverunt, vel erexerunt homines. 415

CHRYS. Fertur illum vidisse patrem tuum ac meum rursus in auras emersum: deinde illum in domo versantem cepisse sceptrum, quod gestabat olim ipse, nunc autem gerit Ægisthus, illudque in terram defixisse, atque ex eo in altum succrevisse germinantem ramum, quo obumbrata fuerit tota Mycenarum terra. Hæc sic exponi audivi a quodam qui præsens adfuit, quum illa Soli somnium narraret. Plura vero his non novi, nisi quod eo me illa misit ob conceptum ex hoc insomnio timorem. Per ego te patrios Deos obsecro igitur, ut mihi auscultes, neque per imprudentiam pessum eas. Nam si me nunc repelles, postea malo coacta me revocabis. 430

EL. At, ô cara, horum quidem, quæ portas manibus, tumulo admoveris nihil. Non enim tibi fas nec pium, a muliere adeo inimica inferias offerre patri, aut libamina fundere: sed vel projice ventis, vel alte effossa in terra conde, unde nunquam ad tumulum patris horum accedat quidquam: at donec moriatur, thesaurus ei iste sub terra adservetur. Omnino enim, nisi hæc audacissima mulier omnium nata foret, nunquam invisos hosce inferiarum honores illius, quem ipsa occidit, tumulo destinasset. Enimvero perpende, an tibi ipse videatur tumulo conditus mortuus munera hæc libenter accepturus ab ipsa a qua indignis modis occisus; extremis membris, ut hostis, truncatus est, quæque purificationis vice maculas abstersit illius capite. Num censes his quæ fers cædem illi expiari posse? Nequaquam fieri potest. Proinde hæc quidem omitte; tu vero præcide capitis extremos cincinnos tui, neique miseræ, illique da, parva hæc quidem, qualia tamen habeo, supplices has comas, et cingulum meum nulla expolitum arte. Pronis autem supplex genibus ora, ut propitius ex inferis veniat, opem nobis contra hostes laturus; utque filius Orestes validiore manu hostes adortus, vivus ipse jacentes conculcet pede; quo ipsius tumulum posthac ditioribus quam nunc manibus ornemus donis. Puto equidem, puto aliquid jam ipsum agitare animo, adeoque illi immisisse horrenda 460

hæc visu insomnia. Verum, soror, hisce subservi, quæ tibi que et mihi cedunt vindictæ, ut et mortalium omnium carissimo, qui apud inferos est, communi patri.

465 CH. Pie virgo loquitur: proinde, si sapis, ô cara, illi obtemperabis.

CHRY. Faciam, ut jubet: nam de re justa haud consentaneum est duos contendere, sed maturare factum. Hæc autem quum aggredior, per Deos quæso, amicæ, silentium mihi præstate; namque si hæc mater mea resciverit, haud sine magno meo malo credo istuc inceptum me ausuram esse.

CH. Nisi ego vates sum stulta, atque sana destituta mente, 475 veniet Justitia sui prænuntia, justum afferens manibus robur: pœnas repetet, ô filia, quamprimum. Modo subit mihi ea fiducia, 480 postquam audivi gratum de insomnia nuntium. Haud enim immemor est genitor tuus, Græcorum rex, neque vetus illa ferro 485 cusa anceps bipennis, quæ illum occidit fœdissimis cum contumeliis. 490 Multipes veniet et multimanus horrendis abdita latebris æripes Erinnys. Scelstarum enim et cæde pollutarum 495 nuptiarum ambitio eos incessit, quos conjungi nefas erat. Idcirco confido istud quod nobis obtigit portentum nullo, nullo pacto innoxium fore sceleris auctoribus et sociis. Profecto mortalibus 500 divinatio nulla est in diris insomniis nec in oraculis, nisi hoc nocturnum spectrum bene nobis cesserit. O laboriosa aurigatio 505 quondam Pelopis, quam luctuosa exstitisti huic terræ! ex quo enim in mare præceps datus Myrtilus interiit, aureis e curribus 510 diram per contumeliam magno impete ejectus, nulla unquam 515 destitit ab hac domo ærumnosa calamitas.

CLYT. Soluta, ut videris, evagaris rursus: non enim adest 520 Ægisthus, qui te cohibere solet, ne foras prodiens infames cognatos tuos: nunc vero, quia ille abest, nihil revereris me. Et sane multa ad multos dixisti de me, ut petulans sim, et præter fas et æquum prior te tuosque contumeliis adoriar. Atqui haud equidem proclivi sum ad contumeliam ingenio: male autem tibi 525 dico, male audiens abs te sæpius: scilicet patrem tuum, nullus enim tibi alius est jurgiorum prætextus, a me occisum fuisse: a me quidem; pulchre id scio; nec cur negem ulla causa est: namque illum Justitia sustulit, haud ego sola, cui decebat te opitulari, si sana mente fuisses: quandoquidem pater ille tuus, quem lugere non desinis, germanam tuam sororem solus Græcorum ausus est immolare Diis, tametsi parem ille non sustinuit laborem gignendo, sicut ego parturiendo. Sed esto: tu vero 535 me doce cujus gratia illam mactavit. Argivorumne dices? At nullum erat illis jus meam occidendi. Sed propter fratrem, credo, Menelaum? occisis meis, nonne debuit ob hæc mihi 540 pœnas dare? non ipsi Menelao liberi erant gemini, quos potius quam meam mori consentaneum erat, patre et matre genitos, quorum causa suscepta erat illa expeditio? Orcumne major 545 incesserat cupido meos, quam illius, liberos devorandi? an perditissimo patri exstinctus erat amor erga liberos ex me susceptos, et vigeat erga liberos Menelai? Non hæc inconsulti ac male-

voli sunt patris? sic censeo quidem, etiamsi aliter tu sentis: idem quoque diceret mortua filia, si posset loqui. Quocirca me sane eorum quæ feci haud piget: tu vero, si minus recte sapere 550 tibi videor, ut fas et æquum est, me reprehende.

EL. Nunc quidem haud dices, te amaris dictis a me provocatam ista mihi regessisse: sed si veniam concedes mihi, et pro mortuo simulque pro sorore, ut par est, tibi respondebo. 555

CLYT. Age, permitto: verum si me semper simili verborum exordio affata fuisses, neququam fuisses auditu molesta.

EL. Ergo tibi dico. Patrem ais te occidisse; quo quid turpius dici unquam potest, seu jure id feceris, sive injuria? Dicam 560 vero tibi, nullo te jure occidisse; sed eo te induxit suusus improbi viri, quicum nunc habitas. Interroga autem venatricem Dianam, cujus delicti pœnas reposita classem adversis flatibus detinuit in Aulide: vel tibi dicam ego; ex illa enim sciscitari 565 non fas est. Pater meus olim, ut ego accepi, quum in Dianæ luco luderet, excitatum cervum distinctum maculis, cornibusque insignem, cursu assecutus est, cujus in cæde se efferens superbum nescio quid emisit verbum: et inde irata Latoa virgo detinuit Achivos, ut pater mulctæ loco pro fera suam ipsius mactaret filiam. Hoc illa mactata est modo: non enim alio pacto expediri poterat exercitus vel domum, vel ad Ilium. Quapropter conatus 575 multa, et reluctatus, ægre tandem illam immolavit, non ut Menelai iniret gratiam. Si vero, dicam enim etiam quod e re tua sit, fratris juvandi studio hoc fecit, ideone interfici eum oportuit a te? Qua lege? Vide, si legem hanc statuas hominibus, ne 580 tibi ipsi damnum arcessas et pœnitentiam. Si enim alium pro alio trucidabimus, tu ipsa prima morieris, siquidem merita consequaris præmia: sed vide ne falsam causam prætexas. Doce 585 me enim, nisi grave est, qua nunc gratia quæ factu sunt longe turpissima facis, quippe quæ viro abominando consuescis, cujus ope patrem meum olim enecasti, et procreandis liberis das operam, priores vero legitimos, et ex legitimis natos ejicis. Quis 590 talia approbare possim? An etiam hoc dices, te istoc pacto filiæ mortem ulcisci? turpe sane id, etiamsi dixeris. Non enim honestum est inimicis nubere, filiæ causa. Sed ne quidem monere 595 te licet, quæ statim clamas matrem me conviciis exagitare. Atqui dominam te haud minus quam matrem habeo, quæ vitam dego ærumnosam perpetuis in malis, quibus me vexas, tuque 600 contubernalisque tuus. At ille alius, qui vix manum tuam effugit, miser Orestes, infelicem terit vitam, quem sæpe me tibi educare occisorem criminata es: et hoc quidem si potuissem, fecissem sane, id certo scias. Quocirca prædica me apud omnes improbam esse, vel maledicam, vel, si mavis, plenam impudentiæ; si enim his vitiis sum obnoxia, haud multum ab indole tua degener, non ero tibi dedecori.

CH. Spirantem iras video; at video neminem, cui curæ sit 610 perpendere jure ne illa an injuria irascatur.

CLYT. Quid ego nam vero res istius curem, quæ contumeliosis adeo verbis parentem incessit, idque jam eo provecta æta-

615 tis? An tibi non videtur omni projecto pudore quodvis ausura facinus?

EL. Et nunc quidem, ne nescias, horum me pudet, etsi tibi secus videtur: intelligoque quam ætati meæ incongrua sint, quamque me parum deceant, quæ facio: sed tuum erga me
620 odium, tuaque facta eo me adigunt ingratiis meis: a turpibus enim turpia docentur.

CLYT. O bestia impudens, an ego te, et mea dicta, et facta mea maledicere cogunt?

625 EL. Tu ipsa maledicis, non ego: quippe tu patras facta; facta autem facile verba inveniunt.

CLYT. Ita me sospitet Diana, ut pœnas hujus audaciæ dabis, simul ac Ægisthus domum redierit.

EL. Viden? nunc ira incenderis, postquam mihi permisisti dicere quæ vellem, nec potis es audire.

630 CLYT. Non ergo male ominatis, parcens clamoribus sines me tranquille Diis sacra facere, quoniam semel tibi permisi omnia loqui?

EL. Sino, jubeo, sacrifica, neque posthac os meum incusa; nihil enim ultra loquar.

635 CLYT. Affer jam tu, quæ ades famula, omnigenum fructuum libamina, quo vota huic Deo fundam discutiendis terroribus, quibus nunc agitor. Audi jam, Apollo Tutelaris, secretam meam præcem: non enim inter amicos sermo est, neque omnia

640 palam revelare convenit, prope hac adstante mihi; ne odio concitata, petulanti cum clamore per totam urbem inanes disseminet rumores: sed sic accipe, ut occultis verbis tibi dicam. Nempe

645 hac nocte oblata ancipitis insomnii spectra, hæc mihi, Lycee Rex, si fausta quidem visa sunt, fac rata; sin adversa, inimicis ea transmittite retro: et ne, si qui struunt insidias, ut me præsentibus

650 opibus evertant, id fieri sinas: sed sic me semper incolumem colentem vitam, Atridarum domum sceptraque hæc regere concede, prosperaque fortuna utentem amicorum frui consuetudine, quibuscum nunc conversor, liberorumque, qui mihi non volunt

655 male, nec odio molesti sunt. Hæc, ô Lycee Apollo, propitius audiens, da nobis omnibus, quemadmodum exposcimus. Cetera vero omnia, etiam me tacente, existimo te, qui Divus es, pulchre nosse. Jove enim prægnatos consentaneum est omnia videre.

660 PÆD. Mulieres hospites, quæ certo sciam, an hæc sit regis Ægisthi domus?

CH. Hæc est, ô hospes; ipse coniecisti probe.

PÆD. An etiam recte conjicio hanc esse illius uxorem? Nam reginæ similis est.

665 CH. Maxime: hæc ipsa tibi adest.

PÆD. Salve ô regina: tibi et Ægistho ferens advenio jucundum nuntium a viro amico.

CLYT. Amplector dictum: discere autem a te primum cupio, quis te misit hominum.

670 PÆD. Vir Phanoteus ex Phocide, rem magni momenti significans.

CLYT. Quidnam, hospes? dic: missus enim ab amico, amica, sat scio, dicturus es verba.

PÆD. Mortuus est Orestes: rem in pauca confero.

EL. Heu me miseram! perii hodie.

CLYT. Quid ais, quid ais, hospes? ne hanc audi. 675

PÆD. Periisse Orestem dico nunc, ut et prius.

EL. Occidi misera penitus: amplius jam nulla sum.

CLYT. Tu rem tuam age: tu vero, hospes, verum dic mihi, quo periit modo.

PÆD. Atqui hac gratia missus sum, remque tibi omnem 680 enarrabo. Quum enim ille venisset ad nobilissimum Græciæ conventum, Delphicos propter ludos, simul ac audivit clara præconis voce cursum indici, quo primum contenditur solet, ingressus est 685 splendidus, omnibusque qui aderant admirandus: emenso autem tanta celeritate stadio, ut inter carceres et metam vix aliquid spatii esse videretur, egressus est, summum victoriæ decus auferens: atque ut multa paucis complectar, non alius viri talia novi facta, nec tale robur. Unum autem scito: quorumcumque 690 enim certaminum a ludorum arbitris indicta fuere pro more quinquertia, horum omnium victor maximo plausu renuntiatus est, beatus ab omnibus prædicatus, Argivus quidem proclamatus, nomine autem Orestes, Agamemnonis filius, illius qui inclytum 695 olim Græciæ congregavit exercitum. Et hæc quidem ita sunt: si vero Deus quis præpediat, ne præstans quidem robore effugere possit. Ille enim postero die, quum oriente sole committendum esset velox equestre certamen, ingressus est cum multis 700 aurigis. Unus erat Achivus, unus e Sparta, duo Libyes docti quadrijuges currus regere, quintus ipse Thessalos ducens equos, sextus ex Ætolia cum flavis equis, septimus vir Magnesius, octavus 705 albis cum equis Ænian genere, nonus ab Athenis divinitus conditis, denique Bœotius, decem curruum complens numerum. Stantes autem, ubi unicuique delecti ludorum præsidēs ductis 710 sortibus locum assignaverant, quoque collocarant ordine, simul ac tuba signum dedit, eruperunt, increpitantes equos, habenasque quassantes manibus; totum completum erat stadium strepitu crepantium curruum, pulvis in altum glomerabatur; una 715 omnes inter se commisti, stimulis haud parcebant, ut alter alterius rotas frementesque equos præverteret: namque conferti equi alii aliorum aurigarum in terga rotarumque orbitas spumam fervidosque fundebant flatus. Ille autem sub ultimam metam jam 720 currum agens, propius propiusque admovebat modiolum rotæ, funalique ad dextram equo habenas laxans, sinistram cohibebat. Et hac quidem tenus recti omnes steterunt currus: deinde vero 725 Ænians viri contumaces durique oris equi currum vi auferunt, et ex adverso, quum sextus jam septimusque conficeretur cursus, frontes impingunt Libyssis quadrigis: atque inde uno ex malo alius alium confringit et superincidit: totus vero repletus est curulibus naufragiis Crisæus campus. Quod ubi conspexit 730 Atheniensis callidus auriga, extra orbitam deflectit, et frena inhibet, dum prætervehitur equestrem procellam in medio æstuan-

- 735 tem. Interea Orestes postremus omnium ultimo loco equos agebat, in fine certam spem victoriæ ponens: qui simul ac vidit Atheniensem illum solum relictum, velocium equorum auribus incutiens acutum flagelli sonum, insequitur: et æquatis jugis
 740 ambo ferebantur, modo hic, modo ille equorum capitibus antevertens alterius quadrigam. Et reliquos quidem omnes cursus tuto exegerat infelix Orestes stans recto in curru: deinde remittens habenas flectentis sinistrorsum equi, imprudens in metam extimam
 745 impingit, fractoque rotæ modiolo, e curru volvitur, implicaturque loris: illo autem in terram prolapso, dissipati sunt equi medium per stadium. Cætus ut vidit illum excussum curru, deploravit claris lamentis adolescentis vicem, quibus rebus gestis, quæ sortiretur mala, raptatus modo per solum, modo cælum versus crura protendens, donec ipsum aurigæ, vix tandem cohibito equorum cursu, solverunt cruore fœdatum adeo, amicorum ut nemo
 755 miserabile videns corpus unquam agnosceret. Et ipsum rogo impositum cremarunt illico, parvaque in urna permagni corporis miserabilem cinerem Phocenses delecti viri huc afferunt, ut patria
 760 in terra tumuletur. Ista sunt quæ dicenda habui, relatu quidem tristia, spectantibus vero, quotquot spectavimus, gravissima omnium quæ unquam vidi mala.
 765 : CH. Heu heu! totum ergo priscorum dominorum radicitus, ut videtur, interiit genus.

CLYT. O Jupiter! quæ ista accipiam? feliciane dicam, an atrociam quidem, lucrosa tamen? triste vero est, quod vitam conservo meis ipsius malis.

PÆD. Quid ita, mulier, audito hoc casu, angeris animo?

- 770 CLYT. Peperisse magnam vim habet: mater enim ne quidem injuria affecta prolem suam odisse potest.

PÆD. Frustra igitur, ut videtur, huc venimus.

- CLYT. Minime quidem frustra: quomodo enim frustra dixeris? siquidem ades certa mihi afferens de illius morte indicia, qui ex me prognatus, ab uberibus meis et educatione mea se segregans, exsul peregrinam vitam egit: neque me, postquam ex hac terra abiit, unquam vidit: accusansque me paternæ cædis, atrociam interminatus est, ita ut nec noctu nec interdium dulcem somnum ceperim: sed nullum tempus sperare poteram, quod imminentis necis metu vacuum esset. Nunc vero, (hac enim die liberor periculo, nihil ut timeam posthac ab ista illoque: ista enim
 775 acerbior erat pestis, una mecum habitans, meum exhauriens semper animæ merum sanguinem), nunc tranquillam, saltem quod ad istius attinet minas, vitam transigemus.

- EL. Hei mihi miseræ! nunc enim adest, cur deplorem, Oresta, tuam vicem, quando in cinerem redactus, contumeliis insuper ab hac matre afficeris. Num sic bene agitur?

CLYT. Haud sane tecum; sed cum illo, ut habet, bene actum est.

EL. Audi ultrix Nemesis illius qui modo interiit.

CLYT. Audiit quos oportuit, eorumque vota rata fecit pulchre.

EL. Insulta; nunc enim felix es.

- CLYT. Non ergo Orestes et tu felicitatem hanc delebitis. 795
 EL. Nos ipsi deleti sumus, nedum te possimus delere.
 CLYT. Multa dignus esses, hospes, ferre præmia, si hujus
 petulantes clamores compescuisses.
 PÆD. Abibo igitur, siquidem hæc recte habent.
 CLYT. Non facies: neque enim hoc me dignum esset, neque 800
 illo qui te misit hospite: sed ingredi, istam vero foris clamare
 sine suasque ipsius et amicorum miserias.
 EL. Num vobis ut dolens et mæsta graviter lacrymare et la- 805
 mentari impia videtur filium miserabili extinctum leto? sed irri-
 dens intro se abripuit. O me miseram! Oresta carissime, ut me
 tua perdidisti morte! Avulsisti enim ex animo meo quidquid mihi 810
 reliquum erat spei, fore ut vivus venires aliquando ultor patris
 meique miseræ. Nunc vero quo me convertam? sola enim sum,
 teque orba et patre. Sane oportet me servire denuo inter inimi-
 cissimos hominum, patris mei occisores. An tolerabilis hæc mea 815
 fortuna est? Equidem vero nequaquam cum illis posthac his in
 ædibus habitabo: sed hîc ante ostium prostrata, amicis destituta,
 contabescam. Quod si cui eorum qui intus sunt ægre erit, occi- 820
 dat licet: gratum enim erit mihi, si moriar: dolor autem, si
 vivam: quippe nulla mihi vitæ cupido est. Ubi tandem sunt
 Jovis fulmina, aut ubi lucidus Sol, si hæc intuentes iram tran- 825
 quilli comprimunt? he, he, heu, heu!
 CH. Filia, quid lacrymas?
 EL. Heu!
 CH. Ne quid gravius dicas. 830
 EL. Enecas.
 CH. Quidum?
 EL. Si de iis qui manifeste ad Orcum abierunt spem importuna
 suggeres, in me dolore jam tabidam, magis insultabis. 835
 CH. Novi enim regem Amphiaræum auro nexis mulierum reti-
 bus obrutum; qui nunc tamen sub terra—
 EL. He, he, neu! 840
 CH. Immortalis imperat.
 EL. Heu!
 CH. Luctuosa sane ista sunt. Perditissima enim mulier—
 EL. Sceleris pœnas dedit.
 CH. Planissime. 845
 EL. Scio, scio: exortus est enim aliquis, cui curæ fuit cædem
 ulcisci: mihi vero nemo superest amplius: quem enim habebam
 vindicem, is evanuit fato abreptus.
 CH. Omnium es infelicissima.
 EL. Et ego hoc satis superque scio in hac colluvie et diutur- 850
 nitate multorum gravissimorum maximeque odiosorum dolo-
 rum.
 CH. Justas esse scimus tuas querelas.
 EL. Ne me ergo, ne me amplius soleris, ubi nulla— 855
 CH. Quid ais?
 EL. Spes superest auxilii a nobili germano.
 CH. Hominibus omnibus fato destinatum est mori. 860

- EL. An etiam in celeripedum equorum certaminibus, ut misero illi contigit, implicari loris?
- CH. Improvisa calamitas.
- 865 EL. Quippini? si peregrina in terra sine meis manibus—
- CH. Papæ!
- 870 EL. Conditus est urna, neque sepulcri, neque lamentorum a nobis honorem sortitus.
- CHRYS. Præ gaudio ad te, ô carissima, propero, omisso decoro, ut citius veniam: læta enim affero, requiemque malorum, quibus gravabaris et ingemiscebas antea.
- 875 EL. Unde autem invenias tu meorum malorum levamen, quibus medelam nullam videre licet?
- CHRYS. Adest nobis Orestes, certum hoc scias te ex me audire, ita manifestus, ut me nunc intueris.
- 880 EL. Num insanis, ô misera, et tuis ipsius malis, meisque irrides?
- CHRYS. Patrios penates* adjuro, haud sane joco ista dico, sed vere affirmo illum adesse.
- EL. Hei mihi miseræ! Et quonam ex homine nuntium hunc audiisti, cujus fidei tam facile credis?
- 885 CHRYS. Equidem ex me ipsa, non ex alio, certa signa quum viderim, huic rei habeo fidem.
- EL. Quodnam, misera, conspicata argumentum, quidnam, quæso, intuita incaluisti tam flagranti atque insanabili lætitia?
- 890 CHRYS. Per Deos ergo audi, ut, re cognita, deinde vel sapere me, vel desipere dicas.
- EL. Fare ergo, siquidem id tibi volupe est.
- CHRYS. Atque ædepol tibi omnia dicam quæcunque vidi. Nam
- 895 simul ac veni patris ad vetus bustum, conspicio tumulo ex summo recens fusos lactis latices, et ornatum undique sepulcrum patriæ omni florum genere: quod quum video, admirans circumspicio, ne quis se mihi homo obviam offerat. Ubi vero in tranquillo
- 900 omnem vidi locum, tumulum accessi propius, et summo in busto conspicio recens desectas comas; simulque ut adspexi misera, perculit animum illico familiaris facies, tanquam si hominum omnium
- 905 carissimi Orestæ hoc viderem indicium: et manibus tollens, vocem quidem compressi, lacrymis autem præ gaudio rigavi ora. Nuncque ut prius perinde mihi compertum est a nemine hæc munera quam ab illo oblata esse: cui enim hoc præterquam mihi
- 910 vel tibi convenit? atqui non tuli ego has inferias; satis hoc certo scio; neque adeo tu: qui enim potuisses? cui quidem vel Diis supplicatum exire ex hac domo non licet impune. Sed neque matri talia facere in mentem venire solet, nec, si fecisset, hoc
- 915 nos fugeret. Verum sunt Orestæ hi procul dubio honores. Age, ô cara, confide: non sane eadem semper iidem fortuna utuntur: nobis quidem antea adversa erat: sed forte hæc dies multorum erit bonorum auspiciam.
- 920 EL. O dementiam! ut me jam pridem miseret tui!
- CHRYS. Quid est? an quæ dico non grata sunt tibi?
- EL. Nescis quo terrarum, nec quo cogitationum ferare.

CHRYS. Quis vero nesciam, quæ vidi egomet clare?

EL. Mortuus est, ô misera; et ab illo tibi sperata salus periit: 925
ne amplius ad illum respicias.

CHRYS. Hei mihi miseræ! ex quo hæc audisti mortalium?

EL. A quodam qui aderat, quum periret ille.

CHRYS. Ubinam is est? Profecto subit hæc mirari.

EL. Intus, jucundus, neque matri molestus.

CHRYS. Hei mihi miseræ! cujusnam ergo hominum erant 930
multæ illæ ad patris tumulum inferiæ?

EL. Opinor equidem maxime ab ignoto aliquo apposita fuisse
ista mortui Orestæ monumenta.

CHRYS. O me infelicem, quæ gaudio concita lætum huc fe- 935
rens nuntium properabam, ignara scilicet, qua essem in calami-
tate! Nunc vero, ubi veni, prioresque, aliasque insuper reperio
miserias.

EL. Ita hæc se tibi habent. Si vero mihi auscultabis, præ-
sentis mali onere nos levabis.

CHRYS. Num, quæso, mortuos resuscitabo? 940

EL. Non istuc est quod dixi: haud enim demens sum adeo.

CHRYS. Quid igitur jubes, quod ego præstare valeam?

EL. Ut quod monebo audeas exsequi.

CHRYS. Atqui, siquidem ex usu erit, non detrectabo.

EL. Vide; sine labore nihil prospere cedit. 945

CHRYS. Video; conferam quidquid potero.

EL. Nunc igitur audi, quo pacto rem conficere decreverim.
Tu quidem ipsa scis amicorum auxilium ut nobis nullum sit;
sed Orcus eos abripiens nos orbavit, solæque relictæ sumus. Ego 950
equidem quamdiu fratrem in medio esse audivi florentem ætate,
spem habui, venturum eum aliquando paternæ cædis ultorem:
nunc vero, quando non est amplius, ad te respicio, ut qui pro- 955
pria manu patri necem intulit, hunc mecum ne dubites occidere;
nihil enim exinde me tibi reticere fas est. Quousque enim con-
quiesces? quam spem respectas adhuc firmam? cui adest qui- 960
dem copia lugendi, paternis opibus dejectæ, adest et mærendi
copia, quippe quæ tamdiu consenescis expers nuptiarum: nec
sane speres te cuiquam nupturam aliquando: haud enim adeo
vir inops est consilii Ægisthus, ut luculento cum suo damno 965
tuam unquam vel meam succrescere sinat sobolem. Verum
si consiliis meis obsecuta fueris, primum quidem pietatis laudem
a mortuo patre, simulque a fratre reportabis: deinde autem, 970
ut libera nata es, ita libera in posterum diceris, et nuptias te
dignas nanciscere; solet enim unusquisque ad honesta respicere.
Famæ vero non vides quantam celebritatem tibi et mihi con-
ciliatura sis, si parueris mihi? Quis enim vel civis vel hospes 975
conspicatus olim nos non prosequetur talibus laudibus? Videte
has duas sorores, amici, quæ paternam donum conservarunt, quæ 980
vitæ haud parcentes suæ, inimicis olim summis opibus pollentibus
mortem obtulere: has amare decet, has decet omnes venerari, has
in Deorum festis inque civium conventibus honorare omnes decet,
propter virilem virtutem. Talia de nobis quilibet homo dicet, ut 985

dum vivamus, postque mortem etiam, nostra nunquam deficiat gloria. At, ô cara, obtempera, patri fer auxilium, adjuva fratrem, libera ex malis me, libera te ipsam quoque, hoc expendens, quam TURPE GENEROSIS VIVERE TURPITER.

- 990 CH. In talibus rebus prudentia et dicenti et audienti utilis est.
- CHRYS. Immo antequam locuta esset, ô mulierês, si mens illi non læva fuisset, prudentiæ rationem habuisset, quam ab illa prorsus abjici videtis. Quo enim, quæso, respiciens ei ipsa ad tam audax facinus accingere, et me subsidio advocas? Nonne vides? mulier quidem, non vir, es: adversariis autem longe es inferior viribus; quorum quidem fortuna in dies felicior, nostra autem minor fit, et ad nihil redit. Quis igitur talem virum opprimere sine maximo suo malo aggredietur? Vide, ne male jam affectæ, majora nanciscamur mala, si quis istos sermones audierit. Nihil enim nobis profuerit, nec ulli erit adjumento, gloriosam adeptas famam indignis modis perisse. Haud enim mori tristissimum est, at quum mori quis cupiens, ne hoc quidem valeat assequi. Quare te supplex oro, priusquam nos funditus pereamus, vasteturque genus omne nostrum, iram cohibe: et quæ dixisti, pro indictis et irritis habebō, secretaque servabo. Tu vero saltem nunc sero sapere incipe, et disce, nullis ipsa prædita viribus, potentioribus cedere.
- 1015 CH. Obtempera; nihil hominibus utilius contingere potest prudentia et mente sana.
- EL. Inexpectatum nihil dixisti: pulchre enim noram, te consilia mea repudiaturam esse; sed mea solius manu peragendum est hoc opus: nequaquam enim id irritum dimittemus.
- 1020 CHRYS. Vah! utinam tali fuisses animo tunc quum pater interficeretur! rem enim omnem confecisses.
- EL. Eram quidem natura talis, sed animo tunc imbecilliore.
- CHRYS. Da operam ut eundem semper serves animum.
- 1025 EL. Ut quæ non adjutura sis, ista me mones.
- CHRYS. Mali enim incepti par est consimilem esse exitum.
- EL. Laudo tuam prudentiam, sed timiditatem odi.
- CHRYS. Libenter te audiam, etiam quando mihi bene dices.
- EL. Sed ex me quidem id nunquam consequeris.
- 1030 CHRYS. Sat longum restat tempus, quod hæc dijudicet.
- EL. Abi; in te enim nihil est auxilii.
- CHRYS. Inest: tibi vero deest docilis animus.
- EL. I, matri hæc omnia enarra tuæ.
- CHRYS. Nondum tanto in te incensa sum odio.
- 1035 EL. Scias tu tamen, quo me infamiæ adducis.
- CHRYS. Non quidem infamiæ, sed providentiæ, ut tibi ipsi caveas.
- EL. Ergone, quod tibi justum videtur, sequi me oportet?
- CHRYS. Quippe quum recte sapias, tum nobis præibis.
- EL. Mirum est profecto bene dicentem perverse agere.
- 1040 CHRYS. Quo tu laboras morbo, plane elocuta es.
- EL. Quid ergo? An hæc ego tibi parum recte dicere videor?

CHRYS. At enim quæ recta sunt nonnunquam nocent.

EL. Has ego juxta leges nolo vivere.

CHRYS. Sed si ita ages, postmodo laudabis me.

EL. Equidem agam, terricula tua nihil moror.

1045

CHRYS. Etiamne hoc certum, neque consilium mutabis?

EL. Consilio enim nihil est odiosius malo.

CHRYS. Intelligere videris nihil eorum quæ loquor.

EL. Olim decreta sunt hæc mihi, non nuper.

CHRYS. Abibo igitur: neque enim tu mea dicta sustines probare, neque ego tuos mores. 1050

EL. Quin abi domum. Non ego tibi, ne impensius quidem cupienti, comes futura sum unquam. Nam magna dementia est, venari id quod nusquam sit.

CHRYS. At si tibi ipsi sapere videris, talia licet sapias: verum ubi in mala jam incideris, mea probabis dicta. 1055

CH. Cur, obsecro, quum superne involantes aves cordatissimas videamus earum victui prospicere, a quibus prognatæ sunt et educatæ, non idem et nos agimus? At ita ut Jovis fulmina sunt, et est cœleste numen Justitiæ, non diu ab illis malum aberit. O terram subiens mortalium fama, miserabilem vocem increpa defunctis Atridis, illætabilia nuntians opprobria: ut jam illis res domesticæ afflictæ sunt, utque diversis abreptæ studiis filiæ dissident, nec amplius componuntur amico convictu: prodita vero ac sola Electra vicem patris dolens perpetuo jactatur in luctu, ut semper flebilis luscinia, nullam vitæ curam habens, quin et mori parata, dummodo geminas opprimat furias. Usquamne alia tali animo reperiri possit nobili nata genere? Rebus in adversis nemo generosus nobilitatem suam dedecorare sustinet, nec committere ut fama nominis intereat: quare et tibi, ô filia, complacitum est perpetuo in luctu vivere communis calamitatis, ut profligato scelere, duplicem laudem eodem consilio consequaris, sapiensque dici, simulque optima filia. Utinam vivas mihi, superesque manu et opibus inimicos tantum, quantum nunc ab illis opprimeris! nam te iniquis fati exerceri video, tametsi sanctissimas, quæ apud homines vigent, leges optime omnium coluisse perhiberis, tua erga Jovem pietate. 1060 1065 1070 1075 1080 1085 1090 1095

OR. Num, ô mulieres, recte accepimus, recteque eo, quo volumus, ingredimur via?

CH. Quid quæris, aut quid cupiens huc venisti?

1100

OR. Ægisthum, ubi habitet, quæro dudum.

CH. Atqui recte venis, quique monstravit, culpa caret.

OR. Quæ igitur vestrum intro renuntiabit nostram, qui huc una advenimus, exoptatam præsentiam?

CH. Ista, siquidem proximam genere nuntium hunc ferre decet. 1105

OR. I, mulier, dic ingressa, Phocenses quosdam viros quærere Ægisthum.

EL. Hei mihi miseræ! num, quæso, illius, quam audivimus, famæ certa affertis indicia?

OR. Nescio quam prædicas famam: sed senex me Strophius quædam de Oreste nuntiare jussit. 1110

EL. Quid est vero, hospes? ut me incessit timor!

OR. Mortui illius exiguas reliquias, in parvo, ut vides, vasculo afferimus.

1115 EL. Heu me miseram! Illud ipsum jam certum est: manifestum, ut videtur, dolorem cerno.

OR. Si quid Orestis commoveris casu, hoc vasculo scito corpus ipsius conditum esse.

1120 EL. Da mihi ergo, per Deos obsecro, ô hospes, in manus vasculum hoc sumere, siquidem eo ille reconditus est, ut me ipsam, totumque una genus, cum hoc lamenter et defleam cinere.

OR. Quæcunque sit tandem, huic datæ afferentes: non enim
1125 hoc inimico animo expetit: sed ut ex amicis aliqua vel sanguine conjunctis.

ED. O carissimi hominum mihi monimentum, animæ Orestis quod superest unicum, quam longe dissimili spe te recipio, ac emiseram!

1130 Nunc enim te evanidum gesto manibus; domo te vero, ô fili, splendidum emisi. O utinam mihi prius defecisset vita, quam te in peregrinam terram emitterem, manibusque subductum hisce servarem a cæde, ut illa ipsa die peremptus jaceres, communis cum patre tumuli partem sortitus!

1135 Nunc vero domo extorris, exsul alieno in solo male periisti, tua procul sorore; neque ego te infelix meis manibus lavi, neque e rogo, ut decuit, abstuli miserabile onus:

1140 sed peregrinis funeratus manibus infelix, parvum advenis pondus in parvo vasculo. O misera ego! ô inutilia quondam mea

1145 alimenta, quæ ego sæpius tibi dulci labore præbui! neque enim unquam matri fuisti carior quam mihi; nec quisquam alius erat ex familia, sed ego nutrix tua eram, tu me sororem compellabas

1150 semper. Jam vero defecerunt hæc una die exstincta tecum: omnia enim moriens simul abripuisti, velut procella. Periit pater: ego tibi sum mortua: tu ipse nullus es: rident autem inimici,

1155 insanitque præ gaudio mater impia, cujus tu mihi, per missos clam nuntios, sæpe significasti ultorem te venturum. Sed hæc prorsus evertit infelix fortuna tuaque et mea; quæ te huc deduxit, pro carissima forma, cineremque et umbram inutilem. Hei mihi!

1160 ô corpus miserandum, eheu! ô infaustum iter, hei mihi! quo ablegatus es, carissime! ut me perdidisti! perdidisti, inquam, ô germanum caput. Quocirca me recipe sub hoc tuum tectum, me quæ nulla sum, ad id quod nihil est, ut tecum apud inferos habitem posthac. Etenim quando apud superos eras, tecum fruebar pari sorte, et nunc quoque mortua

1165 tui tumuli particeps fieri cupio. Mortuos enim dolore conflitari non video.

CH. Mortali patre nata es, Electra, hoc cogita; mortalis etiam Orestes erat: quare nimios luctus compesce: omnibus enim nobis idem necesse est pati.

OR. Heu, heu! Quid dicam, quo me vertam, nescius quid
1175 exordiar loqui? linguæ enim amplius temperare non possum.

EL. Quis te sollicitat dolor? quamobrem hoc dicis?

OR. Num tua nam inclyta est illa Electræ species?

EL. Illa ipsa est, et misere admodum habita.

- OR. Heu infelicem oppido hanc calamitatem !
 EL. Cur, quæso, hospes, mea causa ita ingemiscis ? 1180
 OR. O corpus indigne atque impie deformatum !
 EL. Non aliam sane dudum quam me deploras, hospes.
 OR. Heu tuam innuptam et calamitosam vitam !
 EL. Quidnam, amabo, hospes, ita me intuens gemis ?
 OR. Quam nihil meorum adeo noveram malorum ! 1185
 EL. Quibus ex dictis nostris comperisti ea ?
 OR. Videns te manifeste multis oppressam doloribus.
 EL. Atqui pauca sane vides meorum malorum.
 OR. Et quomodo aliquis acerbiora hisce videre possit ?
 EL. Quia cogor cohabitare interfectoribus— 1190
 OR. Cujusnam ? Quid istuc significas mali ?
 EL. Patris. Deinde his servio ingratiis meis.
 OR. Quis te eo necessitatis compulit mortalium ?
 EL. Mater vocatur, nihil autem maternum habet.
 OR. Quid agendo ? manusne violentas inferendo, an fœdo 1195
 victu ?
 EL. Et vi, et fame, et omni malorum genere.
 OR. Neque qui opem ferat, nec qui prohibeat, adest ?
 EL. Nemo sane. Qui enim mihi unicus erat, hujus tu pro-
 tulisti cinerem.
 OR. O te infelicem ! ut te intuens dudum miseror !
 EL. Solum te mortalium esse scito, quem unquam mei mise- 1200
 ritum sit.
 OR. Solus enim advenio tuis dolens malis.
 EL. An nobis cognatus alicunde venis, obsecro ?
 OR. Dicam, si has benevolentes adesse sciam.
 EL. At sunt benevolæ : proinde coram fidelibus dixeris.
 OR. Amitte ergo hoc vasculum, ut omnia cognoscas. 1205
 EL. Ne, quæso, per Deos, hoc mihi facias, hospes.
 OR. Dictis meis obtempera, nec peccabis unquam.
 EL. Ne, per mentum tuum, ne auferas carissima.
 OR. Non te hoc retinere sinam.
 EL. O me miseram ob te, Oresta, si hoc sepulcro privabor 1210
 tuo !
 OR. Bona verba, quæso : immerito enim lamentaris.
 EL. Egon' immerito lamentor, ob mortuum fratrem ?
 OR. Non te decet ista loqui.
 EL. Itane mortuo contemptui habeor ?
 OR. Nemini tu es contemptui : sed hoc quod tenes, nihil ad 1215
 te pertinet.
 EL. Quidni ? si quidem Orestis hoc porto corpus.
 OR. At enim Orestis hoc non est, nisi verbis subornatum.
 EL. Ubinam est ergo infelicis illius sepulcrum ?
 OR. Nusquam. Viventis enim sepulcrum nullum est.
 EL. Quid ais, adolescens ? 1220
 OR. Nihil equidem falsi dico.
 EL. Num ergo vivit ille ?
 OR. Siquidem mihi anima inest.

- EL. Num ergo tu ille es ?
 OR. Hoc intuita patris mei sigillum, pernosce an vera dicam.
- EL. O carissima lux !
 OR. Carissima, et ipse testor.
- 1225 EL. O vox, advenisti ?
 OR. Ne aliunde amplius sciscitare.
 EL. Teneone te manibus ?
 OR. Sic in posterum teneas semper !
 EL. O carissimæ mulieres, ô cives optimæ, videte Oresten hunc, mortuum quidem modo vaftris commentis, nunc vero eadem arte sospitem.
- 1230 CH. Videmus, ô filia, et præ gaudio tam felicitis eventus lacrymæ nobis ex oculis erumpunt.
- 1235 EL. Io soboles corporis mihi carissimi, venisti tandem, reperisti, adspexisti quos maxime cupiebas.
 OR. Adsumus ; sed tacita opperire.
 EL. Quid vero est ?
 OR. Tacere melius erit, ne quis intus exaudiat.
- 1240 EL. At enim, ita me juvet casta semper Diana, nunquam metuendum existimabo inutile illud domi usque desidens mulierum pondus.
 OR. Videsis tamen, ut mulieribus etiam martius est animus : pulchre hoc nosti experta olim.
- 1245 EL. Atattate ! mentionem haud obscuram injicis mali, quod
 1250 nobis exortum est, nunquam solubilis, nec unquam debilis.
 OR. Novi hæc quoque : sed quum tempus monuerit, tum harum rerum meminisse oportebit.
- 1255 EL. Quodvis mihi, quodvis nunc idoneum fuerit tempus ista merito conqueri : vix enim nunc tandem mihi concessum est libere loqui.
 OR. Assentior tibi, quare facito ut hoc conserves.
 EL. Quid agendo ?
 OR. Ubi non opportunum est, noli prolixè dicere.
- 1260 EL. Qui autem, te mihi in conspectum dato, æquum putem silentio sermonem commutare, quando te nunc ex improvise et præter spem intueor ?
 OR. Tum me vidisti, quum me Dii impulerunt venire.
- 1265 EL. Quod nunc commemoras, majore me multo perfundit lætitia, siquidem te Deus incitavit ut nostram venires ad domum.
- 1270 Equidem divinum hoc esse censeo.
 OR. Nolim quidem lætitiæ tuam cohibere ; tamen valde timeo ne nimium animo indulgeas.
 EL. O qui longo post tempore, gratissimo confecto itinere, sic
 1275 dignatus es te mihi in conspectum dare, ne me ita luctuosam videns—
 OR. Quid ego non faciam ?
 EL. Ne me prohibeas adspectus tui voluptate perfrui.
 OR. Immo valde irascerer, si qui te alii prohibere vellent.
 EL. Approbas ergo ?

OR. Quippini?

1280

EL. O amicæ, audivi quem ego nunquam sperassem nuntium :
 vocem præclusit stupor, nec audito acerbo casu misera ejulatum
 erumpere potui: nunc vero teneo te; apparuisti gratissimum
 habens adspectum, cujus ego, ne si maximis verser in malis, ob-
 liviscar unquam.

1285

OR. Supervacuos nunc mitte sermones, et neque me doce
 mater quam improba sit, nec ut paternis opibus exhauriat domum
 Ægisthus, easque profundat ac temere dissipet: temporis enim
 opportunitatem excluserit inutilis sermo. Quæ vero mihi apta
 erunt in præsens tempus, ea expone, nempe ubinam locorum aut
 apparentes, aut delitentes, ridentes inimicos adventu hoc nostro
 opprimamus. Cave autem, ne, nobis ingressis domum, hilari
 vultu matri te prodas gavisam: sed tanquam ob casum, qui falso
 nuntiatus est, ingemisce. Quum enim res nobis feliciter pro-
 cesserit, tunc gaudere licebit et ridere libere.

1290

1295

1300

EL. At, ô frater, utcumque tibi complacitum erit, ita morem
 tibi geram: namque hac voluptate fruor a te accepta, non pro-
 pria mihi: neque tibi ausim cum maximo meo emolumento vel
 tantillum molesta esse; non enim recte sic subservirem præsentem,
 qui favet, Deo. Tu vero nosti quæ hîc fiunt: quidni enim? quum
 audieris Ægisthum domo abesse, intus vero adesse matrem, quam
 tu nequitiam vereare, ne risu hilarem videat vultum meum:
 odium enim vetus penitus mihi infixum inhæret; et postquam te
 adspexi, nunquam desinam præ gaudio lacrymas effundere. Quis
 enim temperare a lacrymis mihi queam, quæ te uno hoc tuo ad-
 ventu mortuumque et vivum adspexi? fecisti autem mihi ne spe-
 randa quidem; ita ut, si pater mihi vivus redeat, nequitiam id in
 prodigii loco habitura sim, sed creditura protinus me ipsum vi-
 dere. Quando igitur ad hunc modum nobis advenisti, ipse rem
 auspicare, ut tibi animus est: nam ego sola si fuisset, non utro-
 bique proposito excidissem; aut enim præclare me liberassem,
 aut præclare occubuissem.

1305

1310

1315

1320

OR. Tacere jubeo; nam quempiam e domo exire audio.

EL. Ite intro, hospites; præsertim quum ea afferatis, quæ
 neque domo quis repellat, neque cum voluptate admittat.

1325

PÆD. O nimium stolidi atque vecordes, an de salute nihil
 amplius solliciti estis, aut ratio inest vobis nulla ingenita, qui vos,
 non propinquos majorum esse, sed malis in ipsis, iisque gravissi-
 mis, versari non animadvertitis? sed nisi dudum ego fores hasce
 servarem, prius intus conatus vestri quam corpora apparerent.
 Sed nunc hæc ego providi: quare jam omissis longioribus sermo-
 nibus, istisque immodicis lætis clamoribus, ite intro: nam cunctari
 in tali negotio malum est: urget autem occasio rei gerendæ.

1330

1335

OR. Quomodo ergo ingresso mihi comparatum erit quod su-
 perest negotii?

PÆD. Pulchre: commodum enim contingit, ut te nemo noscat.

1340

OR. Nuntiasti videlicet me esse mortuum.

PÆD. Scito te illic jam unum esse de Orci incolis.

OR. Gaudentne igitur hoc nuntio, aut quid aiunt?

- 1345 PÆD. Rebus confectis, narrabo : ut autem nunc est, bene se habent illorum omnia, etiam illa quæ non bene.
 EL. Quis hic est, frater? Dic mihi, per Deos obsecro.
 OR. Non cognoscis?
 EL. Ne in mentem quidem venit.
 OR. Ignoras cui me in manus tradidisti olim?
 EL. Cui? quid narras?
- 1350 OR. Cujus manibus Phocensem in terram clam delatus sum tua providentia,
 EL. An hic ille est, quem olim ex multis ego solum inveni fidum, pater quum daretur neci?
 OR. Hic est; ne me pluribus verbis roga.
- 1355 EL. O lux jucundissima, ð unice servator domus Agamemnoniæ, quomodo huc venisti? an tu ille es, qui hunc et me servasti a multis malis? ð carissimæ manus, tuque gratissimum habens pedum ministerium, quare jampridem, quum adesses, me
- 1360 fallebas, nec te indicabas, facta habens dulcissima mihi? Salve, ð pater! patrem enim videre videor: salve. Scias vero te unum omnium hominum maxime mihi odio et amori fuisse una hac die.
- 1365 PÆD. Satis esse censeo; multæ enim volvuntur noctes diesque totidem, quibus tibi, Electra, omnia declarare licebit quæ interea gesta sunt: vobis autem, Oresta Pyladeque, edico nunc tempus esse rem aggrediendi; nunc Clytæmnestra sola, nunc
- 1370 nemo virorum intus: si vero differetis, cogitate et cum his, et prudentioribus aliis, iisque pluribus, vos dimicaturos.
 OR. Non hinc longo sermone amplius, Pylade, opus est, sed
- 1375 quam ocissime ire intro, salutatis prius Deorum patriorum simulacris, qui huic vestibulo præsent.
- EL. O Rex Apollo, propitius illos audi, meque simul cum his, quæ sæpe tibi cum donis, ut sors mea ferebat, supplices tendi manus: nunc autem, ð Lycee Apollo, cum verbis, quæ sola
- 1380 habeo, supplex ad te venio, peto, precor, adsis nobis benevolus hujus cœpti adjutor, et ostende mortalibus præmia impietati qualia tribuant Dii.
- 1385 CH. Videte quo prorumpit sanguinem spirans ineluctabilis Mars. Subeunt jam tecta domus ultores immanium scelerum, inevitabiles canes: quare non amplius longa erit mora, et quod
- 1390 mihi animus vaticinatus est, eventus comprobabit. Namque furtivo pede penetrat domum, antiquarum opum paternas in sedes,
- 1395 manium vindex, recens acutum gladium manibus tenens: Maiæ vero filius Mercurius illum deducit ad ipsum finem, fraudem tenebris obtegens, nec amplius moratur.
 EL. O carissimæ mulieres, viri actutum opus exsequuntur: age silentio opperiminor.
- 1400 CH. Quomodo, obsecro? quod nunc agunt?
 EL. Illa quidem in funebrem cœnam lebetem instruit: isti vero prope adstant.
 CH. At tu quid existi foras?
 EL. Observatura ne imprudentibus nobis Ægisthus ingrediatur domum.

- CLYT. Heu, heu! δ tecta amicis deserta, plenaque interfe- 1405
ctoribus!
- EL. Clamat intus aliquis: nonne audistis, amicæ?
- CH. Non audienda infelix audiui, et tota horreo.
- CLYT. Hei mihi miseræ! Ægisthe, ubi tandem es?
- EL. Ecce iterum exclamat quispiam. 1410
- CLYT. O nate, nate, miserere matris.
- EL. At tu neque hujus olim miserita es, nec, qui genuit,
patris.
- CH. O civitas, δ genus miserum, nunc te hujus diei fatum
prorsus opprimit.
- CLYT. Hei mihi! percussa sum. 1415
- EL. Iterum, si potes, feri.
- CLYT. Hei mihi, rursum!
- EL. Utinam et Ægistho simul!
- CH. Perficiuntur imprecationes: vivunt ii quos humus tegit:
multo enim occisorum sanguine cædem ulciscuntur dudum 1420
perempti.
- EL. Sed prodeunt jam illi, cæsa Marti victima, cruore re-
persi manus: verum, Oresta, nescio ut res se habeat.
- OR. Intus quidem recte, si modo Apollo recte vaticinatus est. 1425
Occubuit misera illa, nec est ut metuas amplius, ne te matris
protervitas afficiat contumelia.
- CH. Silete: video enim Ægisthum perspicue.
- EL. O juvenes, non retro ibitis? 1430
- OR. Videtisne forte virum contra nos conferentem gradum?
- EL. Eccum, ex suburbio venit lætus. . . .
- CH. Ocius corripite vos in vestibulum: prioribus modo felici-
ter peractis, ita hæc rursus—
- OR. Confide: effecta dabimus, ut cupis. 1435
- EL. Age propera.
- OR. Ecce vado.
- EL. Quæ hîc agenda sunt, curæ erunt mihi.
- CH. Huic viro pauca et quam lenissima verba in aures instil-
lare expediat, ut imprudens ruat in occultum ultionis certamen. 1440
- ÆG. Quis vestrum novit, ubinam sint Phocenses hospites,
quos ferunt nobis nuntiasse, Orestem vita decessisse equestribus
in naufragiis? Te sane, te percontor, te inquam, semper antea 1445
contumacem: nam id tibi maxime curæ esse opinor, teque ut
gnarurem maxime posse dicere.
- EL. Novi. Quî enim nesciam? nam sic fugeret me casus,
quo nihil rerum mearum magis animum meum commovet.
- ÆG. Ubinam ergo sunt hospites? doce me. 1450
- EL. Intus: amicam enim apud hospitam diversantur.
- ÆG. Quid? Satin' certo mortuum illum nuntiarunt?
- EL. Immo re ipsa palam fecerunt, non verbis modo.
- ÆG. Licet ergo nobis manifestis ex signis rem cognoscere.
- EL. Licet profecto, spectaculumque intueri perquam misera- 1455
bile.

ÆG. Magnum sane, præter morem tuum, mihi narra gaudium.

EL. Gaude, si tibi læta hæc accidunt.

1460 ÆG. Silere jubeo, et pandi fores, ut conspiciat Mycenensium Argivorumque omnis multitudo, ut, si quis eorum antea elatus fuisset inani spe reditus illius viri, nunc mortuum eam intuens, frena accipiat mea, atque ultro ad sana consilia redeat, non vi coactus, meque castigatorem expertus.

1465 EL. Fit hoc quidem a me : tandem enim sapere didici, et me potentioribus accommodare.

ÆG. O Jupiter! rem video, dicto absit invidia, quæ pulchre et feliciter cecidit : sin adest Nemesis, indictum volo. Vela-
mentum omne removete ab oculis, ut lamentis etiam meis cogna-
tio debitum consequatur honorem.

1470 OR. Tu ipse auferto : non meum hoc, sed tuum officium est, hæc reliquias intueri, et compellare familiariter.

ÆG. Recte quidem mones, tibi que morem geram : tu vero voca mihi Clytæmnestram, sicubi domi est.

OR. Ecce ipsa prope te est : ne jam aliorum specta.

1475 ÆG. Væ mihi ! Quid video ?

OR. Quem times ? quem non agnoscis ?

ÆG. Quorumnam hominum in medios casses miser incidi ?

OR. Non enim sentis, ut dudum vivos, quasi mortuos allo-
queris ?

1480 ÆG. Hei mihi ! dictum intelligo. Non enim fieri potest, ut hic non sit Orestes, qui me alloquitur.

OR. Etsi optimus es vates, dudum tamen falsus es.

ÆG. Perii profecto miser : sed mihi permitte pauca saltem fari.

1485 EL. Ne, per Deos quæso, frater, sinas eum ulterius loqui, nec longos producere sermones. Quid enim homo coopertus miseriis et morti destinatus brevi mora lucri ferat ? sed quam celerrime eum interfice, interfectumque propone pollinctoribus, quos di-

1490 gnus est nancisci, longe a nostro conspectu. Namque unicum hoc mihi veterum malorum fuerit remedium.

OR. I intro propere : haud enim nunc sermonum certamen est, sed de tuo capite.

ÆG. Nam cur intro me ducis ? si factu pulchrum est quod agis, quid tenebris opus ? Quin statim interficis ?

1495 OR. Noli jubere ; sed eo vade, ubi patrem meum occidisti, ut in eodem loco moriaris.

ÆG. Ecquid omnino necesse est hanc domum aspicere præ-
sentiaque et futura Pelopidarum infortunia ?

OR. Tua certe ; ego vates tibi sum hac in re verissimus.

1500 ÆG. Atqui haud paternam hanc artem jactitas.

OR. Multum obstrepis, nec interea promoves gradum ; perge igitur.

ÆG. I præ.

OR. Te præire oportet.

ÆG. Num times ne te fugiam ?

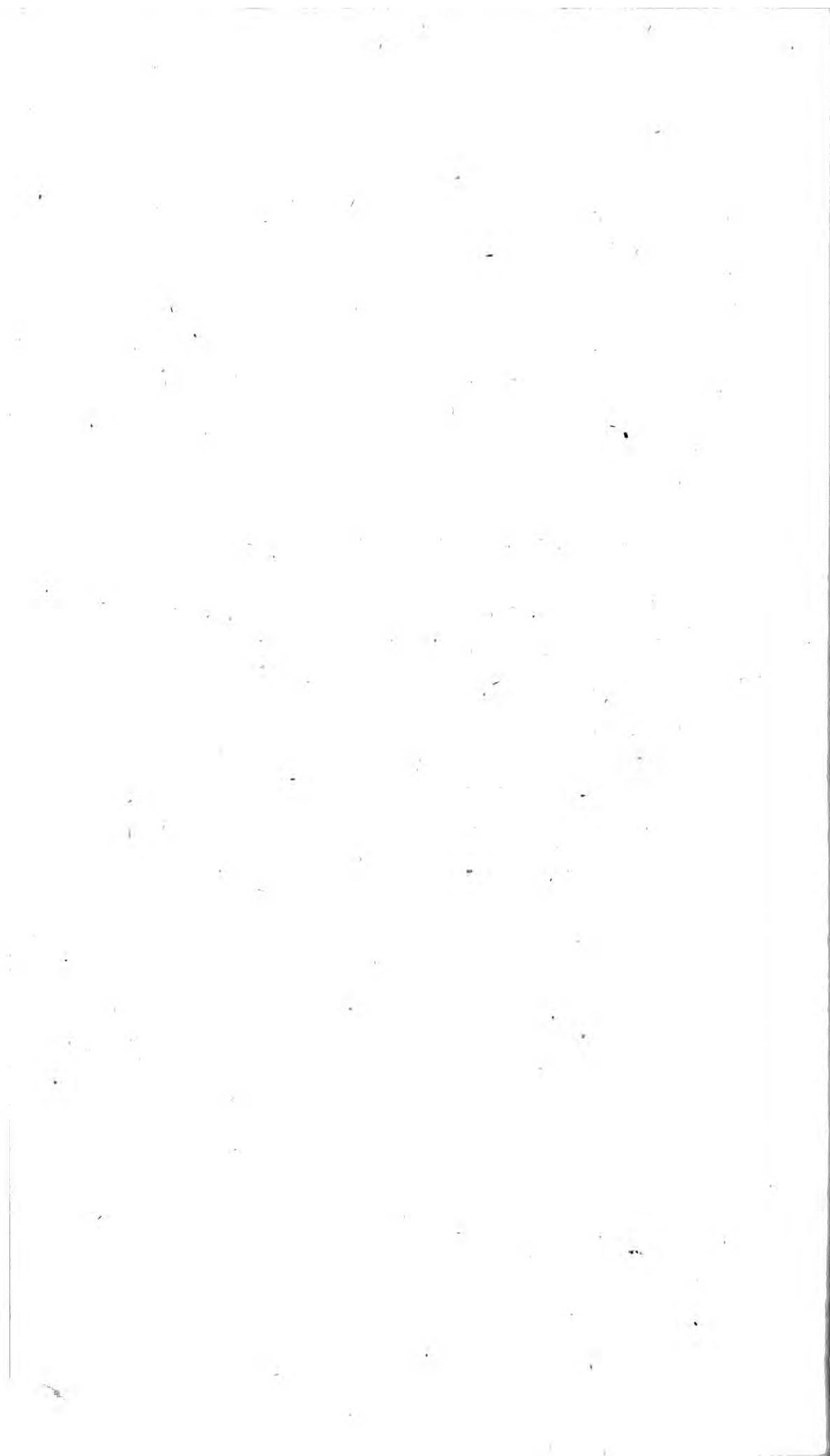
OR. Immo ne pro lubitu tuo moriaris, curare me decet, ut ne hac acerbitate mors tua careat. Par autem erat præsentem 1505 esse pœnam omnibus, qui plus posse vellent se quam leges, ut occiderentur : ita non cresceret improbitas.

CH. O genus Atrei, quam multas post calamitates in libertatem pervenisti hoc tandem itinere ? 1510

DEPERDITORUM
SOPHOCLIS DRAMATUM
FRAGMENTA.

DEPERDITORUM
SOPHOCLIS DRAMATUM
FRAGMENTA.

ΑΘΑΜΑΣ Α. καὶ Β.

DUAS hoc titulo fabulas edidit Sophocles. In priore, quantum conjicere licet, exhibebatur Athamas in furorem a Junone actus, filiumque Learchum interficiens, ejus casus dolore, postquam mentis compos factus est, solum vertit, exsilio se ipsum multans. Vide Apollodorum i. 9. 2. Posterioris vero hypothesein declaratam habemus ad Comici Nubes, ubi rusticus, quum a Socrate jubetur capiti coronam imponere, ait:

Ἐπὶ τί τίφαρον; ὄμοι, Σάκρατες,

ὥσπερ με τὸν Ἀθάμαντ' ὅπως μὴ θύσῃτε.

ad quem locum in scholiis inter alia hæc leguntur: Ἀθάμαντα δὲ ἢ Νεφέλη δίκην αὐτῇ θύσει διὰ τοὺς παῖδας πεποίηκε. προσαχθεὶς οὖν ἐπιφανηφορῶν ἐν τῷ βωμῷ τῆ Διὸς σφαγητόμενος, ὑπὸ Ἡρακλείου σίσσασαι. οὕτω γὰρ Σοφοκλῆς ἐν δράματι πεποίηκε. Alius: Ἐν Ἀθάμαντι Σοφοκλέους ὑποκείται Ἀθάμας ἐπιφανηφορῶν, ὥσπερ ἰερῆιον, δίκας εἰσπραττόμενος παρὰ Φρύξου. Tertius: Τοῦτο πρὸς τὸν ἕτερον Ἀθάμαντα Σοφοκλέους ἀποτεινόμενος λέγει. ὁ γὰρ τοι Σοφοκλῆς πεποίηκε τὸν Ἀθάμαντα ἐπιφανηφορῶν καὶ παρεστῶτα τῷ βωμῷ τῆ Διὸς σφαιμασθητόμενον. μίλλοντα δὲ ἀποσφάττεισθαι αὐτὸν, παραγενόμενον Ἡρακλῆα, καὶ τῷ θανάτου βυόμενον, λέγοντα ὡς σάζοιτο ὁ Φρύξος, δι' ὃν ἐμίλλεν ἐκείνος τιθνήζεσθαι. Cum istis comparantur, quæ conguessit Apostolius ad Proverbium Μὴ θεῶς ἄνθρωπον, ὡς Ἀθάμας: facile quis sentiet quem ille descripsit, et Comici enarratores idem Sophoclis drama innuisse, Heathiumque nugari, quum ait *Prioris Athamantis argumentum haberi apud Apostolium Prov. xiii. 46. de posterioris vero argumento videnda esse scholia ad Aristoph. Nub. 256.* Utroque in loco una eademque res narratur; recentiorque Apostolius veteres criticos pæne ad verbum exscripsit.

Vide Lexicon in Ἀγχήρης. Βρυαζούσης. Ἐπιπλά. Ἐπισίγματος. Ἐρπιοι. Ἐχρωματισθῆ. Ἐψία. Καταγγάναι. Λευκὴν ἡμέραν.

ΑΙΑΣ ΛΟΚΡΟΣ.

I. Stobæus Ecl. p. 127. Theophilus ad Autolyicum, lib. ii. cap. 37.

Εἰ δὲν' ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθῆν σε δεῖ.
Δίκης γὰρ ἐξέλαμψε νῦν ὅσιον φάος.

Hunc qui patravit dira, tantumdem pati æquum est, sacratum juris ut falsit jubar.

II. Idem Floril. tit. xlvi. p. 183.

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυναυσία.

Dat sapere regi turba sapientum comes.

Senarium hunc Sophoclis esse ex Ajace Locro testantur Aristides tom. ii. p. 288. Libanius Epist. xxxiii. Zenobius Prov. v. 98. Agellius xiii. 18. Platonis errorem, aliis jam antea notatum, ostendit Gatakerus, qui de hoc senario copiose agit tom. ii. p. 173. Operam perdidit Wolfius, quum eum quæreret in superstitibus Sophoclis fabulis.

III. Idem tit. xcvi. p. 409.

Ἄνθρωπος ἐστὶ πνεῦμα καὶ σκιά μόνον.

Homo flatus est et umbra; præterea nihil.

In edito Stobæo tributus hic senarius Sophocli, sed omisso dramatis titulo. Adscriptum in Reg. cod. lemma Σοφοκλ. Αἴαντι. Similis est sententia in Flagellifero, v. 125.

IV. Idem tit. cxv. p. 473.

Τοὺς δ' αὖ μεγίστους καὶ σοφωτάτους φρενὶ
τοιούσδ' ἴδοις ἄν, οἷός ἐστι νῦν ὄδε,
καλῶς κακῶς πράσσοντι συμπαραϊνέσαι
ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχῆς τὸ πρὶν
μάστιγ' ἐρείση τοῦ βίου παλίντροπον,
τὰ πολλὰ φρεῖδα καὶ καλῶς εἰρημένα.

Vetera exemplaria adscriptum habent lemma Σοφοκλ. Οιδίποδι, falso. Manifestus error Grotium permovit, ut dramatis titulum mutaret, Oileumque sufficeret Œdipodi, e Cicerone, cujus locum mox proferemus. Sed fefellit eum conjectura. Oileum nec Sophocles docuit, nec Euripides, cujus tamen inter fragmenta hos versus retulit in quemvis lapsum proclivis Barnesius, ut et duos alios senarios, quos exhibet Stobæus initio tit. xlvi. qui sunt ex Euripidis Syleo. Hominem seduxit Grotii ipsius error in Excerptis, p. 396. ubi hi versus designantur tanquam ex Euripidis Oileo, quos in Florilegio tamen Sophocli adscripserat. Sobrie ista accuravit Musgravius. E Sophoclis Ajace Locro versus hos desumptos esse inter eruditos constat, quo in dramate recitabantur e Chori vel alius persona Oileum increpantis, quod filii mortem haud ferret moderate. Hoc ostendit Cicero Tuscul. iii. 29. "Itaque Oileus ille apud Sophoclem, qui Telamonem antea de "Ajacis morte consolatus esset, is quum audisset de sui, fractus "est. De cujus commutata mente sic dicitur:

"Nec vero tanta præditus sapientia

"quisquam est, qui aliorum ærumnam dictis allevans,

"non ideam, quum fortuna mutata impetum

“ convertat, clade subita frangatur sua ;
 “ ut illa ad alios dicta et præcepta excidant.”

Sententiæ summam reddidit Cicero: formam ipsam expressit Grotius strictiori versione :

Plerumque magna præditos sapientia
 tales reperias, iste se qualem gerit.
 consilia bene dant rebus aliorum malis :
 at ubi levis fortuna mutato impetu
 crudeli in ipsos verbere intonaverit,
 ibi illa cuncta pulchra præcepta excidunt.

V. Schol. Euripidis ad Alcestin 453. Καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι Λοκρῶν.

Καὶ πῖξαι καὶ Φορμικτά.

καὶ πῖξαι δὲ τινες ἕτεροι λέγονται, αἱ χωρὶς ὀργάνου εἰς τὰ συμπόσια Φοιτᾶσι.

VI. Schol. Comici ad Aves 934. Σπολάς, διφθέρα ὀποιαῦν. Σοφ. Αἴαντι Λοκρῶν.

κατασίκτου κυνὸς

σπολάς Λίβυσσα, παρδαληφόρον δέρος.

τὸ δὲ Σοφοκλεῖον ἐπὶ τοῦ δέρματος εἴρηται, τῆ κρεμαμένου πρὸς τῆ τῆ Ἀντή-
 ορος οἰκία. Pollux vii. 70. σπολάς δὲ, θάραξ ἐκ δέρματος, κατὰ τοὺς
 ἄμους ἐφαπτόμενος, ὡς Ξενοφῶν ἔφη, καὶ σπολάς ἀντὶ θάρακος. Σοφοκλῆς
 δ' αὐτὴν Λίβυσσαν ὀνομάζει. Σπολάς Λίβυσσα, παρδαληφόρον δέρος.

VII. Vide Lexicon in Ἑλλάς.

ΑΙΓΕΥΣ.

I. Strabo lib. ix. p. 601.

Πατὴρ δ' ἀπελθεῖν ἄρισ' εἰς ἀκτὴν ἐμοὶ
 πρесоῦσα νέμας τῆσδε γῆς· τῶ δ' αὖ Λύκω
 τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας νέμειν·
 Νίσω δὲ τὴν ἀνόμαλον ἐξαιρεῖ χθόνα
 Σκείρωνος ἀκτῆς· τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον
 ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφω
 εἴληχε Πάλλας.

De divisione regni Attici inter Pandionis filios vide Meursium Regni Attici ii. 15. In tertio versu νέμειν, quod habitare, possidere significat, pendet ab ἄρισι. Male vulgo legitur νέμων.

II. Scholiastes Comici ad Equites 84.

Ἐμοὶ δὲ λῶσον πῶμα ταύριον πιεῖν,
 καὶ μὴ γε πλείω τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας.

Hos quidem versus laudat Scholiastes ex Helena Sophoclis legit-
 que in priore αἶμα ταύρου γ' ἐκπιεῖν. Utrumque male. Sunt ex
 Ægeο. Vide Casaubonum ad Athenæum, p. 234. et Hesychii
 interpretes ad glossam Ταύριον πόμα. Eustathius, p. 881. l. 21.
 ἦν δὲ καὶ ποταμὸς ὄνομα Τροϊζηνίου, Ταῦρος· ἐξ οὗ καὶ ὕδωρ Ταύριον παρὰ
 Σοφοκλεῖ, παρ' ᾧ, Φασί, καὶ κρήνη τις Ἰόισσα καλεῖται. Lectionem
 enarratoris Comici secutus Grotius, hos versus sic reddidit :

Potare tauri sanguinem melius mihi,
 maledicta quam tot tantaque istorum pati.

Observat vetus interpres Comici e Symmacho, opinionem de epoto taurino sanguine, quo sibi mortem consciverit Themistocles, e

male intellecto Sophoclis loco ortam esse. Nempe πῶμα ταύριον pro taurino sanguine acceperunt, unde αἷμα ex glossa intrusum fuisse videtur. De Themistoclis morte vide Thucydidem, p. 90. et Dukeri notam 87.

III. Pollux x. 160. καὶ κίερα δὲ, σφύρας τινὸς ἴιδος σιδηραῖς, ὡς ἐν Αἰγεί Σοφοκλῆς·

κίερα σιδηρᾶ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν
πλέον ἀλοῆσαι.

Sic legendum; non, ut in Polluce editum est, ἀλοῆσαι πλεῖον: nec πλεῖον ἀλοῆσαι, ut Heathius.

IV. Stephanus in Χάρα—ἢ ἀπὸ τοῦ χάρα χαρίτης, ὡς ἀπὸ τοῦ ἴδρα ἰδρίτης, ἐσπέρα ἐσπερίτης. Σοφοκλῆς Αἰγεί·

ἐκλύομεν. οὐκ ἔγωγε χαρίτην σ' ὄρα.

καὶ ἐν Ἑρακλεῖ·

τρέφουσι κρήνης Φῦλα χαρίτην ὄφιν.

Vide Toup̄ii Epist. Crit. p. 123.

V. Pindari Schol. ad Pyth. ii. 62. Πειρατὰς τοὺς κατὰ πέλαγος ληστὰς λέγομεν κυρίως δὲ, τοὺς ἐν ὁδῷ κακουργοῦντας· παρ' ὃ δὴ καὶ ὄδουρους αὐτοὺς λέγουσιν Εὐριπίδης ἐν Ἀρχελάφ·

ἔπανσ' ὄδουρους λυμειῶνας.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεί·

πῶς δὴδ' ὄδουρον οἶος ἐξέσθης λαθῶν;

Vide Valckenarii Animadv. ad Ammonium, p. 194.

VI. Schol. Homeri ad Odys. ἡ. 106. Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεί. (male vulgo ἐν Ἀργεί)

ὥσπερ γὰρ ἐν Φύλλοισιν αἰγίρου μακρᾶς,
κἄν ἄλλο μηδὲν, ἀλλὰ τοῦκείνης κάρρα
κινεῖτ' ἐν αὔραις, κἄντακουφίζε πτερόν.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Vide Lexicon in Ἀρίθμων.

ΑΙΘΙΟΠΕΣ.

I. Athenæus, p. 122. et ex eo partim Eustathius, p. 752.

Τοιαῦτα τοίνυν πρὸς χάριν τε καὶ βίαν
λέγω· σὺ δ' αὐτὸς, ὥσπερ οἱ σοφοί, τὰ μὲν
δίκαί' ἐπαίνει, τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου.

Cupiens tibi suadere, non te cogere,
hæc dico: tu, quod facere sapientes solent,
honestam laudem, sequere quod lucrum ferat.

II. Photius in Lexico Ms. citatus ab Albertio ad Hesychium, tom. i. col. 1472.

Ἐσφηκωμένον, ἐσφιγμένον. ἀπὸ τῶν σφηκῶν, αἱ κατὰ μέσον εἰσὶν ἐσφιγμένοι ἔνθεν καὶ ὁ σφῆν. Σοφ. Αἰθίοψι τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκας τῆ σαρκῶσι·

Τετράπτεροι γὰρ νῶτον ἐν δισμῶμασι.

Ultima Glossatoris verba tanquam Tragici versum exhibuit Albertius, miro errore. Eadem habet ex eodem fonte petita, sed omissa fabulæ titulo, auctor Etymol. M. p. 385. initio. Ηὐρ

pertinet Hesychii glossa: Σφηκοί, οὐ κεχυμένοι τῇ σαρκώσει, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι.

III. Vide Lexicon in Ἀναρκτον. Ἀνθοδόσκον. Ἀπισεῖ. Ὀρδοπτερον.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΕΣ.

Genuinus hic est dramatis titulus, a librariis passim depravatus. Perperam citatur Sophocles ἐν Αἰχμαλώτοις, vel Αἰχμαλώτοισιν, quod posterius quidem ad verum propius accedit. Argumentum e Trojana historia sumptum docet auctor hypotheseos Ajacis. Agebant in eo Trojanæ mulieres captivæ, ut in Troasin Euripidis: sed diversa fuit tractandi ratio quam iniit Sophocles. Quantum enim ex exiguis reliquiis conjicere licet, satyricum fuit hoc drama.

I. Harpocraton in ἀπομάττων. Σοφοκλῆς ἐν Αἰχμαλωτίσι·

Στρατοῦ καθαρτῆς κάπομαυμάτων ἴδρις.

καὶ πάλιν·

Δεινότατον ἀπομακτῆρα μεγάλων ξυμφορῶν.

II. Pollux x. 190. Αὐτὸ δὲ τὸ πῆλινον, ὃ περιέλιθε τὰ πλασθέντα κήρινα, ἃ κατὰ τὴν τῆ πυρὸς προσφορὰν τίηεται, καὶ πολλὰ ἐκείνω τρηπήματα ἐναπολείπεται, λίγδος καλεῖται· ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἔφη ἐν Αἰχμαλωτίσιν·

Ἄσπισ μὲν ἡμῖν, λίγδος ὡς, πυκνὸν πατεῖ.

Videnda ad eum locum docta Hemsterhusii nota.

III. Schol. Comici ad Ranas 233. ὅτι οἱ ἀρχαῖοι καλάμα ἀντὶ κερταίου ἐχρῶντο. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν·

Ἵφηρέθη σου κάλαμος, ὥσπερὶ λύρας.

Pollux iv. 62. Καὶ δόνακα δὲ τινα ὑπολύριον οἱ κωμικοὶ ἀνόμαζον, ὡς πάλαι ἀντὶ κέρματος ὑποτιθέμενον ταῖς λύραις. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς εἶρηκεν· Ἵφηρέθη σου κάλαμος, ὥσπερὶ λύρας.

IV. Suidas in Ὑπὸ παντὶ λίθῳ—Σοφ. Αἰχμαλωτίσι·

Ἐν παντὶ γὰρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ.

Lapide sub omni latet insidians nepa.

Laudat hunc versum Scholiastes quoque Nicandri ad Theriac. 19.

Notissimum proverbium ad quod alludit Comicus Thesmoph. 528.

V. Stephanus in Βωμοί—τὸ τοπικὸν βώμιος, καὶ κατὰ παραγωγὴν, βωμιαῖος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσι.

Καὶ βωμιαῖον ἐσχάραν λαβάν.

VI. Idem in Εὐρώπη—λέγεται καὶ Εὐρώπεια, καὶ διὰ τῆς Εὐρωπίας παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλωτίσι·

Καὶ νησιώτας, καὶ μακρὰς Εὐρωπίας.

Legendum forte μακρὰν. et longe ab Eurota.

VII. Idem: Χρύση, ἡ πόλις τῆς Ἀπόλλωνος ἐγγυὲς Δήμου. Σοφ. Λημνίαις·

ᾧ Λῆμιε, Χρύσης τ' ἀγχιτέμμονες πάγοι.

καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσι·

Ταύτην ἐγὼ Κίλλαν τε καὶ Χρύσην,

Confudit Stephanus duas Chryses Lemniam et Troicam. In Lemniarum versu intelligenda Chryse Lemni vicina: in Captivis vero Chryse Troïca, quod ostendit adjuncta Κίλλα, urbs agri Trojani. *Salmasius.*

VIII. Vide Lexicon in Αἰχμᾶδτος. Ἀλιτροσύνη. Ἀμφίλινα. Ἀγκίς. Ἀπειθής. Ἀσπετον. Ἀχνην. Βαιαί. Ἐμπλήρου. Ἐνόκαις. Ἐντερομαντίαις. Ἐπιμάσσεται. Ἰαννα. Ἰερόλας. Ἰκτορευσομεν. Φαῦλον.

ΑΚΡΙΣΙΟΣ ἢ ΛΑΡΙΣΣΑΙΟΙ.

Duplici titulo insignita fabula, cujus argumentum fuisse videtur mors Acrisii juxta oraculum a Perseo nepote interempti. Historiam vide in Apollodori Bibliotheca, lib. ii. cap. iv. 4.

I. Stobæus Floril. tit. viii. p. 51.

Βοῶ τις; ᾧ ἀκούει· ἢ ὑλακτῶ μάτην;
ἀπαντα γὰρ τοι τῶ φοβουμένα ψοφεῖ.

Clamatur. exauditis? an frustra obstrepo?
facile anima metuens audit aut fingit sonos.

II. Idem tit. xii. p. 79.

Ἄλλ' οὐδὲν ἔρπει ψεύδος εἰς γῆρας χρόνου.

Mendacium recusat ætatem pati.

Hunc versum huic Sophocleo dramati adscribit cod. Vindob. et sequentem Aloadis.

III. Idem tit. lxii. p. 237.

Δῆλον γὰρ ἐν δεσμοῖσι δραπέτης ἀνήρ
κῶλον ποδισθεῖς, πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει.

Fugitivus arctis vinculis coërcitus,
quin quæ placent loquatur, ambigere est nefas.

IV. Idem tit. lxxiv. p. 325.

Ἄλλως τε καὶ κόρη τε κ' Ἀργεία γένος,
αἷς κόσμος ἢ σιγὴ τε καὶ τὰ παῦρ ἔπη.

Quum maxime sit virgo, et Argis edita,
quarum decus silere, vel pauca eloqui.

V. Idem tit. lxxix. p. 339.

Ἦσις βραχεῖα τοῖς φρονῶσι σώφρονα
πρὸς τοὺς τεκόντας καὶ φυτεύσαντας πρέπει.

Animi modesti liberos paucis decet
uti parentes ad suos sermonibus.

VI. Idem tit. cviii. p. 457.

θάρσει, γύναι· τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν ὄναρ
πνεύσαντα νυκτὸς, ἡμέρας μαλάσσεται.

Ne metue, mulier: multa quæ in somnis mala
apparuerunt nocte, lenivit dies.

VII. Idem tit. cxx. p. 489.

Τῆ ζῆν γὰρ ἐδίς ὡς ὁ γηράσκων ἐρά.

Amare vitam nemo plus senibus solet.

VIII. Ibidem, p. 491.

Τὸ ζῆν γὰρ, ᾧ παῖ, παντὸς ἡδίστον γέρας.
θανεῖν γὰρ οὐκ ἔξει τοῖς αὐτοῖσι δίς.

O nate, vita munus est dulcissimum:
namque homini eidem bis datum non est mori.

Indicem dramatis, e quo hi versus sumpti, dat Regius Stobæi eodex.

IX. Idem tit. cxxvi. p. 515.

Χρὴ δὲ τῶ τεθνηκότι
τὸν ζῶντ' ἐπαρκεῖν αὐτὸν ὡς θανόμενον.

Mortuis vivos decet

Auxilia ferre, quippe morituros item.

X. Hesychius in fine Lexici col. 1603.

Ὡς καὶ τύραννον πᾶς ἐφίεται φυγεῖν.

Nempe et tyrannum nemo non fugere expetit.

XI. Athenæus, l. x. p. 466. Ὁ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τοῖς Λαρισσαίοις Ἀκρίσιος καὶ αὐτὸς ἐκπάματα ὅσα πλείστα εἶχεν, ὡς φησιν ὁ Τραγικός·

Πολὺν δ' ἀγῶνα πανξένοις κηρύσσεται,
χαλκηλάτους λέσσητας ἐκτιθεῖς φέρειν,
καὶ κοῖλα χρυσόκολλα, καὶ πανάργυρα
ἐκπάματ', εἰς ἀριθμὸν ἐξήκοντα δις.

XII. Stephanus in Δάτιον—ὁ πολίτης, Δωτιεύς. Σοφ. Λαρισσαίοις·

Καί μοι τρίτον ῥίπτοντι Δωτιεύς ἀνὴρ
ἀγχοῦ προσῆψεν ἔλαφρός ἐν δισκήματι.

XIII. Idem. Κρανεῖα, χαρῖον Ἀρσρακιωτῶν. τὸ ἔθνικόν Κρανειάτης, ὡς Μαρειάτης, ὡς φησι Σοφοκλῆς Λαρισσαίοις.

XIV. Vide Lexicon in Ἀδοξία. Ἀκτύτης. Ἀλοιμάτα. Ἀνταίαν. Ἀπόδρομον. Ἀποφανθεῖς. Ἀρώματα. Ἄσφομος. Βίδην. Ἰλλάδας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Dramatis sincerus titulus est Ἀλέξανδρος, non, ut sæpe citatur, Ἀλίξανδρα. Argumentum erat Paris agnitus et receptus a Priamo patre, postquam in ludis omnium certaminum victor evasisset. Vide Hygini Fab. xci.

I. Stephanus in Ἄστυ—ἀπὸ τῆ ἄστος, τὸ ἀσίτης. Σοφ. Ἀλεξάνδρω·
ἔ γάρ τι θισμὰ τοῖσιν ἀσίταις πρέπει.

καὶ

βοτῆρα νικᾶν ἄνδρας ἀσίτας.

II. Idem in Ἐφεσος—τὸ ἔθνικόν, Ἐφέσιος· εὔρηται καὶ Ἐφέσια διὰ διφθόγγου. οὕτω καὶ ἐν Ἀλεξάνδρω Σοφοκλῆς.

III. Eustathius p. 533. ubi de nominum in της tono agit: Τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ, φασίν, ἐν Ἀλεξάνδρω, Στείχων ἀγράφην ὄχλον, παράνομόν ἐστι, καὶ οὐ ῥηματικόν.

IV. Vide Lexicon in Δύσαυλος. Θηλάστρια. Μαιεύτρια. Μνείαν.

ΑΛΗΤΗΣ.

Diversimode scriptus occurrit hujus fabulæ titulus, Ἀλείτης, Ἀλήτης. Posterius ubique observo in Stobæi codice, præterquam duobus in locis, ubi primum scriptum fuerat, Ἀλείπτη, quod ab eadem manu emendatum in Ἀλήτη. Videtur autem esse nomen proprium viri. Nam de fabulæ argumento nihil comperit habemus. Memoratur Aletes, unus ex Herculis posteris, qui post Heraclidarum in Peloponnesum reditum Corinthum obtinuit; unde Pindaro Olymp. xiii. 17. Corinthii appellantur παῖδες Ἀλάτα. Vide Pausaniam, p. 120. Est etiam ἀλήτης πο-

men appellativum, *πλανήτην*, *erronem* significans; quo Noster utitur in *Œd. Col.* Inde petitum acumen dicti, quod in proverbium cessit, *δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης*. Vide Zenobium iii. 22.

I. Stobæus Floril. tit. iii. p. 15.

Ψυχὴ γὰρ εὖνως, καὶ φρονοῦσα τοῦνδικον,
κρείσσαν σοφιστοῦ παντός ἐστιν εὐρέτις.

Tranquillus animus, conscius recte sibi,
multa aptus est reperire, quæ vafros latent.

II. Idem tit. xxxv. p. 141.

Βραχεῖ λόγῳ καὶ πολλὰ πρόσκειται σοφά.

Contracta multum verba habent sapientiæ.

III. Idem tit. xxxvi. p. 145.

Ἄνθρωπος γὰρ ὅστις ἠδεται λόγων αἰεὶ,
λέληθεν αὐτὸν τοῖς ξυνοῦσιν ἂν βαρύν.

Quicumque sese semper audiri cupit,
aliis molestus quam sit haud intelligit.

Recte Grotius hos versus designat tanquam ex Sophoclis Alete, quod confirmat adscriptum lemma in cod. Vindob. Gesnerus eos tribuit Euripidi in *Dictye*.

IV. Idem tit. lxxxviii. p. 361.

Ἄλλ' εἴπερ εἰ γενναῖος, ὡς αὐτὸς λέγεις,
σήμαιν' ὅτου τ' εἰ καὶ πόθεν. τὸ γὰρ καλῶς
πεφυκὸς οὐδεὶς ἂν μιάνειεν λόγος.

Si, vera fatus, nobilem te prædicas,
proloquere qui sis, qua domo. nam pollui
sermone nullo celsa nobilitas potest.

V. Idem tit. lxxxix. p. 363.

Ἄλλ' ἀξίως ἔλεξας, οὐδὲ μὴν πικρῶς.
γένος γὰρ εἰς ἔλεγχον ἐξίον καλὸν
εὐκλειαν ἂν κτήσαιο μᾶλλον ἢ ψόγον.

Clementer es locutus, atque ut te decet,
nam specimen edens clara nobilitas sui,
vanis relictis, solida sectatur bona.

VI. Idem tit. cv. p. 439.

Τίς δὴ ποτ' ὄλβον ἢ μέγαν δεῖν βροτῶ,
ἢ μικρὸν, ἢτοι μηδαμοῦ τιμῶμενον;
ἔ γάρ ποτ' αὐτῶν οὐδὲν ἐν ταυτῶ μίνοι.

Quid est quod aliquis alteri sortem datam
summo infimove ponat, aut nullo in loco,
quum nihil in una sede permaneat diu?

VII. Idem tit. cvi. p. 445.

Δεινὸν γε τοὺς μὲν δυσσεβεῖς κακῶν ἀπο
βλασόντας, εἴτα τοῦσδε μὲν πράσσειν καλῶς
τὲς δ' ὄντας ἐσθλοὺς, ἔκ τε γενναίων ἅμα
γεγῶτας, εἴτα δυσυχεῖς πεφυκέναι.
οὐ χρεὴν τὰδ' οὕτω δαίμονας θνητῶν περὶ
πράσσειν. ἐχρεὴν γὰρ τοὺς μὲν εὐσεβεῖς βροτῶν
ἔχειν τι κέρδος ἐμφανές. δεῖαν πάρα
τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους, τοῦσδε τὴν ἐναντίαν

δίπην κακῶν τιμῶν ἐμφανῆ τίειν.
καθεὶς ἂν οὕτως εὐτύχει κακὸς γεγάς.

Malos profanis prosatos genitoribus
florere rebus prosperis, visu grave :
stirpem bonorum rursus ingenio probō,
malis subactos, cladibus mersos premi.
disponere aliter cura debuerat Deūm
mortalium res : nam pius decuit palam
bona largitate consequi cœlestium :
contra, scelestos paria criminibus suis
supplicia aperte luere Diis ultoribus.
ita res secundas nemo jactaret malus.

V. 8. elegantem codicis lectionem restitui, τούσδε. Vulgo τῶνδε.
Quod autem ad scelestos attinet, hos—Sicque legendum esse jam
olim conjecisse desideratissimum Valckenarium ex illius schedis
comperio.

ΑΛΚΜΑΙΩΝ.

I. Porphyrius Quæst. Homer. i. Σοφ. Ἀλκμαίωνι
Εἶθ' εὖ φρονήσαντ' εἰσίδοιμί πως φρενῶν
ἐπήβολον καλῶν σε.

II. Plutarchus de audiendis poëtis, p. 35. Ἄν δὲ φαίνεται τις
ἐπιλήψεως δέσμενος, τῶν ἀμαρτημάτων καὶ τῶν παθῶν ἐπιλαμβάνου, ὥσπερ
ὁ τραγικός Ἀδραστος, τοῦ Ἀλκμαίωνος εἰπόντος πρὸς αὐτὸν,
Ἄνδρακτόνου γυναικὸς ὁμογενὴς ἔφυς.

ἀπεκρίνατο

Σὺ δ' αὐτόχειρ γε μητρός, ἢ σ' ἐγένεατο.

A. Tu frater illi es, quæ virum occidit suum.

B. At tu interemptor ipse genetricis tuæ.

Hos versus iterum profert Plutarchus in libro de capienda ex
inimicis utilitate, p. 88. E Sophoclis Alcmaëone petitos esse proba-
biliter opinabatur Valckenarius.

III. Vide Lexicon in Αἰνῶ. Ἀραίας.

ΑΛΩΔΑΙ Σήτυροι.

Sic scribi debet dramatis hujus titulus. Vide Hemsterhusium
ad Luciani Contemplantes, p. 494.

I. Stobæus Floril. tit. ix. p. 53.

Τοῖς γὰρ δίκαιος ἀντέχειν ἔ ράδιον.

Justis recalcitrare difficilis labor.

II. Idem tit. xii. p. 79.

Κακὸν τὸ κεύθειν, καὶ πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς.

Illiberalis ingenii est simulatio.

III. Idem tit. xiii. p. 83.

Καὶ γὰρ δικαία γλωσσὴ ἔχει κράτος μέγα.

Nam justa lingua maximam vim possidet.

IV. Idem tit. xxxiii. p. 139.

᾿Ω παῖ, σιῶπα' πόλλ' ἔχει σιγὴ καλὰ.

Tace, puer : bona magna sunt silentii.

V. Idem tit. xxxvi. p. 143.

Τί ταῦτα πολλῶν ἡμεράτων ἔτ' ἐσί σοι ;
τὰ γὰρ περισσὰ πανταχῆ λυπῆρ' ἔπη.

Quid verba fundis impetu tam prodigo ?
semper molestus est supervacuus labor.

VI. Idem tit. xli. p. 161.

Μὴ πάντ' ἐρεῖνα· πολλά καὶ λαλεῖν κακόν.

Ne sciscitare : multa fari haud expedit.

VII. Idem tit. xliii. p. 163.

Κὲκ οἶδ' ὅ τι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν.
ὅταν οἱ γ' ἀγαθοὶ πρὸς ἀγενήτων
κατανικῶνται,
ποία πόλις ἂν τὰδ' ἐνέγκοι ;

Quæ ad hæc dicam, mens ambigua est.
ubi degeneres vicere bonos,
quænam urbs subsistere possit ?

Vide Valckenarium Diatr. Eurip. p. 15.

VIII. Idem tit. liv. p. 207.

Δοκῶ μὲν, ἔδειξ' ἀλλ' ὄρα, μὴ κρεῖσσον ἢ
καὶ δυσσεβῆντα τῶν ἐναντίων κρατεῖν,
ἢ δέλον αὐτὸν ὄντα τῶν πέλας κλύειν.

Nemo, ut videtur. sed vide an non rectius
sit vincere hostem, quamlibet fraude impia,
quam servitutem ferre et imperium pati.

IX. Idem tit. lxxvi. p. 331.

Παύσαι. καταρκεῖ τῆδε κικλήσθαι πατρός,
εἴπερ πέφυκά γ' εἰ δὲ μὴ, μείων βλάβῃ.
τό τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ.

Tace. mihi illo patre censori satis est,
sive ille pater est ; seu minus, refert nihil.
res credita et recepta plus vero valet.

Recte in Reg. cod. scriptum μείων βλάβῃ, uti et legendum esse
conjecerat olim Gesnerus pro vulgato μείζων. Vide quæ obser-
vavi ad Æschyli Prometheus 1021. Grotius dedit τίς ἂν βλάβῃ ;
Sunt autem ista Oti vel Ephialtæ ad aliquem qui geminos illos
mortali satu editos arguebat, Neptunumque patrem eorum esse
negabat.

X. Idem tit. lxxvii. p. 333.

Ὁ δὴ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσον σθένει.
ἅπαν τὸ χρηστὸν γνησίαν ἔχει φύσιν.

Proles notha et legitima tantumdem valet.
quicumque probus est, hunc probe natum puta.

Horum senariorum alterum profert Clemens Strom. vi. p. 741.
sed interpolatum.

XI. Idem tit. xci. p. 371. et Plutarchus de audiendis poetis,
p. 21.

Τὰ χρέματ' ἀνθρώποισιν εὐρίσκει φίλους,
αὐδῆς δὲ τιμᾶς, εἴτα τῆς ὑπερτάτης
τυραννίδος ἐσάγουσιν ἠδίτην ἔδραν.
καπνίτω δ' ἔδειξ' ἐχθρὸς οὔτε φύσκει

πρὸς χρέμαδ', οἳ τε φύντες ἀρνύνται τυχεῖν.
 θεῖος γὰρ ἔρπειν πλοῦτος ἐς τε τῶατα,
 καὶ πρὸς τὰ βατὰ δὴ, χῶπόθεν πένης ἀνήρ
 μὴδ' ἐντυχῶν δύναϊτ' ἂν ἂν ἐρᾶ τυχεῖν.
 καὶ γὰρ δυσσιδὲς ἄμμα καὶ δυσάνυμον,
 γλώσση σοφὸν τίθησιν, εὐμορφὸν τ' ἰδεῖν.
 μόνω δὲ χαίρειν καὶ νοσεῖν ἐξουσία
 πάρεσιν αὐτῶ, κἀπικρίψασθαι κακά.

Divitiæ amicos comparant mortalibus :
 exinde decus famamque : tum facto gradu
 ad celsa tendunt imperi fastigia :
 nec invenitur, oderit qui divitem ;
 aut si quis odit, odia dissimulat tamen.
 per invia atque pèrvia ex æquo invenit,
 qua penetret aurum : pauper, ut sit maxime
 felix, potiri vota quit nunquam sua.
 at ore fœdos, nomine aspernabiles,
 pulchros, disertos, inclytos nummus facit :
 tum facile dives gaudet aut morbo cubat,
 utcunque res fert, et sua occultat mala.

V. 3. τυραννίδος ἐσάγουσιν. In cod. scriptum τυραννίδος τ' ἄγουσιν. Grotius prava conjectura dederat θακῆσιν. Divitiæ ἄγουσιν εἰς ἔδραν. Librarii solemnī errore exciderat compositi verbi præpositio. V. 4. cod. dat κἀπιτα. V. 7. δὴ fulciendo versui aptum inseruit Heathius. Male Grotius : καὶ πρὸς τὰ βατὰ. καὶ οὔποτ' ἂν πένης ἀνήρ. In Plutarchi edit. Aldina legitur καὶ ὀπόθεν : in cod. vero emendate, χῶπόθεν. V. 8. cod. μὴδ' ἐντυχῶν. Vera est Plutarchi lectio ἐντυχῶν, hac sententia : καὶ πρὸς τὰ βατὰ, καὶ ἐνθα, ὀπόθεν ὁ πένης μὴδ' ἐντυχῶν δύναϊτ' ἂν ἂν ἐρᾶ τυχεῖν. et eo, quo si pervenerit pauper, non tamen efficiet, ut voto suo potiatur. Vel etiam ellipsin hoc modo supplere possis : καὶ τυχεῖν ἂν ἐρᾶ ἐνθεν, ὀπόθεν ὁ πένης μὴδ' ἐντυχῶν δύναϊτ' ἂν τυχεῖν. V. 9. ἄμμα legitur in cod. Reg. Vulgo σῶμα. V. 10. γλώσση dativus est. Ut εὐμορφὸν opponitur τῷ δυσσιδὲς ἄμμα, sic γλώσση σοφὸν opponitur τῷ δυσάνυμον, quod rariori significatu hīc prave loquentem notat. Nescio quid sibi velit Heathius γλώσση casu recto legens, tanquam si de vi non divitiarum, sed eloquentiæ hīc ageretur. V. ult. cod. κἀποκρίψασθαι.

XII. Ælianus de Nat. Animal. vii. 39. "Ὅσοι λέγουσι θῆλον ἔλαφον τὰ κέρατα ἔφύειν, οὐκ αἰδῶνται τῆς τῷ ἐναντίου μάρτυρας. Σοφοκλῆα μὲν εἰπόντα,

Νομῶς δὲ τις κερᾶσσ' ἀπ' ἐρθίων πάγων
 καθεῖρεπεν ἔλαφος.

καὶ πάλιν

ἄρασσα μύξας καὶ κερασφόρους
 σῶρθυγγας εἶρεπεν ἐκηλος.

καὶ ταῦτα μὲν ὁ τῷ Σοφίλου ἐν τοῖς Ἀλωάδαις. Penultimi versus voces invertit Heathius legens μύξας ἄρασσα. Nescio an ob metrum. Sed animadvertere debebat vocem μύξας sic positam senarii secundam sedem tenere, quæ spondeo non magis quam quarta

permissa est. Equidem crediderim vocem *μύξας*, alioquin probam, hinc a Tragico adhibitam non fuisse. Quid, si legamus?

ἄρασα μυκτῆράς τε καὶ κεραιφόρους.

XIII. Vide Lexicon in *Ἐφυμνίς*.

ΑΜΥΚΟΣ Σατυρικός.

Vide Lexicon in *Λαγός. Σιαγόνος.*

ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ Σατυρικός.

I. Schol. Comici ad *Ranas* 484. Ὀρακιάσαι λέγεται τὸ ὑπὸ φόβου ἀχριάσαι, ἀπὸ τοῦ τὴν ἄραν αἰκίζειν. τῆτο δὲ Σοφοκλῆς εἶπεν ἐν Ἀμφιαρέῳ σατυρικῷ·

τὸ δ' ἀχριάσθαι θλιβομένης τῆς καρδίας.

II. Idem ad *Vespas* 1501. Σοφοκλῆς Ἀμφιαρέῳ·

Ὁ πιννοτήρης τῆδε μάντιος χορῆ.

Forte scripserat Tragicus:

Ὁ πιννοτήρης τῆδε χορῆ μάντιος.

III. Athenæus, l. x. p. 454. postquam Tragicorum ῥήσεις aliquot protulit, in quibus homines rustici literarumque rudes, describentes literarum figuras, ænigmatische personarum nomina designant, Sophoclis meminit rusticum inducentis, qui literarum formas non verbis, sed schematibus et gestu saltando exprimeret: Καὶ Σοφοκλῆς δὲ τούτῳ παρακλήσιον ἐποίησεν ἐν Ἀμφιαρέῳ σατυρικῷ, τὰ γράμματα παράγων ὀρχούμενον.

IV. Strabo, l. ix. p. 399. Μετὰ δὲ Μαραθῶνα Τρικύρουδος, εἶτα Ῥαμνοῦς, τὸ τῆς Νεμέσεως ἰερόν· εἶτα Ψαφίς, ἡ τῶν Ὀρωπίων· ἐνταῦθα δὲ ποῦ καὶ τὸ Ἀμφιαρέσιον ἐστὶ, τετμημένον ποτὲ μαντιῶν, ὅπου φυγόντα τὸν Ἀμφιαρέων, ὡς φησι Σοφοκλῆς,

Ἐδέξατο ῥαγείσα Θηβαία κόνις

αὐτοῖς ὅπλοισι καὶ τετραρίσῳ δίφρῳ.

Ex Amphiarao hos versus esse opinatur Meursius, qui et in Alcæone et in Eriphyla esse itidem potuerunt.

V. Ὁ ἀλιεὺς πληγὴς νῦν φύσει. κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφιαρέῳ σατυρικῷ. Scholiastes Ms. Platonis. Confer Zenobium ii. 14.

VI. Vide Lexicon in Ἀγνίσαι. Ἀλιζαίθριον. Κατεφρόνις. Πέλον. Τρασιά.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

Vide Scholiastam nostrum ad *Ced. Col.* 390. et Lexicon in Ἀμφιτέρως. Ἀτμητον.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

Vide Lexicon in Παρασάγγαι.

ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ Σατυρική.

I. Eratosthenes *Catasterism.* 16. Τὴν Κασσιόπειαν ἱστορεῖ Σοφοκλῆς ὡς τῆς τραγωδίας ποιητῆς ἐν Ἀνδρομίδᾳ, ἐρίσασαν περὶ κάλλους ταῖς Νηρηΐσι,

ἰσιλθεῖν εἰς τὸ σύμπωμα, καὶ Ποσειδῶνα διαφθεῖραι τὴν χώραν, κῆτος ἐπιπέμψαντα.—Idem 36. Τέτο τὸ κῆτος ἐστὶν ὁ Ποσειδῶν ἐπεμψε Κηφεῖ, διὰ τὸ Κασσιόπειαν εἶσαι περὶ κάλλους ταῖς Νηρηΐσι· Περσεύς δ' αὐτὸ ἀνείλε, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰ ἄστρα ἐτέθη, ὑπόμνημα τῆς πράξεως αὐτῆ· ἴσorei δὲ παῦτα Σοφοκλῆς ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητῆς ἐν τῇ Ἀνδρομέδῃ.

II. Athenæus, l. xi. p. 482. Ὅτι δὲ καὶ πλοῖον ἢ κύμβα, Σοφοκλῆς ἐν Ἀνδρομέδῃ φησὶν·

Ἰπποισιν, ἢ κύμβαισι ναυτολαῖς χθόνα;

Profert etiam hunc senarium Eustathius, p. 1205. adjuncta interpretatione: ἰππότης ἢ κεις ἢ διὰ πλοίου; Confer Valckenarium ad Herodotum, p. 498. 8.

III. Phrynichus Ecl. nom. Att. p. 164. Πολλὴν διατριβὴν ἐποιήσασθαι ἐπισκοπούμενος, εἰ μόνον λέγεται πρόσφατος νεκρός, καὶ μὴ πρόσφατον πρᾶγμα. εὐρίσκειτο δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῇ Ἀνδρομέδῃ τινεὶς οὕτω·

Μηδὲν φοβέσθαι προσφάτους ἐπιστάτας.

IV. Schol. Theocriti ad Id. iv. 62. Τὰς Σατύρους οἱ πλείονες φασὶν, ὡς καὶ τὰς Σειληνῆς καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀνδρομέδῃ.

V. Hesychius: Κουρίον. Σοφ. Ἀνδρομέδῃ·

Ἡμῖν σὺ τοι κούρειον ἤρεθης πάλει.

νόμος γὰρ ἐστὶ τοῖσι βαρβάροις Κράνη

δυηπολεῖν βρότειον ἀρχῆθεν γένος.

Videndi Hesychii interpretes. Κέρειον, juxta Etymol. M. auctorem, καλεῖται ἐν Ἀττικῇ τὸ ἱερεῖον τὸ θυόμενον, ἠνίκα ἐγχεῖοντο οἱ κῆροι εἰς τὰς φράτορας. Sophocles hic aliter accepisse videtur pro humana victima Saturno offerenda. Chori videntur esse verba ad Andromedam.

VI. Pollux x. 120. Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἀνδρομέδῃ Ἀντολίδοισι ληκύθοις ἔφη, δηλῶν ἀλαβάτους μονολίθους. Perperam in Onomastico legitur αὐτοχείλεσι nullo sensu. αὐτόλιθος est μονόλιθος, ut in Philoct. 35 αὐτόξυλον ἔκπαμα est ποτήριον μονόξυλον. Nihil verius videtur hae Hemsterhusii conjectura.

VII. Vide Lexicon in Ἀμβλύσκῃ. Ἀμφίπρυμνον. Ζευξίλειος. Μάφθλητας. Οἰάταν. Σαλητόν.

ΑΝΤΗΝΟΡΙΔΑΙ.

I. Eustathius, p. 405. e Strabone, p. 905. Σοφοκλῆς ἴσorei ἐν ἀλώσει Ἰλίου παρδαλέην τῆς θύρας προτεθῆναι τῷ Ἀντήνορος, σύμβολον τῷ ἀπόρρητον εἶδῆναι τὴν οἰκίαν· τὸν δὲ ἄμα παισὶ μετὰ τῶν περιγενομένων Ἐνετῶν εἰς Θρακίην περισωθῆναι, κακῆῖθεν διεκπεσεῖν εἰς τὴν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ Ἐνετικῇ. Pertinent ista ad Antenoridas ejus dramatis mentio initio argumenti Ajacis. Male accepta Strabonis verba Fabricio aut nescio cui alii occasionem dedere Sophocli drama affingendi, quo titulo nullum unquam edidit, Ἰλίου ἀλωσιν.

II. Athenæus, l. ix. p. 373. Σοφοκλῆς Ἀντηνορίδαις·

Ὅρνιθα καὶ κήρυκα καὶ διάκονον.

Vide Lexicon in Ἀφεισιασάμην. Ἐκβαδοῦξαι.

ΑΤΡΕΥΣ ἢ ΜΥΚΗΝΑΙΑΙ.

Sic erat titulus dramatis, non Μυκῆναι, ut vulgo legitur. Poste-

rius nomen a personis, quibus constabat chorus, ut *Τραχίνια*, *Φοίνισσαι*, *Σκύρια*, alia.

I. Scholiastes Euripidis ad Hippolytum 309.

Μὰ τὴν ἐκείνου θειλίαν, ἣ βόσκεται,
Θῆλυς μὲν αὐτὸς, ἄρσενας δ' ἐχθροὺς ἔχων.

Juro per illam, qua alitur ille, ignaviam,
mera femina ipse, sed mares hostes habens.

Μὰ in his versibus, negationi, quæ in amissis versibus præcedebat, confirmandæ adhibetur, ut semper apud veteres et probatos scriptores; quod divinare poterat vir doctus, qui hoc exemplo abusus est in *Miscell. Observ. vol. v. p. 281.* In Platonis loco quem protulit Berglerus, legendum procul dubio καὶ νῆ Δία.

II. Vide Lexicon in Ἐπισπάσι.

ΑΧΑΙΩΝ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἢ ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΝ ἢ ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΙ.

Diversi sunt ejusdem dramatis tituli, quod primus animadvertit acutissimi vir ingenii Joannes Toup. *Ep. Crit. p. 133.* Ad titulum alludit Cicero obscura sententia in *Ep. ad Quintum fratrem ii. 16.* *Συνδείπνους Σοφοκλείους, quamquam a te actam fabellam video esse festive, nullo modo probavi.* Athenæus l. viii. p. 365. *Συνδείπνοι εἴρηκν ἐπὶ συμποσίου Λυσίας—διόπερ τινὲς καὶ τὸ Σοφοκλείους δράμα κατὰ τὸ οὐδέτερον ἐπιγράφειν ἀξιοῦσι ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΝ.* Fuit autem, quod liquido e fragmentis apparet, drama satyricum.

I. Stobæus *Floril. tit. xxvi. p. 119.*

Λάθρα
Πιρίσι συγερά κἀνάρσιος
αἱ δὲ μνασίς γ' εὐποτμότατος,
θνατοῖς μελίου
ἀνέχουσα βίου βραχὺν ἰσθμὸν.

Oblivisci
res Piero male grata choro,
meminisse juvat,
et sæcla beans hominum, miseri
confinia continet ævi.

II. Athenæus l. i. p. 17. et ex eo Eustath. p. 1823.

Ἄλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὴν κάκοσμον οὐράνην
ἔρριψεν, οὐδ' ἤμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρῳ
κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μέρου πνέον·
ἔδειματούμην δ' οὐ φίλης ὁσμῆς ἕπο.

V. I. ἀμφὶ θυμῷ valet *præ ira*, quod Casaubonum fugisse miros. Vide quæ notavi ad Apollonii Argon. ii. 96. De matularum usu in conviviis, quod Sybaritarum inventum fuisse perhibetur, vide Gatakerum, tom. i. p. 293.

III. Idem l. xv. p. 679.

Οὐ τοι γένιον ὦδε χερὶ διηλιφῆς
φοραῦντα, κἀντίπαιδα καὶ γένει μέγαν,
γαστρός καλεῖσθαι παῖδα, τοῦ πατρὸς παρόν.

Os te perunctum ferre nequaquam decet,
præsertim ephebum, genere tanto, filium
ventris vocari turpe, quum liceat patris.

IV. Idem l. xv. p. 636.

Φορεῖτε, μασσέτω τις, ἐγγείτω βαδῶν
κρητῆρ' ἀνὴρ δ' οὐδεὶς, πρὶν ἂν Φάγῃ, καλῶς,
ὁμοῖα καὶ βοῦς ἐργάτης, ἐργάζεται.

V. Schol. Pindari ad Isthm. ii. versum penult. Τὸ γὰρ ἀπόνειμον,
ἀντὶ τῆ ἀνάγνωδι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ·
Σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτύχας ἔχων,
ἀπόνειμον.

καὶ πάλιν·

Νέμει τις, οὐ πάρεσι τίς ξυνάμοσα.

Vide Toupium ad Theocriti Epithalamium Helenæ 48.

VI. Pollux x. 133. Τὰ δὲ ναυτικὰ σκευή—πλήκτρα, ὡς Σοφοκλῆς
ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ.

Ὡς ναοφύλακες νυκτέρου ναυκληρίας
πλήκτροις ἀπευδίνουσι οὐρίαν τρόπιν.

VII. Plutarehus Moral. p. 74. Ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸν Ἀχιλλέως
παροξύνων Ὀδυσσεύς, οὐ φησιν ὀργίζεσθαι διὰ τὸ δειπνόν, ἀλλὰ φησὶν·

Ἦδη τὰ Τροίας εἰσορῶν ἐδάλια
δέδοικας.

καὶ πρὸς ταῦτα πάλιν τῆ Ἀχιλλέως διαγανακτῆντος, καὶ ἀποκλεῖν λέγοντός·
Ἐγὼ δ' ὃ φεύγεις, οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς·
ἀλλ' ἐγγυὲς Ἑκτορ ἐστίν· οὐ μένειν καλόν.

Vocem ἐδάλια, qua utitur Noster eodem sensu in El. 1393. per-
peram accepit Grotius, qui hos versus in Excerptis, p. 150. sic
vertit:

Simulatque transtra classis Iliacæ vides,
trepidās.

Quid expavesco video, non famæ notam;

sed appropinquat Hector; haud tuta est mora.

Diversam lectionem ultimi versus commendat Valckenarius ad
Phœnissas, p. 272. vulgatam præfero. Est autem hoc fragmentum
ex Achivorum convivio, quod acute vidit supra laudatus Toupius.

VIII. Herodianus περὶ σχημάτων in Anecd. Gr. I. B. Casp. de
Villoison, tom. ii. p. 94. Ἀτεῖσμος δὲ ἐστὶ προσποίησης πιθανὴ τῆ μὴ
λέγειν ἢ μνημονεύειν ἡμᾶς ἃ λέγομεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ εἰσῆκται λέγων
Ὀδυσσεύς τῷ Διομήδεϊ·

Ἐγὼ δ' ἐρῶ σοι δεινὸν οὐδὲν, οὐδ' ὅπως
φυγὰς πατρώας ἐξελέλασαι χθονός·
οὐδ' ὡς ὁ Τυδεὺς ἀνδρὸς αἶμα συγγενοῦς
κτείνας, ἐν Ἀργεὶ ξείνος ἂν οἰκίζεται·
οὐδ' ὡς πρὸ Θηβῶν ἀμοιβῶς ἐδαίσατο
τὸν Ἀσάκειον παῖδα, διὰ κάρη τιμῶν.

Sic legendi hi versus. Nota Tydei immanis feritas, qui occisi ab
Amphiarao Melanippi, a quo prius ipse vulneratus fuerat, reci-
sum caput diffidit, et cerebrum sorbuit; quare Lycophron v.
1066. Diomedem appellat παῖδα τῆ κρατοβρωῦτος ἀτρέστου κάρη. Vir
laudatissimus rerumque bene multarum peritissimus in argumen-
tis Sophoclearum fabularum parum versatus videtur, qui versus
istos ab alterutra fabularum desumptos opinatur, quibus ab
Ulysse nomen inditum, tanquam si heros nunquam in scenam

inductus fuisset aliquis nisi in cognomine dramate. In neutro Ulysse hi versus exstare potuerunt : argumentum utriusque cognitum, actionis tempus, scenæ locus : in neutro Diomedis ullæ partes esse potuerunt. Sunt procul dubio ex Achivorum convivio.

IX. Vid. Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 9. Aj. 190. et Lexicon in Ἀζειῶται. Βέηλος. Ἐκκεκώπηται. Ἐπιζινοῦσθαι. Ἐπισυαύσης. Μάσθλητας. Εὐμβόλους.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΕΡΑΣΤΑΙ Σάτυροι.

I. Stobæus Floril. tit. lxiv. p. 263.

Νόσημ' ἔρωτος τῆτ', ἐφίμερον κακόν
ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπίκασαι.
ὅταν πάγου φανέντος αἰθρίου, χερσῶν
κρύσαλλον ἀρκάσωσι παῖδες ἀσαγῆ.
τὰ πρῶτ' ἔχουσιν ἠδονὰς ποταινίους·
τέλος δ' ὁ χυμὸς οὐτ' ἀφεθῆναι πως θίλει,
οὐτ' ἐν χερσῶν τὸ κτῆμα σύμφερον μίνειν.
οὕτω γὰρ τοὺς ἐρῶντας αὐτὸς ἴμερος
δράν καὶ τὸ μὴ δράν πολλάκις προΐσται.

Amor diei unius ægrimonia est ;
quem posse simili exprimere sic videor mihi,
quoties sereno nascitur cœlo gelu,
gaudet manu tractare concretas aquas
grex pusionum, atque ea voluptas maxima est :
tandem liquescens unda dimitti negat,
quanquam teneri commode manibus nequit.
sic æstus idem saucios amoribus
cogit vicissim pergere et desistere.

Notum proverbium ad quod hîc alluditur. Zenobius v. 58.

Ὁ παῖς τὸν κρύσαλλον. ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων, μήτε μεθίναει βουλομένων, ἢ παροιμία εἴρηται. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς Ἀχιλλέως ἔρασαῖς. Initio fragmenti νόσημ' ἔρωτος τοῦτ' e codice dedi ; ἐφίμερον ex Meursii correctione. V. 5. codex liquido ποταινίους, ut erudite coniecerat Scaliger. Sequens in libris ita depravatus est, ut nulla structuræ legitimæ forma in eo reperiatur : planus sensus, ad quem verba exegi. Hesychius : ἀφεθῆναι, ἀπολυθῆναι.

II. Scholiastes Lyrici ad Nem. iii. 60. Διακομμένη ἡ Θέτις ὑπὸ τῆ Πηλίας, μετέβαλλε τὰς μορφάς, ὅτι μὲν εἰς πῦρ, ὅτι δὲ εἰς θηρία. ὁ δὲ καρτερήσας, περιγέγονε. περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως αὐτῆς καὶ Σοφοκλῆς φησὶν ἐν Ἀχιλλέως ἔρασαῖς.

Τίς γὰρ με μύχθος οὐκ ἐπισάτει ; λέων,
δράκων τε, πῦρ, ὕδωρ.

Nam quod malorum non mihi genus imminet ?
aqua, ignis, et leo, et draco.

Nescio quî Grotio in mentem venerit, vocem excidisse. Locus, si quis alius, sanus et integer, nec illius, nec Heathii supplemento eget. Non autem ab alio proferri hæc verba potuerunt, quam a Peleo ipso, qui in hac fabula partes agebat, cujus scena in Thessalia esse debuit. Proinde diversa est a Scyriis. Schol.

Aristophanis ad Nubes 1064. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασαῖς φησὶν, ὑπὸ Πηλέως λαιδορηθεῖσαν τὴν Θέτιν καταλιπεῖν αὐτόν. Quæ totidem verbis leguntur etiam in scholiis ad Apollonii Argonautica iv. 816.

III. Idem ad Nem. vi. 90. Οὐκ ἐκ παραδρομῆς δὲ ζάικοτον εἶπε τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως—ἀλλ' ὅτι ἰδιώτερον παρὰ τὰ ἄλλα κατισκεύαστο. δίκρουν γὰρ, ὡσεὶ δύο αἰχμὰς ἔχειν, καὶ μιᾷ βολῇ δισσὰ τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλέως ἐρασαῖς.

Ἡ δὸρὸς διχόσομον πλάκτρον.

δίπτυχοι γὰρ ἄδυναί νιν ἦρικον

Ἀχιλλήϊου δόρατος.

Canebantur ista a choro. Primum tantum esse Sophoclis versiculum credidit Heathius, qui forte non satis attente Scholiastæ verba perpenderat.

IV. Scholiastes Comici ad Vespas 1021. Παιδικὰ ἐπὶ ἀρρήτων καὶ ἐν τοῖς Ἀχιλλέως ἐρασαῖς ἐξείληπται. ἐπιδόντων γὰρ τι τῶν Σατύρων εἰς τὴν γυναικείαν ἐπιθυμίαν, φησὶν ὁ Φοίνιξ·

Παπαί, τὰ παιδίχ', ὡς ὄρεῖς, ἀπάλεσας.

Confer Suidam, apud quem Euripidis versus sic e Photii lexico Ms. scribendus :

Ἐγὼ δὲ χαίρω πρὸς γε τοῖς σοῖς παιδικοῖς.

V. Athenæus l. ix. p. 401. Τίς μνημονεύει, κατὰ τὸ σύνθετον ὁμοίως ἡμῖν, συάγρου, ἐπὶ τοῦ ἀγρίου σῆος; Σοφοκλῆς μὲν γὰρ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασαῖς ἐπὶ κυνὸς ἔταξε τὸ ὄνομα, ἀπὸ τοῦ σῆος ἀγρεύειν, λέγων·

Σὺ δ', ὦ σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος.

Apud Eustathium, p. 1872. legitur : Πηλιωτικὸν βρέφος.

VI. Vide Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 481. et Lexicon in Ὀρματίως πύδος. Ad hanc fabulam respiciebat Ovidius his elegis Trist. ii. 409.

Est et in obscenos deflexa Tragoedia risus,
multaque præteriti verba pudoris habet.
nec nocet auctori, mollem qui fecit Achillem,
infregisse suis fortia facta modis.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

I. Pollux vii. 117. Ἐπεὶ δὲ καὶ τοὺς οἰκοδόμους Ὀμηρος τέκτονες καλεῖ, καὶ ἀρχιτέκτων εἴρηται παρὰ Πλάτωνα. βιαία γὰρ ἢ ἐν τῷ Σοφοκλέους Δαιδάλω Τεκτόναρχος Μοῦσα.

II. Schol. Ms. Platonis : Σαρδάνιος γέλας—Σιμωνίδης δὲ ἀπὸ Τάλω τοῦ χαλκοῦ, ὃν Ἡφαιστος ἐδημιούργησε Μίναϊ, φύλακα τῆς νήσου ποιήσασθαι, ἔμφυχον ἔντα, τὸς πελάζοντας φησὶ κατακαίοντα ἀναιρεῖν. ὅθεν, ἀπὸ τῆς σισηρέναι διὰ τὴν φλόγα, τὸν σαρδάνιον φησὶ λεχθῆναι γέλας. ὁμοίως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Δαιδάλω. Confer Paræmiographos in Σαρδάνιος γέλας.

III. Schol. Apollonii Rhodii ad iv. 1638. Τάλως δὲ ἦν μὲν τοῦ γίνους ἐκείνου τοῦ χαλκοῦ. ὅλος δὲ χαλκῆς ὢν σύριγγα εἶχεν ἐπὶ τῷ σφυρῷ ὑμῖν περιεχομένην. σύριγγξ δὲ ἐστὶν ἢ περόνη. βραγίστης οὖν τῆς σύριγγος εἰμαρτο ἀλώωναι αὐτόν. τῆτο δὲ καὶ Σοφοκλῆς φησὶν ἐν Δαιδάλω. Perperam ibi legitur ἐν Τάλω, cujus nominis nulla fuit Sophoclis fabula.

IV. Vide Lexicon in Γοργάδων. Ἐσέφθην.

ΔΑΝΑΗ.

Vide Scholiastam nostrum ad Ajacem initio: et Lexicon in Ἀνθήμερον. Ἀφροδισία. Βράχισον. Δαιμονίζισθαι. Ζῆ.

ΔΟΛΟΠΕΣ.

Vide Lexicon in Εὐναῖος.

ΕΛΕΝΗ. ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ. ΕΛΕΝΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ.

ΕΛΕΝΗΣ ΓΑΜΟΣ.

Fabulas quibus argumentum præbuit Helenæ historia, omnes conjungo; nescio quatuorne dicam, an tres, an solummodo duas. ΕΛΕΝΗ citatur nude a Comici enarratore ad Equites 84. ubi duos senarios profert, quos supra in Ægeο dedimus. ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ laudatur ab auctore argumenti Ajacis, et ita quidem, ut intelligatur exhiberi in hoc dramate, si modo scriptum fuit unquam, debuisse Helenam e Troja ereptam, non autem Thesei facinus, qui illam necdum maturam rapuerat. Reliquarum duarum certior est auctoritas. Versus ex Ægeο nescio cur Grotius ad Helenæ nuptias retulerit potius quam ad Helenæ repetitionem: tam hujus quam alterius esse possint. Ex alterutra videntur esse verba quæ e Tragico innominato profert Eustathius, p. 397. Σαφέστερον δὲ καὶ ἀνδρωπικώτερον τὸ τῆς Ἑλένης ἔδειξε κάλλος, ὁ εἰπὼν Τραγικός.

ἦν καλλίστην

χρυσοφαῆς ἥλιος αὐγάζει.

I. Schol. Euripidis ad Phœnissas 312. Εἰ γὰρ καὶ Ἑλληνικῶς ἐλάλουν αἱ Φοίνισσαι, ἀλλ' οὖν γε τὴν πάτριον ἀπήχησιν ἰσῶζον τῆς Φωνῆς, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει·

Καὶ γὰρ χαρακτηρῆ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με
παρηγορεῖ Δάκωνος ὀσμῶσθαι λόγου.

Solatur aliquid ipsa me vocis nota:

videor Laconem quippe odorari sonum.

II. Erotianus in Lexico Hippocr. Θράσσει . . . ἔσι δὲ ὀχλίῳ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει Φησί·

Γυναῖκα δ' ἐξελόντες, ἢ θράσσει γένυν,
ὡς τῷ μὲν αἰόλον γραφίσις ἐνημμένοις.

Legitimi sunt quidem isti senarii, sed qui sensus ex iis elici possit non video.

III. Strabo l. xiv. p. 952. Οἱ δὲ τὸν Κάλχαντά φασιν ἀποθανεῖν ὑπὸ λύπης, καὶ κατὰ τι λόγιον. λέγει δ' αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει, ὡς εἰμαρμένον εἶη ἀποθανεῖν, ὅταν κρείττονι ἑαυτοῦ μάντι περιτύχη.

IV. Plutarchus in comparatione Lycurgi et Numæ, p. 77. ubi de puellarum educatione agit, et de φαινομήριον Lacænis: Τῶ γὰρ ὄντι τοῦ παρθενικοῦ χιτῶνος αἱ πτέρυγες οὐκ ἦσαν ἀνερῶραμμέναι κάτθετον, ἀλλ' ἀνεπτύσσοντο, καὶ συνανεγύμνονον ὅλον ἐν τῷ βαδίσει τὸν μηρῶν. καὶ σαφέστατα τὸ γιγνόμενον εἶρηκε Σοφοκλῆς ἐν τούτοις·

Καὶ τὰν νεώτερον, ἃς ἔτ' ἄσολος χιτῶν
θυραῖον ἀμφὶ μηρῶν
πτύσσεται, Ἑρμιόνα.

Ita Valckenarius in Eurip. Diatribe, p. 221. Tragici verba sanitati restituit. Choricel cantici hæc particula non aliunde sumi potuit quam ex *Helena repetitione*. Nihil tale de Hermione dum nupta dici potuit in cognomine dramate.

V. Eustathius, p. 1205. ex Athenæo, p. 76. Κατὰ τὸ ἄρβρον λέγεται ἔριος, ἡ ἀγρία σικκὴ ὅθεν καὶ ῥῆμα ἐριάζειν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἑλένης γάμῳ, ἔνθα τὸν καρπὸν τῷ τοῦ δένδρου ἐκάλεσεν ὀνόματι, εἰπὼν,

Πέπαν δ' ἐρινὸς ἀχεῖος ἂν

ἔς βρῶσιν, ἄλλους ἐξεριάζεις λόγῳ.

παροιμιακὸν δὲ αὐτὸ τὸ νόημα, ὅμοιον τῷ ἀπαιδευτος ἂν, πῶς ἂν ἑτέρους παιδεύσειας. Priorem senarium sic integrari posse opinabatur Casaubonus :

πέπαν δ' ἐρινὸς αὐτὸς ἂν ἀχεῖος.

Sed Ionicum ἀχεῖος probabile non est adhibuisse Sophoclem. Vertit Grotius :

Caprificus ipse mollis et nulli usui,
alios tuo sermone caprificos facis.

Sensum non magis assecutus esse videtur, quam Casaubonus, qui proverbium simile esse ait illi apud Terentium : *Tute lepus es et pulpamentum quaris*. ἐξεριάζειν λόγῳ est oratione maturum reddere, aptum rebus agendis. Sicque accipit Eustathius : ἀπαιδευτος ἂν ἑτέρους παιδεύεις.

V. Vide Lexicon in Ἀναχαιτίζει. Νέωται.

ΕΠΙΓΟΝΟΙ.

I. Stobæus Floril. tit. xxxviii. p. 153.

φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια τοῖς φθονουμένοις
νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς, ἢ πὶ τοῖς καλοῖς πλέον.

Pressum solent livore rumores mali
in prava potius trahere, quam in recti viam.

II. Idem tit. lxxiii. p. 311.

Ὡ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα, γύναι
κάκιον ἄλλ' οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἔσαι ποτὲ
γυναικὸς, ἢ εἴ τι πῆμα γίγνεται βροτοῖς.

O omne facinus ausa plus quam femina :
nec est, nec olim, si lues surget nova,
ullum erit hominibus femina gravius malum.

Tres hi versus una serie continuantur in Reg. cod.

III. Sophoclis Epigonos Latine expresserat Attius, cujus versum laudat Cicero Tuscul. ii. 24. "Tum Cleanthem, quum pede terram percussisset, versum ex Epigonis ferunt dixisse :

"Audisne hæc, Amphiaræ sub terram abdite?"

Sophoclis Epigonorum ab Attio conversorum meminit Cicero in libro de oratorum optimo genere cap. vi. *Nec Andromacham igitur aut Antiopam, aut Epigonos Latinos recipiant. Sed tamen Ennium, et Pacuvium, et Attium potius quam Euripidem et Sophoclem legunt.* Euripidis Andromacham apud Romanos docuit Ennius : Antiopam Pacuvius : Sophoclis Epigonos Attius. Hinc

erroris arguitur Davisius, qui ad Tusc. ii. ex Æschyli dramate conversos fuisse ait Attii Epigonos.

IV. Athenæus l. xiii. p. 584. ubi e Lyncei commentariis Gnathænæ meretricis faceta aliquot dicta refert: Ἀνδρονίκου δὲ τῆ τραγωδῆ ἀπ' ἀγαθός τις, ἐν ᾧ τοὺς ἐπιγόνους εὐήμερηκε, πίνειν μέλλοντος παρ' αὐτῆ, καὶ τῆ παιδὸς κελεύοντος τὴν Γνάθαιναν προαναλῆσαι, ἔφη·

Ὀλόμενε παῖδαν, ποῖον εἴρηκας λόγον;

Senarius est ex ipso dramate, quod Andronicus histrio modo cum plausu egerat, quemque ipse recitaverat: inde responsi acumen. Æschyli Epigonos Andronicum egisse opinatur Fabricius, qui ejus meminit in notitia Tragicorum deperditorum. Sophoclis drama, ut nobilius, intelligi probabile est.

V. Vide Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 378.

ΕΡΙΦΥΛΗ.

I. Stobæus Floril. tit. i. p. 3.

Ἀρετῆς βίβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόλαι.

Virtutis una, quæ manet, possessio est.

II. Idem tit. vii. p. 47.

Ἀνδρῶν γὰρ ἐσθλῶν σέρον οὐ μαλαίσεται.

Nescit bonorum pectus elanguescere.

III. Idem tit. xliii. p. 163.

Ὅπου δὲ μὴ τὰ ῥατ' ἐλευθέρως λέγειν
ἔξεισι, νικᾷ δ' ἐν πόλει τὰ χείρονα,
ἀμαρτίαι σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν.

Ubi profutura liberum non est loqui,
sed victa cedit civitas pejoribus,
periclitatur sæpe peccando salus.

IV. Idem tit. xcix. p. 417.

Πᾶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ἂν θεία τύχη,
ὅπου τὸ δεινὸν ἐλπίς οὐδὲν ἄφειλῃ;

Homo quid repugnem cladibus cœlestibus,
quum spes miserias nulla sustentet meas?

V. Idem tit. cxviii. p. 485.

Γήρως προσόντος σῶζε τὴν εὐφημίαν.

Famam senilem crede tutandam tibi.

VI. Clemens Strom. vi. p. 741.

Ἄπελθ' ἐκείνης ὕπνος ἰατρὸς νόσου.

Abscede: somnus huic malo remedium est.

In Clemente legitur sine sensu: ἀπελθ' ἐκείνης ὕπνον ἰατρὸν νόσου. Conjeceram ἀπῆλθ' ἐκείνης ὕπνον ἰατρὸς νόσου. Quod dedi, Valckenario debeo. Grotius verterat: Adi soporem, qui mali hujus remedium est.

VII. Appendix Vat. Proverb. ii. 49. Καὶ γὰρ Ἀργείους ὄρα. Αὕτη Σοφοκλῆος. πιποῖνται γὰρ Ἐριφύλη πρὸς Ἀλκμαίωνα λέγουσα·

Καὶ γὰρ Ἀργείους ὄρῳ.

εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀτινῶς πρὸς οἰοῦν βλέπόντων, καὶ καταπληκτικὸν τε δοκούντων ὄρα. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν εἰς κλοπὴν ὑπονοουμένων. καμφοῦνται γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο.

VIII. Excerpta Ruhnkenii e Stobæi cod. Ms.

Ἡ γλῶσσο' ἐν οἷσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχει,
ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλείον.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

I. Eustathius p. 1479. Σοφοκλῆς δὲ, Φάσιν, ἐν Ἑρμιόνη ἰσοριῖ, ἐν Τροίᾳ ὄντος ἔτι Μενελάου, ἐκδοθῆναι τὴν Ἑρμιόνην ὑπὸ τοῦ Τυνδάρεω τῷ Ὁρέσῃ· εἶτα ὑστερον ἀφαιρεθεῖσαν αὐτοῦ, ἐκδοθῆναι τῷ Νεοπτολέμῳ κατὰ τὴν ἐν Τροίᾳ ὑπόσχεσιν· αὐτοῦ δὲ Πυδοῖ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Μαχαιρέως, ὅτε τὸν Ἀπόλλων τινύμενος τὸν τοῦ πατρὸς ἐξεδίκει φόνον, ἀποκαταστῆναι αὐτῷ αὐτὴν τῷ Ὁρέσῃ· ἐξ ὧν γενέσθαι τὸν Τισαμενὸν, φερωνύμως οὕτω κληθέντα παρὰ τὴν μετὰ μένους τίσιν, ἐπεὶ ὁ πατὴρ Ὁρέσθης ἐτίσατο τοὺς φονεῖς τοῦ Ἀγαμέμνονος. Confer interpretem Hygini ad fab. cxxiii. ubi ex his Eustathii verbis corrigitur Scholiastes Euripidis ad Orest. 1687. Hinc colligi potest, quodnam fuerit dramatis argumentum, *Recuperata ab Oreste Hermione*. Proinde ad illud pertinere non possunt versus a Plutarcho servati, a Valckenario restituti, quos exhibui supra in *Helenes repetitione*.

II. Stephanus: Ἀγυιὰ, τόπος δηλῶν τὴν ἐν τῇ πόλει πορευτὴν ὁδὸν— τὰ τοπικόν, ἀγυιαῖος. Σοφ. Ἑρμιόνη·

Ἄλλ' ὦ πατρῶας γῆς ἀγυιαίου πέδον.

III. Vide Lexicon in Γνωστός.

ΕΥΜΗΛΟΣ.

Fabulæ nomen inditum ab Eumelo heroë. Cognominibus autem ex multis quis ille fuerit, incertum est. Vide notas ad Ovidii Metam. vii. 390.

Vide Lexicon in Ἀσάμινθος. Ὀδός.

ΕΥΡΥΑΛΟΣ.

Euryalus filius fuit Ulyssis et Euippes, quem ab ipso patre Ulysses interfecit alii narrant, alii vero a Telemacho. Vide Parthenii Erotica cap. iii. cujus inscriptio est: Περὶ Εὐῖππης. ἰσοριῖ Σοφοκλῆς Εὐρυάλο. et Eustathium p. 1796.

ΕΥΡΥΣΑΚΗΣ.

Vide Lexicon in Ἀδόξασον.

ΖΩΣΤΗΡΗΣ.

Pollux vii. 68. Ὁ τε τῆς Ἀμαζόνος Ζωσῆρ, καὶ ἡ ἐν ταῖς Σοφοκλείους Ζωσῆρσιν ἐπιζώσρα. λέγει γὰρ ἔχοντας εὐζώνους ἔσασαν ἱματίων ἐπιζώσρας. Miror ad hæc Pollucis verba nihil observasse doctissimum Hemsterhusium. Quæ in iis tanquam e Sophocle proferuntur depravata sunt, multoque etiam magis fabulæ titulus. Nullibi, præterquam hoc in loco, memorantur Sophoclis *Cingula*, sive *Baltei*; nec quid sub tam absurdo titulo latere possit excogitare queo.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩ Σατυρικός.

Hic est sincerus fabulæ titulus in integrum restitutus ab acutissimo Toupio Epist. crit. p. 123. *Hercules in Tanaro, quod Laconicæ promontorium est, ad inferos descendit, ad Cerberum, canem illum tricripitem, in lucem educendum: hinc fabulæ satyrica nomen et argumentum.* Scripturæ compendia erroribus ansam dedere. Ex Η. ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩ Σ. fecerunt omissa prima litera ἐπὶ Ταίναροις vel Ταίναροις. Ex alio compendio ΗΡΑΚΛΗΣ Ε. Τ. ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ, fecerunt, omissis duabus mediis, Ἡρακλῆς σατυρικός.

I. Athenæus l. ix. p. 375. Χοῖρον δὲ Ἴωνες καλοῦσι τὴν θήλειαν, ὡς Ἴκπανάξ—καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ Ταίναροις

Τοιγαροῦν
ἴδει φιλάξαι, χοῖρον ὡς δασμίαν.

II. Pollux x. 110. Προσθετέον δὲ τῶ μαγείρῳ καὶ ξύλα καύσιμα, καὶ κληματίδας, καὶ ἐκκαύματα, εἰπόντος Σοφοκλείου ἐν Ἡρακλεῖ Σατυρικῷ

Συνέλεγον τὰ ξύλ' εἰς ἐκκαύματα,
μή μοι μεταξὺ προσδύσειεν.

Sic scribenda Sophoclis verba, quod miror eruditos viros, qui de hoc Pollucis loco egerunt, fugisse.

III. Vidē Ægei fragm. iv. et Lexicon in Ἀλαλίαν. Ἀργύμων. Κύκλους. Οὐ κωφίζει.

IV. Ad hanc fabulam respexisse videtur Aristides his verbis, tom. ii. p. 310. Ἦδη δὲ τις καὶ Σάτυρος τῶν ἐπὶ σκηπῆς κάτηράσατο τῷ Ἡρακλεῖ· εἰτά γ' ἔκνυε προσιόντος κάτω.

ΗΡΙΓΟΝΗ.

Vide Lexicon in Τοπάζιον. Ἵποφρον.

ΘΑΜΥΡΙΣ.

Thamyris, quem perhibent πρῶτον ἀρξασθαι ἐρεῖν ἀρρήτων, notus ex Homero Iliad. β'. 595. Hujus mentio etiam in Rheso circa finem;

Πρῶτα γὰρ δὴ ποταμίους διαβροῶς,
λέκτροις ἐπλάθην στρυμόνος φυταλμίους,
ὅτ' ἤλθομεν γῆς χρυσόωλον ἐς λέπας
Πάγγαιον, ὀργάνοισιν ἐξησκημέναι
Μοῦσαι, μεγίστην εἰς ἔριν μελωδίας
δεινῶ σοφιστῆ Ὀρηκί, κάτυφλάσαμεν
Θάμυριν, ὃς ἡμῶν πόλλ' ἰδέσσασεν τέχνην.

Hic Thamyris aliis appellatur Thamyras, quo nomine Athenæus Tragici fabulam laudat. Ovidius in Arte iii. 399.

Tu licet et Thamyran superes et Amœbea cantu.

At Statius Theb. iv. 182. ubi Homerum æmulatur:

Hic fretus doctas anteire canendo
Aonidas, mutos Thamyris damnatus in annos
ore simul citharaque (quis obvia numina temnat?)
conticuit præceps.

Vide auctores laudatos ad Ovidii Ibin 274. Quibus ex omnibus facile colligitur dramatis argumentum, in quo Sophocles ipse

Thamyria egit. Athenæus l. i. p. 20. Σοφοκλῆς δὲ πρὸς τῷ καλῶς γεγενῆσθαι τὴν ᾠραν, ἣν καὶ ὀρχησικὴν δεδιδασγμένος, καὶ μουσικὴν ἔτι παῖς ἂν παρὰ Λάμπρον—καὶ τὸν Θάμυριν διδάσκων αὐτὸς ἐκιδάρισεν. ἄκρως δὲ ἐσφαίρισεν, ὅτε τὴν Ναυσικαίαν καδήκε.

I. Pollux iv. 75. Μόναυλος, εἴρημα μὲν ἐστὶν Αἰγυπτίαν. μέμνηται δὲ αὐτῆ Σοφ. ἐν Θαμύρι. Athenæus, l. iv. p. 175. Τοῦ δὲ μοναύλου μνημονεύει Σοφοκλῆς μὲν ἐν Θαμύρᾳ οὕτως·

Ἄρχαι γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη,
λύρα μόναυλος, ἢ τε [χιμῶνων πλείως
ναὸς εἴρημα καμώσης]

Verba uncis inclusa desperata sunt.

II. Athenæus l. xiv. p. 637. Σοφοκλῆς δ' ἐν Θαμύρᾳ·

Πηκται δὲ λύραι καὶ μαγαδίδες,
τά τ' ἐν Ἑλλήσιν ξέαν ἠδυμελῆ.

Vide Valckenarium ad Theocriti Adoniaz. p. 225.

III. Eustathius p. 358. Ὅτι δὲ Θρακικὸς καὶ ὁ Ἄθως, οὗ μνία παρὰ τῷ ποιητῇ, δηλοῖ, φασί, Σοφοκλῆς ἐν Θαμύριδι, εἰπών·

Θρήσσαν σκοπιὰν Ζητὸς Ἄθῳ.

IV. Ad Sophoclis drama procul dubio pertinent ista apud Plutarchum in libro de ira cohibenda, p. 455. Ἄλλ' ὀργιζόμεθα καὶ πολεμίους καὶ φίλους, καὶ τέκνοις καὶ γονεῦσι, καὶ θεοῖς νῆ Δία, καὶ θηρίοις, καὶ ἀψύχοις σκυέουσιν, ὡς ὁ Θάμυρις·

Ῥηγνὺς χρυσόδετον κέρας,
ῤηγνὺς ἀρμονίαν χορδοτόνου λύρας.

V. Hexametros duos ex hoc dramate profert Scholiastes noster ad CEd. Col. 378. Vide Lexicon in Κάνναβις. et Athenæi locum prolatum in Mysis.

ΘΗΣΕΥΣ.

Ad hoc drama pertinere videntur ista in prolegomenis ad Pindari Isthmia: Τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα οἱ μὲν ἐπὶ Σίνιδι τῷ Προκρούσῃ διαδείναι φασί τὸν Θεσέα, ἀνελόντα αὐτὸν, ὅτε περ καὶ τοὺς ἄλλους, ὡς φησι Σοφοκλῆς, λέγων περὶ αὐτοῦ·

Ὅς παρακτίαν
εἶχαν, ἀνημέρωσα κνωδάλων, ὄδον.

Vide Lexicon in Ὀμπιον.

ΘΥΕΣΤΗΣ ΕΝ ΣΙΚΥΩΝΙ ἢ ΣΙΚΥΩΝΙΟΣ. ΘΥΕΣΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Duo fuerunt dramata. Prioris actio transigebatur Sicyone, posterioris Argis. Utriusque argumentum colligi potest ex Hygini fabula lxxxviii.

I. Stobæi Ecl. p. 129.

Πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ' Ἄρης ἀνθίσταται.

Necessitatem vicerit ne Mars quidem.

II. Idem Floril. tit. xxix. p. 125.

Ὅς νυν τάχος εἶχάμεν. οὐ γὰρ ἐστ' ὅπως
σπουδῆς δικαίας μῶμος ἄψεται ποτὲ.

Celeres eamus ergo properanti gradu;
culpanda non est justa festinatio.

Ex indole linguæ et usu ἀφεται legendum est. Male vulgo ἀπτεται, et pravum itidem est, quod Heathius suadet, ἀπτεται.

III. Idem tit. cviii. p. 451.

Πάντων ἄριστον, μὴ βιάζεσθαι θεούς,
τέργειν δὲ μοῖραν τῶν ἀμηχάνων δ' ἔρω
πολλοὺς ἔθηκε τοῦ παρόντος ἀμπλακῖν.

In Cœlites vim non parare est optimum,
sed amare fatum. vetita qui nimium cupit,
sæpe et paratis rebus excussus jacet.

IV. Idem tit. cxiv. p. 471.

Ἐνεσι γὰρ τις καὶ λόγοισιν ἠδονή,
λήθην ὅταν ποιῶσι τῶν ὄντων κακῶν.

Hæc est voluptas maxima ex sermonibus,
oblivionem induere præsentis mali.

V. Idem tit. cxvi. p. 477.

Καίπερ γέρον ἂν, ἀλλὰ τῷ γήραε φιλεῖ
χρὴ νοῦς ὀμαρτεῖν, καὶ τὸ βουλευεῖν ἅ δει.

Quamvis senex sim; nam senectutem solent
consilia recta mensque callidior sequi.

VI. Scholiastes Euripidis ad Phœnissas 238. Σοφοκλῆς δὲ ἐν
Θυέστη ἰσορεῖ, καὶ παρ' Εὐβοῦσιν ὁμοίαν ἀμπελον εἶναι τῇ ἐν Παρνασσῷ, λέ-
γων οὕτως:

Ἔστι γὰρ τις ἐναλία πόλις
γῆς Εὐβοίας, ἔνθα Βάκχειος βότρυς
ἐπ' ἡμᾶρ ἔρπει· πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἔω
κεκληματῶνται χῶρος· οἰνάνθης δέμας
εἶτ' ἡμᾶρ αὖξεν μέσσον, ὄμφακος τρόπον,
καὶ κλίνεται γε, καίποπερκοῦται βότρυς·
δείλη δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη
καλῶς ὄπᾶρα, κάνακιρνᾶται ποτόν.

Prodigiosa illa vitis, cujus meminit etiam Scholiastes noster ad
Antig. 1126. in Eubœæ urbe Nysa fuisse perhibetur. Stephanus
in Νύσαι—δεκάτη ἐν Εὐβοίᾳ, ἔνθα διὰ μιᾶς ἡμέρας τὴν ἀμπελὸν φασὶν
ἀνθεῖν, καὶ τὸν βότρυα πεπαίνεσθαι.

VII. Vide Lexicon in Ἀκέρυκτον. Ἄλογα. Ἄλαπός. Ἀμόρφωτον.
Ἄνταιρουσιν. Ἀπίρονας. Ἀπόθα. Ἀποπλήκτω. Ἀτελή. Αυτόμοιρος. Αὐ-
τόφορτοι. Ἀφοσιώμεναι. Ἐντέλλω. Ἐπαίνους. Ἠγόμεν.

INAXOS Σατυρικός.

De argumento vide Toupium Epist. crit. p. 51. et qui dudum
ante eum perspexerat fabulam fuisse satyricam, Tib. Hemsterhu-
sium ad Aristoph. Plutum, p. 248.

I. Stobæus Floril. tit. xlvj. p. 179.

Ἐπήνεσ' Ἰσθί δ', ὡσπερ ἡ παροιμία,
ἐκ κάρτα βαιῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ.

Laudo: sed et tu noveris verbum vetus:
vir clarus humili sæpe de sorte exit.

Omissum in impresso Stobæo dramatis titulum addunt codices.

II. Dionysius Halic. Antiq. i. 25.

"Ιναχε γεννᾶτορ, καὶ κρηνῶν
πατρὸς Ὀκίανου, μέγα πρῆσβείων
Ἄργους τε γύαις, Ἡρας τε πάγοις
καὶ Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς.

III. Athenæus l. xv. p. 668. emendatus a Toupio Epist. crit. p. 57. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ ἀφροδισίαν εἶρηκε τὴν λάταγα·

Ξένη δὲ καὶ ἀφροδισία
λάταξ ἀπάσι νῦν ἐπισκύνπτει δόμοις.

IV. Pollux ix. 50. Μέρη δὲ πόλεως, καὶ πανδοκεῖον, καὶ ξενῶν, καὶ, ὡς ἐν Ἰνάχῳ Σοφοκλῆς·

Πανδόκος ξενόσασις.

V. Scholiastes Æschyli ad Prom. 576. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ καὶ ἄδοντα τὸν Ἄργον εἰσάγει.

VI. Schol. Comici ad Plutum 727. Τὸν Πλοῦτον, Πλούτωνα εἶπε παίζων ἢ ὅτι καὶ Πλούτωνα αὐτὸν ὑποκοριστικῶς ἐκάλεσεν, ὡς Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ· Πλούτωνος δ' ἐπίσπαστος, καὶ πάλιν·

Τοιόνδ' ἐμὸν Πλούτων' ἀμεμφίως χάριν.

Idem ad v. 807. Σιπύη δὲ, ἢ ἀρτοθήκη. ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφοκλείου, ὅτι, τοῦ Διὸς εἰσελθόντος, πάντα μετὰ ἀγαθῶν ἐγένετο.

VII. Idem ad Equites 1147. Κηρὸς—ἦν παρόμοιος χάνη, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ.

VIII. Idem ad Aves 1203. Κυνῆ δὲ, ὅτι ἔχει περικεφαλαίαν τὸν πέτασον ὡς Ἐρμῆς ἄγγελος ἂν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ ἐπὶ τῆς Ἰριδος·

Κυνὴ τίς ἦδε; κυκλὰς Ἀρκάδος κυνῆς.

Vide Toupium Epist. Crit. p. 52.

IX. Idem ad Concionantes 80. Τοῦ Πανόπτου. τοῦ τὴν Ἰῶ φυλάττοντος. αἰνίττεται δὲ ὡς ὄντος αὐτοῦ δεσμοφύλακος. ἀναφέρει δὲ τῆτον ἐπὶ τὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ Ἄργον.

X. Vide Lexicon in Ἀελλόθρηξ. Ἀναιδείας. Ἀναντα. Ἀλωπός. Ἀντίπλασον. Ἀράχνη. Ἀρκὰς κυνῆ. Βοῦ. Ἐπίκρουμα. Κυάμω. Παλίπκιος.

ΙΝΩ.

Ex hoc dramate desumptus videtur senarius, quo facete utitur helluo apud Athenæum l. viii. p. 344. Βίων δὲ, προαρπάσαντός τινος τὰ ἐπάνω τοῦ ἰχθύος, σρέψας καὶ αὐτὸς καὶ διαψιλώσας, φαγὼν ἐπίπιν·

Ἰνῶ δὲ τὰπὶ θάτερον ἐξεργάζετο.

In ea quæ præcedit de alio helluone narratiuncula citatur itidem Tragicæ nostræ, absque auctoris et dramatis indicio, versus ex Antigona 714.

Vide Lexicon in Ἄλυτον.

ΙΞΙΩΝ.

Schol. Apollonii ad Argon. iv. 14. Παρὰ τὸ ἴψαι Σοφοκλῆς ἐν Ἰξίῳ διψιον φησὶ τὸ βέβλαμμένον. Καὶ Ὀμηρος· Πολυδίψιον Ἄργος ἰκοίμεν· πολ-
λάκις βέβλαμμένον.

ΙΟΒΑΤΗΣ.

Iobates rex Lyciæ pater fuit Sthenebœæ. Vide Apollodori Biblioth. ii. 3. et Hygini fab. lvii.

I. Stobæus Floril. tit. cxx. p. 489.

Τὸν Ἄϊδαν γὰρ οὐδὲ
γῆρας οἶδε Φιλίην.

Nam sacra regna Ditis
nec ipsa amat senectus.

II. Vide Lexicon in Ἀφύλλωτον.

ΙΟΛΑΟΣ.

Aristophanes Equitibus, 498.

Ἄλλ' ἴσθι χαίρων, καὶ πράξιμας
κατὰ νοῦν τὸν ἑμὸν.

ταῦτα δὲ, inquit Scholiastes, παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐξ Ἰολάου.

ΙΠΠΟΝΟΟΣ.

Dramatis hujus meminit Pollux iv. 111. ubi docet a gravitate Tragœdiæ alienum esse, poëtas de rebus ad semetipsos pertinentibus ad theatrum verba facere ex Chori persona, quæ materia est comicarum Παραδούσιων: id tamen instituisse sæpius Eurípidem; at Sophoclem, qui melior eo videri volebat, fecisse rarius, ut in Hipponoo. Fuit autem Hipponous rex Oleni, Peribœæ pater, quæ ab Cæneo vitata Tydeum peperit. Vide Apollodori Biblioth. i. 8. 4. Quæ plura ibi narrantur de parentis in filiam ira, argumentum facere potuere tragœdiæ Sophoclis. Verba sunt Heynii mei in egregio ad Apollodorum Commentario, p. 612.

I. Stobæi Ecl. p. 143. et Clemens Stromat. vi. p. 742.

Πρὸς ταῦτα κρύπτει μηδὲν, ὡς ὁ πάνθ' ὄρων
καὶ πάντ' ἀκούων, πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος.

Studeas nihil celare. quæ videt omnia
et omnia audit, omnia evolvit dies.

Vide Agellii lib. xii. cap. xi.

II. Stephanus: "Ωλένος, πόλις Ἀχαιῶν, καὶ Αἰτωλίας, θηλυκῶς λεγομένη. Σοφ. ἐν Ἰππόνω·

Ἐξ Ὀλένου γῆς φορβᾶδος κομίζομαι.

III. Vide Lexicon in Ἀπαλίξασθαι. Ἀπαρθέεντος.

ΙΡΙΣ Σατυρική.

I. Athenæus l. xiv. p. 646. "Ἴτριον, πεμμάτιον λεπτόν, διὰ σησάμιον καὶ μέλιτος γινόμενον—Σοφ. Ἰριδί·

Ἐγὼ δὲ πεινώσ' αὖ πρὸς ἴτρια βλέπω.

II. Vide Lexicon in Εὐωρος. Μίαν μίαν. Quibus in glossis male citatur Σοφ. Ἐριδί. Drama ab Iride denominatum fuisse videtur.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

I. Stobæus Floril. tit. xxx. p. 135.

Τίκτηι γὰρ οὐδὲν ἰσθλὸν εἰκαία σχολή·
θεὸς δὲ τοῖς ἀργοῦσιν οὐ παρίσταται.

Nullus supinæ fructus est ignaviæ,
nec feriantes adjuvat fautor Deus.

II. Athenæus l. xii. p. 513.

Νόει πρὸς ἀνδρὶ σῆμα πουλύπου ὅπως
πέτρα τραπέσθαι γησιῦ φρονήματος.

Intricata et male structa verba corruptelam ostendunt. Grotius in fine prioris senarii legit ὅμως, quod nihil juvat, et sic vertit:

Similem esse polypo crede, qui, prout est lapis
ad quem applicatur, vertere ingenium solet.

III. Vide Lexicon in Ἀκρουχῆ. Ἀπυδάκωτος. Βασιλή. Πενδερεός.
Ἵποφρον.

ΙΦΙΚΛΗΣ.

Iphicles Amphitryonis et Alcmænæ filius, eodem partu, quo Hercules, editus. Ad hoc nomen diversos fabularum titulos refero, quos in libris corruptos esse opinor. Nam quæ citatur a Scholiasta nostro ad Œd. Col. 791. ΙΦΙΚΛΕΙΑ, nulla fuit; nec quæ a Polluce laudatur ΙΟΚΛΗΣ. Sophocles his in locis citari debuit ἐν Ἴφικλῆϊ vel forte ἐν Ὀϊκλῆϊ. Fuit autem Oïcles pater Amphiarai, ad quem confugit nepos Alcmæon, a Furiis maternæ cædis ultricibus agitated. Vide Apollodorum iii. 7. 5. Nihil in his conjecturis certi; nec magni momenti res est.

I. Pollux x. 39. Καὶ τύλη δὲ παρ' Εὐπόλιδι ἐστὶν ἰώζοντι ἐν ταῖς Κόλαξι· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Ἰοκλεῖ λέγοντι·

Ἄλλὰ καὶ λινοῖραφῆ

τυλεῖα.

II. Etymol. M. Βουδοίη, πόλις τῆς Ἰλλυρίδος. Σοφ. Ὀνομακλεῖ·

Βουδοίη Δερίλωνος ἐπὶ προχοῆσιν ἐνάσθη.

Heathio in Hercule Satyrico versus hic hexameter a quovis alio quam a Sophocle profectus videtur. Nescio quare. Num: quia hexameter est? At tales in aliis dramatibus erant. Vide in Thamyride.

ΙΧΝΕΥΤΑΙ Σάτυροι.

Vide Lexicon in Ἐνέλατα. Ὀρμενος. Ρικνός.

ΙΩΝ.

Stobæus Floril. tit. ciii. p. 425.

Ἐν Διὸς κήποις ἀρῆσθαι
μόνον εὐδαίμονας ὄλβους.

Nusquam sincera feruntur
bona, præterquam Jovis horto.

ΚΑΜΙΚΙΟΙ ἢ ΜΙΝΩΣ.

Sincerus hic est fabulæ titulus, quam alii ΚΑΜΙΚΟΣ, alii ΚΩΜΙΚΟΣ inscribunt. Oppidum Siciliæ est Camicus. Vide Stephanum in Κάμικος. A personis quibus constabat chorus denominata fabula, ut Μυκηναῖαι, Λαρισσαῖοι, Cratini Σερίφιοι, qui passim etiam gemello errore Σέριφοι appellati occurrunt. Vide Hemsterhusium ad Pollucem x. 156. Argumentum erat mors Minoïs a Cocali filiabus interempti. Videndi præter Diodorum Sicul. in Dædali historia, Scholiastes Pindari ad Nem. iv. 95. et Pausan. p. 531.

I. Athenæus p. 86. Τῶν τραγῳδῶν μνημονεύει καὶ Σοφ. ἐν Καμικίῳ οὕτως:

Ἄλῃς τραγῳδίου τῆσδε τέκνον, εἴ τινα
δυναίμεθ' εὐρεῖν.

II. Idem p. 388. Πέρδιξ τῷ ὀνόματος ἔτιοι συτέλλουσι τὴν μέσσην συλλαβὴν, ὡς Ἀρχίλοχος· πολὺ δὲ ἔστι τὸ ἐκτεινόμενον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Σοφ. Καμικίῳ:

Ἄοριδας ἦλθ' ἐπάνυμος
Πέρδικος ἐν κλεινοῖς Ἀθηναίων πάγοις.

III. Suidas in Πέρδικος ἱερὸν—Σοφοκλῆς δὲ ἐν Καμικίῳ, τὸν ὑπὸ Δαιδάλου ἀναιρεθέντα Πέρδικα εἶναι τοῦνομα. Sophoclem secutus est Ovidius, quem vide Metam. viii. 236.

IV. Clemens Alex. Strom. vi. p. 741.

Οὐκ ἔστι τοῖς μὴ θρῷσι σύμμαχος τύχη.

Fortuna non est socia nil conantibus.

V. Vide Lexicon in Κωχέουσιν.

ΚΗΔΑΛΙΩΝ Σατυρικός.

I. Suidas: Λευκὴ σάβρη. ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων. Σοφοκλῆς Κηδαλίῳ:

Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τιμαίρομαι,
οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ σάβρη.

Tuis notabor non magis sermonibus,
amussis alba lapide ab albo quam solet.

II. Idem: Ἄνου σκιά. Καὶ, περὶ ἄνου σκιάς. Σοφ. Κηδαλίῳ:

Ὅ τι ἂν γίνηται, ταῦτα πάντ' ἄνου σκιά.

III. Athenæus p. 164. Κατὰ γὰρ τὸν Σοφοκλέους Κηδαλίῳ, ἔστι

Μασιγίαι, κέντρωνες, ἀλλοτριόφαγοι.

IV. Vide Lexicon in Αὐτοκτίτους. Δέστος.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Fabulam hanc solus ex omni antiquitate laudat Erotianus in Lexico Hippocrateo, ubi hæc leguntur verba: Ἀντίονθεον. τὸν βλάβης ὑπονοόμενον αἴτιον ἔσθαι ἄνθρωπον. Ἀντίον δ' ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸν σάβρονα. ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Κλυταιμνήστρῃ λέγων· Τὸν δὲ ἄντεον περιδιόντα οὐχ ὄρατε, καὶ δεῖμα προσπνέοντα ἀντίας θεῶ. Sunt ista sane quam corrupta, et nescio an emendandi conatum frustratura: huic itaque supersedeo. Sed quid suspicer, interim non celabo: nempe ad superstitem Electram ista pertinere, cujus quum finis sit Clytæmnestræ ultio et mors, hoc titulo potuit a veteribus citari. Prolata ab Erotiano verba, si quo in codice sincera reperirentur, lacunam forte explerent, quæ est in Electra v. 1432. Sophoclis Clytæmnestram laudatam fuisse ab Hesychio in Ἀερίῳ opinati sunt viri quidam docti.

ΚΟΛΧΙΔΕΣ.

Idem in titulo error qui supra in Αἰχμαλωτίσιν. Κόλχοι laudatur fabula, cujus index Κολχίδες. Sic auctor argumenti Prometheus Æschylei: Καίται δὲ ἡ μυθοποιία ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλέϊ ἐν Κόλχοις.

I. Stobæus Floril. tit. xxii. p. 115.

Καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα.

Mortale supra sapere nil hominem decet.

II. Athenæus p. 602. Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι περὶ Γανυμήδους τινὰ λόγον ποιούμενος·

Μηροῖς ὑπαίθων τὴν Διὸς τυραννίδα.

III. Suidas: Ἄνδρουεργῆσαι χάριν, τὸ ἀνταποδῆναι. Σοφ. Κολχίσιν·

ἢ φῆς ὑπομνὺς ἀνδρουεργῆσαι χάριν;

Hic versus sine dubio Medæe fuit operam Jasoni promittentis, sed sub ea conditione, ut ipse gratiam pro benefactis referret, sibique vicissim novæ nuptæ maritus vacaret. Hemsterhusius ad Aristoph. Plutum, p. 343.

IV. Schol. Apollonii Rhodii ad iii. 1371. Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι πεποιήκει τῷ ἀγγέλου τὸν Αἰήτην πυθόμενον περὶ τῶν προειρημένων αὐτῶς·

ἢ βλαστὸς οὐκ ἔβλασεν οὐπιχώριος,
καὶ κάρτα φρίξας εὐλόφω σφηνώματι,
χαλκηλάτοις ὀπλοισι μητρὸς ἐξέδου;

Confer præstantissimi Valckenarii notam ad Euripidis Phœnissas, p. 256. Pravam lectionem σφηνώματι inepte tuetur Heathius, quo sensu σφηνώματι repositum fuerit haud assequi se fassus. Scilicet lexica sibi facta non arbitratur. Henr. Stephani thesaurus eum edocuisset quid σφήκιον sit. Hujus dramatis meminit rursus idem Scholiasta, cujus locum damus infra in Scythis.

V. Vide Lexicon in Ἐπαλλαχθίῃσα. Ἡσμεν. Κινάρα. Πέμφιξ.

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Creüsæ memorantur plurimæ, e quibus quamnam in hoc drama exhibuerit Sophocles, e superstitibus reliquis haud facile conicere est. Probabile est argumentum ex Attica historia petatum fuisse, Creüsamque intelligo Erechthei filiam Xutho nuptam, cujus in Euripidis Ione præcipuæ sunt partes.

I. Stobæus Floril. tit. vii. p. 47.

Ὅστις δὲ τόλμη πρὸς τὸ θεινὸν ἔρχεται,
ὀρθὴ μὲν ἢ γλαῦσσ' ἐστίν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς.

Qui plenus animi fertur in periculum,

Huic lingua constat, mensque non percellitur.

II. Idem tit. xii. p. 79.

Καλὸν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τὸ ψευδῆ λέγειν·
ὅταν δ' ἄλλοθεν θεινὸν ἢ λήθει' ἄγει,
ξυγγνωστὸν εἰπεῖν ἐστὶ καὶ τὸ μὴ καλόν.

Aliena vero proloqui nunquam decet:

at vera certam si cui pestem ferunt,

huic danda venia est, si facit quod non decet.

III. Idem tit. xxxviii. p. 151.

Οὔτε γὰρ, ὦ φίλε, γάμον, οὔτ' ἄλβον ἄν
ἐκμετρον ἔνδον γ' εὐξαιμ' εἶν ἔχειν.
φθονεραὶ γὰρ ὁδοί.

Non divitiis, non conjugio

mihi contingat superare modum;

quippe infestæ livore viæ.

2 0 2

IV. Idem tit. xci. p. 373.

Καὶ μὴ τι θαυμάσιος με τῷ κέρδους, ἀνάξ,
 ὡδ' ἀντίχεσθαι. καὶ γὰρ οἱ μακρὸν βίον
 θνητῶν ἔχουσι, τῷ γε κερδαίνειν ἡμῶς
 ἀπρὸς ἔχονται· κῆσι πρὸς τὰ χρήματα
 θνητοῖσι τὰλλα δεύτερ'· εἰσὶ δ' οἱ τινες
 αἰνῆσιν ἀνοστον ἀνδρ'· ἐμοὶ δ' οὐδεὶς δοκεῖ
 εἶναι, πίνης ὢν, ἀνοστος, ἀλλ' αἰεὶ νοσεῖν.

Mirum haud putato, tanta quod lucri tenet
 me, Rex, cupido. nam quibus vitæ retro
 est longa series, tamen inexhausta siti
 lucrum expetiscunt: cuncta mortales habent
 opibus secunda. sanitas multis boni
 est summa. pauper at nequit, me iudice,
 recte valere: soticum hoc adeo est malum.

V. Idem tit. ciii. p. 427.

Κάλλιστον ἐστὶ τοῦνδικον πεφυκέναι·
 λῶσον δὲ τὸ ζῆν ἀνοστον ἠδίσον δ' ὅτ' αἰ
 πάρεσι λήψις ὢν ἐρεῖ κατ' ἡμέραν.

Justi tenace pulchrius vita nihil,
 nil sanitate melius: at nil dulcius
 ea quam potiri quæ sibi quisque expetit.

Reg. Stobæi cod. dat v. 2. λῶσον δὲ τὸ ζῆν, quomodo jam emenda-
 verat Piersonus ad Mœridem, p. 300. Expressit Sophocles sen-
 tentiam Theognidis in editione nostra v. 249.

Κάλλιστον τὸ δικαιοτάτον λῶσον δ' ὑγιαίνειν·
 ἠδίσον δὲ τυχεῖν, οὐ τις ἕκαστος ἐρεῖ.

VI. Vide Lexicon in Ἀκουσά. Ἀνάκτημα. Ἰσοθάνατον.

ΚΡΙΣΙΣ Σατυρική.

Inauditus is est ad hanc usque diem et inexpectatus Sophoclei
 dramatis titulus, quem suadente elegantissimæ doctrinæ viro
 Thoma Tyrwhitt, auctoribus Herodiano et Dracone Stratonici-
 censi, restituimus, in malam rem abire jussis et ΚΡΗΣΙΝ, et ΧΡΗ-
 ΣΕΙ, et ΧΡΥΣΗ, quibus titulis nullas unquam Tragicus noster fā-
 bulas edidit. Jocosum autem hujus satyrici dramatis argumen-
 tum expositum habes in Luciani dialogo, cujus eadem est inscrip-
 ptio, ΘΕΩΝ ΚΡΙΣΙΣ. Unde jam facile intelligere est, cur Veneris
 et Minervæ diversus ornatus in eo descriptus fuerit.

I. Athenæus p. 687. Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς ἐν Κρίσει τῷ δράματι, τὴν
 μὲν Ἀφροδίτην, ἠδονὴν τινα οὔσαν δαίμονα, καὶ μύρον ἀλειφομένην παράγει
 καὶ κατοπτριζομένην· τὴν δ' Ἀθηνᾶν, φρόνησιν οὔσαν καὶ νοῦν, ἐτι δ' ἀρετὴν,
 ἐλαίῳ χρωμένην, καὶ γυμναζομένην. Inter μύρον et ἐλαίον quid intersit
 docet Spanheim ad Callim. L. P. 15.

II. Schol. Comici ad Ranas 193. "Ὅτι δὲ καὶ κρέας τὸ σῶμα, καὶ
 παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει·

Τοῦτος ὢν ἀρξίς σὺ τοῦδε τοῦ κρέως.

Hæc, ut opinor, dicebat Venus Paridi, promittens ei Helenæ nu-
 ptias, quam modo pulcherrimam esse significaverat. Proinde

absque interrogatione lego. Grotius, cui de dramatis argumento nihil suboluerat, vertit :

Tun' ergo talis imperes huic corpori ?

III. Pollux vi. 83. "Ἐστὶ μὲν τοι καὶ τὸ τῆς μαγίδος ὄνομα παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει·

Τᾶς Ἐκαταίας μαγίδος δόρπον.

De Hecates cœna vide Hemsterhusium ad Lucianum, p. 330.

IV. Ammonius de Diff. Voc. in Βωμός—Παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλεισθόενει·

Μηλοσφαγεῖτε δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραϊς.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσει. Lego Κρίσει.

V. Apollonii Lexicon Homericum in Ἴωνθάδος—Τὰς γὰρ τῶν τριχῶν ρίζας ἰόνθους λέγει Σοφοκλῆς ἐν Κρίσει· (male editum ἐν Χρύσει.)

Ἐγὼ μίαν μὲν ἐξιονδίζω τριχᾶ.

Inde corrigenda Hesychii glossa : Ἐξιονδίζω τριχᾶ. ἐκδιδαμι. ἔστι γὰρ ἰόνθος, ρίζα τριχῶν, ἢ ὑπερίχον.

VI. Vide Lexicon in Βυδοί. Φάρος, qui locus est classicus.

ΚΩΦΟΙ Σάτυροι.

Fabulæ titulus est Κωφοί. Nomen Σάτυροι pars inscriptionis non est, sed a Grammaticis additum, quo indicaretur drama esse satyricum. Vide Bentley Ep. ad Millium, p. 15.

I. Scholiastes Nicandri ad Theriaca, p. 40. edit. Aldinæ :

Ἄλλοι δὲ οὕτω τὸν μῦθον φασίν. Προμηθεὺς τὸ πῦρ κλέψαντα καὶ τοῖς ἀνθρώποις δωρησάμενον οἱ λαβόντες ἐμήνυσαν, οὐ καλὴν τῆς χάριτος τίνοντες ἀμοιβὴν ἐφ' οἷς τὸν Δία φασίν ἐπαινέσαντα, Φάρμακον αὐτοῖς ἀγηρασίαις δῆναι· τοὺς δὲ λαβόντας ἀποφέρειν τὸ δωρηθὲν ἐπὶ ὄνου· τὸν δὲ, δίψει τειρόμενον ἐλθῆναι εἰς κρήνην, ἣν ἐφύλασσαν ὁ ὄφις· καὶ τοῦ ποτοῦ ὀρεγόμενος, ἀπίδοτο τοῦ γῆρας τὸ Φάρμακον· διὸ πάντας μὲν τοὺς ὄφεις κατ' ἕκαστον νεάζειν ἑαυτὸν, ἀποδουμένους τὸ γῆρας· τὸν δὲ ὄφιν τῆς κρήνης φύλακα καταλαβεῖν τὸ δίψος, ἄθεν τοῖς δειχθεῖσιν ἐμποιοῖ δίψαν. ἔστι δὲ ὁ μῦθος παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς. Eadem fabulam narrat Ælianus de Nat. Anim. vi. 51.

II. Schol. Apollonii Rhodii ad i. 972. Λέγεται δὲ Ἴουλος καὶ ζῶντι, θηρίδιον πολύπου· ἐκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς πόδας, ὡσπερ ἡ σκολόπινδρα. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον φησὶν αὐτὸν καλεῖσθαι, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις·

Κυλισθεὶς ὡς τις ὄνος ἰσόσπεριος.

Huc pertinet Hesychii glossa : ὄνος ἰσόσπεριος. ἔστι δὲ ζῶν πολύπου, ὡσπερ ἄμοιον, ὃ καὶ Ἴουλον τινὲς φασίν. Gallis appellatur Cloporte. Facile poterat ignarissimus quisque levem scripturæ mendam in Tragici verbis eluere. Vellem Heathius conjecturæ parsisset. Satius erat lexica consulere.

III. Idem ad i. 1126. Ὅτι δὲ Νίμφη τις Οἰαξίδος γῆς δραξαμένη τοὺς καλουμένους Ἰδαίους Δακτύλους ἐποίησε, παρὰ Στησιμβρότου εἴληφε· καὶ ὅτι διὰ τὸ ῥυῆναι αὐτοὺς διὰ τῶν χειρῶν, Δάκτυλοι κληθῆναι. Σοφοκλῆς δὲ αὐτοὺς Φρύγας καλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις. Confer Zenobium Prov. iv. 80. Κέλμεις ἐν σιδήρῳ, ubi male citatur Sophocles ἐν Σατύροις, et Wesselingium ad Diodorum Sic. tom. i. p. 381. 4.

ΛΑΚΑΙΝΑΙ.

Fabulæ argumentum e parva Iliade sumptum testatur Aristoteles de Poëtica, cap. 23.

I. Pollux ix. 49. Ἔστι δὲ ἡ ψαλὶς, εἶδος οἰκοδομήματος. ἤκου καὶ Σοφ. ἐν Λακαίνοις λέγει·

Στενὴν δ' ἔδυμιν ψαλίδα, κοῦκ ἀβάρβαρον.

II. Priscianus l. xviii. Attici, ἄρχω τοῦδε καὶ τόδε, ἀντὶ τοῦ κατ' ἄρχω. Σοφ. Λακαίνοις·

Θεοῖς ἄρ' οὐ ποτ', εἴ τι χρεὶ βροτῶν λέγην,
ἄρξασι Φρυξὶ τὴν κατ' Ἀργείους ὕβριν,
ξυναινίσσασίμ' ἂν ταῦτα. μὴ μάχου βία.

Male Priscianus in ultimo versu ξυναινῶ ταῦτα.

III. Strabo p. 560. Τὴν δὲ Λὰν οἱ Διόσκουροι ποτὲ ἐκ πολιορκίας ἐλαῖν ἰσχυρῶνται, ἀφ' οὗ δὴ Λαπίρσαι προσηγορεύθησαν. Καὶ Σοφοκλῆς λέγει πού·

Νὴ τῶ Λαπίρσαι, νὴ τὸν Εὐρώταν τρίτον,
νὴ τοὺς ἐν Ἀργεὶ καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς.

Hos versus ad Lacænas pertinere probabiliter censet Meursius.

ΛΑΟΚΟΩΝ.

I. Harpocration: Ἀγυεὺς δὲ ἐστὶ κίον εἰς ὄξυ λήγων, ὃν ἰσῶσι πρὸ τῶν θυρῶν—εἰν ἂν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς λεγόμενοι ἀγυεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκίῳν βαρκοί, ὡς Φασὶ Κρατῖνος καὶ Μένανδρος, καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῇ Λαοκωῶντι, μετὰ γὰρ τὰ Ἀθηναίων ἔδη εἰς Τροίαν, Φησί·

Λάμπη δ' ἀγυεὺς βαρκοῦ ἀτμίζων πυρὶ
σμίμενης θαλαγμοῦς, βαρβαρῶν εὐσομίας.

Confer Suidam in Ἀγυαί: et scholia ad Comici Vespas 870. ad quem locum hos versus protulit Fl. Christianus cum ridicula versione.

II. Scholiastes Comici ad Ranas 678.

Πόσιδον, ὃς Αἰγαίου
μῦθους πρῶτος, ἢ γλαυκᾶς
μῦθους ἐναντίμου λίμνας
ἐφ' ἠψηλαῖς σπιλάδεσσι
σομάτων.

III. Dionysius Halic. Antiq. i. p. 38.

Νῦν δ' ἐν πύλαισιν Αἰνείας ὁ τῆς Θεοῦ
πάρειτ', ἐπ' ἁμῶν πατέρ' ἔχων κεραυνίου
νότου κατασάζοντα βυσσῖνον φάρος.
κυκλεῖ δὲ πάντα οἰκετῶν παμπληθῆσαν
συνοπάσσεται δὲ πλῆθος, οὐχ ὅσον δοκεῖς,
οἱ τῆσδ' ἐρῶσι τῆς ἀποικίας, Φρυγῶν.

In 3. versu proba est lectio νότου, pro quo Plutarchus Moral. p. 100. aliorum deflexa sententia citat μότου. κεραυνίου valet κεραυνόσλητου, fulminis afflati ventis, ut loquitur Virgilius Æn. ii. 648. De significatione verbi κυκλεῖ vide Toupii Epist. Crit. p. 31. Emendatos duos ultimos versus damus acutissimi Tyrwhitti certa et eleganti conjectura.

IV. Stobæus Floril. tit. xxix. p. 129.

Μόχθου γὰρ οὐδὲς τοῦ παρελθόντος λόγος.

Nihil molesti retinet exactus labor.

Stobæi cod. Vindobon. in quo singulis fragmentis multo distinctius quam in aliis libris præpositi scriptorum et operum tituli, ita ut summe laudanda hac in parte librarii diligentia omnem eximat dubitationem de cujusque fragmenti auctoritate, hunc versum tanquam e Sophoclis Laocoonte designat; et sequentem, cui male adhæret vulgo hujusce titulus, Sophocli nude tribuit, non adjecto fabulæ indice.

V. Vide Lexicon in Καταβράκτης.

ΛΗΜΝΙΑΙ.

I. Notum dramatis argumentum, Argonautarum in Lemnum appulsus, cum Lemniis mulieribus congressus, quem narrat Argonauticorum poëta lib. i. v. 609. Correctum fuisse videtur post primam emissionem, iterumque in scenam inductum. Nam a Stephano in Δώτιον laudantur Λημνίαι πρότεροι, e quibus hanc χεῖρσιν profert, emendatam ab Adr. Heringa Observ. p. 235.

Φερητίδης τ' Ἀδμητος, ἠδ' ὁ Δωτιεύς
Λαπίθης Κορώνος.

II. Schol. Pindari ad Pyth. iv. 303. Πάντας Σοφοκλῆς ἐν ταῖς Λημνιάσι τῷ δράματι καταλέγει τοὺς εἰς τὸ Ἀργαῖον εἰσελθόντας σκάφος.

III. Schol. Apollonii Rhodii ad i. 773. Ὅτι δὲ ἐμίγησαν οἱ Ἀργοναῦται ταῖς Λημνιάσις, Ἡρόδωτος ἰστορεῖ. Αἰσχύλος δὲ ἐν Ὑψιπύλῃ ἐν ὅπλοις φησὶν αὐτάς ἐπιλθούσας χεῖμαζομένοις τοῖς Ἀργοναύταις, μέχρις αὐτοῦ ἔλασον παρ' αὐτῶν ἐπὸσάντας μίτγησθαι αὐταῖς. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Λημνιάσι καὶ μάχην ἰσχυρὰν αὐτάς συνάψαι φησὶν.

IV. Etymol. M. Ἄθως, ἀκρωτήριον Θρακίας. Σοφ.

Ἄθως σκιάζει πᾶσα Λημνιάς βοός.

ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ βοὺς χαλκῇ ἴδρυται, ἐφ' ἣν τοῦ Ἄθω ἡ σκιά φθάνει. E Lemniis est hic versus procul dubio. Confer Apollonium Argon. i. 601. Deteriorem lectionem amplexus Grotius Λημνιάς ἀλός, vertit in Excerptis:

Athos obumbrat Lemnii dorsum maris.

Vide Is. Vossii Observat. ad Melam ii. 2. p. 119.

V. Vide Αἰχμαλωτίδων fragm. vii. et Lexicon in Ἀξύμβλητον. Ἀσύλπικτον. Αὐτὸ δειξέει.

ΜΕΛΕΑΓΓΟΣ.

Ad hanc fabulam pertinent versus a Luciano laudati in Convivio, p. 436. ubi Hecæmocles Stoïcus ista scripsisse fingitur: Εἰ δὲ δειπνοῦ ἕνεκα ὀργίζεσθαι σοὶ δοκῶ, τὸ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἀρτεμιν ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἑκαίνοσ ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλοιους θεοὺς ἐσιῶν. φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Σοφοκλῆς.

Συὸς μέγιστον χεῖρμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις
ἀνήκε Λητοῦσ παῖς ἐκπεόλος θεᾶ.

Vide Lexicon in Ἀντίβοιον. Ἰξοφόρους. Κυάμω. Φίλωνδρον.

ΜΕΜΝΩΝ.

Dramatis hujus meminit auctor argumenti Ajacis.

ΜΥΣΟΙ.

I. Stobæus Floril. tit. xxvi. p. 121.

Ὡς τοῖς κακῶς πράσσουσιν ἡδὺν καὶ βραχὺν
χρόνον λαθεῖσθαι τῶν παρεσῶτων κακῶν.

Quam dulce miseris, proh, vel ad tempus breve
animo memoriam exuere fortunæ suæ.

II. Idem tit. xcvi. p. 405.

Ἄμοχθος γὰρ οὐδείς· ὁ δ'
ἤκισ' ἔχων μακάρτατος.

Nemo est absque laboribus :
felix cui minimum datur.

III. Strabo p. 546.

Ἀσία μὲν ἡ ξύμπασα κλήζεται, ξένη,
πόλις δὲ Μυσῶν Μυσία προσήγορος.

IV. Athenæus p. 183. Μνημονίῳ δὲ τοῦ τριγώνου τούτου καὶ Σοφοκλῆς, ἐν μὲν Μυσοῖς οὕτως·

Πολὺς δὲ Φρῦξ τρίγωνος, ἀντίσπασά τε
Λυδῆς ἐφρμενίῃ πηκτίδος συγχορδία.

καὶ ἐν Θαμύρᾳ, Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαιταλεῦσι, καὶ Θεόπομπος ἐν Πηνελόπῃ.
Εὐπόλις δ' ἐν Βάπτταις φησὶν·

Ὡς καλῶς μὲν τυμπανίζει,
καὶ διαψάλλει τριγώνοις.

Eupolidis versus dimetri sunt trochaici.

V. Pollux x. 186. Φαίης δ' ἂν καὶ σισυρναίη, Σοφοκλέους ἐν Μυσοῖς λέγοντος·

Ψαλίδας, τιάρας, καὶ σισυρνώδη σολήν.

VI. Vide Lexicon in Ἄβολος. Ἀποβάθρα. Ἀποσύρει. Ἀπύρου. Ἀστραφής. Ἀφδίτους.

ΜΩΜΟΣ Σατυρικός.

Citatur Sophocles in Μώμῳ et in Κώμῳ. Alteruter titulus ex altero depravatus est. Uter verior sit dijudicare haud facile est.

Vide Lexicon in Ἀλώπηξ. Ἀμφίον. Ἀνασύνψαι. Ἀνθρωσκε. Ἀποσκόλυπτε. Ἀρπη.

ΝΑΥΠΛΙΟΣ.

Duplex inscriptio fabulæ: nam alias citatur ΝΑΥΠΛΙΟΣ ΚΑΤΑΠΛΕΩΝ, alias ΝΑΥΠΛΙΟΣ ΠΥΡΚΑΕΥΣ. Nauplius audita filii sui morte, Græcorum castra ad Trojam adit, quumque ab iis frustra petiisset, ut a fraudis auctoribus qua Palamedes damnatus fuerat, pœnas exigent, in Græciam revertens diversas ad urbes appulit, ubi falsis nuntiis primariorum ducum uxores quæ a mœchis sollicitabantur in crimen impulit. Rem narrat Tzetzes ad Lycophr. 384. Ἀπφακτος δὲ ὑποσρέψας, περιπλέων λοιπὸν τὰς χώρας τὰς Ἑλληνίδας, παρεσκευαστὸς τὰς τῶν Ἑλλήνων γυναῖκας μοιχευθῆναι, Κλυταιμνήστραν τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος Αἰγίσθῳ· Αἰγιάλειαν τὴν Διομήδους τῷ υἱῷ Σθιπέλου· Μήδαν δὲ τὴν Ἰδομενείως ὑπὸ Λεύκου. Si diversa fuerunt dramata, ex hoc Nauplii facto sumptum fuerit prioris argumentum: materia autem posterioris nota, fax in Caphareo promontorio edita,

qua conspecta Græci a Troja navigantes, portum esse crediderunt, et ad rupes allisi naufragio perierunt.

I. Schol. Pindari ad Isthm. vi. 10. Τὸν δὲ τρίτον κρατῆρα Διὸς Σωτῆρος ἔλεγον, καθὰ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ·

Ζεῦ παυσίλυπε, καὶ Διὸς Σωτηρίου
σπονδὴ τρίτου κρατῆρος.

II. Stephanus in Ἀσπίς—Σοφ. ἐν Ναυπλίῳ καταπλήοντι·

Ἄλλ' ἀσπιδίτην ὄντα καὶ πεφραγμένον,
ὡς ἀσπιδῆχος, ἢ Σκύθης τοξέυμασι.

III. Stobæus Floril. tit. civ. p. 427.

Τῷ γὰρ κακῶς πράσσοντι μυρία μία
νύξ ἔστιν εὐπαθόντας εἰς ἑτέρα θανάειν.

Sic scripti sunt hi versus in Reg. cod. Legendum videtur εὐπαθόντα θητέρα θανείν, subintellecto χρῆ, aut simili verbo, quod in subsequente versu, ab excerptore prætermissis, subjectum fuisse probabile est. Sententia est: *Infelici nox una mille esse videtur; cui bene est, ei statim altero die moriendum est.* Grotius Græca a se parum feliciter emendata sic vertit:

Mala namque passo mille si felicior
nox una detur, altera mors imminet.

IV. Aristides tom. i. p. 259. de incendio quo deflagavit Cereris templum: Ποίας Ναυπλίου ΠΑΓΑΣ ΥΠΟΠΥΡΟΥΣ, ὡς ἔφη Σοφοκλῆς, ἄξιον τῆ πυρκαϊᾶ ταύτη παραβαλεῖν;

V. Achilles Tattius Isag. ad Arati Phænom. cap. i. Σοφοκλῆς δὲ Παλαμῆδι ἀνατίθεισιν. λέγοντα γὰρ Ναύπλιον εἰσάγει.

Οὗτος δ' ἐφεῦρε τείχος Ἀργείων στρατῶ,
σαθμῶν, ἀριθμῶν, καὶ μέτρων εὐρηματᾶ·
κακείν' ἔτευξε πρῶτος ἐξ ἑνὸς δέκα,
κακ τῶνδ' ἄλλ' αὖθις εὐρε πεντηκοντάδας
εἰς χίλι· οὗτος εἰς στρατῶ Φρυκτωρίαν,
ἕπνου φυλάξεις, ἐς δ' ἔω σημάντρια
ἔδειξε, κἀνέφηνεν οὐ δεδειγμένα·
ἐφεῦρε δ' ἄστρων μέτρα καὶ περιτροφᾶς,
τάξεις τε ταύτας, οὐράνιά τε σήματα,
ναῶν τε ποιμαντῆρσιν ἐνθαλασσίῳ
Ἄρκτου τροφᾶς τε καὶ Κυνὸς ψυχρᾶν δύσιν.

Sic optime hos versus disposuit et emendavit Heathius, sagaciter observans eos e Palamede non esse, quum in illo dramate Nauplii personæ locus non fuerit. Ista v. 3. ἔτευξε ἐξ ἑνὸς δέκα, et quæ sequuntur, pertinent ad Palamedis commentum in militari disciplina, quo facilem modum reperit militum multitudinem numerandi, divisam in δεκάδας, πεντηκοντάδας, χιλιάδας: qua de re videndus Dio Chrysost. Orat. de Exsilio, p. 225. Grotii versionem, etiamsi Græcis, ut oportuit, digestis, non usquequaque congruat, subjicimus tamen:

Hic Græca docuit castra vallo includere:
numerosque mensurasque certosque ordines
idem ille reperit, et suas rebus notas:
jussitque primum surgere ex uno in decem:
construxit inde quinquies denum agmina:

millena deinde: signa quin et bellica
 disposuit ignes, ante notos nemini.
 deprendit astris quis modus, quæ sint viæ,
 custodiae soporis, auroræ indices,
 regimenque ratibus in salo natantibus
 Plaustri rotatum, et frigus occidui Canis.

VI. Eustathius p. 228. Παλαμῆδους ἐπινοησαμένου κυβείαν καὶ πει-
 τείαν ἐν Ἰλίου εἰς παραμύθιον λιμοῦ κατασχόντος τὴν στρατίαν, λίθος ἐκεί-
 ῃ ἐδείκνυτο, ἐφ' οὗ ἐπέσσειον. τῆς δὲ τοιαύτης ἐπινοίας τοῦ Παλαμῆδους, καὶ
 τῆς εὐρέσεως δὲ τῆς χρόνου, ἣν καὶ αὐτὴν ἐκεῖνος ἐσοφίσατο, μάρτυρα παρα-
 γουσι Σοφοκλῆν, ὃς ἐν δράματι ὁμωνύμῳ τῷ εὐρετῇ Παλαμῆδῃ φησὶν·

Οὐ λιμὸν οὗτος τόνδ' ἀπάσῃ, ξὺν θεῷ
 εἰπεῖν, χρόνου τε διατριβῆς σοφωτάτας
 ἐφεῦρε, φλοίσβου μετὰ κόπον καθημένους,
 πεσσούς, κύβους τε, τερπνὸν ἀργίας ἄκος;

Nonne hic Deum virtute nos omnes fame
 exemit? usum nonne sapientem otii,
 laboris intervalla, dedit, ignaviae
 dulcem medelam, tesseram et latrunculos?

Nihil tam apertum est, quam hos versus ad eandem Nauplii ῥῆσιν
 pertinere, cujus partem ab Achille Tatio servatam supra protuli-
 mus. Proinde sunt itidem ex Nauplio: aut si Eustathii fidem
 sequimur, licet dramatum quibus nunc caremus nullum ipse vide-
 rit, ad Palamedem priores alteri etiam referendi sunt. Nihil su-
 perest, unde colligere possimus, quænam fuerit harum fabularum
 œconomia: id tantum apparet, in ea cui materiam dedit Pala-
 medes a Pelasgis infanda sub prodicione neci demissus, Nauplii,
 cujus ex persona ῥῆσις ista recitata fuit, nullas partes esse potuisse.
 Non enim is in castris Græcorum erat, quando Palamedes Ulyssis
 fraude oppressus fuit. Ad eandem ῥῆσιν pertinet etiam versus
 ille a Polluce, Hesychio, Eustathio, aliisque citatus:

Καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολάς.

Quæ Grotius sic vertit in Excerptis:

Calculi per lineas
 qui promoventur quinque, jactusque aleæ.

VII. Vide Lexicon in Ἀνόρεος. Ἐλύμνιον. Ἐπίκοτα. Κατουλάδα.
 Ναύκληρον. Ὀλκία. Πισσά. Τρίτος κρατήρ.

ΝΑΥΣΙΚΑΑ ἢ ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ.

I. Eustathius p. 1553. Μάλιστα δὲ, φασὶν, ἐπεμελήθησαν ὑστέρων σφαι-
 ρικῆς, πόλεων μὲν, κοινῇ Λακεδαιμόνιοι· βασιλείων δὲ, ὁ μέγας Ἀλέξανδρος·
 ἰδιωτῶν δὲ, Σοφοκλῆς ὁ τραγικός. ὃς καὶ, ὅτε, φασὶ, τὰς Πλυντρίας ἐδίδαξε,
 τὸ τῆς Ναυσικαίας πρόσωπον σφαίρα παιζούσης ὑποκρινόμενος, ἰσχυρῶς εὐδο-
 κίμησεν. Hausit ista, ni fallor, ex Athenæi l. i. cujus nos in
 epitome p. 20. legimus de Sophocle scripta: ἄκρως ἐσφαίρισεν, ὅτι
 τὴν Ναυσικαίαν καθῆκε. Sic enim legendum cum Causaubono; qui,
 neque Eustathii recordatus, quum perdoctum conderet dramatum
 Sophoclis catalogum, velut duo diversa Ναυσικαίαν recensuit et
 Πλυντρίας. Unum fuit duntaxat, inscriptum ΝΑΥΣΙΚΑΑ ἢ ΠΛΥΝ-

ΤΡΙΑΙ. Valckenarius ad Eurip. Hippol. p. 181. Quam superiori loco Eustathius citat fabulam τὰς Πλυτρίας, eandem in Comment. ad Iliadem, p. 381. innuit his verbis: "Ὅτι δὲ τὸ σπουδαίως κινδυνεύειν ἐφιλιῖτο τοῖς παλαιοῖς, δηλοῖσι μυρίοι καὶ τῶν μετ' Ὀμηρον. μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἡ κωμικὴ ποίησις, ἔτι δὲ καὶ ἡ τραγικὴ, ἐν ἣ προλαμπῶν Σοφοκλῆς περιέρχεται οὐ μόνον δεινὸς εἶναι σφαιρίσαι, ὡς ἡ κατ' αὐτὸν ἐδήλωσε δραματικὴ Ναυσικάα, κατὰ καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν δηλοῦται ἀλλὰ καὶ κινδυνεύειν ἄκρος, οὕτω δὲ καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ χορεύειν.

II. Vide Lexicon in Ἀναροῖθι. Ἐπενδύτης. Λαμπήνη.

NIOBH.

I. Athenæus p. 601. Αἰσχύλος μέγας ὢν ποιητὴς καὶ Σοφοκλῆς ἤγον εἰς τὰ θεάτρα διὰ τῶν τραγωδιῶν τοὺς τῶν παιδῶν ἔρωτας· ὁ μὲν, τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον, ὁ δ' ἐν τῇ Νιόβῃ, τὸν τῶν Νιόβης παιδῶν, Nioben Sophoclis intelligendam esse et ipsa formula ostendit ὁ μὲν, ὁ δὲ, quorum prius ad Æschylum, posterius ad Sophoclem referendum: tum Plutarchi locus plane demonstrat Moral. p. 760. Τῶν τῷ Σοφοκλέους Νιοβιδῶν βαλλομένων καὶ θνησκόντων, ἀνακαλείται τις οὐδένα βοηθὸν ἄλλον οὐδὲ σύμμαχον, ἢ τὸν ἑραστὴν. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 13. unde hæc petita.

II. Scholiastes Æschyli ad Prometheum 435. cujus locum emendatum damus infra in Phrygibus.

III. Eustathius p. 1367. Τῆς Νιόβης ἡ συμφορὰ κατὰ μὲν τινὰς, ἐν Λυδίᾳ· κατὰ δὲ τινὰς ἐν Θήβαις γενέσθαι λέγεται. Σοφοκλῆς δὲ τοὺς μὲν παῖδας αὐτῆς ἐν Θήβαις ἀπολέσθαι φησὶν· αὐτὴν δὲ εἰς Λυδίαν ἐλθεῖν. Ad hanc fabulam respexit Lutatius ad Statii Theb. lib. vi. Niobe, secundum Homerum, duodecim filios habuit. Sophocles autem dicit eam quatuordecim habuisse.

IV. Diogenes Laërt. in vita Zenonis vii. 28. Ἐτελεύτα δὲ οὕτως, ἐκ τῆς σχολῆς ἀπὸ τῶν προσέπταισι, καὶ τὸν δάκτυλον περιέβηξε. παίσας δὲ τὴν γῆν τῇ χειρὶ, φησὶ τὸ ἐκ τῆς Νιόβης· Ἐρχομαι, τί μ' αὐταῖς; Vide Valckenarium ad Eurip. Phœnissas, p. 320.

V. Niobes mentio in his Comici versibus in Vespis, 579.

Κἄν Ὀϊαγγος εἰσέλθῃ φεύγων, ἐκ ἀποφύγει, πρὶν ἂν ἡμῶν
ἐκ τῆς Νιόβης εἶπῃ ῥῆσιν, τὴν καλλίστην ἀπολέξας.

Verum incertum an Cægrus tragœdus Æschyli, Sophoclisne Nioben egerit.

VI. Plutarchus Symposiaca vi. 6. αὐτοὺς παραλογοῦμεθα, θερμὸν εὐθὺς εἶναι τὸ θερμαῖνον ὑπολαμβάνοντες· καὶ ταῦθ', ὁρῶντες ὅτι ταῦτ' ἰμάτιον ἐν χειμῶνι θερμαίνει, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν λέγομεν. ὡσπερ ἡ τραγικὴ τροφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηνεῖται,

λεπτοσπαθῆτων χλανιδίων ἐριπίοις
θάλπουσά καὶ ψύχουσα, καὶ πόνα πόνον
ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν κατ' ἡμέραν.

Hos versus e Sophoclis Niobe petitos emendavit Valckenarius in Annotationibus Phalaridis Epistolis præmissis, p. 10. Quæ de hoc fragmento disputat vir summus ne doctiores quidem legisse pœnitebit.

VII. Vide Scholiastam nostrum ad CEd. Col. 684. et Lexicon in Δερμίσης. Ἐλύμους. Ἡ ἀντὶ τοῦ ἦν.

ΝΙΠΤΡΑ ἢ ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΚΑΝΘΟΠΛΗΞ.

Argumentum fuit mors Ulyssis pastinacæ radio icti a Telegono filio. Rem his verbis narrat Eustathius p. 1676. Τηλέγονος ὁ Κίρκης καὶ Ὀδυσσεύς ἠφαιστότεκτον δόρυ ἔχων, οὐ ἀδαμαντίνη μὲν ἢ ἐπίδορατις, αἰχμὴ δὲ, κέντρον θαλαττίας τρυγόνος, χρυσῆς δὲ ὁ σῦραξ, καὶ ἔλθων ἐκ Τυρσηνίας εἰς ἀναψλάφῃσιν τοῦ πατρὸς, καὶ ληλατῶν ἀγνοίᾳ τὰ ἠπειρωτικὰ τοῦ Ὀδυσσεύς κτήματα, καὶ ἐγρὼν ἀντίπαλον τὸν πατέρα, ἀνέλεν ἐκ εἰδώς, καὶ οὕτω τῷ κατὰ θάλασσαν αἰὶ κακῶς πράττοντι, ἐκ θαλάττης αὔθις ὁ θάνατος, ὃς ἐπιφινεν αὐτὸν, κατὰ καὶ Ὀππιανὸς ἰσορῆ, τῷ τῆς τρυγόνος κέντρον. Pastinacam describit Oppianus Ἀλιευτικῶν ii. 462. unde, quæ de piscis hujus radio, quem βέλος appellat, huc pertinentia habet, describam :

Κεῖνό ποτ' αἰγανὴν δολιχῆρεϊ κοπήσῃ
Κίρκη Τηλεγόνῳ πολυφάρμακος ὅπασε μήτηρ,
αἰχμᾶζειν δῆτοισ ἀλίον μόνον· αὐτὰρ ὁ ἦσεν
αἰγιότῳ προσέειπε, καὶ οὐ μῦθε πάντα πέρδων
πατρός ἑοῦ· γεραρῶ δὲ βοηδρομίοιεν τοκῆι
αὐτῷ, τὸν μάσειε, κακὴν ἐνεμάξατο κῆρα.
ἔνθα τὸν αἰολόμητιν Ὀδυσσεῖα, μυρία πόντου
ἄλγεια μετρήσαντα πολυκμήτοισιν αἰθλοῖς,
τρυγὼν ἀλγινούσσα μῆ κατινήρατο ῥιπῆ.

Hanc fabulam Pacuvius Latinam fecit, sed libere, Romanorum tragicorum more, qui, servata Græcorum dramatum œconomia, multa mutabant in moribus et sententiis. Vide Ciceronis Tuscul. ii. 20. Dubitare non debebat Casaubonus, quin Sophocles Νίπτρα ediderit. Verum non est Pacuvium novo titulo ΝΙΠΤΡΑ inscripsisse fabulam, cui Sophocles indicem fecerat Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ. Sophoclei dramatis index fuit Νίπτρα ἢ Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ, ut aliæ multæ fuerunt fabulæ duplici titulo insignitæ. Νίπτρα citat Suidas in Παρουσία, quod Casaubonum fugerat. Apollodorus Tarsensis eodem titulo Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ tragoediam scripserat, teste Suida, cujus verba luxata. Vide Hemsterhusii notam ad Thomam M. in Ἀκανθοπλήξ.

I. Stephanus in Δαδῶνῃ—λέγεται καὶ Δαδῶν, ἧς τὴν γυνικὴν Σοφ. Ὀδυσσεὺς Ἀκανθοπλήγι·

Νῦν δ' οὔτε μ' εἰς Δαδῶνος, οὔτε Πυθικῆς
γῆρας τις ἀν πείσειεν.

καὶ δοτικῆν·

Δαδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέσιος βροτῶν.

τῆς μὲν τοῖ Δαδῶνης, Δαδωναῖος· καὶ τὸ θῆλυ, Δαδωνίς, Σοφ. Ὀδυσσεὺς Ἀκανθοπλήγι·

Τὰς θεσπιαδῶν ἐρείας Δαδαγίδας.

Stephani interpretes dramatis titulum imperite verterunt, ULYSSES SPINIS FLAGELLATUS, ULYSSES FLAGRIS CÆSUS. Verti debuit ULYSSES PASTINACÆ RADIO VULNERATUS. Plinius I. ix, sect. 72. Radius super caudam eminens trygonis, quam nostri pastinacam appellant, quincunciali magnitudine. Arbores inflexus radici necat: arma, ut telum, perforat; vi ferri, et veneni malo.

II. Scholiastes Ms. Homeri ad Iliad. α'. 135. Καὶ Σοφ. ἐν Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλήγι·

Εἰ μὲν τις οὖν ἔξεισιν· εἰ δὲ μὴ, λέγε.

Ad eundem Homeri locum, ubi variis exemplis ellipsin illustrat, Eustathius hunc e Sophocle senarium profert, sed omisso dramatis titulo.

III. Ad hanc fabulam respicit Philosophus in libello de Poëtica, cap. xiv. Ὁ Τηλέγονος ὁ ἐν τῷ τραυματίᾳ Ὀδυσσεῖ.

IV. Vide Sophoclis vitam, et Lexicon in Ἀθηροῦ τῶν. Ἐλαιάεσσα. Παρουσία.

ΣΟΑΝΗΦΟΡΟΙ.

Scholiastes Æschyli ad S. Th. 310. Εἴρηται δὴ καὶ ἐν Σοανηφόροις Σοφοκλέους, ὡς οἱ θεοὶ ἀπὸ τῆς Ἰλίου φέρουσιν ἐπὶ τῶν ἄρων τὰ ἐαυτῶν ζῶα, εἰδότες ὅτι ἀλίσκονται. Vide Stanleii notam ad ejusdem Æschylei dramatis v. 223.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

Argumentum, Ulysses furorem simulans, ne ad Trojam navigare cogeretur, et a Palamede fraudis convictus. Προσποιούμενον γὰρ αὐτὸν μαινέσθαι, Παλαμίδης ἤλεγξεν, inquit Scholiastes noster ad Philoct. 1025. Hac de re exstant apud Ciceronem de Officiis iii. 25. Pacuvii versus ex Armorum judicio :

Cujus ipse princeps jurisjurandi fuit,
quod omnes scitis, solus neglexit fidem ;
furere assimulavit ; ne coiret, institit.
quod ni Palamedis perspicax prudentia
istius percepset malitiosam audaciam,
fide sacratæ jus perpetuo falleret.

Inde Ovidius Metam. xiii. 36.

Detrectavitque furore
militiam ficto : donec solertior isto,
sed tibi inutilior, timidi commenta retexit
Naupliades animi, vitataque traxit in arma.

I. Pindarus Isthm. vi. 86.

Τὸν Ἀργείων τρόπον
εἰρήσεται που κεν βραχίσεις.

Ad quæ Scholiastes : Μακρολόγοι μὲν οὖν οἱ Ἴωνες· σύντομοι δὲ οὐ μόνον Δάκωνες, ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι. Σοφ. Ὀδυσσεῖ Μαινομένῳ·

Πάντ' οἶσθα, πάντ' ἔλεξα τάντεταλμένα,
μῦθος γὰρ Ἀργολισὶ συντίμηνει βραχύς.

Scis cuncta : dixi quidquid injunctum est : brevis
est sermo, summam more qui Argolico exprimit.

II. Vide Lexicon in Ἐμπέριμος. Ἡμαλάψαι. Θερατοῖσι. Θειάζειν. Μάγνον.

ΘΙΝΟΜΑΟΣ ἢ ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ.

Una eademque fuit fabula, quæ modo Hippodamiæ, modo CEnomai titulo citatur.

I. Stobæus Floril. tit. xxvii. p. 121.

Ὁρκου δὲ προσεδέντος, ἐπιμελεσιέρα
 ψυχὴ κατέση. διὸσὰ γὰρ φυλάσσεται,
 φίλων τε μέμψιν, καὶ θεοὺς ἀμαρτάνειν.

Mens excitari jurejurando solet,
 ut bina diligenter evitet mala,
 culpari amicis, et Deos offendere.

II. Athenæus p. 410. Σοφοκλῆς Οἰνομάχῳ

Σκυθισί χειρομάκτρων ἐκκεκαρμένος.

Huic senario accommodata est Hesychii glossa a Lennepio ad Phalaridis Epist. p. 73. emendata: Οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων ἐν πολέμοις ἀνθρώπων τὰς κεφαλὰς ἐκδέρουσι, τοῖς δερμασιν ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο. Eodem sensu glossam emendavit Toupius ad Suidam iii. p. 40. sed aliquanto minus veteris scripturæ vestigiis insistens.

III. Idem p. 564. Σοφοκλῆς δὲ που περὶ τοῦ κάλλους τῷ Πέλοπος διαλεγομένην ποιήσας τὴν Ἰπποδάμειαν, φησὶν

Τοίαν Πέλοψ ἕννεμα θηρατηρίαν
 ἔρωτος, ἀτραπὴν τιν' ὀμμάτων ἔχει
 ἐνθάλπεται μὲν αὐτὸς, ἐξοπτᾷ δ' ἐμὲ,
 ἴσον μετρῶν ὀφθαλμῶν, ὥστε τέκτονος
 παρὰ σαθρὴν ἰδόντος ὀρθῆται κανών.

Sunt admodum depravati hi versus apud Athenæum: eos exhibeo, uti emendati leguntur in notis ad Euripidis Hippolytum 468. nisi quod in ult. v. ubi in Athenæo legitur παρὰ σαθρὴν ἰόντος, veram lectionem restitui, quam conjectura leni, facili et certissima assecutum est ingeniosi Tyrwhitti acumen. Valckenarius legebat παρὰ σαθρὴν ἰσόντος, constante itidem metro, nec malo sensu. Studio, ut videtur, doctissimos viros carpendi Toupius ad Theocriti Scholiastem, p. 211. tum alia, tum istud ἰόντος tuetur, quod ego prorsus mendosum esse statuo. Eleganti metaphora Theognis dixit: εἶμι παρὰ σαθρὴν ὀρθὴν ὁδόν. Sed qui extra metaphoram loquitur de fabro materiam æquante, non dicit eum ad perpendicularum ire, dum amussim dirigit; bene vero, eum oculo perpendicularum servantem, amussim dirigere. Toupii reliqua prætermitto, quæ ei nollem excidisse. Hos versus a se parum feliciter emendatos ita vertit Grotius:

Quas illecebras ille, vim venaticam
 amoris acre fulgur oculorum gerit?
 etiam ille quoties saltat, æquali modo
 me contuetur, sicut artificem faber
 quum jacet amussini, lineam rectam facit.

IV. Aristophanes Avibus, 1337.

Γενοίμαν αἰστός ὑψιπέτας,
 ὡς ἂν ποταθείην ἀτρογύτου
 γλαυκᾶς ὑπὲρ οἴθμα λίμνας.

Hos versiculos Comicum e Sophoclis Enomao traduxisse Scholiastes monet. Simile votum observes in Œd. Col. 1081. et in Euripidis Hippolyto, 737.

V. Diogenes Laërt. in vita Arcesilai iv. 35. Πρὸς δὲ τὸν δανει-
σικὸν καὶ φιλόλογον, εἰπόντα τι ἀγνοεῖν, ἔφη·

Λήθουσι γὰρ τοὶ κἀνέμων διέξοδοι
θῆλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῆ.

ἔστι δὲ ταῦτα ἐκ τῆ Οἰνομάου Σοφοκλέους.

Nescit latentes transitus ventorum avis
femella, fetus adsit ni in præsentia.

Confer Suidam in Διέξοδοι et in Λήθουσι, ubi demum versus isti emendate scripti leguntur: quod Grotium fugisse miror, cujus versio, in Excerptis videnda, a Græcorum sensu quam longissime remota est. Arcesilaus vocem τόκος alio sensu accipiens, jocum ex ambiguitate petebat, innuens fœneratorem nihil aliud nosse nec cogitare, quam tempus exigendæ usuræ.

VI. Hesychius: Ἀρουραῖος Οἰνόμαος. Δημοσθένης Αἰσχίνην οὕτως ἔφη, ἐπεὶ κατὰ τὴν χώραν περινοσῶν ὑπεκρίνετο Σοφοκλέους τὸν Οἰνόμαον.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

Vide Lexicon in Ἀκισρον. Δροπά.

ΠΑΝΔΩΡΑ ἢ ΣΦΥΡΟΚΟΠΟΙ.

I. Athenæus p. 476. ubi de voce κέρας *roculum* significante: Καὶ Σοφοκλῆς Πανδώρα·

Καὶ πλήρες ἐκπιῶν τι χρύσειον κέρας
τρέψει γέμοντα μαλθακῆς ὑπ' αἰλένης.

II. Vide Lexicon in Ἐνουρήθρα. Κεχήλωμαι. Ὀργασμός.

ΠΕΛΙΑΣ.

Erotianus in Glossario Hippocrateo: Παιδικὸν πάθος. παιδίαν ἔστιν, τὴν παιδοτροφίαν· ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πελία φησὶ·

Λευκὸν γὰρ αὐτὴν οὐκ ἐπαίδευσεν γάλα.

ΠΕΡΙΛΑΟΣ.

Vide Lexicon in Καρπομανής.

ΠΗΛΕΥΣ.

I. Clemens Al. Strom. vi. p. 748.

Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνη
γερονταγωγῶ, κἀναπαιδεύω πάλιν,
πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ.

Ego sola servans Pelei Æacidæ larem,
senem gubernō semper et manibus rego:
namque ætas hominis ultima in puerum redit.

Profert hos versus etiam, sed minus emendate, Scholiastes Comici ad Nubes 1419. Medii parodia est in Equitibus, 1098. ubi Demus isiciario ait:

Καὶ μὴν ἑμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτοῖ
γερονταγωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν.

Vide Toupium Cur. nov. in Suidam, p. 33.

II.

Ὁμοῦροθῶ, συνδέλω,
 συμπαραινίσσας ἔχω,
 προσδία μεγάλη
 σμενὰ προσίεναι θεοῖσιν.
 ἴτω δὲ Πυθιάς βοᾶ τῷ θεῷ.

Hos versus in Aves transtulit Comicus 851. e Sophoclis Peleo, teste Scholiasta, illisque sua salse immiscuit.

III. Vide Lexicon in Κυκνήτις. Λιποψυχῆν. Μὴ νόμισον. Ξηραλειφῆν.

ΠΟΙΜΕΝΕΣ.

I. Tzetzes ad Lycophronem 529. Ἴσορῆ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμήσιν, ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος ἀναιρεθῆναι τὸν Πρωτοσίλαον. Inde excogitari potest fabulæ argumentum, cui titulum fecit Chorus e pastoribus constans.

II. Sextus Empiricus adversus Grammaticos, p. 286. Οὔτε γὰρ ἐκ τέχνης τινὸς μεμαθήκασιν, ὅτι οἱ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ποιμένες, ἰὼ βαλλὴν λέγοντες, ἰὼ βασιλεῦ λέγουσι Φρυγιτί' ἀλλὰ παρ' ἄλλων ἀκούσαντες. Hesych. Βαλλὴν, βασιλεὺς Φρυγιτί'.

III. Harpocration in Νάνιον. Ὅτι γὰρ θαλλῶ χαίρουσιν αἱ αἴγες, καὶ Σοφοκλῆς Ποιμήσιν·

Ἐωθινὸς γὰρ πρὶν τιν' αὐλητῶν ἔρῃν,
 θαλλὸν χιμαίραις προσφέρειν νοσπάδα,
 εἶδον στρατὸν εἶχοντα παραλίαν πέτραν.

Leguntur hi versus etiam apud Athenæum, p. 587. Ad primum pertinet Hesychii glossa: Αὐλητὴν, τὸν τοῦ κόπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων. In 3. lego una voce παραλίαν. Sic in Theseo παρακτίαν εἶχων.

IV: Athenæus p. 319. Τῶν πηλαμίδων μνημονεύει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμήσιν·

Εἶθ' ἢ πάροικος πηλαμὶς χιμαίζεται,
 πάροικος Ἐλλησποντίς, ἀραιὰ θέρους
 τῷ Βοσπορίτῃ, τῷδε γὰρ θαμίζεται.

Huc referri potest Hesychii glossa: Θαμίζεται, ὀμιλεῖ.

V. Plutarchus Vit. parall. p. 795. Οἱ Σοφοκλείους βοτῆρες ἐπὶ τῶν ποιμνίων λέγουσιν·

Τούτοις γὰρ ὄντες δισπύται δουλείομεν,
 καὶ τῶνδ' ἀνάγκη καὶ σιωπᾶντων κλύειν.

Famulamur illis, qui tamen domini sumus,
 quamvisque taceant, nos ea audire est opus.

Ad nullam aliam Sophoclis fabulam melius quam ad Pastores hi versus referri possunt.

VI. Vide Lexicon in Ἀμφήμερον. Ἀναλῶσαι. Βάρις. Βερεκύντα. Θρηκῆν. Ἰάννα. Κυκνήτις. Ξαιῶ. Φοινικίσις. Ψό.

ΠΟΛΥΙΔΟΣ ἢ ΜΑΝΤΕΙΣ.

I. Etymologicon Regium Ms. citatum in Valckenarii Diatr. Eurip. p. 200. Πολυίδος. Οὔτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τῷ Ἀρχιεῖου καὶ ἔστι, Φησί, πολυίδμων μάντις ἦν. οὔτω καὶ τὸ δράμα ἐπιγράφεται

παρὰ Ἀριστοφάνει, μαρτυρεῖ δὲ Φιλόξενος. καὶ Σοφοκλῆς δὲ Μάντισι συν-
έτιλεν·

Ὅρῳ πρὸ χειρῶν Πολυίδου τῆ μάντιος.

καὶ πάλιν·

Οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυίδου τῆ κοιράνα.

Eadem nominis scriptura apud Clementem Al. Strom. i. p. 399. ubi inter insignes vates recensetur Πολυίδος τε ἐν Ἀργεῖ, καὶ ἐν Με-
γάροις, οὗ μέμνηται ἡ τραγωδία.

II. Euripidis Schol. ad Phœnissas 1290. Τῆς κύσειος τὸ σῶμα ἐρίῳ
δισμοῦντες ἐπιτίθεισαν τῷ πυρὶ, καὶ παρετήρουν πῶς βραγῆσται, καὶ ποῦ τὸ
ἔρον ἀκοντίσι. Σοφοκλῆς ἐν Μάντισι·

Τὰς μαλλοδετεῖς κύσειος.

III. Stobæus Floril. tit. xxix. p. 127.

Οὐ τοι γ' ἐφίξει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου.

Citra laborem magna non datur assequi.

Vide Valckenarium ad Phœnissas, p. 217.

IV. Porphyrius de Abstinencia, l. ii. p. 134. edit. Ultrajectinæ.
Clemens Al. Stromat. iv. p. 565.

Ἦν μὲν γὰρ οἶος μαλλός, ἦν δὲ κάμπτελου
σπονδή τε, καὶ βράξ ἐντεθησαυρισμένη·
ἐνῆν δὲ συμμιγῆς ὄλαις παγκάρπια,
λίπος τ' ἐλαίας, καὶ τὸ ποικιλιάτατον
ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον.

Vesti inerat ovium vellus : inerat vitium
latex, et uva cui suus perstat vigor,
et omnigenorum fructuum collectio,
et pinguis oleæ sudor, et flavens apis
quod multiforme struxit e ceris opus.

Ultimum versum citat Schol. Euripidis ad Phœnissas 116. ubi
docet ὄργανον poni pro ἔργον, ἐκ τοῦ ποιῶντος τὸ ποιῶμενον. Confer
Xylandri et Casauboni notas ad Strabonem, p. 31.

V. Schol. Comici ad Ranas 596. Σοφοκλῆς ἐν Μάντισιν ἐπὶ τινῶν
ὄργων·

Τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν.

VI. Vide Lexicon in Ἀνταίας. Ἀραῖον.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

I. Strabo l. x. p. 721. Ὁ δ' οὖν Σοφοκλῆς ποιήσας τὸν Μενέλαον ἐκ
τῆς Τροίας ἀπαίρειν σπεύδοντα ἐν τῇ Πολυξένη, τὸν δ' Ἀγαμέμνονα μικρὸν
ὑπολειφθῆναι βουλόμενον, τῆ ἐξιλάσασθαι τὴν Ἀθηναίων χάριν, εἰσάγει λέ-
γοντα τὸν Μενέλαον·

Σὺ δ' αὖθι μίμων τήνδε κατ' Ἰδαίαν χθόνα
ποιμένας Ὀλύμπου συναγαγὰν θυηπόλει.

II. Stobæus Ecl. Phys. p. 129. In Excerptis Grotii, p. 165.

Ἀχέρων δὲ καὶ Ἀχιρουσία λίμνη ταυτὸν, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πολυξένη τοῦ
Ἀχιλλέως ψυχὴν εἰσάγει λέγουσαν·

ὦ τὰς ἀπαιωνιάς τε καὶ μελαμβαστίς
λιπῆσα λίμνας ἤλθον ἠχούσας γόοις,
Ἀχίροντος ὄξυπλήγος ἀρσενας χροάς,

Nigrum relinquens flumen immedicabile
Acherusiæ paludis accessi vadum
ubi mæsta sævis ripa lamentis sonat.

In primo versu lego ω , cui, vel propter quod, relatum ad id quod præcedebat. Vulgo legitur sine ullo sensu ω . Reposui *μιλαμ-βαδύς* pro vulgato *μιλαμδοφύς*, quarum vocum confusionem breviter attingi ad Æschyli Prometheus 219. Valckenario placuit *μιλαμφαίς*, cujus omnino adeunda nota ad Phœnissas p 367.

III. Idem Florilegii tit. xlix. p. 187.

Οὐ γὰρ τις ἂν δύναιτο προσηρατῆς τραστῆ
τοῖς πᾶσι δειξάει καὶ προσσηρατῆσαι χάριν
ἐπεὶ ἐδ' ὁ κρείσσαν Ζεὺς ἑμῆ τυραννίδι
ἔτ' ἐξεπομῶρῶν, οὐτ' ἐπαυχηθήσας, φίλος
βροτοῖς ἂν ἔλθοι γ', εἰ δίκην λόγων ἄφλοι·
πῶς δῆτ' ἐγὼ θνητός τ' ἂν, ἐκ θνητῆς τε φύς,
Διὸς γενοίμην εὖ φρονεῖν σοφώτερος;

Nemo imperator se potest exercitus
jactare cunctis largitate gratiæ :
nec ipse qui me latius regnat Deus,
seu siccatur agros, imbre seu fuso rigatur,
in jus vocatus omnibus causam probet.
mortalis ergo, matrem mortali satus,
quænam Jovem ipsum vincerem prudentia?

Tragici sensum dilucide et eleganter expressit Grotius, sed quem e Græcis ægre elicias. In codice sic scriptus est quintus versus: *βροτοῖς ἀνελθὼν ἐς δίκην λόγους ἄφλοι*. Judicio damnati Atticis dicuntur ἄφλειν δίκην, quod hîc vix locum habere potest. Aptum sententiæ verbum esset δίκην seu λόγον ὑπέχειν. Ceterum æmulatus est Sophocles Theognidem cujus hæc est sententia:

Ἄστοισιν δ' οὐκ ἄσιν ἀδῶν δύναιται.
οὐδὲν θαυμάσιον, Πολυπαιδῆ· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
οὐδ' ὕψι πάντας ἀνδάνει, οὐτ' ἀνέχων.

IV. Schol. Apollonii Rhodii ad ii. 1123.

Ἄπ' αἰδέρος δὲ καὶ λυγαίου νέφους.

V. Ad Polyxenam respexisse videtur Longinus p. 42. editionis Oxon. novissimæ: Ἄκρω δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τῷ θνήσκοντος Οἰδίπῳ καὶ ἑαυτὸν μετὰ διοσημίας τινὸς θάπτωντος πεφάνταται, καὶ, κατὰ τὸν ἀπόπλεον τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ τῷ Ἀχιλλέως προφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου. Scilicet in hoc dramate inducebatur Achilles umbra, quodque apud Euripidem narratur initio Hecubæ, id Sophocles spectatorum subjecerat oculis.

VI. Vide Lexicon in Ἄπειρος. Ἡερατηριασμένοι. Παράρρημα.

ΠΡΙΑΜΟΣ.

Pollux x. 147. Οἰποδόμου δὲ σκίση, λιῖαι, γλαρίδες, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Πριάμῳ. Idem vii. 118. Καὶ λατύπους δὲ, Σοφοκλῆς, ὅπου καὶ ἐργαλιῖα τῶν λατύπων ὀνομάζει λιῖας καὶ γλαρίδας.

ΠΡΟΚΡΙΣ.

Vide Lexicon in Ἐπιτιμητής.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Schol. Pindari ad Pyth. v. 35. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ Προμηθεΐ, ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, θέλων λέγειν τῆς φρονήσεως ἀντέχεσθαι, καὶ μὴ τῆς μεταμελείας.

ΡΙΖΟΤΟΜΟΙ.

I. Macrobius Saturnal. v. 19. Hæc res nonne quæstione digna est, unde Virgilio æneæ falces in mentem venerint? Ponam itaque Virgilianos versus, mox et inde Sophoclis, quos Maro æmulatus est.

Falcibus et messæ ad lunam quæruntur aënis
pubentes herbæ nigri cum lacte veneni.

Sophoclis autem tragœdia id, de quo quærimus, etiam titulo præfert. Inscribitur enim Ῥιζοτόμοι, in qua Medeam describit maleficas herbas secantem, sed aversam, ne vi noxii odoris ipsa interficeretur; et succum quidem herbarum in cados æneos refundentem, ipsas autem herbas æneis falcibus exsecantem. Sophoclis versus hi sunt:

Ἡ δ' ἐξοπίσω χερὸς ὄμμα τρίποσ'
ὄπὸν ἀργινεφῆ σάζοντα τομῆς
χαλκίοισι κάδοις ἔδεχεται.

Et paulo post:

αἱ δὲ καλυπταὶ
κίψαι ριζῶν κρύπτουσι τομᾶς,
αἷς ἠδὲ βοῶσ', ἀλαλαζομένη,
γυμνὴ χαλκίοις ἤμα δρεπάνοις.

II. Schol. Apollonii Rhodii ad iii. 1213. Ὅτι δὲ ἡ Ἐκάτη δρυῖνα κλάδω φέρεται καὶ δράκουσι, καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ῥιζοτόμοις παρυσάγει τὸν Κορὸν λέγοντα.

Ἡλιε δίοποτα,
καὶ πῦρ ἱερὸν, τῆς εἰνοδίας
Ἐκάτης ἔγχος, τῷ δὲ Ὀλύμπου
πολλὴ φέρεται καὶ γῆς, καίνοσ'
ἱερὰς τριόδους, σιφανώσαμένη
δρυσι καὶ πλεκτοῖς
ἁμῶν σπιέρησι δρακόντων.
O rex Titan, ignisque sacer,
Hecates lumen signantis iter,
fulgens aliis clarius astris,
sacris eadem triviis præses,
quernis foliis et crudorum
spiris redimita draconum.

Nescio quo errore Grotius fragmentum hoc ad Polyxenam retulerit. In scholiis Ms. legitur: τὸ δὲ Ὀλύμπου πολλοῦ φέρει καὶ γῆς, καίνοσ'—Vide Valekenarii Diatr. Eurip. p. 167.

II. Vide Lexicon in Ἀἰσώσας.

ΣΑΛΜΩΝΕΥΣ Σατυρικός.

De hac fabula videndus Bentleius Epistolæ ad Millium, p. 59.

I. Athenæus p. 487. Καλεῖται δὲ Μάνης, καὶ τὸ ἐπὶ κοττάβου.

ἰφιστηκός, ἐφ' οὗ τὰς λάτταγας ἐν παιδιᾷ ἔπιμπον, ὅπερ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σαλμωνί χάλκειον ἔφη κάρρα, λέγων οὕτως·

Τὰ δ' ἐστὶ κλισμὸς καὶ φιλημάτων ψόφος,
τῶ καλλικοτταῶσιντι νικητήρια
τίθηναι, καὶ βαλόντι χάλκειον κάρρα.

Vide Meursii Græciam ludibundam in κοτταῖσμος.

II. Vide Lexicon in Θῆμα. Καρικοί. Πέμφιξ.

ΣΙΝΩΝ.

Vide Lexicon in Αἰθύσσειν. Ἀναιθύσσω. Ἀξίσιους. Ἀρήτην. Ἐνδρίαντες.

ΣΙΣΥΦΟΣ.

Vide Lexicon in Ζιῦγος.

ΣΚΥΘΑΪ.

I. Schol. Ms. Apollonii Rhodii ad iv. 223. Φερειῦδος δὲ ἐν τῷ τετάρτῳ τὴν Μηδῖαν φησὶ ἄραι τὸν Ἀψυρτον ἐκ τῆς κοίτης μικρὸν ὄντα, Ἰάσονος εἰπόντος εἰς τοὺς Ἀργοναύτας ἐνεγκὴν αὐτόν· ὡς δὲ ἐδιώκοντο, σφάζαι τε αὐτόν τοὺς Ἀργοναύτας, καὶ μέλισσαντας εἰς τὸν ποταμὸν ἑμβαλεῖν. Σοφοκλῆς ἐν μὲν Κολχίσειν ἐν τῷ Αἰήτου οἴκῳ σφαγήναι φησὶ τὸν Ἀψυρτον· ἐν δὲ τοῖς Σκύθαις οὐχ ὁμομήτριόν φησὶ τὸν Ἀψυρτον τῇ Μηδίᾳ. Οὐ γὰρ ἀπὸ μιᾶς, φησὶ, κοίτης ἔβλασον· ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηίδος τέκνον ἄρτι βλασάνεσκε τὴν δ' Εἰδυῖα πρὶν ποτε Ὀκίανου κόρη τίκτην. Latentes in his trochaïcos tetrametros numeris suis restituit Valckenarius Diatr. Eurip. p. 224.

Οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς ἔβλασον. ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηίδος
τέκνον ἄρτι βλασάνεσκε τὴν δ' Ἰδυῖα πρὶν ποτε
Ὀκίανου κόρη γ' ἔτικτεν.

II. Idem ad iv. 248. Ἐκαταῖος δὲ ἰσορεῖ μὴ ἐκιδόναι εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Φᾶσιν, οὐδ' ὡς διὰ Ταναΐδος ἐπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλοῦν καθ' ὃν καὶ πρότερον, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἰσορεῖ.

III. Athenæus p. 189. Καλοῦσι δ' ἀρσενικῶς τοὺς αὐλῶνας, ὡς περ Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ, καὶ πάντες οἱ καταλογάδην συγγραφεῖς· οἱ δὲ ποιηταὶ θηλυκῶς. Σοφ. Σκύθαις·

Κρημνούς τε καὶ σήραγγας, ἢ δ' ἑπακτίας
αὐλῶνας.

Observavit Abreschius ad Thucydidem, p. 471. hæc ad verbum fere in rem suam transtulisse Virgilium Georg. iii. 276.

Saxa per et scopulos et depressas convalles.

IV. Vide Lexicon in Ἀχιλλεῖον. Ἀψάλακτος.

ΣΚΥΡΙΑΙ.

I. Notum argumentum fabulæ. Vide Hyginum cap. xcvi. et Philostrati junioris iconem, cui titulus Achilles in Scyro p. 863. ubi Sophoclei dramatis meminit: Σκυῖρος, νῆσος, ἣν ὁ θεὸς Σοφοκλῆς ἀνεμώδεια καλεῖ. Constabat Chorus e Scyriis puellis, unde fabulæ titulus, qui sæpe perperam scriptus occurrit Σκύριοι, pro Σκύριαι. Joanni Toupio non assentior affirmanti unam fuisse fabulam gemino titulo insignitam Scyrias et Achillis amatores: cujus rei si quem auctorem habuit, omnino falsus est. Diversas

fabulas fuisse vel inde liquet, quod in Ἀχιλλείως ἱεραταῖς inducebatur Peleus, cujus in Σκυρίαῖς nullæ poterant esse partes. Illa satyrica erat; hæc tragica.

II. Plutarchus Moral. p. 34. et 72.

Σὺ δ' ᾧ, τὸ λαμπρὸν Φῶς ἀποσβεννὺς γίνους,
ξάινεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γενγῶς.

Tun' gentis altum lumen exstinguens trahis
hïc pensa, genitus optimo Graiùm patre?

His verbis sedentem inter puellas in Scyro Achillem increpabat Ulysses. In posteriore Plutarchi loco pro ἀποσβεννὺς legitur e glossemate καταισχύων. Sunt autem isti versus e Scyriis Sophoclis, quod e stylo et comparatis secum duobus Plutarchi locis satis est probabile.

III. Stobæus Floril. tit. li. p. 199.

Φιλίῃ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους.

Juvenes amat raptare Bellonæ furor.

IV. Idem tit. lix. p. 225.

Οἱ παντοαῦται τῶν ταλαιπῶρων βροτῶν,
οἷς οὔτε δαίμων, οὔτε τις θεῶν νέμων
πλούτων, ποτ' ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν.
λεπτῆς ἐπὶ ῥοπῆσιν ἔμπολὰς μακρὰς
αἰὲ παραρρίπτοντες οἱ πολύφθοροι,
ἴσως ἂν ἢ κέρδαναν, ἢ διάλεσαν.

Heu miseri vere navigantium natio,
quorum periclis non pares quisquam Deūm,
non Fors hera opibus gratias rependerint.
fluxam sequentes nam levis venti fidem
in magna merces damna projiciunt suas,
donec reperiant lucra, vel mortem oppetant.

V. 1. οἱ. v. 3. νείμειεν. ult. ἴσως ἂν ἢ κέρδαναν auctoritate codicis firmantur, in quo distincte scriptum ἐπὶ ῥοπῆσιν. Credideram olim legendum esse ἐπὶ ῥιπῆσιν. Nunc vero nihil muto. ῥοπή hïc *sperandi momenta* significat. Vox est πολύσημος, quæ in utramque partem accipitur. In Trachin. 82. veteres critici per κίνδυνον exponunt. In 3. versu libri omnes habent πλούτου mendose.

V. Idem tit. cxvii. p. 483.

Πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήραε κακὰ,
νοῦς Φροῦδος, ἔργ' ἀχρεῖα, Φροντίδες κεναί.

Adsunt senectæ multa simul incommoda,
mens vana, cura inefficax, labor irritus.

Horum senariorum alterum laudat Clemens Al. Cohort. ad Gentes, p. 73. ubi non ἔργ', sed ᾧτ' ἀχρεῖα, *aves inutiles*, legitur.

VI. Idem tit. cxv. p. 509.

Ἄλλ' εἰ μὲν ἦν κλαίουσιν ἰᾶσθαι κακὰ,
καὶ τὸν θανόντα δακρυοῖς ἀνίσταναι,
ὁ χρυσὸς ἦσσαν κτῆμα τοῦ κλαίειν ἂν ἦν.
νῦν δ', ᾧ γεραιὰ, ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει,
τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ Φῶς ἀγειν·
καὶ μοὶ γὰρ ἂν πατήρ γε δακρυῶν χάριν
ἀνῆκτ' ἂν εἰς Φῶς.

Humana luctu si levarentur mala,
lacrymæque vitam redderent silentibus,
tum fletus auro carior merito foret.
nunc illud autem, mi senex, fieri nequit,
ut jam sepultus redeat in lucis viam.
sin posset, emptus lacrymis dudum pater
mihi redisset.

V. 6. καί μοι—πατήρ γι codicis est scriptura. Grotius dedit καί μοι πατήρ τε.

VII. Vide Lexicon in Ἀποσιτίης. Αὐτόστυτον. Ἀχρήματον. Εὐώρος.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

I. Stephanus. Κυχρεῖος, πάγος περὶ Σαλαμῖνα. Σοφοκλῆς Τεύκρου.

II. Aristophanes Nubibus, 583. Βροντὴ δ' ἑρράγη δι' ἀστραπῆς. Ad quæ Scholiastes, παρὰ τὰ ἐκ Τεύκρου Σοφοκλέους:

Οὐρανοῦ δ' ἀπο
ἤστραψε, βροντὴ δ' ἑρράγη δι' ἀστραπῆς.

III. Stobæus Floril. tit. cxxiii. p. 503.

Ὡς ἄρ', ὦ τέκνον, κενὴν
ἐτερόμητι σου τέρψιν εὐλογοῦμένου,
ὡς ζῶντος· ἢ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσά με
ἔσαιν' Ἐρινύς ἠδοναῖς ἐψευσμένον.

Nate, quam mendax tui
me fama casso mulsit oblectamine,
vivum ut putarem! sed fera imposuit mihi
tenebricosa furia falsis gaudiis.

ΤΗΡΕΥΣ.

I. Ad hoc drama alludit Comicus in Avibus, 100. ubi Eropis rostrum ridenti Euelpidi Erops ait:

Τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλέους λυμαίνεσθαι
ἐν ταῖς τραγωδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα.

Ad quæ sic Scholiastes: ἐν γὰρ τῷ Τηρεῖ Σοφοκλῆς ἐποίησεν αὐτὸν ἀπαρ-
τιθωμένον, καὶ τὴν Πρόκνην· ἐν ᾧ ἔσκαψε πολλὰ τὸν Τηρέα. Idem argu-
mentum post Sophoclem tractavit Philocles, quem in eadem fa-
bula perstringit Comicus γ. 280. ubi hæc habet Scholiastes: ὁ
Σοφοκλῆς πρῶτος τὸν Τηρέα ἐποίησεν, εἶτα Φιλοκλῆς.

II. Stobæus Floril. tit. x. p. 71.

Φιλάργυρον μὲν πᾶν τὸ βάρβαρον γένος.

Pecuniæ avidum est omne barbaricum genus.

III. Idem tit. xiii. p. 83.

Θάρσει· λέγων ἀληθῆς, οὐ σφαλῆί ποτε.

Confide: promens vera, non erraveris.

Lemma huic versui præfixum in Reg. cod. Σοφοκλ. Τηρεῖ. In alio quo usus est Ruhnkenius noster, adscriptum ἐκ Τηρεῖσιου. quo nomine nullum Sophocles drama edidit. In Vindobon. Εὐριπ. Τηρεῖ. eodem errore quo deceptus fuit Apostolitus Proverb. x. 12.

IV. Idem tit. xx. p. 107.

Ἄνουσ ἐκείνος, αἱ δ' ἀνούστραί γ' ἔτι
ἐκείνον ἠμύναγτο καρτερώτερον.

ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσι θυμωθεὶς βροτῶν
μείζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον,
ἰατρός ἐστιν οὐκ ἐπισήμων κακῶν.

Amens quidem satis ille: verum ipsæ magis,
quis plus valentem libuit ulcisci virum.
adversitati quisquis iratus suæ
medicamen aptat gravius ægritudine,
non est peritus ille sanandi artifex.

In Reg. cod. lemma adscriptum 1. versui Σοφ. et 3. τοῦ αὐτοῦ Τηρεῖ.
Hoc statim 1. versui appositum in Vindobon. continuatis una
serie quinque versibus.

V. Idem tit. xxii. p. 115.

Θνητὴν δὲ φύσιν χρὴ θνητὰ φρονεῖν,
τοῦτο κατειδόμενος ὡς οὐκ ἔστι
πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων
ταμίας, ὃ τι χρὴ τετελέσθαι.

Nil mortales spirare supra
mortale decet, memores solo
dispensari Jovis arbitrio
homini quodcunque futurum est.

Hos anapæstos e Sophoclis Tereo esse, fidem faciunt duo Stobæi
codices.

VI. Idem tit. xxxix. p. 157.

Πολλά σε ζηλῶ βίου,
μάλιστα δ' εἰ γῆς μὴ πεπείρασαι ξένης.

Beatum te puto vitæ, hoc magis
quod dura nescis tristis exsili mala.

Perperam in libris κάλλιπα.

VII. Idem tit. lxxviii. p. 283.

Νῦν δ' οὐδὲν εἰμι· χωρὶς ἀλλὰ πολλάκις
ἔβλεψα ταύτην τὴν γυναικίαν φύσιν,
ὡς οὐδὲν ἔσμεν αἱ, νεαὶ μὲν ἐν πατρὸς
ἡδίστον, οἶμαι, ζῶμεν ἀνδράπων βίον.
τερπνῶς γὰρ αἰεὶ πάντας ἡ νοία τρέφει.
ὅταν δ' ἐς ἥβην ἐξικώμεθ' εὐφρονες,
ἀποδύμεθ' ἕξω, καὶ διαπολούμεθα
θεῶν πατρῶων τῶν τε φυσάντων ἀπο·
αἱ μὲν ξένους πρὸς ἀνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους,
αἱ δ' εἰς ἀήδη δάμαθ', αἱ δ' ἐπίρροθα.
καὶ ταῦτ', ἐπειδὴν εὐφρόνη ζεύξη μοῖα,
χρεῶν ἐπαινεῖν καὶ δοκεῖν καλῶς εἶχειν.

Deserta jam nil valeo: sæpe autem meo
in corde volvi, quam sit infesta undique
sors feminarum. ætatis in primordio
vitam puellæ vivimus suavissimam.
nam blanda nutrix semper insipientia est.
maturiores postquam ad annos venimus,
emancipamur, et foras protrudimur
procul paternis Diis, procul parentibus.
hospitibus aliæ damur, at aliæ barbaris,

in foederatas, aut in externas domos :
et ista noctis unius commercio
probanda nobis omnia ac laudanda sunt.

V. 5. legendum videtur ἡ ἴγνοια. V. 10. ἀήθη δώματα est lectio codicis. Impressi habent ἀληθῆ. Neutrum sententiæ satis aptum videtur. Quibuscunque moribus sit et qualicunque fortuna utatur vir hospes vel barbarus, cui puella nuptum datur, haud secus *insueta* est, quo ducitur, domus. Si per ἀληθῆ δώματα intelligas virum beatum et bene moratum, nec aliter intelligere possis, nihil est quod conqueratur puella tali conjuncta viro. Acutissime conjicit juvenis egregius felicitis ingenii, cujus ante duos annos prodiit libellus emendationum in priscos auctores, scripsisse poetam: αἰ δ' εἰς σαλευτὰ δάμασ', in domos quas fortuna adversa exagitat, calamitatum fluctibus quassatas. Hanc metaphoram amat Noster. Vide *Œd. T.* 23. *Ant.* 163. *El.* 1074. ἐπίρροθα valet ἐπίφογα, flagitiosas domos, vituperio dignas. Quæ significatio Gesnerum latuit, qui vertit, *aut in veras familias, aut auxiliares.* Melior non est Grotii versio. Hunc locum attigit Valckenarius ad Eurip. *Hippol.* 628. Erudito viro suboluit veram vocem latere, quam eruit juvenis Germanus F. Jacobs.

VIII. Idem tit. lxxxvi. p. 355.

Ἐν φύλα ἀνθρώπων μί' ἔδειξεν
πατὴρ καὶ μητὴρ ἡμέας ἀμέρα
τοὺς πάντας· οὐδεὶς ἔξοχος
ἄλλος ἔβλασεν ἄλλου.
βόσκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυσμερείας,
τοὺς δ' ἕλκος ἡμῶν
τοὺς δὲ δουλείας ζυγὸν
ἔσχει ἀνάγκας.

Matre editos ac patre communis fovet
lux obstetricatu suo :
nec natus alter altero excellentior :
sed hos atroci verbere
Fortuna sævum tractat : illis in sinum
effundit immensas opes :
sunt servitutis quos sub immitti jugo
pressos tenet necessitas.

IX. Idem tit. xcvi. p. 409.

Τὰν δ' ἀνθρώπου ζωὴν ποικιλομήτιδες ἄται
πρημάτων πάσαις μεταλλάσσουσιν ἄραις.
Vicibus pingens hominum vitam
varios sumit pœna colores.

X. Idem tit. cv. p. 435.

Μήπω μέγαν εἴπης, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδης.

Ne dic beatum quem mori non videris.

Versus hic ad Tereum pertinet, non ad Tyronem, ad quam fabulam male refertur in Stobæi libris. Eo utitur Cicero ad Atticum iv. 8. Heathius legendum esse contendit μήπω μέγ' εἴπης. Nimirum ne anapæstus sit in secunda sede : sed fallitur, ut et Gronovius ad Ciceronem.

XI. Idem tit. cviii. p. 457.

Ἄλγαινα, Πρόκνη· δῆλον· ἀλλ' ὅμως χρεῶν
τὰ θεῖα θνητοῦς ὄντας εὐπετῶς φέρειν.

Hæc dura, Procne; fateor: interea Deum
decreta placide ferre mortales decet.

XII. Aristoteles de Poëtica cap. xvi. ubi de variis agnitionibus agit, exemplo utitur e Sophoclis Tereo petito. Locum difficilem, in cujus intellectu non consentiunt interpretes, satis mihi sit indicasse: Καὶ ἐν τῷ Σοφοκλέους Τηρεῖ ἢ τῆς καρκίδος Φωνή.

XIII. Vide Lexicon in Ἀίγλη. Φάρος.

ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ Σατυρικός.

I. Dionysius Halic. Antiq. libri i. initio: Μαρτυρεῖ δέ μου τῷ λόγῳ Σοφοκλῆς μὲν ὁ τραγωδοποιὸς ἐν Τριπτολέμῳ δράματι. πεποιήται γὰρ αὐτῷ Δημήτρῃ διδάσκουσα Τριπτολέμον, ὅσῃ χώραν ἀναγκασθήσεται σπείρων τοῖς δοθεῖσιν ὑπ' αὐτῆς καρποῖς διεξελθεῖν. μνησθεῖσα δὲ τῆς ἐπὶ πρῶτον Ἰταλίας, ἣ ἐστὶν ἀπὸ ἄκρας Ἰαπυγίας μέχρι πορθμοῦ Σικελικοῦ, καὶ μετὰ τῆτο τῆς ἀντικρῆ ἀψαμένη Σικελίας, ἐπὶ τὴν ἐσπέριον Ἰταλίαν αὐτῆς ἀνατρέφει, καὶ τὰ μέγιστα τῶν οἰκούντων τὴν παράλιον ταύτην ἑθνῶν διεξέρχεται, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Οἰνώτρων οἰκήσεως ποιησαμένη. ἀπόχρη δὲ ταῦτα μόνον λεχθέντα τῶν ἱαμβείων, ἐν οἷς φησι·

Τὰ δ' ἐξόπισθε, χεῖρὸς εἰς τὰ δεξιὰ
Οἰνωτρία τε πάντα, καὶ Τυρσηνικὸς
κόλπος, Λιγυρικὴ τε γῆ σε διέχεται.

II. Plinius libro xviii. p. 107. edit. Harduini in fol. Sophocles Poëta in fabula Triptolemo frumentum Italicum ante cuncta laudavit, ad verbum translata sententia:

Et fortunatam Italiam frumento canere candido.

III. Sophoclis Triptolemi meminit Strabo l. i. p. 27. ubi docet Homerum in Geographicis accuratiorem serioribus poëtis.

IV. Athenæus p. 67. Μνημονεύει Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ τῷ ταριχηροῦ γάρου. Versus exstat integer in Pollucis Onomastico vi. 65.

Οὐδ' ἡ τάλαινα δοῦσα ταριχηροῦ γάρου.

Herodianus Piersoni p. 437. Ὁ γάρος ἀρσενικῶς τὸν ἰχθυῶν γάρον, καὶ γάρον τὸν ἰχθυερὸν. Σοφοκλῆς.

V. Idem p. 110. Ὅρινον δ' ἄρτου μέμνηται Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ, ἥτοι τῷ ἐξ ὀρύζης γινομένου, ἢ ἀπὸ τῷ ἐν Αἰθιοπία γινομένου σπέρματος, ὃ ἐστὶν ὅμοιον σησάμῳ.

VI. Idem p. 447. ex Casauboni emendatione: Τὸν δὲ κρείθινον οἶνον, καὶ βρύτον τινὲς καλεῖσιν, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ·

Βρύτον δὲ τὸν χερσαῖον οὐδιῖν χαμαί.

VII. Harpocration: Μελίνη, ὁσπείου ἐστὶ σπέρμα, καὶ ἀρσενικῶς λέγουσι· θηλυκῶς δὲ Σοφ. Τριπτολέμῳ· Κνήμη μελίνης.

VIII. Scholiastes Pindari ad Olymp. x. initio: Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ·

Θεὸς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἑμούς λόγους.

IX. Vide Scholiastam nostrum ad CEd. Col. 504. et Lex. in Ἀμάλλαι. Ἀμφιπλίξ. Ἀπυδάκατος. Ἀφραΐτμαν. Δαίς. Εἰς ὄρθον. Ἑλλη. Ζευγηλάτης. Θαιρός. Ἰαννα. Ἰλλυρίς.

ΤΡΩΙΑΔΟΣ Σατυρικός.

I. Schol. Pindari ad Nem. iii. 60. Περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως τῆς
Θέτιδος, καὶ Σοφοκλῆς φησὶν ἐν Τρωίῳ·

Ἐγήμεν ὡς ἔγήμεν ἀφθόγγους γάμους,
τῇ πιντεμάσφῳ Θέτιδι συμπλακίς ποτὶ.

II. Pollux x. 165. Εἴφους δὲ ὄνομα εἴκειν εἶναι βαρβαρικὸν ἢ Σκαλμῆ,
Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Τρωίῳ·

Σκαλμῆ γὰρ ἄρχαίς βασιλῆς ἐκτέμενος ἑμούς.

III. Vide Lexicon in Ἀμάστται. Ἀνδρόπαις. Ἀπίσκη. Ἀπίσος.
Ἄσας. Ἀσόλοικον. Ἐλαιούται. Ἐρκη. Ἰήϊος. Καταρβύλοις. Ναρόν. Σα-
σοδιεμίτης.

ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΑΙ.

I. Stobæus Floril. tit. lix. p. 227.

Τί τοῦδε χάριμα μίζον ἀν λάβοις ποτὲ
τοῦ γῆς ἐπιψαύσαντα, χυπό τῷ εἴγῃ
πυκνῆς ἀκούσαι ψεκάδος εὐδόση φρενί;

Possitne majus gaudium a superis dari,
quam terra si te excipiat, et tecto latens
curis solutus audias pluviae sonum?

Partem hujus fragmenti refert Cicero in Epist. ad Atticum 7.
libri ii. Cupio istorum naufragia ex terra intueri: cupio, ut ait
tuus amicus Sophocles, καὶν ὑπὸ εἴγῃ πυκνῆς ἀκούειν ψεκάδος εὐδόση
φρενί. Sic Sophoclea leguntur in Ciceronis editione, qua utor,
Jos. Oliveti, ad quæ nihil ille attulit præter jejunam nescio cujus
notulam. Nescio unde in Ciceronem venerit istud καὶν prorsus
alienum. Sane in Stobæo tam impresso quam scripto legitur
καὶ ὑπὸ εἴγῃ, et reliqua, ut ea dedi. Andr. Schottus, qui Cicero-
nis locum protulit ad Zenobii Prov. iii. 95. dedit etiam καὶ ὑπὸ—
Verum insuavem istum hiatum refugiebant Attici poëtæ, quibus
solemne καὶ ὑπὸ contrahere in χυπό, priore longa, ob crasin,
Scripsisse opinor Sophoclem χυπό τῷ εἴγῃ, posito τῷ pro τινί,
quod, ut minus frequens, librariis fraudi fuit. Heathio placet
καὶ εἴγῃς ὑπο, quæ emendatio minus probabilis est.

II. Stephanus in Χαλδαῖοι.—Εἰσὶ δὲ Χαλδαῖοι ἔθνος πλησίον τῆς
Κολχίδος. Σοφ. Τυμπανισαῖς·

Κόλχος τε, Χαλδαῖός τε, καὶ Σύρων ἔθνος.

III. Vid. Scholiastam nostrum ad Antig. 980. et Lexicon in
Ἀθήμων. Ἀνεταῖς. Ἀντιρέφω. Δράκαυλος. Ἐλύμους.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

Stobæus Floril. tit. cv. p. 431.

Οὐ χρεὶ ποτ' εὖ πράσσοντος ἄλβισαι τύχας
ἀνδρῶς, πρὶν αὐτῷ παντελῶς ἦδη βίης
δικπερανθῆ, καὶ τελευτήσῃ βίον.
ἐν γὰρ βραχεῖ καθεῖλε καλίγω χρόνῳ
πάμπλουτον ἔλβον δαίμονος κακῆ δόσις,
ἔται μεταστῆ, καὶ θωὶς δοκῆ ταδε.

Celebranda laude nullius felicitas
hominis, priusquam sorte defunctus sua
mortalis ævi terminos impleverit.
namque una sæpe quamlibet celsas opes
in plana traxit hora, quum se lubrica
Fortuna solvit, atque sic visum Deo.

ΤΥΡΩ.

Tyronis historiam narrat Homerus Odysseus λ'. 234. ubi tamen nihil est quod in scena exhiberi potuerit. Argumentum fuit Tyro a filiis agnita, quos ex Neptuno pepererat, quosque statim a partu exposuerat, Neleo et Pelia: hi Sideronem Tyronis novercam interfecerunt. Τελιωθάντης δὲ ἀναγνώρισαι τὴν μητέρα, καὶ τὴν μητριαν ἀπέκτειναν Σιδηρῶν, auctore Apollodoro, p. 46. editionis Heynii, cujus in notis omnia collecta quæ ad Tyronis historiam pertinent. Fabulam his edidit Sophocles, unde modo prior, modo posterior Tyro citatur.

I. Aristoteles de Rhetorica l. ii. cap. 25. "Ἄλλος τόπος, τὸ ἀπὸ τῆς ὀνόματος κατηγορεῖν, οἷον ὡς ὁ Σοφοκλῆς·

Σαφῶς Σιδηρῶν καὶ φοροῦσα τοῦνομα.

Ex alia fabula quam e Tyrone senarius hic esse non potest.

II. Comicus in Lysistrata, 138.

Οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσιν αἱ τραγωδίαί.

οὐδὲν γὰρ ἴσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.

Ad quem locum Scholiastes: Εἰς τὴν Σοφοκλείους δὲ Τυρῶν ταῦτα συντίθει, ἐκδύσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφη. Alius: Εἰς τὴν Τυρῶν δὲ Σοφοκλείους αἰνίττεται καθεῖσθαι τὰ τέκνα εἰς σκάφος—ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐμίγη Τυροῖ, καὶ ἐγέννησε Νηλία καὶ Πελίαν.

III. Scholiastes Euripidis ad Oresten in fine: Ἡ κατάληξις τῆς τραγωδίας ἢ εἰς Θρῆνον, ἢ εἰς πᾶσιν καταλήγει· ἢ δὲ κωμωδία γέλωτι καὶ εὐφροσύναις ἐνύφανται. ὅθεν ὁραταί τὸς δρᾶμα κωμικῆ καταλήξει χρησάμενον. διαλλαγαὶ γὰρ πρὸς Μενέλαον καὶ Ὀρέστην. ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἀλκίτιδι ἐκ συμφορῶν εἰς εὐφροσύνην, καὶ ἐν Τυροῖ Σοφοκλείους ἀναγνώρισμα κατὰ τὸ τέλος γίνεται.

IV. Aristoteles de Poëtica cap. xvi. Εἶδη δὲ ἀναγνωρίσιως. πρώτη μὲν ἢ διὰ σημείων. τούτων δὲ τὰ μὲν σύμφυτα, τὰ δὲ ἐπίκτητα· καὶ τῶν τὰ μὲν ἐν τῷ σώματι, οἷον οὐλαί· τὰ δὲ ἐκτὸς, τὰ περιδέραια. καὶ οἷον ἐν τῇ Τυροῖ διὰ τῆς σκάφης.

V. Pollux iv. 141. ubi describit tragicas personas: Τυρῶν πελοπόννησος παρὰ Σοφοκλῆϊ.

VI. Scholiastes Aristophanis ad Aves 276. "Ἐξεδρον χώραν ἔχον] Ἐκ τῆς Σοφοκλείους δευτέρας Τυροῦς ἀρχή·

Τίς ὄρνις οὗτος ἐξεδρον χώραν ἔχον;

VII. Athenæus p. 99. ubi χορτασθῆναι pro χορτασθῆναι adhiberi ostendit: Σοφοκλῆς τε ἐν Τυροῖ·

Ὅν τοῖσι παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν.

VIII. Idem p. 475. Μνημονεύει δὲ τῶν καρχησίων καὶ Σαπφῶ. Σοφοκλῆς δὲ Τυροῖ

Προσῆναι μέσσην

τράπιζαν ἀμφὶ σιτία καὶ καρχίσια.

Ω Τ Ω

Proferuntur hæc etiam a Macrobio Saturn. v. 21. Quæ autem apud Athenæum sequuntur, ipsius verba sunt; rem apud Tragicum narratam obiter explicantis: πρὸς τὴν τράπεζαν φάσκων προσεληλυθέναι τὰς δράκοντας, καὶ γενέσθαι περὶ τὰ σιτία καὶ τὰ καρχισία. Casauboni errorem corrigat Gataker. tom. i. p. 500.

IX. Stobæus Floril. tit. xx. p. 107.

Πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὄρα.

Sopitus animus in malis multum videt.

X. Idem tit. xlvi. p. 177.

Ἄκων δ' ἀμαρτῶν οὐ τις ἀνθρώπος κακός.

Non est malus, qui sponte non peccat sua.

Qui præcedit versus Euripidis est in Auge: hic autem Sophoclis in Tyrone. Singulos suis auctoribus tribuit cod. Vindob.

XI. Idem tit. lxxxvii. p. 355.

Πολλῶν δ' ἐν πολυπληθείᾳ
οὐτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλός,
ἔτ' ἀχρεῖων ὁ λίαν κακός·
βροτῶν δὲ πῖσιν οὐδέν.

Tanto in grege mortalium
non semper e vili satu
enascitur mens degener:
non semper e propagine
boni creantur nobili.
nil usque constans: sed vagæ
sunt rebus humanis vices.

XII. Idem tit. xcix. p. 417.

Τίττουσι γὰρ τοὶ καὶ νόσους δυσθυμίας.

Sæpe æger animus corpori morbos dedit.

XIII. Idem tit. cx. p. 459.

Μὴ σπῆρει πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα.
σιγάμενος γὰρ ἐστὶ θρηνείσθαι πρέπων.

Malum quod urget spargere in vulgus cave:
debetur enim luctibus silentium.

XIV. Idem tit. cxvi. p. 475.

Γῆρας διδάσκει πάντα καὶ χρόνου τριβή.

Senium diesque longa res multas docent.

XV. Ælianus de Nat. Animal. l. ii. cap. 10. Μάλισα δὲ κομῶν ἵππος ἀβροτάτη τέ ἐστι καὶ θρυπτικωτάτη. ἀτιμάζει γοῦν ἀναβῆναι τὰς ὄνους αὐτὴν ἵππῳ δὲ γαμουμένη ἡδεταί, καὶ ἑαυτὴν ἀξιοῖ τῶν μεγίστων. ὅπερ οὖν συνιδότες οἱ βουλόμενοι ἡμίονους σφίσι γενέσθαι, ἀπαθρῖσαντες τῆς ἵππου τὴν χαίτην εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχεν, εἶτα μὲν τοὺς ὄνους ἐπάγουσιν· ἡ δὲ ὑπομένει τὸν ἀδοξὸν ἢ δὴ γαμέτην, πρῶτον αἰδουμένη. καὶ Σοφοκλῆς δὲ εἰσὶ μὲν μνησθῆναι τῆ πάδους. Morem equas tondendi, quo facilius asinos admittant, tangit rursus xii. 16. versusque ipsos Sophoclis profert xi. 18. Θήλειαν δὲ ἵππον εἰς ἀφροδίσια λυττήσασαν πάνυ σφόδρα παῦσαι βραδίας ἐστίν, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, ἢν τις αὐτῆς ἀποκείρη τὰς κατὰ τοῦ τίνοντος τρίχας. αἰδεῖται γὰρ, καὶ οὐκ ἀγανακτῆσει, καὶ παύσεται τῆς ὑβρείας καὶ τῆ σκιρτήματος τοῦ πολλοῦ, κατηφῆσασα ἐπὶ τῇ αἰσχύνῃ. τοῦτό τοι καὶ Σοφοκλῆς αἰνιττεται ἐν τῇ Τυροῖ τῷ δράματι. πεποιήται δὲ αὐτὴ λέγουσα, καὶ ἂ λέγει, ταῦτά ἐστι

Κόμης δὲ πένθος λαγχάνω πάλου δίκην,
 ἢ τις ξυναρπασθεῖσα βουκόλων ὑπο,
 μάνδραις ἐν ἰππείασιν ἀγρία χερσὶ
 δέρος θερισθῆ ξανθὸν ἀνχένων ἀπο·
 κύρσασα δ' ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν,
 ἴδη σκιάς εἶδωλον, ἀνγασθεῖσ' ὑπὸ
 κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένην φόβην.
 κείνην ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειεν ἄν.
 οἴαισιν αἰσχύνησιν οἶα μαινέται
 πενθοῦσα, καὶ κλαίουσα τὴν πάρος φόβην.

Hæc a Tyrone proferebantur, contumelias querente, quibus a no-
 verca Siderone afficiebatur : haud autem minus indigne a libra-
 riis mulcati fuerunt hi versus, quos fœde depravatos legas apud
 Ælianum, et pessime interpolatos in Excerptis Grotii cui infe-
 licissime omnium cessisset emendandi eorum conatus, nisi ma-
 num iis etiam admovisset Reiskius. Descriptos eos habeo per-
 quam accurate e duobus codicibus Bibliothecæ Regiæ. In 1. v.
 ἐκ λαχανοπάλου pronum erat veram lectionem eruere λαγχάνω
 πάλου, quod jam occupaverunt Tyrwhittus meus et Heathius. In
 5. codicum lectio σπασθεῖσα cassa est, ne quidem pro σπάσσα,
 σπασαμένη, sensu ducendi, bibendi accipienda. Conjectura Hea-
 thii ἀφεθεῖσα probari nequit, unde absurdus oritur sensus. Nam
 quî se equa in flumine videre possit, a quo fuerit abacta? per-
 spicuum est enim nomina ποταμίων ποτῶν pendere a participio
 cuius in locum librariorum stupor suffecit illud σπασθεῖσα. Quod
 sententia flagitat reposui, κύρσασα. In 6. uterque cod. habet ἴδη,
 recte. Unus διατετιλμένη: ambo φόβης: mendose. Reliquorum
 tam concinna est lectio, ut de emendationis veritate nemo dubi-
 tare possit, nisi quis forte minus credat vocem φόβην tam paucis
 interjectis bis a Poëta fuisse adhibitam. Sane in ultimo versu
 legi mallet τὴν πάρος χλιδὴν. Grotius male affecta Græca sic
 vertit :

At flos capilli periit ita ut herbæ solent.
 nam rapuit illum sæva pastorum manus
 stabulis in ipsis, atque cervicis decus
 populata flavam corporis messem abstulit.
 at ipsa prato sparsa simulacrum sui
 in amne vidit, et videns exhorruit
 sine honore collum et damna desectæ comæ.
 equæ misericors aliquis ingemeret vicem,
 cernens ut illa præ pudore insaniat,
 frustra que mærens perditam quærat jubam.

XVI. Vide Lexicon in Δυσθυμία. Ἐρηνοδοσκόος. Ἐχθίμα.
 Ἡνεγκον. Ταυροφάγον.

ΥΒΡΙΣ Σατυρικί.

I. Stobæus Floril. tit. xxvi. p. 119

Λήθην τε καὶ τὴν πάντ' ἀπιστημένην
 καφὴν, ἀγαυθον.

Oblivionem rebus orbatam omnibus
surdam, tacentem.

II. Athenæus p. 657. Δίλφακα δὲ ἀρσενικῶς ἔζηκε—Σοφ. "Υβρι-
"Εσθίειν ἰδίῳ τὴν Δίλφακα.

ΥΔΡΟΦΟΡΟΙ.

Vide Scholiastam nostrum ad Antigonam v. 1. Philocteten
1197. et Lexicon in Κοινός. "Οχος.

ΦΑΙΑΚΕΣ.

Nullibi, quod sciam, occurrit hic dramatis titulus, præterquam
in lexico Ms. Bibliothecæ Cœnobii Benedictini ad S. Germa-
num Parisiis, cujus excerpta mihi misit doctissimus Ruhnkenius.
Vide Lexicon in Ἀποσημῆσαι. Ἀρτύματα.

ΦΑΙΔΡΑ.

I. Stobæus Eclog. p. 133.

Περὶ ὅσιν ἄφυκτά τι
μύθια παντοδαπῶν βουλαῶν
ἀδαμαντίναις ὑφαίνονται
κεκρίσιν Αἴσα

Densas multiplicis consilii vias
quarum nemo queat vincula rumpere,
orditur radiis Parca adamantinis.

II. Idem Floril. tit. xvii. p. 95.

Οὐ γὰρ δίκαιον ἄνδρα γενναῖον φρένας
τέρπειν, ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρπεται.

Generosa nullum corda debent gaudium
probare, nisi quod de probis rebus venit.

II. Idem tit. xliii. p. 163.

Οὐ γὰρ ποτ' ἂν γίνοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις,
ἐν ἣ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα
λάγδην πατεῖται, κατὶλος δ' ἀνήρ λαδῶν
πανούργα χερσὶ κέντρα κηδεῖν πόλιν.

Constare nescit patriæ securitas,
ubi superbo jura calcantur pede,
pudorque sanctus; virque verbosus, tenens
manibus habenas callidis, urbem regit.

Emendandi pruritus sedabit Theognis, ad quem Sophocles re-
spexisse videtur:

Λαζ' ἐπίβια δῆμον κενόφρονι, τύπτει δὲ κέντρα
ἀξί, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει.

Profert hos versus Luciani Scholiastes ad Lexiphanem, tom. ii.
p. 336. ubi perperam legitur χερσὶν ἔργα κηδεῖν.—*χερσὶ* dat cod.
Reg. pro vulgato χερσῶν.

IV. Idem tit. lxiii. p. 245.

"Ερως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέχεται,
οὐδ' αὖ γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω
ψυχὰς ταρασσει, κατὰ πόντον ἔρχεται.

καὶ τὸνδ' ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σφίνοι
Ζεὺς, ἀλλ' ὑπείκει, καὶ δέλων ἐγκλίνεται.

Non in virorum sola Amor se pectora
et feminarum insinuat : ipsas quin Deum
solicitāt animas, et ferum ponti gregem :
nec ipse contra tendere omnipotens Deum
rex audet ; ultro flexus imperium subit.

Tres primos versus tanquam Euripidis profert Clemens Alex,
Strom. vi. p. 745. unde eos Grotius Excerpt. p. 435. inter Euri-
pidis fragmenta ex incertis dramatibus retulit, non recordatus se
eos jam in Florilegio pro Sophocleis exhibuisse, aliamque dedit
versionem :

Non feminarum, non virum præcordia
Cupido domitat sola, sed Superum quoque
perurit animos ; penetrat et ponti vada.

Clementis in 3. versu recepimus lectionem *ταράσσει*, quam melio-
rem judicamus Stobæana *χαράσσει*. Aristophontis perquam le-
pidum fragmentum exstat de Amore apud Athenæum p. 563.
quem a Diis e cælo ejectum fingit, quia *θεοὺς ἐτάραττε, ἐμὲ δ' ἄλλω
τάσσει*.

V. Idem tit. lxxix. p. 287.

Οὕτω γυναικὸς οὐδὲν ἂν μείζον κακὸν
κακῆς ἀνῆρ κτήσεται ἂν, οὐδὲ σώφρονος
κρείσσον· παθὼν δ' ἕκαστος ὧν τύχη λέγει.

Uxore prava nulla contingit viro
major calamitas, nec bona majus bonum.
quisque, ut periculum fecit, ita rem judicat.

Hesiodi sententia est in operibus, quem æmulatur Noster :

Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνῆρ ληΐζειτ' ἄμεινον
τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ βίγιοι ἄλλο.

VI. Idem tit. lxxiv. p. 321.

Εὐγγιστε, κἀνάσχεσθε σιγᾶσαι. τὸ γὰρ
γυναιξίν αἰσχρὸν ἐν γυναιξὶ θεῖ σέγειν.

Ignoscite et tolerate : nam quod feminis
est indecorum, par tacere est feminas.

VII. Idem tit. cv. p. 439.

Τὸν δ' εὐτυχοῦντα πάντ', ἀριθμήσας βροτοὺς,
οὐκ ἔστιν ὄντως ὄντιν' εὐρήσεις ἕνα.

Hominum recense quidquid usquam est gentium ;
omni beatum parte non inveneris.

VIII. Idem tit. cviii. p. 457.

Ἄσχη μὲν, ᾧ γυναῖκες, οὐδ' ἂν εἰς φύγοι
βροτῶν ποθ', ᾧ γε Ζεὺς ἐφορμήσοι κακά.
νόσους δ' ἀνάγκη τὰς θελάτους φέρειν.

Nemo, mulieres, dedecus vitaverit,
cui destinata sunt mala imperio Jovis.
morbos ferendum est, quos Deum mittit manus.

Perperam Grotius vers. 2. ᾧ πε Ζεὺς ἐφορμήσοι. Cod. καὶ—ἐφορμήσοι.

IX. Vide Lexicon in Ἀγκύραι. Ἄγος. Ἀελλάδης. Ἀκλεπται.
Ἄπιπτυσι. Ἀντομόλης. Ἀψιφίς. Κυλλάϊνιν. Μῶλυς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ΕΝ ΤΡΟΙΑ.

I. Stobæus Floril. tit. cxxi. p. 493.

Ἄλλ' ἔσθ' ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσων.

Mors ultima est medicina morborum omnium.

II. Agellius Noctium Atticarum lib. xiii. c. 17. Sophoclis versus e tragœdia laudat, cujus titulus in impressis corruptus est. Mihi certum videtur Sophoclem tragœdiam nullam scripsisse cui titulus fuerit ΦΥΛΕΤΙΔΕΣ. Quæ proferuntur ad hunc locum doctorum virorum conjecturæ, sunt omnes futiles et rejiciendæ. Amplectenda erat lectio codicum eorum in quibus planè scriptum Φιλοκτῆτης. Sic autem Agellius: *Sed etiam ille versus non minus notus* :

Γέρον γέροντα παιδαγωγῆσω σ' ἐγώ.

et in tragœdia Sophocli scriptus est, cui titulus est Φιλοκτῆτης, et in Bacchis Euripidi.

III. Priscianus lib. xviii. Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτῆτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ.

Ὅσμῆς μόνον γ' ὡς μὴ βαρυνθήσεθέ μου.

ἀντὶ τῆ, ὑπὸ τῆς ὁσμῆς.

IV. Vide Lexicon in Δράκοντα. Δρυοπαγῆ. Ζηλῶ. Ῥακτηρίοις.

ΦΙΝΕΥΣ Σατυρικός.

Ad hanc fabulam pertinent quæ leguntur apud Scholiastam Apollonii Rhodii ii. 175. Ἐπηρεῶθη δὲ τὰς ὄψεις ὁ Φινεύς κατὰ μὲν ἐπίουσις ὑπὸ τοῦ Ἥλιου, διὰ τὸ πολὺν χρόνον αἰτῆσαι μᾶλλον ζῆν, ἢ βλέπειν κατὰ δὲ ἐπίουσις, ὅτι ἐπέβουλευσε Περσῶν. Σοφοκλῆς δὲ, ὅτι τοὺς ἐκ Κλεοπάτρας υἱοὺς ἐτύφλωσεν Ὀαρθοὶ καὶ Κράμβιν, πεισθεὶς διαβολαῖς Ἰδαίας τῆς αὐτῶν μητρίδος. Scholiastes noster ad Antig. 970. aliis nomini-bus Cleopatrarum filios appellat.

I. Aristophanes Pluto, 635.

Ἐξαμμάτωται καὶ λιλάμπρυνται κόρας.

ad quem versus Scholiastes ita notat: Ἐκ Φινέως Σοφοκλέους ὁ σίχος.

II. Pollux vii. 193. Τὸ δὲ τῶν καπήλων ἐργασῆριον, καπηλείον εἰρή-
κασιν οἱ κωμωδοδιδάσκαλοι, καὶ τὸ κωμωδούμενον ἐν Σοφοκλέους Φινεῖ.

Βλέφαρον κέκλεισαι γ', ὡς καπηλείου θύρας.

Vide Toupium ad Suidam ii. 68.

III. Athenæus p. 119. Σοφοκλῆς τ' ἐν Φινεῖ ἔφη.

Νεκρὸς τᾶριχος εἰσορᾶν Αἰγύπτιος.

Jocose de Phineo hoc dictum, cui, ut eum describit Argonauti-corum Poëta ii. 200.

πίνω αὐσαλέος χρεῶς

Ἐσκληκεῖ, ῥινοὶ δὲ σὺν ὄσῃα μόνον ἔργον.

Ad eundem plane modum quo de seniculo macie extenuato et rugoso dicimus: *il ressemble à une momie*. Ceterum e paucis hujus fabulæ reliquiis satis clare liquet satyricam eam fuisse. Si Hesychio fides in Ἀχάλευτα et Stephano in Βόσπορος, bis edita fuit; sed litera titulo adjecta, quam pro numerali nota acceperunt librarii, olim, ut conjicio, Σ fuit, et compendiose Σατυρικῶν notabat.

IV. Stephanus: Βόσπορος—Σοφοκλῆς δ' ἐν Φινίᾳ πρώτῳ διὰ διφθόγ-
γου τὴν πρὸ τέλους φησὶ τὸ κύριον

Οὐδ' ἂν τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδαρ.

V. Vide Lexicon in Ἀπενάτισαν. Ἀρτύμασι. Ἀχάλκευτα. Κατα-
βάκτης. Μάσακας.

ΦΟΙΝΙΞ.

Argumentum fuisse videtur Phœnix paternam fugiens domum
ob imprecationes irati Amyntoris. Rem ipse narrat Phœnix in
oratione ad Achillem, Iliadis ix. 447.

Vide Lexicon in Κινάρα. Φορβὰς γυνή.

ΦΡΙΖΟΣ.

I. Stephanus in Ἄστν.—προάσιος. οὕτω γὰρ καὶ τὸ θηλυκὸν εὐρίσ-
κεται, προασία γῆ, ἐν Φριξῷ Σοφοκλέους

Ἄστν κελυθοῦ τῆσδε γῆς προασίας.

II. Vide Lexicon in Ἀφελῆς.

ΦΡΥΓΕΣ.

Stobæus Floril. tit. viii. p. 51.

Τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κάγαθούς, ᾧ παῖ, φιλεῖ

Ἄρης ἐναίρειν· οἱ δὲ τῇ γλώσση θρασυίς,

φύγοντες ἄτας, ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν.

Ἄρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν λογίζεται.

Fervente bello non nisi fortes solet

Mars pignerare. lingua cui ventosior,

fuga periculum properat antevertere;

Marsque ipse timidos spernit a sese procul.

In 2. versu ἐναίρειν in codice superscriptum vulgato συναίρειν.

Tragœdiam hoc titulo fecit etiam Æschylus, ad quam pertinet
observatio Scholiastæ ejusdem Tragici ad Prometheus 435. in
qua mentio fit Phrygum Sophoclis ex librarii errore. Notum
est ex Comici Ranis 941. in Phrygibus Æschyli Achillem seden-
tem, capite velato et diu tacentem in scena conspectum fuisse:
itidemque Nioben ab Æschylo exhibitam fuisse, quod forte So-
phocles, quum Nioben doceret, imitatus est. Euripides apud
Comicum, ubi Æschylo vitia incipit objicere, hæc ait:

Πρώτιστα μὲν γὰρ δῆδ' ἕνα τιν' ἐκάθισεν ἐγκαλίψας,

Ἀχιλλεῖα τιν', ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς,

πρόσχημα τῆς τραγωδίας, γρυζοντάς οὐδὲ τουτί.

Ad quæ veteres Critici hæc notant: Ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ καθήμενός ἐστι,
καὶ οὐκ ἀποκρινόμενος παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Φρυξίνῃ ἢ Ἐκτορος λύτροις. οὐδὲν δὲ
ὁ Ἀχιλλεὺς φέγγεται. Alius: εἰκὸς τὸν ἐν τοῖς Φρυξίνῃ ἢ Ἐκτορος λύ-
τροις Ἀχιλλεῖα, ἢ τὸν ἐν Μυρμειδόσιν, ὃς μέχρι τρίτου μέρους οὐδὲν φέγγε-
ται. Inde liquet Æschylei Scholiastæ notam sic scribi debuisse:
Σιωπῶσι παρὰ ποιηταῖς τὰ πρόσωπα, ἢ δι' αὐθάδειαν, ὡς Ἀχιλλεὺς ἐν
τοῖς Φρυξίνῃ Αἰσχύλου, ἢ διὰ τὴν συμφορὰν, ὡς ἡ Νιόβη παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ
παρὰ Σοφοκλεῖ.

Atque hæc sunt Sophoclis fabulæ, quarum in antiquis monumentis memoria exstat. Longe quidem plures Fabricius in catalogo Sophoclis tragœdiarum deperditarum recensuit titulos: sed falsi et conficti sunt perquam inepte, alii ex male acceptis auctorum testimoniis, alii ex scripturæ mendis, ut quum librarii scripserunt Ἀκάμας pro Ἀθάμας: Ἀχέριοι, Κύριοι, Σκύριοι pro Σκύριοι: Ἴππωνι pro Ἴππώνῳ. etc.

ΑΠΑΝΙΣ non est titulus dramatis apud Hesych. in Ἀπάνθρωπος: sed initium glossæ, quæ sequi debebat. Fœde mulcatus fuit Hesychius, optimi lexicæ conditor, a male feriato homine, qui breviarium quod habemus confecit. Ex ista mutila voce nescio quot absurdos titulos commenti sunt interpretes, quibus omnibus catalogum suum auxit Fabricius.

ΕΡΕΧΘΕΥΣ non est Sophoclis tragœdia: verum Euripidis. Illi solius Stobæi fide tribuitur, cujus in Floril. tit. lix. legitur hic senarius Sophocli adscriptus:

Ναῦς ἢ μεγίστη κρείσσον ἢ μικρὸν σκάφος.

At in Reg. Stobæi codice lemma huic versui appositum Euripidæ eum adjudicat perspicua scriptura Εὐριπίδου Ἐρεχθίδῃ. Bene itaque Barnesius eum Euripidæ Erechthei fragmentis contulit.

ΙΑΙΟΥ ΑΛΩΣΙΣ nulla fuit. Vide supra ad Ἀντηνορίδαι.

ΙΟΚΑΣΤΗ nulla fuit. Male accepta Eustathii verba ad Odyss. p. 1425. Παρὰ Σοφοκλεῖ γοῦν ἡ Ἰοκάστη τοὺς ἐν Θήβαις εὐγενεῖς, Χαίρας ἀνακτας λέγει. Hæc quidem dicit Jocasta, non autem in cognomine dramate, verum in Œdipo T. 911.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ. Nullum fuit hoc titulo Sophoclis drama diversum a Phædra; ut nec ullus fuit Euripidis Atreus diversus a Thyeste. Inde recte accipias Arriani verba in Dissert. Epict. p. 149. Ἐμοὶ δὲ μὴ ἀρκῆ τὸ φαινόμενον; καὶ ποία τραγῳδία ἄλλην ἀρχὴν ἔχει; Ἀτρεὺς Εὐριπίδου τί ἐστὶ; τὸ φαινόμενον. Οἰδίπους Σοφοκλέους τί ἐστὶ; τὸ φαινόμενον. Φοίνιξ; τὸ φαινόμενον. Ἴππόλυτος; τὸ φαινόμενον. Intellege Atreum in Euripidis Thyeste, et Hippolytum in Sophoclis Phædra; nisi malis transpositas forte voces in sedem suam sic reponere: Ἴππόλυτος Εὐριπίδου τί ἐστὶ—Ἀτρεὺς; τὸ φαινόμενον.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ nulla fuit unquam. Casaubono fraudi fuit prava editio scholiorum in Hesiodum. Locum, quo deceptus fuit, uti legi debet, damus infra xcvi. In editione Dan. Heinsii p. 234. b. non comparent voces ἐν Κασάνδρᾳ, quæ addi debebant ad citationem ex Lycophrone.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΗ. Non fuit hoc nomine drama Sophoclis. Citat quidem Scholiastes Comici ad Ranas versum ἐκ Μελανίππης Σοφοκλέους: sed vitium ibi est e male accepto scripturæ compendio; et legendum ἐκ Μελανίππης σοφῆς. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 49.

ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ commentitius est titulus. Vide Kusterum ad Suidam in Κατουλάς.

ΤΕΚΜΗΣΣΗ haud minus stulte excogitata fuit quam Ἰοκάστη ex his Eustathii verbis ad Iliad. λ'. p. 843. Ἡ δὲ τοῦ Σοφοκλέους Τεκμησση ἐν τῷ, Ὡστε μ' ἀδίνειν τι φῆς, τὸ ὑπερβολικῶς λυπεῖσθαι, ἀδίνειν ἀπέσσει—quæ pertinent ad Ajacem 794.

EX INCERTIS TRAGÆDIIS.

I. Stobæus Eclog. p. 119.

Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός.

Contra Dei ictum non data est homini fuga.

II. Ibidem p. 125.

Τὸ χρύσειον δὲ τῆς Δίκης
δίδοσκειν ὄμμα, τὸν δ' ἀδικὸν ἀμείβεταί.

Justitia aureo

vultu tuetur semper ac punit malos,

III. Ibidem p. 133.

Κλύετε Μοῖραι,
Διὸς αἴ τι παρὰ θρόνον ἀγχόταται
ἰζόμεναι.

Audite Parcæ, quæ solio Jovis
magni sedetis proxima numina.

IV. Ibidem.

Ἐζης ἄρ', οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ἄχου θανάων;
Οὐ γὰρ πρὸ μοίρας ἡ τύχη βιάζεται.

Vivis, nec umbris occubas crudelibus?

Adeo ante fatum nulla vis est casibus.

V. Ibid. p. 141.

Πάντ' ἐκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ Φῶς ἄγει.

Nudata cuncta tempus in lucem trahit.

VI. Ibid. p. 171.

Ἄλλ' οὐ γὰρ ἂν τὰ θεῖα, κρυπτόντων θεῶν,
μάθοις ἂν, οὐδ' εἰ πάντ' ἐπιζέλοισ σκοπῶν.

Divina nunquam discere est, si Dii velint
celare; non si cuncta scrutando eruas.

VII. In Eclogarum Stobæi editione Antverpiensi leguntur ista
Sophoclis p. 17.

Χρόνος αὖ χαρὸ ἅμα κραταιᾷ τερμωσύνα βίου
πόλλ' ἂν εὐρίσκει σοφὰ μαιόμενοις.

Emendandi conatus Grotio et Heathio male cecisisse mihi videtur:
judicent periti, an melius conjecerim:

Χρόνος αὖ μακρὸς ἅμα κραταιᾷ
ἀχρημοσύνα βίου
πόλλ' ἂν εὐρίσκει σοφὰ μαιόμενοις.

VIII. Stobæus Floril. tit. ii. p. 13.

Σκαιοῖσι πολλοῖς εἰς σοφὸς διόλλυται,

Pravos tot inter qui sapit solus perit.

IX. Tit. iii. p. 17.

Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τοὺς ποιοῦντας ὠφελείη.

Juvare miseros optimis dignus labor.

Hunc versum Sophocli adscribere debebat Grotius: non autem
pravum senarium excudere e Philosophi nescio cujus sententiâ
quæ præcedit in Gesneri editione p. 36. Ὡς ἔψις ἐν ὀφθαλμῷ, ὁ γούς
ἐν τῇ ψυχῇ.

X. Tit. iv. p. 27. seqq.

Ἄλλ' οἱ κακῶς πρέσσαντες, οὐ κωφοὶ μόνον,
ἀλλ' οὐδ' ὀρῶντες εἰσορᾶσι τὰ μφανῆ.

Quos distinet adversa, surdescunt malis,
et clara quæ sunt non vident, nec quum vident.

Ὡς δυσπέλασον ἐσιν ἀμαθία κακόν.

Nihil scientum vulnus intractabile est.

Ἡ δὲ μωρία
μάλις ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἐφυ.

Insipientiæ

jure optimo vocatur improbitas soror.

Ἐνταῦθα μὲν τοι πάντα τὰνθρώπων νοσεῖ,
κακοῖς ὅταν δέλωσιν ἰᾶσθαι κακά.

Hoc graviter errat ægra mens mortalium,
quod mala mederi posse confidit malis.

Ταῦτ' ἐσὶν ἀλγιστ', ἀν, παρὸν θέσθαι καλῶς,
αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλάβην προσθῆ φέρων.

Res misera, quum sit recte agendi copia,
tunc quem sibi ipsi sponte damnum arcessere.

XI. Tit. v. p. 35. seq.

Οὐκ ἔστ' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά.

Rei indecoræ nec decora oratio est.

Hunc versum Sophocli diserte tribuit Plutarchus de Aud. p. 47.

ubi sic a Grotio conversus est :

Bona verba nasci rebus e foedis negant.

Χαίρειν ἐπ' αἰσχροῖς ἠδοναῖς οὐ χρεῖ ποτε.

Gaudere foedas ob voluptates, nefas.

XII. Tit. viii. p. 53.

Οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ξυλλαμβάνει.

Fortuna adesse non solet pavitantibus.

XIII. Tit. xiii. p. 83.

Αἰδῶς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ἀφελεῖ.

ἢ γὰρ σιωπῆ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος.

Non est remedium rebus afflictis pudor.

tacens videtur stare ab accusantibus.

Eadem sententia Chorus in Trachiniis, 813. Deianiram hortatur,
ut objectum a filio crimen dissolvat.

XIV. Tit. xviii. p. 97.

Τί ταῦτ' ἐπαινεῖς; πᾶς γὰρ οἰνωθεὶς ἀνῆ

ἦσαν μὲν ὀργῆς ἐστὶ, τοῦ δὲ νοῦ κενός.

Φιλεῖ δὲ, πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην,

ἄκων ἀκούειν ἄπειρ' ἐκὼν εἶπεν κακῶς.

Quid ista laudas? quisquis immergit mero

sese, fit exsors mentis, atque ira minor:

quantumque cepit gaudii dicens male,

male audiendo jure tantumdem dolet.

Hi versus citantur partim a Plutarcho Moral. p. 89. et Clemente
Alex. p. 181.

XV. Tit. xxiv. p. 119.

Κλέπτων δ' ὅταν τις ἐμφανῶς ἐφευρεθῆ,

σιγῶν ἀνάγκη, καὶν καλὸν φέρη φόβω.

Furti tenetur quisquis ipso in crimine,
quamvis disertus, debet obticescere.

Ἡ δεινὸν ἄρ' ἦν, ἠνίκ' ἂν τις ἐσθλὸς ᾖν
αὐτῷ ξυνεῖδη.

Egregia res est, testis innocentiae
suis sibi animus.

XVI. Tit. xxviii. p. 123.

Ὅρκοισι γὰρ τοι καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν
ᾠδὴναι παίδων· ἀλλ' ἐπὶ λήξῃ κακοῦ,
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δικτύοις ἀλίσκαται,
πρὸς τοῦ παρόντος ἡμέρου νικωμένη.

Abjurat alios denuo partus pati
semianima mulier: sed simul cessit dolor,
quam facile eosdem rursus in casses cadit!
delet peracti memoriam praesens amor.

Ὅρκος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ Φηλήτη βαρῦς.

Nulla improbo conditio jurandi gravis.

XVII. Tit. xxix. p. 129.

Πόνου μεταλλαχθέντος οἱ πόνοι γλυκαῖς.

Juvant labores, transiit postquam labor.

XVIII. Tit. xli. p. 161.

Μή μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξείπῃς ἔπος.
κλειῖθρον γὰρ οὐδὲν, ὡς δ' ἂν εὐπίστῃς λάβοις,
γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ δέρεται.

Quod vis taceri, nolo mihi commiseris:
non habeo claustrum; visne loquar apertius?
tenere lingua quidquid arcanum est negat.

XIX. Tit. xliii. p. 165.

Ὅπου γὰρ οἱ φύσαντες ἡσσῶνται τέκνων,
οὐκ ἔστιν αὐτῶν σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις.

Ex Piersoni certa emendatione dedi φύσαντες pro veteri lectione
φυλάσσοντες, cui nescio cur Grotius suffecerit φυλακτῆρες haud me-
liori sensu, nec minus reclamante metro. Vertere poterat:

Ubi parentes liberis morem gerunt,
morata non est, ut decebat, civitas.

Νόμοις ἐπεσθαι τοῖσιν ἐγχάροις, καλόν.

Res est honesta patrias leges sequi.

XX. Tit. xlv. p. 175.

Πολλῶν καλῶν δεῖ τῷ καλῷς τιμωμένῳ
μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλῆσις.

Tenens honores eget honestis dotibus:
parvum laborem grande non sequitur decus.

XXI. Tit. liv. p. 205.

Γινώμαι πλέον κρατοῦσιν, ἢ σθένος χερῶν.

Dextra valente plus valet sapientia.

XXII. Tit. lxii. p. 237.

Εἰ σῶμα δούλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος.

Si corpus istud servit, at mens libera est.

XXIII. Tit. lxiii. p. 239.

ὦ παῖδες, ἢ τοι Κύπρις, οὐ Κύπρις μένον.

ἀλλ' ἔστι πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμος.
 ἔστι μὲν Ἄδης, ἔστι δ' ἀφ' ἧτος βίαι,
 ἔστι δὲ λύσσα μαινὰς, ἔστι δ' ἴμερος
 ἄκρατος, ἔσ' οἰμῶγμός. ἐν κείνῃ τὸ πᾶν,
 σπουδαῖον, ἠσυχάϊον, ἐς βίαν ἄγον.
 ἐντήκεται γὰρ πνευμόνων ὅσοις ἐνι,
 ψυχὴ τίς οὐχὶ τῆσδε τῆς θεοῦ βορᾶ;
 εἰσέρχεται μὲν ἰχθύων πλατῶ γένει·
 ἐνέσι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονή·
 γαμᾶ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοῦκείνης πτερόν,
 ἐν θηροῖσι, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖς ἄνω.
 τί' οὐ παλαιούσ' ἐς τρεῖς ἐκβάλλει θεῶν;
 εἴ μοι δέμις, δέμις δὲ τάληθ' ἔλεγεν,
 Δίος τυρανεῖ πνευμόνων, ἄνευ δορός·
 ἄνευ σιδήρου πάντα τοι συντέμνεται
 Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλευόμενα.

Pueri, Venus quæ dicta, non tantum est Venus,
 sed omnium una nominum vim possidet:
 eademque Dis est, visque non superabilis,
 eadem furor limphatus, eadem mel merum
 amoris, eadem luctus. insunt omnia,
 studium, quies tranquilla, violenti impetus.
 quorum medullas occupavit, liquitur
 his anima. tanti numinis quid liberum?
 illa et natantes cæruleo pisces salo
 et humi vagantium sæcla quadrupedum subit:
 illa inter ipsos alites alas quatit:
 homines ferasque subjugat, Superos quoque.
 nam quem Deorum adorta non tandem obruit?
 et si loqui fas, vera sed fas est loqui,
 Jovis cor ipsum superat: atque hasta sine,
 sine ense cuncta dissipat victrix Venus
 mortalium consilia et immortalium.

Primos hujus fragmenti versus recitat Plutarchus *Moralium*
 p. 757. In 8. βορᾶ Grotii emendatio est. Tam priorum editt.
 βορός lectio est, quam codicis, quem in ceteris secutus sum. No-
 tanda est hypallage πνευμόνων ὅσοις, pro πνεύμοσιν ὅσων. Sic enim or-
 dinanda et supplenda est phrasis: ὅσων γὰρ ἐν πνεύμοσιν ἐντήκεται ἢ
 Κύπρις, τούτων τίς ψυχὴ οὐ γίνεται τῆσδε τῆς θεοῦ βορᾶ;

XXIV. Tit. lxxvii. p. 275.

Τίς δ' οἶκος ἐν βροτοῖσιν ἄλβισθ' ἔπει,
 γυναικὸς ἐσθλῆς χωρὶς, ὀγκωθεῖς χλιδῆ;

Nam qui penates sine ope matronæ probæ
 effloruerunt copia atque honoribus?

XXV. Tit. lxxiii. p. 311.

Κατ' ὀρφανὸν γὰρ οἶκον ἀνδρόφρων γυνή.

Virile sapiens femina in vidua domo.

XXVI. Tit. xcvi. p. 385.

Πενία δὲ συγκραθεῖσα δυσσείῳ τρέπω
 ἄρδην ἀνείλε καὶ κατίστρεψεν βίον.

*Impietas, quoties est egestati comes,
evertit vitam summis a radicibus.*

*Hi versus supra soccum adsurgunt, et Sophocleo colore nitent.
Librarii errore Diphilo tributii sunt, cujus nomen proxime sequenti versui præscribi debuit.*

XXVII. Tit. xcvi. p. 395.

ὦ θνητὸν ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος·
ὡς οὐδὲν ἴσμεν, πλὴν σκιαῖσιν εἰκότες,
βάρος περισσὸν γῆς ἀναστροφώμενοι.

*O misera, vere misera, sors mortalium.
nam præter umbras quid sumus, vel pondera
ignava, palabunda tellurem super?*

Οὐ γὰρ δέμεις ζῆν πλὴν θεοῖς ἀνευ κακῶν.

Illæsa solis vita concessa est Deis.

ὦ δαῖμον, ὡς οὐκ ἔστ' ἀποσροφῆ βροτοῖς
τῶν ἐμφύτων τε καὶ θελάτων κακῶν.

*Deus alme, quam nusquam ulla vitandi via est
aut insita aut immissa de cœlo mala!*

Ζῴοι τις ἀνθρώπων,
τὸ κατ' ἡμᾶρ ὅπως ἦθιστα πορσύνει,
τὸ δ' εἰς αὐριον αἰεὶ τυφλὸν ἔρει.

*Hilaris, quæ nunc lucet, agatur:
crastina nobis est cæca dies.*

Hi versus in codice Vindob. tribuuntur Sophocli.

XXVIII. Tit. cviii. p. 457.

Στέργειν δὲ τὰμπισόντα, κ' εὖ θέσθαι πρέπει
σοφὸν κυβέρτην, ἀλλὰ μὴ εἶναι τύχην.

*Quod casus offert ponere ex usu suo,
non gemere fortunam, aleatoris boni est.*

XXIX. Tit. cxi. p. 463.

Ἐλπίς γὰρ ἢ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν.

Spes namque multos sola mortales alit.

XXX. Tit. cxviii. p. 485.

Οὐκ ἔστι γῆρας τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς
θεῖα ζῖνεσιν ἡμέρα τετραμμένος.
προμηθία γὰρ κέρδος ἀνθρώποις μέγα.

*Non est senecta, quæ sapit grandævitas,
cui mens relucet pasta divina die.
ingens hominibus quæstus est prudentia.*

XXXI. Tit. cxvii. p. 497.

Τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρείσσον, ἢ τὸ ζῆν κακῶς.

Non esse præstat quippe, quam luctus pati.

Ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσιν ἰμείρει βίου,
ἢ δειλός ἐστιν, ἢ δυσάλητος φρένας.

*Quicumque vitam rebus in miseris amat,
aut timidus ille est, aut dolore occalluit.*

XXXII. Tit. cxviii. p. 503.

Θανόντι κείνῳ συνθανεῖν μ' ἔρως ἔχει.
Ἢξεις, ἐπιείγου μηδὲν, εἰς τὸ μόρσιμον.

Illi perempto commori cupio miser.

Sequere : ne tu arcesse, quod fato manet.

XXXIII. Excerpta Ruhnkenii e Stobæo Ms.

Τάληθες αἰεὶ πλείστον ἰσχύει λόγου.

XXXIV. Porphyrius in libro de Styge apud Stobæum Serm. ciii. p. 563. "Ἡ τε γὰρ αἰγίρος, ὡς φασιν ἄλλοι τε καὶ Πλούταρχος, Φιλοπυθῆς καὶ ἀτελής πρὸς καρπογονίαν. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τισὶ φησὶν

Οὐ χρεὶ ποτ' ἀνδρώπων
μείγαν ὄλβον ἀποβλέψαι.
τανυφλοίου γὰρ ἰσαμέριος
ὅστις αἰγίρου βιοτῶν ἀποβάλλει—

Sophoclea dedi ad fidem Reg. codicis. Sententia haud absoluta est. Pro ἀτελής in Porphyrii verbis codex habet εὐτελής. Grotii hæc versio est :

Hominum nimias ne tu nimium
mirator opes : nam populeo
similis trunco, cui vita perit.

XXXV. Idem de Antro Nympharum cap. xviii. Πηγαὶ δὲ καὶ νάρματα οἰκίᾳ ταῖς ὑδριάσι Νύμφαις, καὶ ἔτι γε μᾶλλον Νύμφαις ταῖς ψυχαῖς, ὡς ἰδίως μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν, ἠδονῆς αὔσας ἐργαστικῆς. ἔδιν καὶ Σοφοκλῆς οὐκ ἀνοικεῖως ἐπὶ τῶν ψυχῶν ἔφη

Βορέῳ δὲ νεκρῶν σμήνος, ἄλλη δ' ἔρχεται.

XXXVI. Helladius Chrestom. p. 4. editionis Meursii: "Ὅτι δὲ εἶχος, ὁ καὶ παροιμιαζόμενος,

"Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω.
ἔστι μὲν Σοφοκλέους. τοῦτον δὲ παραδήσας ὁ Φιλωνίδης ἔφη
"Ὅρκους δὲ μοιχῶν εἰς τίφραν ἐγὼ γράφω.
οἱ δὲ τὰς γυναῖκας σκάπτοντες φασὶν,

"Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω.

Sic ultimum versum, qui Xenarchi Comici est, recitat Athenæus p. 441. ubi alia multa facete dicta profert in mulierum temulentiam.

XXXVII. Athenæus l. i. p. 23. Κατακίσθαι δὲ λέγεται, καὶ κατακεκλίσθαι—ἔστι δὲ εὐρεῖν καὶ ἐπὶ ἐνοίας ταύτης σπανίως τὸ ἀνακίσθαι. Σάτυρος παρὰ Σοφοκλεῖ τοῦτο φησὶν

Ἐπικαιόμενος τῷ Ἡρακλεῖ ἀνακειμένῳ
μῆσον ἐς τὸν αὐχρὸν εἰσαλοίμην.

Videntur ista derivata ex Hercule ad Tænarum.

XXXVIII. Ibidem p. 33.

ὦ γλώσσα σιγήσασα τὸν πολὺν χρόνον,
πῶς δῆτα τλήσει πρῶγμ' ἐπιξελθεῖν τόδε;
ἢ τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμφοριδέστερον,
ὕφ' ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον.

O lingua tanto quæ taces jam tempore,
quod horruisti facere quo poteris modo?
certe necessitatis immensum est onus,
herile quæ te cogit arcanum eloqui.

XXXIX. Idem l. ii. p. 39. Ἀπὸ τῆς ἀλλοιούσης τὴν γνώμην, καὶ πρὸς τὸ ψευδὲς τρεπούσης εὐθυμίας, ἢ γίνεται κατὰ τὴν μέθην—Σοφοκλῆς φησὶ

Τὸ μιδύειν πημονῆς λυτήριον.

Levari calamitas vino solet.

XL. Eustathius ad Iliad. λ'. p. 835. Ὡς τὸ δρυμὸν καὶ ὁ δρυμὸς, καὶ τὰ ἄλλα, οὕτω διγενὲς καὶ τὸ μόνον. καὶ ἀρσενικὸν μὲν αὐτοῦ ἐν τῷ, Πρῶτον μὲν ἔπειτα λευκὸν ἀνθοῦντα γάχυν, ἔπειτα φοινιξάντα γογγύλον μόνον· ἔπειτα γῆρας λαμβάνεις Αἰγύπτιον.

Sophoclis versus sunt teste Athenæo p. 51. et auctore Lexici Mæ. in Bibl. Sangerm. cui soli tertius versus debetur in Αἰγύπτιον γῆρας. Non est in Athenæi epitome, quam descripsisse videtur Eustathius: quamquam, si opus integrum habuit, versum illum omittere potuit, ut inutilem rei quam proposuerat confirmandæ.

XLI. Athenæus l. iii. p. 99. et ex eo Eustathius ad Odys. ψ. p. 1944. Ἐστὶ δὲ μόχλος οὐ μόνον μηχανῆς ξύλον τι, ἀλλὰ καὶ θύρας ὀχέουσα, ὅτι καὶ ἐπιβλήσῃ ἐν Ἰλιάδι. τροπικῶς δὲ καὶ ὁ φύλαξ παρὰ Σοφοκλέα, οἷον· Θάρσει μέγας σοὶ τοῦδ' ἐγὼ φόβου μόχλος.

Subjicit Athenæus: Καὶ ἄλλοις δὲ τὴν ἀγκυρὰν Σοφοκλῆς ἰσχυράδα κέκληται, διὰ τὸ κατέχειν τὴν ναῦν·

Ναῦται δ' ἐμνήσαντο νηὸς ἰσχυράδα.

XLII. Idem l. vii. p. 277.

Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει, σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κικτημένην.

Sic a Poëta hos versus scriptos fuisse opinor in *Achillis Amatoribus*, ubi Peleus narrabat, quo modo Thetide per vim potitus fuisset: et primo quidem describebatur ad litus accedens marina Dea, delphino forte vecta, circumnata piscium turba, qui dominam caudis adulabant. Facete Sophocleis Athenæus usus est, cujus hæc verba sunt: Πολλῶν οὖν ὄντων τῶν ἰχθύων, οὓς κατὰ τὰς ἐκάστας ἄρας ἰνδαινύμιδα· κατὰ γὰρ τὸν Σοφοκλέα, Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει σαίνουσι οὐραίοισι, οὐ τὴν κικτημένην, ἀλλὰ τὰς λοπάδας.

XLIII. Idem l. x. p. 428. Καὶ Σοφοκλῆς ἐν δράματι σατυρικῷ φησὶν ὡς ἄρα,

Τὸ πρὸς βίαν πιῖν ἴσον κακὸν πέφυκε τῷ δαψῆν βία.

Bibere nolentem, malum

non lenius est, quam ferre nolentem sitim.

XLIV. Idem l. x. p. 433. Τὸ δίψος γὰρ πᾶσιν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖ, τὴν περὶ τῆς ἀπολαύσεως. διὸ καὶ Σοφοκλῆς φησὶ·

Διψῶντι γὰρ τοὶ πάντα προσφέρων σοφά, οὐκ ἂν πλείον τέρψειας ἢ πιῖν διδούς.

XLV. Idem l. xi. in fragmento a Casaubono edito, p. 783. ἐν Ἀρεύαλλος—λίγουσι δὲ καὶ πρόχουν ἄρυσιν. Σοφοκλῆς·

Κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη, ἢ τὰς ἀρύσεις ὧδ' ἔχουσ' ἐκάμασας.

Huc pertinet Hesychii glossa: Ἀρύσεις, τὰς ἀπνευστὶ πόσις. τὰ δὲ μὲντὰ καὶ ἀρυσῆρας καὶ ἀρυσίχους ἐκάλου.

XLVI. Idem l. xv. p. 688. Καὶ ὁ Σοφοκλῆς δὲ τὰς ἀπολελυμένας τοῦ φόβου πεποιήκει λεγούσας·

Θυμῷ δ' οὐκ ἔτι φαιδρὰ χορτεῖται τέρβους θυγάτηρ.

Non ultra animo leve subsultat
nata Pavoris.

Trepidationem, τὴν πῆδησιν τῆς καρδίας, filiam Pavoris appellat.
Est autem φαιδρά neutrum plurale adverbii vice, ut in Q̄d. Col.
319. quod frequentissimum.

XLVII. Etymol. M. p. 601. extrema : Νεῖκος, ἢ Φιλονικία, παρὰ
τὸ νόις εἰκέναι. ἢ γὰρ Φιλονικία ταῖς καρτοῖς ἀρμόζει. Σοφοκλῆς·

Ἵβρις δὲ τοι
οὐ πῶ ποθ' ἦθος εἰς τὸ σῶφρον ἴκιστο,
ἀλλ' ἐν νόις ἀνδρῶ τε καὶ φθίνει πάλιν.

Etymologici mendas detersit Piersonus ad Mœrin p. 181.

XLVIII. Clemens Alex. Pædag. iii. p. 286. Ἀβροδίατον ἰπποκρί-
τιζαν νεανίαν ὁ Σοφοκλῆς, λέγει·

Γυναικαμίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν.

Verbum est ἐμπρέπεις, perperam ab editoribus pro nomine acce-
ptum : non animadversum errorem in versione retulit Grotius :

Qui mentiuntur feminas amictibus.

XLIX. Idem Strom. v. p. 659.

Καὶ τὸν θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσασμαι,
σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεοφάτων ἀεὶ,
σπαιοῖς δὲ φαῦλον καὶ βραχυῖ διδάσκαλον.

Notus mihi iste mos Dei : sapientibus

rimanda verbis fatâ perplexis canit ;

contra, rudes simplicius ac brevius docet.

Duos posteriores versus profert Plutarchus Mor. p. 406. Æque
vera videretur sententia, si duabus transpositis vocibus legeretur :

σπαιοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεοφάτων ἀεὶ,
σοφοῖς δὲ φαῦλον καὶ βραχυῖ διδάσκαλον.

Sed alterum tuetur auctoritas librorum. In his nihil decerni
potest, quum ignoretur a qua persona et qua occasione sententia
recitata fuerit.

L. Idem Strom. v. p. 716. et Eusebius P. E. p. 680.

Τὴν τῆδε γὰρ τοι Ζεὺς ἐγήμε μητέρα,
οὐ χρυσόμορφος, οὐδ' ἐπημφισμένος
πτίλον κύκνιον, ὡς κόρην Πλευρανίαν
ὑπημώρυσεν· ἀλλ' ὀλοσχερῆς ἀνῆρ.
* * * * *

ταχύς δὲ βαδμοῖς νυμφικαῖς ἐπέσασθα
ὁ μοιχός . . . . .
ὁ δ' οὔτε δαιτός, οὔτε χερνίβος δίγαν
πρὸς λάκτρον ἦμι, καρδίαν ὠδαγμένος·
ὄλην δ' ἐκείνην εὐφρόνην ἐθρύπτετο.

Ejus parenti namque nupsit Jupiter,
non flavus auro, non olor pluma nitens,
qualis puellæ junctus est Pleuronixæ,
matremque fecit : ast homo plane integer..

* * * * *

notus volucrem postibus gressum intulit
adulter . . . . .

non dextra lympham, non cibum lingua attigit :

at pectus acri saucius morsu, torum
init, atque Veneri nocte se tota dedit.

E satyrica fabula *Hercule ad Tænarum* versus hi derivati esse videntur: non enim de aliis, quam Herculis natalibus, furtoque Jovis cum Alcmena concubitu in illis agitur. In ultimo versu Eusebius legit ἔθροντο.

LI. Idem p. 722. Justinus de Monarchia, p. 159. edit. Oxon.

Ἔσαι γὰρ, ἔσαι κείνος αἰῶνος χρόνος,
ὅταν πυρὸς γέμοντα θησαυρὸν σχάσῃ
χρυσωπὸς αἰθήρ, ἢ δὲ βοσκηθεῖσα φλόξ
ἅπαντα τὰπίγμια καὶ μετάρσια
φλίξει μακρῆσα . . . . .
. . . . . ἐπὶ δ' αἶρ' ἐκλίπη τὸ πᾶν,
φροῦδος μὲν ἔσαι κυμάτων ἅπας βυθός,
γῆ δ' ἰδράνων ἔρημος· οὐδ' ἀνήρ' ἔτι
πτρωτὰ Φύλα βατάσσι πυρρουμενος.
κῆπιτα σώσει πάνθ' ἂν πρόσθ' ἀπώλειεν.

Nam veniet ille, veniet haud dubie dies,
laxabit ignis quum redundantes opes
auratus æther: lege tum spreta furens
terras et illis quidquid est sublimius
depascet ardor: inde quum defecerit
hoc omne, nulla jam ferent undas vada,
neque ulla ramos eriget tellus, neque
exustus aër pascet aligerum genus.
mox reddet idem cuncta qui exitio dedit.

Hi versus non magis sunt Sophoclis, quam illi qui proxime sequuntur, quorum suppositionem abunde demonstravit Bentleius in Epistola ad Millium. Eos certatim alter alterum describentes a Justino usque omnes allegarunt Christianorum dogmatum vindices. Unum Clementem p. 63. et 717. adire satis fuerit.

Εἰς ταῖς ἀληθείαισιν, εἰς εἶναι θεός,
ὃς οὐρανὸν τ' ἔτευξε καὶ γαῖαν μακρὰν,
πόντου τε χαροπὸν οἶδμα κενέμων βίας.
Θητοὶ δὲ πολλοὶ καρδίαν πλανώμενοι
ἰδρυσάμεσθα, πημάτων παραψυχὴν,
θεῶν ἀγάλματ' ἐκ λίθων, ἢ χαλκίους,
ἢ χρυσοτύκτους, ἢ λεφαντίνους τύπους
θυσίας τε τούτοις καὶ καλοῦς πανηγύρεως
νέμοντες, οὕτως εὐσεβεῖν νομίζομεν.

Unus profecto est, unus est tantum Deus,
caeli solique machinam qui condidit,
vadumque ponti cærum et vim spiritus.
at ducta cæco errore gens mortalium
commenta cladis in suæ solatium est
simulacra Divum facta saxo aut arbore,
vel pondere auri, dente vel Lucæ bovis:
his victimarum sanguinem, his festos dies
quum dedicamus, ea religio creditur.

LII. Idem Strom. ii. p. 494. Εὖ γὰρ ἡ τραγῳδία περὶ τοῦ Ἄδου γράφει·

Πρὸς δ' οἷον ἤξει δαίμονα,
ὃς οὔτε τοῦ πικρῆς οὔτε τὴν χάριν
ἤδη· μόνη δ' ἔστργε τὴν ἀπλῶς δίκην.

Heu quam severi pectoris visis Deum,
qui gratiæ largitur aut æquo nihil,
sed jure summo semper et ubique utitur.

Auctorem horum versuum Clementi non nominatum, Sophoclem esse testatur Plutarchus in Erotico p. 761. Primi in fine a mala manu additæ voces ὡς ἔρωτα litura emendandæ erant. Grotius substituit ὡς ἀρήροτα: Heathius aliud, ad mentem Latini interpretis.

Quædam apud Clementem leguntur, quæ ille scribendi festinantia et memoriæ lapsu Sophocli falso tribuit. Æschyli versus Choëph. 503. quos in promptu habebat, codice non inspecto, allegavit tanquam Sophoclis, Strom. ii. p. 504. Ibid. iv. p. 574. tragico nostro tribuit sententiam quæ Euripidis est in Œdipo, teste Stobæo Floril. tit. i. Porro p. 726. poëtæ nescio cujus epici hexametros profert duos, e quibus Grotius in Excerptis pravos anapæstos fecit, quos pro Sophocleis nemo agnoscat. Hoc idcirco moneo, ne quis opinetur me imprudentem ista prætermisisse. Heathii, licet in superstitionum scenicorum poëtarum lectione valde triti, errores sunt hujus generis non pauci. Sed quis memoria ita polleat, ut quæcunque legerit, simul ac fiunt obvia, statim recordetur apud quem auctorem prius illa viderit? Duo senarii, quos citat Suidas in Ἀξίος λαβύην, Euripidis sunt in Medea, 321. Versus quem citat in Ψεύσον, Aristophanis est in Thesmoph. 870. Proverbium quod in voce Ἀηδῶν inter duas Sophocleas χρήσεις importune insertum fuit ab inepto librario, quodque suo loco juxta literarum seriem legitur, pro Sophocleo fragmento venditari non debebat.

LIII. Plutarchus in Timol. p. 253. Τῶν δὲ Τιμολέοντος ἔργων ὧδες εἰσιν, ἃ μὴ τὰ τοῦ Σοφοκλέους ἐπιφωνεῖν ἔπρεπεν·

ὦ θεοί, τίς ἄρα Κύπρις, ἢ τίς ἴμερος
τοῦδε ξυνήψατο;

LIV. Idem in Pompeio p. 661. et in libro de Aud. poëtis, p. 65. edit. Grotii:

Ὅς τις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται,
κίνου ἔτι δούλος, καὶ ἐλεύθερος μόλη.

Quicumque regis in domum gressus tulit,
jam servus illi est, liber etsi advenerat.

LV. Idem in Alexandro p. 667. Philippus Alexandrum filium πύθειν ἐπιεῖρατο μᾶλλον ἢ προσάττειν, καὶ τοῖς περὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐγκύκλια παιδευταῖς οὐ πᾶν τι πιστεύων, τὴν ἐπιστάσιαν αὐτοῦ καὶ κατάρτυσιν, ὡς μίζοις οὔσαν πραγματίας, καὶ κατὰ τὸν Σοφοκλία,

Πολλῶν χαλινῶν ἔργον οἰάκαν δ' ἄμα,
μοτεπέμψατο Ἀριστοτέλην.

LVI. Idem in Demetrio p. 911. Ὁ Σοφοκλέους Μενέλαος ταύτην ἀπάντα ταῖς αὐτοῦ τύχαις παρατίθησιν

Ἄλλ' οὐμὸς αἰεὶ πόντος ἐν πυκνῷ θεοῦ
τροχῷ κυκλιῖται, καὶ μεταλλάσσει φύσιν.
ὡσπερ σελήνης δ' ὄψις εὐφρόνας δύο
εἶναι δύναίτ' ἂν οὐ ποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ,
ἀλλ' ἐξ ἀδήλου πρῶτον ἔρχεται γαῖα,
πρόσωπα καλλίνουσα καὶ πληρομένη,
χάταν περ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανή,
πάλιν διαρρέει, καὶ πῖ μηδὲν ἔρχεται.

At mea Deorum vita præcipiti rota
versatur usque et usque alternat vices :
ut illa Phæbi, sidus inconstans, soror
servare vultum nescit in noctes duas ;
sed ex latente nascitur primum nova,
majorque pulchriorque paullatim venit :
at ore postquam fulsit integerrimo,
tabescit iterum, denique in nihilum redit.

LVII. Idem in Artaxerxe p. 1025. Καθόλου μὲν ἴσως τὸ Σοφόκλειον
Ταχίᾳ πιθὰ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ.

Res ad malas consilia festinant gradum.

LVIII. Idem in libro de Aud. poëtis edit. Grotii p. 7.

Ἔργου δὲ παντὸς ἢν τις ἄρχηται καλῶς,
καὶ τὰς τελευτὰς εἰκὸς ἔσθ' οὕτως ἔχειν.

In opere quovis si bonum est primordium,
credibile finem se quoque habiturum bene.

Ibid. p. 17.

Στινωπὸς Ἄδου καὶ παλίρροια βυθοῦ.

Ubi reciprocus gurgis, et portæ Inferum.

Ibid. p. 21.

Τὸ κέρδος ἡδὺ, καὶ ἀπὸ ψευδῶν ἴη.

Lucrum omne dulce, licet emas mendacio.

Perperam Grotius in fine senarii dedit ἔη. Eamdem sententiam
vide in Æthiopicibus i. et Electræ in v. 61. quem Heathius inter
incerta fragmenta retulit.

Οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι.

Perferre frugem falsa negat oratio.

Ibid. p. 24.

Γένοιτο καὶ ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνὴρ.

Honore sæpe et pauper ornari solet.

Οὐδὲν κακίων πτωχὸς, εἰ καλῶς φρονοῖ.

Nihil hoc inops deterior est, bene qui sapit.

Ἄλλὰ τῶν πολλῶν καλῶν

τίς χάρις, εἰ κακόβουλος φροντῖς

ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον ;

Multis honestis quod decus aut nitor,

si prava mentis consilia educant

vitæ creatrices beatæ

divitias ?

Ibid. p. 27.

Ὡς τρισόλβιοι

κίνοι βροτῶν, εἰ ταῦτα διερχόμεντις τίλη

μόλις ἔς Ἄδου τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεί-
ζην ἔστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεί κακά.

Felices nimis,

initia quotquot ista quum conspexerint
eunt ad Orcum. namque eos solos manet
ibi vita; reliquos, miserias præter, nihil.

In fabulæ loco, unde hæc derivata, mentio erat forte τοῦ λειμῶνος τοῦ τοῖς μύσαις ἀνακειμένου, ejus Sophoclem auctorem laudat Scholiastes Comici ad Ranas 347.

Ibid. p. 23. Τυφλὸς γὰρ, ὦ γυναῖκες, οὐδ' ὄραν Ἄρης
σὺς πρῶτα πάντα τυρβάζει κακά.

Mars, ô mulieres, cæcus, hirsutæ suis
velut ore frendens cuncta commiscet mala.

LIX. Idem Moral. p. 77. et 619.

Ὅτω δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικῶ προσῆ.

Vide Valckenarium ad Phœnissas p. 138.

Ibid. p. 84. Ἡ δὲ προκατὰ τὰς ὑπερβολὰς πρῶτον καὶ τὰς οὐκ ἐπιτηδαι-
τῶν παδῶν ἀνίησι,

Πρὸς ἄπτερ οἱ μαργαῖντες ἰντονῶνται,
κατὰ τὸν Σοφοκλέα. Tragicæ verba usui suo accomodavit. At is
scripserat non ἄπτερ, sed οὐσπερ, ἄσπερ, seu πρὸς ταῦτά γ' οἱ—

LX. Idem libro de Fortuna p. 98.

Τὰ μὲν διδασκὰ μαιδάνω, τὰ δ' εὐρετὰ
ζητῶ τὰ δ' εὐκτὰ παρὰ θεῶν ἠτησάμην.

Discenda disco, et invenienda si qua sunt,
inquiro: voti quæ sunt, a Diis peto.

Ibid. p. 99. Clemens Protreptico p. 78.

Βᾶτ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χειρῶναξ λιῶς,
οἱ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην τατοῖς
λίπνοισι προσέπειθε.

Turba in viam procedite manuaría,
torvo ore quotquot Erganan satam Jove
vannos ferentes mysticas veremini.

Vide Lexicon in Χειρῶνακτες et Gatakerum tom. i. p. 493.

LXI. Idem in Consolatione p. 107.

Σὺ δ' ἄνδρα θνητὸν, εἰ κατέφθιτο, γένεις,
εἰδὼς τὸ μέλλον οὐδὲν εἰ κέρδος φέρει.

Quod occubuerit morte mortalis, doles,
nec scis an ipsum hoc non sit olim e re tua.

LXII. Idem in Conjugal. præc. p. 141. Ταῖς Λυσάνδρου θυγα-
τέρας ὁ τύραννος ὁ Σικελικὸς ἰραδία καὶ πλόκια τῶν πολυτελῶν ἐπιμύσει.
ὁ δὲ Λύσανδρος οὐκ ἔλαβεν, εἰπὼν· Ταῦτα τὰ κόσμια καταισχυνί μου μάλ-
λον ἢ κοσμήσει τὰς θυγατέρας. πρῶτος δὲ Λυσάνδρου Σοφοκλῆς τῆτο εἶπεν·

Οὐ κόσμος, οὐκ, ὦ τλήμων, ἀλλ' ἀκοσμία
φαίνοιτ' εἶναι, σῶν τε μαργότης φρενῶν.

Erras, miser, quod istud ornamentum vocas:
probrum est, tuæque mentis insolentia.

LXIII. Idem in Quæst. Rom. p. 280. Διὰ κόρον καὶ πληροσύνην
ἐξυβρίζουσι καὶ βόις καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι καὶ ἄνθρωποι, ὡς πρὶ καὶ Σοφοκλῆς
πεποιήσας

Σὺ δὲ σφαδάζεις, πᾶλος αἰς εὐφροδία.
γαστήρ τε γὰρ σὺ καὶ γνάθος πλήρης—

Jactaris ut equus pascuo in læto solet :
tibiue venter, os quoque est plenum.

LXIV. Idem de EI apud Delphos p. 394.

Οὐ τὰ βλα κακῦτοισιν, οὐ λῦρα, φίλα.

LXV. Idem de Orac. def. p. 414.—Πολλὰ καλὰ τοῦ θεοῦ διδόντες ἀνθρώποις, ἀθάνατον δὲ μηδὲν ἄστε θνήσκειν καὶ τὰ θεῶν, θεοὺς δὲ οὐ, κατὰ τὸν Σοφοκλῆα. Senario non admodum eleganti sententiam concluderunt :

Θνήσκει δὲ καὶ τὰ τῶν θεῶν, θεοὶ δ' ἄρ' αὐ.

Non Dii quidem moriuntur, at quæ sunt Deum.

Verbis suis Tragici sententiam expressit Plutarchus, sed ad verus non respexit, quos a Philostrato conservatos fuisse credidit Gatakerus, non recordatus se eos legisse in Œdipo ad Colonom 607. Est horum sententia prorsus diversa.

Ibid. p. 417.

Οὐ μὲς δ' ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην.

Grotius aliter ac Plutarchus accepit, legendo αὐτὸν, et vertit :

Meus

se sponte pullus ad molam salsam tulit.

LXVI. Idem de Ira cohib. p. 458. Καὶ τὸν Νεοπτόλεμον ὁ Σοφοκλῆς καὶ τὸν Εὐρύπυλον ὀπλίσας, Ἐκόμπασ' ἀλοιδόρητα, φησίν.

Ἐρήξάτην ἐς κύκλα χαλκίαν ὀπλων.

Ibid. p. 463. Ὁ δὲ Σοφοκλῆς λέγων ὅτι

Τὰ πλεῖστα φηρῶν αἰσχροῦ φηρῶσις βροτῶν,

ἄγαν ἔοικεν ἡμῖν ἐπιμβαίνειν καὶ κολοῦναι. Eundem senarium laudat rursus in libro de fraterno amore p. 481. Sic eum vertit Grotius :

Deprendere hominum pleraque est vitio obsita.

LXVII. Idem de Animi tranquill. p. 468. Ὡσπερ οἱ Σοφοκλέους ἰατροὶ

Πικρῇ πικρὰν κλύζουσι φαρμάκω χολήν.

Amaram amaro remedio bilem lavant.

Sic prolatus senarius in præcedenti tractatu p. 463. tacito auctoris nomine : at in libro de Facie in orbe lunæ p. 923. sic legitur, et quidem, meo judicio, rectius :

Πικρὰν πικροῖς κλύζουσι φαρμάκοις χολήν.

LXVIII. Idem de Garrulitate p. 504. Ὁ μὲν γὰρ Σοφοκλέους Νίεωρ τὸν Ἀλαντα τραχυνόμενον τῷ λόγῳ πρᾶϊναν, ἠθικῶς τοῦτο εἴρηκεν

Οὐ μέμφομαι σε· δρῶν γὰρ εὖ κακῶς λέγεις.

Non culpo te : male faris, at bene rem geris.

Idem senarius rursus occurrit p. 810. Non aliunde traductus videtur, quam e *Syndipnais*.

Ibidem p. 511. Πρῶτον μὲν οὖν ἐν ταῖς τῶν πέλας ἐρατήσισιν, σαυτὸν εἰδὼς σιωπᾶν, μέχρις οὗ πάντες ἀπέπικναιται τὴν ἀπικρῆσιν.

Οὐ γὰρ τι βουλής ταῦτὸ καὶ δρόμου τέλος.

ὡς φησὶν ὁ Σοφοκλῆς.

Non finis idem consiliis, qui cursui.

LXIX. Idem de Vitioso pudore p. 530. Κακὰ δὲ (ἢ θυρωπία)

θαλάμου καὶ γυναικωνίτιδος ἐπίτροπος· ὡς φησιν ἡ παρὰ τῷ Σοφοκλέῳ μετανοῦσα πρὸς τὸν μοιχόν·

Ἔπισας, ἐξέδωψας.

Suasti, esque id eblanditus.

LXX. Idem Sympos. i. problem. 8.

Βραδεία μὲν γὰρ ἐν λόγοισι προσβολὴ
μόλις δὲ ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένου,
πόρρω δὲ λίσσων, ἰγγύθει δὲ πᾶς τυφλός.

In colloquendo tardus appulsus soni
vix ipsa penetrat aurium foramina :
tuetur aliquid eminus, propius nihil.

Ibid. ii. probl. 5. Καὶ Σοφοκλῆς εἰρηκί που περι τῶν Τρώων, ὡς

Φίλιπποι καὶ κερουλοί,
σὺν σάκει δὲ

κωδωνοκρότῳ παλαισαί.

Ibid. viii. probl. 9. Τοῦ Σοφοκλείου ἐπὶ τῶν, ὅτι μὴ πρότεροι ἦν, ἀπίε-
μένων εἰ γέγονε νῦν, οὐ φαύλος εἰπόντος·

Ἄπαντα τὰ γένητα πρῶτον ἦλθ' ἄπαξ.

Sic senarium scribendum esse ostendit Valckenarius Diatr. Eurip. p. 222. Prava est Grotii conjectura, unde nata versio a Sophoclis et Plutarchi sententia prorsus aliena :

Quidquid fit usquam, cœpit aliquando id semel.

Ibid. ix. probl. 14. Ὁ Σοφοκλείου Ὀδυσσεύς φησὶ Σιερῆνας εἰσαφικέ-
σθαι Φόρκυ κόρας ἀθρήντος τῆς Ἄδου νόμους. Sumpta hæc ex Ulyssis
sermone in Dramate, ut opinor, Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλήγι. Operam
luderet, qui ex his verbis integros senarios concinnare vellet.
Perspicue nihil video, nisi prioris finem :

Σιερῆνας εἰσαφικόμεν.

LXXI. Idem in Amatorio p. 758. Ἐνθουσιασμοῦ δὲ τὸ μαντικὸν

ἔξ Ἀπόλλωνος ἐπιπνοίας καὶ κατοχῆς· τὸ δὲ βακχεῖον ἐκ Διονύσου,

Κἀπὶ Κορυθάντισσι χορεύσατε,

φησὶ Σοφοκλῆς.

Ibid. p. 768.

Φίλων τοιούτων οἱ μὲν ἐστρημένοι
χαίρουσιν· οἱ δ' ἔχοντες εὐχονται φυγεῖν.

Tales amicos scilicet qui non habent,
sibi gratulantur ; quique habent, optant fugam.

LXXII. Idem in libro An seni sit gerenda resp. p. 792.

Λάμπει γὰρ ἐν χρεῖαισιν ἄσπερ εὐπρεπῆς
χαλκός, χρόνῳ δ' ἀργήσαν ἡμῶσα σῆγος—

Namque æs velut decorum splendet usibus,
quum non habitata tempore concidat domus.

Mac comparatione cum alibi utitur Plutarchus, tum in libro de Occulte vivendo p. 1129. ubi pro εὐπρεπῆς minus bene legitur εὐγενής. Ovidius Amorum i. 8. 51.

Æra nitent usu : vestis bona quærit haberi :
canescunt turpi tecta relicta situ.

Ibid. p. 802. Τὴν γὰρ Ἐργάνην οὗτοι μόνον θεραπεύουσιν, ὡς φησὶ Σο-
φοκλῆς. Οἱ παρ' ἄκμοι τυπάδι βαρεῖα καὶ πλεγαῖς ὑπακούουσιν ἔλη
πῆψυχον δημιουργοῦντες. Ista in senarios digessit, aliisque Sopho-

cleis conjunxit, quæ dedimus supra LX. Gatakerus ibi laudatus ad hunc modum :

Λίκνοισι προσρέπασθε, καὶ παρ' ἄκμονι
τυπάδι βαρεία τὴν ὕλην ὑπήκοον
πληγαῖς τε πολλαῖς δημιουργεῖτ' ἄψυχον.

Sed præterquam minime apparet ista olim sic continuata fuisse, sunt isti senarii non unam ob mendam Sophocle indigni: solet ille primam in ὕλην producere, et media in ἄψυχος nullibi correpta invenitur.

LXXIII. Idem de Herodoti malign. p. 854. Ἄλλὰ

Δεινὸν τὸ τᾶς Πειθοῦς πρόσωπον,
ὡς φησιν ὁ Σοφοκλῆς.

LXXIV. Idem de Solert. anim. p. 959.

Τιθασὸν δὲ χῆνα, καὶ περιτεράν
ἰφίσιον οἰκέτιν τε.

Ibid. p. 985. Ἄλλὰ ἡμῖν γε πάλαι τὸ τοῦ Σοφοκλέους δεδομένον ἐστίν·

Εὖ γὰρ καὶ διχοσατῶν λόγος
σὺγκολλα τὰμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται.

Perperam in impressis legitur συγκολλᾷτ' ἐς μέσον ἀμφοῖν τίτακται. In Valckenarii schedis lectionem e codice enotatam reperio τεκταίνεται, unde in proclivi fuit senarii numeros restituere. Græca male constituit Grotius; verum sententiam eleganter expressit:

Quamvis dissidens sententia

facile jugatur, media si placeat via.

LXXV. Idem in libro contra Epicurum p. 1093. Sophoclis quædam profert a librariis tam male habita, ut non interpretem, sed vatem, desiderent: Μουσομανῆ δ' ἐλάφθην δ' ἄν, καὶ τῷ ποτὶ διερᾶν, ἔρχομαι δ' ἐκ τε λύρας, ἐκ τε νόμων. Ista emendata dabit forte Wytttenbachius in editione operum Plutarchi moralium, quam avide exspectamus. Si quid interea conjicere licet, ad hunc fere modum scripta olim exstitisse videntur:

Μουσομανῆ δ' ἐλάφθην δακέτω
ποτὶ διερᾶδα
ἔρχομαι ἐκ τε λύρας, ἐκ τε νόμων.

LXXVI. Scriptor vitæ Homeri in Opuscul. mythol. Thom. Gale p. 367. Πάλιν δὲ τὸ Ὀμήρου (Π. γ'. 65.)

Οὐ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
Σοφοκλῆς παρέφρασεν, εἰπὼν·

Θεοῦ τὸ δῶρον τοῦτο· χρὴ δ' ὅσ' ἄν θεοὶ
διδῶσι, φεύγειν μηδὲν, ὃ τέκνον, ποτέ.

LXXVII. Homeri Scholiastes ineditus ad Π. τ'. 292. cujus locum protulit Valckenarius ad Phoenissas p. 526. Ἐπιτείνεται τῇ ἔψει τὰ παθήματα. καὶ Σοφοκλῆς·

Ὅψις γὰρ ὅτων κριτικώτερα πολὺ.

In fine senarii codex habet πάντως, Valckenario mutatum in πέλει,

LXXVIII. Eustathius ad Π. φ'. p. 1237. Διαγνωμονούντος Ἀχιλλείως ὅτι τε εὐψύχως ἐτι διάκειται, καὶ διερεῖ ποδὶ, καδ' Ὀμηρον, ἢ χλωρὸν γόνυ κατὰ Θούκριτον ἔχων, βαίνει· καὶ οὐπω θεός,

Εἰς ἀλίθωστα καταπεσῖν αὐτὸν, ζῶντι ποδὶ χράμενον,
ὡς φησι Σοφοκλῆς.

LXXIX. Idem ad Odys. i. p. 1538. Αἶγι δὲ τοῦ καὶ Σοφοκλῆς τὸ, Τηροῦντα τοὺς λέγοντας καὶ συνάγοντα τὰς ὀφρῦς καὶ τὰς ἀκάνθας ἐπιγύροντα· εἰπὼν τοῦτο ἐκείνος ὡς ἀπὸ ἰχθύων, οἱ τὰς ἀκάνθας ὀφροῦσι καιρῶ ἑμοῦ. Fefellit procul dubio memoria Eustathium: quæ tanquam Sophoclis profert, Tragicum minime redolent; Aristophanis potuit esse crediderim. Non raro alios pro aliis auctores laudat Eustathius, ut quum p. 867. ὀφθαλμίσματος καὶ βλακίσματος e Sophocle profert, quæ sunt Xenophontis. "Ομνυμι (male pro ὄμνυ) πίδου γῆς p. 436. Sophocli tribuit, quod legitur in Eurip. Medea, 747. Æschyli versum in Agamemnone 278. parumper depravatum Sophocli adscribit p. 1872.

LXXX. Cicero ad Atticum ii. 16. *Cnæus quidem noster jam plane quid cogitet nescio:*

Φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι,
ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβυῖᾷς ἄτις.

Grotius vertit:

Non ille modicis tibiis ultra canit,
sed agreste tumidus inflat et sine fibula.

Hos versus, quorum auctorem Cicero non laudat, Sophoclis esse compertum est ex Longino περὶ ὕψους p. 7. editionis Toupii: Γελᾷται ἔτι μᾶλλον τὰ Κλειτάρχου. Φλοιῶδες γὰρ ὁ ἀνήρ, καὶ φυσῶν, κατὰ τὸν Σοφοκλῆα, Οὐ σμικροῖς μὲν αὐλίσκοις, φορβυῖᾷς δ' ἄτις. De tibicinum capistro videndus Salmasius ad Solinum p. 585.

LXXXI. Dionysius Halic. de structura orationis, p. 66. edit. Lond. in 8.

Μῦν τε καὶ δέδορκα, καὶ ξανίσταμαι,
πλείον φυλάσσω αὐτὸς, ἢ φυλάσσομαι.

Conniveo, conspicio, consurgo quoque:
nec servor aliis ipse quam servo magis.

LXXXII. Pindari Scholiastes ad Olymp. i. 97.

Λύσω γὰρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἐν αἴσομαι.

Idem ad Pyth. ii. 125. Οἱ γὰρ Φοίνικες καλλιγάπηλοι. καὶ Σοφοκλῆς "Ωνήν ἔδου καὶ πεῖσιν, ὡς Φοῖνιξ ἀνὴρ Σιδάνιος κάπηλος.

Idem ad Pyth. iv. 215.

Χῶρος γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνδράπου φρενῶν,
ὅπου τὸ τίεπνον καὶ τὸ πημαῖνον φύει
δακρυῖοι γοῦν καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάναν.

Ibidem 222.

"Ω γῆ Φεραία χαῖρε, σίγγλον δ' ὕδαρ,
Ἵπερβία κρήνη, νῆμα διαφιλέστατον.

Idem ad Nem. x. 59. Καὶ γὰρ τὸ πρῶτον, ἴσχατος κατὰ δύναται γινέσθαι, καὶ τὸ ἴσχατον, πρῶτον. κέρχεται καὶ Σοφοκλῆς τῶ ἴσχατῶ, ἀπὸ τοῦ πρῶτου.

"Εχει γὰρ ἔδραν Ζεὺς ἐν ἴσχατῶ θεῶν.

Legitur vulgo ἦδη γὰρ ἔδρα.

Idem ad Nem. xi. 7.

"Ω πρῶρα λοιπὸς ἐστία.

LXXXIII. Scholiastes Æschyli ad Persas. 181.

Ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκ' εὐείμονε.

Ἐπιτύθειν ἔλαβεν ὁ Σοφοκλῆς τὸ

Ἐδαξάτην μοι τὰ δὴ ἠπιείρα μολεῖν.

Prave scriptum vulgo senarium sic restituit Valckenarius, cujus emendationem protulit Piersonus ad Herodianum p. 435.

LXXXIV. Scholiastes Euripidis ad Oresten 491.

Ὁργὴ γέροντος ὅστι μαλθακὴ κοπίς
ἐν χειρὶ θήγεται, ἐν τάχει δ' ἀμβλύνεται.

Absurde vulgo legitur *κοπίς*, cui aptari non possunt duo sequentia verba: at cultri acies acuitur et obtunditur. *κοπίς* reponendum esse jam viderat Valckenarius ad Hippol. p. 240. Hoc nomen aversati videntur librarii; nam ubi ponendum erat in Antig. 602. pro eo scripserunt *κόνης*, haud minus inepte. Sic etiam apud Lucianum in Asino 40. ubi legendum absque ulla dubitatione, ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προοράμενος, κράτιστον ἔγνω τὸ σώζειν ἑμαυτὸν ἐκ τῆς κοπίδος. meliores libri pro *κοπίδος* habent *κοπίδος*, eodem errore: at deteriores, quos sequuntur impressi, habent *καινίδος*, quod Græce perito nemini sincerum videri possit. Præterea male legitur posteriore versu *θήγει*. Grotius lectionis vitium non animadvertit, sed in versione bonam saltem sententiam dedit, licet Græcis, uti legi debent, minus congruam:

Ἄνι senilis ira, ceu tenuis vapor,
subito excitari, subito et exstingui solet.

Idem ibid. 603.

Ἄνι γὰρ πῦ πίντουσιν οἱ Διὸς κύβοι.

Proverbialis est senarius sine auctoris nomine sæpe citatus. Vide Erasmi Adagia chil. i. cent. iii. 9.

LXXXV. Idem ad Medeam 33. Ἀτιμάσας ἔχει. Ἀττικῶς ἀντὶ τῆ ἠτίμησι. καὶ Σοφοκλῆς:

Παῖδας μὲν οὖς ἔφυσ' ἀνιλάσας ἔχει.

καὶ πάλιν

Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω.

Horum senariorum prior de Thyeste dictus videtur. Hujus Atticismi exempla in superstitionibus Sophoclis fabulis occurrunt per multa, geminumque gemellum in Antig. 22.

LXXXVI. Scholiastes Comici ad Nubes 1162. Λυσανίας πατρῶν μεγάλων κακῶν. λύων τὰς τῆ πατρὸς ἀνίας—τὸν Σοφοκλῆα μυνητηρίζει λέγοντα:

Ζεὺς ἐπὶ νόστον ἄγει
τὸν νικομάχαν καὶ παυσανίαν
Ἄτρεϊδαν.

Sic scribenda et digerenda videntur Tragici verba. Conf. Suidam in Λυσανίας.

LXXXVII. Idem ad Aves 1240. Διὸς μακέλλη. τῆτό φησι παρὰ τὸ Σοφοκλείου,

Χρυσὴ μακέλλη Ζηνὸς ἐξανασημφῆ.

LXXXVIII. Idem ad Lysistratam 8. Τοξοπιῖν τὰς ὀφρῦς. ἀντὶ τῆ ἐσκυδρωπακέναι. ἀπὸ τῆ παρακολουθῆτος. τοῖστο γὰρ τὰ πρόσωποι τῶν ἐν μερίμνῃ ὄντων. Ὅμηρος (Π. ὁ. 102.)

Οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρῦσι κυανέησιν ἰάνθη.

καὶ Σοφοκλῆς:

Ὡς ἀν' Διὸς μέτωπον ἰανθῆ χαρῆ.

Confer Suidam in Τόξοποιῶν.

LXXXIX. Philo Judæus tom. ii. p. 448. Τὸν ἀψευδῶς ἐλευθέρου ἀναζητῶμεν, ὃ μόνον τὸ αὐτοκρατὲς πρόστι—ἀναφθόγγεται γὰρ ἐκείνο τὸ Σοφοκλεῖον, οὐδὲν τῶν Πυδοχρήτων διαφέρειν. Θεὸς ἔμοι ἄρχων, θνητῶν δὲ οὐδὲ εἷς. Senarium restituit Grotius.

Ἄρχων δ' ἔμοι θεὸς εἷς, θνητῶν δ' οὐδὲ εἷς.

Deus imperator, nemo mortalis mihi.

XC. Achilles Tatius Isagoges ad Arati Phænomen. cap. i. initio :

Μισῶ γὰρ ὅστις τὰ φανῆ περισκοπῆ.

Oculta qui rimatur, odiosus mihi est.

Idem ibid. ubi de astronomiæ inventoribus : Σοφοκλῆς δὲ εἷς Ἀτρεΐαν τὴν εὐρεσίαν ἀναφέρει λέγων· Πᾶς προσκυνεῖ δὲ τὸν σφύροντα κύκλον ἡλίου, quæ verba ad senarii numeros sic revocavit Grotius :

Σφύροντα κύκλον ἡλίου πᾶς προσκυνεῖ.

Quisque colit orbem Solis hunc qui vertitur.

XCI. Scriptor vitæ Arati apud Petavium p. 151.

Ἥλιος οἰκτιρεῖ με,

ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν,

καὶ πατέρα πάντων.

XCII. Scholiastes Aristidis tom. ii. p. 235. ad hæc verba : Ἄλλ'

ἢ μὲν παροιμία καὶ Ὅμηρος φησὶ τὸ Ἄλευς πληγεὶς νῦν ἴσχει, παροιμία τὸ δὲ Παθῶν δὲ τε κῆπιος ἔγνω, Ὅμηρου γὰρ εἰπόντος τὴν ἀρχὴν, ὕστερον εἷς παροιμίαν ἐλήφθη, ὥστερ καὶ τὸ

Φίλου κακῶς πράξαντος ἐκποδὸν φίλοι,

Σοφοκλέους ὃν, παροιμιῶδες γέγονε.

XCIII. Strabo l. vii. p. 452. Σοφοκλῆς λέγει περὶ τῆς Ὀρεθυΐας, ὡς ἀνεκπαγίῃσα ὑπὸ Βορέου κομισθεῖν

Ἵπὲρ τε πάντων πάντ' ἐπ' ἔσχατα χθονός,

νυκτός τε πηγᾶς, οὐρανεῖ τ' ἀναπτυχᾶς,

Φοίβου τε παλαιὸν κῆπον—

Hi versus e Phineo desumpti videntur.

XCIV. Idem l. xv. p. 1008.

Ὄθεν κατεῖδον τὴν βεβακχιωμένην

βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν, ἣν ὁ βούκερω

Ἰακχὸς αὐτῶ μαΐαν ἠδίστην ἴκει.

XCV. Stephanus. Αἴα, πόλις Κόλχων—ἔστι δὲ καὶ Θεσσαλίας ἄλλη, ἃν μείνηται Σοφοκλῆς τῆς μὲν προτέρας, λέγων,

Εἷς Αἴαν πλείων.

τῆς δὲ δευτέρας, οὕτως·

Ἐσιν τις Αἴα Θεσσαλῶν παγκληρία.

XCVI. Idem. Ἀνακτόριον, Ἀκαργανίας πόλις—τὸ ἔθρικόν, Ἀνακτόριος, καὶ θηλυκὸν Ἀνακτορία, ἢ γῆ καὶ Ἀνακτοριεύς. Σοφοκλῆς δὲ φησὶ διὰ διφθόγγου·

Ἀνακτόριον, τῆσδ' ἐπάνυμον χθονός.

Locus hic perquam mendosus vulgo legitur, in quo Sophoclis senarius plane contrarium illius, quod propositum fuerat, evincit. Nam metri ipsa ratio ostendit Tragicum Ἀνακτόριον scripsisse, non Ἀνακτόριον.

XCVII. Idem : Ἀρτάκη, πόλις Φρυγίας—τὸ ἔθρικόν, Ἀρτακηνός· Σοφοκλῆς δὲ Ἀρτακίς εἶπε·

Τί μίλλετ' Ἀρτακίς τε καὶ Περγάσιοι ;

XCVIII. Scholiastes Hesiodi ad Theogon. v. 30.

Καί μοι σκῆπτρον ἴδον, δάφνης ἐριθελίος ἄζον.
παράσον ἢ δάφνη ἐνεργεῖ πρὸς τοὺς ἐνθουσιασμούς. Σοφοκλῆς·

Δάφνην φαγὼν ἰδόντι πρῆι τὸ εἶμα.

καὶ Λυκόφρων ἐν Κατάνδρᾳ· (6.)

Δαφνηφαγὼν φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ἕπα.

Male positæ voces ἐν Κατάνδρᾳ errori, quem supra notavi, occasionem dederunt, quo creditus fuit Sophocles tragœdiam fecisse Cas-
sandræ titulo.

XCIX. Dicæarchus de statu Græciæ, p. 16. edit. Jo. Hudson :

Αἱ δὲ γυναῖκες τῶν Θεβαίων τοῖς μεγέθει, πορείαις, ῥυθμοῖς εὐσχημονέσονται
τε καὶ εὐπρεπέσονται τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι γυναικῶν. μαρτυρεῖ Σοφοκλῆς·

Θήσας λέγεις μοι ταῖς πύλαις ἑπταστόμους,

οὐ δὴ μόνον τίκτους αἰ θνηταὶ θεοὺς.

C. In Excerptis Ruhnkenii e Stobæi codice Ms.

Ἐπιπέπρακται πᾶν τὸ τῷ θεῷ καλῶς,

χαρῶμεν ἡδὴ, παῖδες, εἰς τὰ τῶν σοφῶν

διδασκαλίᾳ μουσικῆς παιδείματα.

προσλαμβάνειν δὲ θεὸν καθ' ἡμέραν αἰεὶ,

ἕως ἂν ἐξῆ μανθάνειν βελτίονα.

παῖς δ' ὃν κακὸν μὲν δρᾶν τι προῖκ' ἐπίσταται,

αὐτὸς παρ' αὐτῶν μανθάνων ἄνευ πόνου·

τὰ χρεστά δ', οὐδ' ἂν τὸν διδάσκαλον λάβῃ,

ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ κέκτηται μόλις.

ταῦτ' οὖν φυλαξάμεσθα, καὶ μοχθητίον,

ᾧ παῖδες, ὡς ἂν μήτ' ἀπαιδύτων βροτῶν

δοκῶμεν εἶναι, ἀποδημοῦντος πατρὸς.

V. 8. in apographo Ruhnkenii scriptum erat

τὴν χρεστάδ' οὐδ' ἂν τὸν διδάκτον λάβῃ.

CI. Ex eodem cod. in quo appositus est Dramatis titulus mihi
plane incogniti. Sic lemma habent Σοφοκλῆς Φοιωτ.

Νέος πέφυκας· πολλὰ καὶ μαθεῖν σε θεῷ,

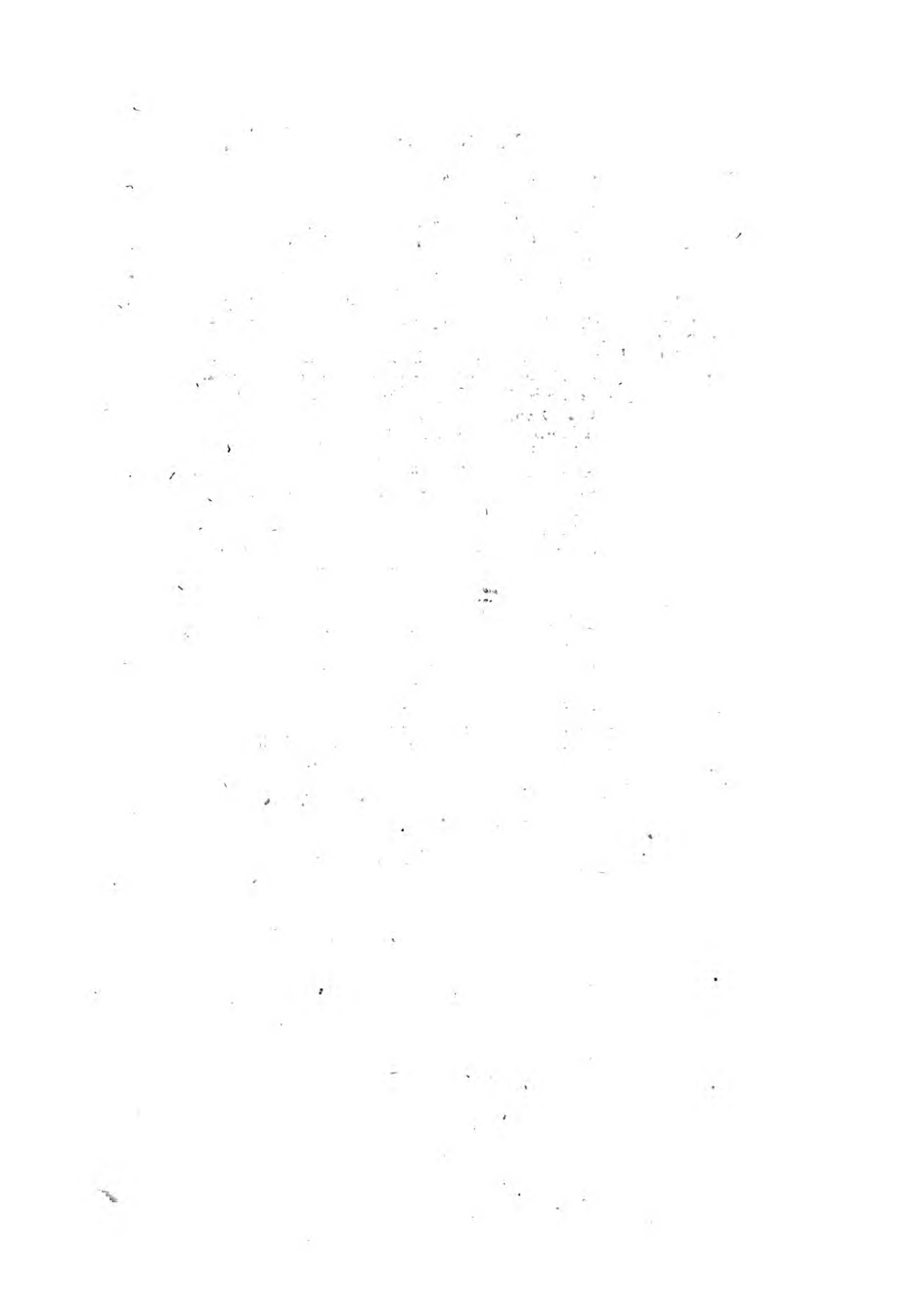
καὶ πόλλ' ἀκοῦσαι καὶ διδάσκεισθαι μακρᾷ.

αἰεὶ τι βούλου χεῖσιμον προσμανθάνειν.

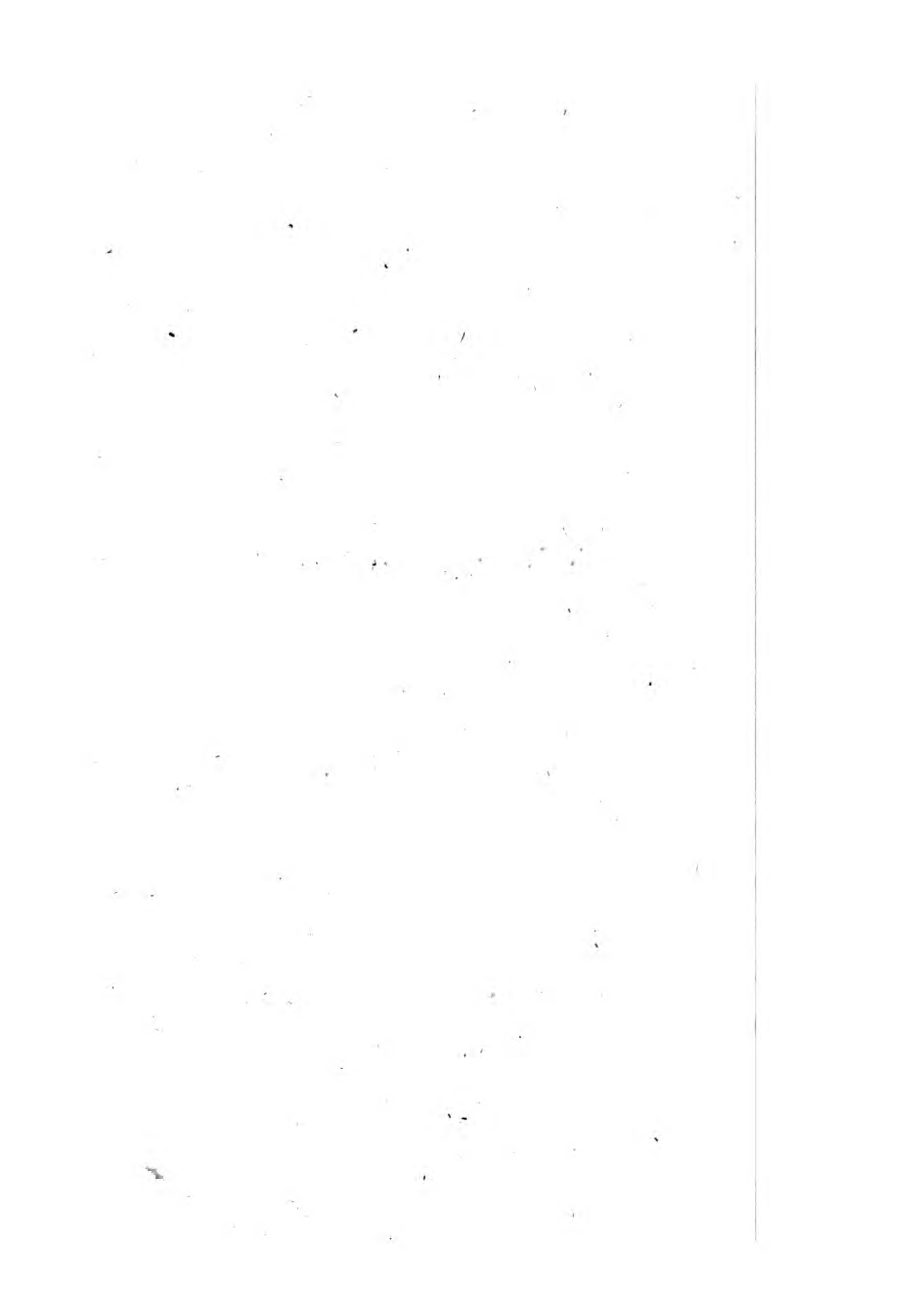
CH. Ex eodem cod.

Οὐχὶ παρὰ πολλοῖς ἢ χάρις τίκτει χάριν.

LEXICON SOPHOCLEUM.

LEXICON SOPHOCLEUM

CONTINENS

MULTA EX DEPERDITIS FABULIS FRAGMENTA ET VOCES
TAM EX ILLIS QUAM E SUPERSTITIBUS A VETERIBUS
GRAMMATICIS ENOTATAS ET EXPOSITAS.

Το Α ἀντὶ τοῦ ὧν τίτακται. καὶ ἐν Εὐριπίδῃ ἐν Μηδία· (795.)

Πράξασ' ἂ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἂ βούλομαι.

καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ· (Œd. Col. 1106.)

Αἰτιῦς ἂ τεύξη.—Suidas.

ΑΒΑΙ. περὶ τὴν Φωκίδα τόπος, οὗ μαντεῖον Ἀπόλλωνος Ἀβαιοῦ. Σοφοκλῆς.
Hesychius. Pertinet ad Œd. T. 899. Eustathius ad Ἰλ. β'. p.
278. extrema: Τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Ἀβαν Ἡρόδοτος πληθυντικῶς Ἀβας
λέγει· ἔνθα καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος φησὶ πλούσιον. καὶ Σοφοκλῆς δὲ
ὁμοίως πληθύνει. παρ' ἐκείνῳ δὲ ὀξύνονται κατὰ τινα τῶν ἀντιγράφων αἱ
Ἀβαί.

ΑΒΕΒΗΛΑ, τὰ ἄβαστα χωρία καὶ ἱερά, καὶ μὴ τοῖς τυχοῦσι βάσιμα, μό-
νοις δὲ τοῖς θεραπύουσι τοὺς θεούς. βέβηλα δὲ ἐλέγετο τὰ μὴ ὅσια, μηδὲ
ἱερά. οὕτως Σοφοκλῆς. Lexicon MS. Sangerm.

ΑΒΟΛΟΝ ἵππον. Σοφ. Μυσοῖς. Idem. Confer Hesychium in Ἀβολος.

ΑΒΟΥΛΟΣ, εἰσός. Σοφοκλῆς. Phrynichi Apparatus. Sophist. Ex Œdi-
po T. 634.

ΑΒΡΩΤΟΣ, ὁ νῆσις, παρὰ Σοφοκλεῖ. Pollux vi. 39.

ΑΓΑΖΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ θρασύνεις. Σοφοκλῆς. Lex. MS. Sangerm.

ΑΓΑΜΗΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ ἀγαμος. Σοφ. Idem.

ΑΓΑΣΜΑΤΑ, σιδάσματα, ἃ ἂν τις ἀγάσαιοτο. Σοφοκλῆς κέχρηται.
Suid.

ΑΓΕΝΝΗΤΩΝ, δυσγενῶν. Hesychius. Pertinet ad Trachin. 61. et
Alodas vii.

Τὸν ΑΓΗΡΩ, Σοφοκλῆς. καὶ Πλάτων τὸν ἀγήρω κόσμον. Pollux ii. 14.

ΑΓΚΥΡΑΙ, ἐκ μεταφορᾶς αἱ ἀσφάλειαι. Σοφ. Φαίδρα.

Ἄλλ' εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἀγκύραι βίου.

Lex MS. Sangerm. et Hesychius. In illo dramatis titulus, in
hoc senarius omissus.

ΑΓΛΩΣΣΟΝ Σοφοκλῆς τὸν βάρβαρον ἐνοῖπει. Poll. ii. 109. e Trachin.
1060.

ΑΓΝΙΣΤΑΙ, τὸ θῦσαι, καὶ διαφθεῖραι κατ' ἀντίφρασιν. οὕτως Σοφ. ἐν
Ἀμφιαράῳ. Lex. MS. Sangerm. et Hesychius. In illo dramatis
titulus omissus.

- ΑΓΝΩΤΑΣ** φίλους. ἀγνώμονας, ἀνεπιστήμονας. *Hesych.* ex **Œd. T.** 677.
- ΑΓΟΣ**, ἀγνισμα θυσίας. *Σοφ. Φαίδρα. Hesych.*
- ΑΓΧΑΞΕ**, ἀντί τοῦ ἀναχάξει. οὕτως *Σοφοκλῆς. Lex. MS. Sangerm.*
- ΑΓΧΗΡΗΣ**, ὁ ἐγγύς. *Σοφ. Ἀδάμαντι. Hesych.* apud quem librarii errore legitur ἀγχιέρης. Vide not. ad **El.** 89.
- ΑΓΩΓΕΥΣ**, ὁ ἱμάς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν. οὕτως *Σοφοκλῆς. Photii Lexicon MS.*
- ΑΓΩΝΑΡΧΑΙ**, ἀγωνοδῆται, ἄρχοντες τῶν ἀγῶνων. *Σοφοκλῆς. Suidas* ex **Aj.** 572.
- ΑΓΩΝΟΘΕΤΙΝ** (cod. Ἀγνοθήκην) μοχθηρῶς ἐκάλεσε *Σοφοκλῆς* τὴν ἀγωνοθεσίαν. *Pollux* iii. 141.
- ΑΔΑΓΜΟΣ**, ὀδαξισμός, ὅπερ ἐστὶ κνησμός. οὕτως *Σοφοκλῆς. Photii Lex. MS. e Trachin.* 770.
- ΑΔΑΣΤΑ** παρὰ *Σοφοκλεῖ* ἐν *Αἴαντι* (54.) τὰ ἀμέριστα, καὶ ἀδιαίρετα. *Etymol. M.* in *Δατώ.*
- ΑΔΗΜΟΝ**, οὐκ ἐνδημον ὄντα. *Σοφ. Τυμπανισαῖς. Hesych.*
- Ἄδικότροπος** ἐρεῖς, καὶ Ἄδικοχρήματος, ὡς *Κράτης*. καὶ **ΑΔΙΚΟΧΕΙΡΟΣ**, ὡς *Σοφοκλῆς. Lex. MS. Sang.*
- ΑΔΟΣΑ**, παράδοξα, καὶ ἃ οὐκ ἂν τις ἐδόξασεν. *Σοφ. Ἀκρισίω. Hesych.*
- ΑΔΟΣΑΣΤΟΝ**, ἀνέλπιστον. *Σοφ. Εὐρυστάκει. Hesych.*
- ΑΔΡΕΠΑΝΟΝ**, ἀδρέπτον, θεοῖς ἀνακείμενον. *Σοφοκλῆς. Hesych.*
- ΑΔΡΥΝΑΙ**, ἀδρὸν καὶ μέγα ποιῆσαι. *Σοφοκλῆς. Lex. MS. Sang.*
- ΑΔΩΡΑ**, κακὸδωρα, τὰ ἐπὶ κακῷ διδόμενα. *Σοφ. Suidas* ex **Aj.** 665.
- ΑΕΙΖΩΝ**—*Σοφοκλῆς* δὲ τὴν εὐθείαν εἶπεν, Ἀείζως γενεά. *Lex. MS. Sang.*
- ΑΕΙΖΩΝ** πένθος ἐρεῖς, ὡς *Σοφοκλῆς*, Ἀείζων ἔλκος. *Idem.*
- ΑΕΙΡΟΜΑΙ**, ἄνω αἴρομαι. *Σοφ. Τραχινίαις* (216.) *Hesych.*
- ΑΕΙΦΟΡΟΣ**, αἰεθαλής. *Σοφ. Τηλέφω. Hesych.*
- Ἄελλα**, συσροφὴ ἀνέμου. καὶ **ΑΕΛΛΑΙ**, φωναί, παρὰ *Σοφοκλεῖ* ἐν *Φαίδρα. Etymol. M.*
- ΑΕΛΛΑΔΕΣ** φωναί, παρὰ *Σοφοκλεῖ* ἐν *Φαίδρα. Etymol. MS. Leydense* citatum a *Valckenario* ad *Eurip. Hippol.* p. 291.
- ΑΕΛΛΑΔΩΝ** ἵππων. ταχέων. *Σοφ. Οἰδίποδι T. Hesych.* Ἀελλάδων, ταχέων. *Etymol. M.* Depravata est apud *Suidam* scriptura in Ἀελλῶδεις, ἵπποι. Legendum, Ἀελλάδες ἵπποι. αἱ ταχῆαι. καὶ τοῦτο τραγικόν. Vide notata ad **Œd. T.** 467.
- ΑΕΛΛΟΘΡΙΞ**, ποικιλόθριξ· ἢ παρέρρους καὶ συνεχεῖς ἔχουσα τὰς τρίχας. παρὰ τὴν ἄελλαν. *Σοφ. Ἰνάχω. Hesych.*
- ΑΕΛΠΤΟΝ**, ἀνέλπιστον. ἢ σκληρὸν, δυσχερές. *Σοφ. Suid.* ex **Aj.** 648.
- ΑΖΕΙΝ**, τὸ τένειν. *Σοφοκλῆς. Lex. MS. Sangerm.* Lege αἰάζειν.
- ΑΖΕΙΩΤΑΙ**, ἔθνος τῆς *Τρωάδος*. *Σοφ. Συνδείπνω. Hesych.*
- ΑΖΗΣΙΑ**. οὕτως ἡ *Δημήτηρ* παρὰ *Σοφοκλεῖ* καλεῖται· οἱ δὲ, τὴν εὐτραφῆ. *Lex. MS. Sangerm.*
- ΑΘΑΥΜΑΣΤΩΣ**. *Σοφοκλῆς* εἶπεν. *Idem.*
- ΑΘΕΜΙΣΤΑ** καὶ ἀνόσια δρᾶν, *Δαίναρχος* εἶπε καὶ *Σοφοκλῆς. Idem.*
- ΑΘΕΩΣ** διέφθαρται. ἀντί τοῦ δεινῶς καὶ ἀπαραιτήτως. *Σοφ. (Œd. T. 254.)* Τῆσδε γῆς ᾧδ' ἀδείως διεφθαρμένης. οἷον μηδένος θεοῦ ἐπικουρίας παρούσης. *Phrynichi Appar. sophist.*
- ΑΘΗΡΟΒΡΩΤΟΝ** ὄργανον. τὴν τορύνην, ἢ τὴν ἀθήραν ἀνακινούσι. *Σοφ.*

Ὀδυσσεὶ ἀκανθοπλήγι. *Hesych.* Integer senarius exstat in scholiis ad *Odys.* α'. 127. Ὁ μέντοι Σοφοκλῆς ἀπέδειξατο τῆς ἀθήρας τὸ κίνηθρον, λέγων οὕτως·

Ἔμοις ἀθηρόβρωτον ἔργον φέρων.

Profert eum Eustathius quoque p. 1675. ubi de forma nominis quædam addit ad grammaticam spectantia.

ΑΘΡΑΚΤΟΣ, ἀτάραχος. καὶ τὸ συνεχύθη, **ΕΘΡΑΧΘΗ** Σοφοκλῆς λέγει. *Lex. MS. Sang.*

ΑΙΓΛΗ, χιτάν. Σοφ. Τηρεῖ. καὶ πῆδη παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Βάκχαις. *Hesych.*

ΑΙΘΥΣΣΕΙΝ, ἀνασιεῖν. Σοφ. Σίνωνι. *Hesych.*

ΑΙΚΑΛΛΟΝΤΕΣ. σημαίνει τὸ σαίνοντες, ὅπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν. ὁ μὲν τοι Σοφοκλῆς καὶ **ΠΡΟΣΣΑΙΝΕΙΝ**. *Phrynichi Appar. sophist.*

ΑΙΜΑ, τὴν μάχαιραν παρὰ Σοφοκλεί. *Etymol. M.* Ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν Ἡλέκτρᾳ (1394.) Αἷμα τὴν μάχαιραν ἔφη. *Hesychius.* Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἡλέκτρᾳ τὴν μάχαιραν Αἷμα φησὶν. *Suidas.*

ΑΙΜΑΤΟΡΡΟΦΟΝ. Σοφοκλῆς·

Τίς ᾧδ' ἀνώθεν ἐστὶν ἡ αἱματόρροφος;

Lex. MS. Sangerm.

ΑΙΜΑΤΩΣΑΙ, ἀντὶ τοῦ φονεῦσαι. Σοφ. *Idem.*

ΑΙΜΥΛΟΣ—Πλάτων Αἰμύλος Ἔρωσ φησὶ, καὶ Σοφοκλῆς. *Idem.*

ΑΙΝΩ, παρήμι, παραιτοῦμαι. καὶ ἔπαινω. Σοφ. Ἀλκμαίωνι. *Hesych.* Αἰνώ, παραιτοῦμαι. Σοφ. *Suidas.*

ΑΙΟΛΗ νύξ. ἦτοι μέλαινα. ἢ ποικίλη διὰ τὰ ἄστρα. Σοφ. Τραχινίαις. (94.) *Hesych.*

ΑΙΟΛΙΖΕΙΝ, τὸ ποικίλλειν. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΙΡΕΙ, ἀναιρεῖ, φονεῖ. Σοφ. *Suidas e Phil. 437.*

ΑΙΣΤΩΣΑΣ, διαχίας καὶ τήξας. Σοφ. Ριζοτόμοις.

Κόρην αἰσώσας πυρί.

De Jasone, qui Medeam urebat. *Hesych.* ubi male scriptum κόρον.

ΑΙΤΝΑΙΑ πῶλος. ἢ Σικελική. ἢ μεγάλη ἀπὸ μέρους. Σοφ. Οἰδίποδι Κ. (312.) *Idem.*

ΑΙΧΜΟΔΕΤΟΣ, αἰχμάλωτος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*

ΑΙΩΝΑ, ξῶν, βίον. Σοφ. *Suidas e Trachin. 2.*

ΑΚΕΣΤΡΟΝ. Σοφ. Παλαμήδει. *Hesych.*

ΑΚΗΡΥΚΤΟΝ, ἀγνωστον. ἀφανὲς δὲ Σοφ. Θύεση. *Idem.*

ΑΚΛΑΥΣΤΟΣ, παρ' Ὀμήρῳ καὶ Σοφοκλεί. *Pollux ii. 64. CEd. Col. 1708. Antig. 29. 847. El. 912.*

ΑΚΛΕΠΤΟΙ, οὐ παραλογοζόμενοι, ἀληθεῖς. Σοφ. Φαίδρα. *Hesych.*

ΑΚΛΗΡΙΑ, ἀντὶ τοῦ ἀτυχία. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΚΟΛΑΣΤΟΣ ἄχλος, Εὐριπίδης ἔφη. (Hec. 607.) Ἀκόλαστον δὲ σῶμα, Σοφοκλῆς. *Idem.*

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ, ἡ ἀκολούθησις. Σοφ. *Idem.*

ΑΚΟΝ, ἀκούσιον. Σοφ. Οἰδίποδι Κ. (977.) *Hesych.* apud quem in Ἄκων post Ἀκόμης duplici menda hæc glossa depravata.

ΑΚΟΣΜΕΙΝ, τὸ μηδὲν ἐν κόσμῳ καὶ τάξει ποιεῖν, ἀλλ' ἀκολασαίνειν. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΚΟΥΕ ΣΙΓΑ. Κρατίνος.

Ἄκουε σίγα, πρόσθε τὸν νοῦν, δεῦρ' ὄρα.

καὶ Σοφοκλῆς.

"Ακουε σίγα· τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή;

Idem.

ΑΚΟΥΣΕΙΩΝ, ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφ. *Idem.* Verbum desiderativum, cujus similia multa collegit Piersonus ad Mœridem, p. 14.

ΑΚΟΥΣΕΤΗΝ, Σοφοκλῆς ἔφη. Ἀκούσσεσθαι δὲ Ἀριστοφάνης. *Idem.*

ΑΚΟΥΣΙΑ, τὸ πρᾶγμα. Σοφ.

Ἐξαιρίτον τίθημι τὴν ἀκουσίαν.

Idem.

ΑΚΟΥΣΙΜΗ, ἀντὶ τοῦ ἀκουσῆ. Σοφ.

Σπονδὴ γὰρ ἢ κατ' οἶκον ἐγκυκρυμμένη,
οὐ πρὸς θυραίων ἐδαμῶς ἀκουσίμη.

δύναται καὶ φωνὴ ἀκουσίμη λέγεσθαι. *Idem.*

ΑΚΟΥΣΤΑ, ὡς ἐν τῇ Κρεούσῃ Σοφοκλῆς·

"Ἀπελθ', ἀπελθε καί· τὰδ' οὐκ ἀκουσά σοι.

καὶ Εὐριπίδης δὲ πολλάκις. ὁ μὲν τοι Σοφοκλῆς ΑΚΟΥΣΙΜΑ φησί.

Idem.

ΑΚΡΟΥΧΕΙ, ἄκρον ἔχει. Ἄκροι δὲ, ὄρος τῆς Ἀργείας, ἐφ' οὗ Ἀρτίμιδος ἱερὸν ἰδρύσατο Μελάμπους, καθάρσας τὰς Πρωϊτίδας. Σοφ. Ἰφιγενεία.

Hesych.

ΑΚΡΟΥΣΙΟΝ, τὸ τῇ χώνῃ προσιδόμενον. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΚΤΕΝΙΣΤΟΣ. Σοφ. *Pollux* ii. 34.

ΑΚΤΙΤΗΣ λίθος. ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῃ ἀκτῆς. Σοφ. Ἀκρίσιω.

Hesych.

ΑΛΑΛΙΑΝ, πονηρίαν, ἀταξίαν. Σοφ. Ἐπὶ Ταινάρῳ Σατ. *Idem.*

ΑΛΕΞΑΙΘΡΙΟΝ, θερμὸν σκέπασμα. Σοφ. Ἀμφιαράω. *Idem.*

ΑΛΕΥΣΩ, ἀντὶ τοῦ φυλάξω. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΛΙΝΟΥΣΙ, ἀντὶ τοῦ λεπτύνουσι. Σοφ. *Idem.*

ΑΛΙΤΡΟΣΥΝΗ, ἀμαρτία. καὶ ΑΛΙΤΡΙΑ. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν λέγει. *Hesych.*

ΑΛΚΑΘΩ καὶ ἀλκάθειν, Σοφοκλῆς καὶ Αἰσχύλος. σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΛΛΑ, ἀντὶ τοῦ ὅταν. (scr. καὶ) Σοφ. *Idem.*

ΑΛΛΑΧΘΗΤΕ, ἀντὶ τοῦ διαλλάχθητε. Σοφ. *Suidas et Lexicon. MS. Sangerm.* Verbum simplex pro composito.

ΑΛΟΓΑ, ἄρρητα. Σοφ. Θύεση. *Hesych.*

ΑΛΟΙΜΑΤΑ, χρίσματα. Σοφ. Ἀκρίσιω. *Idem.*

ΑΛΟΙΜΟΣ. τὰς χρίσεις καὶ τὰς ἐπαλείψεις, ἀλοιμοὺς ἔλεγον. Σοφ. Μαριεύς ἀλοιμός. ἢ ἐπάνω τῆς τοῦ θαλάμου γανώσεως ἐνέϊσα ἐπάλειψις, καθαιρεανὴ πιτάλωσις οὔσα ἐν αὐτῷ. *Etymol. M.* Μαριεύς dictus ab urbe Cypri Mario, quæ postmodo appellata fuit Arsinoë.

ΑΛΥΒΑΣ (seu potius Ἀλίβας) ὄρος παρὰ Σοφοκλεῖ. ἢ πόλις. οἱ δὲ, λίμνη ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἐν Τροίᾳ. *Hesych.* ΑΛΙΒΑΣ, νεκρὸς, ἢ ποταμός.—*Idem.* Videtur hoc nomine appellasse Sophocles Inferorum paludem aut fluvium. Vide *Fragm. inc. lxxviii.*

Πλάτων δὲ καὶ τὸ Ἀλυπῆτως ἔφη, ὡσπερ καὶ Σοφοκλῆς ΑΛΥΠΗΤΟΝ. *Pollux* iii. 98. Vide *Trach.* 168.

ΑΛΥΠΟΝ ἄνθος ἀνίας εἰ δέλοισ ἐπιπῖν ἐπὶ τινος πρᾶγματος, ὃ λύπη ἀπαλλάττει, οὕτως ἂν χρήσιον, ὡς Σοφοκλῆς ἐν τῷ Διονυσιακῷ σατυρικῷ

ἐπὶ οἴνου πρῶτον γευσάμενον τῶν κατὰ τὸν χορὸν Σατύρων· Πόθεν ποτὲ ἄλυτον ᾧδε εὖρον ἄνθος ἀνίας; *Lex. MS. Sangerm. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 179.*

ΑΛΥΤΟΝ, ἀκατάλυτον, ἀκατάπαυστον. Σοφ. Ἴνοι. *Hesych. Exstat eodem sensu in El. 230.*

ΑΛΩΠΗΣ, ἔρχσις τις. καὶ ΑΛΩΠΕΚΙΑΙ, Σοφ. Μάμω. ὅπερ ἐστὶν ἐν σώματι πάθος γενόμενον. *Hesych.*

ΑΛΩΠΟΣ, ἀλωπικώδης, πανοῦργος. Σοφ. Θυέση καὶ Ἰνάχω. οἱ δὲ, ἀφανής κατὰ τὴν πρόσωπον. *Idem.*

ΑΜΑΛΛΑΙ, δράγματα, δίσμοι τῶν ἀσαχύων. Σοφ. Τριπτολέμω. *Idem.*

ΑΜΑΡΤΕΙΝ, ἀκολουθεῖν. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Φιλοκτῆτι (231.) ἐπὶ τῷ ἀποτυχεῖν. *Idem.*

ΑΜΑΣΕΤΑΙ, ἀπὸ τῆς ἀμήσιως. οἰονεὶ σφάζει. Σοφ. Τρωίλῳ. *Idem.*

ΑΜΒΛΥΣΚΕΙ, ἔξαπλοῖ. κυρίως δὲ ἐπὶ ἀμπέλου. καὶ ἐπιτηρέσκει. Σοφ. Ἄνδρομέδῃ. *Idem.*

ΑΜΗΤΩΡ, κακομήτωρ. Σοφ. Ἡλέκτρα. (1154.) *Idem.*

ΑΜΙΣΘΟΣ, χωρὶς μισθοῦ. Σοφ.

ἄμισθος ὁ ξένος πορεύεται.

Phrynichi Apparatus sophist. et Hesych.

ΑΜΟΡΦΩΤΟΝ, ἀδιατύπωτον. Σοφ. Θυέση τῷ ἐν Σικυῶνι. *Hesych.*

ΑΜΠΥΚΕΣ, τὰ διαδήματα, ἢ χαλινοὶ, ἢ τροχοί. οὕτως Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτῆτι, (678.) διὰ τὸ κυκλοτερές. ΑΜΠΥΚΤΗΡΙΑ ΦΑΛΑΡΑ. Σοφ. Οἰδίποδι ἐν Κολώνῳ. (1068.) *Idem.*

ΑΜΥΝΑΣΘΑΙ. Θουκυδίδης μὲν ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι. Σιμωνίδης δὲ ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδίδοναι. Σοφοκλῆς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαλεξῆσαι. κυρίως γοῦν τὸ ἀμύνομαι ἐπὶ τῶν προηδικημένων, καὶ εἰς μάχην μετὰ τοῦτο κεινημένον λέγεται. *Bibl. Coislin. p. 231. Suidas.*

ΑΜΥΧΝΟΝ, τὸ μὴ μυσσῶν, ἀλλ' ἀγνὸν καὶ καθαρὸν. οὕτω Σοφοκλῆς. γράφεται δὲ καὶ ΑΜΥΧΡΟΝ. *Suidas. Tertiam formam Sophocle auctore profert, ἀμυχνόν, mendose, ut opinor. Sic μυσσαχνός, μυσσαχρός, ψυδνός, ψυδρός, de quibus vide doctos viros quos laudavimus ad Theognidem 124.*

ΑΜΦΗΜΕΡΟΝ, τὸν ἀμφημερινὸν πυρετὸν. Σοφ. Ποιμέσι·

Κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου.

Suidas.

ΑΜΦΙΛΙΝΑ ΚΡΟΥΠΑΛΑ. Σοφ. Αἰχμαλωτίσι·

Πατῆρ δὲ χρύσει' ἀμφίλιν' εἰσδύς κρούπαλα.

Hesych.

ΑΜΦΙΝΕΙΚΟΣ, περιμάχητος, ἐναντίους ἔχων λόγους. Σοφ. Τραχινίαις. (104. 527.) *Idem.*

ΑΜΦΙΟΝ, ἔνδυμα. Σοφ. Μάμω. *Idem.*

ΑΜΦΙΠΛΗΣ, ἐκατέρωθεν πλήσσοσα. Σοφ. Οἰδίπ. Τυρ. (417.) *Idem.*

ΑΜΦΙΠΛΙΞ, περιβάδην. πλίσσεται γὰρ, τὸ βάδην διαβαίνειν· καὶ πλίγμα, τὸ διάστημα τῶν ποδῶν. Σοφ. Τριπτολέμω·

Δράκοντε θαιρὸν ἀμφιπλίξ εἰληφότε.

Etymol. M. ΑΠΕΠΛΙΞΑΤΟ. ἀπεσίσατο, ἀπίφυγεν. πλίξ γὰρ, τὸ βῆμα· καὶ πλίγματα, τὰ πηδήματα. ἔνθεν καὶ τὸ περιβάδην, ΑΜΦΙΠΛΙΞ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τριπτολέμω. Aristoph. Schol. Acharn. 217. Vid. Pollucem ii. 172. et Kænium ad libellum de Dialecticis p. 258.

ΑΜΦΙΠΡΥΜΝΟΝ, πλοῖον ἑκατέρωθεν πρύμνας ἔχον. Σοφ. Ἄνδρομίδα. *Hesych.*

ΑΜΦΙΤΕΡΜΩΣ, ἀποτετεματισμένος. Σοφ. Ἄμφιτράνι. *Idem.*

ΑΜΦΩΒΟΛΑ, παρὰ Σοφοκλῆ, αἱ διὰ σπλάγγων μαντεῖαι. *Eustathius* p. 1405.

ΑΝΑΙΔΕΙΑΣ ΦΑΡΟΣ, χιτῶν. Σοφ. Ἰνάχω. παρὰ τὸ, χλαιάνι τ' ἠδὲ χιτῶνα τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. *Hesych.*

ΑΝΑΙΘΥΣΣΩ, ἀναστίω. Σοφ. Σίγωνι. *Idem.*

ΑΝΑΙΤΟΣ, ἀβλαβῆς καὶ ἀναιτίατος. Σοφ. *Suidas*. ex *Œd.* Col. 786. *ubi legimus* ἀνατος.

ΑΝΑΔΩΣΑΙ, ἀφανίσαι. Σοφ. Ποιμήσι. *Hesych.*

ΑΝΑΝΤΑ—Σοφοκλῆς δὲ Ἰνάχω, τὰ μὴ κεκολλημένα. παρὰ τὸ ἀνῆν, ὃ ἔστι κατακόπτονα πτίσσειν. *Idem.*

ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΟΣ, ἄπειρος. Σοφ. (*Aj.* 646.) καὶ ἀνάριθμοι, πλεῖστοι, ἄπειροι. *Suidas.*

ΑΝΑΡΚΤΟΝ, ἀνυπότακτον, οὐ οὐδείς ἤρξει. Σοφ. Αἰθίοψι. *Hesych.*

ΑΝΑΡΟΙΒΔΕΙ, ἀναρρόφει. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις, ἀντὶ τοῦ διαπτύν. "Ὀμηρος δὲ, ἀναπίνει, καὶ ἀναροφίματα ποιῶντα ἤχον. καὶ Σοφ. ἐν *Ναυσικάα*, ἀντὶ τοῦ ἀναρρίπτει. *Idem.*

ΑΝΑΣΤΡΕΦΩΝ, ἀερούμενος. Σοφ. *Idem.*

ΑΝΑΣΤΥΨΑΙ, συγγάσαι. Σοφ. Μώμω. *Idem.*

ΑΝΑΤΟΣ, ἀβλαβῆς. *Idem.* Pertinet ad *Œd.* Col. 786.

ΑΝΑΧΑΙΤΙΖΕΙ, ἀναπειθεῖ, ἀναχαλινοῖ, ἀνακρούεται, ἀναποδίζει. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἵππων. Σοφ. Ἐλένης ἀπαιτήσει. *Hesych.* Ἀναχαιτίζει, αἰτιατικῆ, ἀναποδίζει, ἐγκόπτει. Ἀναχαιτίζειν Σοφ. τὸ ἀπειθεῖν, καὶ ἀντικαίνειν. *Suidas.*

ΑΝΑΨΥΧΟΥΣΑ, ξηραίνουσα, ριπίζουσα. Σοφ. *Hesych.*

ΑΝΔΡΟΠΑΙΣ, ἀνδραύμενος ἢ ἡδὴ παῖς, ἢ ἀνδρὸς φρονῆσιν ἔχων παῖς. Σοφ. *Τρωίλῳ*. *Idem.* Καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ *Τρωίλου*

Τὸν ἀνδρόπαίδα δεσπότης ἀπώλεσα.

παῖδα μὲν τῆ ἡλικία, ἀνδρα δὲ τῷ φρονήματι. *Schol. Pindari ad Pyth.* ii. 121.

ΑΝΕΙΔΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἔλαβε. Σοφ. ἐν *Αἴαντι*. (237.) *Thomas M.*

ΑΝΕΚΤΗΜΑΙ, ἀνείληφα. Σοφ. *Κρεούση*. *Hesych.*

ΑΝΕΤΩΣ, ἀνατεταμένος. Σοφ. *Τυμπανισαῖς*. *Idem.*

ΑΝΕΥΦΗΜΗΣΕΙ, ἀνομιῶζει, κατὰ ἀντίφρασιν. Σοφ. *Τραχυνίαις*. (783.) *Idem.*

ΑΝΕΧΕΙΝ, ἄνεσιν ἔχειν. *Idem.* Pertinet ad *Œd.* T. 174. quod interpreti observatum non fuit.

ΑΝΗΚΕΣ, ἀνήκον. Σοφ. *Αἰχμαλωτίσιν*. *Idem.*

ΑΝΘΗΜΕΡΟΝ, σήμερον, αὐτῆ τῆ ἡμέρα. Σοφ. *Δανάη*. *Idem.* Legendum videtur *ΑΥΘΗΜΕΡΟΝ*.

ΑΝΘΩΒΟΣΚΟΝ, ἀνδοτρόφον. Σοφ. *Αἰθίοψι*. *Idem.*

ΑΝΘΡΩΣΚΕ, ἀνω θρώσκει, ἀρχοῦτο. Σοφ. *Μώμω*. *Idem.*

ΑΝΟΡΕΟΣ πόλεμος. ἀνδρείος, ὁ πρὸς τοὺς ἀνδρας. Σοφ. *Ναυπλίῳ*. *Idem.* Τὸν δὲ ἄνοσον, καὶ **ΑΝΟΣΗΤΟΝ** Σοφοκλῆς. *Pollux* iii. 107.

ΑΝΤΑΙΑΝ, ἔκτοπον, χαλεπὴν. Σοφ. Ἀκρισίῳ. **ΑΝΤΑΙΑΣ**, πολεμίας, ἐχθρᾶς. Σοφ. *Πολυίδῳ*. *Hesych.*

ΑΝΤΑΙΡΟΥΣΙΝ, ἀντιλέγουσι. Σοφ. *Θυῖσῃ*. *Idem.* *Ubi male scriptum* ἀντεροῦσιν.

- ΑΝΤΑΡΗΣ νυκτερίς ὕψισι, Φησί Σοφοκλῆς. *Suidas*. Locus mutilus unde nullus sensus elici potest. Vertit tamen Heathius: *Ei opposita Minerva noctuæ oculos habens*. Sane ille Lyncei oculos habebat, qui *Minervam* ibi videret.
- ΑΝΤΗΡΕΙΣ, ἀντιθέτους. Σοφ. Ἡλέκτρα. ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐλαύνωσι, καὶ μὴ ἐπὶ θάτερα περιωδήται ἡ ναῦς. *Hesych*. Pertinet ad v. 89.
- ΑΝΤΙΒΟΙΟΝ, ἰσόβοιον. ἀντὶ βοὸς καθαιγιαζόμενον. Σοφ. Μελιάγρη. *Hesych*.
- ΑΝΤΙΠΛΑΣΤΟΝ. Σοφ. Ἰνάχω.
 Πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἰναχος
 τὸν ἀντίπλαστον ἔχει νόμον κεκμηκόταν.
 ἀντὶ τοῦ ἰσόπλαστον, ὅμοιον. *Idem*.
- ΑΝΤΙΠΡΩΡΑ, ἀντιπρόσωπα. πρῶρα γὰρ, τὸ πρόσωπον. καὶ ΑΝΔΡΟ-
 ΠΡΩΡΟΝ, ἀνδροπρόσωπον. Σοφ. Τραχινίαις. (223.) *Idem*.
- ΑΝΤΙΣΤΡΕΦΩ, ἀνταξιά. Σοφ. Τυρπανισαῖς. *Idem*.
- ΑΟΙΝΟΣ, ὁ μὲν Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ νήφοντος ἀπὸ οἴνου. δύναται δ' ἂν τις καὶ ἐπὶ τῶν τελείως μὴ γενομένων οἴνου, καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἔχόντων οἶνον. *Phrynichi Appar. sophist. Œd. Col. 100*.
- ΑΞΕΣΤΟΥΣ, τραχίαις. Σοφ. Σίνωνι. *Hesych*.
- ΑΞΥΜΒΑΗΤΟΣ, ὁ ἀσύγκριτος, ὁ καὶ ἀπυράβλητος. ἢ καὶ ᾧ οὐκ ἔστιν ἀπαντῆσαι, ὡς Σοφοκλῆς πρὸς Φησίν.
 Ἄπλάστον, ἀξύμβλητον ἐξεδρεψάμενον.
Eustath. p. 1405. ΑΞΥΜΒΑΗΤΟΝ, ὁ μηδενὶ ἀπαντᾶν δύνατον, ἢ ἀσυνάντητον. Σοφ. Αἰμιλίαις. *Hesych*.
- ΑΟΡΝΟΣ λίμνη—εἶναι δὲ καὶ νεκρομαντεῖον ἐν τῇ Τυρσηνίᾳ λίμνη Σοφ. Ἰσορῆ. *Lex. MS. Sangerm*.
- ΑΠΑΙΟΔΗΜΑ, ἀποκαθάσμα, ἢ ἀποπάτημα, ἢ ἀποκλάνημα. Σοφ. *Hesych*.
- ΑΠΑΛΕΞΑΣΘΑΙ, ἀποφυλάξασθαι. Σοφ. Ἰππώνω. *Idem*. Est etiam in Aj. 166.
- ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΣ, σκληρὸς, ἀνόητος, ἄφρων, ἀνελεήμων. Σοφ. *Idem*.
- ΑΠΑΡΘΕΝΕΥΤΟΣ, ἀκέραιος, καθαρὰ. Σοφ. Ἰππώνω. *Idem*.
- ΑΠΕΙ, ἀντὶ τοῦ ἀπαλεύση. Σοφ. *Suidas. Œd. T. 431. Antig. 244*. Sic ἔξει, *Œd. Col. 909. futurum est, exibis*.
- ΑΠΕΙΘΗΣ, ἀνυπότακτος, ἄπιστος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych*.
- ΑΠΕΙΡΟΝΑΣ, ἀπειράτους. Σοφ. Θύεση. *Idem*.
- ΑΠΕΙΡΟΣ—λέγει Ὁδρος, ὅτι σημαίνει χιτῶνα διέξοδον μὴ ἔχοντα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Πολυξένη.
 Χιτῶν ἀπειρος ἐνδυτήριος κακῶν.
Etymol. M.
- ΑΠΕΝΩΤΙΣΑΝ, ἀπέσρεψαν τὰ νῶτα. Σοφ. Φινί. *Hesych*.
- ΑΠΕΠΤΥΣΕ λόγους. ἀπεμύξατο τοὺς λόγους, ἀντὶ τοῦ ἀπεσγράφη. Σοφ. Φαίδρα. *Idem*.
- ΑΠΕΣΚΗ. τόξον ἀπίσκη. ἔνιοι δὲ, γυμνὰ θήκαις τόξα. Σοφ. Τρωίλῳ. *Idem*. Tragicis senarii initium fuisse videtur, καὶ τόξ' ἀπίσκη—
- ΑΠΕΣΤΑΤΕΙ, ἀπειῖχεν, ἀπεχωρίζετο—οὐκ ἀπιστάει, οὐ παρήλλαττεν. Σοφ. *Suidas ex Œd. T. 743*.
- ΑΠΙΣΤΕΙ, ἀπειθεῖ. Σοφ. Αἰθίοψι. *Hesych*.
- ΑΠΙΣΤΟΣ, ἀπαραπίστος, ἀπειθείς. Σοφ. Τρωίλῳ. *Idem*.

ΑΠΛΑΚΗΤΟΝ, ἀναμάρτητον. Σοφ. Τραχινίαις. (120.) *Hesych.*

ΑΠΛΗΓΙΣ, τὸ ἀπλοῦν ἱμάτιον, ὅπερ Ὅμηρος ἀπλοῖδα καλεῖ. Σοφ.
τρέχει καλυφθεὶς Θεσσαλικῆς ἀπληγίδος.

Etymol. M.

ΑΠΟΒΑΘΡΑ, ἀποβατηρία, ἢ κλίμαξ νῆος. Σοφ. Μυσοῖς. *Hesych.*

ΑΠΟΔΡΑΣ. οὐκ ἀποδράσας. ἀσαύτως καὶ ἀπίδραν, καὶ ἐπὶ πρώτου τῶν
ἐνικῶν καὶ ἐπὶ τρίτου τῶν πληθυντικῶν. οὐκ ἀπίδρων. Σοφ. ἐν Αἴαντι.
(167.) *Thomas Mag.*

ΑΠΟΔΡΟΜΟΝ, ἐλαττούμενον τοῖς δρόμοις, ἢ παλίνδρομον, ἢ μετ' ἐπαίνου-
δον. Σοφ. Ἀκρυσία. *Hesych.*

ΑΠΟΘΕΑ, ἄθια, ἐκτὸς θεῶν. Σοφ. Θύεση. *Idem.*

ΑΠΟΛΩΠΙΣΑΙ. Σοφ. *Pollux vii. 43.*

ΑΠΟΜΟΡΦΑ, ξένα, οὐκ ἰοικότα τοῖς ἡθισιν. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΠΟΠΛΗΚΤΩ ποδί, μανιάδι. Σοφ. Θύεση Σικωνίῳ. *Hesych.*

ΑΠΟΣΗΜΗΝΑΙ, ἀντὶ τοῦ δηλῶσαι. Σοφ. Φαίαξιν. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΠΟΣΚΟΛΥΠΤΕ, ἀπολέπιζε καὶ ἀκροκόλουε. φασὶ καὶ τὸν περιτριτη-
μένον τὸ αἰδοῖον, ἀπεσκολυμένον. Σοφ. Μάμω. *Hesych.*

ΑΠΟΣΤΙΒΗΣ, ἀποσπιθεικῶς. οὐ τὴν αὐτὴν τρίβον εἴδων, τουτέστι
φοιτῶν. Σοφ. Σκυρίαίς. *Idem.*

ΑΠΟΣΥΡΕΙ, ἀποσπᾶ. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*

ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ, ὃ τις ἀν' ἀποτρέποιτο. Σοφ. Οἰδίποδι Τυρ. (1313.) *Idem.*

ΑΠΟΦΑΝΘΕΙΣ, ἐν τῷ φανερῷ κατασᾶς. Σοφ. Ἀκρυσία. *Idem.*

ΑΠΟΦΑΝΩΣΑΙ, εἰς τὸ φανερόν κατασῆσαι. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΠΥΝΔΑΚΩΤΟΣ, ἀπύθμενος. Σοφ. Τριπτολέμω. ἐν δὲ Ἴφιγενείᾳ, πίν-
δακα, τοῦ ξίφους τὴν λαβὴν ἔφη. *Hesych.* Τὴν δὲ ἀπύθμενον κύλιχα
ἐν Τριπτολέμῳ Σοφοκλῆς ἀπυνδάκωτον ἀνόμασεν

Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

Pollux x. 79. ΠΥΝΔΑΞ. ὃ πυθμὴν παρὰ τοῖς μετ' Ὅμηρον ὄθεν
παροιμία τὸ

Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

ἤγον ἀπυθμένιος. Σοφοκλῆς δὲ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους, πίνδακα εἴρηκεν,
ὡς φησι Πausanias. *Suidas.* Ψυχρόν ἐστι, τὸ ὑπερβάλλον τὴν οἰκίαν
ἀπαγγελίαν, οἷον

Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

ἀντὶ τοῦ, ἀπύθμενος ἐπὶ τραπέζης κύλιξ οὐ τίθεται. τὸ γὰρ πρᾶγμα
οὕτω μικρὸν ὄν, οὐ δέχεται ὄγκον τοσοῦτον λέξεως. *Demetrius Phal. de
Eloc. 114.*

ΑΠΥΡΟΥ, ἀπύτου. Σοφ. Μυσοῖς. *Hesych.*

ΑΠΩΣΤΟΣ, ἐκδιδιωγμένος. Σοφ. *Suidas ex Aj. 1019.*

ΑΡΑΙΑΣ, βλαβερᾶς. Σοφ. Ἀλκμαίῳ. *Hesych.*

ΑΡΑΙΟΝ, κατάρματον. ὡς τὸ,

Ὁ πρόσθεν ἐλθὼν, ἦν ἀραῖός μοι νέκυς.

οἷον ἀρὰν προστερέβωτο. καὶ κατ' εὐχῆς. Σοφ. Πολυίδω. *Idem.*

ΑΡΑΧΝΗ θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα· ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς, τὸ ζῶντιον.—
θηλυκῶς δὲ Σοφ. Ἰνάχω·

Πάντα δ' ἐρίδων ἀραχναῖαν βερίθι.

Suidas.

- ΑΡΓΕΜΩΝ**, τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λευκωμάτων. οἱ δὲ, ὀφθαλμιῶν. Σοφ. Ἐπι Ταινάρῳ Σατ. *Hesych.*
- ΑΡΗ**, λήψη, αἴση. Σοφ. Αἴαντι Μασίγ. (193.) *Idem.*
- ΑΡΗΝΟΒΟΣΚΟΣ**. Vide infra Ἐρηνοβόσκος.
- Φραδῆς, Φραδῖος, ἀπὸ τοῦ Φράζω. ὡς τὸ, Φραδῖος νόου ἔργα τέτυκται. ὅθεν σύνδετον ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ ΑΡΙΦΡΑΔΗΣ ἀνήρ. *Eustath.* p. 135.
- ΑΡΚΑΣ ΚΥΝΗ**. Ἀρκαδικὸς πῖλος. Σοφ. Ἰνάχῳ. *Hesych.* Vide dramatis illius *Fragm.* viii.
- ΑΡΟΤΟΥΣ**, τοὺς ἐνιαυτούς. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*
- ΑΡΟΤΟΥΣ**, ἐνιαυτούς. Σοφ. Τραχινίαις. (825.) *Hesych.*
- ΑΡΠΗΝ**, δρέπανον. Σοφ. Κόμμα Σατυρικῶ. *Lex. MS. Sangerm.*
- ΑΡΡΑΓΕΣ** ἄρμα, οὐ δακρυόν. ὃ τρέπω φαμῖν, κατεῖράγη μου δάκρυον. Σοφ. . . . . Σατυρικῶ. In dramate quodam Satyrico, cujus titulum omisit librarius. *Hesych.*
- ΑΡΡΗΤΟΝ**, ἄφραστον, ἀπιστόρητον, ἀπίρρητον, ἄφρων, αἰσχροῦ. Σοφ. Σίνωνι. *Idem.*
- ΑΡΤΑΜΟΣ**, κριουργός, μάγικος. τάττει αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ Φονίας. *Lex. MS. Sangerm.*
- ΑΡΤΑΝΗ**, ἡ ἐκ τῶν καλωδίων ἀγχόνη. Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ δεσμοῦ ἐν Ἀντιγόῃ (54.) Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι. ἀγχόλαις. *Etymol. M.* ΑΡΤΑΝΗ, κυρίως μὲν ἡ τῶν καλωδίων ἀγχόνη. Σοφ. δὲ ἐν Αἰχμαλωτίσιν ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ. *Lex. MS. Sangerm.*
- ΑΡΤΥΜΑΣΙ**, τοῖς πρὸς τὴν θυσίαν εὐτρεπιζόμενοις. Σοφ. Φινεῖ. *Hesych.*
- ΑΡΤΥΜΑΤΑ**, οὐχ ἠδύσματα. Σοφ. Φαίαξιν. *Lex. MS. Sangerm.*
- Ἔστι ΑΡΤΥΜΑΤΑ εὐρηται παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ βορᾶς ἀρτύματα. *Athenæus* p. 67. Vocem tamen minus probant Atticistæ. Vide *Mœridem* in Ἡδῶναι. Quod autem apud Athenæum proxime sequitur, τὸ δὲ ῥῆμα κῆται παρὰ Σοφοκλεῖ, librarii errore depravatam est. Conjeciebat *Valckenarius* Athenæum reliquisse παρὰ Σοφίλῳ ἐν Ἀνδροκλεῖ, quæ forte compendiose scripta auctorem *Epitomes* fefellerunt. Sane ista Ἐγὼ μάγικος ἀρτύσω σοφῶς e comœdia sunt.
- ΑΡΥΘΜΩΝ**, ἀσυμφάνων. Σοφ. Αἰγίσθῳ. *Hesych.*
- ΑΡΩΜΑΤΑ**, ἀροτριάματα. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀροῦν τὰ ἄλφιστα οὕτω λέγεται. Σοφ. Ἀκρίσιῳ. *Hesych.* Ex literarum serie liquet scribi debuisse ἀρώματα, ut in *Comici Pace* 1158. ubi ἀρώματα metri lex non admittit.
- Αἵματος ἄσαι Ἄρηα. αἵματος κορέσαι τὸ δόρυ ἢ αἵματι μολύναι καὶ χεῖραι αὐτό. ἄση γὰρ, ἡ ῥυπαρία. ὅθεν καὶ ΑΣΑΜΙΝΘΟΣ, ἐν ἣ τὴν ἄσην μινύθοντες ἐλούοντο. Σοφ. Εὐμήλῳ. *Idem.*
- ΑΣΑΛΠΙΚΤΟΝ** ἄραν. τὸ μεσονύκτιον. ἐσπέρας γὰρ καὶ ὄρθρου ἐσάλπιζον. Σοφ. Λημνίαις. *Idem.*
- ΑΣΑΣ**, βλάψας, ἔβλαψας. Σοφ. Τρωίλῳ. *Idem.*
- ΑΣΕΠΤΟΝ**, ἀσεβές. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*
- ΑΣΚΟΠΟΝ**, ἄδειον. Σοφ. Αἴαντι Μασίγ. (21.) *Idem.* ΑΣΚΟΠΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἀπροσδόκητον. καὶ ἄσκοπος λάση, ἀπροόρατος. τουτέστιν ὁ θάνατος. *Suidas.* Pertinet ad *El.* 864. ΑΣΚΟΠΟΣ, ἀνόητος, ἀπροόρατος. *Hesych.*
- ΑΣΟΛΟΙΚΟΝ**, ἡμερον, προσηνές, οὐ βάρβαρον. Σοφ. Τρωίλῳ. *Hesych.*
- ΑΣΠΑΘΗΤΟΝ** χλαίναν. τὴν δορὰν, παρ' ὅσον οὐχ ὕφανται. *Idem.*

- Σπάθη, ὅθεν καὶ τὸ σπαθᾶν, καὶ τὸ ΑΣΠΑΘΗΤΟΣ χλαῖνα παρὰ Σοφοκλεῖ. *Pollux* vii. 36. ex *Hesychio* emendatus.
- ΑΣΤΟΜΟΣ, ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν. Σοφ. Ἀκρυσίω. *Hesych.*
- ΑΣΤΡΑΦΗΣ, σκληρός. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*
- ΑΤΕΛΗ, ἀδάπανα, οὐκ ἔχοντα τελέσματα. Σοφ. Θύεση. *Idem.*
- ΑΤΙΜΑΓΕΑΗΣ, ὁ ἀποσάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*
- ΑΤΜΗΤΟΝ, ἀμέριστον, ἀτραυμάτισον. Σοφ. Ἀμφιτρέωνι. *Hesych.*
- ΑΤΡΑΚΤΟΣ, κυρίως γυναικίον εργαλεῖον, ἐφ' οὗ τὸ ἦμα περιελίχεται. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ βέλους. τὸν γὰρ βαλόντ' ἀτρακτον οἶδε Σοφοκλῆς. *Etymol. M. e Trachin.* 714.
- ΑΤΩΜΕΝΗ, ἄτη συνεχομένη. Σοφ. *Idem.* Pertinet ad Antig. 17. Qui subjiciuntur duo senarii sunt in eodem dramate 313.
- ΑΥΘΕΝΤΗΣ, ὁ αὐτόχειρ. ὁ σύγκειται παρὰ τὸ εἶναι, ὅπερ ἐστὶν ἀφῆναι, καὶ τὸ αὐτό. οἷον ὁ ἀφείς ξίφος ἢ ἄλλο τι πρὸς τὸ ἀποκτείνειν τινα. Σοφοκλῆς δὲ λύσας τούνομα, ΑΥΤΟΕΝΤΗΣ εἶπεν. ἔστι δὲ πολιτικώτερον τὸ αὐθέντης. *Phrynichi Appar. sophist.* e quo notam hanc edidit *Stœberus* nostras ad *Thomam* p. 205. Pertinet ad *Cœd.* Tyr. 107. *El.* 272.
- ΑΥΛΩΠΗΝ, αὐλοὺς ἔχουσαν. Σοφοκλῆς δὲ τὴν λόγχην τὴν μακρὰν, αὐλῶπιν εἶπεν. *Hesych.*
- ΑΥΤΟΓΝΩΤΟΣ. Σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσεν ὄργα. Σοφ. ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνάμων τρόπος. *Etymol. M. ex Antig.* 875.
- ΑΥΤΟ ΔΕΙΞΕΙ. μέμνηται δὲ τῆς παροιμίας καὶ Σοφοκλῆς ἐν *Λημνίαις* οὕτως.
- Ταχὺ δ' αὐτὸ δείξει τοῦργον, ὡς ἐγὼ, σαφῶς.
- Schol. Platonis MS.*
- ΑΥΤΟΚΤΙΣΤΟΥΣ δόμους. οὐ κατισκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου γεγεννημένους, ἢ τοὺς μὴ ἀποδομημένους. Σοφ. Κηθαλίω. *Hesych.*
- ΑΥΤΟΜΟΙΡΟΣ, μονόμοιρος. Σοφ. Θύεση Σικυωνία. *Idem.*
- ΑΥΤΟΜΟΛΩΣ, προδοτικῶς. Σοφ. Φαίδρα. *Idem.*
- ΑΥΤΟΝ Σοφοκλῆς ἀντὶ τοῦ ἑμαυτόν. *Lex. MS. Sangerm.*
- ΑΥΤΟΠΑΙΔΑ, αὐτὸν τρόπον τινὶ παῖδα ὄντα. οὕτως Σοφοκλῆς. *Idem.* Pertinet ad *Trachin.* 826.
- ΑΥΤΟΣΣΥΤΟΝ, αὐτοκέλευτον. Σοφ. Σκυρίαις. *Hesych. et Lex. Sangerm.*
- ΑΥΤΟΦΟΡΤΟΙ, αὐτοδιάκονοι. κυρίως δὲ, οἱ ἐν τοῖς ἰδίοις πλοίοις. Σοφ. Θύεση Σικυωνία. *Hesych.*
- ΑΦΑΝΤΟΝ φῶς. τὸ ἐκ πυρίτου λίθου. Σοφ. Φιλοκτῆτη. (297.) *Suidas.*
- ΑΦΑΡΜΑΚΟΝ χρωμα Οιδίποδος. ἄνευ ἄνδους. αἰθερὴ γὰρ, τὰ φάρμακα. καὶ τὰ βαφεῖα, ΦΑΡΜΑΚΩΝΑΣ Σοφοκλῆς ἔφη. *Hesych.*
- ΑΦΕΛΗΣ. Σοφ. Φεῖξω. *Lex. MS. Sangerm.*
- ΑΦΕΨΙΑΣΑΜΗΝ, ἀφαμίλησα. Σοφ. Ἀνηγορίδαις. *Hesych.*
- ΑΦΘΙΤΟΥΣ γνώμας, ἀμετατρέπτους. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*
- ΑΦΟΣΙΩΜΕΝΑΙ, ἀνόσιαι, ἀπαθεῖν τοῦ οἰοῦ γεγεννημέναι. Σοφ. Θύεση δευτέρω. *Idem.*
- ΑΦΡΑΚΤΟΣ, ἀφύλακτος. Σοφ. Αἴαντι Μασιγ. (910.) *Idem.*
- ΑΦΡΑΣΜΩΝ, ἀσύνετος. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm. et Hesych.*
- ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ἄγγρα. Σοφ. Δανάη.

Γόνον τε μήλων, καὶ φροδισίαν ἄγραν.

Hesych.

ΑΦΥΛΛΩΤΟΝ πίτραν. ἄπορον, ἄδενδρον. οἶον λεωπιτρίαν. Σοφ. Ἰσοδάτη.

Idem.

ΑΧΑΛΚΕΥΤΑ τρύπανα. τὰ φεύγια πυρέϊα. Σοφ. ἐν Φινίᾳ δευτέρῃ.

Idem.

ΑΧΑΝΕΣ, τὸ μὴ ἔχον εἴρην, ἢ ὄροφον. ἐπὶ τοῦ λαβυρίνθου Σοφοκλῆς.

Phrynichi Appar. sophist.

ΑΧΕΙΡΩΤΟΝ Σοφοκλῆς εἶπε τὸ ἀχειροῦργητον. *Pollux* ii. 154.

ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ πλάκα. τὴν Ἀχιλλέως νῆσον, τὴν Λευκὴν λεγομένην. εἰσὶ δὲ καὶ Ἀχιλλέως δρόμοι περὶ ταύτην τὴν νῆσον. Ἀχιλλείων, Ἀριστοφάνης Ἰππιῦσιν καὶ ΑΧΙΛΛΙΩΝ Σοφ. Σκύθαις. ἔνιοι δὲ, τῶν λευκῶν. τινὲς δὲ Ἀχιλλεῖον σπόγγον φασίν, ᾧ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποψῶνται. *Hesych.*

ΑΧΙΛΛΗΙΔΕΣ, κριθῶν εἶδος, ἧν μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. *Erotianus Lex. Hippocr. Comici locus quem respiciunt est in Equitibus* 819. Κακίνοιο μὲν φεύγει τὴν γῆν σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει.

ΑΧΝΗΝ Λυθῆς κερκίδος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. ἄχνην, τὸ ἄκρον, κατὰ τὴν ἐργασίαν ἄκρω ἔχον. *Hesych.*

ΑΧΡΗΜΑΤΟΝ, ἀδάπανον. Σοφ. Σκυρίαις. *Idem.*

ΑΨΑΛΑΚΤΟΣ, ἀκίνητος, ἀψηλάφητος, ἀκράτητος. Σοφ. Σκύθαις. *Idem.*

ΑΨΑΥΣΤΟΣ, ἐπὶ τοῦ μὴ θίγοντος, μηδὲ ἀψαμένου. Σοφ. *Phrynichi Appar. sophist. ex* CEd. T. 969.

ΑΥΕΦΕΣ, ἀφρόντισον. Σοφ. Φαίδρα. *Hesych. et Lex. MS. Sangerm.*

ΒΑΙΑΙ, μικραὶ καὶ βαιῖς, ἰδίως ἀντὶ τοῦ εἶς. Σοφ. (CEd. T. 750.) Πότερον ἔχωρε βαιῖς; καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσιν.

Ἐσπείσα βαιῖς κύλικος ὡς δεύτερα.

καὶ αὐθις. (Aj. 292.) Ὁ δὲ εἶπε πρὸς με βαιῖ. *Suidas.*

ΒΑΙΟΝ, ὀλίγον, μικρόν. Σοφοκλῆς δὲ Οἰδίποδι Τυρ. ἀντὶ τοῦ ἄφθονος καὶ πολλός. *Hesych.* Mire depravata hæc glossa. Scripserat forte Grammaticus: Βαιὸν, ὀλίγον, μικρόν. Σοφ. δὲ Οἰδίπ. ἐν Κολῶνᾳ (1199.) οὐ βαιῖα, ἀντὶ τοῦ ἄφθονα καὶ πολλά.

Ἡ δὲ ΒΑΙΤΗ ἐστὶ μὲν προμήκης χιτῶν. οὕτω δὲ Σοφοκλῆς καὶ τὰς σκηνὰς τὰς βαρβαρικὰς καλεῖ. *Pollux* vii. 70.

Παρὰ πολλοῖς δὲ τῶν κωμωδιοποιῶν ὀνομάζεται τι μύρον ΒΑΚΚΑΡΙΣ— μνημονεύει τῆς βακκάρειδος καὶ Σοφοκλῆς. *Athenæus* p. 690.

ΒΑΝΑΥΣΟΣ, κυρίας πᾶς τεχνίτης διὰ πύρρος ἐργαζόμενος. καταβίβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. Σοφ. (Aj. 1121.)

Οὐ γὰρ βάνουσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.

Etymol. M. e Tragico emendatum.

ΒΑΡΙΣ, κατ' οἰκίας καὶ πλοίου. Σοφ. ἐν Ποιμίσι ΒΑΡΙΔΑΝ λέγει τὸν ναύτην, ἢ τὸν τῆς βάρους ἐπιβιβηκότα. *Lex. MS. Sangerm.*

ΒΑΣΑΝΟΣ, λίθος ἐστίν, ἢ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζουσα. οὕτως Ἀντιφῶν, καὶ Πίνδαρος, καὶ Σοφοκλῆς. *Suidas.* Vide infra Ἡρακλεία λίθος.

ΒΑΣΙΛΗ, ἢ βασιλίαια. Σοφ. Ἰφιγενεία. *Hesych.*

ΒΑΣΚΑΝΟΣ, φθονερός, ἀχάριτος, συκοφάντης. Σοφοκλῆς δὲ ἰδίως τὸ βάσκαλον ἐπὶ τοῦ ἀχάριτος, καὶ ὁ συκοφάντης παρὰ ταῖς ῥήτοραςιν. *Hesych.*

- ΑΓΝΩΤΑΣ** φίλους. ἀγνώμονας, ἀνεπισήμονας. *Hesych.* ex *Œd. T.* 677.
- ΑΓΟΣ**, ἀγνισμα θυσίας. *Σοφ. Φαίδρα. Hesych.*
- ΑΓΧΑΖΕ**, ἀντι τοῦ ἀναχώρει. οὕτως *Σοφοκλῆς. Lex. MS. Sangerm.*
- ΑΓΧΗΡΗΣ**, ὁ ἐγγύς. *Σοφ. Ἀδάμαντι. Hesych.* apud quem librarii errore legitur ἀγχιρήνης. Vide not. ad *El.* 89.
- ΑΓΩΓΕΥΣ**, ὁ ἱμᾶς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν. οὕτως *Σοφοκλῆς. Photii Lexicon MS.*
- ΑΓΩΝΑΡΧΑΙ**, ἀγωνοδῆται, ἄρχοντες τῶν ἀγῶνων. *Σοφοκλῆς. Suidas* ex *Aj.* 572.
- ΑΓΩΝΟΘΕΤΙΝ** (cod. Ἀγωνοθήκην) μοχθηρῶς ἐκάλεσε *Σοφοκλῆς* τὴν ἀγωνοθεσίαν. *Pollux* iii. 141.
- ΑΔΑΓΜΟΣ**, ὀδαζήσμος, ὅπερ ἐστὶ κνησμός. οὕτως *Σοφοκλῆς. Photii Lex. MS.* e *Trachin.* 770.
- ΑΔΑΣΤΑ** παρὰ *Σοφοκλῆ* ἐν *Αἴαντι* (54.) τὰ ἀμέριστα, καὶ ἀδιαίρετα. *Etymol. M.* in *Δατώ.*
- ΑΔΗΜΟΝ**, οὐκ ἐνδημον ὄντα. *Σοφ. Τυμπανισαῖς. Hesych.*
- Ἀδικότροπος** ἐρεῖς, καὶ Ἀδικοχρήματος, ὡς *Κράτης*. καὶ **ΑΔΙΚΟΧΕΙΡΟΣ**, ὡς *Σοφοκλῆς. Lex. MS. Sang.*
- ΑΔΟΞΑ**, παραδόξα, καὶ ἃ οὐκ ἂν τις ἐδόξασεν. *Σοφ. Ἀκρισίω. Hesych.*
- ΑΔΟΞΑΣΤΟΝ**, ἀνέλπιστον. *Σοφ. Εὐρυσάκει. Hesych.*
- ΑΔΡΕΠΑΝΟΝ**, ἀδρεπτον, θεοῖς ἀνακείμενον. *Σοφοκλῆς. Hesych.*
- ΑΔΡΥΝΑΙ**, ἀδρὸν καὶ μέγα ποιῆσαι. *Σοφοκλῆς. Lex. MS. Sang.*
- ΑΔΩΡΑ**, κακὸδωρα, τὰ ἐπὶ κακῷ διδόμενα. *Σοφ. Suidas* ex *Aj.* 665.
- ΑΕΙΖΩΝ**—*Σοφοκλῆς* δὲ τὴν εὐδαίαν εἶπεν, Ἀίζως γενεά. *Lex. MS. Sang.*
- ΑΕΙΖΩΝ** πένθος ἐρεῖς, ὡς *Σοφοκλῆς*, Ἀίζων ἔλκος. *Idem.*
- ΑΕΙΡΟΜΑΙ**, ἀνα αἴρομαι. *Σοφ. Τραχινίαις* (216.) *Hesych.*
- ΑΕΙΦΟΡΟΣ**, αἰθαλής. *Σοφ. Τηλέφω. Hesych.*
- Ἄελλα**, συσροφῆ ἀνέμου. καὶ **ΑΕΛΛΑΙ**, φωναί, παρὰ *Σοφοκλῆ* ἐν *Φαίδρα. Etymol. M.*
- ΑΕΛΛΑΔΕΣ** φωναί, παρὰ *Σοφοκλῆ* ἐν *Φαίδρα. Etymol. MS. Leydense* citatum a *Valckenario* ad *Eurip. Hippol.* p. 291.
- ΑΕΛΛΑΔΩΝ** ἵππων. ταχείων. *Σοφ. Οἰδίποδι T. Hesych.* Ἀελλᾶδων, ταχείων. *Etymol. M.* Depravata est apud *Suidam* scriptura in Ἀελλᾶδεις, ἵπποι. Legendum, Ἀελλᾶδες ἵπποι. αἱ ταχίαι. καὶ τοῦτο τραγικόν. Vide notata ad *Œd. T.* 467.
- ΑΕΛΛΟΘΡΙΞ**, ποικιλόθριξ· ἢ παρεάρους καὶ συνεχεῖς ἔχουσα τὰς τρίχας. παρὰ τὴν ἄελλαν. *Σοφ. Ἰνάχω. Hesych.*
- ΑΕΛΠΤΟΝ**, ἀνέλπιστον. ἢ σκληρὸν, δυσχερές. *Σοφ. Suid.* ex *Aj.* 648.
- ΑΖΕΙΝ**, τὸ ζένειν. *Σοφοκλῆς. Lex. MS. Sangerm.* Lege αἰάζειν.
- ΑΖΕΙΩΤΑΙ**, ἔθνος τῆς *Τρωάδος*. *Σοφ. Συνδείπνω. Hesych.*
- ΑΖΗΣΙΑ**. οὕτως ἢ *Δημήτηρ* παρὰ *Σοφοκλῆ* καλεῖται· οἱ δὲ τὴν εὐτραφῆ. *Lex. MS. Sangerm.*
- ΑΘΑΥΜΑΣΤΩΣ**. *Σοφοκλῆς* εἶπεν. *Idem.*
- ΑΘΕΜΙΣΤΑ** καὶ ἀνόσια δρᾶν, *Δείναρχος* εἶπε καὶ *Σοφοκλῆς. Idem.*
- ΑΘΕΩΣ** διεφθαρται. ἀντι τοῦ δεινῶς καὶ ἀπαραιτήτως. *Σοφ. (Œd. T.* 254.) *Τῆσδε γῆς ᾧδ' ἀθῶως διεφθαρμένης. οἷον μηδενὸς θεοῦ ἐπικουρίας παρούσης. Phrynichi Appar. sophist.*
- ΑΘΗΡΟΒΡΩΤΟΝ** ὄργανον. τὴν τορύνην, ἢ τὴν ἀθήραν ἀνακισσοῦσι. *Σοφ.*

Ὀδυσσεὶ ἀκανθοπλήγι. *Hesych.* Integer senarius exstat in scholiis ad *Odyss.* α'. 127. Ὁ μέντοι Σοφοκλῆς ἀπέδ' ἔξατο τῆς ἀθήρας τὸ κίνηθρον, λέγων οὕτως·

Ὡμοῖς ἀθηρόερατον ἔργανον φέρων.

Profert eum Eustathius quoque p. 1675. ubi de forma nominis quædam addit ad grammaticam spectantia.

ΑΘΡΑΚΤΟΣ, ἀτάραχος. καὶ τὸ συνεχύθη, **ΕΘΡΑΧΘΗ** Σοφοκλῆς λέγει. *Lex. MS. Sang.*

ΑΙΓΛΗ, χιτῶν. Σοφ. Τηρέϊ. καὶ πείθη παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Βάκχαις. *Hesych.*

ΑΙΘΥΣΣΕΙΝ, ἀνασιέειν. Σοφ. Σίνωνι. *Hesych.*

ΑΙΚΑΛΛΟΝΤΕΣ, σημαίνει τὸ σαίνοντες, ὅπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν. ὁ μὲν τοι Σοφοκλῆς καὶ **ΠΡΟΣΣΑΙΝΕΙΝ**. *Phrynichi Appar. sophist.*

ΑΙΜΑ, τὴν μάχαιραν παρὰ Σοφοκλεί. *Etymol. M.* Ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ (1394.) Αἶμα τὴν μάχαιραν ἔφη. *Hesychius.* Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἠλέκτρᾳ τὴν μάχαιραν Αἶμα φησίν. *Suidas.*

ΑΙΜΑΤΟΡΡΟΦΟΝ. Σοφοκλῆς·

Τίς ὦδ' ἀνώθεν ἐστὶν ἡ αἱματορροφος;

Lex. MS. Sangerm.

ΑΙΜΑΤΩΣΑΙ, ἀντὶ τοῦ φονεῦσαι. Σοφ. *Idem.*

ΑΙΜΥΛΟΣ—Πλάτων Αἰμύλος Ἔρωσ φησὶ, καὶ Σοφοκλῆς. *Idem.*

ΑΙΝΩ, παρήμι, παραιτοῦμαι. καὶ ἐπαινώ. Σοφ. Ἀλκμαίωνι. *Hesych.* Αἰνώ, παραιτοῦμαι. Σοφ. *Suidas.*

ΑΙΟΛΗ νύξ. ἦτοι μέλαινα. ἢ ποικίλη διὰ τὰ ἄστρα. Σοφ. Τραχινίαις. (94.) *Hesych.*

ΑΙΟΛΙΖΕΙΝ, τὸ ποικίλλειν. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΙΡΕΙ, ἀναιρέϊ, φονεύει. Σοφ. *Suidas e Phil. 437.*

ΑΙΣΤΩΣΑΣ, διαχέας καὶ τήξας. Σοφ. Ῥιζοτόμοις.

Κόρην αἰσώσας πυρὶ.

De Jasone, qui Medeam urebat. *Hesych.* ubi male scriptum κόρον.

ΑΙΤΝΑΙΑ πῶλος. ἢ Σικελική, ἢ μεγάλη ἀπὸ μέρους. Σοφ. Οἰδίποδι Κ. (312.) *Idem.*

ΑΙΧΜΟΔΕΤΟΣ, αἰχμάλωτος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*

ΑΙΩΝΑ, ξων, βίον. Σοφ. *Suidas e Trachin. 2.*

ΑΚΕΣΤΡΟΝ. Σοφ. Παλαμήδει. *Hesych.*

ΑΚΗΡΥΚΤΟΝ, ἀγνωστον. ἀφανές δὲ Σοφ. Θύεση. *Idem.*

ΑΚΛΑΥΣΤΟΣ, παρ' Ὀμήρῳ καὶ Σοφοκλεί. *Pollux ii. 64. Œd. Col. 1708. Antig. 29. 847. El. 912.*

ΑΚΛΕΠΤΟΙ, οὐ παραλογιζόμενοι, ἀληθεῖς. Σοφ. Φαίδρα. *Hesych.*

ΑΚΛΗΡΙΑ, ἀντὶ τοῦ ἀτυχία. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΚΟΛΑΣΤΟΣ ὄχλος, Εὐριπίδης ἔφη. (Hec. 607.) Ἀκόλαστον δὲ σῶμα, Σοφοκλῆς. *Idem.*

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ, ἢ ἀκολούθησις. Σοφ. *Idem.*

ΑΚΟΝ, ἀκούσιον. Σοφ. Οἰδίποδι Κ. (977.) *Hesych.* apud quem in Ἄκων post Ἀκόρης duplici menda hæc glossa depravata.

ΑΚΟΣΜΕΙΝ, τὸ μηδὲν ἐν κόσμῳ καὶ τάξει ποιεῖν, ἀλλ' ἀκολασαίνειν. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΚΟΥΕ ΣΙΓΑ. Κρατίνος.

Ἄκουε σίγα, πρόσεχε τὸν νοῦν, δεῦρ' ἔρα.

καὶ Σοφοκλῆς.

"Ακουε σῖγα· τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή;

Idem.

ΑΚΟΥΣΕΙΩΝ, ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφ. *Idem.* Verbum desiderativum, cujus similia multa collegit Piersonus ad Mœridem, p. 14.

ΑΚΟΥΣΕΤΗΝ, Σοφοκλῆς ἔφη. Ἀκούσσεσθαι δὲ Ἀριστοφάνης. *Idem.*

ΑΚΟΥΣΙΑ, τὸ πράγμα. Σοφ.

Ἐξαιρέτων τίθημι τὴν ἀκουσίαν.

Idem.

ΑΚΟΥΣΙΜΗ, ἀντὶ τοῦ ἀκουσῆ. Σοφ.

Σπονδὴ γὰρ ἢ κατ' οἶκον ἐγκεκρυμμένη,
οὐ πρὸς θυραίων ἐδαμῶς ἀκουσίμη.

δύναται καὶ φωνὴ ἀκουσίμη λέγεσθαι. *Idem.*

ΑΚΟΥΣΤΑ, ὡς ἐν τῇ Κρεούσῃ Σοφοκλῆς·

"Απελθ', ἀπελθε καὶ τὰδ' οὐκ ἀκουσά σοι.

καὶ Εὐριπίδης δὲ πολλάκις. ὁ μὲν τοι Σοφοκλῆς ΑΚΟΥΣΙΜΑ φησί.

Idem.

ΑΚΡΟΥΧΕΙ, ἄκρον ἔχει. Ἄκροι δὲ, ὄρος τῆς Ἀργείας, ἐφ' οὗ Ἀρτίμιδος ἱερὸν ἰδρύσατο Μελάμπους, καδάρας τὰς Προϊτίδας. Σοφ. Ἰφιγενεία.

Hesych.

ΑΚΡΟΦΥΣΙΟΝ, τὸ τῇ χώνῃ προσιδόμενον. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΚΤΕΝΙΣΤΟΣ. Σοφ. *Pollux ii. 34.*

ΑΚΤΙΤΗΣ λίθος. ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτῆς. Σοφ. Ἀκρισία.

Hesych.

ΑΛΑΛΙΑΝ, πονηρίαν, ἀταξίαν. Σοφ. Ἐπὶ Ταινάρῳ Σατ. *Idem.*

ΑΛΕΞΑΙΘΡΙΟΝ, θερμὸν σκέπασμα. Σοφ. Ἀμφιαράῳ. *Idem.*

ΑΛΕΥΣΩ, ἀντὶ τοῦ φυλάξω. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΛΙΝΟΥΣΙ, ἀντὶ τοῦ λεπτύνουσι. Σοφ. *Idem.*

ΑΛΙΤΡΟΣΥΝΗ, ἀμαρτία. καὶ ΑΛΙΤΡΙΑ. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν λέγει. *Hesych.*

ΑΛΚΑΘΩ καὶ ἀλκάθει, Σοφοκλῆς καὶ Αἰσχύλος. σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΛΛΑ, ἀντὶ τοῦ ὅταν. (SCY. κἂν) Σοφ. *Idem.*

ΑΛΛΑΧΘΗΤΕ, ἀντὶ τοῦ διαλλάχθητε. Σοφ. *Suidas et Lexicon. MS. Sangerm.* Verbum simplex pro composito.

ΑΛΟΓΑ, ἄρητα. Σοφ. Θυέση. *Hesych.*

ΑΛΟΙΜΑΤΑ, χρίσματα. Σοφ. Ἀκρισία. *Idem.*

ΑΛΟΙΜΟΣ. τὰς χρίσεις καὶ τὰς ἐπαλείψεις, ἀλοιμοὺς ἔλεγον. Σοφ. Μαρίας ἀλοιμός. ἢ ἐπάνω τῆς τοῦ θαλάμου γανώσεως ἐνείσα ἐπάλειψις, καὶ θαπερανεὶ πετάλωσις οὕσα ἐν αὐτῷ. *Etymol. M. Marius dictus ab urbe Cypri Mario, quæ postmodo appellata fuit Arsinoë.*

ΑΛΥΒΑΣ (seu potius Ἀλίβας) ὄρος παρὰ Σοφοκλεῖ. ἢ πόλις. οἱ δὲ, λίμνη ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἐν Τροίᾳ. *Hesych.* ΑΛΙΒΑΣ, νεκρὸς, ἢ ποταμός.—*Idem.* Videtur hoc nomine appellasse Sophocles Inferorum paludem aut fluvium. Vide *Fragm. inc. lxxviii.*

Πλάτων δὲ καὶ τὸ Ἀλυπήτως ἔφη, ὡσπερ καὶ Σοφοκλῆς ΑΛΥΠΗΤΟΝ. *Pollux iii. 98.* Vide *Trach. 168.*

ΑΛΥΠΟΝ ἄνθος ἀνίας ἐξ ἑλέοις εἰπεῖν ἐπὶ τινος πράγματος, ὃ λύπη ἀπαλλάττει, οὕτως αἰ χρῆσται, ὡς Σοφοκλῆς ἐν τῷ Διονυσιακῷ σατυρικῷ

ἐπὶ οἴνου πρῶτον γευσάμενων τῶν κατὰ τὸν χρόνον Σατύρων Πόθεν ποτὲ ἄλυτον ἄδῃ εὖρον ἀνδρος ἀνίας; *Lex. MS. Sangerm. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 179.*

ΑΛΥΤΟΝ, ἀκατάλυτον, ἀκατάπαυστον. Σοφ. Ἴνοϊ. *Hesych. Exstat eodem sensu in El. 230.*

ΑΛΩΠΗΣ, ἄρχησις τις. καὶ ΑΛΩΠΕΚΙΑΙ, Σοφ. Μάμω. ὅπερ ἐστὶν ἐν σάματι πάθος γενόμενον. *Hesych.*

ΑΛΩΠΟΣ, ἀλωπικῶδης, πανοῦργος. Σοφ. Θυίση καὶ Ἰνάχω. οἱ δὲ, ἀφάνης κατὰ τὴν πρόσωπον. *Idem.*

ΑΜΑΛΛΑΙ, δραγματα, δίσμοι τῶν ἀσαχύνων. Σοφ. Τριπτολέμω. *Idem.*

ΑΜΑΡΤΕΙΝ, ἀκολουθεῖν. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Φιλοκτῆτῃ (231.) ἐπὶ τῷ ἀποτυχεῖν. *Idem.*

ΑΜΑΣΕΤΑΙ. ἀπὸ τῆς ἀμήσιως. οἰονεὶ σφάξι. Σοφ. Τρωίλῳ. *Idem.*

ΑΜΒΛΥΣΚΕΙ, ἐξαπλοῖ. κυρίως δὲ ἐπὶ ἀμπέλου. καὶ ἐκτιτρώσκει. Σοφ. Ἄνδρομέδῃ. *Idem.*

ΑΜΗΤΩΡ, κακομήτωρ. Σοφ. Ἡλέκτρῳ. (1154.) *Idem.*

ΑΜΙΣΘΟΣ, χωρὶς μισθοῦ. Σοφ.

ἄμισθος ὁ ξένος πορεύεται.

Phrynichi Apparatus sophist. et Hesych.

ΑΜΟΡΦΩΤΟΝ, ἀδιατύπωτον. Σοφ. Θυίση τῷ ἐν Σικυῶνι. *Hesych.*

ΑΜΠΥΚΕΣ, τὰ διαδήματα, ἢ χαλινοί, ἢ τροχοί. οὕτως Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτῆτῃ, (678.) διὰ τὸ κυκλοτερές. ΑΜΠΥΚΤΗΡΙΑ ΦΑΛΑΡΑ. Σοφ. Οἰδίποδι ἐν Κολάνῳ. (1068.) *Idem.*

ΑΜΥΝΑΣΘΑΙ. Θουκυδίδης μὲν ἀντὶ τοῦ ἀμύνεσθαι Σιμωνίδης δὲ ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδίδναι. Σοφοκλῆς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαλεξῆσαι. κυρίως γοῦν τὸ ἀμύνομαι ἐπὶ τῶν προηδικημένων, καὶ εἰς μάχην μετὰ τοῦτο κεινημένων λέγεται. *Bibl. Coislin. p. 231. Suidas.*

ΑΜΥΧΝΟΝ, τὸ μὴ μυσαρὸν, ἀλλ' ἀγνὸν καὶ καθαρὸν. οὕτω Σοφοκλῆς. γράφεται δὲ καὶ ΑΜΥΧΡΟΝ. *Suidas. Tertiam formam Sophocle auctore profert, ἀμυχνόν, mendose, ut opinor. Sic μυσαρὸς, μυσαρὸς, ψυθὸς, ψυθὸς, de quibus vide doctos viros quos laudavimus ad Theognidem 124.*

ΑΜΦΗΜΕΡΟΝ, τὸν ἀμφημερινὸν πυρετὸν. Σοφ. Ποιμῆσι

Κρυμὸν φέρον γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου.

Suidas.

ΑΜΦΙΛΙΝΑ ΚΡΟΥΠΑΛΑ. Σοφ. Αἰχμαλωτίσι

Πατῆρ δὲ χεῦσι ἀμφίλιν' εἰσδὺς κρούπαλα.

Hesych.

ΑΜΦΙΝΕΙΚΟΣ, περιμάχης, ἐναντίους ἔχων λόγους. Σοφ. Τραχινίαις. (104. 527.) *Idem.*

ΑΜΦΙΟΝ, ἔνδυμα. Σοφ. Μάμω. *Idem.*

ΑΜΦΙΠΛΗΣ, ἐκατέρωθεν πλήσσοσα. Σοφ. Οἰδίπ. Τυρ. (417.) *Idem.*

ΑΜΦΙΠΛΙΞ, περιβάδην. πλήσσοσθαι γὰρ, τὸ βάδην διαβαίνειν καὶ πλίγμα, τὸ διάστημα τῶν ποδῶν. Σοφ. Τριπτολέμω

Δράκοντε θαιρὸν ἀμφίπλιξ εἰληφότε.

Etymol. M. ΑΠΕΠΛΙΞΑΤΟ. ἀπεσίσατο, ἀπίφυγεν. πλίξ γὰρ, τὸ βῆμα καὶ πλίγματα, τὰ πηδήματα. ἔδεν καὶ τὸ περιβάδην, ΑΜΦΙΠΛΙΞ παρὰ Σοφοκλῆϊ ἐν Τριπτολέμω. Aristoph. Schol. Acharn. 217. Vid. Pollucem ii. 172. et Kœnium ad libellum de Dialecticis p. 258.

ΑΜΦΙΠΡΥΜΝΟΝ, πλοῖον ἑκατέρωθεν πρύμνας ἔχον. Σοφ. Ἀνδρομέδα. *Hesych.*

ΑΜΦΙΤΕΡΜΩΣ, ἀποτετεματισμένος. Σοφ. Ἀμφιτέρωνι. *Idem.*

ΑΜΦΩΒΟΛΑ, παρὰ Σοφοκλεῖ, αἱ διὰ σπλάγγων μαντεῖαι. *Eustathius* p. 1405.

ΑΝΑΙΔΕΙΑΣ ΦΑΡΟΣ, χιτῶν. Σοφ. Ἰνάχω. παρὰ τὸ, χλαιάν τ' ἠδὲ χιτῶνα τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. *Hesych.*

ΑΝΑΙΘΥΣΣΩ, ἀνασίω. Σοφ. Σίνωνι. *Idem.*

ΑΝΑΙΤΟΣ, ἀβλαβὴς καὶ ἀναιτίατος. Σοφ. *Suidas*. ex *Œd.* Col. 786. *ubi legimus* ἄνατος.

ΑΝΑΔΩΣΑΙ, ἀφανίσαι. Σοφ. Ποιμέσιν. *Hesych.*

ΑΝΑΝΤΑ—Σοφοκλῆς δὲ Ἰνάχω, τὰ μὴ κεκολλημένα. παρὰ τὸ ἀνῆν, ὃ ἔστι κατακόπτοντα πίσιον. *Idem.*

ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΟΣ, ἄπιρος. Σοφ. (*Aj.* 646.) καὶ ἀναριθμοί, πλεῖστοι, ἄπιροι. *Suidas.*

ΑΝΑΡΚΤΟΝ, ἀνυπότακτον, οὐ οὐδείς ἤρξε. Σοφ. Αἰθίοψι. *Hesych.*

ΑΝΑΡΟΙΒΔΕΙ, ἀναρρόφει. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις, ἀντὶ τοῦ διαπτεῖν. Ὀμηρος δὲ, ἀναπίνει, καὶ ἀναρροφίματα ποιοῦντα ἤχον. καὶ Σοφ. ἐν *Ναυσικάα*, ἀντὶ τοῦ ἀναρρίπτει. *Idem.*

ΑΝΑΣΤΡΕΦΩΝ, ἀγρούμενος. Σοφ. *Idem.*

ΑΝΑΣΤΥΨΑΙ, συγνάσαι. Σοφ. Μώμω. *Idem.*

ΑΝΑΤΟΣ, ἀβλαβὴς. *Idem.* Pertinet ad *Œd.* Col. 786.

ΑΝΑΧΑΙΤΙΖΕΙ, ἀναπειθεῖ, ἀναχαλινοῖ, ἀνακρούεται, ἀναποδίξει. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἵππων. Σοφ. Ἐλένης ἀπαιτήσει. *Hesych.* Ἀναχαιτίζει, αἰτιατικῆ, ἀναποδίξει, ἐγκόπτει. Ἀναχαιτίζειν Σοφ. τὸ ἀπειθεῖν, καὶ ἀντικεῖν. *Suidas.*

ΑΝΑΨΥΧΟΥΣΑ, ξηραίνουσα, ριπίζουσα. Σοφ. *Hesych.*

ΑΝΔΡΟΠΑΙΣ, ἀνδρούμενος ἢ παῖς, ἢ ἀνδρὸς φρονῆσιν ἔχων παῖς. Σοφ. *Τρωίλῳ*. *Idem.* Καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ *Τρωίλου*

Τὸν ἀνδρόπαίδα δεσπότης ἀπώλεσα.

παῖδα μὲν τῆ ἡλικία, ἀνδρα δὲ τῷ φρονήματι. *Schol. Pindari ad Pyth.* ii. 121.

ΑΝΕΙΔΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἔλαθε. Σοφ. ἐν *Αἴαντι*. (237.) *Thomas M.*

ΑΝΕΚΤΗΜΑΙ, ἀνείληφα. Σοφ. Κρεούση. *Hesych.*

ΑΝΕΤΩΣ, ἀνατεταμένος. Σοφ. *Τυμπανισαῖς*. *Idem.*

ΑΝΕΥΦΗΜΗΣΕΙ, ἀνοιμῶζει, κατὰ ἀντίφρασιν. Σοφ. *Τραχηλίαις*. (783.) *Idem.*

ΑΝΕΧΕΙΝ, ἄνεσιν ἔχειν. *Idem.* Pertinet ad *Œd.* T. 174. quod interpreti observatum non fuit.

ΑΝΗΚΕΣ, ἀνήκον. Σοφ. *Αἰχμαλωτίσιν*. *Idem.*

ΑΝΘΗΜΕΡΟΝ, σήμερον, αὐτῆ τῆ ἡμέρα. Σοφ. *Δανάη*. *Idem.* Legendum videtur *ΑΥΘΗΜΕΡΟΝ*.

ΑΝΘΩΒΟΣΚΟΝ, ἀνδοτρόφον. Σοφ. *Αἰθίοψι*. *Idem.*

ΑΝΘΡΩΣΚΕ, ἀνω θρῶσκει, ἀρχοῦτο. Σοφ. *Μώμω*. *Idem.*

ΑΝΟΡΕΟΣ πόλεμος, ἀνδρείος, ὁ πρὸς τοὺς ἀνδρας. Σοφ. *Ναυπλίῳ*. *Idem.* Τὸν δὲ ἄνοσον, καὶ **ΑΝΟΣΗΤΟΝ** Σοφοκλῆς. *Pollux* iii. 107.

ΑΝΤΑΙΑΝ, ἔκτοπον, χαλεπὴν. Σοφ. *Ἀκριαῖῳ*. **ΑΝΤΑΙΑΣ**, πολέμιας, ἐχθρᾶς. Σοφ. *Πολυίδῳ*. *Hesych.*

ΑΝΤΑΙΡΟΥΣΙΝ, ἀντιλέγουσι. Σοφ. *Θυῖσῃ*. *Idem.* *Ubi male scriptum* ἀντιροῦσιν.

- ΑΝΤΑΡΗΣ νυκτερίς ὄψις, φησὶ Σοφοκλῆς. *Suidas*. Locus mutilus unde nullus sensus elici potest. Vertit tamen Heathius: *Ei opposita Minerva noctuæ oculos habens*. Sane ille Lyncei oculos habebat, qui *Minervam* ibi videret.
- ΑΝΤΗΡΕΙΣ, ἀντιθέτους. Σοφ. Ἠλέκτρα. ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐλαύνωσι, καὶ μὴ ἐπὶ θάτερα περιωδήται ἡ ναῦς. *Hesych*. Pertinet ad v. 89.
- ΑΝΤΙΒΟΙΟΝ, ἰσόβοιον. ἀντὶ βοῶς καθ' ἀγιάζομενον. Σοφ. Μελιάγρω. *Hesych*.
- ΑΝΤΙΠΛΑΣΤΟΝ. Σοφ. Ἰνάχω.
 Πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἰναχος
 τὸν ἀντίπλαστον ἔχει νόμον κεκρηκότων.
 ἀντὶ τοῦ ἰσόπλάστον, ὅμοιον. *Idem*.
- ΑΝΤΙΠΡΩΡΑ, ἀντιπρόσωπα. πρῶρα γὰρ, τὸ πρόσωπον. καὶ ΑΝΔΡΟΠΡΩΡΟΝ, ἀνδροπρόσωπον. Σοφ. Τραχινίαις. (223.) *Idem*.
- ΑΝΤΙΣΤΡΕΦΩ, ἀνταξιά. Σοφ. Τυρπανισαῖς. *Idem*.
- ΑΟΙΝΟΣ. ὁ μὲν Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ νήφοντος ἀπὸ οἴνου. δύναται δ' ἂν τις καὶ ἐπὶ τῶν τελείως μὴ γεινομένων οἴνου, καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἔχόντων οἶνον. *Phrygichi Appar. sophist. Œd. Col. 100*.
- ΑΞΕΣΤΟΥΣ, τραχέας. Σοφ. Σίνωνι. *Hesych*.
- ΑΞΥΜΒΛΗΤΟΣ, ὁ ἀσύγκριτος, ὁ καὶ ἀπαραβλητος. ἢ καὶ ᾧ οὐκ ἔστιν ἀπαντῆσαι, ὡς Σοφοκλῆς που φησὶν.
 Ἄπλαστον, ἀξύμβλητον ἐξεδρεψάμενον.
Eustath. p. 1405. ΑΞΥΜΒΛΗΤΟΝ, ὁ μηδενὶ ἀπαντᾶν δύνατον, ἢ ἀσυνάντητον. Σοφ. Λημναῖς. *Hesych*.
- ΑΟΡΝΟΣ λίμνη—εἶναι δὲ καὶ νεκρομαντεῖον ἐν τῇ Τυρσηνίᾳ λίμνη Σοφ. ἰσορῆ. *Lex. MS. Sangerm*.
- ΑΠΑΙΟΛΗΜΑ, ἀποκάδαγμα, ἢ ἀποπάτημα, ἢ ἀποπλάνημα. Σοφ. *Hesych*.
- ΑΠΑΛΕΞΑΣΘΑΙ, ἀποφυλάξασθαι. Σοφ. Ἰππῶνα. *Idem*. Est etiam in Aj. 166.
- ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΣ, σκληρὸς, ἀνόητος, ἀφρων, ἀνελεῖμων. Σοφ. *Idem*.
- ΑΠΑΡΘΕΝΕΥΤΟΣ, ἀκέραιος, καθαρός. Σοφ. Ἰππῶνα. *Idem*.
- ΑΠΕΙ, ἀντὶ τοῦ ἀπελεύση. Σοφ. *Suidas. Œd. T. 431. Antig. 244*. Sic ἔξει, *Œd. Col. 909. futurum est, exiibis*.
- ΑΠΕΙΘΗΣ, ἀνυπότακτος, ἄπιστος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych*.
- ΑΠΕΙΡΟΝΑΣ, ἀπειράτους. Σοφ. Θυέση. *Idem*.
- ΑΠΕΙΡΟΣ—λέγει Ὀρως, ὅτι σημαίνει χιτῶνα διέξοδον μὴ ἔχοντα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Πολυξένη.
 Χιτῶν ἀπειρος ἐνδυτήριος κακῶν.
Etymol. M.
- ΑΠΕΝΩΤΙΣΑΝ, ἀπίστρεψαν τὰ νῶτα. Σοφ. Φινεῖ. *Hesych*.
- ΑΠΕΠΤΥΣΣΕ λόγους. ἀπεμύξατο τοὺς λόγους, ἀντὶ τοῦ ἀπιστράφει. Σοφ. Φαίδρα. *Idem*.
- ΑΠΕΣΚΗ. τόξον ἀπίσκη. ἔνιοι δὲ, γυμνὰ θήκαις τόξα. Σοφ. Τρωίλῳ. *Idem*. Tragicæ senarii initium fuisse videtur, καὶ τόξ' ἀπίσκη—
- ΑΠΕΣΤΑΤΕΙ, ἀπεῖχεν, ἀπεχωρίζετο—οὐκ ἀπιστάτε, οὐ παρήλλαττεν. Σοφ. *Suidas ex Œd. T. 743*.
- ΑΠΙΣΤΕΙ, ἀπειθεῖ. Σοφ. Αἰθίοψι. *Hesych*.
- ΑΠΙΣΤΟΣ, ἀπαραπίστος, ἀπειθής. Σοφ. Τρωίλῳ. *Idem*.

ΑΠΛΑΚΗΤΟΝ, ἀναμάρτητον. Σοφ. Τραχινίαις. (120.) *Hesych.*
 ΑΠΛΗΓΙΣ, τὸ ἀπλοῦν ἱμάτιον, ὅπερ Ὅμηρος ἀπλοῖδα καλεῖ. Σοφ.
 τρέχει καλυφθεὶς Θεσσαλικῆς ἀπληγίδος.

Etymol. M.

ΑΠΟΒΑΘΡΑ, ἀποβατηρία, ἢ κλίμαξ νῆος. Σοφ. Μυσοῖς. *Hesych.*

ΑΠΟΔΡΑΣ, οὐκ ἀποδράσας. αἰσάντως καὶ ἀπίδραν, καὶ ἐπὶ πρώτου τῶν
 ἐπικῶν καὶ ἐπὶ τρίτου τῶν πληθυντικῶν. οὐκ ἀπίδρων. Σοφ. ἐν Αἴαντι.
 (167.) *Thomas Mag.*

ΑΠΟΔΡΟΜΟΝ, ἐλαττούμενον τοῖς δρόμοις, ἢ καλίνδρομον, ἢ μετ' ἐπάνο-
 δον. Σοφ. Ἀκρυσίῳ. *Hesych.*

ΑΠΟΘΕΑ, ἄθια, ἐκτὸς θεῶν. Σοφ. Θύιση. *Idem.*

ΑΠΟΛΩΠΙΣΑΙ. Σοφ. *Pollux vii. 43.*

ΑΠΟΜΟΡΦΑ, ξένα, οὐκ ἰοικότα τοῖς ἥθυσιν. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS.*
Sangerm.

ΑΠΟΠΛΗΚΤΩ ποδὶ, μανιώδι. Σοφ. Θύιση Σικυωνία. *Hesych.*

ΑΠΟΣΗΜΗΝΑΙ, ἀντὶ τοῦ δηλῶσαι. Σοφ. Φαίαξιν. *Lex. MS. San-*
germ.

ΑΠΟΣΚΟΛΥΠΤΕ, ἀπολέπιζε καὶ ἀπροκόλουε. Φασὶ καὶ τὸν περιτετμη-
 μένον τὸ αἰδοῖον, ἀπισκολυμμένον. Σοφ. Μάμα. *Hesych.*

ΑΠΟΣΤΙΒΗΣ, ἀποπεφοιτηκῶς. οὐ τὴν αὐτὴν τρίβον εἴβων, τουτέστι
 φοιτῶν. Σοφ. Σκυρίαίς. *Idem.*

ΑΠΟΣΥΡΕΙ, ἀποσπᾶ. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*

ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ, ὃ τις ἀν ἀποτρέποιτο. Σοφ. Οἰδίποδι Τυρ. (1313.) *Idem.*

ΑΠΟΦΑΝΘΕΙΣ, ἐν τῷ φανερῷ κατασᾶς. Σοφ. Ἀκρυσίῳ. *Idem.*

ΑΠΟΦΑΝΩΣΑΙ, εἰς τὸ φανερὸν κατασῆσαι. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS.*
Sangerm.

ΑΠΥΝΔΑΚΩΤΟΣ, ἀπίδμενος. Σοφ. Τριπτολέμῳ. ἐν δὲ Ἰφιγενείᾳ, πίν-
 δακα, τοῦ ξίφους τὴν λαβὴν ἔφη. *Hesych.* Τὴν δὲ ἀπίδμενον κύλικα
 ἐν Τριπτολέμῳ Σοφοκλῆς ἀπυνδάκωτον ἀνόμασεν

Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

Pollux x. 79. ΠΥΝΔΑΞ, ὃ πυθμὴν παρὰ τοῖς μετ' Ὅμηρον ὄθεν
 παροιμία τὸ

Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

ἤγουν ἀπυθμῆνιστος. Σοφοκλῆς δὲ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους, πίνδακα εἴρηκεν,
 ὡς φησι Πανσανίας. *Suidas.* Ψυχρόν ἐστι, τὸ ὑπερβάλλον τὴν οἰκίαν
 ἀπαγγελίαν, οἷον

Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

ἀντὶ τοῦ, ἀπίδμενος ἐπὶ τραπέζης κύλιξ οὐ τίθεται. τὸ γὰρ πρᾶγμα
 οὕτω μικρὸν ὄν, οὐ δέχεται ὄγκον τοσοῦτον λέξεως. *Demetrius Phal. de*
Eloc. 114.

ΑΠΥΡΟΙ, ἀθύτου. Σοφ. Μυσοῖς. *Hesych.*

ΑΠΩΣΤΟΣ, ἐκδιδιωγμένος. Σοφ. *Suidas ex Aj. 1019.*

ΑΡΑΙΑΣ, βλαβεράς. Σοφ. Ἀλκμαίανι. *Hesych.*

ΑΡΑΙΟΝ, κατάρρατον. ὡς τὸ,

Ὅ πρόσθεν ἐλθὼν, ἦν ἀραϊὸς μοι νέκυσ.

οἷον ἀρὰν προσετρέβετο. καὶ κατ' ἐνχῆς. Σοφ. Πολυίδῳ. *Idem.*

ΑΡΑΧΝΗ θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς, τὸ ζῶντιον.—
 θηλυκῶς δὲ Σοφ. Ἰνάχῳ

Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχναῖν βερίθει.

Suidas.

- ΑΡΓΕΜΩΝ**, τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λευκωμάτων. οἱ δὲ, ὀφθαλμιῶν. Σοφ. Ἐπὶ Ταινάρῳ Σατ. *Hesych.*
- ΑΡΗ**, λήψη, αἴση. Σοφ. Αἴαντι Μαστυ. (193.) *Idem.*
- ΑΡΗΝΟΒΟΣΚΟΣ**. Vide infra Ἐρηνοβοσκός.
- Φραδῆς, Φραδῖος, ἀπὸ τοῦ Φράζω. ὡς τὸ, Φραδῖος νόου ἔργα τέτυκται. ὅθεν σύνδετον ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ ΑΡΙΦΡΑΔΗΣ ἀνήρ. *Eustath.* p. 135.
- ΑΡΚΑΣ ΚΥΝΗ**. Ἀρκαδικὸς πῖλος. Σοφ. Ἰνάχω. *Hesych.* Vide dramatis illius *Fragm.* viii.
- ΑΡΟΤΟΥΣ**, τοὺς ἐνιαυτούς. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*
- ΑΡΟΤΟΥΣ**, ἐνιαυτούς. Σοφ. Τραχινίαις. (825.) *Hesych.*
- ΑΡΠΗΝ**, δρέπανον. Σοφ. Κάμῳ Σατυρικῷ. *Lex. MS. Sangerm.*
- ΑΡΡΑΓΕΣ** ἄρμα, οὐ δακρύον. ἢ τρέπω φαρῖν, κατερράγη μου δάκρυον. Σοφ. . . . Σατυρικῷ. In dramate quodam Satyrico, cujus titulum omisit librarius. *Hesych.*
- ΑΡΡΗΤΟΝ**, ἀφραστον, ἀνιστόρητον, ἀπόρητον, ἀφωιον, αἰσχροῦν. Σοφ. Σίλων. *Idem.*
- ΑΡΤΑΜΟΣ**, κρευεργός, μάγιστος. τάττει αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ Φονίας. *Lex. MS. Sangerm.*
- ΑΡΤΑΝΗ**, ἡ ἐκ τῶν καλωδίων ἀγχόνη. Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ δεσμοῦ ἐν Ἀντιγόνη (54.) Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι. ἀγχόνησι. *Etymol. M.* ΑΡΤΑΝΗ, κυρίως μὲν ἡ τῶν καλωδίων ἀγχόνη. Σοφ. δὲ ἐν Αἰχμαλωτίσιν ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ. *Lex. MS. Sangerm.*
- ΑΡΤΥΜΑΣΙ**, τοῖς πρὸς τὴν θυσίαν ἐντρεπιζομένοις. Σοφ. Φινεῖ. *Hesych.*
- ΑΡΤΥΜΑΤΑ**, οὐχ ἠδύσματα. Σοφ. Φαιαξίν. *Lex. MS. Sangerm.*
- Ὅτι ΑΡΤΥΜΑΤΑ εὔρηται παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ βορᾶς ἀρτύματα. *Athenæus* p. 67. Vocem tamen minus probant Atticistæ. Vide *Mœridem* in Ἠδύται. Quod autem apud *Athenæum* proxime sequitur, τὸ δὲ ῥῆμα κῆται παρὰ Σοφοκλεῖ, librarii errore depravatam est. Conjeciebat *Valckenarius* *Athenæum* reliquisse παρὰ Σοφίλῳ ἐν Ἀνδροκλεῖ, quæ forte compendiose scripta auctorem *Epitomes* fefellerunt. Sane ista Ἐγὼ μάγιστος ἀρτύτω σοφῶς e comœdia sunt.
- ΑΡΥΘΜΩΝ**, ἀσχημῶνων. Σοφ. Αἰγίσθῳ. *Hesych.*
- ΑΡΩΜΑΤΑ**, ἀροτριάματα. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀροῦν τὰ ἄλφιστα οὕτω λέγεται. Σοφ. Ἀκρυσίῳ. *Hesych.* Ex literarum serie liquet scribi debuisse ἀρώματα, ut in *Comici Pace* 1158. ubi ἀρώματα metri lex non admittit.
- Αἵματος αἶσαι Ἄρηα. αἵματος κορέσαι τὸ δόρυ ἢ αἵματι μολύναι καὶ χρεῶσαι αὐτό. αἶση γὰρ, ἡ ῥυπαρία. ὅθεν καὶ ΑΣΑΜΙΝΘΟΣ, ἐν ἣ τὴν αἶσιν μινύθοντες ἐλούοντο. Σοφ. Εὐμήλῳ. *Idem.*
- ΑΣΑΛΠΙΚΤΟΝ** ἄσαν. τὸ μισονύκτιον. ἐσπίρας γὰρ καὶ ὄρθρου ἐσάλπικτον. Σοφ. Δημνίαις. *Idem.*
- ΑΣΑΣ**, βλάψας, ἐβλαψας. Σοφ. Τρωίλῳ. *Idem.*
- ΑΣΕΠΤΟΝ**, ἀσπίεις. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*
- ΑΣΚΟΠΟΝ**, ἄθετον. Σοφ. Αἴαντι Μαστυ. (21.) *Idem.* ΑΣΚΟΠΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἀπροσδόκητον. καὶ ἄσκοπος λώση, ἀπροόρατος. τουτέστιν ὁ θάνατος. *Suidas.* Pertinet ad *El.* 864. ΑΣΚΟΠΟΣ, ἀνόητος, ἀπροόρατος. *Hesych.*
- ΑΣΟΛΟΙΚΟΝ**, ἡμερον, προσηνές, οὐ βάρβαρον. Σοφ. Τρωίλῳ. *Hesych.*
- ΑΣΠΑΘΗΤΟΝ** χλαίναν. τὴν δορὰν, παρ' ὅσον οὐχ ὕφανται. *Idem.*

- Σπάθη, ὅθεν καὶ τὸ σπαθᾶν, καὶ τὸ ΑΣΠΑΘΗΤΟΣ χλαῖνα παρὰ Σοφοκλεῖ. *Pollux vii. 36. ex Hesychio emendatus.*
- ΑΣΤΟΜΟΣ, ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν. Σοφ. Ἀκρυσίω. *Hesych.*
- ΑΣΤΡΑΦΗΣ, σκληρός. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*
- ΑΤΕΛΗ, ἀδάπανα, οὐκ ἔχοντα τελέσματα. Σοφ. Θυέση. *Idem.*
- ΑΤΙΜΑΓΕΑΗΣ, ὁ ἀποσάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*
- ΑΤΜΗΤΟΝ, ἀμέριστον, ἀτραυμάτιστον. Σοφ. Ἀμφιτέρωνι. *Hesych.*
- ΑΤΡΑΚΤΟΣ, κυρίως γυναικίον ἐργαλεῖον, ἐφ' οὗ τὸ νῆμα περιειλιύται. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ βέλους. τὸν γὰρ βαλόντ' ἀτρακτον οἶδε Σοφοκλῆς. *Etymol. M. e Trachin. 714.*
- ΑΤΩΜΕΝΗ, ἄτη συνεχομένη. Σοφ. *Idem.* Pertinet ad Antig. 17. Qui subjiciuntur duo senarii sunt in eodem dramate 313.
- ΑΥΘΕΝΤΗΣ, ὁ αὐτόχειρ. ὁ συγκείται παρὰ τὸ εἶναι, ὅπερ ἐστὶν ἀφῆναι, καὶ τὸ αὐτό. οἷον ὁ ἀφῆς ξίφος ἢ ἄλλο τι πρὸς τὸ ἀποκτεῖναι τινα. Σοφοκλῆς δὲ λύσας τούνομα, ΑΥΤΟΕΝΤΗΣ εἶπεν. ἔστι δὲ πολιτικώτερον τὸ αὐθέντης. *Phrynichi Appar. sophist. e quo notam hanc edidit Stœberus nostras ad Thomam p. 205. Pertinet ad CEd. Tyr. 107. El. 272.*
- ΑΥΛΩΠΗΝ, αὐλοὺς ἔχουσαν. Σοφοκλῆς δὲ τὴν λόγχην τὴν μακρὰν, αὐλῶπιν εἶπεν. *Hesych.*
- ΑΥΤΟΓΝΩΤΟΣ. Σὲ δ' αὐτόγνωτος ἄλυσεν ὄργα. Σοφ. ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνάμων τρόπος. *Etymol. M. ex Antig. 875.*
- ΑΥΤΟ ΔΕΙΞΕΙ. μέμνηται δὲ τῆς παροιμίας καὶ Σοφοκλῆς ἐν Λημναίαις οὕτως.
Ταχὺ δ' αὐτὸ δείξει τοῦργον, ὡς ἐγὼ, σαφῶς.
Schol. Platonis MS.
- ΑΥΤΟΚΤΙΣΤΟΥΣ δόμους. οὐ κατισκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου γεγεννημένους, ἢ τοὺς μὴ ἀποδομημένους. Σοφ. Κηθαλίω. *Hesych.*
- ΑΥΤΟΜΟΙΡΟΣ, μονόμοιρος. Σοφ. Θυέση Σικυωνία. *Idem.*
- ΑΥΤΟΜΟΛΩΣ, προδοτικῶς. Σοφ. Φαίδρα. *Idem.*
- ΑΥΤΟΝ Σοφοκλῆς ἀντὶ τοῦ ἑμαυτόν. *Lex. MS. Sangerm.*
- ΑΥΤΟΠΑΙΔΑ, αὐτὸν τρόπον τινὶ παῖδα ὄντα. οὕτως Σοφοκλῆς. *Idem.* Pertinet ad Trachin. 826.
- ΑΥΤΟΣΣΥΤΟΝ, αὐτοκέλευτον. Σοφ. Σκυρίαις. *Hesych. et Lex. Sangerm.*
- ΑΥΤΟΦΟΡΤΟΙ, αὐτοδιάκονοι. κυρίως δὲ, οἱ ἐν τοῖς ἰδίοις πλοίοις. Σοφ. Θυέση Σικυωνία. *Hesych.*
- ΑΦΑΝΤΟΝ φῶς. τὸ ἐκ πυρίτου λίθου. Σοφ. Φιλοκτήτη. (297.) *Suidas.*
- ΑΦΑΡΜΑΚΟΝ χροῶμα Οιδίποδος. ἄνευ ἄνδους. ἀνθη γὰρ, τὰ φάρμακα. καὶ τὰ βαφεῖα, ΦΑΡΜΑΚΩΝΑΣ Σοφοκλῆς ἔφη. *Hesych.*
- ΑΦΕΛΗΣ. Σοφ. Φερίξω. *Lex. MS. Sangerm.*
- ΑΦΕΨΙΑΣΑΜΗΝ, ἀφωμίλησα. Σοφ. Ἀντηνορίδαις. *Hesych.*
- ΑΦΘΙΤΟΥΣ γνώμας, ἀμστατρέπτους. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*
- ΑΦΟΣΙΩΜΕΝΑΙ, ἀνόσιαι, ἀπαθεν τοῦ οἰοῦ γεγεννημένοι. Σοφ. Θυέση δευτέρω. *Idem.*
- ΑΦΡΑΚΤΟΣ, ἀφύλακτος. Σοφ. Αἴαντι Μασιγ. (910.) *Idem.*
- ΑΦΡΑΣΜΩΝ, ἀσύνετος. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm. et Hesych.*
- ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ἄγχα. Σοφ. Δανάη.

Γόνον τε μήλων, κάφροδισίαν ἄγραν.

Hesych.

ΑΦΥΛΛΩΤΟΝ πίτραν. ἄπορον, ἄδενδρον. οἶον λευπιτρίαν. Σοφ. Ἰοδάτη.

Idem.

ΑΧΑΛΚΕΥΤΑ τρύπανα. τὰ φρύγια πυρεῖα. Σοφ. ἐν Φινί δευτέρῃ.

Idem.

ΑΧΑΝΕΣ, τὸ μὴ ἔχον εἴγην, ἢ ὄροφον. ἐπὶ τοῦ λαβυρίνθου Σοφοκλῆς.

Phrynichi Appar. sophist.

ΑΧΕΙΡΩΤΟΝ Σοφοκλῆς εἶπε τὸ ἀχειροῦρητον. *Pollux* ii. 154.

ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ πλάκα. τὴν Ἀχιλλέως νῆσον, τὴν Λευκὴν λεγομένην. εἰσὶ δὲ καὶ Ἀχιλλέως δρόμοι περὶ ταύτην τὴν νῆσον. Ἀχιλλείαν, Ἀριστοφάνης Ἰππιῦσιν καὶ ΑΧΙΛΛΙΩΝ Σοφ. Σκύθαις. ἔνιοι δὲ, τῶν λευκῶν. τινὲς δὲ Ἀχιλλεῖον σπόγγον φασίν, ᾧ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποψῶνται. *Hesych.*

ΑΧΙΛΛΗΙΔΕΣ, κριθῶν εἶδος, ἧν μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. *Erotianus Lex. Hippocr. Comici locus quem respiciunt est in Equitibus* 819. Κακκίνοσ μὲν φεύγει τὴν γῆν σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει.

ΑΧΝΗΝ Λυδῆς κερκίδος. Σοφ. Αἰχμαλατίσιν. ἄχνην, τὸ ἄκρον, κατὰ τὴν ἐργασίαν ἄκρωσ ἔχον. *Hesych.*

ΑΧΡΗΜΑΤΟΝ, ἀδάπανον. Σοφ. Σκυρῆαις. *Idem.*

ΑΨΑΛΑΚΤΟΣ, ἀκίνητος, ἀψηλάφητος, ἀκράτητος. Σοφ. Σκύθαις.

Idem.

ΑΨΑΥΣΤΟΣ, ἐπὶ τοῦ μὴ δίγοντος, μηδὲ ἀψαμένου. Σοφ. *Phrynichi Appar. sophist. ex* CEd. T. 969.

ΑΨΕΦΕΣ, ἀφρόντισον. Σοφ. Φαίδρα. *Hesych. et Lex. MS. Sangerm.*

ΒΑΙΑΙ, μικραὶ. καὶ βαιῖς, ἰδίως ἀντὶ τοῦ εἶς. Σοφ. (CEd. T. 750.) Πότερον ἐχώρει βαιός; καὶ ἐν Αἰχμαλατίσιν.

Ἐσπικισα βαιῶσ κύλικος ὡσεὶ δευτέρωσ.

καὶ αὐδῖσ. (Aj. 292.) Ὁ δὲ εἶπε πρὸσ με βαι'. *Suidas.*

ΒΑΙΟΝ, ὀλίγον, μικρόν. Σοφοκλῆς δὲ Οἰδίποδι Τυρ. ἀντὶ τοῦ ἄφθονοσ καὶ πολλός. *Hesych.* Mire depravata hæc glossa. Scripserat forte Grammaticus: Βαιὸν, ὀλίγον, μικρόν. Σοφ. δὲ Οἰδίπ. ἐν Κολωνῶ (1199.) οὐ βαιῶ, ἀντὶ τοῦ ἄφθονοσ καὶ πολλά.

Ἡ δὲ ΒΑΙΤΗ ἔστι μὲν προμήκης χιτάν. οὕτω δὲ Σοφοκλῆς καὶ τὰσ σκηναὶ τὰσ βαρβαρικὰσ καλεῖ. *Pollux* vii. 70.

Παρὰ πολλοῖσ δὲ τῶν κωμωδιοποιῶν ὀνομάζεται τι μέρος ΒΑΚΚΑΡΙΣ—μνημονεύει τῆσ βακκάρηδοσ καὶ Σοφοκλῆσ. *Athenæus* p. 690.

ΒΑΝΑΥΣΟΣ, κυρίωσ πᾶσ τεχνίτησ διὰ πυρὸσ ἐργαζόμενοσ. καταβέβηκε δὲ ἡ λέξισ εἰσ πάντα χειροτέχνην. Σοφ. (Aj. 1121.)

Οὐ γὰρ βάνουσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.

Etymol. M. e Tragico emendatum.

ΒΑΡΙΣ, κατ' οἰκίασ καὶ πλοίου. Σοφ. ἐν Ποιμίσι ΒΑΡΙΔΑΝ λέγει τὸν καύτην, ἢ τὸν τῆσ βάρεισ ἐπιβέσηκότω. *Lex. MS. Sangerm.*

ΒΑΣΑΝΟΣ, λίθοσ ἐστίν, ἢ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζουσα. οὕτωσ Ἀντιφῶν, καὶ Πίνδαροσ, καὶ Σοφοκλῆσ. *Suidas.* Vide infra Ἡρακλεία λίθοσ.

ΒΑΣΙΛΗ, ἢ βασίλεια. Σοφ. Ἰφιγενεία. *Hesych.*

ΒΑΣΚΑΝΟΣ, φθονερόσ, ἀχάριτοσ, συκοφάντησ. Σοφοκλῆσ δὲ ἰδίωσ τὸ βᾶσκανον ἐπὶ τοῦ ἀχάριτοσ, καὶ ὁ συκοφάντησ παρὰ τοῖσ ῥήτορσιν. *Hesych.*

ΒΑΥΒΑΝ. Vide infra in Λαπίζειν.

ΒΕΒΗΛΟΣ, ὁ μὴ ἱερὸς τόπος, ἀκάθαρτος καὶ βατὸς πᾶσιν. ὁ βᾶσιμος παντί· πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ ἀδύτου. λέγεται βέβηλος ἀνήρ, ὁ μιαρὸς καὶ ἀκάθαρτος, ἢ καὶ ἀμύματος· ἀπὸ τοῦ τόπου· ὁ ἐν ἀνίεροῖς τόποις ἄξιος διατρέχειν. Σοφ. δὲ ἐν Συνοδείπῳ βέβηλον τὸν ἰδιώτην φησί. *Etymol. M. e Schol. ad Œdipum Col. 9. emendatum.*

ΒΕΡΕΚΥΝΤΑ βρόμον. Φρύγιον αὐλόν. Σοφ. Ποιμέσιν. *Hesych.*

ΒΙΔΗΝ, εἶδος κροῦματος. Σοφ. Ἀκρισίω·
ὡς ἐπιψαλεῖν

βίδην τε καὶ ξυναυλίαν.

ἄλλοι, βίδην. *Idem.*

ΒΛΙΖΕΙΝ, καὶ Ἀττικῶς βλίττειν, τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, τούτεστιν ἐκπιέζειν καὶ θλίβειν. Σοφ.

Ἡ σφηκιῶν βλίττουσιν εὐρόντες τινά.

Etymol. MS. Leydense in Excerptis Valckenarii.

ΒΟΙΚΛΕΨ, παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ Ἑρμῆς. *Athenæus p. 409.*

ΒΟΙΩΤΙΟΣ νόμος. ἐπὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχὰς ἡεμούοντων, ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτεινομένοις, ὡς φησι Σοφοκλῆς·

Ὅταν τις ἀδῆ τὸν Βοιωτίον νόμον.

Zenobius Proverb. ii. 65.

ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ, ὁ πλόκαμος τῆς τριχός. Σοφ. *Etymol. M. ex El. 901.*

ΒΟΥ. ἀντὶ τοῦ, βοός. Σοφ. Ἰνάχω. *Lex. MS. Sangerm.*

Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν λέγει, ὅτι κατὰ τὴν δάμαλιν Σοφοκλῆς ἔφη, Γηγενὴ ΒΟΥΒΑΛΙΝ. *Eustath. p. 1625.*

ΒΟΥΠΡΩΡΟΝ—σημαίνει δὲ καὶ τὸν βουπρόσωπον. *Hesych. Pertinet ad Trach. 13.*

ΒΡΑΒΕΥΣ, οὐ βραβευτής. Σοφ. ἐν Ἡλέκτρῳ (690.) ἔστι δὲ ἀγωναθέτης, ὁ τὰ βραβεῖα τοῖς νικῶσι δίδους. *Thomas Mag.*

ΒΡΑΧΙΣΤΟΝ, βραχύτατον. Σοφ. Δανάη. *Lex. MS. Sangerm.*

ΒΡΙΑΚΧΟΣ, θηλυκῶς ἢ βιάκχη, ἢ βριαρῶς ἰακχαῖζουσα. Σοφ. Ἐχω δὲ χερσὶν ἀγρίαν βριακχον. *Etymol. M.*

ΒΡΥΑΖΟΥΣΗΣ λαινῆς. ἐν Ἀθάμαντι. ἀκμαζούσης, ἢ ἐγκύμονος. *Hesych. Incertum utrum ad Æschyli an ad Sophoclis drama hoc pertineat.*

ΒΥΔΟΙ, οἱ μουσικοί. ἢ κροῦμά τι. Σοφ. Κρίσι. *Hesych.*

ΒΩΛΟΝΑΙ. οἱ μὲν, κολάνας· οἱ δὲ, τὸ Κίλλαιον ἀκούουσι, διὰ τὸ ἀνακειῶσθαι, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Idem.*

ΓΕΡΩΝ, παλαιός. λέγει δὲ, φασί, καὶ Σοφοκλῆς πληθυντικῶς· Σὺ γὰρ γέροντα βουλευείς. ἤγουν παλαιά, ἀρχαῖα. *Eustath. p. 1923.*

ΓΛΟΙΑΣ, ἢ κακοῆθης ἵππος καὶ πολυδίκη, παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ γλοῖης, τὸ αὐτό. *Hesych. Corrupta hæc sunt. γλοιαδα ἵππον si dixit Sophocles, significationem arcessere malim a nomine γλοῖος, quo utitur Comicus Nub. 448. intelligamque de equo lapsus obnoxio.*

ΓΝΩΜΩΝ, συνετός. Σοφ. *Hesych.*

ΓΝΩΣΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ γνώριμος. Σοφ. Ἑρμιόνη. *Lex. MS. Sangerm.*

ΓΟΡΓΑΔΩΝ, ἀλιάδων· Δαιδάλω Σοφ. *Hesych.*

ΓΡΑΙΚΟΥΣ. Vide infra in ΡΑΙΚΟΥΣ.

Ὅνοματοποιία κατ' ἐναλλαγὴν. ὡς τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ.

Οἱ γὰρ ΓΥΝΑΝΔΡΟΙ καὶ λέγου ἰσηκότης.

- ἀντί τοῦ ἀνδρόγυνοι. Tryphon. MS. περί τρέπων.
- ΔΑΙΜΟΝΙΖΕΣΘΑΙ. Σοφ. Δανάη. Lex. MS. Sangerm.
- ΔΑΙΣ, ἡ δι' ἐράνων εὐαχία. Σοφ. Τριπτολέμω.
Ἦλθεν δὲ Δαίς θάλεια πρεσβίστη θεῶν.
- Hesych. Senarium vertit Grotius :
Accessit huc Daps, quæ Deum antiquissima est.
- ΔΕΑΤΟΣ, θεός. Σοφ. Κηθαλίωσι. Idem.
- ΔΕΛΗΤΙΟΝ, τὸ δέλεαρ. Σοφ. Ἐχε τὸ δελήτιον. ἢ Σώφρων. Etymol. M. Sophronis potius quam Sophoclis esse videtur.
- ΔΕΡΜΙΣΤΗΣ. Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι πῆν σκάλικα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφοκλεῖον ἐξηγούμενος, τὸν ὄφιν ἀπέδακε. μή ποτε δὲ μᾶλλον ἂν ὅστις τὰ δέρματα ἐσθίει, δερμιστής. Harpocration.
- ΔΗΜΟΚΟΙΝΟΣ, δημόσιος βασανιστής ἢ ὁ δῆμιος, ἡγουν ὁ ἐκ τοῦ δήμου εἰς τὸ φονεῦν κληρωθείς. Σοφ.
Οἷος γὰρ ἡμῶν δημόκοινος οἴχεται.
- Etymol. M.
- ΔΙ' ΟΥΔΕΝΟΣ ποιῆσθαι τόνδε. Σοφ. Phrynichi Appar. sophist. Pertinet ad Œd. Col. 584.
- ΔΙΨΙΑ ΚΟΝΙΣ, ξηρά. Hesych. Pertinet ad Antig. 429.
- ΔΙΩΚΤΟΣ παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ ἀνὴρ Φυγᾶς, τραγικῶς. Pollux ix. 158.
- ΔΡΑΚΑΥΛΟΣ. Σοφ. Τυμπανισαῖς. ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατρᾶσιν. ἢ ὅτι συναυλίζονται κατὰ τὸ εἶκος Κέκροπι ἐντι διφυσί. ἢ ὅτι συναυλίζεται μία τῶ ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, προσημερεύουσα τῇ θεῷ. Etymol. M. Suidas. Hesych.
- ΔΡΑΚΟΝΤΑ, τὸ κηρύκιον. Σοφ. Φιλοκτῆτη. Hesych.
- ΔΡΟΠΑ, δρεπτά. Σοφ. Παλαμήδει. Idem.
- ΔΡΥΟΠΑΓΗ ἑόλον. τὸν πάσσαλον. Σοφ. Φιλοκτῆτη. Idem.
- ΔΥΣΑΛΓΗΤΟΣ, ἀσυμπαθής. Suidas ex Œd. T. 12.
- ΔΥΣΑΥΛΟΣ, δυσάυλιος. Σοφ. Ἀλεξάνδρω. Hesych. Est etiam in Antig. 357.
- ΔΥΣΘΥΜΙΑ. Σοφ. Τυροῖ. Lex. MS. Sangerm.
- ΕΓΓΕΛΩΣΑ, καταγελάσα. Hesych. Pertinet ad El. 807.
- ΕΓΚΑΤΑΖΕΥΕΑΣ, συνθεῖς, συναρμόσας. Σοφ. (Aj. 736.) Suidas.
- ΕΓΚΟΤΗΜΑ, ὀργή, μανία. εἰ μὴ ἄρα ἰσοδυναμεῖ τῷ κότῳ. καὶ ΕΝ-ΕΚΟΤΟΥΝ παρὰ Σοφοκλεῖ. Hesych.
- ΕΓΧΟΣ, τὸ δόρυ. ἴσιον ὅτι ἔγχος καὶ ξίφος καὶ δόρυ τὸ αὐτὸ οἶδεν Ὀμηρος. ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν, οἷον τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται. καὶ τὸ πῦρ, οἷον Ἐγχος ἱεμένον. τὸ τὴν ὀργὴν ἔχον. Etymol. M. Posterius pertinet forte ad Ῥιζοτόμων Fragm. ii.
- ΕΔΟΣ, οὐ μόνον τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ καὶ ἡ εἰκὼν. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρῳ. (1374.) Thomas Mag.
- ΕΙΚΑΘΕΙΝ, εἰκεῖν, κατὰ παραγωγὴν. Suidas e Schol. ad Œd. Col. 1178. ΕΙΚΑΘΕΙΝ, ὑποχαρεῖν, ὑπέικειν. Σοφ. (El. 1014.) Idem.
- ΕΙΣ ΟΡΘΟΝ φρονεῖν. ἀντί τοῦ, καλῶς φρονεῖν. Σοφ. Τριπτολέμω. Lex. MS. Sangerm.

ΒΑΥΒΑΝ. Vide infra in Λαπίζειν.

ΒΕΒΗΛΟΣ, ὁ μὴ ἱερὸς τόπος, ἀκάθαρτος καὶ βατὸς πᾶσιν. ὁ βᾶσιμος παντὶ πρὸς ἀντιδιαβολὴν τοῦ ἀδύτου. λέγεται βέβηλος ἀνήρ, ὁ μιαρὸς καὶ ἀκάθαρτος, ἢ καὶ ἀμύνατος· ἀπὸ τοῦ τόπου· ὁ ἐν ἀνιέροις τόποις ἄξιος διατρέχειν. Σοφ. δὲ ἐν Συνδείπνῳ βέβηλον τὸν ἰδιώτην Φησί. *Etymol. M. e Schol. ad Œdipum Col. 9. emendatum.*

ΒΕΡΕΚΥΝΤΑ βρόμον. Φρύγιον αὐλόν. Σοφ. Ποιμέσιν. *Hesych.*

ΒΙΔΗΝ, εἶδος κρούματος. Σοφ. Ἀκρισία·
ὡς ἐπιφαλεῖν
βίδην τε καὶ ξυναυλίαν.

ἄλλοι, βίδυν. *Idem.*

ΒΛΙΖΕΙΝ, καὶ Ἀττικῶς βλίττειν, τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, τουτέστιν ἐκπιέζειν καὶ θλίβειν. Σοφ.

Ἡ σφηκιὰν βλίττουσιν εὐρόντες τιναί.

Etymol. MS. Leydensed in Excerptis Valckenarii.

ΒΟΙΚΛΕΨ, παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ Ἑρμῆς. *Athenæus p. 409.*

ΒΟΙΩΤΙΟΣ νόμος. ἐπὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχαῖς ἡρέμουντων, ὑστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτετινομένων, ὡς Φησί Σοφοκλῆς·

Ὅταν τις ἀδῆ τὸν Βοιωτίον νόμον.

Zenobius Proverb. ii. 65.

ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ, ὁ πλόκαμος τῆς τριχός. Σοφ. *Etymol. M. ex El. 901.*

ΒΟΥ. ἀντὶ τοῦ, βοός. Σοφ. Ἰνάχῳ. *Lex. MS. Sangerm.*

Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν λέγει, ὅτι κατὰ τὴν δάμαλιν Σοφοκλῆς ἔφη, Γηγενὴ ΒΟΥΒΑΛΙΝ. *Eustath. p. 1625.*

ΒΟΥΠΡΩΡΟΝ—σημαίνει δὲ καὶ τὸν βουπρόσωπον. *Hesych. Pertinet ad Trach. 13.*

ΒΡΑΒΕΥΣ, οὐ βραβευτής. Σοφ. ἐν Ἡλέκτρῳ (690.) ἔστι δὲ ἀγωναδέτης, ὁ τὰ βραβεῖα τοῖς νικῶσι δίδους. *Thomas Mag.*

ΒΡΑΧΙΣΤΟΝ, βραχύτατον. Σοφ. Δανάη. *Lex. MS. Sangerm.*

ΒΡΙΑΚΧΟΣ, θηλυκῶς ἢ βιάκχη, ἢ βριαρῶς ἰακχάζουσα. Σοφ. Ἐχω δὲ χερσὶν ἀγρίαν βριακχον. *Etymol. M.*

ΒΡΥΑΖΟΥΣΗΣ λαινῆς. ἐν Ἀθάμαντι. ἀκμαζούσης, ἢ ἐγκύματος. *Hesych. Incertum utrum ad Æschyli an ad Sophoclis drama hoc pertineat.*

ΒΥΔΟΙ, οἱ μουσικοί· ἢ κροῦμά τι. Σοφ. Κρίσι. *Hesych.*

ΒΩΛΟΝΑΙ. οἱ μὲν, κολώνιας· οἱ δὲ, τὸ Κίλλαιον ἀκούουσι, διὰ τὸ ἀνακεχῶσθαι, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Idem.*

ΓΕΡΩΝ, παλαιός. λέγει δὲ, Φασί, καὶ Σοφοκλῆς πληθυντικῶς· Σὺ γὰρ γέροντα βουλεύεις. ἤγουν παλαιά, ἀρχαῖα. *Eustath. p. 1923.*

ΓΛΟΙΑΣ, ἢ κακοῆθης ἵππος καὶ πολυδίκη, παρὰ Σοφοκλεῖ. καὶ γλοῖης, τὸ αὐτό. *Hesych. Corrupta hæc sunt. γλοιάδα ἵππον si dixit Sophocles, significationem arcessere malim a nomine γλοῖης, quo utitur Comicus Nub. 448. intelligamque de equo lapsus obnoxio.*

ΓΝΩΜΩΝ, συνετός. Σοφ. *Hesych.*

ΓΝΩΣΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ γνώριμος. Σοφ. Ἑρμιόνη. *Lex. MS. Sangerm.*

ΓΟΡΓΑΔΩΝ, ἀλιάδων· Δαιδάλω Σοφ. *Hesych.*

ΓΡΑΙΚΟΥΣ. Vide infra in ΡΑΙΚΟΥΣ.

Ὅνοματῶποια κατ' ἐναλλαγὴν. ὡς τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ.

Οἱ γὰρ ΓΥΝΑΝΔΡΟΙ καὶ λέγειν ἡσηκότες.

- ἀντί τοῦ ἀνδρόγυνοι. Tryphon. MS. περί τρέπων.
- ΔΑΙΜΟΝΙΖΕΣΘΑΙ. Σοφ. Δανάη. Lex. MS. Sangerm.
- ΔΑΙΣ, ἡ δι' ἐράνων εὐαχία. Σοφ. Τριπτολέμω.
Ἦλθεν δὲ Δαίς θάλεια πρεσβίστη θεῶν.
- Hesych. Senarium vertit Grotius :
Accessit huc Daps, quæ Deum antiquissima est.
- ΔΕΑΤΟΣ, θεός. Σοφ. Κηθαλίωσι. Idem.
- ΔΕΛΗΤΙΟΝ, τὸ δέλεαρ. Σοφ. Ἐχε τὸ δελήτιον. ἢ Σώφρων. Etymol. M. Sophronis potius quam Sophoclis esse videtur.
- ΔΕΡΜΙΣΤΗΣ, Δίδυμος μὲν ἀποδίδασκε τὴν σκάληκα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφοκλεῖον ἐξηγούμενος, τὸν ὄφιν ἀπέδακε. μή ποτε δὲ μᾶλλον ἂν ὅστις τὰ δέρματα ἐσθίει, δερμιστής. Harpocration.
- ΔΗΜΟΚΟΙΝΟΣ, δημόσιος βασανιστής ἢ ὁ δήμιος, ἡγοῦν ὁ ἐκ τοῦ δήμου εἰς τὸ φονεῖν κληρωθείς. Σοφ.
Οἷος γὰρ ἡμῶν δημόκοιμος οἴχεται.
- Etymol. M.
- ΔΙ' ΟΥΔΕΝΟΣ ποιῆσθαι τόνδε. Σοφ. Phrynichi Appar. sophist. Pertinet ad Œd. Col. 584.
- ΔΙΨΙΑ ΚΟΝΙΣ, ξηρά. Hesych. Pertinet ad Antig. 429.
- ΔΙΩΚΤΟΣ παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ ἀνὴρ Φυγᾶς, τραγικῶς. Pollux ix. 158.
- ΔΡΑΚΑΥΛΟΣ. Σοφ. Τυμπανισαῖς. ἐπεὶ ἡ Ἀθηναῖα δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατρᾶσι. ἢ ὅτι συναυλίζονται κατὰ τὸ εἶκος Κέκροπι ἐντι διφυσί. ἢ ὅτι συναυλίζεται μία τῶ ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, προσημερεύουσα τῇ θεῷ. Etymol. M. Suidas. Hesych.
- ΔΡΑΚΟΝΤΑ, τὸ κηρύκιον. Σοφ. Φιλοκτήτη. Hesych.
- ΔΡΟΠΑ, δρεπτά. Σοφ. Παλαμήδει. Idem.
- ΔΡΥΟΠΑΓΗ σόλον. τὸν πάσσαλον. Σοφ. Φιλοκτήτη. Idem.
- ΔΥΣΑΛΓΗΤΟΣ, ἀσυμπαθής. Suidas ex Œd. T. 12.
- ΔΥΣΑΥΛΟΣ, δυσάυλιος. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. Hesych. Est etiam in Antig. 357.
- ΔΥΣΘΥΜΙΑ. Σοφ. Τυροῖ. Lex. MS. Sangerm.
- ΕΓΓΕΛΩΣΑ, καταγελάσαι. Hesych. Pertinet ad El. 807.
- ΕΓΚΑΤΑΖΕΥΞΑΣ, συνθεῖς, συναρμόσας. Σοφ. (Aj. 736.) Suidas.
- ΕΓΚΟΤΗΜΑ, ὀργή, μανία. εἰ μὴ ἄρα ἰσοδυναμῆ τῷ κότῳ. καὶ ΕΝ-ΕΚΟΤΟΥΝ παρὰ Σοφοκλεῖ. Hesych.
- ΕΓΧΟΣ, τὸ δόρυ. ἴσιον ὅτι ἔγχος καὶ ξίφος καὶ δόρυ τὸ αὐτὸ οἶδεν Ὀμηρος. ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν, οἷον τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται. καὶ τὸ πῦρ, οἷον Ἐγχος ἱεμένον. τὸ τὴν ὀρμὴν ἔχον. Etymol. M. Posterius pertinet forte ad Ῥιζοτόμων Fragn. ii.
- ΕΔΟΣ, οὐ μόνον τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ καὶ ἡ εἰκὼν. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρῳ. (1374.) Thomas Mag.
- ΕΙΚΑΘΕΙΝ, εἰκναι, κατὰ παραγωγήν. Suidas e Schol. ad Œd. Col. 1178. ΕΙΚΑΘΕΙΝ, ὑποχωρεῖν, ὑπέκναι. Σοφ. (El. 1014.) Idem.
- ΕΙΣ ΟΡΘΟΝ φρονεῖν. ἀντί τοῦ, καλῶς φρονεῖν. Σοφ. Τριπτολέμω. Lex. MS. Sangerm.

- ΕΚΒΑΒΑΣΑΙ, ἐκβαλεῖν. Σοφ. ἐν Ἀντηνορείδαις. *Hesych.*
 ΕΚΚΕΚΩΠΗΤΑΙ, ἐξήρτυται. Σοφ. Συλλογῶν. *Idem.*
 ΕΚΠΕΛΕΙ, ἔξεισιν. *Idem.* Pertinet ad Antig. 478. quod jamdudum
 observatum fuerat Gatakero Opp. tom. i. p. 526.
 Διφορεῖται ΕΚΤΟΠΟΣ, ΕΚΤΟΠΙΟΣ, ὁ ἀμορφος παρὰ Σοφοκλεῖ. *Philemon Grammaticus MS.*
 ΕΛΑΙΑΕΣΣΑ νηδύς. Σοφ. Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλήγι. ἦτοι ΛΑΙΑΕΣΣΑ, ἀπὸ
 τοῦ σκαιά, ἀργία. ἢ ἀπὸ τοῦ ληίζεσθαι, πάντα ληίζομένη καὶ κατ-
 εοδίουσα. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαίου, λιπαρά. *Hesych.*
 ΕΛΑΙΟΥΤΑΙ θριξί. Σοφ. Τρωίλῳ. Ἀρίσταρχος, ῥυπαίνεται. βέλτιον δὲ
 λαμπρύνεται. *Idem.*
 ΕΛΚΗ, λύπαι. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Idem.*
 ΕΛΛΑΣ, ὁ ἀνὴρ. Σοφ. Αἴαντι Λοκρῶν. *Lex. MS. Sangerm.*
 ΕΛΥΜΝΙΟΝ. Καλλίστρατος φησὶ τόπον εἶναι Εὐβοίας. Ἀπολλώνιος δὲ
 ναόν φησὶ εἶναι πλησίον Εὐβοίας. ΝΥΜΦΙΚΟΝ δὲ τινες αὐτὸ φασιν,
 ὅτι ὁ Ζεὺς τῇ Ἑρῆ ἐκεῖ συνεγένετο. μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς. Πρὸς πέ-
 τραις Ἐλυμνίαις. καὶ ἐν Ναυπλίῳ Νυμφικόν τ' Ἐλύμνιον. *Schol.*
Comici ad Pacem 1126.
 Τοὺς ΕΛΥΜΟΥΣ αὐλοὺς, ὧν μνημονεῖ Σοφοκλῆς ἐν Νιόβῃ τε καὶ Τυμ-
 πανισαῖς, οὐκ ἄλλους τινὰς εἶναι ἀκούομεν ἢ τοὺς Φρυγίους. *Athenæus*
 p. 176.
 ΕΛΥΤΡΟΝ, κάλυμμα, ἐκπέτασμα, ἐνείλημα. ὁμοίως καὶ ἡ θήκη τοῦ
 τόξου. καὶ πληθυντικῶς Σοφ. ΕΛΥΤΡΑ. *Etymol. M.*
 ΕΜΑΣΧΑΛΙΣΘΗ. Σοφ. ἐν Ἡλέκτρῳ (445.) ἔδος ἦν τοῖς ἀρχαίοις,
 ὅπότε φονεύσειαν ἐξ ἐπιβουλῆς τινα. τὸ ἔργον ἀφοσιούμενοι, ἀκρωτηριάζειν
 τὸν νεκρὸν, καὶ τῶν μορίων ὀρθοῦν ποιήσαντας, κρημνάσαι κατὰ τοῦ
 τραχήλου καὶ τῶν μασχαλῶν διείροντας. ἀφ' οὗ δὴ καὶ ΜΑΣΧΑΛΙΣ-
 ΜΑΤΑ προσηγόρευσαν αὐτά. Σοφ. ἐν Τρωίλῳ Πλήρη μασχαλισμάτων
 ἔειπε τὸν φονεύσαντα. *Suidas.*
 ΕΜΠΕΡΑΜΟΣ, ἔμπειρος. Σοφ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. *Hesych.*
 ΕΜΠΛΕΥΡΟΥ, ἐνάλλου εἰς τὰς πλευράς. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*
 Μέρη δὲ κλίνης καὶ ΕΝΗΛΑΤΑ. Σοφ. ἐν Ἰχθυεῦταῖς Σατ. ἔφη Ἐνήλατα
 ξύλα τρίγωνοι διατορεῦσαι τε δύναι. *Pollux x. 34. Corrupta*
Tragici verba varie et frustra tentata.
 ΕΝΘΡΙΑΚΤΟΣ, ἐνθουσιῶν. καὶ ἐνθάκτος. Σοφ. Σίνωνι. *Hesych.*
 ΕΝΟΛΜΙΣ. ἦν τι γένος μάντεων οὕτω καλούμενον, διὰ τὸ τοὺς ἐν ὄλμῳ
 κοιμηθέντας, μαντικούς γίνεσθαι. ὄλμοι δὲ λέγονται, οἱ τρίποδες τοῦ
 Ἀπόλλωνος. ὅθεν καὶ παροιμία. Ἐν ὄλμῳ εὐνάσω. ὁ δὲ Σοφοκλῆς,
 ΕΝΟΛΜΙΟΣ, ἀντὶ τοῦ μαντικός. *Etymol. M. Confer Zenobium*
Proverb. iii. 63.
 ΕΝΟΠΑΙΣ, ἐνωτίσις. τῇ προσωδίᾳ ὡς διόπαις. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν.
Hesych. ΕΝΟΠΑΙΣ, τοῖς ἐνωτίσις. ἀπὸ τοῦ ταῖς τῶν ὄτων ὀπαῖς ἐπι-
 κείσθαι. Σοφ. *Etymol. M.* Perperam apud *Hesych.* Ἐνώταις.
 Τοῖς δὲ δεσπόταις, τῶ μὲν ἀνδρὶ καὶ λάσανα ἀναγκαῖα, καὶ ἀρίς, ἣν καὶ
 Σοφοκλῆς ἐν Πανδάρῳ ΕΝΟΥΡΗΘΡΑΝ καλεῖ. *Pollux x. 44.* Ἀρίς,
 σαμνίον, ᾧ ἐνουροῦσι. Σοφ. δὲ ἐν Πανδάρῳ ΕΝΟΥΡΗΘΡΟΝ καλεῖ
 Αἰσχύλος δὲ οὐράνην. *Lex. MS. Bibl. Regia.*
 ΕΝΣΤΑΤΗΣ. Τὸ ἐνικλῶν Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀντιλέγειν φησὶ. τὴν γὰρ
 ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τῆς ἀντὶ εὐρίσκει, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι (104.)
 Τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω. ἀντὶ τοῦ ἀντιστάτην. Ὄρος. *Etymol. M.*

ΕΝΣΤΕΡΝΟΜΑΝΤΙΑΙΣ, ἑγγαστριμύθοις. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych.*

ΕΝΤΕΛΛΩ, ἀντὶ τοῦ ἐντέλλομαι. Σοφ. Θυέση. *Lex. MS. Sangerm.*

ΕΞΑΛΙΣΘΩΜΑΙ, φυλάζωμαι. Σοφ. Αἴαντι μαστιγ. *Hesych.* Pertinet ad v. 656.

ΕΖΟΡΜΕΝΙΖΩ. Vide in Ὀρμίνος.

Ἄττικῶς μὲν ἔξπουν καὶ ἔξκλινον λέγεται, ὡσπερ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ **ΕΞΠΗΧΥΣΤΙ**. *Philemon Grammaticus MS. Confer Etymol. M. in Ἐξάκλινον, p. 346.*

ΕΠΑΙΝΟΙΣ, τὰς κρίσεις, καὶ τὰς συμβουλίας, καὶ τὰς ἀρχαιρεσίας. Σοφ. Θυέση Σικυωνίῳ. *Hesych.*

ΕΠΑΛΛΑΧΘΕΙΣΑ, ἐπαλλάξασα. Σοφ. Κολχίσιν. *Idem.*

ΕΠΕΙΚΑΖΩ, σοχάζομαι. Σοφ. (El. 663.) *Suidas.*

Ἐπὶ καὶ ὁ **ΕΠΕΝΔΥΤΗΣ** ἐστὶν ἐν τῇ τῶν πολλῶν χρήσει, ὅσις, βούλοιο καὶ τούτῳ τῷ ὀνόματι βοηθεῖν φαύλῳ ὄντι, ληπτέον αὐτὸ ἐκ τῶν Σοφοκλείους Πλυντριῶν

Πέπλους τε νῆσαι, νεοπλυνεῖς τ' ἐπενδυτάς.

Pollux vii. 45. ubi legitur τενίσαι. Gatakerus Miscell. p. 496. emendabat κτενίζειν. Præstat id quod post Canterum et Bentleium dedimus.

ΕΠΗΓΓΕΛΛΟΜΗΝ, παρεκάλουν, ἐπίτελλον. Σοφ. Ἡλέκτρα. (1018.) *Hesych.* Confer Thomam Mag. in Ἐπαγγέλλω.

ΕΠΗΔΙΣ, ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία, καὶ τὸ πᾶμα τῆς λάρνακος, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆν. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ Ἐφηλις κοινῶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἤλου. *Eustath. p. 1562.*

ΕΠΙΚΟΤΑ, ἐπιμομφα, ἃ πᾶς ἂν τις μίμψαιτο. Σοφ. Ναυπλίῳ καταπλίνοντι. *Hesych.*

ΕΠΙΚΡΟΥΜΑ, ἐπίπληγμα, ἢ ἐπιχάραγμα. διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ Ἄργῳ Ἐπικρούμα χθονὸς Ἀργείας. Σοφ. Ἰνάχω. *Hesychius emendatus a Jo. Toup. Epist. Crit. p. 177. Senarii finis erat :*

ἐπικρούματ' Ἀργείας χθονός.

ΕΠΙΜΑΣΣΕΤΑΙ, ἐπαύξεται ἐπὶ πλεον. ἀπὸ τοῦ μάσσανος, ὃ ἐστὶ μακροτέρου. οἱ δὲ, ἐφάψεται, ψηλαφήσει, ἢ οἷον οὐ λιμάσσει, ἀλλὰ καὶ προσεπιμάσσεται πλείω. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych.*

ΕΠΙΞΕΝΟΥΣΘΑΙ—πορεύεσθαι. Σοφ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ, καὶ Αἰσχύλος Κρήσσαις. *Idem.*

Τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν σκεύη **ΕΠΙΠΛΑ** λέγουσι, τὴν οἷον ἐπιπόλαιον κτῆσιν, καὶ μετακομίζεσθαι δυναμένην. Σοφ. Ἀθάμαντι. *Harprocratation in Ἐπιπλον.*

ΕΠΙΣΕΙΟΥΣΗΣ, ἐπικελευομένης. ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἐπιχαλάντων. Σοφ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ. *Hesych.*

ΕΠΙΣΙΓΜΑΤΑ, ἐπικελεύσματα. Σοφ. Ἀθάμαντι. ἐπαλαλάγματα *Hesych.* a Ruhnkenio emendatus. Vide Valckenarium ad Sel. Theocriti Idyllia p. 93.

ΕΠΙΣΠΑΣΕΙ, ἐπιτεύξεται. Σοφ. Ἀτρεΐ ἢ Μυκῆναις. ἐπὶ τῶν τοῖς λίνοις λαμβανόντων. *Hesych.* a Casaubono emendatus.

Τοὺς βραδευτάς, καὶ ἐπιστάτας ἀνόμαζον. ὄθεν καὶ τὸ βραβεύειν, **ΕΠΙΣΤΑΤΕΙΝ** Σοφοκλῆς. *Pollux iii. 145.*

ΕΠΙΣΤΩ, γίνωσκε. Σοφ. *Suidas.* Ex *Œd. T. 658. Trach. 182. Phil. 1325. El. 616.*

ΕΠΙΤΙΜΗΤΗΣ, τῇ λέξει κέχρηται Σοφοκλῆς, εἰπὼν ἐν τῇ Πρώκῃδι·
κολασαί, κἀπιτιμηταὶ κακῶν.

Pollux ix. 140.

ΕΠΙΤΙΜΙΑ, τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα. Σοφ. *Suidas ex El. 915.*

ΕΠΩΜΟΤΟΝ, τοῦ ὄρκου ἐγγυητὴν. Σοφ. *Suidas e Trach. 1188.*

ΕΡΓΟΙΣ παθῶν, ῥήμασιν ἀμύνεται. Σοφ. *Phrynichi Appar. sophist.*
Proverbialem locutionem duxit ex *Œd. Col. 873.* Confer
Suidam in Ἀμυνώμενοι.

ΕΡΗΝΟΒΟΣΚΟΣ, ὁ προβατοβοσκός. ἐν Τυροῖ δευτέρῃ Σοφ. *Etymol. M.*
Ἀρηνοβοσκός, προβατοβοσκός. Σοφ. Τυροῖ. καὶ γράφεται δὲ Ἐρήνοβο-
σκός διὰ τε τοῦ ε καὶ τῶν δύο ρ. *Hesych.* Ἐρήνοβοσκός, ὁ προβατοβο-
σκός ἐν Τυροῖ β Σοφοκλέους. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἄρη. *Photii Lex. MS.*

ΕΡΚΕΣΙ, δικτύοις. Σοφ. Ἀδάμαντι δευτέρῃ. *Hesych.*

ΕΡΚΗ, ὄπλων. Σοφ. Τρωίλῃ. *Idem.*

ΕΞΕΦΘΗΝ, ἐσεβάσθη, ἠσύχασα, ἠσχύνθη. Σοφ. Δαιδάλῃ. *Hesych.*
Ἐσεφθην, τὸ ἐσεβάσθη. Σοφ. *Photii Lexicon MS.*

ΕΣ ΤΕ, σημαίνει τὸ ἕως ἄν. Σοφ. (*Aj. 1183.*) Ἐς τ' ἐγὼ μολῶν τάφου
μεληδῶ. γέγονε δὲ παρὰ τὴν ἐς πρόθεσιν καὶ τὸν τε, ἦν παραπληρωμα-
τικὸν παρεπιλημμένον· διὸ καὶ ψιλοῦται Ἀττικῶς· Δαρειῖς δὲ δασύουσι,
ἀπὸ τοῦ ἕως τε κατὰ συγκοπὴν ἠγούμενοι εἶναι. *Etymol. M.*

ΕΥΕΙΡΟΝ, εὐέριον. *Photii Lex. MS. e Trach. 675.*

ΕΥΚΑΡΠΟΝ ΚΥΘΕΡΕΙΑΝ καλῶς ὁ Σοφοκλῆς τὴν Ἀφροδίτην προση-
γόρευσε. *Plutarchus Moral. p. 144.*

ΕΥΝΑΙΟΣ, ἐγκεχυμμένος. Σοφ. Δόλοψιν·

Εὐναῖος εἴη δραπέτιν εἴγην ἔχων.

Photii Lex. MS. et Etymol. M. Εὐναῖος, λαγῶς. Σοφ. Δόλοψι.
καταπτηχῆς. *Hesych.* Vide Jo. Toup. addenda ad Theocr.
p. 410.

ΕΥΝΟΥΧΟΙ, οἱ τὴν εὐνὴν ἔχοντες, ὡς γεοῦχοι. εὐνούχους δὲ Σοφοκλῆς
καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς εὐνεῖς, καὶ μὴ μετασχόντας ὕπνου, τούτους
τηροῦντας· οὐχ ὅπου λαμπαδες εὐνούχοισιν ὄμμασιν. *Etymol. MS.*
Biblioth. Reg.

ΕΥΟΡΝΙΘΕΙΑΝ. Σοφοκλῆς ἐπὶ οἰωνῶν. *Photii Lex. MS.* Εὐορνιθία
κατὰ τοὺς παλαιούς παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ ἀγαθὸν οἰάνισμα. *Eustath.*
p. 1439.

ΕΥΣΟΙΑ, εὐσθένεια, σωτηρία. *Hesych. ex Œd. Col. 390.* Εὐσοία,
εὐσθένεια. ζῶντά τ' εὐσοίας χάριν. *Suidas.*

ΕΥΣΤΟΜΟΣ ἵππος, καὶ αὐλός, καὶ ἄσμα—καὶ ἀηδόνες παρὰ Σοφοκλεῖ
(*Œd. Col. 18.*) εὐστομοῦσιν. *Pollux ii. 100.*

Εὐτυχία. εὐρεται καὶ **ΕΥΤΥΧΕΙΑ** παρὰ Σοφοκλεῖ. *Etymol. M. in*
Θυσία.

ΕΥΩΡΟΣ γάμος. Σοφ. Ἰριδι. ἦτοι ἄριος ἢ ὀλίγυρος. οὕτω γὰρ λέγουσι
κατὰ ἀντίφρασιν ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Σκυρίαῖς χρῆται τῷ **ΕΥΩΡΙΑΖΕΙΝ**.
Hesych.

ΕΦΥΜΝΕΙΣ, ἐπάδεις. Σοφ. Ἀλωάδαις. *Idem.*

ΕΧΘΙΜΑ, μισήματα. Σοφ. Τυροῖ. *Idem.* Vide *Piersonianum ad He-*
rodianum p. 436.

ΕΧΡΩΜΑΤΙΣΘΗ, συνεχρώσθη. Σοφ. Ἀδάμαντι. *Idem.*

ΕΨΙΑ—ὀμιλία. Σοφ. Ἀδάμαντι δευτέρῃ. *Idem.*

ΖΑΜΕΝΗΣ, ὀργίλος, καὶ λοιδορός, καὶ βίαιος. Σοφ. *Suidas ex Aj. 137.*

ΖΕΥΓΗΛΑΤΗΣ. Σοφ. Τριπτολίμω. *Lex. MS. Sangerm.*

ΖΕΥΓΟΣ ΤΡΙΠΑΡΘΕΝΟΝ. Εὐριπίδης Ἐρεχθίδι, καὶ Σοφ. Σισύφω. κα-
ταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεύγος ἔθηκε. παραδίδεται δὲ, ὅτι καὶ
τριζυγοῖς ἄρμασι τινὲς ἰχρήσαντο. *Hesych.*

ΖΕΥΞΙΛΕΩΣ, ζευκτὸς λαός. ἢ ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶ λαοί. Σοφ. Ἀν-
δρομίδα. *Hesych.* Ζευξίλειος, ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶν οἱ λαοί. *Photii*
Lex. MS.

ΖΗ, ἀντὶ τοῦ ζῆδι. Εὐριπίδης Ἰφιγενεία ἐν Ταύροις (705.)

Ἄλλ' ἔρπει, καὶ ζῆ, δόμους οἴκει πατρός.

Σοφ. Δανάη.

Ζῆ, πίνε, φέρβου.

Lex. MS. Sangerm. Vide Biblioth. Coislin. p. 482. In Sopho-
clis fragmento pro φέρβου, malit quis forte τέρπου. Ὡς καὶ ἀπὸ
τοῦ δρῶ, τὸ δρᾶ, ἀντὶ τοῦ πράττε, καὶ ἀπὸ τοῦ ζῶ, τὸ ζῆ, προσακτικῶς
καὶ αὐτὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, Πλούτῳ τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει,
μέγα, καὶ ζῆ. ἐξ οὗ δηλαδὴ τὸ ζῆδι γίνεται. *Eustath.* p. 1606. Con-
fer Schol. ad Antig. 1169.

ΖΗΛΩ, μακαρίζω. Σοφ. Φιλοκτήτη ἐν Τροίᾳ. *Hesych.*

ΖΗΜΙΑΝ ΛΑΒΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ ζημιωθῆναι. οὕτως Σοφ. *Photii Lex.*
MS.

ΖΥΓΑΣΤΡΟΝ, τὸ κισώτιον, ὡς φησι Σοφ. (Trach. 692.) Κοίλῳ ζυγά-
στρω. κυρίως ἢ ξυλίην σορός. *Etymol. M.*

ΖΩΜΑ, ἢ ζώνη. οὐ ζῶσμα. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ. (452.) *Thomas Mag.*

ΖΩΣΑΣ, ἠναργεστίας, οὐκ ἀπολλυμένας. Σοφ. (Οἶδ. T. 45.) ΟΡΩ
ΖΩΣΑΣ, ἀντὶ τοῦ, οὐ σφάλλονται, ἀλλὰ τοῦ ἀποθεσομένου τοχαζονται
καλῶς. *Suidas.*

Η pro **ΗΝ.** Τὸ δὲ μονοσύλλαβον ἢ οὐχ εὐρίσκωμεν παρ' Ὀμήρῳ κατὰ τῆς
δυναμίας ταύτης, ἀλλὰ κατὰ τῆς ἑτέρας μόνον. (scilicet pro ἑφ) τῶν
δὲ Ἀττικῶν ἔστι παρὰ Κρατίῳ ἐν Πυτίνῃ.

Γυνὴ δ' ἐκείνου πρότερον ἢ, νῦν δ' οὐκ ἔτι.

καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῇ Νιόβῃ.

Ἡ γὰρ φιλή' γὰ τῶνδε τοῦ προφιετέρου.

καὶ ἐν Οἰδίποδι Τυρ. (1123.)

Ἡ δούλος οὐκ ὠνητός, ἀλλ' οἰκοτραφής.

Porphyrrii Scholia MS. in Homerum ad Ἰλ. ε'. 533. ἢ pro ἦν
apud Comicum sæpius occurrit.

ΗΓΟΜΗΝ, διῆγον. Σοφ. Θυέση δευτέρῳ. *Hesych.*

ΗΓΡΙΩΣΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐσκληρυνσαι. Σοφ. *Suidas e Philoct.* 1321.

ΗΚΡΩΤΗΡΙΑΣΜΕΝΟΙ τὰς ἑαυτῶν ἑκάστοι πατρίδας, ἀντὶ τοῦ λελυ-
μασμένοι. οἱ γὰρ λυμαινόμενοι τινὰς, εἰώθασι περικόπτειν αὐτῶν τὰ
ἄκρα, ὡς καὶ Σοφοκλῆς Πολυξένη. τὸ μὲν τοι ἠκρωτηριασμένοι, ἀντὶ τοῦ
ἐτεργητικοῦ κίτται τοῦ ἠκρωτηριακότις. *Harpocrat.*

ΗΜΑΛΑΨΑΙ, κρῖψαι, ἀφανίσαι. Σοφ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. *Hesych.*

ΗΜΙΚΑΚΟΝ Εὐκλείδης λέγει, καὶ Σοφοκλῆς. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ
ἠμικάκως. (Thesmoph. 449.) *Pollux* vi. 161. *Ridiculus est*
Phrynichus vocem adeo classicis scriptoribus adhibitam dam-
nans.

ΗΝΕΓΚΟΝ, ἐπὶ πρώτου προσώπου. Σοφ. Τυροῖ. Ἀριστοφάνης Θεσμο-
φοριαζούσας (742.) *Lex. MS. Sangerm. Œd. Col.* 521.

ΗΡΑΚΛΕΙΑ ΛΙΘΟΣ—κέκληται δὲ οὕτως ἀπὸ Ἡρακλείας τῆς ἐν Λυδία πόλεως. διὸ καὶ Σοφοκλῆς Λυδῖαν λίθον αὐτὴν καλεῖ. *Hesych. Bacchylides* :

Λυδία μὲν γὰρ λίθος
μανίσι χρυσόν.

ΗΣ, terminatio accusativi pluralis. ἡ αἰτιατικὴ εἰς ΕΑΣ συναλμίνως καὶ ΕΙΣ κατὰ κρᾶσιν, καὶ εἰς ΗΑΣ καὶ ΗΣ, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ (Aj. 390.) τοὺς τε διαάρχας ὀλέσας βασιλῆς. *Draco Stratonicensis περὶ μέτρων. Verius, opinor, Gregorius de Dialecticis*: τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ΕΥΣ εἰς ΕΙΣ πληθυντικὰς εὐθείας, διὰ τοῦ Η γράφουσιν, ἰππῆς, βασιλῆς, Πλαταιῆς. Vide notam ad Ajacis versum supra citatum.

ΗΣΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἤδειμεν. καὶ ἦσε, ἀντὶ τοῦ ἤδειτε. *Σοφ. Κόλχους* :
Ἰμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ἦσε τὸν Περμηθία.

Etymol. M. in ἤσμεν.

ΘΑΙΡΟΣ, ὁ δῆκων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω τροφίως τῆς θύρας, ἢ ἄξων. *Σοφ. Τριπτολέμω. Hesych.* Ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὐρεται καὶ ὅτι θαιρὸς, ὁ ἄξων παρὰ Σοφοκλεῖ. *Eustath. p. 419.* Vide supra in Ἀμφιπλίξ.

ΘΕΑΝΗ νῆσος. ἢ ἐκ θεοῦ θεῖα. *Σοφοκλῆς Τυροῖ. Hesych.*

ΘΕΗΛΑΤΟΣ, ὑπὸ θεῶν πεμφθεῖς. *Photii Lex. MS. Pertinet ad CEd. T. 255.*

ΘΗΛΑΣΤΡΙΑ, τροφός. ἔστι δὲ Ἰακόν. *Σοφ. Ἀλεξάνδρω. Hesych.*

ΘΗΛΕΙΑ, ἐκ τοῦ θῆλυς. ἢ παρὰ τὸ θάλλειν καὶ γενεῖν. ἴθην καὶ ἢ ὑπομ-
βρος νῦξ παρὰ Σοφοκλεῖ θήλεια καλεῖται. *Etymol. M.*

ΘΗΜΑ, θήκη, τάφος, ἀνάθημα. *Σοφ. Σαλμωναῖ. Hesych.*

ΘΡΕΚΤΟΙΣΙ νόμοις. ἀντὶ τοῦ τραχέσι. *Σοφ. Ὀδυσσεῖ μαινομένω. ἔνιο δὲ, κρεκτοῖς. Idem.*

ΘΡΗΝΕΙΝ ἐπαδάς. ἐπιφωνεῖν καὶ ἐπάδειν. *Σοφ. Αἴαντι (582.) τουτέστιν, οὐκ ἔστιν ἰατροῦ σοφοῦ ἴδιον ἐπαδαῖς χρῆσθαι, τοῦ τραύματος ἤδη τομῆς δεομένου. καὶ ἐν Ποιμήσι*

Λόγω γὰρ οὐδὲν ἔλκος οἶδά που χανόν.

Suidas. Grotius vertit :

Ego voce factum vulnus haud ullum scio.

ΘΡΙΑΖΕΙΝ, φυλλολογεῖν, ἐνθουσιᾶν, ἐνθουσιάζειν. *Σοφ. Ὀδοσσεῖ μαινομένω. Hesych.*

ΘΩΧΘΕΙΣ, θωρηχθεῖς, μεθυσθεῖς. *Σοφ. Διονυσιακῷ. Idem. Non est dramatis titulus Διονυσιακός. Scribendum forte ἐν Διονυσιακῷ τινι σατυρικῷ, vel δράματι, ut supra in Ἄλυπον.*

ΙΑΝΝΑ. ἐν μὲν Αἰχμαλατίσι Σοφοκλείους ἀπίδοσαν Ἑλληνική· ἐπεὶ Ἰαννας τοὺς Ἑλληνας λέγουσιν. ἐν δὲ Τριπτολέμω, ἐπὶ γυναικός, ὡς καὶ ἐν Ποιμήσι· τινὲς δὲ, τὴν Ἑλένην. ἐπιεικῶς δὲ οἱ βάρβαροι τοὺς Ἑλληνας Ἰαννας λέγουσιν. ἐν δὲ Τρωίλῳ βάρβαρον θρήνημα τὸ ΙΑΙ. ἢ ὄνομα γυναικός. *Idem.*

Ἰδρις—αἰδρις. ἢ γενικὴ αἰδρεως, ὡς ὄφεις ἄφραις· καὶ αἰδρεῖ καὶ αἰδρεῖ. οὐ γὰρ δεῖ διὰ τοῦ δ.—ὡς ἀμάρτημα τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ΙΔΡΙΔΑ. *Etymol. M. in Ἀἰδρεῖ. Confer Eustathium p. 407.*

ΙΕΡΟΛΑΣ, ἱερέως. *Σοφ. Αἰχμαλάτοις. ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροῖταν, ἢ γέροντιαν λέγει. Hesych. ab Adr. Heringa emendatus.*

ΙΗΟΥΣ καμάρους. τοὺς κατὰ τὸν τόκον, ἐν ᾧ ἴασι φωνάς, διὰ τοὺς πόνους καὶ σὰς ἀδῖνας αἱ τίκτουσαι. τινὲς δὲ, τοὺς θρηνητικούς πόνους, ἀπὸ τοῦ ἰαλέμου. Σοφ. Οἰδίποδι Τυρ. *Idem.*

ΙΗΙΟΣ—ἐπὶ δὲ τοῦ θρήνου ψιλοῦται. Σοφ. Οἰδίπ. Τυρ. (174.) Οὔτε γὰρ ἔκγονα κλυτὰς χθονὸς αὔξεται, οὔτε τόκοισιν ἰήων καμάρων. τῶν θρηνητικῶν. *Orionis Thebani Etymol. MS. Confer vulgatum Etymol. in Ἰάλεμος.*

ΙΗΙΟΣ—ἀλλὰ καὶ θρήνον σημαίνει, ὡς Σοφ. Τραῖλω. *Hesych.*

ΙΚΤΙΝΑ—καὶ ἡ ὀρθή, ὁ ἰκτινος. Σοφ. Ἰκτινος ἔκραξε παρασύρας κρείας. *Lex. MS. Bibl. Reg.*

ΙΚΤΟΡΕΥΣΟΜΕΝ, ἰκτεύσομεν. Σοφ. Αἰχμηαλωτίσι. *Hesych.*

ΙΛΛΑΔΑΣ, γοῶς ἀγλαίας, καὶ τὰς συστροφάς. Σοφ. Ἀκρισίω. *Idem.*

ΙΛΛΥΡΙΣ ΓΟΝΗ. ἀντὶ τοῦ Ἰλλυρίας γενεᾶ. γράφεται δὲ καὶ γυνή. ὁ δὲ Καλλίσρατος, γῆ, ἀντὶ τοῦ γῆ. χερῶνται γὰρ οὕτως. Σοφ. Τριπτολέμω. *Idem.*

ΙΣΟΦΟΡΟΥΣ δρύας. τὰς ἰξὸν φερούσας. Σοφ. Μελεάγγελ. *Idem.*

ΙΠΠΟΒΟΥΚΟΛΟΙ, Σοφ. *Pollux vii. 185.*

ΙΠΠΟΜΑΝΗΣ. Σοφ. Αἴαντι. (143.) Σὲ τὸν ἰππομανῆ. ἦτοι πολεμικὸν καὶ ἵπποις ἐπιμαϊνόμενον. ἢ τὸν μέγαν καὶ ἀνετον. εἴωθε γὰρ ἡ προσθήκη τῶν τοιούτων ζῶων, τὸ μέγεθος τοῦ ὑποκειμένου δηλοῦν, ὡς θυμὸν ἰππογνάμονα, τὸν μεγάλης γνώμης· καὶ βούπαις. ἰππομανῆς ἐστὶ καὶ ἐπὶ τοῦ λειμῶνος, ἦτοι ὅπου ἵπποι μαϊνόνται. ἢ τὸν εὐανθῆ, ἐν ᾧ εὐανθῆς βοτάνη, ὡς μαϊνεσθαι τοὺς ἵππους διὰ τὸν καιρὸν ἐπ' αὐτῆς τῆς χλόης τοῦ λειμῶνος. τὴν μεγάλως μειμηνῶσαν καὶ τὸν ἀνδρῶντα τῆ χλόῃ· ἐπεὶ καὶ φυλλομανῆς. *Etymol. M.*

Τὸ δὲ **ΙΣΟΘΑΝΑΤΟΝ** Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Κρεούση, οὐ πάνυ ἀνεκτόν. *Pollux vi. 174.*

ΚΑΘΑΓΙΣΩ, συντελίσω, καὶ καθιερώσω. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐκ τῶν ἐναντίων, ἐπὶ τοῦ μαιίνειν τίτακται. *Hesych. Pertinet ad Antig. 1081. Priori significatione occurrit apud Comicum Av. 566. Lys. 238.*

ΚΑΘΕΛΩΝ, Δημοσθένης ἀντὶ τοῦ ἀνελάν, ἦτοι ἀποκτείνεις. καὶ Στησίχορος καὶ Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS. Vide infra in Ὀδός.*

ΚΑΝΝΑΒΙΣ. Σοφ. Θαμύρα. Ἡρόδοτος δ'. *Lex. MS. Sangerm.*

ΚΑΡΙΚΟΙ τράγοι, ὡς εὐτελῶν ὄντων. Σοφ. Σαλμανεῖ. εἰ μὴ ἄρα ὑποσυχγίαν, τοὺς Κιλικίους. *Hesych.*

Κάρυα—τὸ δὲ δένδρον **ΚΑΡΥΑ** παρὰ Σοφοκλεῖ· Κάρυαι μελίαι τε. *Athenaeus p. 52.*

ΚΑΡΠΟΜΑΝΗΣ, εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα. Σοφ. Περιλάω. *Hesych.*

ΚΑΤΑΓΝΩΝΑΙ, ἐπιγινῶναι, μέμψασθαι. Σοφ. Ἀδάμαντι προτέρω. *Idem.*

ΚΑΤΑΙΝΕΣΑΝΤΟΣ, συγκатаδεμένου. Σοφ. *Suidas ex Oed. Col. 1633.*

ΚΑΤΑΡΒΥΛΟΙΣ, χλαίνας ποδήρεσιν, ὡς καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλαρῶσαι. Σοφ. Τραῖλω. **ΚΑΤΑΡΒΥΛΟΣ**, χλανὶς ποδήρης ἕως τῶν ἀρβυλῶν. *Hesych.*

ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ, ὀχετὰς, ρύαξ. καὶ ὁ αἰτός. Σοφ. Λαοκόωντι. καὶ τὰς Ἀρπυίας ἐν Φινεῖ. *Idem.*

ΚΑΤΕΥΧΕΣΘΑΙ τῶν Ἀχαιῶν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν εὐχεσθαι. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.*

ΚΑΤΕΦΡΟΝΕΕ, κατενόει. Φρονεῖν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ νοεῖν. μινυται καὶ Σοφ. ἐν Ἀχαιάδῃ καὶ ἐν Ἀμφιαρέῳ. *Erotiani Lex. Hippocr.* Corruptus est prioris fabulae titulus. Conjici possit ἐν Ἀχαιῶν Συλλόγῳ, ἐν Ἀλωάδαῖς.

ΚΑΤΗΝΑΡΙΣΜΕΝΑ, ἀπολωλότα, ἐκδιδαρμένα, ἐσκυλευμένα. Σοφ. Ἄντι μαγν. (26.) *Hesych.*

ΚΑΤΟΥΛΑΔΑ. Σοφ. Ναυπλῖα.

Ἐπιύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι.

τὴν κατίλλουσαν καὶ κατείρουσαν. καὶ ἐξούλης δίκη, ἢ ἐξείρξεως. οἱ δὲ, τῇ παιολέθρῳ ἰσομένη τοῖς Ἑλλησιν. οὐλον γὰρ, τὸ ὀλέθριον· καὶ ἢ κατὰ πρόθεσιν αὐξήσιν ἔχει. ἢ ζοφάδῃ, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σῶμα γινομένης οὐλῆς. μελάντεροι γὰρ. ἢ καταιγίδας ἔχουσαν καὶ συσροφὰς ἀέμων. ἢ ἄλλῃν γὰρ, τὸ συσρέφειν. *Photii Lex. MS.* unde eximiam hanc glossam protulit Kusterus ad Suidam tom. ii. p. 281. Ejusmodi noctem pulchris versibus describit Argonauticorum poëta iv. 1695.

Νύξ ἐφόδει, τήνπερ τε κατουλάδα κικλήσκουσι,
νύκτ' ὀλοήν· οὐκ ἄστρα διτόχων, οὐκ ἀμαρυγαί
μήνης· οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἢ τις αἰδὴν
ἄρῳρει σκοτὴν μυχάτων ἀνιούσα βερέθρων.

ΚΑΥΡΟΣ, κακός. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.*

ΚΕΚΟΝΑ, παρὰ Σοφοκλεῖ. ἀπὸ τοῦ κτείνω, ἔκτονα, κέκονα. *Etymol. M.*

ΚΕΧΗΛΩΜΑΙ, πόδας δίδεμαι, συνέρραμμαι τοὺς πόδας. χηλεύειν γὰρ, τὸ ράπτειν. καὶ χηλιδόν, τὸ πλεκτόν, ὁ Ἀνακρίων. καὶ χήλαμα, τὸ σπαρτίον, Σοφ. Πανδώρα, ἢ Σφυροκόποις. *Hesych.*

ΚΗΡΥΚΕΙΟΝ. ἔστι προσηγορικόν, καὶ σημαίνει πᾶσαν βῆδον κήρυκος. ἔστι καὶ κτητικόν, σημαῖον τὸ τοῦ κήρυκος, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Γράμμα κηρύκειον. *Etymol. M.*

Κιμμερίους Φησὶν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ὑποκάτω τοῦ Πόντου εἶναι. γραφεται καὶ ΚΕΡΒΕΡΙΩΝ. καὶ ἔοικε καὶ Σοφοκλῆς περιπεπτακίται τῇ τοιαύτῃ γραφῇ ὁμοίως καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βατραχίοις. (187.) *Idem.*

ΚΙΝΑΔΟΣ, ἐπὶ τοῦ θηρίου—καὶ ἡ λοιδορία οἰκίως ἀν' ἔχει ἐπὶ τῶν πδλυκινήτων—καὶ τῷ κινάδῳ Σοφοκλῆς. *Idem. Spectat ad Aj. 103.*

ΚΙΝΑΚΗ, ὁ ἀκινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ. *Idem.*

Κινάρα. ταύτην Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι ΚΥΝΑΡΑΝ καλεῖ· ἐν δὲ Φοίνικι, ΚΥΝΑΡΟΝ·

Κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύνει γίνην.

Athenaeus p. 70. Ἀπὸ κυνὸς λέγεται συντεθεῖσθαι παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ ἡ ΚΥΝΑΡΟΣ ἄκανθα, ἢ καὶ κυνάρα, ἣν ἡ κοινὴ γλῶσσα κυνόσβητον ὀνομάζειν οἶδιν. *Eustath. p. 1822.*

ΚΝΩΔΟΝΤΟΣ, τῆς ἀκμῆς τοῦ ξίφους, τῆς ὀξείας εἰς τὸ καίειν. ἀπὸ δὲ τοῦ μέρους τὸ ὅλον ξίφος θαλοῖ. Σοφ. *Suidas ex Aj. 1025.*

ΚΟΙΝΟΣ—ἀδελφός. Σοφ. Ἀντιγόνη·

ὦ κοινὸν ἀντάδελφον Ἰσμήνης κάρα.

καὶ ἐν Ἰθροφόροις· Πολύκοινον Ἀμφιτέτην. *Hesych.*

ΚΟΚΚΟΒΟΑΣ ὄρνις, ὁ ἀλεκτρυὼν, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Eustath. p. 1479.*

ΚΡΑΝΑΑ πόλις. τοῦτο τέτριπται ὑπὸ τῶν παλαιῶν. καὶ Αἰσχύλος γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει. *Schol. Comici ad Acharn. 75.* Κραναιὴν πῆλιν, τὰς Ἀθήνας, ἀπὸ Κραναιοῦ. *Hesych.*

ΚΡΟΤΗΜΑ, ἐπὶ τῶν δολίων τάσσεται. *Idem. Κεκροτημίνοσ. ἀντὶ τοῦ*

ἑβραϊσμένοι. ἰθάδεις πανούργων ἔργων. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ κερκροτημένου χαλκοῦ. καὶ Σοφ.

Τὸ πάνσοφον κρότημα, Λαέρτου γόνος.

Theocr. Schol. Vide Valckenarium ad sel. Idyll. p. 357.

ΚΤΩΜΗΝ, σὺν τῷ ι. Σοφ. ἀντὶ τοῦ κταοίμεν. Etymol. M. Pertinet ad Trach. 191. Sic Œd. Col. 799. ζῶμεν.

ΚΥΑΜΩ ΠΑΤΡΙΩ. Σοφ. Μιλεάγρω. ὡς καὶ τῶν Αἰτωλῶν τὰς ἀρχὰς κυαμιεύοντων. δικλήρου δὲ αὐτὰς κυάμω, καὶ ὁ τὸν λευκὸν λαβῶν, ἐλάγχανεν. ἀνάγει δὲ τοὺς χρόνους, ὡς καὶ ἐν Ἰνάχῳ, Κυαμόβολον δικαστήν. Hesych. Vide Touprii Epist. Crit. p. 54.

Ἔστι ΚΥΔΟΣ ἀρσενικῆς καὶ σημαίνει παρὰ Συρακουσίους τὴν λοιδορίαν. ἀπὸ γούν τοῦ κύδος, ΚΥΔΑΖΩ. Κυθάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις. ἀντὶ τοῦ λοιδορεῖται. Σοφ. Αἶαντι. (722.) Etymol. M. in Ἐκυδάσσαστο.

ΚΥΚΝΙΤΙΣ, ἧς ὁ Κύκνος ἐβασίλευσε. Σοφ. ἐν Πηλεΐ, καὶ ἐν Ποιμείσι, Βοὴν Κυκνίτιν. Stephanus.

ΚΥΛΛΑΙΝΩΝ ΚΑΤΩ. Σοφ. Φαίδρα. τὰ ὄτα καταβαλὼν, ὅπερ οἱ σαινόντες κύνας ποιοῦσιν.

Ἔσαινεν οὐρᾶ τᾶτα κυλλαίνων κάτω.

οἶον τὸ, (Odys. ε'. 302.)

Οὐρῆ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσηνε, καὶ οὐατα κάββαλεν ἄμφω.

Hesych.

ΚΥΜΒΗ, πλοίου εἶδος. Σοφ. Photii Lex. MS.

ΚΥΡΟΣ, ἐπιτευκτικὴ, καὶ κυρία. Σοφ. Suidas ex El. 919.

ΚΩΧΕΥΟΥΣΙΝ, ὀχοῦσι, μεταωρίζουσι. Σοφ. Καμικίσις.

Πισοὶ γὰρ κωχεύουσιν ἀμφορεῖ δίμας.

Hesych. ex Etymol. Regio MS. emendatus a Ruhnkenio in Auctario.

ΛΑΓΟΣ. τῇ δὲ τὸν λαγὸν ἐνικῆ αἰτιατικῇ ἀκόλουθός ἐστιν ἢ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκῳ Σατυρικῷ πληθυντικῇ ὀνομαστικῇ.

Γέραννοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί.

Athenæus p. 400. In Lexico MS. Bibliothecæ Reg. scriptum ἴκτις καὶ λαγοί. Forte verum est ἴκτιδες, λαγοί.

ΛΑΙΘΑΡΓΟΣ. δηλοῖ μὲν κύνα. τροπικῶς δὲ σημαίνει καὶ ἐπίβουλον ἄνθρωπον κρύφα βλάπτοντα. καὶ ἐστὶν ἐκείνος ὡς περὶ φασὶν λαθροθήκης, ἀπὸ κυῶν. Σοφ.

Σαίνουσα δάκνις, καὶ κύων λαίθαργος εἶ.

Eustath. p. 1493. Confer Suidam. Vocem λαίθαργος Plautus in Bacchidibus e Græco translatis, novo, quod solens confixit, vocabulo reddidit clam-mordax, quod interpretibus non fuit observatum. v. ii. 27.

Et, præter eos agnos, meus est istic clam-mordax canis.

Erat in Græca fabula versus hujusce forte non multum ab-similis.

οὐμὸς σὺν αὐτοῖς ἐστὶ λαίθαργος κύων.

ΛΑΜΠΗΝΗ, εἶδος ἀμάξης, ἐφ' ἧς ὀχοῦνται. Hesych. Ἔστι δὲ τοῦνομα ἢ Λαμπήνη ἐν τῇ Σοφοκλέους Ναυσικάῳ. Pollux x. 52.

ΛΑΠΙΖΕΙΝ, παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ συρίζειν. καὶ ΒΑΥΒΑΝ, τὸ κοιμάσθαι, οἶον ἢ δὲ προῦκαλιτό με

βαυβᾶν μετ' αὐτῆς.

Eustath. p. 1761.

ΛΕΥΓΑΛΕΑ, διάδροχος. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS. ΛΕΥΓΑΛΕΟΝ*, τὸ ὑγρόν. Σοφ. Μύρα λευγαλέω. *Etymol. M.*

ΛΕΥΚΗΝ ΗΜΕΡΑΝ. τὴν ἀγαθὴν. Σοφ. Ἀθάμαντι. *Lex. MS. Sangerm.*

ΛΗΚΥΘΙΣΤΗΣ, ὁ μικρόφωνος. οὕτως Σοφ. *Photii Lex. MS. Vide Suidam in voce.*

ΛΙΒΑΝΟΝ λέγει τὸ δένδρον τὸ δὲ θυμιάμενον, λίβανωτόν. εἰ καὶ διὰ τὴν ποιητικὴν Λίβανον καὶ τοῦτο Σοφοκλῆς λέγει. *Phrynichus Ecl. nom. Att.*

ΛΙΓΔΟΙ, χοάναι, τύποι, εἰς οὓς κατέρχεται τὸ ἐν τῇ χάνῃ διὰ τῶν κεντημάτων. ἦσαν δὲ πήλινοι. Σοφ. *Hesych. in Γλίδου χοάναι. Pertinet ad versum e Captivis servatum a Polluce. Fragm. ii.*

ΛΙΚΝΟΙΣΙ ΠΡΟΤΡΕΠΕΣΘΑΙ. λίκνα ἰσάντες προσάγεσθαι. ἅ ἐστι κανᾶ, ἐφ' οἷς τὰ λήια ἐπιτίθετο, ἅπερ εἰσὶ καρποὶ πύρινοι. *Idem. Pertinet ad fragmentum e Plutarcho et Clemente relatum inter incerta lx.*

ΛΙΠΟΨΥΧΕΙΝ. Σοφ. Πηλεΐ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΛΙΤΡΑ. ἦν μὲν νόμισμά τι, ὡς Δίφιλος. ἐπὶ δὲ τοῦ σαθροῦ Ἐπίχαρμός τε καὶ Σώφρων ἐχρήσαντο. Σοφοκλῆς δὲ ΛΙΤΡΟΣΚΟΠΟΝ φησὶ τὸν ἀργυραμοιβόν, ἀπὸ τοῦ νομίσματος. *Photii Lex. MS.*

ΛΥΚΟΚΤΟΝΟΥ θεοῦ. Σοφ. Ἠλέκτρα. (6.) Ἀρίσαρχος, διὰ τὸ τὸν θεὸν νόμιον εἶναι, καὶ τὴν τῶν βοσκημάτων φυλακὴν ποιούμενον τὸν Ἀπόλλωνα, ἀναιρεῖν τοὺς λύκους. ἐστὶ γὰρ ὁ λύκος ἱερὸν Ἀπόλλωνος. *Hesych.*

ΛΥΜΕΩΝ, ὁ φθορεὺς. Σοφ. *Suidas ex Aj. 573.*

ΜΑΓΑΔΙΣ, ψαλτικὸν ὄργανον. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.*

ΜΑΓΝΟΝ. Σοφ. Ὀδυσσεΐ. τὸν μέγαν, τὸν ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα. *Idem.*

ΜΑΙΕΥΤΡΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ μαΐαν. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΜΑΡΕΙΝΗ, ἡ μεμαρασμένη ὕλη, καὶ τοὺς ἀνδρακευτάς. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

Δίγονος ΜΑΣΘΛΗΣ, διπλοῦς ἰμάς. ἢ ὅτι οὐ μόνον κατὰ τὴν βαφὴν ἦν τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἐκέχρωτο. Σοφ. Ἀνδρομέδα.

ἰδοὺ δὲ Φοῖνον

μάσθλητα δίγονον.

Etymol. M. ΜΑΣΘΛΗΤΑΣ, ἰμάντας, ἡνίας. καὶ ἡ μάσθλη, ἡνία.

Σοφ. Ἀνδρομέδα καὶ Συνδείπνοις. *Hesych.*

ΜΑΣΤΑΚΑΣ, τὰς ἀκρίδας Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.* Ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ ΜΑΣΤΑΚΕΣ, αἱ ἀκρίδες. καὶ λέγεται κείσθαι τοῦτο παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φινεΐ. *Eustath. p. 1496.*

Ἡ μέλλουσα γαμῆσθαι, μελλονύμφη. βέλτιον δὲ, ὡς Σοφοκλῆς ὠνόμασε, τῆς ΜΕΛΛΟΓΑΜΟΥ. ταύτην δὲ καὶ ΤΑΛΙΝ καλεῖ. (Antig. 627.) *Poll. iii. 45.*

ΜΗΛΑ. Σοφοκλῆς, φησὶν ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης, δόξειεν ἂν ποῦ καὶ τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν. *Eustathius p. 877.* Σοφοκλῆς γοῦν, φασὶ, τὸν Ἀχιλλεῖα τραφῆναι εἰπὼν ἐν τῷ Πηλῷ πᾶν μῆλον θηριῶντα, δόξοι ἂν τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν. *Idem p. 1648.*

ΜΗ ΝΟΜΙΣΟΝ, ἀντὶ τοῦ, μὴ νομίσης. Σοφ. Πηλεΐ. *Lex. MS. Sangerm.*

- germ.* Sic apud Comicum μὴ ψεύσον, Thesmoph. 870. ubi vide quæ notavimus.
- ΜΗΤΗΡ**, ἡ τεκοῦσα—ἡ μασὸν ἐπισχοῦσα, ὡς Σοφοκλῆς. *Pollux* iii. 10.
- ΜΗΧΑΝΟΡΡΑΦΟΣ**, ἐπινοητὴς κακῶν, κατασκευαστής. τὰ φαῦλα μηχανά-
μενος. *Σοφ. Suidas* ex *Œd.* T. 387.
- ΜΙΑΙΝΕΣΘΑΙ** καὶ **ΕΚΜΙΑΙΝΕΣΘΑΙ**, τὸ ὀνειρώττειν. *Σοφ. Photii Lex. MS.*
- ΜΙΑΝ ΜΙΑΝ**, ἀντὶ τοῦ κατὰ μίαν. *Σοφ. Ἐριδι. Lex. MS. Sangerm.*
Eadem loquendi forma, qua μάλλον μάλλον dicunt, quod apud
Suidam vide, et ὅσοι ὅσοι apud Comicum Vespis 213. Latini
magis magis, minus minus. Vide Hieron. Columnam ad Ennii
fragmenta p. 99.
- ΜΙΝΥΡΕΤΑΙ**, ἄδῃ, κλαίει, θρηνεί, εὐφάινως λέγει. *Σοφ. Suidas* ex *Œd.*
Col. 671.
- ΜΝΕΙΑΝ**, τὴν μνήμην. *Σοφ. Ἀλεξάνδρω. Lex. MS. Sangerm.* Eam-
dem glossam habent Photius et Suidas, sed absque dramatis
indice. *El.* 392.
- ΜΟΛΙΒΟΣ** καὶ **ΜΟΛΥΒΔΟΣ**. εἰ μὲν ἰ ἐστίν, τὸ δ οὐκ ἐστίν, οἶον
καὶ μολίβος ὡς δίκτυον
κατῆγε. - - - Σοφοκλῆς. εἰ δὲ τὸ υ, τὸ δ.
Etymol. M. Legitur apud Plutarchum *Moral.* p. 75. innomi-
nati Tragici versus, qui forte idem est, quem *Etymologici*
auctor laudat, ab alterutro immutatus. Juxta *Grammatici*
canonem senarius apud Plutarchum sic scribi debuit:
Μολυβδὸς ὡς δίκτυον κατέσπασεν.
ΜΥΝΔΟΣ. μύνδος ἰχθύς, Σοφοκλῆς· ὁ μὴ αὐδῶν. ὄθιν καὶ ἔλλοψ, ἀπὸ
τοῦ ἐλλειπῆ τὴν ὄπα ἔχειν. *Etymol. M.* Vide Casaubonum ad
Athenæum p. 538.
- ΜΥΝΗΣ**, *nomen proprium.* Τὸ γοῦν Μύνης, Ὀμηρος μὲν Μύνητος κλίνει·
Σοφοκλῆς δὲ ἰσοσυλλάβως. *Eustath.* p. 1017.
- ΜΩΛΥΣ**, ὁ ἀμαθής. Σοφοκλῆς δὲ Φαίδρα, **ΜΕΜΩΛΥΣΜΕΝΗ**, παρι-
μένη. *Hesych.* Timon Phliasius apud *Diog. Laërt.* vii. 170.
Cleanthem qui erat obtusi et tardi ingenii μωλύτην appel-
lat.
- ΝΑΡΟΝ**, τὸ ὑγρὸν, παρὰ τὸ νῶ ῥῆμα· δηλοῖ τὸ βέω. ὁ μέλλων νάσω. γίνεται
ναρός. καὶ τὸ οὐδέτερον, ναρόν. *Σοφ. Τρωίλων*
Πρὸς ναρὰ δὲ κρηναία χωροῦμεν ποτά.
οὔτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων. καὶ ἴσως ἡ συνήθεια
τρέψασα τὸ α εἰς ε, λέγει ναρόν. *Orionis Thebani Etymol. MS.* Confer
vulgatum *Etymologicum*, et *Salmasium* ad *Hist. Augustam*
p. 311.
- ΝΑΥΚΛΗΡΟΝ** πλάτην, ναυτικὴν. *Σοφ. Ναυπλίου πυρκαϊῆ. Hesych.*
- ΝΕΝΩΤΑΙ**, νενόηται. παρὰ Σοφοκλεῖ Ἑλένης γάμω. *Etymol. M.*
- ΝΕΥΡΟΣΠΑΔΗΣ** ἄτρακτος, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν *Φιλοκτῆτι*. (290.) ὃν
ἀφίησὶ τις, τῇ νευρᾷ ἐπισπόμενος αὐτόν. *Suidas.*
- ΝΗΛΙΠΟΥΣ**, ὁ ἀνυπόδητος. *Idem* ex *Œd.* Col. 349.
- ΝΩΜΩΝ**, κρινῶν, ἐξετάζων. *Σοφ. Idem* ex *Œd.* T. 300. ubi glossa,
ἐρευνῶν, σκοπῶν. *Plato* in *Cratylō* citatus a *Musgravio* ad *Eurip.*
Phoen. 1290. τὸ νωμῶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταῦτόν.

ΞΑΝΩ, κοπιάσω. Σοφ. Παιμίσιν. Ἐκταρ τοῖς Ἀχαιοῖς βουλόμενος μάχασθαι, φησίν.

Ἦδὺν ξανῆσαι, καὶ προγυμνάσαι χεῖρα.

Photius, Suidas. Senarium vertit Grotius:

Sic dulce manibus praelio proludere.

ΞΑΣΜΑ, Σοφοκλῆς. Pollux vii. 30. Sic nimirum appellavit τὸ ξανθὸν ἔριον.

ΞΗΡΑΛΟΪΦΕΙΝ ἐλέγετο χωρὶς λουτρῶν ἀλείφασθαι.—μήποτε καὶ τὸ ὑπὸ τῶν ἀλειπτῶν λεγόμενον ξηρατρίβασθαι οὕτως ἔλεγον. Σοφ. Πηλεῦ

Καὶ ξηραλοῖφῶν ἵματος διὰ πτυχῶν.

Harprocration.

ΣΥΜΒΟΛΟΥΣ, τὰς διὰ τῶν παρμῶν οἰωνισμῶς ἔλεγον. ἀντιτίθεντο δὲ οὗτοι Δήμητρι. τινὲς δὲ, τὰς διὰ τῆς φήμης γινομένης μαντίας, ἄς Φιλόχορος φησὶ Δήμητρα εὐρεῖν. Σοφ. Ἀχαιῶν συλλόγῳ. Hesych.

ΣΥΝΕΡΕΣΤΕ, ἀποκλείσετε. Σοφ. Suidas ex Aj. 593.

ΟΔΟΣ. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους φησίν, Ἡ ἐν ὄδῳ καθελὼν. ἀντὶ τοῦ ἐν λόχῳ καὶ ἐνδρα. τοιοῦτον δὲ εἶναι καὶ τὸ Ὀμηρικόν φασιν, (Ἰλ. α'. 151.) Ἡ ὄδον ἐλθέμεναι. εἰ δὲ ψιλῶθει ἢ προτέρα, σημαίνει τὸν βαδμὸν, ὡς παρὰ Λυσία ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. —Ἡ ἐν ὄδῳ καθελὼν, ἀντὶ τοῦ, ἐνδρεύοντα ἐλὼν, τούτῃ ἐν τινὶ ἐνδρα καταβαλὼν—Καθελὼν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους φησίν, Ἡ ἐν ὄδῳ καθελὼν, ἀντὶ τοῦ ἀνελὼν ἢ ἀποκτίνας. ἐχρήσαντο δὲ οὕτω τῷ ὀνόματι καὶ ἄλλοι, ὡς καὶ Στησίχορος ἐν Ἰλίου Πέρσει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Εὐμήλῳ. *Harprocrationis tres istæ glossæ sic conjungendæ erant, ut intelligeretur quænam esset χρῆσις quam ille Sophoclis auctoritate firmarit, nempe nominis ὄδος, adhibiti pro λόχος vel ἐνδρα. Tenuati ὄδος significantis βαδμὸν usum e Sophocle etiam confirmare poterat, apud quem hoc sensu occurrit in Œd. Col. 57. 1590.*

ΟΔΟΣ, οὐδός. Σοφ. Suidas ex Œd. Col. 1590.

ΟΙΑΤΑΝ, καμήτην. οἶαι γὰρ αἰ κῶμαι. Hesych. **ΟΙΗΤΑΣ**, τοὺς καμήτας. Σοφ. Ἀνδρομίδα. Photii Lex. MS.

ΟΙΑΤΙΔΟΣ ΕΚ ΝΟΜΟΥ. Σοφ. Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῶ. (1061.) τῆς προβατευομένης ἐκ νεμήσεως· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ δήμου. κακῶς, οὐ γὰρ ἐγγὺς κίτται. Hesych. Ἀπὸ δὲ τῶν οἴων, καὶ οἰατίδος νομοῦ μίμνηται τις παλαιός, τοῦ ἀπὸ προβάτων κατανεμομένου. Eustath. p. 1165.

ΟΚΡΙΑΖΩΝ, τραχυρόμενος. Σοφ. Photii Lex. MS.

ΟΛΕΘΡΙΟΝ. μέχρι θανάτου. Σοφ. Ὀλέθριον αἰκίζε. Suidas ex Aj. 402.

ΟΛΚΙΑ Σοφοκλῆς τὰ πηδάλια ἐν Ναυπλίῳ ἀνόμασι. Poll. x. 134.

ΟΛΟΣΠΑΔΕΣ, ὅλαι κατατενόμεναι καὶ κατασπάμεναι. Σοφ. Photii Lex. MS.

Τὰς δὲ ταινίας, **ΟΛΟΣΤΗΜΟΝΟΥΣ ΤΟΛΥΠΑΣ** Σοφοκλῆς ἀνόμασιν. Pollux vii. 32.

ΟΜΜΑΤΕΙΟΣ ΠΟΘΟΣ. διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὄραϊν ἀλίσκασθαι ἔρωτι. Ἐκ τοῦ γὰρ εἰσοραῖν γίγνεται ἀνθρώποις ἔραϊν. καὶ Σοφ. ἐν Ἀχιλλέως Ἐραταῖς **ΟΜΜΑΤΑ ΠΛΑΤΥΛΟΓΧΑ** φησίν. Hesych. a Jo. Toup. emendatus Epist. Crit. p. 133.

ΟΜΟΓΝΙΟΙ ΘΕΟΙ, οὓς οἱ συγγενεῖς κοινῶς ὀργιάζουσιν. Photii Lex. MS. Pertinet ad Œd. Col. 1333.

ΟΜΟΥ. Vide ad Antig. 1180.

ΟΜΠΝΙΟΝ ΝΕΦΟΣ, μέγας, πολὺ, ἠΐξήμενον. Σοφ. Θησιῖ. Suidas et Photius in Lex. MS. ubi "Οπνιον.

ΟΝΑΙΑΤΟ, ἀπολαύσιαν. Σοφ. Suidas ex El. 211.

ΟΠΙΣΑΜΒΟΝ. ταύτην Χρυσίππος τάττει κατὰ τῶν χείρων ἐν τοῖς πράγμασι προβαίνοντων, παρὰ τὸ αἰεὶ ὀπίσω βαίνειν. μέμνηται δὲ τοῦ ὀνόματος Σοφοκλῆς. Appendix Vatic. Proverb. iii. 36. Ἐν δὲ τῷ κατὰ σοικεῖον λεξικῷ καὶ ΟΠΙΣΑΜΒΩ εὐρεται, ἢ εἰς τοῦπίσω ἀναχώρησις. Eustath. p. 862.

ΟΡΓΑΣΑΙ, τὸ πηλοποιῆσαι ἔστι, καὶ ὑγρῷ ξηρὸν μίξαι. Σοφ. Θέλωμι πηλὸν ὀργάσαι. Etymol. M. in Ὀργάσαι γῆν. Confer Hesychium in Ὀργάσαι. Comicus Av. 839. Πηλὸν ἀποδύς ὀργασσον.

ΟΡΓΑΣΜΟΣ, μαλαγμός. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρα λέγων·

Καὶ πρῶτον ἀργὸν πηλὸν ὀργάζειν χερσίν.

καὶ Ἀττικοὶ δὲ ἰδίως λέγουσιν ὀργάσαι, καὶ τὰ ὑγρὰ τοῖς ξηροῖς μίξαι καὶ ἀναφυράσαι, καὶ οἷον πηλὸν ποιεῖν. E scholiis MS. in Hippocratem. Vide Timæi Lexicon Platon. p. 129.

ΟΡΘΟΚΕΡΩΣ. ὀρθόκεριξ. Σοφ. Photii Lex. MS. Κέρας ἢ κόμη. ὃ καὶ Ὀμηρον δηλοῦν τινες ἔφασαν, εἰπόντα τὸν Πάριον, Κέρ' ἀγλαόν. (Il. λ'. 385.) ὄθεν καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, Ὀρθόκερως Φρέικη, οἷον ὀρθόκεριξ. Poll. ii. 31.

ΟΡΘΟΠΤΕΡΟΝ. Σοφ. Αἰθίοψιν. ὀρθοὺς ἔχοντα κολωνοὺς. τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνέχοντα, πτερὰ ἔλεγον, καὶ τὰ περιστά. Photii Lex. MS. Vide Hesychium in Ὀρθόπτερος.

ΟΡΘΟΦΡΩΝ, ἀνατεταμένος καὶ μετώρος ταῖς φρεσίν. οὕτως Σοφοκλῆς. Photii Lex. MS.

ΟΡΜΕΝΟΣ, ὃ τῆς κρέμμεως ἀσφάραγος παρὰ Ἀττικοῖς, διὰ τὸ ἐξορούειν καὶ βλασάνειν, ἠγούν ὃ ἀπὸ τῆς κρέμμεως ἐξηνηκώς. ὄθεν καὶ ΕΞΟΡΜΕΝΙΖΩ ῥῆμα. Σοφ.

Καὶ ἔξορμενίζει, κοῦκ ἐπισχολάζεται βλάση.

τουτέστιν οὐ σχολὴν ἢ βλάση ἔχει, ἀλλὰ δηλονότι ὄρμα εἰς αὐξὴν κατὰ τὰ ἐξορμενίζοντα φυτά. Eustathius p. 899. Athenæus p. 62.

ΟΥΔΕΝ ΕΡΓΟΝ, οὐδὲν ἔφελος. Σοφ. Suidas in Ἔργον εἰπεῖν. ex Aj. 852.

ΟΥΚ ΕΚΦΡΩΣΙΝ, οὐκ ἐξαφῶσιν. Σοφ. Photii Lex. MS. Vide Comicum Vesp. 156.

ΟΥ ΚΩΦΙΖΕΙ, οὐ βλάπτει. Σοφ. ἐν Ἐπὶ Ταινάρῳ Σατ. Ibid. ubi male scriptum οὐκ ἔφριζεν. Vide Hesychii interpretes ad glossam Οὐ κωφεῖ.

ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΧΝΗ, ἢ δρόσος. Suidas ex Œdipo Col. 681.

ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΑΧΟΣ, τὸν κονιορτόν. Σοφ. Photii Lex. MS. ex Antig. 418.

ΟΥΡΙΣΑΙ, ἀποκαταστῆσαι εἰς οὐρίον. Idem. Pertinet hæc glossa ad Œd. T. 696. Nomen Σοφοκλῆς, quod subjici debebat, librarii errore in fine præcedentis glossæ positum fuit, οὐραν, αἰδαῖον. Σοφ.

ΟΦΕΛΜΑ, αὐξήμα. Σοφ. Idem.

ΟΧΟΣ ΑΚΕΣΣΑΙΟΣ. ἰδοῦναι αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι εἶναι σπουδαῖαι. ἢ γὰρ Ἀκισσα, Σικελικὴ πόλις. Σοφ. Ὑδροφόροις. *Idem.*

ΠΑΘΑΙ. αἱ συμφοραί.—πάδας θηλυκῶς, πάθη, ξυμφορᾶς. Σοφ. *Suidas* *Œd.* Col. 7. A]. 295.

ΠΑΛΙΝΕΚΙΟΝ, ζοφερόν. Σοφ. Ἰνάχῃ.

Χαίμωνι σὺν παλινσκίῳ.

Harpocrat.

ΠΑΠΠΟΣ, ἀκάνθης ἀνθημα. ἐπὶ γηράσῃ καὶ ἀποξηρανθῆ, καὶ ὑπὸ ἀνέμων ἐκρίπιζεται, καὶ τόπον ἐκ τόπου μεταβάλλει. *Hesych.* Pertinet ad Sophoclis senarium, quem servavit *Plutarchus Moral.* p. 1100.

Γραίας ἀκάνθης πάππος ὡς φυτώμενος.

Lanugo velut afflata veteris cardui.

ΠΑΡΑΚΡΟΥΕΤΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἑξαπατᾶ—μετῆκται δὲ τὸννομα ἀπὸ τοῦ τοῦς ἰσάντας τι, ἢ μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα, καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. καὶ Σοφοκλῆς ποῦ

Ὡς μήτε κρούσης, μήθ' ὑπὸ χεῖρα βάλῃς.

Harpocratio, quem falso citasse suspicor. Pentameter hic elegiacus Theognidis potius quam Sophoclis esse videtur.

ΠΑΡΑΡΥΜΑ ΠΟΔΟΣ. Σοφ. Πολυξένη. ὡς κρεμαμένον τινῶν ὑφασμάτων ἐκ τοῦ εἵματος πρὸς κάλλος. τινὲς δὲ, σχοινίον ἐν ταῖς ναυσίν· οἱ δὲ, ὑπόδημα. *Hesych.*

ΠΑΡΑΣΑΓΓΑΙ, τὰ τριάκοντα γάδια παρὰ Πέρσαις· παρ' Αἰγυπτίοις δὲ, ἑξήκοντα. παρὰ δὲ, Σοφοκλεῖ ἐν Ἀνδρομάχῃ ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου εἶρηται. *Etymol. M.*

ΠΑΡΕΣΤΙΝ, ἐκ παντὸς δυνατὸν εἶναι. *Photii Lex. MS.* Pertinet ad *Œd.* T. 766.

ΠΑΡΟΥΣΙΑ. λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων θαυσιλείας—καὶ ἐπὶ τοῦ παρῆναι, ὡς καὶ ἐν τοῖς Νίπτροις Σοφοκλείους

τὴν παρουσίαν

τῶν ἐγγυὲς ὄντων.

Photii Lex. MS. et Suidas.

ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΣ. Σοφ. ὁ γὰρ πατροφόντης, καὶ μητροφόντης, ποιητικὸς. *Pollux* iii. 13.

ΠΕΛΟΝ, ὑπόφαιον. ἀγνοοῦντες δὲ τινὲς γράφουσι πέλιον. ὡς καὶ Σοφ. ἐν Ποιμήσι, καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ Φησί

Κυνὸς, πελῆς τε μηκάδος ῥινὸν βοός.

Erotiani Lex. Hippocrat.

ΠΕΜΦΙΞ. νυνὶ δὲ ἀρέσει τοῖς γραμματικοῖς ἀκολουθήσαντα, κατὰ τῆς κείνων διάταξιν εἰπεῖν τι περὶ τῶν κατὰ τὴν πέμφιγα σημαιομένων. δοκεῖ μὲν γὰρ αὐτὴν ἐπὶ τῆς πνοῆς Σοφοκλῆς ἐν Κόλχοις λέγειν

Ἀπῆξε πέμφιξ Ἰονίου πέλας πόρου.

καὶ ὁ αὐτὸς ἐν Σαλμωνί Σατυρικῷ

Καὶ τάχ' ἂν Κεραύνια

πέμφιξε βροντῆς καὶ δυσσομίας βάλαι.

ἐπὶ δὲ τῶν ἀκτίων αὐτῶν δοκεῖ χρῆσθαι τῷ τῆς πέμφιγος ὀνόματι Σοφοκλῆς ἐν Κόλχοις κατὰ ταῦδε τὰ ἔπη

Καπεθαύμασα

ταλίσκοποι πέμφιγα χρυσίαν ἰδάν.

ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους δεξιῖ τετάχθαι κατὰ τὸδε τὸ ἔπος ἐν Σαλμωνεῖ Σατυρικῷ παρὰ Σοφοκλεῖ·

Πεμφίγι πᾶσαν ὄψιν ἀγγέλω πυρός.

Galenus Comment. i. ad Hippocratis περὶ τῶν ἐπιδημίων vi. p. 454. edit. Basil. emendatus a Bentleio Epist. ad Millium p. 57.

ΠΕΝΘΕΡΟΣ, τῷ νυμφίῳ ὁ τῆς κόρης πατήρ. Σοφοκλῆς δὲ τὸ ἔμπαλιν. εἶπε γὰρ πενθερὸν, τὸν γαμβρὸν ἐν Ἰφιγενείᾳ. Ὀδυσσεύς φησι πρὸς Κλυταιμνήστραν περὶ Ἀχιλλείως·

Σὺ δ' ὦ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν.

ἀντὶ τοῦ γαμβρῶν. Suidas. Γαμβρὸν δὲ, τὸν νυμφίον, ἢ τὸν κατ' ἐπιγαμίαν οἰκίον. ἐναλλάσσεται δὲ τὸ ὄνομα πολλάκις. Σοφοκλῆς δὲ τὸν πενθερὸν ἀντὶ τοῦ γαμβροῦ λέγει. *Etymol. M.* in Γάμος. Vide not. ad Œd. T. 70.

ΠΕΣΣΑ ΠΕΝΤΕΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ ΚΥΒΩΝ ΒΟΛΑΣ. Σοφ. Ναυπλίου Πυρκαῖ. (fragm. vi.) παρ' ὅσον πέντε γραμμαῖς ἔπαιζον. διαφέρει δὲ πεττεία κυβείας. ἐν ἣ μὲν γὰρ πούς κύβους ἀναρρίπτουσιν· ἐν δὲ τῇ πεττεία αὐτὸ μόνον τὰς ψήφους μετακινούσι. *Hesych. Poll. ix. 97. Eustathius p. 1397. Πεττεία, ἢ πεσσεία, ὡς Σοφοκλῆς. Poll. vii. 203.*

ΠΗΛΟΣ. κάπηλος, ὁ μεταβολεύς, καὶ οἰνοπώλης. παρὰ τὸ χεῖν τὸν πηλόν, ἢ γουὸν τὸν οἶνον. τινὲς οἴονται ἐν αὐτῷ ἐνὸς εἶναι, πηλὸν καὶ οἶνον, ἐκ τοῦ παρὰ Σοφοκλεῖ·

Πολὺς δὴ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται.

ὁ μὲν οὖν Σοφοκλῆς εὐεπίφορος εἰς τὸν πηλόν. *Etymol. M.* Vide Gatakerum, Operum tom. i. p. 446. et Toupium ad Suidam ii. 66. Inde inter fragmenta Sophoclis retulit Heathius hæc verba εὐεπίφορος εἰς τὸν πηλόν, quæ Sophoclis non sunt, sed grammatici significantis usum vocis πηλὸς Sophocli admatum fuisse et frequentatum, ut quum ad Aj. 613. Scholiastes ait: εὐεπίφορος δὲ ὁ ποιητὴς ἐπὶ τὰς τοιαύτας μελοποιίας. et ad Antig. 897. εὐεπίφορος Σοφοκλῆς εἰς τὸ ΤΡΕΦΩ ἀντὶ τοῦ ΕΚΩ λέγειν. Non animadvertit mancam et mutilam esse Suidæ notam, quæ ex Etymologo suppleri debet.

ΠΟΡΕΥΝΕΤΑΙ, ὀδεύεται. ἀπὸ τοῦ πόρου. Σοφ. *Photii Lex. MS.* Pertinet ad Phil. 781.

ΠΡΟΝΟΥΣΤΕΡΟΣ, ἀντὶ τοῦ προνοητικώτερος. Σοφ. Αἴαντι μασιγοφόρῳ (119.) *Lex. MS. Sangerm.* Προνούστερος, προμηδέστερος, προνοητικώτερος. Suidas. Male in Photii Lexico scriptum προνουστέρος, ἀντὶ τοῦ προνοητικώτερος. Σοφ.

ΠΡΟΣΤΑΘΗΡΙΟΣ Ἀπόλλων. ἐπὶ πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἰδρύνοντο. Σοφ. *Photii Lex. MS.* Pertinet ad El. 637.

ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ. (Σοφ. Οἰδίποδι Τυρ. 411.)

Ἔστ' οὐ Κρείοντος προστάτου γεγραψόμεναι.

ἀπὸ τοῦ Ἀθήνησι νομίμου ἀνάγει εἰς τοὺς ἥρωας. ἐνεμον γὰρ προστάτην οἱ μέτοικοι· καὶ οἱ μὴ ἀπογραφομένοι τοῦτον, ἀπροσασίου δίκην ἀφείλον. *Hesych.*

ΠΡΟΣΧΗΜΑ. καὶ ἡ πρόφασις, καὶ τὸ οἰονεῖ προκάλυμμα· ἔτι δὲ καὶ τὸ καλλῶπισμα. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ. (525. 682.) *Thomas Mag.*

ΠΤΕΡΥΓΕΣ, τὰ πηδάλια. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

Τὸ ΠΥΤΤΟΝ, καὶ πτίον ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ὕψρον, ὡς Ἀΐλιος Διονύσιος Φησι· πτίον δὲ Σοφοκλῆς, ἀκολουθῶν δηλαδὴ τῷ ποιητῇ. *Eustath.* p. 948.

ΠΥΓΑΡΓΟΣ, εἶδος αἰτοῦ. Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, ἀπὸ τῆς λευκῆς πυγῆς, ὡς περὶ ἐναντίας μελαμπύγης ἀπὸ τῆς ἰσχυρᾶς. *Etymol. M.*

ΠΥΝΔΑΞ. Vide in **ΑΠΥΝΔΑΚΩΤΟΣ**.

ΡΑΙΚΟΥΣ. οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας. Σοφοκλῆς τῇ λέξει κέχρηται. *Photii Lex. MS.* At juxta *Eustath.* ad Ἰλ. μ'. p. 890. Sophocles voce Γραικοὶ usus est: **ΓΡΑΙΚΟΥΣ**, ἢ μὲν συνήθεια καὶ Σοφοκλῆς δὲ πον κατὰ τὰς παλαιούς, καὶ ὁ Λυκόφρων δὲ διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ γ προφέρουσι ἐπὶ Ἕλληνας. οἱ βάρβαροι δὲ Ῥαϊκοὺς φασὶ δίχα τοῦ γ, ὡς ἐν παλαιῷ εὔρηται ῥητορικῷ λεξικῷ.

ΡΑΚΤΗΡΙΟΙΣ ΚΕΝΤΡΟΙΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ ταῖς κόπαις, διὰ τὸ ἀεράττωθαι. καὶ ἐν Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ·

Μέλη βοῶν ἀναυδα καὶ ρακτῆρια.

ἀντὶ τοῦ ψοφῶδη καὶ θορυβῶδη. *Hesych.*

Πᾶς ὁ πετραδῆς αἰγιαλὸς, ραχίας καλεῖται. καὶ γῆ δὲ τις ἐν τοῖς μεταλλοῖς οὕτω καλουμένη. παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ **ΡΑΧΙΑ** λέγεται ἢ τοῦ ὄρους, *Etymol. M.* in Ῥάχης.

ΡΑΧΟΙ, αἱ μυρίκιναι ῥάβδοι·

Ῥάχοισιν ὀρεκάδος εἴγης.

Σοφοκλῆς δὲ, τοὺς φραγμοὺς ποιμένης. Ῥάχους, τὰς ἀκανθῶδεις καὶ τραχίας ῥάβδους λέγουσι. *Photii Lex. MS.*

ΡΑΨΦΑΟΣ ΚΥΩΝ, ἢ Σφίγξ. οὕτως Σοφ. *Idem.* Pertinet ad *Ced.* T. 391.

ΡΕΙΤΑ. ἐν Ἐλευσίνι δύο ναμάτια φερόμενα ἐκ μιᾶς πηγῆς, καλούμενα Ῥεῖτά. οὕτως Σοφ. Ῥεῖτῶν, τόπος ἱερῶν ρευμάτων. *Idem.*

ΡΗΤΩΡ, συνήγορος, δικολόγος. καὶ ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων γνώμην κριτῆς παρὰ Σοφοκλεῖ. *Photii Lex. MS.* et *Suidas.*

ΡΙΚΝΟΣ, ὁ πεφρικῶς παρὰ Σοφοκλεῖ. **ΡΙΚΝΟΥΣΘΑΙ**, τὸ διέλκεσθαι, καὶ παντοδαπῶς διασφραγεσθαι κατ' εἶδος. λέγεται δὲ καὶ ρικνοῦσθαι, τὸ καμπύλον γίνεσθαι, ἀσχημῶνως καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ὄρχησιν κάμπτοντα τὴν ὀσφύν. Σοφ. Ἰχθυεταῖς. *Photii Lex. MS.*

ΡΥΤΗΡΕΣ, χαλινοὶ, ἱμάντες, ἠνίαί. Ῥυτῆρι κρούων γλουτὸν ὑπτίου ποδός. Σοφ. *Idem.* Confer *Hesych.* in Ῥυτῆρι κρούων. *Sophoclis versus sic scribendi.*

Καὶ μὴν ὑβρίζων αὐτίκ' ἐκ βάθρων σ' ἐλῶ

ρυτῆρι κρούων γλουτὸν ὑπτίου ποδός.

ἐλῶ futurum est Atticum pro ἐλάσω.

ΣΑΓΜΑ, ἢ θήκη τοῦ ὅπλου· σάγη δὲ, τὸ ὅπλον. Σοφ.

Κάλλιςα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασι.

Suidas. Σάκος, ἀσπίς. ἀφ' οὗ καὶ οἱ νεώτεροι **ΣΑΓΗΝ**, τὴν ἄλη πανοπλίαν λέγουσιν, ὡς Σοφοκλῆς. *Apollonii Lex. Homericum.*

ΣΑΚΟΔΕΡΜΙΤΗΣ. Σοφ. Τρωίλω. οἱ μὲν τὸν ὄφιν· οἱ δὲ σκάληκα τὰ δέρματα δισθίοντα. ἀμεινον δὲ τὸν ἐπὶ τῷ δέσματι χαλκὸν ἔχοντα, παρ' ὅσον τὰ σάκη ἐπίχαλκα. *Photius et Lex. MS. Sangerm.* Confer *Hesychium* in *Σακοδερμιστής*.

ΣΑΛΑΒΗΝ. Σοφοκλῆς τὴν ὄπην. **ΣΑΛΑΜΒΗ**, ὄπῃ, καπνοδόκη. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.* Prior glossa est etiam in *Lex. MS. Sangerm.*

- ΣΑΛΗΤΟΝ.** Σοφ. Ἀνδρομέδα. ἀντί Σαράπιδος. ἢ βαρβαρικὸν χιτῶνα. οἱ δὲ καὶ μεσόλευκαν αὐτὸν εἶναι φασί. *Hesych.*
- ΣΕΙΡΙΟΥ** κυνὸς δίκην. Σοφοκλῆς, τὸν ἀστῆων κύνα. ὁ δὲ Ἀρχίλοχος, τὸν ἥλιον. Ἴβυκος δὲ, πάντα τὰ ἄστρα. *Idem.*
- ΣΕΛΑΣ** οὐ μόνον πύρρον, ἀλλὰ καὶ ἥλιον. ὅθεν παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ ὄπη, ὡς ἐν ῥητορικῇ εὔρεται λεξικῶ. *Eustath.* p. 1908. *Hinc collige fenestram, quæ ὄπη communiter dicitur, Sophoclem appellasse σέλας.*
- ΣΕΜΝΑ** τῆς σῆς παρθένου μυστήρια. Σοφ. τὰ ἀρρήτα, καὶ ἀνεξήγητος μυστήρια. *Hesych.*
- ΣΙΑΓΟΝΟΣ** δὲ μνημονεύει Σοφοκλῆς Ἀμύκω
Σιαγόνας τε δὴ
μαλθακὰς τίθησι.
Athenæus l. iii. p. 94.
- ΣΙΚΛΟΣ** (*Lex. Sangerm.* ΣΙΓΛΟΣ) καὶ τὸ ἐνώτιον, καὶ τρυφὸς βαρβαρικὸς δυνάμενος ὁκτὰ ὄβολους Ἀττικὸς. οὕτως Σοφ. *Photii Lex. MS.*
- ΣΙΛΦΙΟΥ ΛΕΙΜΩΝ.** Σοφ. περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σίλφιον φερούσης. *Hesych.*
- ΣΟΥΣΘΩ** παρὰ Σοφοκλεῖ (*Aj.* 1414.) ἐκ τοῦ σούσθω συναϊρέδεν. *Philemon Grammat. MS.*
- ΣΟΦΙΣΤΑΣ** μὲν καὶ σοφοὺς ἔλεγον τοὺς ποιητάς. Σοφ.
Μὲν εἰς σοφιστὴν τὸν ἑμὸν.
Schol. Pindari ad Isthm. v. 36. Οἱ παλαιοὶ σοφοὺς ἐκάλουν ἅπαντας τοὺς τεχνίτας. καὶ Σοφοκλῆς δὲ, φασί, τὸν κισσαρηδὸν, σοφιστὴν λέγει. *Eustath.* p. 1023. *Confer Athenæum* p. 632.
- ΣΤΑΘΜΟΣ,** ἡ ἑπαυλις, ἣν Σοφοκλῆς μεταπλάσας ΣΤΑΘΜΑ λέγει. *Philemon Grammat. MS.* Pertinet ad *Œd.* T. 1139.
- Ἐγγασρέμυδον ἢ Ἐγγασρέμαντιν Σοφοκλῆς ΣΤΕΡΝΟΜΑΝΤΙΝ φησίν. *Schol. MS. Platonis.* Confer *Pollucem* ii. 162. et *Suidam* in Ἐγγασρέμυδος.
- ΣΤΟΜΩΔΗ,** τὰ εὖσομα, καὶ εὖφημα. Σοφ. *Poll.* ii. 101.
- ΣΤΡΑΒΑΛΟΚΟΜΑΝ,** οὐλοκομᾶν. *Hesych.* οὐλοκόμος, οὐλοκέφαλος. τὸν δὲ τοιοῦτον τραμβολοκομᾶν Σοφοκλῆς ἀνόμασιν. *Pollux* ii. 23.
- ΣΥΑΓΡΟΣ.** Σοφοκλῆς τὸ σύναγρος ἐπὶ κυνὸς τάσσει, ἀπὸ τοῦ σὺν ἀγρεύειν. *Lex. MS. Bibl. Reg.* Vide in Ἀχιλλ. Ἐραταίς fragm. v.
- ΣΦΑΓΕΥΣ** παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ ξίφος. *Pollux* vi. 191. Pertinet ad *Aj.* 815.
- ΣΧΟΛΗ.** ἀντί τοῦ οὐδ' ὄλας, βραδείας, οὐδαμῶς. Σοφ. *Suidas* ex *Œd.* T. 434. Sic etiam in *Antig.* 390.
- ΣΩΚΕΙΝ,** τὸ ἰσχύειν. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρῳ. (119.) *Etymol. M.* in Σῶκος. *Eustath.* p. 854. extrema.
- ΤΑΡΒΕΙ,** φοβεῖται. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ταρβεῖν, ἀντί τοῦ τιμαῖν. *Suidas* ex *Œd.* Col. 292.
- ΤΑΥΡΟΦΑΓΟΝ,** τὸν Διόνυσον. Σοφ. ἐν Τυροῖ. ὅτι τοῖς τὸν διδύραμβον νικήσασιν βοῦς ἐδίδοτο. ἢ τὸν ἄμνησιν. ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ τῶν Κρατῖνον μετῆκεται τοῦνομα. *Etymol. M.* e scholiis ad *Comici Ranas* 360. quæ *Suidas* etiam descripsit.
- Τελούμενοι,** οἱ τὰ μουσικὰ διδασκόμενοι. σύσοιχον δὲ τῇ ταιαύτῃ σημασίᾳ καὶ τὸ δηλοῦν τὴν θυσίαν ΤΕΛΟΣ, οὗ χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Philemon Gramm. MS.*
- ΤΕΩΣ**—Σοφ. ἀντί τοῦ πρότερον, ἢν πρὸ μικροῦ. *Suidas.*

ΤΗΤΑΣΘΑΙ, στερίσκεισθαι. Σοφ. *Idem.* (Phil. 383. Œd. Col. 1618.)
 ΤΟ ΘΕΡΜΟΝ ΤΟΥ ΟΒΕΛΟΥ. ἐπὶ τῶν ἀναιρουμένων τὰ χεῖρονα ἀντὶ
 τῶν κρειττόνων ἢ παροιμία, ἀπὸ τῶν ἀπείρων δραστομένων κατὰ τὸ πιπυ-
 ρωμένον τῶν ὀβελίσκων. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.*
Suidas. Zenobius Prov. vi. 19.
 ΤΟΠΑΖΕΙΝ, σοχάζεσθαι, ἐνδυμῖσθαι, ὑπονοεῖν. καὶ παρὰ Σοφοκλῆ ἐν
 Ἡριγόνῃ·

ἃ δὲ

δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω.

Quod jam mihi

videor videre, scire compertum volo.

Etymol. M. Eadem fere in *Photii Lexico* leguntur: Τοπάζειν,
 εἶον σοχάζεσθαι, ἐνδυμῖσθαι, ὑπονοεῖν. καὶ ἐτόπαζον ὁμοίως. καὶ παρὰ
 Σοφοκλῆ Ἡριγόνῃ·

ἃ δὲ

δοκῇ τοπάζων, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω.

διὸ καὶ ὑποτοπεῖν, τὸ ὑπονοεῖν λέγουσι. *Legisse videtur δοκῇ τόπα-*
ζον. Idem est δοκῇ, quod δόκησις. Vide not. ad Trach. 425.

ΤΡΑΣΙΑ λέγεται ὁ τόπος, ἔνθα τὰ σῦκα ξηραίνεται, παρὰ τὸ τερσαίνειν. ὁ
 δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῇ ἐτέρῃ Ἀμφιαράῳ ἐπὶ τῆς ἄλλω ἐτίδῃ τὴν λέξιν. *Lex.*
MS. Bibl. Reg. et Scholion in Mediceo Cod. ad Æliani H. A.
iii. 10.

ΤΡΙΤΟΣ ΚΡΑΤΗΡ. Σοφ. Ναυπλίῳ καταπλέοντι. ἐν ταῖς συνοουσίαις
 ἐικρινῶντο κρατῆρες τρεῖς. καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν
 Ὀλυμπίων ἔλεγον· τὸν δὲ δεύτερον, Ἡρώων· τὸν δὲ τρίτον, Σωτήρος.
Hesych. Vide Nauplii fragm. i.

ΤΡΟΠΑΙΑ, ἢ ἐναντία πλοή. οὕτως Σοφ. *Photii Lex. MS. et Etymol.*
M. Male in utroque scriptum τρίπαια.

Κύκλος, καὶ τροχός, τὰ τεῖχη. ΤΡΟΧΟΝ δὲ, τὸ τεῖχος, ὡς Σοφ. Ἡρα-
 κλεί. Κυκλώπιον τροχόν. *Hesych.*

ΤΥΦΩ, ἀντὶ τοῦ τυφῶνος. Σοφ. *Idem.*

ΤΥΧΗ, συντυχία, παρὰ Σοφοκλῆ. *Suidas.*

ΤΩ ΧΕΙΡΕ, Ἀττικόν ἐστὶ. σύνηδες γὰρ τοῖς Ἀττικοῖς χρῆσθαι τῶς ἀρσι-
 νικοῖς ἀρθεῖς ἐν τοῖς θηλυκοῖς ὀνόμασι—καὶ ὁ Σοφοκλῆς (*El. 977.*)
 Ἴδισθε τὰδε τὰ κασιγνήτω, φίλοι.

ἀντὶ τοῦ, ταύτας τὰς κασιγνήτας. *Lex. MS. Bibl. Reg. Confer*
Scholiam ad Œd. Col. 1670. et Eustathium p. 723. l. 13.

ΥΠΑΡΧΟΣ, ὁ ὑφ' ἐτέρου ἀρχόμενος· ὁ ὑποτεταγμένος ἐτέρῳ· ὁ μὴ ὦν ἀν-
 τοκράτωρ. Σοφ. *Suidas ex Aj. 1105.*

ΥΠΕΙΚΑΘΩΝ, ὑποχωρῶν. καὶ ὑπικαθόμι. Σοφ. *Idem.*

ΥΠΟΥΛΟΝ εἶπε Σοφοκλῆς τὸν δούριον ἵππον. παρενεγκὼν αὐτὸ ἐκ τοῦ
 σκαπτικῶς λεγομένου ὑπούλου ἥθους, τοῦ κατ' ἀνδραπον μὴ ὑγιῶς ἔχοντα
 τοῦ τρόπου, ὡς ἀπὸ ἐλκῶν, ἃ δοκοῦντα ὑγιαῖσθαι, οὐκ εἰς παντελεῖς, φασί,
 καθαρῆσαι· ἀλλὰ δηλαδὴ ὑπὸ τὴν προφαινομένην οὐλὴν κακόν τι κρύπτει.
Eustath. p. 1496.

ΥΠΟΦΡΟΝ, κρυφαῖον, ὡς φησιν ὁ Ταραντῖνος· μαρτυρεῖ καὶ Σοφ. ἐν Ἡρι-
 γόνῃ, λέγων·

Νῦν δ' εἶρη ὑποφρος ἐξ αὐτῶν, ἕως

ἀπάλεσίν τε καὶ αὐτὸς ἐξαπάλετο.

μέμνηται ὁ αὐτὸς καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ. *Erotiani Lex. Hippocr. Priost*

senarius ita corruptus est, ut sine meliori libro restitui non possit.

ΥΨΑΥΧΕΙΝ, μεγαλαυχεῖν. Σοφ. *Phrygichi Apparatus sophist. Hesych.*

ΦΑΡΚΙΔΑ, τὴν ἐκ τοῦ γήραος ῥυτίδα. οὕτως Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.*
in quo mendose scriptum Φαρμακίδα.

"Ὅθεν καὶ τὸ ΦΑΡΟΣ συτέλλον τὸ α, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει Σατυ-
ρικῇ,

Καὶ δὴ φάρεϊ τῷδ', ὡς ἐμοὶ, καλύπτομαι.
καὶ ἐν Τηρεῖ,

Σπείδουσαν αὐτὴν, ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει.
ἀναλογατικόν ἐστὶ τοῦ ἐκτείνοντος τὸ α, ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν Σαλαμι-
νίαις·

Ἐμοὶ γένοιτο φᾶρος ἴσον οὐρανῷ.

*Herodiani Liber MS. περὶ διχρόνων. Draco Stratonicens. περὶ
μέτρων, MS.*

ΦΑΥΛΟΝ—τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Σοφ. *Αἰχμαλωτίσιν*

Εἰ μικρὸς ἂν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω.

Suidas et Etymol. M.

ΦΙΛΑΝΔΡΟΝ που τὴν Ἀταλάντην εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς, δια τὸ ἀσπάζεσθαι
σὺν ἀνδράσιν εἶναι, ἡμῶν πάλιν ἐπὶ ἄλλου πράγματος ταπτόντων τοῦ-
νομα τοῦτο. *Hermogenes de formis orat. p. 412. Pertinet ad
Meleagrum.*

ΦΛΕΓΕΙ, ἀντὶ τοῦ ζῶπυρεῖ. Σοφ. ΦΛΕΓΩΝ, ζῶπυρῶν, ἀνεγείρων.
Suidas ex Aj. 196.

ΦΟΙΝΙΚΙΟΙΣ ΓΡΑΜΜΑΣΙ. Σοφ. *Ποιμέσιν. ἐπεὶ δοκεῖ Κάδμος αὐτὰ
ἐκ Φοινίκης κεκομικέναι. Hesych.*

ΦΟΡΒΑΣ γυνή, παρὰ Σοφοκλεῖ, Φασίν, ἐν Φοίνικι, ἢ πολλοῖς προσομι-
λοῦσα τροφῆς χάριν. *Eustath. p. 1088.*

ΦΥΓΓΑΝΕΙ. Σοφ. ἀντὶ τοῦ λανθάνει. *Suidas ex El. 132.*

ΦΥΤΑΛΜΙΟΣ. Σοφ.

Προσῆλθε μητρὶ καὶ φυταλμῖα πατρί.

Etymol. M. in Φυτάλμιος. Eurip. Rheso p. 923.

Λέκτροις ἐπλάσθη Στρώμονος φυταλμῖοις.

unde emendandus etiam *Hesychius*: φυταλμῖοις, φυτυτικοῖς,
γονίμοις. Alio significato occurrit in *Œd. Col. 151.*

ΧΑΡΙΝ καὶ τὴν δωρεάν, καὶ τὴν ἀντίχαριν λέγει. Σοφ. ἐν Αἴαντι (522.)
Thomas Mag.

ΧΕΙΜΑΜΥΝΑ παρὰ Σοφοκλεῖ ἢ παρ' Ὀμήρῳ ἀλεξάνεμος. *Lex. MS.
Sangerm. Confer Hesychium.*

ΧΕΙΡΩΝΑΚΤΕΣ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Pollux ii. 151. Χειρώνακτας,
χειροτέχνας. Χειρώνᾱξ λιῶς, ὁ χειροτέχνης. Hesych. Vide Fragm.
inc. lx.*

ΧΕΡΣΕΥΕΙ. Σοφ. Ἰωνι.

κεῖνος μὲν

βουσαῖδας αὐλὰς ἐπιχερσεύει.

ἐπιχερσεύων ἔχει, ἢ οὕτως ἐμβατεύει. *Hesych. emendatus a Jo.
Toup. Epist. Crit. p. 102.*

ΧΛΩΡΑΝΘΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ χλωρὸς γενηθεῖς. οὕτως Σοφ. *Suidas.*

Μουσαῖος—ὁ δὲ Σοφοκλῆς ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΝ αὐτὸν φησι. *Schol.
Comici ad Ran. 1065.*

Τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ΧΡΥΣΩΠΙΔΕΣ ἔλλοι κήχοντο, ὡς οἱ γλαυκῶπιδες ἐκλίθη. *Eustath.* p. 1389.

ΨΑΚΑΛΑ, τὰ ἔμβρυα, καὶ τὰ ἄρτι δὴ γεγονότα, ὅθεν καὶ ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σοφοκλεῖ. *Eustath.* p. 777. *Idem* p. 1625. ex *Aristophanis Grammatici libro περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν*. Ἐμβρυα δὲ τινὰ καὶ ἀρτιγενῆ δὴ, ψάκαλα λέγει καλεῖσθαι καὶ ὄρταλίχους. ὅθεν φησὶ παρὰ Σοφοκλεῖ.

ψακαλοῦχοι

μητέρες, αἰγῆς τ' ἐπιμασιδίου
γόνου ὄρταλίχων ἀναφαίνοισιν.

ΨΟ. ἐπίφθεγμα ἐν Ποιμίσι Σοφοκλέους. *Etymol. M.* in Ἐχθρῆς.

ΨΥΧΗ, καὶ ἡ φύσις, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἡλέκτρῳ (775.) Τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγάς. ἤγαν ἐκ τῆς ἐμῆς φύσεως. *Philemon MS. et Thomas M.*

ΩΣ, λίαν. Σοφ.

Θαυμασὰ γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθάνει.

Suidas. Vide not. ad *Œd.* Col. 15.

ΩΣ ΕΜΟΙ. Σοφ. ἐν Ἀντιγόνη (1161.) κατελλείψας εἶπεν τοῦ, ἐμοὶ δοκῶ, ἢ ἐμοὶ κριτῆ, ἢ τινος τοιούτου. *Lex. MS. Sangerm.* Vide *Toupium* ad *Suidam* ii. 187. *Valckenarium* ad *Eurip. Hippol.* 324. et *Schol.* ad *Aj.* 395.

Ἔστι δὲ ὅτε καὶ τοῦ ΩΣΤΕ λείποντος, οὐδὲν παρὰ τοῦτο ἡ σύνταξις βλάπτεται, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ (*Œd. T.* 1293.) Τὸ γὰρ νόσημα μῖζον ἢ φέρειν. *Philemon Grammaticus MS.*

INDEX.

NOTARUM EXPLICATIONEM.

A. Antigone.		F. Fragmenta incerta.
Aj. Ajax.		Ph. Philoctetes.
C. Œdipus in Colono.		T. Œdipus Tyrannus.
E. Electra.		Tr. Trachinæ.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- A FINALE** accusativi nominum in
ius semper producitur, C. 1458.
ἀ *ā*, Ph. 1800.
ἀβρατος, T. 719. C. 167. 675.
ἀβλαβής, T. 229. E. 650.
ἀβουλία, A. 1242. E. 398. 429.
ἀβουλος, T. 634. C. 940. A. 1026. Tr.
 140. E. 546. 964.
ἀβρός, Tr. 523.
ἀβρότος, A. 1134.
ἀβρύνεσθαι, C. 1339.
ἀγακλειτός, Tr. 856.
ἀγαλλμα. πάν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, A.
 704. 1116.
ἀγαμος, T. 1502. A. 867. ἀγαμος γά-
 μος, T. 1214.
ἀγαν, adverb. ultima longa, T. 439.
 C. 1264.
ἀγγελία, Aj. 222. E. 170.
ἀγγέλλειν, T. 604. C. 1429. Aj. 848.
 1226. 1376. E. 41.
ἀγίρειν, C. 1306. E. 695.
ἀγγελῆος, Aj. 175.
ἀγέλη, Aj. 168. T. 26.
ἀγέννητος, C. 973. Tr. 745. Aloadis, 7.
ἀγευστος, A. 583.
ἀγηλατεῖν, T. 402.
ἀγήρας, A. 608.
ἀγίξειν, C. 1495.
ἀγκύλη, T. 204.
ἀγκών, Aj. 805.
ἀγλαΐα, E. 211.
ἀγλαΐσμα, E. 908.
ἀγλαῶψ, T. 214.
ἀγλασσοσ, Tr. 1062.
ἀγνεία, T. 864.
ἀγνίξειν, A. 545. Aj. 655.
ἀγνοεῖν, Tr. 78. E. 1475.
ἀγνοια, Tr. 350. 419. Ph. 129.
ἀγνός, C. 37. Tr. 258. 287.
ἀγνωμοσύνη, Tr. 1268.
ἀγνώμων, C. 86. Tr. 473.
ἀγνώως. ὁ μὴ γινώσκων, T. 1133. C.
 547. ὁ μὴ γινωσκόμενος, T. 681.
 A. 1001. Ph. 1008. pro ἀγνώμων,
 T. 677.
ἀγονος, T. 27.
ἀγορά, T. 20. 161. Tr. 372. 424.
ἀγοράομαι, Tr. 601.
ἀγος, T. 1426. A. 256. 775.
ἀγρα, C. 950. Aj. 64. 93. 407. 881.
ἀγραπτος, A. 454.
ἀγραυλος, A. 349.
ἀγρευτής, C. 1091.
ἀγριος, T. 1073. 1205. 1349. C. 348.
 A. 973. 1231. Tr. 977. et passim.
ἀγριοῦσθαι, Ph. 1321.
ἀγροβότης, Ph. 214.
ἀγρόνομος, T. 1103. A. 786.
ἀγύμναστος, Tr. 1085.
ἀγύρτης, T. 388.
ἀγχιάλος, Aj. 135.
ἀγχιόπολις, A. 970.
ἀγχιστειον, A. 174.
ἀγχιστής, Tr. 256.
ἀγχιστος, T. 919. E. 1105.
ἀγχιτίρμων, Captivis, 7.
ἀγχιόνη, T. 1374.
ἀγωγή, C. 662.
ἀγών μάχης, Tr. 20. ἔριδος, Aj. 1163.
ἀγών, conventus, E. 682.
ἀγωνάρχης, Aj. 572.
ἀγώνιος, Aj. 195. Ἀγώνιος Ζῶς, Tr. 26.
ἀδαγμός, Tr. 772.
ἀδαής, Ph. 827. 1167.
ἀδάκρυτος, A. 881. Tr. 106. 1202.
ἀδάμαστος, T. 205. 1315. Aj. 450.
ἀδάματος, C. 1572.
ἀδαστος, Aj. 54.
ἀδεια, C. 447.
ἀδελφία, soror, C. 535.
ἀδελφός, congruens, consentaneus, C.
 1262. A. 192.
ἀδερπτος, active, C. 1200.
ἀδερπτος, C. 130.
ἀδηλος, T. 608. Tr. 672. 700.
ἀδηλόω, C. 35.
ἀδηός, C. 1533.
ἀδηφάγος, Ph. 313.
ἀδικεῖν, C. 174. A. 1059. Ph. 1035.
ἀδικως, E. 114.
ἀδινός, Tr. 849.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- ἄδμης*, C. 1056. A. 353.
ἄδοκτος, C. 1321. E. 1239.
ἄδοκτος, C. 249.
ἄδωρον δῶρον, Aj. 665.
αἰκῆς, E. 191.
αἰμνηστος, Aj. 1166.
αἰήματα, Tr. 216.
αἰήματος, C. 469.
αἰκούσιος, Tr. 1268.
αἰλλαῖος, C. 1081.
αἰλλὰς, T. 467.
* αἰλλόπους, T. 467.
αἰλπτος, C. 1120. Tr. 203. Aj. 648.
 716.
αἰλπτος, E. 1263.
αἰξιν, C. 1567. Aj. 226.
αἰζηλος, Tr. 284. 747. E. 1455.
αἰζήμιος, E. 1102.
αἰζομαι, φοβοῦμαι, T. 155.
αἰζω, C. 134.
αἰήθης, Tr. 871.
αἴμα, Aj. 674.
αἴμαπος, A. 205. 467. 697. Aj. 1177.
 1307. Ph. 351.
αἴθεος, T. 662. Tr. 1038. E. 124.
αἴθιος, T. 254. E. 1181.
αἴδικτος, T. 891. 897. C. 39. 1521. Tr.
 688.
αἴθλιον, C. 564.
αἴθλιος, C. 222. 576. T. 372. Ph. 1038.
αἴθλιος, A. 26. E. 1178.
αἴθριον, C. 1032. A. 1077. 1216.
αἴθυμιον, T. 747. Tr. 668. Aj. 587. E.
 769.
αἴθυμία, A. 237.
αἴθυμος, T. 319. A. 1219. F. 12.
αἴθυρόστομος, Ph. 188.
αι et s a librariis confusæ, C. 217. A.
 765.
αἰάζειν, Aj. 432. 904.
αἰανός, Aj. 672. E. 506.
αἰγλη, T. 208. A. 610. Ph. 830.
αἰδηλος, Aj. 608.
αἰδοῦμαι, T. 647. 1426. Aj. 506. 1356.
αἰδέφρων, C. 237.
αἰδρις, C. 548. Aj. 213. 911.
αἰείφρονος, A. 892.
αἰθεῖν, Aj. 286. Ph. 1033.
αἰθεψ, Aj. 222.
αἰθριος, A. 357.
αἰθων, Aj. 147. 1088.
αἰκῆς, E. 206.
αἰκία, C. 748. E. 487. 511. 515.
αἰκίζομαι, active, T. 1153. Aj. 65.
 111.
αἰκίζω, A. 419. Tr. 840. Aj. 402.
αἰμιστός, A. 206.
αἰκῶς, E. 102. 216.
αἰλιος, Aj. 627.
αἶμα, gladius, E. 1394. *οἱ πρὸς αἶμα-*
τος, *cognati*, Aj. 1305.
αἶμας, Ph. 696.
αἶμάσσιν, A. 1175. Aj. 453. 909. Ph.
 1002. E. 90.
αἶματηρός, C. 552. A. 975. Tr. 768.
 Ph. 695. E. 756.
αἶματόσις, A. 528.
αἶμοβαφής, Aj. 210.
αἶμοβραγής, Ph. 825.
αἶμυλος, Aj. 388.
αἰνεῖν, *consentire*, *promittere*, Ph. 1398.
αἰνεκτῆρ, F. 49.
αἰνεκτός, T. 439.
αἰνίσσομαι, Aj. 1158.
αἶνος, C. 707. Ph. 1380.
αἰόλος, Tr. 11. 94. 132. 836. Aj. 1025.
 Ph. 1157.
αἰπινός, Tr. 860. Ph. 1000.
αἰπόλιον, Aj. 375.
αἰπύς, Aj. 845.
αἶρειν, *ferre*, Aj. 245. *auferre*, Ph. 437.
erigere, Ph. 879. 886. *αἶρειν διελίαν*,
 Aj. 75. *ἄγκον*, 129. *αἶρεισθαι κακὴν*
φάτιν, 193. *κλοσὴν ποδοῖν*, 247. *πίν-*
δος, T. 1225. *πόνον*, A. 907. *δίπην*,
 E. 34.
αἶρεισθαι μάλλον, *malle*, T. 585. Ph.
 47.
αἶρεσις, Aj. 265.
αἶσα, Aj. 256.
αἰσθάνομαι, C. 301. Aj. 1318. Ph. 252.
 445.
αἶσιος, T. 52. C. 34.
αἶσσειν, trisyllabum in melicis, C. 1499.
 Tr. 845.
αἶσσω, *ἤσσω*, Aj. 515.
αἰσχισσα, adverbial. T. 367.
αἰσχιστος, T. 1408. Aj. 1059. 1320.
 Ph. 909. E. 486. 586.
αἰσχίαν, E. 559.
αἰσχροκέρδεια, A. 1056.
αἰσχροῦς, Ph. 265. 1234. E. 593.
αἰσχύνειν, C. 929. A. 529. Aj. 1305.
 E. 518. 1083.
αἰσχύνεσθαι, T. 1079. E. 254.
αἰσχύνη, C. 929. Tr. 66. Aj. 1079.
 E. 615.
αἰτητός, T. 384.
αἰτία, Tr. 361. 942. Aj. 28. 1051.
αἰτιάμαι, T. 608. Ph. 385.
αἰτούμαι, C. 488. 585. A. 778. Aj.
 825. Ph. 764.
αἰχμάζειν, Tr. 355. Aj. 97.
αἰχμαλωτῆς, Aj. 71. 1228.
αἰχμάλωτος, Tr. 417. 532.
αἰχμή, Tr. 861. 885. Ph. 1307.
αἰωρεῖσθαι, E. 1890.
ἀκάρτος, T. 256.
ἀκάλυπτος, T. 1427.
ἀκαλυφής, Ph. 1327.
ἀπάμας, Tr. 112.
ἀπάματος, A. 339. 607. E. 164.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- ἀκάρπως*, T. 254.
ἀκάρπωτος, Aj. 176.
ἀκείλευστος, Aj. 1284.
ἀκίωμαί, A. 1027. Tr. 1037.
ἀκίροδης, C. 1484.
ἀκιστήρ, C. 714.
ἀκήλητος, Tr. 1001.
ἀκήρατος, C. 471. 690.
ἀκήρυκτος, Tr. 45.
ἀκίνητος, C. 624. A. 1027, 1060. Tr. 877.
ἄκλαυστος, C. 1708. A. 29. 847. 876. E. 912.
ἄκλητος, Aj. 289.
ἄκμαιός, Aj. 921.
ἄκμη, T. 741. 1034. 1243. 1492. C. 1066. A. 976. Aj. 811. Ph. 12. E. 22. 1338.
ἀκοίτης, Tr. 525.
ἄκοιτις, Tr. 503. 1050. 1151.
ἄκον, *ἀκούσιον*, T. 1230. C. 240. 977.
ἀκόρεστος, C. 120.
ἀκόρετος, E. 123.
ἄκος, C. 1270. Aj. 363.
ἄκοσμίην, A. 730. Ph. 387.
ἄκοσμος, A. 660.
ἀκούειν, *audire*, *perhiberi*, T. 903.
ἄκουσμα, C. 518.
ἀκουστήιον, T. 1170. E. 340.
ἄκουστός, T. 1312.
ἄκραιφνής, C. 1147.
ἄκρατής, C. 1236.
ἄκρατος, E. 786.
ἄκράτωρ, Ph. 486.
ἄκροθίνιον, Tr. 753.
ἄκτινιστος, C. 1261.
ἄκτιριστος, A. 1071. 1207.
ἄκτις, C. 1247. A. 100. Tr. 687. 1088.
ἀλαλαγή, Tr. 206.
ἀλαλάζειν, A. 133.
ἀλάμπιστος, C. 1662.
ἀλαμπής, Tr. 693.
ἀλάομαι, T. 1506. C. 349. 444. 1363. 1686. Tr. 300. Aj. 23.
ἀλάστορος, A. 974.
ἄλαστος, C. 538. 1483. 1672.
ἀλάσπων, C. 788. Tr. 1094. 1237. Aj. 373.
ἀλγίην, C. 420. 744. 764. A. 468. 767. Tr. 1070. Aj. 377. 790. E. 1201.
ἀλγινός, T. 1530. C. 1664. A. 4. 439. 857. Aj. 494. E. 762.
ἀλγινῶς, A. 436. Ph. 1011.
ἀλγηδών, C. 514.
ἀλγημα, Ph. 340. 1170.
ἀλγησις, Ph. 792.
ἄλγιστα, adverbial. C. 1174.
ἄλγιστος, T. 675. 1238. Aj. 993.
ἀλγίον, A. 64.
ἀλγύνειν, T. 332. 446. 1067. A. 230. 468. Tr. 458. 482. Ph. 483. 1021.
ἄλιός, Ph. 859.
ἄλεκτρος, A. 917. E. 492.
ἄλίξιν, T. 171. 539.
ἄλιζήτωρ, C. 143.
ἄλιζίμορος, T. 163.
ἄλήθεια, A. 1193. Tr. 89. 398.
ἄληθεῖς, adverbium ironicae interrogationis, T. 350. A. 758.
ἄλημα, Aj. 381. 389.
ἄλήτης, C. 50. 165. 746. 949. 1096. Aj. 888.
ἄλιᾶδης, *piscator*, Aj. 380.
ἄλικυστος, Aj. 1219.
ἄλικυππος, A. 953.
ἄλιος, *μάταιος*, C. 1469.
ἄλίπλαγκτος, Aj. 597. 695.
ἄλίρροθος, Aj. 412.
ἄλίσκειν, T. 542. 576. A. 46. Aj. 648. 1267. Ph. 1337. 1341. 1440. E. 125.
ἄλιτήριος, C. 371.
ἄλιώω, C. 703. Tr. 258.
ἄλιώς, Ph. 840.
ἄλκῆ, A. 1030. T. 42. 189. Ph. 1151.
ἄλκην λαμβάνειν, T. 218. *ποιῖσθαι*, C. 459. *τίθισθαι*, 1524.
ἄλκιμος, Tr. 958. Aj. 401. 1319. Ph. 326.
ἄλλά, *adhortandi adverbium*, Tr. 803.
ἄλλαγή, T. 1206.
ἄλλαχού, C. 43.
ἄλληκτος, Tr. 987.
ἄλλόθροος, Tr. 846. Ph. 540.
ἄλλόκοτος, Ph. 1191.
ἄλλότριος, C. 146.
ἄλλως, *frustra*, T. 333.
ἄλμα, Aj. 1287.
ἄλοᾶν, *Aegeo*, 3.
ἄλόγιστος, C. 1675.
ἄλόγως, C. 131.
ἄλοξ, T. 1201.
ἄλσος, C. 10. 98. 126. 505. A. 845. E. 5.
ἄλύειν, T. 695. Ph. 174. 1193. E. 135.
ἄλύπητος, Tr. 168.
ἄλυπος, T. 593. C. 1519. 1765. E. 1002.
ἄλυρος, C. 1223.
ἄλύσκιν, A. 488. E. 627.
ἄλφιστής, Ph. 709.
ἄλώσιμος, Ph. 863.
ἄλωσις, Tr. 288. Ph. 61.
ἄλωτος, T. 111.
ἄμαιμάκετος, T. 177. C. 127.
ἄμαζιτός, T. 716. 730.
ἄμαρτάνω, T. 621. C. 1269. A. 914. 926. 1260. Aj. 155. 1094. Ph. 231.
ἄμαρτημα, A. 1262.
ἄμαρτία, C. 967. Tr. 483. Ph. 1225. 1248.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- ἄμαυρος, C. 182.
 ἀμάχητος, Ph. 198.
 ἀμαχος, A. 781.
 ἀμάω, A. 602.
 ἀμβασίς, C. 1070.
 ἀμβροτος, T. 158.
 ἀμείβειν, *transire, egredi*, Ph. 1262.
 ἀμειβεσθαι, *commutare*, Tr. 739. *punire*,
 F. 2. *respondere*, Aj. 766. Ph. 378.
 844.
 ἄμεινον, *adverb.* T. 1479.
 ἀμελεῖν, T. 111. E. 237.
 ἀμέμπτος, Ph. 1465.
 ἀμφιά, Inacho, 6.
 ἀμνηνός, Aj. 890.
 ἀμέριμος, Aj. 1207.
 ἀμήτωρ μήτηρ, E. 1154.
 ἀμηχανεῖν, E. 1174. Ph. 337.
 ἀμήχανος, A. 79. 90. 92. 175. 363.
 781. E. 140.
 ἄμικτος, T. 1097.
 ἀμίλλα, C. 1063. E. 861.
 ἀμίλλημα, E. 493.
 ἀμιλλητήρ, A. 1065.
 ἄμπτος, A. 985.
 ἀμμένειν, Tr. 528. 648. E. 1389. 1397.
 ἄμμυγα, Tr. 840.
 ἄμμορος, Ph. 182.
 ἀμνηστία, E. 482.
 ἀμοιός, A. 1067.
 ἄμοιρος, T. 248. A. 1071. Aj. 1327.
 ἀμοχθος, Tr. 147. Mysis, 2.
 ἀμπέχω, C. 314.
 ἀμπλακεῖν, A. 554. 910. 1234.
 ἀμπλάκημα, A. 51.
 ἀμπνία, Ph. 883.
 ἀμπνοή, Aj. 417.
 ἀμπυκτήριος, C. 1068.
 ἄμπυξ, Ph. 678.
 ἄμυγμα, Aj. 633.
 ἀμυνάδω, C. 1015.
 ἀμύνομαι, C. 873. Tr. 278.
 ἀμυντίον, A. 677.
 ἀμύνω, T. 894. C. 429. 1128. Ph. 602.
 ἀμφίπειν, A. 1138. E. 651.
 ἀμφήκης, Aj. 286. E. 485.
 ἀμφιάλος, Ph. 1464.
 ἀμφιβάλλειν, A. 344. ἀμφιβάλλισθαι,
 A. 1093.
 ἀμφιβλήστρον, Tr. 1054.
 ἀμφίγυος, Tr. 504.
 ἀμφιδίξιος, T. 1243. C. 1112.
 ἀμφιδρομος, Aj. 353.
 ἀμφιδύω, Tr. 605.
 ἀμφίδηκτος, A. 1309.
 ἀμφίδρεπτος, Tr. 572.
 ἀμφίδυρος, Ph. 159.
 ἀμφικεῖσθαι, C. 1620. A. 1292.
 ἀμφικίαν, A. 285.
 ἀμφίκλυστος, Tr. 754. 782.
 ἀμφίλογος, A. 111.
 ἀμφίλοφος, A. 351.
 ἀμφινεικῆς, Tr. 104.
 ἀμφινεικῆτος, Tr. 527.
 ἀμφινοεῖν, A. 376.
 ἀμφισπίπτειν, Tr. 940.
 ἀμφίπλεκτος, Tr. 510.
 ἀμφίπληκτος, Ph. 688.
 ἀμφιπλήξ, T. 417. Tr. 932.
 ἀμφισπολεῖν, C. 680.
 ἀμφίπολος, Tr. 862.
 ἀμφίπυρος, Tr. 214. Aj. 1405.
 ἀμφίρυτος, Aj. 134.
 ἀμφίστημι, C. 1312. 1478. Aj. 724.
 ἀμφίστομος, C. 473.
 ἀμφιτρέψ, Ph. 19.
 ἀμφιχάειν, A. 118.
 ἄν *geminatur*, T. 139. 339. 1053. C.
 780. 977. E. 697.
 ἄν *per fere, fortassean, aut per verbum*
soleo reddendum, Ph. 290.
 ἄν *cum verbis aut participiis præsen-*
tis temporis, C. 761. Ph. 1058.
 ἄν *potentiale a librariis omissum*, C.
 42. 205. 565. 1172. 1418. Aj. 921.
 Ph. 895. E. 914. 1022.
 ἄν *pro ἄν*, Aj. 1085. Ph. 574.
 ἄν *accusativi nominum primæ decli-*
nationis corripitur in melicis, E.
 1239.
 ἀναγκάζειν, E. 221. 256.
 ἀναγκαῖος, Aj. 485. 803. E. 48.
 ἀναγκαῖως, Tr. 725.
 ἀνάγκη, T. 877. Ph. 538. 922. 1025.
 1340. C. 293. E. 309. κατ' ἀνάγ-
 κην, *agre*, Ph. 206.
 ἀνάγειν, Tr. 211. Aj. 131. Ph. 866.
 ἀναγιγνώσκειν, T. 1348.
 ἀναγνος, T. 823. 1383. C. 945.
 ἀναδείκνυμι, E. 1458.
 ἀναδοχή, Tr. 827.
 ἀνάζω, Tr. 704.
 ἀνάθημα, A. 286.
 ἀναΐδεια, E. 607.
 ἀναΐδης, C. 516. 863. Ph. 83. E. 622.
 ἀναΐδως, T. 354.
 ἀναιρεῖν, T. 1035. Tr. 558. Aj. 237.
 E. 1140.
 ἀνακαλεῖν, C. 1376. Tr. 912. E. 693.
 ἀνακηρύσσειν, T. 450.
 ἀνακινεῖν, Tr. 1261.
 ἀνακίνησις, T. 727.
 ἀνακλαίειν, Ph. 939.
 ἀνακούειν, E. 81.
 ἀνακούφίζειν, T. 23.
 ἀνακούφισις, T. 218.
 ἀνακτες, *primores civitatis*, T. 911. C.
 831. A. 988.
 ἀνακυλεύσθαι, Ph. 800.
 ἀνακρύνειν, A. 423. 1227.
 ἀναλαχεύειν, E. 732.
 ἀναλαμβάνειν, Ph. 1249.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- ἀνάκλητος*, Aj. 946. Tr. 126.
ἀνακλήτως, Aj. 1333.
ἀνακλις, E. 301.
ἀναλώω, *secunda longa*, T. 1174. Aj. 1049.
ἀνάλυσις, E. 142.
ἀνάμιγδα, Tr. 519.
ἀναμιγνύειν, E. 715.
ἀναμιμνήσκειν, T. 1133.
ἀνάνδρος, T. 1506. C. 939. Tr. 308.
ἀνάνδρωτος, Tr. 109.
ἀνανεώσασθαι, Tr. 396.
ἀνάξιος, C. 1446. A. 694. Ph. 439. 1009. E. 189.
ἀναξίως, Aj. 1392. Ph. 686.
ἀναπαύειν, C. 1113. Tr. 1264.
ἀνάπαυλα, Ph. 638. 878. E. 873.
ἀναπίπτειν, E. 729.
ἀναπνεῖν, T. 1221. Aj. 274.
ἀναπολείν, Ph. 1238.
ἀνάπτειμι, A. 1307.
ἀναπτύειν, A. 1009.
ἀναπτύσσειν, E. 639. Hipponoo, 1.
ἀναρδρος, Tr. 1105.
ἀναρίθμητος, Aj. 646.
ἀναριθμος, T. 167. 179. E. 232.
ἀναρήγνυμι, *ἀναρήσω*, T. 1075. Aj. 236.
ἀναρπάζειν, Aj. 987. E. 848.
ἀνάρσιος, Tr. 642. 855. Syndipnis, 1.
ἀναρχία, A. 672.
ἀνασπᾶν, Aj. 202.
ἀνάσπαστος, A. 1186.
ἀνάσσειν, Aj. 1101. Ph. 140. E. 841.
ἀνάστασις, Ph. 276.
ἀνάστατος, C. 429. A. 673. Tr. 39. 240.
ἀναστενάζειν, Aj. 931.
ἀναστένειν, Tr. 941. Ph. 737.
ἀναστρέφειν, Ph. 449.
ἀναστροφή, A. 226.
ἀνασχετός, C. 1652. Tr. 723. Ph. 987.
ἀνασώζειν, T. 1352. E. 1133.
ἀναταράσσειν, Tr. 218.
ἀνατῆ, A. 485.
ἀνατέλλειν, C. 1246. Ph. 1138.
ἀνάτλημι, C. 239.
ἀνατος, C. 786.
ἀνατρέπειν, A. 1275. *ἀντίτροφα*, Tr. 1010.
ἀναυδῆτος, Aj. 715.
ἀναυδος, C. 1274. 1404. Tr. 863. 970. Aj. 947. E. 1283.
ἀναφαίνειν, C. 1223.
ἀνδρεία, E. 983.
ἀνδρηλατεῖν, T. 100.
ἀνδρόφθορος, A. 1022. Ph. 266.
ἀνέδην, Ph. 1153.
ἀνεμι, Tr. 769.
ἀνεκτία, C. 883.
ἀνεκτός, T. 429. A. 292.
ἀνέλπιστος, Tr. 675. E. 186.
ἀνεμόεις, Tr. 955.
ἀνεπίφθορος, Tr. 1035.
ἀνέρεσθαι, T. 1304. C. 209. Aj. 314.
ἀνέρχεσθαι, Ph. 625.
ἀνευφημῆεν, Tr. 785.
ἀνέχειν pro *ἔχειν*, C. 674. pro *ἀνατίλλειν*, Tr. 204. pro *τιμᾶν*, Aj. 212. *ἀνέχει λόγος*, C. 1573.
ἀνέχεσθαι, A. 467. Tr. 276. Aj. 75. Ph. 411. E. 1028.
ἀνέφελος, E. 1246.
ἀνήκειν, Tr. 1020.
ἀνήκεστος, T. 98. Aj. 32. E. 888. Ph. 186.
ἀνήκουστος, E. 1407.
ἀνήλιος, C. 676.
ἀνημερώω, Theseo.
ἀνήνεμος, C. 677.
ἀνήνυτος, E. 167.
ἀνῆρ *præterquam in melicis primam semper corripit*, C. 630. 1486. Tr. 391. Ph. 212. *ἀνῆρ ὄδε, ego*, T. 534. 815. 829. 1018. 1136. 1464. C. 649. 1329. 1472. 1618. A. 1034. Tr. 1177. 1203. Aj. 78. 446. 822. Ph. 1036. 1375. et passim.
ἀνῆριθμος, Tr. 247. Aj. 603.
ἀνδάπτομαι, Tr. 780.
ἀνδρῆν, Tr. 1091.
ἀνδρῆς, A. 960.
ἀνδίξεισθαι, E. 43.
ἀνδίστημι, C. 645. A. 518. 1096. Aj. 1231.
ἀνδ' ὄν, quia, quapropter, T. 264. C. 275. 953. A. 1068.
ἀνία, *media longa*, Aj. 973. 1005. 1138.
ἀνιᾶν Aj. 266. 273. 994. A. 319. 550. 994. Ph. 906.
ἀνιαρῶς, A. 316.
ἀνίημι, T. 270. 1277. 1405. C. 1608. A. 579. 1101. Aj. 476. 1214. Ph. 639. 764. E. 516. 721.
ἀνίκητος, C. 1515. 1568. A. 781. Ph. 78.
ἀνιππος, C. 899.
ἀνίπταμαι, Aj. 693.
ἀνίστημι, T. 1200. C. 276. 1286. Tr. 981. Aj. 788. Ph. 666. E. 138.
ἀνιστορεῖν, T. 578. C. 991. Tr. 317. Ph. 253.
ἀνόητος, Aj. 162.
ἀνοία, A. 603. E. 920. 1054.
ἀνοίγειν, C. 515. Aj. 344.
ἀνοίκτως, T. 182.
ἀνοικωκτι, Aj. 1227.
ἀνοιστίον, A. 272.
ἀνολος, A. 1026. 1265. Aj. 1156.
ἀνολόλυξιν, Tr. 205. E. 750.
ἀνόμαλος, *Ægeo*, 1.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- ἀνόματος*, Ph. 856.
ἀνομος, C. 142. Tr. 1098.
ἀνόνητος, Aj. 758. 1272.
ἀνορθοῦν, T. 46. 51. 829.
ἀνορμος, T. 423.
ἀνόσιος, T. 353. 1289. 1361. C. 281. 946. 981.
ἀνοσίως, Ph. 257.
ἀνους, A. 99. 281. 562. Aj. 763.
ἀνταία, (πληγή), A. 1308. E. 195.
ἀντακούειν, T. 544. Aj. 1141.
ἀνταμείβεισθαι, C. 814. 1273. Ph. 230.
ἀνταμύνεισθαι, A. 643.
ἀντανίσταμαι, Tr. 441.
ἀνταυδοῦν, E. 1478.
ἀντάω, C. 1445. cum genitivo, A. 982.
ἀντιπιεῖν, C. 999. 1279. A. 1053. E. 377.
ἀντιρήκα, A. 47. ἀντιρήσεται, Tr. 1186.
ἀντιρεῖδω, Ph. 1403.
ἀντιχομαι, Ph. 893. Creüsa, 4.
ἀντίχω, C. 1651. Ph. 176. 830.
ἀντήλιος, Aj. 805.
ἀντήρης, E. 89.
ἀντιάζειν, T. 192. Aj. 492. Ph. 809. E. 869.
ἀντιβαίνειν, E. 575.
ἀντιδίδωμι, C. 232. A. 1067.
ἀντιδραῖν, C. 271. 953. 959. 1191.
ἀντιδυρος, E. 1433.
ἀντικύρειν, C. 99. 1680. Ph. 545.
ἀντιλέγειν, T. 409.
ἀντιλογεῖν, A. 377.
ἀντίλυρος, Tr. 645.
ἀντισστατεῖν, Ph. 640.
ἀντίπαις, Syndipnis, 3.
ἀντίπαλος, A. 125.
ἀντιπάσχειν, Ph. 584.
ἀντιπέμπειν, T. 306. Tr. 542.
ἀντίπετρος, C. 192.
ἀντίπλευρος, Aegea, 1.
ἀντιπλήξ, A. 592.
ἀντίποινον, Ph. 316. E. 592.
ἀντίπρωρος, Tr. 223.
ἀντίρροπος, E. 120.
ἀντισπαστος, Tr. 772.
ἀντίσταδμος, E. 571.
ἀντιστίνειν, A. 714.
ἀγιστῶ, Aj. 1086.
ἀντίτυπος, A. 134. Ph. 693. 1460.
ἀντίφονος, Ph. 1156. E. 248.
ἀντιφωνεῖν, A. 271. Tr. 1116. Aj. 773. Ph. 1065. E. 1501.
ἀντιχαίρειν, A. 149.
ἀντλίειν, E. 1291.
ἀντομαι, C. 243. 250.
ἀντιξ, Aj. 1030. E. 746.
ἀνυμνῶσιος, C. 1222. A. 876. 917.
ἀνύμφεντος, A. 980. E. 166.
ἀνυμφος, E. 492. 1183.
ἀνύτω, A. 231. 805. Tr. 319.
ἀνύω, T. 166. C. 1755. A. 1178. Ph. 712. 720.
ἀνώγειν, T. 96. C. 1598. Tr. 1249. Aj. 1364. Ph. 54. E. 1458.
ἀνώδυνος, Ph. 883.
ἀνόνημος, Tr. 377.
ἀνωφίλης, E. 1159.
ἀνωφίλητος, A. 645. E. 1144.
ἄξενος, Ph. 217.
ἄξειστος, C. 19.
ἄξινη, A. 1109.
ἄξιον, T. 944. 1449. C. 579. 953. 1352. 1377. Tr. 410. Aj. 1114. Ph. 62.
ἄξιωμα, C. 1451. 1459.
ἄξιμβλητος, Tr. 696.
ἄοιδος, T. 36. Tr. 1003.
ἄοικος, Tr. 300. Ph. 534.
ἄοιμος, C. 100.
ἄοκνος, Tr. 843. Aj. 563.
ἄολλης, Tr. 513. Ph. 1469.
ἄπαγγέλλειν, T. 958.
ἄπάγειν, T. 1340. 1521. C. 657. 860. A. 1087. Ph. 941. 988.
ἄπαρηγοῦμαι, Ph. 226.
ἄπαιδία, T. 1024.
ἄπαις, Tr. 913.
ἄπαιτεῖν, Ph. 362.
ἄπαλέξειν, Aj. 166.
ἄπαλλαγῆ, A. 1338.
ἄπαλλάσσειν, C. 786. A. 244. 400. 422. 596. 769. Ph. 880.
ἄπαμάω, Ph. 749.
ἄπαμιλίω, Ph. 652.
ἄπαμπλακίω, Tr. 1141.
ἄπαράσσειν, Tr. 1017.
ἄπαρκεῖν, C. 1769.
ἄπαρκος, A. 435.
ἄπαρνοῦμαι, A. 443. Tr. 480. Aj. 96. Ph. 527.
ἄπαρχῆ, Tr. 183. 763.
ἄπασσιν, Tr. 190. Aj. 448.
ἄπατῶν, Tr. 594. Tr. 500. Aj. 807. Ph. 929. 949. E. 170.
ἄπάτη, A. 617. 630. Ph. 1136. 1228.
ἄπάτωρ, C. 1383. Tr. 300.
ἄπαυδοῦν, T. 236. Aj. 741. Ph. 1293.
ἄπανόστος, Aj. 1187.
ἄπιπάζειν, Tr. 141.
ἄπιλιῖν, T. 450. C. 817. 1038.
ἄπιλλῆ, C. 656. A. 391.
ἄπιλλημα, C. 660.
ἄπιμι, *absim*, T. 1238. 1285. 1496.
ἄπιμι, *abeo*, *abido*, T. 229. 444. 447. Tr. 414. Ph. 124. 1067.
ἄπιπιῖν, C. 1760. A. 405. Tr. 791.
ἄπιργάδιον, C. 862.
ἄπιργεῖν, Aj. 51. 70. 428. 949. 1280. Ph. 1364.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- ἀπειρίσιος*, Aj. 928.
ἀπειρος, A. 1191. 1250. Tr. 143. 309.
ἀπειρών, T. 1088.
ἀπελαύνειν, C. 93. 599. 1356.
ἀπεννέσειν, C. 208.
ἀπερεί, E. 189.
ἀπερίτροπος, E. 182.
ἀπερύκειν, C. 169. Aj. 186.
ἀπέρχεσθαι, C. 1647. A. 818. Ph. 808.
ἀπευθύειν, T. 104. Aj. 72.
ἀπενυάζειν, Tr. 1244.
ἀπεχθής, A. 50.
ἀπήνη, T. 753. 812. *παλική*, 802.
Ἄπια, *Peloponnesus*, C. 1303. *ἀπία γῆ*,
longinqua regio, 1686.
ἀπιθῆω, Ph. 1447.
ἀπιστεῖν, *non credere*, Aj. 940. *pro ἀπει-*
θεῖν, A. 219. 381. 656. Tr. 1185.
 1226. 1231. 1242. Ph. 1350.
ἀπιστος, Aj. 683. Ph. 868.
ἀπλάκητος, T. 472. Tr. 120.
ἄπλατος, Tr. 1095. Aj. 256.
ἄπλιτος, Tr. 984.
ἄπληστος, E. 1336.
ἀποβαίνειν, C. 163. 167.
ἀποβλάπτεισθαι, Aj. 941.
ἀποβλαστάνω, C. 533.
ἀπόγονος, C. 220. 534.
ἀποδιδράσκειν, Aj. 167.
ἀποδίδωμι, Ph. 924. 950.
ἀποδύρομαι, E. 1122.
ἀποθαυμάζειν, C. 1586.
ἀποθνήσκειν, Tr. 1162.
ἀποικίειν, T. 998.
ἀποικίζειν, C. 1390. Tr. 957.
ἀποικος, T. 1518.
ἀποιμώζειν, A. 1224. Ph. 278.
ἀποιότητος, E. 1065.
ἀποιόχομαι, Tr. 42.
ἀποκαίριος, Ph. 155.
ἀποκαλεῖν, Aj. 727.
ἀποκάμνειν, C. 1776.
ἀποκλαίειν, T. 1467. Ph. 694.
ἀποκλείειν, T. 1388.
ἀποκλίνειν, T. 1192.
ἀποκρίνειν, T. 640.
ἀπολείπειν, Ph. 1158. 1177. E. 185.
ἀπολείπεισθαι, E. 1169.
ἀπολις, C. 1357. A. 370. Ph. 1018.
ἀπόλλυμι, T. 1441. 1454. C. 547. A.
 714. Aj. 1001. *fut. ἀπολώ*, Ph. 817.
ἀπολύειν, A. 1268. 1314.
ἀπολωθεύομαι, Aj. 217.
ἀπόμνημι, Ph. 1289.
ἀπόναμαι, E. 211.
ἄπονος, C. 1585.
ἀπεννοσφίζειν, T. 480. Ph. 979.
ἀπόνως, C. 300.
ἀπόξενος, T. 196.
ἀποξενόομαι, E. 777.
ἀποπαύειν, C. 1777. Aj. 1206.
- ἀπόπληκτος*, Ph. 731.
ἀποπλήσσειν, A. 1189.
ἀπόπτολις, T. 1000. C. 207. Tr. 649.
ἄποστος, T. 762. Aj. 15. E. 1489. *ἐξ*
ἀπόπτου, Ph. 467.
ἀπόπτυστος, C. 1383.
ἀπορεῖν, T. 486. Tr. 1245. Ph. 898.
ἀπορθεῖν, A. 636.
ἀπορίπτειν, Aj. 1019. E. 1018.
ἄπορος, T. 691. C. 513. 1717. 1735.
 A. 359. Ph. 854. 897.
ἀπορρέω, E. 1000.
ἀπορρήτος, A. 44.
ἀπορροεῖν, A. 1021.
ἀποσκειδάζειν, T. 138.
ἀποσκοπεῖν, T. 746. C. 1195.
ἀποσταῖν, T. 1268. 1432. C. 866. 895.
 Aj. 1024. 1176. E. 809.
ἀποσταάζειν, A. 959.
ἀποστατέω, T. 743. A. 993.
ἀποσταίρειν, Tr. 695. E. 799.
ἀποστέλλειν, Ph. 125. 450. 1297. E. 71.
 669.
ἀποστέλλεισθαι, *proficisci*, T. 115. C.
 550.
ἀποστειρέω, T. 323. 1381. Aj. 782. Ph.
 931. 1283. E. 813. 950. 1276.
ἀποστειρίσκω, C. 376.
ἀποστρίφειν, T. 326. 431. 1154. C.
 1272. 1403.
ἀποστροφή, C. 1473. F. 27.
ἀπόστροφος, Aj. 69.
ἀποστρυγεῖν, C. 187. 692.
ἀποσυλᾶν, C. 1330.
ἀποσώζειν, Ph. 1379.
ἀποτίγγειν, T. 1279.
ἀποτίμνειν, Ph. 1207.
ἀποτίθεατος, Tr. 1031.
ἀποτίειν, A. 1352.
ἀπότιμος, T. 215.
ἀπότομος, T. 876.
ἄποτος, Aj. 324.
ἀπότροπος, T. 1313. Aj. 607.
ἀποτρύειν, A. 340. Tr. 124.
ἄπουρος, T. 194.
ἄπους, Ph. 632.
ἀποφάσκειν, T. 485.
ἀποφέρειν, T. 1179.
ἀποφεύγειν, C. 1739. Ph. 1166.
ἀπόφημι, C. 317.
ἀποφθίειν, Tr. 711. Aj. 1027.
ἀποφθίνειν, Ph. 457.
ἀποφθάννυμι, A. 241.
ἀποφύχειν, *expirare*, Aj. 1031.
ἄπρακτος, A. 1035.
ἀπρίζ, Aj. 310.
ἀπροδοκήτος, E. 1017.
ἀπροσήγορος, C. 1277. Tr. 1095.
ἀπρόσμαχος, Tr. 1100.
ἀπρόσομιλος, C. 1236.
ἄπτομαι, A. 179. Tr. 1011.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- ἄπυρος, Tr. 687.
 ἄπυστος, C. 489.
 ἀπαθύν, T. 234. 641. 670. Tr. 30.
     216. 1251. Aj. 446. Ph. 1122. E.
     944.
 ἀπαθύν, A. 1206. Tr. 813.
 ἀπώστος, A. 388. 394.
 ἀπώστος, Aj. 1019.
 ἀρά, T. 295. 418. 744. 820. C. 865.
     1375. 1384.
 ἀραγμός, C. 1609.
 ἀραϊός, T. 276. 644. 1291. A. 867.
     Tr. 1204. Ἀραϊός Ζεύς, Ph. 1182.
 ἀράομαι, T. 251. 1291. C. 952. 1389.
     1406. 1445. A. 428. Tr. 48.
 ἀράσσειν, T. 1276. A. 52. 975. Aj.
     735. Ph. 374.
 ἀράτις, A. 972.
 ἀργῆς, C. 670. Tr. 677.
 ἀργίπους, Aj. 237.
 ἀργός, T. 287. C. 1605. Ph. 97.
 ἀρόην, adverb. A. 430. Aj. 1279.
 ἀρέσκων, Aj. 384. E. 409.
 ἀρεστός, T. 1097. A. 500.
 ἀρετή, gloria, Ph. 1420.
 ἀρήγειν, Aj. 329. 1007. 1183. E. 116.
     529.
 ἀρηξίς, C. 829. E. 876.
 ἀριστα, adverbial, T. 1046. 1369. ὅπως
     ἀριστα, Ph. 627.
 ἀριστία, Aj. 443.
 ἀριστίον, Aj. 464. Ph. 1429.
 ἀρίστερος, Aj. 183.
 ἀριστιεύειν, transilire, Aj. 435. 1300.
 ἀριστιεύς, Aj. 1304.
 ἀριστόμαντις, Ph. 1338.
 ἀριστος, T. 440. 1433. Aj. 1381. Ph.
     997. 1284.
 ἀριστόχεις, Aj. 935.
 ἀρκεῖν, arcere, propulsare, Aj. 535.
     praestare, Aj. 439. 590. προσαρκεῖν,
     βοηθεῖν, C. 262. Tr. 713. Aj. 727.
     824. E. 322. Ph. 281.
 ἄρκεισις, C. 73.
 ἀρκτίον, T. 628. Aj. 853.
 ἀρκύστατα, E. 1476.
 ἀρματηλάτης, E. 700.
 ἀρμόζειν, C. 199. 903. A. 570. Tr. 689.
     733. E. 1293.
 ἀρμύς, A. 1216.
 ἀρνεῖσθαι, T. 571. Ph. 118.
 ἀρνήσιμος, Ph. 74.
 ἀρνησις, T. 578. E. 527.
 ἀρνημαι, A. 903. Tr. 713. Ph. 838.
 ἀροτος, T. 270. Tr. 69. 927.
 ἀροῦν, T. 1485. 1497.
 ἀρουρα, T. 1257. Tr. 32. Aj. 1286.
 ἀρρηκτος, Aj. 576.
 ἀρρηκτος, T. 301. C. 1001. A. 556. Aj.
     214. 773.
 ἀρρώξ, A. 251.
 ἄρσιν, validus, Ph. 1455.
 ἀρτάνη, T. 1266. A. 54.
 ἀρτηρία, Tr. 1056.
 ἀρτικόλλος, Tr. 770.
 ἀρτίπους, Tr. 58.
 ἀρτίχριστος, Tr. 689.
 ἀρτίως, T. 78. 243. 474. 745. et pas-
     sim.
 ἀρχαιόγονος, A. 981.
 ἀρχαίοπλουστος, E. 1393.
 ἀρχέπλουτος, E. 72.
 ἀρχή, imperium, T. 737. 905.
 ἀρχηγιστεῖν, E. 83.
 ἀρχηγίτης, T. 751.
 ἀρχηγός, C. 60.
 ἀρχήν, omniino, A. 92. Ph. 1239. E.
     439.
 ἀρχω, impero, T. 629. C. 66. Aj. 1107.
     pro κατέρχω, E. 522. 552. Lacæ-
     nis, 2.
 ἄρω, E. 147.
 ἄρωγῆ, C. 1094. Ph. 857. 1145.
 ἄρωγός, T. 127. 206. C. 1012. 1286.
     Aj. 201. 357. 835. Ph. 1217. E.
     454. 462. 1381. et passim.
 ἀρώτιμος, A. 569.
 ἀσαφής, T. 439.
 ἀσεβής, T. 1382. 1441. C. 873.
 ἀσιπτεῖν, A. 1350.
 ἀσιπτος, T. 890.
 ἄσημος, A. 252. 1004. 1013. 1209. Tr.
     868.
 ἀσήμων, C. 1668.
 ἀσθενής, C. 1033.
 ἄσιτος, C. 349. Aj. 324.
 ἀσκεῖν, C. 913. E. 452. 1217.
 ἀσκήπαρος, C. 101.
 ἄσκεινος, C. 1029. E. 36.
 ἄσκοπος, C. 1680. Tr. 246. Aj. 21.
     Ph. 1111. E. 864. 1315.
 ἄσμενος, Tr. 18. 757. Ph. 271.
 ἀσπάζεσθαι, T. 596. Ph. 357.
 ἄσπετος, Tr. 963.
 ἀσπιστήρ, Aj. 565.
 ἄσπλαγχιος, Aj. 472.
 ἄσσειν, T. 1074. C. 890. Tr. 396. Aj.
     32. 258. E. 711. 1402. transitive,
     Aj. 40.
 ἄσσεισθαι, C. 1261.
 ἀστακτῆ, C. 1251. 1646.
 ἄστιπτος, Ph. 2.
 ἀστίνακτος, Tr. 1076. 1202.
 ἀστειργής, T. 229. Aj. 776.
 ἀπτεροπητής, Ph. 1198.
 ἀστιλής, C. 126. Aj. 657.
 ἀστίτης, Alexandro, 1.
 ἄστομος, E. 724.
 ἀστραπή, C. 1466.
 ἀστράπτειν, C. 1067.
 ἄστροφος, C. 490.
 ἀστυνός, A. 355.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- ἰσφάδαστος, Aj. 833.
 ἰσφάλεια, T. 51.
 ἰσφαλής, T. 617. C. 1288. Aj. 1251.
     E. 741.
 ἰσφαλῶς, T. 613. C. 1165. A. 162.
 ἰσχύλλιν, T. 937.
 ἰσάλλιν, Aj. 559.
 ἰσάομαι, A. 17. 314. Aj. 269. 384.
 ἰσπερῆς, Tr. 23.
 ἰσπέρητος, Aj. 197.
 ἰσταφος, C. 1732. A. 29.
 ἰστιγκτος, T. 336.
 ἰσπικνος, E. 165.
 ἰσπελιύτητος, T. 336.
 ἰσπιλῆς, Ph. 782. 842. E. 1012.
 ἰσπινῆς, A. 826.
 ἰσπη, C. 202. 526. 531. 1244. Tr. 853.
     Aj. 196. E. 1298.
 ἰσπῆριος, A. 4.
 ἰσπῆρος, Tr. 264. Ph. 1272.
 ἰσπίζιν, C. 1153.
 ἰσπιμάζιν, T. 340. 1081. C. 49. 286.
     1273. 1409. A. 22. 77. 544. 572.
     Aj. 98. 1339.
 ἰσπιμῶν, Aj. 1129.
 ἰσπιμία, E. 1035.
 ἰσπιμος, T. 657. 670. 789. C. 51. 1278.
     A. 5. 78. Aj. 426. Ph. 1028. E.
     1214.
 ἰσπίμος, C. 428. E. 1181.
 ἰσπλητιν, T. 515.
 ἰσπλητος, T. 792. Aj. 223.
 ἰσπτομος, Tr. 200.
 ἰσπρακτος, Tr. 716. Ph. 290.
 ἰσπρεστος, T. 586. Aj. 365.
 ἰσπρυτος, Aj. 788.
 ἰσπρωτος, C. 906.
 ἰσπυαται, Ph. 743. 790.
 ἰσπύζομαι, E. 149.
 ἰσπυαίνω, Ph. 954. E. 819.
 ἰσπυάζιν, Ph. 217.
 ἰσπυή, Ph. 1199.
 ἰσπυῶν, T. 846. 940. 1049. C. 864. Ph.
     130. 240. 430.
 ἰσπυῆ, T. 1326. C. 240. 323. Aj. 975.
 ἰσπυαδία, T. 549. A. 1028.
 ἰσπυαίμων, Tr. 1041.
 ἰσπυαίρετος, T. 1231. C. 523.
 ἰσπυαίς πάλιν, C. 364. Ph. 342. 1232.
     ἰσπυαίς αὖ πάλιν, Ph. 952.
 ἰσπυομαιμος, C. 335.
 ἰσπυιος, A. 18.
 ἰσπυή, A. 786. Tr. 203. Ph. 152.
 ἰσπυιον, Ph. 19. 954. 1087. 1149.
 ἰσπυλῶν, Tr. 100.
 ἰσπυζιν, τιμῶν, T. 1092.
 ἰσπυνος, C. 685. 1578. Aj. 881. ἰσπυνος
     ἰπυνος, Ph. 848.
 ἰσπυόγγιλος, C. 333. Ph. 568,
 ἰσπυάδιλος, A. 1. 503. 696.
 ἰσπυαρκῆς, C. 1057.
 αὐτῆ, clamor, T. 184.
 αὐτογέννητος, A. 864.
 αὐτόγνωτος, A. 875.
 αὐτοδαῆς, Aj. 699.
 αὐτοίντης, T. 107. E. 272.
 αὐτόκλητος, Tr. 392.
 αὐτοκτενίω, A. 56.
 αὐτόνομος, A. 821.
 αὐτόζυλος, Ph. 35.
 αὐτόπαις, Tr. 828.
 αὐτόποιος, C. 698.
 αὐτόπρεμνος, A. 714.
 αὐτόστολος, Ph. 496.
 αὐτοσφαγῆς, Aj. 881.
 αὐτοῦ, pronomem trium personarum,
     C. 853. 966.
 αὐτομεγῆς, A. 52.
 αὐτόφωρος, A. 51.
 αὐτάχεις, T. 231. 266. 1332. A. 172.
     306. 900. 1175. 1315. Tr. 1196. Aj.
     57. E. 955.
 αὐτοχειρῆ, adverb. E. 1019.
 αὐχενίζιν, Aj. 298.
 αὐχημα, C. 710. 713.
 αὐνω, clamor, vociferor, T. 1260. Tr.
     565. E. 830. inclamo, voco, C.
     1598.
 ἀφαιρῶ, Ph. 993. ἀφαιροῦμαι, Aj. 100.
     Ph. 376. 1308.
 ἀφανάων, A. 501.
 ἀφανῆς, T. 657. C. 1556. 1681.
 ἀφανίζιν, C. 1712. A. 255. Tr. 678.
 ἀφαντος, T. 560. 832. Ph. 297.
 ἀφαρ, adverb. Tr. 134. 529. 823.
 ἀφαρπάζιν, Tr. 548.
 ἀφατος, T. 1314. C. 1463.
 ἀφαμρός, C. 1018. 1639.
 ἀφεγγῆς, C. 1481. 1549.
 ἀφειδίειν, A. 414. E. 980.
 ἀφέλκειν, C. 844.
 ἀφέρεσιν, ἀπέρχεσθαι, C. 490. Tr. 815.
     817. Aj. 1161.
 ἀφροισι, carceres, E. 686.
 ἀφροεγκτες, C. 156.
 ἀφροίτος, A. 339. F. 23.
 ἀφρογογος, Aj. 311.
 ἀφίημι, T. 198. 320. 599. 860. 1521.
     C. 731. 1279. 1468. 1537. A. 1085.
     E. 1020.
 ἀφικνοῦμαι, T. 265. 920. 933. 935. C.
     2. 307. 634. et passim.
 ἀφίλητος, C. 1702.
 ἀφίλος, T. 662. C. 1237. A. 876. Aj.
     620. Ph. 228. 1018. E. 819.
 ἀφίστημι, E. 776. 912. imperativus
     aor. 2. ἀποστήτω, Tr. 434.
 ἀφνεός, E. 457.
 ἀφρόητος, T. 885.
 ἀφοδος, C. 1325. Aj. 366.
 ἀφορμος, C. 224.
 ἀφορμῶν, C. 1470. ἀφορμῶμαι, C. 1401.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- ἀφρακτος*, Aj. 910.
ἀφραστος, Tr. 696. 1059.
ἀφρόστως, E. 1262.
ἀφροίζειν, E. 719.
ἀφροντίστως, Tr. 366. Aj. 355.
ἀφρόνας, Aj. 766.
ἀφροσύνη, C. 1230. A. 383.
ἄφρων, E. 941.
ἄφνης, Ph. 1014.
ἄφυκτος, Tr. 265. Ph. 105. E. 1388.
ἄφώνητος, C. 1283.
ἄφωνος, C. 865. Aj. 171.
αἰρώνως, C. 131.
ἄχαλκος, T. 191.
ἀχείρωτος, C. 698.
ἄχερδος, C. 1596.
ἀχίω, E. 159.
ἄχθομαι, Ph. 671. 970.
ἄχος, A. 1172. Aj. 951. E. 120. 204. 1116.
ἄχνη, T. 850.
ἄχνημαι, A. 627.
ἀχρεύτος, E. 1069.
ἄχορος, C. 1223.
ἄχος, A. 1247. 1287. Tr. 1037. Aj. 153. 200. 948. 957. E. 154. 852.
ἀχεῖος, C. 627.
ἄψαυστος, active, T. 969.
ἀψευγής, E. 497.
ἀψευδέιν, Tr. 469.
ἄψορρον, adverb. Tr. 904. E. 53. 1430.
ἄψορρος, T. 481. A. 386. Aj. 369.
ἄψοφητος, Aj. 321.
ἄψοφος, Tr. 969.
Absoluti casus, T. 101. C. 1120. A. 260.
Accusativus pronominis vice genitivi cum accusativo rei, T. 717. C. 113. Ph. 1301.
Adverbia in 9ην habitum in loco significantia, *πρόθεν* pro *πρόδι*, Tr. 1012. *ἐγγύθεν* pro *ἐγγύδι*, T. 1259. *ἄνωθεν*, *κάτωθεν*, Ph. 28. *ἔθεν* pro *ἐθι*, Ph. 704. *ἄνωθεν* pro *ἄνω*, E. 1058. Scholia ad A. 521.
Anapæstus in paribus senariorum locis, C. 371. 1169. Ph. 491.
Articulus relativus casu substantivi, non verbi, A. 1090. Aj. 493. E. 1128.
- B.
- βαδιστίον*, E. 1502.
βάθος πλούτου, Aj. 130.
βάθρον, T. 142. C. 263. 1591. 1662. A. 854. Aj. 135. 860. Ph. 1000.
βαθύρριζος, Tr. 1197.
βαθύρρους, Tr. 559.
βαδυσκαφής, E. 435.
βαίνω, *abeo*, T. 1073. C. 81. A. 766. Tr. 876. Ph. 277. 280. et passim *εὖ*
βίσηκώς, E. 979. *ἐν πόνῳ βίσηκώς*, C. 1359. *ἐν κακοῖς*, E. 1056. *ἐν ἰσθμῷ μολοῖα*, 1094. *βίσηκε* pro *τίθηκε*, C. 1678. Ph. 494.
βαῖος, T. 750. C. 1159. Tr. 335. Aj. 90. Ph. 20. 286. 845.
βακχειώτης, C. 678.
βακχειύμαι, A. 136.
βαλῆεις, A. 131.
βάναιστος, Aj. 1121.
βάζεις, T. 519. Tr. 87. Aj. 494. 998. E. 638. 1006.
βάπτειν, Aj. 95.
βαρβαρούμαι, A. 1002.
βάρος, C. 409. 1142. A. 1256. Tr. 325. Aj. 209. E. 939. 1140.
βαρυαχῆς, C. 1561.
βαρυάληγτος, Aj. 200.
βαρυεραμέτης, A. 1117.
βαρυερώς, Ph. 694.
βαρύνομαι, T. 781. Tr. 152. Aj. 41. Ph. 890. E. 820.
βαρύποτος, C. 1448. Ph. 1096.
βαρὺς, T. 673. C. 402. 1204. A. 767. 1251. Tr. 235. 1204. Aj. 980. 1017. Ph. 368. 1045.
βαρύστανος, T. 1233.
βαρύψυχος, Aj. 319.
βάσανος, T. 493. 510.
βασιλεία, Aj. 1302.
βασιλῆς, A. 941.
βάσις, Tr. 339. 966. 969. Aj. 8. 42. Ph. 691. 1378. 1403.
βαστάζειν, C. 1105. A. 216. Aj. 827. 920. Ph. 655. 1127. E. 1470. et passim.
βαφή, Aj. 651.
βέσηλος, C. 10.
βῆμα, C. 193. E. 163.
βῆσαι, C. 673. Aj. 198.
βία, Aj. 1334. E. 256. *βία τινός*, *ἐννίτο aliquo*, C. 815. 854. 943. A. 59. 79. 907. *ἐκ βίας*, Ph. 563. 945.
βιάζομαι, A. 663. Aj. 1160. E. 575.
βιάζω, A. 66. 1073.
βιβάζω, futurum *βιβῶ*, C. 381.
βιβρώσκω, A. 1022. Tr. 1056.
βιβῶρες, Ph. 1162.
βιστερῆς, C. 747.
βιώσιμος, A. 566.
βλάβη, C. 1187. A. 1051. 1104. Tr. 844. Aj. 1325. Ph. 622. 1318. E. 301. 1042.
βλάπτειν, *ἐμποδίζειν*, Aj. 456. E. 697.
βλαστάνειν, T. 1376. A. 296. 563. 912. Tr. 401. Aj. 1305. Ph. 1311. E. 238. 590. et passim.
βλάστη, T. 717. C. 972. A. 827. Tr. 382.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- Ελαστὸν**, C. 697.
ελαπτός, T. 1337.
ελίφαρον, A. 104.
ελοαὶ ἡλίου, Aj. 877.
βορὰ, T. 1463. A. 30. 1017. 1040.
 Ph. 274. 308.
βόσκειν, A. 1246. Tr. 144. Aj. 558. Ph.
 313. 1167.
βόσκημα, Tr. 764. E. 364.
βόστρυχος, E. 449. 901.
βοτήρ, T. 837. 1044. 1069. 1111. 1116.
 Aj. 232.
βοτὸν, Tr. 692. Aj. 145. 324.
βουδερῆς, Tr. 188.
βουδυτεῖν, C. 888.
βούδυτος, C. 1495.
βουκόλος, Aj. 54.
βούλευμα, T. 45. A. 179. 1265. Aj.
 44. Ph. 555.
βουλεύομαι, T. 537. 738. 1367. A.
 772. Tr. 589. Ph. 1229.
βουλευτήιον, E. 16.
βουλεύω, T. 606. 701. 1417. A. 267.
 1179. Tr. 809.
βούνομος, E. 181. **βούνομαι ἀγίλαι**, T.
 26.
βραβεύς, E. 690. 709.
βραδύνειν, C. 1628. Ph. 1400.
βραδύς, C. 875. Tr. 599. Aj. 738.
βραδυτής, A. 932.
βράχιστος, A. 1327. *ὡς βράχιστα εἰπεῖν*,
 C. 1115.
βραχὺς, C. 880. E. 757. 1113. *ἐν βρα-
 χυῖ συντιθέναι, in pauca conferre*, E.
 673. **βραχὺν**, adverb. E. 1304.
βρέμειν, A. 592.
βρίθειν, Aj. 130.
βρόχος, A. 1222.
βρύειν, C. 16. E. 422.
βρύκειν, Tr. 989. Ph. 745.
βρυχᾶσθαι, T. 1265. Tr. 807. 906. Aj.
 322.
βρύχειν, **βέβρυχα**, Tr. 1074.
βῶλος, Aj. 1286.
βώμιος, A. 1301.
- Γ.
- γαῖάσχος**, T. 160. C. 1072.
γαλήνη, E. 899.
γαμβρός, T. 70.
γαμφώνις, T. 1198.
γὰρ initio positum, relatum ad sup-
 pressam sententiæ partem, Ph. 852.
 reddendum per *scilicet*, ergo, in in-
 terrogatione, T. 1029. Ph. 248.
γεγάνω, C. 213. Ph. 238.
γεγᾶν pro καταγεγᾶν, Ph. 1125. pro
ἐπιγεγᾶν, A. 957. 1043.
γελαστής, T. 1422.
- γέλας**, A. 551. 647. Aj. 79. 303. 344.
 E. 1310.
γέμειν, T. 4. Ph. 876.
γενεὰ, A. 948. Aj. 190. 202.
γενέθλα, E. 129. 226.
γενέθλιος, C. 972.
γενέθλον, T. 180. 1425. A. 1149. Ph.
 453.
γενεῖας, Tr. 13.
γένειον, T. 1277.
γένεσις, Tr. 380.
γενέτης, filius, T. 470.
γενῆς, γενῆδος, A. 249.
γενναῖος, T. 1469. 1510. C. 76. 1636.
 Tr. 309. Aj. 938. 1355. *τὸ γεν-
 ναῖον, ἡ γενναϊότης*, C. 8. 569. 1042.
 1640.
γενῆν σώμα, Aj. 1077.
γέννημα, T. 1167. A. 471. 627. Tr.
 315.
γεννητής, parens, T. 1015.
γένυς, εἶδος πελέκειας, Ph. 1205. E. 196.
 485.
γεραίτερος, C. 1294.
γέρας, Ph. 1061. 1365. E. 443. 687.
γερονταγωγίην, C. 348.
γεύεσθαι τινός, experiri, aggredi, A.
 1005. T. 1103. Aj. 844.
γηθία, γέγηθα, T. 368. Ph. 1021. E.
 1231. 1432.
γῆρας, C. 608. 954. Aj. 1017.
γηράσκω, γηράω, T. 872. C. 727. E.
 962. **γηρᾶναι**, C. 870.
γηροβοσκός, Aj. 570.
γήτης, Tr. 32.
γλαυκός, Tr. 705.
γλαυκῶπις, C. 706.
γλήνη, T. 1277.
γλύκιος, Ph. 1461.
γλυκὺς, Aj. 966. 1202.
γλωχίς, Tr. 683.
γνάπτω, Aj. 1031.
γνώμα, Tr. 593.
γνωρίζειν, T. 538.
γνωστός, T. 361.
γνωτός, T. 396.
γοᾶσθαι, T. 1249. Tr. 51. 939.
γονεύς, T. 1495.
γονή, C. 1294. A. 641. 950. 980. Aj.
 1094.
γοργῶπις, Aj. 450.
γούνατα, C. 1607.
γύαλον, Ph. 1081.
- Δ.
- δάημι, ἰδάην**, E. 169.
δαίειν, Tr. 767.
δαιμόνιος, E. 1269.
δαῖος, C. 1044. Aj. 365. 784.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- δαίνυμαι**, Tr. 773. 1090. **δαίσασθαι**, E. 543.
δακίθυμος, Ph. 705.
δάκνυιν, A. 317. Tr. 254. 1119. Aj. 1119. Ph. 378. 1358.
δακρύειν, T. 66. 1486. 1515. C. 1255. 1358. Ph. 360.
δακρυόροισιν, T. 1473. Tr. 326. 798. E. 1313.
δαμάζειν, **δαμάων**, A. 827. Tr. 432. Ph. 200. 335. E. 844.
δάπτειν, T. 682.
δαρὸν, Tr. 65. **δαρὸς χρόνος**, Aj. 414.
δάσκιος, Tr. 13.
δασμὸς, C. 635. T. 36.
δασύστερος, T. 557.
δαίκνυμι, T. 614. C. 1532. A. 37. Tr. 1080.
δαίλαιος, T. 1347. C. 513. Tr. 765. 908. 1030. Aj. 1000. E. 849.
δειλία, T. 536. Aj. 1014. E. 351. 1027.
δειλὸς, A. 326. 1096. Aj. 1315. 1362. Ph. 457.
δεῖμα, C. 360. Tr. 108. Aj. 1212. Ph. 927. E. 410.
δειμαίνειν, C. 492. Tr. 91. 481.
δειματώω, Syndipnis, 2.
δεινά, adverbial. T. 483. 747.
δεινὰψ, C. 84.
δειρὰς, A. 832. Aj. 697. Ph. 491.
δείσθαι τινος, C. 1170.
δείλτος, Tr. 47. 157. 685.
δέμας, C. 1550. Tr. 910.
δέμιον, Tr. 903. 917.
δεινάζειν, A. 759. Aj. 243.
δειξιόμορος, A. 140.
δειξοίμαι, E. 976.
δειξιωμα, C. 619.
δειν, **εἰς δειν**, T. 1416. **πρὸ τοῦ δειντος**, Ph. 891.
δειος, C. 223. Aj. 1079.
δέρομαι, T. 389. 413. Tr. 695. 749. Aj. 85. 359. 425. E. 899.
δίσμιος, Aj. 299. Ph. 608. 679.
δισμώτης, Aj. 105.
δισμώτης, Aj. 234.
δισπόζειν, Tr. 363.
δίσποινα, Tr. 49. 180. E. 626.
δισπότης, Ph. 262. E. 764.
δισπότης, E. 597. Tr. 407.
δειώ, Aj. 376.
δηθεν, ironicum, Tr. 382.
δήλημα, T. 1495.
δηλοῦν, T. 792. 1041. 1440. C. 581. 783. 1513. A. 242. 309. et passim.
δημιουργὸς, Aj. 1035.
δημόλειστος, A. 36.
δημότης, C. 78. A. 690. A. 1071.
δημοῦχος, C. 458. 1087. 1348.
δηῶν, C. 1319.
διὰ, δι' ὀργῆς, iracunde, T. 805. **δι' ὀργῆς ἦκειν, irasci**, C. 905. **δι' οὐδενὸς ποιεῖσθαι, nihili facere**, C. 584. **διὰ τάχους, cito**, Tr. 595. Aj. 822. **δι' αἰῶνος, semper**, E. 1024. **διὰ χρόνου**, Ph. 758. **διὰ δίκης ἴεναι τίνι, A. 742. διὰ τίλους, plene**, Aj. 685. **διὰ χειρὸς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ, A. 1258. διὰ χειρῶν λαβεῖν, A. 916. διὰ στένων ἔχειν, A. 639. διὰ φρενῶν pro ἐν φρεσὶ, A. 1060. δι' ὕτων, A. 1188.**
διαβάλλειν, Ph. 582.
διάβορος, Tr. 678. 1086. Ph. 7.
διάγειν, C. 1619. E. 782.
διαγγινώσκειν, E. 1186.
διαδίχομαι, Tr. 30.
διάδοχος, Ph. 867.
διαίρετας, T. 163.
διαίσιω, Tr. 883.
δίαστα, C. 352. 751. E. 1073.
δαιτυῖσθαι, C. 769. 928.
διακονεῖν, Ph. 287.
διάκονος, Ph. 497.
διακωλύειν, C. 1771.
διαμπερές, Ph. 791.
διαπεραιούω, Aj. 730.
διαπορθεῖν, Aj. 896.
διαπράσσειν, Tr. 786.
διαπρύσιος, C. 1479.
διαπτύσσειν, A. 709.
διαραίνειν, Tr. 14.
διαρηγνύω, Aj. 834.
διαροίζειν, Tr. 568.
διαρρίω, Aj. 1267.
διάσημος, Ph. 209.
διασκιδάννυμι, fut. διασκιδῶ, C. 620. 1341. A. 287.
διασπίρειν, A. 1010. Tr. 784. E. 748. 1291.
διάσσειν, T. 209. Tr. 1085.
* διαστροφῆ, C. 552.
διάστροφος, Tr. 796. Aj. 447.
διατελής, C. 1514.
διάτορος, T. 1034.
δίαυλος δρόμος, E. 691.
διαφανῆς, T. 754.
διαφέρειν, T. 321. Tr. 323. Aj. 511.
διαφθείρειν, T. 438. A. 1229. Ph. 506. 1069. E. 306.
διαφθορά, T. 573. C. 552. Aj. 1297.
διαφθορέσθαι, Aj. 332.
διδασκὸς, T. 300. Tr. 64. 673. E. 344. F. 60.
δειδύειν, C. 295.
δειπνῶν, T. 394. 854. Tr. 22.
δειμπολεῖν, Ph. 579.
δειξέρομαι, Ph. 1419.
δειργάζεσθαι, C. 1417.
δέριον, A. 265.
δέριον, C. 574. Tr. 477. Aj. 999. Ph. 256. 743.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- δίεχω*, T. 717.
δίηκω, C. 306.
διηλιφής, Syndipnis, 3.
διήνημος, Tr. 327.
δίημι, *δίηκα*, C. 963.
δίησημι, C. 1662.
δικάζειν pro καταδικάζειν, T. 1214.
δικαίος, *verus*, Tr. 409.
δικαιοῦν, T. 6. 575. 640. C. 1350.
 1642. Tr. 1246. Aj. 1072.
δικαίως, *ἀσφαλῶς*, *ἀληθῶς*, T. 853.
 1283. Aj. 547.
δίκελλα, A. 250.
δικρατής, A. 146. Aj. 252.
δικτυόκλωστος, A. 347.
δίλοφος, A. 1126.
δίολος, C. 1464.
διοίγειν, T. 1287. 1295. Aj. 346.
διοίχομαι, A. 973.
διόλλυμι, T. 255. 442. 1159. A. 168.
 222. Tr. 465. 1030. Aj. 838. *διώ-*
λισσα, *oblitus sum*, T. 318.
διόμνυμι, Tr. 255. 378. Aj. 1233.
διοπτύειν, Aj. 307.
διορίζειν, T. 723. 1083.
δίπαλτος, Aj. 408.
διπλάζειν, Aj. 268.
δίπυλος, Ph. 952.
δισσάρεχης, Aj. 389.
δίτολος, C. 1055.
δίτομος, C. 900. Ph. 16.
διφρευτής, Aj. 857.
διφρηλατιῖν, Aj. 845.
διφρηλάτης, E. 753.
διφυής, Tr. 1097.
δίψιος, A. 246. 429.
διάδυνος, Tr. 779.
διάκειν, Aj. 997. Ph. 561. E. 738.
διάκομαι, *propero*, *cutro*, E. 871.
διάμοτος, Ph. 593.
δίμων, A. 1189. 1249.
δυοφερὸς, E. 91.
δόκησις, T. 681. Tr. 426.
δολερός, Ph. 1112. E. 124.
δολιόπους, E. 1392.
δόλιος, T. 388. Ph. 608.
δολόμουθος, Tr. 842.
δολοποιός, Tr. 834.
δολῶ, Ph. 129. 1288.
δολῶπις, Tr. 1052.
δοξάζειν, Ph. 545.
δορίληπτος, Aj. 146.
δορύξενος, C. 632. E. 46.
δορύσσους, C. 1313.
δορύσσω, Aj. 1188.
δούλευμα, A. 756.
δούλιος, Aj. 499.
δουλιῶ, Tr. 257. 467.
δούπος, Aj. 871.
δουριάλωτος, Aj. 211.
δομοίληπτος, Aj. 894.
δράμημα, T. 193.
δρῶν τινά τι, T. 646. Aj. 1325. Ph.
 315. 803. 918. 940. *δυνα*, T. 640.
κακῶς, T. 551. 642. Aj. 1154.
δραπέτης, Aj. 1285.
δραστῆεν, Aj. 326. 585. Ph. 1245.
δράσσομαι, A. 235.
δραστῆον, T. 1443. Tr. 1206. E. 1013.
δραῖον, Tr. 1014.
δρομαῖος, Tr. 929.
δρομας, Ph. 679.
δρυμὸς, T. 1399.
δύειν, T. 1280. Tr. 943.
δύη, A. 1311. Aj. 938.
δύνασις, A. 604. 951.
δυναστεία, T. 593.
δυναστῆς, A. 608.
δυσάθλιος, C. 328.
δυσαιών, C. 151.
δυσάλητος, T. 12. F. 31.
δυσάλωτος, C. 1723.
δυσάπαλλακτος, Tr. 961.
δύσαυλος, A. 357.
δυσβουλία, A. 95. 1269.
δυσγένεια, T. 1079.
δυσδαίμων, T. 1302. Tr. 774.
δυσειδής, Alodis, 11.
δυσείριστος, E. 1385.
δυσήνεμος, A. 591.
δυσθίατος, Aj. 1004.
δύσθεος, E. 289.
δυσθεράπιυτος, Aj. 609.
δυσθρήνητος, A. 1211.
δύσθυμος, E. 218. 550.
δυσκάθατος, A. 1284.
δυσκλής, A. 50.
δύσκλεια, Aj. 143.
δυσκλειῶς, E. 1006.
δυσκομῖστος, A. 1347.
δύσκριτος, Tr. 951.
δυσλόγιστος, Aj. 40.
δυσμαχεῖν, Tr. 492. *δυσμαχητήιον*, A.
 1106.
δυσμένεια, E. 619. 1124.
δυσμενής, T. 546. A. 187. 653. Aj. 122.
 564. 662. E. 407.
δυσμη, C. 1245.
δύσμημος, C. 327.
δύσμορος, T. 665. C. 224. 336. 365.
 527. E. 1183. et passim.
δύσνικτος, Tr. 685.
δύσνοια, E. 654.
δύσνοος, A. 212.
δύσοιστος, C. 1687. Ph. 508.
δύσομερος, A. 358.
δύσοργος, Tr. 1120. Aj. 1017. Ph. 377.
δυσσομία, Ph. 876.
δυσούριστος, T. 1316.
δυσπάρηνος, Tr. 793.
δυσπίλαστος, F. 10.
δυσπειτής, Aj. 1046.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- δυσπινής, C. 1597.
 δύσπνοος, A. 224. 588.
 δυσπρόνητος, C. 1614.
 δύσπνοος, A. 1277.
 δύσποτος, T. 888. 1068. 1181. C. 1433. A. 869. Tr. 299. E. 1199.
 δυσπραξία, C. 1399. Aj. 759.
 δυσπρόσοιτος, C. 1277.
 δυσπρόσοπος, E. 460.
 δυσπρόσωπος, C. 286.
 δυσσίβεια, A. 301. 924. E. 1383.
 δυσσεβείν, Tr. 1247. Aloadis, 8.
 δυσσεβής, C. 280. 1190. A. 514. 516. Aj. 1293.
 δυσσομεῖν, C. 986.
 δυσάλαινα, T. 1236. C. 1442. 1734. Tr. 307. 653. Aj. 410. E. 284.
 δυσίκαρτος, T. 109.
 δύσικνος, T. 1248.
 δύσπνοος, T. 790. 855. 1071. 1249. C. 344. 542. 1583. A. 1225. Tr. 16. et passim.
 δυσράπιλος, Aj. 913.
 δυσυχεῖν, T. 262. C. 402. 800. 1446. A. 1159. Aj. 692.
 δυσυχής, Tr. 868. E. 602. 934. 1156.
 δυσφημεῖν, E. 905. 1182.
 δυσφημία, Ph. 10.
 δυσφιλιής, C. 1258.
 δυσφορεῖν, E. 255.
 δύσφορος, T. 87. A. 51. 643. E. 144.
 δυσφώρας, T. 770. 783.
 δύσφρων, A. 1261.
 δυσχείρωμα, A. 126.
 δυσχειραίνειν, C. 1282.
 δυσχείρεια, Ph. 473. 900.
 δυσχερής, A. 254. Aj. 1395. E. 929.
 δυσώδης, Ph. 1032.
 δυσώνυμος, C. 528. Aj. 914.
 δύω, Atticis inusitatum pro δύο, Ph. 539.
 δωρεά, Aj. 1032.
 δώρημα, C. 4. 647. Tr. 603. 670. 778. Aj. 662. 1303. Ph. 117.
 δωρητὸς, T. 384.
 Dativus pro genitivo, Schema Colophonium, A. 862. Aj. 37. T. 267.
 Dativus causam significans per ob vel propter reddendus, A. 391. 1219. Aj. 82. 531. Ph. 1012.
- E.
- Ἐᾶν, imperativus ἔα quandoque monosyllabon est, T. 1451. A. 95. C. 1192. ἔασθαι, Tr. 329.
 ἐγγελάω, C. 1339. E. 277. 807.
 ἐγγυήτης, T. 452. 1168. 1430. 1506. C. 728. 1167. A. 199. 659. E. 428. 1328.
 ἐγγυῶς, T. 1225.
 ἐγγράφειν, Tr. 157.
 ἐγγυτέρω, C. 1217.
 ἐγίρειν, C. 1778.
 ἐγιστή, A. 413.
 ἐγκαλιῖν, T. 702. Ph. 328. E. 778.
 ἐγκαταζευγνύω, Aj. 736.
 ἐγκατασκήπτειν, Tr. 1089.
 ἔγκαρπος, T. 25. σελῖν ἔγκαρπα, Tr. 288.
 ἔγκυμαι, Ph. 1318.
 ἐγκλείειν, A. 180. 505. Tr. 579. Aj. 1274.
 ἔγκλημα, Tr. 361. Ph. 323.
 ἔγκληρος, A. 814. 837.
 ἐγκονία, Tr. 1257. Aj. 811. 988.
 ἐγκρατής, T. 941. C. 1022. A. 474. 715. Ph. 75.
 ἐγκύρειν, E. 863.
 ἐγρεμάχας, C. 1054.
 ἐγχειρεῖν, E. 1026.
 ἐγχείρημα, T. 540.
 ἔγχος, T. 170. gladius, T. 1255. A. 1236. Tr. 1016. 1035. Aj. 287. 658.
 ἐγχερίμπτειν, E. 898.
 ἐγχώριος, C. 125. 871. Tr. 183. E. 67.
 ἔγχωρος, Ph. 692. F. 19.
 ἔδειςός, A. 206. Tr. 679.
 ἔδος, T. 886.
 ἔδρα, T. 2. C. 1163. 1166. Tr. 1154. Aj. 780. 788. Ph. 157.
 ἔδρανον, C. 176. 233. Aj. 194.
 ἔδωλον, Aj. 1277. E. 1393. Syndipnis, 8.
 ἔζομαι, T. 32. Aj. 249. 309. et passim. ἔσθω, C. 195.
 ἔτελοντης, Aj. 24.
 ἔτισθαι δάκρυα, A. 527.
 εἰ γὰρ, utinam, T. 80. E. 1416.
 εἶδω, video, Ph. 351. 445. scio, T. 1046. A. 229. E. 660. 858.
 εἶδωλον, C. 110. Aj. 126. Ph. 947.
 εἰπάζειν, T. 404. C. 16. 1504. 1677. A. 1244. ἤκασα, E. 662.
 εἰκάθω, T. 651. C. 1328. A. 1096. Tr. 1179. Ph. 1352. E. 396. 1014.
 εἰκαστός, Tr. 701.
 εἰκεῖν, A. 718. Aj. 1243. Ph. 465.
 εἰκῆ, temere, T. 979.
 εἶπω, τὸ εἶκος Attice, non εἰκός, T. 74. C. 342. A. 724. et passim.
 εἰλύομαι, Ph. 291. 702.
 εἶμαρμαι, Tr. 169.
 εἶμι, πορεύομαι, C. 503. 1352. Tr. 86. Aj. 654. Ph. 132. 461. 1353. E. 475. ἦσαν, Tr. 514.
 εἰναί τινος, T. 917. Ph. 386.
 εἰργάθειν, E. 1271.
 εἰργεῖν, T. 129. Tr. 344. 1259. Aj. 753. 795. Ph. 569. 1407. E. 722.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- ἄριστία*, Aj. 249.
ἄρπτεον, Aj. 1250.
εἰσάγειν, Tr. 29. Ph. 674. E. 39.
εἰσαι, *εἰσαιν*, T. 275. 1013. C. 704.
     Tr. 1204.
εἰσακούειν, C. 290. 1645. A. 9. Tr.
     337. 424. Aj. 318. 789. E. 38.
εἰσάλλομαι, A. 1347.
εἰσαναβαίνειν, T. 876.
εἰσάπαξ, C. 1419. Ph. 122. 443.
εἰσβαίνειν, C. 997. A. 1205. Tr. 298.
εἰσβάλλειν, Aj. 60.
εἰσγράφειν, Tr. 1169.
εἰσδέχισθαι, T. 238. Tr. 876. E. 1128.
εἰσδύειν, T. 1317.
εἴσομι, Tr. 1201. Ph. 541. 953.
εἰστέχεισθαι, T. 319. C. 372. 907. 913.
     Tr. 1169. Aj. 329. E. 685. 700. et
     passim.
εἰσθεῖν, T. 105. 768. 1049. 1052. 1263.
     1303. Tr. 757. Aj. 29. 70. 755.
     1152. E. 268. A. 476. et passim
     vice simplicis *ἰδεῖν*.
εἰσκηρύσσειν, E. 690.
εἰσκομίζω, T. 1429.
εἰσλεύσσειν, Aj. 260.
εἰσοίκησις, Ph. 534.
εἰσόπτωμα, T. 1224. 1295. 1412. C.
     1438.
εἰσορᾶν, T. 22. 1120. C. 286. 772.
     1097. 1358. A. 288. 581. Tr. 911.
     Ph. 1381. et passim.
εἰσορμᾶν, A. 30. Tr. 915.
εἰσπαιεῖν, T. 1252.
εἰσπίμπω, T. 705.
εἰσπίπτειν, Aj. 55.
εἰσπλῖω, T. 423.
εἰσχειρίζω, T. 384.
εἴτα, *εἴπιτα*, inter participium et ver-
     bum, plerumque per *tamen* red-
     denda, C. 264. 277. Aj. 761. 1094.
εἴωθα, *consuetus sum*, Ph. 939.
εἴωθως, E. 1456.
εἴκατι, Tr. 274. 353. Ph. 669.
εἰκατόμπος, C. 719.
εἰκαίνειν, Tr. 674. Ph. 357. 896.
εἰβάλλειν, T. 386. 399. 611. 849. C.
     631. 646. 770. 1257. 1307. Aj.
     965. 1064. 1388. Ph. 600. 1390.
εἰβιάζω, Ph. 1129.
εἰβολή, A. 250.
εἰβρωμα, Tr. 702.
εἴργονος, T. 1474. C. 588. Aj. 842.
εἴδακρῶν, Ph. 278.
εἰδέικνυμι, C. 1021. E. 348.
εἰδέχομαι, Ph. 123.
εἰδιδάσκω, T. 38. 1370. C. 1539. A.
     298. Tr. 936. 1247. Ph. 437. 604.
     E. 395. 621.
εἰδίδωμι, T. 1040. Ph. 1286.
- ἔδικος*, C. 920. *εἰδικως*, A. 920.
εἰδραμῖν, C. 438.
εἰηόλος, T. 162.
εἰηλος, C. 1039. Ph. 9. 769. 826.
εἰθεῖσθαι, T. 1253.
εἰθνήσκω, T. 568.
εἰθρῶν, C. 235.
εἰθρῶν, E. 572.
εἰκαλῖν, T. 597. Tr. 1208. Ph. 1264.
εἰκαλύπτειν, Aj. 1003. F. 5.
εἰκνυμαι, A. 1011.
εἰκνηύσσειν, C. 430. A. 27. 203.
εἰκνυῖν, T. 354. Tr. 981. 1244. E. 567.
εἰκλίπτειν, Tr. 437. Ph. 55. 968.
εἰκομπάζω, E. 569.
εἰκρῖναι, Ph. 1425.
εἰκριτος, Aj. 1302.
εἰκυλίθειν, T. 812.
εἰλαγχάνειν, C. 1337. E. 760.
εἰλαμβάνειν, Ph. 1429.
εἰλάμπω, Aj. Locro, 1.
εἰλανθάνεισθαι, C. 1005.
εἰλείπειν, Ph. 58. 477. 911. E. 19. 985.
     1149.
εἰλήγειν, E. 1312.
εἰλύειν, T. 35. 1003. A. 1112. Tr. 21,
     656. Aj. 531. 1225.
εἰλυσις, T. 306.
εἰλυτήριος, T. 392.
εἰλωβάομαι, Ph. 330.
εἰμαινεῖν, Tr. 1144.
εἰμανθάνειν, T. 117. 286. 576. 835.
     1065. 1085. 1439. C. 575. 1012. et
     passim.
εἰμάσσειν, E. 446.
εἰμετρῖν, T. 795.
εἰνέμω, Aj. 369.
εἰούσιος, Tr. 1125. Ph. 617. 1318. ἔξ
     εἰουσίας, de *industria*, Tr. 729.
εἰπαγγαλ, adverbial. C. 716. *εἰπαγγαλος*,
     E. 204.
εἰπειθεῖν, T. 1024. Tr. 1143.
εἰπειράομαι, T. 360.
εἰπέλι, *licet*, A. 478.
εἰπίμπω, T. 309. 789. C. 1347. 1664.
     A. 19. Tr. 276. Aj. 612.
εἰπέμψασθαι, *arcessere*, T. 951.
εἰπυδᾶν, Tr. 175.
εἰπίνειν, A. 532. E. 785.
εἰπίπτειν, C. 766. A. 679. Aj. 1177.
     E. 749.
εἰπλίω, Aj. 1099. Ph. 381. 577. 1376.
εἰπλήθειν, Tr. 253. Ph. 759.
εἰπληρῶν, E. 708.
εἰπλήσσειν, T. 922. A. 433. Tr. 24.
     386. 629. Aj. 33. Ph. 226. E. 1045.
εἰπνῶν, Aj. 1026. 1148.
εἰποδᾶν, A. 1324. 1339. Aj. 1000.
εἰπορθεῖν, Tr. 1106.
εἰπορίζω, Ph. 299.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- ἐκπράσσειν, T. 377. C. 941. 1307. 1659.
     A. 303. Tr. 669. Aj. 45.
 ἐκπρωτιμάω, A. 913.
 ἐκπυρδάνισθαι, C. 206. Aj. 215.
 ἐκπωμα, Ph. 35.
 ἐκραίνειν, Tr. 785.
 ἐγρηγνύω, Aj. 775.
 ἐκρίπτειν, T. 1412. E. 512.
 ἐκσημαίνειν, E. 1191.
 ἐκσίλλομαι, T. 1269.
 ἐκσίφειν, T. 3. 19.
 ἐκσώζειν, T. 443. 756. C. 1123. 1367.
     A. 713. Aj. 1128. Ph. 488. 496. E.
     13. 978.
 ἐκτείνειν, Tr. 681.
 ἐκτείνεσθαι, T. 153. Aj. 1402. Ph. 858.
 ἐκτελευτάω, Tr. 170.
 ἐκτελέω, Tr. 1189.
 ἐκτίμνειν, Tr. 1198.
 ἐκτίθημι, Ph. 5.
 ἐκτιμᾶν, E. 64.
 ἐκτιμος, E. 242.
 ἐκτίνειν, C. 499. A. 856.
 ἐκτίσασθαι, Aj. 304.
 ἐκτόσιος, T. 166. 1340. C. 119.
 ἐκτοπος, C. 234. Tr. 32. 1134.
 ἐκτρέπειν, T. 806. 851. Aj. 53. E.
     350.
 ἐκτρέφειν, T. 827. 1396. E. 13.
 ἐκτρέθειν, T. 248. 428. Ph. 296.
 ἐκ τῶνδε, *dehinc, postea*, T. 235. 282.
     1251. Aj. 527. 823.
 ἐκφαίνειν, T. 243. 329. 1063. A. 258.
     307. Ph. 82.
 ἐκφίρειν, C. 1424. Tr. 497. 743. Aj. 7.
     Ph. 651. E. 60. 628.
 ἐκφύγειν, T. 111. 840. C. 253. A. 954.
     E. 391.
 ἐκφοβέειν, T. 989. C. 269. E. 276. 1426.
 ἐκφορτίζειν, A. 1036.
 ἐκφύνειν, ἐκφῦναι, T. 262. 437. 827. 1017.
     1084. 1499. C. 984. Aj. 1295. Ph.
     89.
 ἐκφυλάσσειν, C. 285.
 ἐκχίω, Ph. 13. E. 1291. F. 14.
 ἐκχρήζειν, ἐξέχρη, C. 87.
 ἐκχαρείν, Aj. 671.
 ἐλαύνειν, T. 28. 98. 805. C. 264. Tr.
     1047. fut. ἐλαῶ, T. 418. Aj. 504.
     765. praet. pass. ἐλήλαμαι, Aj. 275.
 ἐλαφροβόλια, Aj. 178.
 ἐλαφροβόλος, Tr. 214.
 ἐλέγχειν, T. 333. 783. A. 260. 434.
     Ph. 338. E. 1353.
 ἐλεγχος, T. 603. C. 1297. Ph. 98.
 ἐλεινῖν, Ph. 308. 501. 967.
 ἐλεινός, ἐλεινός, T. 672. Tr. 528. Ph.
     1130.
 ἐλεινώσ, Ph. 870.
 ἐλελίζειν, A. 154.
- ἐλευθερία, E. 1509.
 ἐλεύθερος, Tr. 63. Aj. 1020. 1260. Ph.
     996. 1006.
 ἐλευθεροῦν, T. 706.
 ἐλευθέρως, E. 1300.
 ἐλεπτός, Tr. 12.
 ἔλιξ, ἔλικες, βόες, Aj. 374.
 ἐλίσσειν, A. 231. 358.
 ἔλκος, A. 652. Ph. 650.
 ἐλλείπειν, A. 585. Tr. 88. Aj. 1379.
     E. 786.
 ἔλλος, Aj. 1297.
 ἐλπίζειν, *metuere*, Tr. 111. Aj. 799.
 ἔλαρ, Aj. 830.
 ἐμβαίνειν, T. 803. C. 400.
 ἐμβάλλειν, C. 1392. Tr. 1183. 1199.
     Ph. 481.
 ἐμβατεύειν, T. 825. C. 679.
 ἐμβλέπειν, E. 995.
 ἐμμανής, E. 294.
 ἐμμίμωνα, Tr. 984.
 ἐμμένειν, T. 351. C. 648. Tr. 335. Aj.
     350.
 ἐμμεσσία, E. 713.
 ἐμμηνος, T. 1137. E. 281.
 ἐμμιγνύω, C. 1057.
 ἐμπαίειν, E. 902.
 ἐμπαίζειν, A. 799.
 ἐμπαλιν, Tr. 358. E. 647.
 ἐμπαζ, Aj. 563.
 ἐμπαας, Aj. 122. 1338.
 ἐμπεδος, C. 1674. A. 169. Tr. 829. Aj.
     640. Ph. 1197.
 ἐμπίδωσ, Tr. 487.
 ἐμπυρος, T. 44. C. 752. 1135.
 ἐμπελάζειν, Tr. 17. 748.
 ἐμπίπτειν, T. 1262. C. 942. 1150. A.
     782. Tr. 1255. Aj. 374. Ph. 699.
     965. E. 216.
 ἐμπίτνειν, Aj. 58. 185. 300.
 ἐμπλέκειν, T. 1264.
 ἐμπλειος, Tr. 1022.
 ἐμπληκτος, Aj. 1359.
 ἐμποδίζειν, Ph. 432.
 ἐμποδᾶν, T. 128. 445.
 ἐμπολᾶν, T. 1025. A. 1037. 1063. Tr.
     93. 250. Aj. 978.
 ἐμπόλημα, Tr. 538.
 ἐμπόλητος, Ph. 417.
 ἐμπολις, C. 1156.
 ἐμπορεύεσθαι, T. 456. E. 405. Tr. 54.
     F. 54.
 ἐμπορος, C. 25. 303. 901.
 ἐμπρέπειν, E. 1187. F. 48.
 ἐμπρηθειν, Ph. 801.
 ἐμπυος, Ph. 1378.
 ἐμπυρα, τὰ, A. 1005. E. 405.
 ἐμφανής, T. 909. C. 755. 1501. A. 448.
     Tr. 199. 608. Ph. 531. E. 1109.
     1454.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- ἔμφανῶς, T. 96. 534. A. 655. Tr. 278.
   Aj. 457. E. 923.
 ἔμφεριν, C. 989.
 ἔμφερης, Aj. 1152.
 ἔμφροτος, C. 39.
 ἔμφρων, T. 486.
 ἔμφυιν, ἔμφῦναι, T. 299. C. 1113.
   1488.
 ἔμφύλιος, T. 1406. C. 1385. A. 1264.
 ἔμφυλος, C. 407.
 ἔμφυτος, C. 1671. F. 27.
 ἔμφυχος, C. 1486. A. 1167. E. 1221.
 ἐν abundat, Ph. 60. 102. 1160. E.
   1141. 1186. ἐν τιμὴν εἶναι, γίνεσθαι,
   κίεσθαι, T. 314. C. 247. 392. 422.
   1443. σώζεσθαι, Aj. 519.
 ἐναγής, T. 656.
 ἐναίρειν, C. 842. Ph. 946. 956.
 ἐναίσιος, C. 1482.
 ἐνάλιος, C. 888. 1493. Aj. 565.
 ἐναλλάσσειν, Aj. 208. 1060.
 ἐνάλλεσθαι, T. 263. 1261.
 ἐναντα, adverb. A. 1298, ἐναντίον, C.
   1002.
 ἐναντίας, Aj. 1284.
 ἐναντιοῦσθαι, Ph. 643.
 ἐναρα, Aj. 177.
 ἐναργής, T. 535. C. 910. A. 268. 795.
   Tr. 11. 224.
 ἐναργῶς, E. 878.
 ἐναριθμεῖν, T. 1188.
 ἐναρίζειν, C. 1733. Tr. 94.
 ἐναυλίζειν, Ph. 33.
 ἐναυλος, Ph. 158.
 ἐνδαπτίεσθαι, T. 205. Tr. 793.
 ἐνδεής, C. 1430. Ph. 375. 524.
 ἐνδεικνῶν, C. 48.
 ἐνδῶ, *illigo*, C. 526.
 ἐνδηλος, A. 405.
 ἐνδικος, T. 553. 1420. C. 925. A. 208.
   Aj. 1282. τὸ ἐνδικόν, *verum, justum*,
   T. 1158. C. 996. Ph. 926.
 ἐνδίκως, T. 135. Aj. 1342. Ph. 372.
   523.
 ἐνδόμυχος, Ph. 1457.
 ἐνδυσῆρ, Tr. 676.
 ἐνδῶν, Tr. 761.
 ἐνδρος, ἐνοικος, Ph. 153.
 ἐνεργεῖν, Ph. 20. 666.
 ἐνεσι, T. 578. A. 213. E. 527.
 ἐνζεύγγυμι, T. 718.
 ἐνθακτεῖν, C. 1293. E. 267.
 ἐνθάκησις, Ph. 18.
 ἐνθεος, A. 963.
 ἐνθερμαίνειν, Tr. 368.
 ἐνθηρος, Ph. 698.
 ἐνθνήσκειν, C. 790.
 ἐνθύμημα, C. 291. 1199.
 ἐνθύμιος, T. 739. Tr. 109.
 ἐν pro ἐνεσι, T. 170. 598. Ph. 648.
   poëticum pro ἐν, Tr. 7.
- ἐνιαύσιος, Tr. 165.
 ἐνδιεῖν, Ph. 854.
 ἐνναίειν, C. 788. Ph. 472.
 ἐννέπειν, T. 350. 842. C. 932. Tr. 402.
   475. et passim.
 ἐννεεῖν, T. 330. 559. A. 61. 664. Tr.
   578. Aj. 115. Ph. 28. 1440.
 ἐννομος, T. 322.
 ἐννοος, T. 916.
 ἐννομι, εἰμίενος σκόπον, C. 1701.
 ἐννουχέειν, A. 784.
 ἐννούχιος, C. 1558. Aj. 181. 1203. 1214.
 ἐννουχος, Tr. 501.
 ἐνόδιος, A. 1199.
 ἐνοικεῖν, C. 1533.
 ἐνοικος, T. 1524. Tr. 1094.
 ἐνοπλος, T. 469.
 ἐνορκος, A. 369. Ph. 72. 811.
 ἐνσεῖειν, A. 1274. Tr. 1089. E. 737.
 ἐνσάτης, Aj. 104.
 ἐντάφια, τὰ, E. 327.
 ἐντελής, Tr. 762.
 ἐντήκειν, Tr. 463. E. 1311.
 ἐντιμος, A. 25. 77. E. 239.
 ἐντολή, Aj. 567.
 ἐντοπος, C. 841. 1457. Ph. 212. 280,
   1171.
 ἐντρέπισεσθαι, T. 724. 1056. 1226. C.
   1541. Aj. 90. E. 519.
 ἐντριβής, A. 177.
 ἐντροπή, C. 299.
 ἐντροφος, C. 1362. Aj. 623.
 ἐντυγχάνειν, Aj. 433. Ph. 1229. 1333.
 ἐνυδρίζειν, Ph. 342.
 ἐνυδρος, Ph. 1454.
 ἐνώμοτος, Aj. 1113.
 ἐξαγγίλλειν, T. 148. C. 1393.
 ἐξάγειν, C. 98. 826.
 ἐξάγιστος, C. 1526.
 ἐξαρθεῖν, A. 1219.
 ἐξείρειν, T. 907. C. 264. 358. A. 224.
   Tr. 147. 1195. Aj. 1066. ἐξείρεσθαι,
   Tr. 491. E. 1461.
 ἐξαιρεῖν, Tr. 245. ἐξαιρεῖσθαι, C. 541.
   E. 1208.
 ἐξαίτιον, T. 1255. C. 5. 586. 1327. Tr.
   10. E. 656.
 ἐξαίφνης, C. 1610. 1625. A. 417. Tr.
   914.
 ἐξακούω, Ph. 378. 472. E. 553.
 ἐξακριβῶν, Tr. 426.
 ἐξαλλάσσειν, Aj. 474.
 ἐξάλλομαι, T. 1311.
 ἐξαλύεσθαι, ἐξαλύσκω, Aj. 656.
 ἐξαμαρτάνειν, A. 743. Ph. 95. 1012.
   1224. E. 1039.
 ἐξαμαρτία, A. 558.
 ἐξαμάω, Tr. 33. Aj. 1178.
 ἐξανάγισθαι, Ph. 571.
 ἐξαναγκάζειν, C. 603. 1179. Tr. 1256.
   E. 620.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- ἔξανυρίσκω*, Ph. 991.
ἔξανίχισθαι, C. 1174. Ph. 1355.
ἔξανίημι, C. 1375. Ph. 705.
ἔξανίστημι, C. 47. A. 297. Ph. 367. E. 940.
ἔξανύειν, T. 157. C. 1562. Tr. 1024. Aj. 927.
ἔξαπαλλάσσομαι, E. 1002.
ἔξαπίδω, C. 1648.
ἔξαπόλλυμι, E. 588.
ἔξαποφθίριον, Tr. 715.
ἔξαργίσθαι, Ph. 556.
ἔξαρκύν, *sufficere, satis esse*, C. 6. 1116. Ph. 459.
ἔξαρκής, Tr. 334.
ἔξαρκάζειν, C. 1016.
ἔξάρχιν, E. 557.
ἔξασκιν, C. 1603.
ἔξατιμάζειν, C. 1378.
ἔξαυδᾶν, Ph. 1244.
ἔξαυχίω, A. 390. Ph. 869.
ἔξαφαιρούμαι, E. 1157.
ἔξαφήμι, Tr. 72.
ἔξαφίστημι, C. 561.
ἔξηγίρειν, T. 65. Tr. 980.
ἔξεδρος, Ph. 212.
ἔξειδύειν, T. 37. 105. 129. C. 270. 360. et passim. *ἔξῆδη*, A. 460. *ἔξῆδης*, Tr. 990.
ἔξειμι, *εκπορεύσομαι*, E. 75. *ἔξων*, Ph. 98.
ἔξειπύν, T. 748. C. 1528. Tr. 312. E. 521.
ἔξίργυν, E. 1292.
ἔξειλαύνειν, C. 356. 376. 323. 1292. 1388.
ἔξείλγχιον, T. 297. A. 899. Tr. 373.
ἔξελιυδροστομίην, Aj. 1258.
ἔξίλκιν, Ph. 291.
ἔξιμπολάω, A. 1036. Ph. 303.
ἔξινίπειν, T. 328.
ἔξίπαδιν, C. 1194.
ἔξίπιύχομαι, Ph. 668.
ἔξίσισταμαι, C. 554. 1584. A. 293. Tr. 624. Aj. 316. 439. et passim.
ἔξισργάζομαι, A. 262. 384. 428. Tr. 708. Aj. 377.
ἔξισυνάω, T. 258. E. 1100.
ἔξίσίω, *dicam*, Aj. 423.
ἔξισρημόω, E. 1010.
ἔξίρομαι, Aj. 103. Ph. 439.
ἔξίρπειν, Ph. 294.
ἔξίσύνω, Ph. 423.
ἔξίρχισθαι, T. 88. 785. 1084. C. 426. 981. Ph. 43.
ἔξισῶ, *dicam*, T. 219. 335. 800. 936. C. 1284. A. 325. et passim. *ἔξίσρηκα*, Tr. 374. *ἔξίρημαι*, T. 984. *ἔξίσρησεται*, Tr. 1188.
ἔξισι, *licet*, T. 817. C. 83. 323. A. 507. Aj. 1101. 1228. 1273. *ἔξιν*, E. 365.
ἔξιστάζειν, C. 211. Aj. 586.
ἔξίσυρημα, T. 378.
ἔξισυρίσκιν, T. 120. 304. C. 966. 1545. Tr. 25. Aj. 1054. Ph. 288.
ἔξισφίμαι, Aj. 795.
ἔξισηγούμαι, C. 1284. 1520. 1589. Aj. 320. E. 425.
ἔξίσην, T. 1515. A. 896. Tr. 1159. Ph. 199. 767. E. 1318.
ἔξισιδού, Ph. 851.
ἔξισιδρύειν, C. 11.
ἔξισικετύω, T. 760.
ἔξισικνούμαι, C. 353. Aj. 1043. E. 387.
ἔξίσικω, T. 1182.
ἔξισόω, *activum*, T. 1507. E. 738. *neutrum*, T. 425. E. 1194. *ἔξισωτίον*, T. 408.
ἔξισστημι, A. 564. 1105. Aj. 82. 672. Ph. 1053.
ἔξισυνοσκοπιῶν, Tr. 271. Aj. 997.
ἔξισοδοπορεῖν, E. 20.
ἔξισοδος, C. 1288. A. 1184. Tr. 51. 532. Aj. 287. 798.
ἔξισοικήσιμος, C. 27.
ἔξισοιμώζειν, A. 427. Aj. 317.
ἔξισοίχομαι, C. 867.
ἔξισόλλυμι, Tr. 85.
ἔξισόμιλος, Tr. 964.
ἔξισόμνυμι, A. 535.
ἔξισομοιόν, Aj. 549.
ἔξισονειδίζειν, C. 990. Ph. 382. E. 288.
ἔξισορδοῦν, A. 83.
ἔξισορμᾶν, Tr. 1091.
ἔξισορμᾶσθαι, C. 30. A. 1233. Tr. 931. Aj. 762.
ἔξισυβρίζειν, E. 293.
ἔξισυπέρθε, Ph. 29.
ἔξισυπηρετιῶν, Tr. 1158.
ἔξισυφηγούμαι, C. 1025.
ἔξισωδείν, C. 428. 770. 1296. 1330. 1363. Aj. 1248. Ph. 1142.
ἔξισωρος, E. 618.
ἔξισοιγμεν, *λοίκαμεν*, Aj. 1239.
ἔξισογγύλλομαι *pro αἰτῶ*, E. 1018.
ἔξισπάγειν, A. 362. Tr. 378. Aj. 1189.
ἔξισπαιδοῦμαι, A. 510.
ἔξισπαινῶν, C. 665. 921. A. 1102. Aj. 536. 1360. 1381. E. 401. 591. 1044.
ἔξισπαινος, C. 1411. A. 665. Aj. 527.
ἔξισπαίρειν, *attollere, erigere*, T. 1276. Ph. 889. *afferre*, E. 634. *excitare*, T. 635. *impellere*, T. 1328.
ἔξισπισθάνομαι, T. 424. C. 1351. 1629. A. 1183. Aj. 553. 996. Ph. 1296.
ἔξισπαισχύνεσθαι, T. 635. C. 978. Aj. 1307. Ph. 929.
ἔξισπαιτιῶν, T. 1416. C. 1364. *ἔξισπαιτῶσθαι*, E. 1124.
ἔξισπαιτιάομαι, T. 645. A. 490. E. 604. 632.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- ἰσάω, Aj. 1268.
 ἰσακούειν, T. 708. 794. C. 695. Ph. 1417.
 ἰσάκτιος, Tr. 1153. Aj. 413.
 ἰσακτὸς, C. 1525. Tr. 259. 491. Aj. 1296.
 ἰσαμαξιύω, A. 251.
 ἰπαναιρίσθαι, C. 424.
 ἰπανάστασις, A. 533.
 ἰπάνιμι, redido, Tr. 643.
 ἰπανύειν, Tr. 997.
 ἰπάξιος, C. 461. 759. E. 971.
 ἰπαξιούω, C. 1497. Ph. 803. E. 658.
 ἰπαξίως, T. 133.
 ἰσασειλιύν, A. 408. 752. Aj. 312. E. 779.
 ἰσαράομαι, E. 388.
 ἰσαρήγειν, E. 1197.
 ἰσαρκύν, C. 777. A. 612. Aj. 360.
 ἰσάρκισις, C. 447.
 ἰσαρκούντως, E. 354.
 ἰπάσσειν, Aj. 305.
 ἰσαυδᾶν, Ph. 395.
 ἰσαυλον, T. 1138. C. 669.
 ἰσαυχεῖν, A. 483. E. 65.
 ἰπεργελάω, Aj. 454. 969. 989.
 ἰπεγίρειν, C. 511.
 ἰπι, ἰπί τοι pro εἰ δὲ μὴ, T. 390. 483. E. 345. 352.
 ἰπίγειν, C. 1540. Ph. 499. 1451. E. 1435.
 ἰπίδα, Tr. 890.
 ἰπικάζω, C. 152. Tr. 1222. E. 668.
 ἰπιῖναι, Aj. 1216.
 ἰπισσοδος, C. 730.
 ἰπισπίπτειν, C. 915.
 ἰπιμβάινειν, C. 924. E. 456. 835.
 ἰπιμβάλλειν, C. 463.
 ἰπιμπίπτειν, Aj. 42.
 ἰπενθροῖω, Tr. 919.
 ἰπενθρόσκω, T. 469.
 ἰπενστίνω, A. 1235. Aj. 451.
 ἰπενσίλλω, A. 218.
 ἰπιξηργάζομαι, A. 1288.
 ἰπιξηρχισθαι, A. 752. F. 38.
 ἰπίρχεισθαι, A. 153. 760. Tr. 135. 1182. Aj. 438. E. 1297.
 ἰπιύχομαι, T. 249. C. 484. 1024. Tr. 16. 811. Ph. 1286. 1470.
 ἰπίχειν, active, C. 1432. Aj. 50. 847. Ph. 349. 881. E. 517. neutraliter, E. 1369. ἰπίσχεις, *subsiste*, C. 856. 1169. Ph. 539.
 ἰπίβολος, A. 492. Alcmaeone, 1.
 ἰπιηλος, Ph. 1190.
 ἰπιθαίνειν, C. 179. 189. Aj. 138. 144. Ph. 194. 1463. E. 492.
 ἰπιθάλλειν, Tr. 128. E. 1246.
 ἰπιθλίπειν, T. 1526.
 ἰπιθουλεύειν, T. 618.
 ἰπιθουλευτής, Aj. 726.
 ἰπιθρόντητος, Aj. 1386.
 ἰπιγγινώσκω, A. 961. Aj. 18. E. 1296.
 ἰπιδικυνύω, T. 1405. E. 1453.
 ἰπίδημος, T. 494.
 ἰπιεικής, C. 1127.
 ἰπίιναι, Tr. 115. ὁ ἰπίων, ὁ τυχών, T. 393. C. 752. *successor*, C. 1532.
 ἰπιζέω, Tr. 842.
 ἰπίηρα φέρειν, T. 1094.
 ἰσιδυμῖν, Tr. 617.
 ἰσιδυμίαμα, T. 913.
 ἰσιδύνειν, Ph. 1059.
 ἰσικάριος, T. 875. Aj. 1406.
 ἰσικινδύνως, Ph. 502.
 ἰσικλήμα, ἰγκλήμα, κατηγορία, T. 227. 529.
 ἰσίκουρος, T. 496.
 ἰσικουφίζειν, Aj. 1411.
 ἰσικραίνειν, Ph. 1468. ubi ἰσικράνειν Doricum est pro ἰσικρήνειν.
 ἰσικτινῖναι, A. 1030.
 ἰσικτησις, Ph. 1344.
 ἰσικτωῖμαι, A. 846.
 ἰσικυροῦν, T. 258. E. 793.
 ἰσικωκύειν, E. 283. 805.
 ἰσικωλύειν, Ph. 1242.
 ἰσιλαυχάνω, C. 1235.
 ἰσιλαμβάνω, A. 732.
 ἰσιλήθομαι, E. 146. 178.
 ἰσιλήπτος, A. 406.
 ἰσιλοῦσθαι, Ph. 24.
 ἰσιμίμενονα, Ph. 515.
 ἰσιμίμεφθεσθαι, Tr. 122.
 ἰσιμίμειν, C. 1717. Tr. 1178.
 ἰσιμνάομαι, Ph. 1400.
 ἰσιμολῖν, Tr. 857.
 ἰσινίκιος, C. 1088. E. 692.
 ἰσινίσσομαι, C. 689.
 ἰσινόια, A. 389.
 ἰσινυμφίδιος, A. 814.
 ἰσινωμᾶν, A. 139. Ph. 168.
 ἰσισιείδομαι, E. 1472.
 ἰσισπλήσσειν, C. 1730. Aj. 288.
 ἰσισπλόμινος, T. 1314.
 ἰσισπνῖω, A. 136.
 ἰσισπῶδιος, T. 1350.
 ἰσισπῶλος, T. 1321.
 ἰσισπῶνος, C. 1560. Tr. 656. 831.
 ἰσιρράσσειν, C. 1503.
 ἰσιρρήσσειν, T. 1244.
 ἰσιρροδεῖν, Tr. 264. F. 42.
 ἰσιρροδος, A. 413. Tereo, 7.
 ἰσιρραννύω, C. 661.
 ἰσισσυγμα, Ph. 755.
 ἰσίσημος, A. 1258.
 ἰσισκήπτομαι, Aj. 854.
 ἰσίσκηνος, Aj. 579.
 ἰσισκήπτω, *mando*, T. 252. 1446. Tr. 805. Aj. 752. et passim. Cum accusativo personæ, Tr. 1223. Vide

INDEX IN SOPHOCLEM.

- notam ad Ph. 782. *arguo, accuso*, A. 1313.
- ἐπισκιάζειν, Tr. 916.
- ἐπίσκοιος, C. 1650.
- ἐπισκοπεῖν, T. 1529. A. 1186. E. 1184.
- ἐπίσκοπος, C. 112. A. 217. 1148. Aj. 976.
- ἐπισπᾶν, Aj. 769.
- ἐπισπειῦν, E. 467.
- ἐπίσταμαι, T. 589. 658. 848. C. 53. 290. et passim.
- ἐπίστασις, A. 225.
- ἐπιστατεῖν, T. 1028.
- ἐπιστάτης, C. 889. Aj. 27. E. 76. 702.
- ἐπιστεῖν, C. 56.
- ἐπισίλλειν, T. 106. ἐπιστίλλισθαι, C. 735.
- ἐπιστίειν, Tr. 949.
- ἐπιστήμη, T. 1115. Tr. 338. A. 721. Ph. 1057.
- ἐπιστίφειν, E. 441.
- ἐπιστολή, *mandatum*, C. 1601. Tr. 493. Aj. 781.
- ἐπισυναχίω, T. 186.
- ἐπισπρατεύειν, Tr. 75. 362. Aj. 1056.
- ἐπιστρέφειν, A. 1111. Tr. 566. 1182.
- ἐπιστρέφισθαί πινος, Ph. 599.
- ἐπιστροφή, T. 134. C. 537. 1045.
- ἐπιτάσσειν, C. 839. A. 664.
- ἐπιτηδίδειν, E. 309.
- ἐπιτίμιον, E. 915. 1382.
- ἐπιτρέπειν, A. 1107. Tr. 1016.
- ἐπιτρέχειν, A. 589.
- ἐπίτριπτος, Aj. 103.
- ἐπιτύμβιος, A. 901.
- ἐπίφαντος, A. 841.
- ἐπιφανεῖν, C. 1762.
- ἐπιχειρεῖν, Aj. 136. 961.
- ἐπίχαρτος, Tr. 1264.
- ἐπίχιρον, A. 820.
- ἐπιχωρεῖν, A. 219.
- ἐπιχώριος, T. 939. 1046.
- ἐπιφάσειν, Aj. 1394. Ph. 669. 1255.
- ἔποικος, C. 506. E. 189.
- ἐποικτεῖν, T. 671. 1296. 1473. Aj. 121. Ph. 318. 1071. 1320. E. 920. 1199.
- ἐποικτίζειν, T. 1296.
- ἔπομαι, C. 182. 1542.
- ἐπονομάζειν, E. 284.
- ἐπόρω, *incito*, E. 1267.
- ἔπος, *res*, T. 1144. C. 443. Aj. 1268.
- ἐποτρύνειν, E. 1264.
- ἔπουρος, Tr. 956.
- ἐπόψιμος, T. 1312.
- ἐπόψιος, C. 1600. A. 1110. Ph. 1040.
- ἐπτάλογχος, C. 1305.
- ἐπτάλοσιον σάκος, Aj. 576.
- ἐπτάπυλος, A. 101. 119.
- ἐπτάσμομος, F. 99.
- ἐπαδῆ, C. 1194. *ῤρητῖν ἐπαδάς*, Aj. 582.
- ἐπάματος, Tr. 427. 1183.
- ἐπάνυμος, T. 210. C. 65. 1321. Aj. 430. 574. F. 23.
- ἐπαφελεῖν, C. 441. 541. A. 552. Ph. 905. 1371. E. 578. 1005.
- ἐπωφέλημα, Ph. 275.
- ἔραμαι, *curio*, C. 512. Aj. 967.
- ἔραν, A. 20. 220. 1336. Aj. 686. Ph. 651. 660.
- ἔραστής, T. 601.
- ἔργασίας, Tr. 1234. Ph. 1001.
- ἔργασίον, Tr. 690.
- ἔργάτης, T. 859. A. 252.
- ἔργάτης, Ph. 97.
- ἔργειν, ἔργισθαι, T. 890. 893.
- ἔργμα, A. 848.
- ἔργον ἐστὶ, *opus est*, A. 730. Aj. 12. οὐδὲν ἔργον, Aj. 852.
- ἔριδος, Aj. 395.
- ἔριθίζειν, A. 965.
- ἔριθιδειν, C. 1112. A. 1236.
- ἔρίπειν, C. 1373. 1462. A. 597. Aj. 309.
- ἔρίπειον, Aj. 308.
- ἔρισμα, C. 58.
- ἔρισμός, A. 700. Aj. 376.
- ἔρίσσειν, A. 158. Tr. 561. Aj. 251. Ph. 1135.
- ἔρσυνα, T. 566.
- ἔρσυνῶν, T. 725. A. 268.
- ἔρημία, C. 957.
- ἔρημος, T. 1509. C. 502. 1714. A. 773. 919. Ph. 228. 471.
- ἔρητύειν, C. 164.
- ἔρινυός, C. 1299. 1434. A. 603. Tr. 897. E. 1080.
- ἔρισός, E. 220.
- ἔρκιος Ζεύς, A. 487. *τίγη*, Aj. 108.
- ἔρκος, Aj. 60. 1274. E. 838.
- ἔρμαιον, A. 397.
- ἔρμηνεύω, C. 398.
- ἔρνος, C. 1103.
- ἔρομαι, *interrogo*, T. 749. 1166. C. 557. Ph. 576.
- ἔρπειν, ἔρχεσθαι, C. 147. 307. 502. 1551. 1587. 1643. A. 368. 1210. Ph. 985. et passim.
- ἔρρειν, C. 1775. E. 57. 249. 925.
- ἔρύκειν, Tr. 121. Ph. 1153.
- ἔρυμα, Aj. 467.
- ἔρυσός, Aj. 730.
- ἔρώ, *dicam*, T. 749. C. 115. 811. 980.
- ἔρωσ, C. 367. 426. Ph. 660. F. 32.
- ἔρωτῶν, Tr. 403. Ph. 56.
- ἔσθημα, E. 268. F. 48.
- ἔσπερος, Aj. 285. 805. 874.
- ἔσπομαι, A. 1196. Tr. 563. 1076.
- ἔσσομαι, *poëticum pro ἔσομαι*, E. 818.
- ἔς τι, ἔς τ' ἄν, *pro μέχρις οὗ, ἕως ἄν*, A.

INDEX IN SOPHOCLEM.

415. Aj. 1117. 1183. Ph. 1330. E. 104. 753.
 ἔσθια, T. 969. C. 413. 633. 1495. 1727. Tr. 660. Aj. 860.
 ἐσιούχος, A. 1083.
 ἐσιώπις, Tr. 956.
 ἰσχάρα, A. 1016.
 ἰσχατιὰ, Ph. 144.
 ἰσχατος, Aj. 4. E. 734. 900.
 ἰταιρία, Aj. 688.
 ἰτήτυμος, Tr. 1066. Ph. 1290. ἰτητύ-
 μως, E. 1452.
 ἰσοιμάζειν, Tr. 361.
 ἴτυμος, Ph. 205.
 εὐαγής, T. 921. A. 521.
 εὐαγρος, C. 1089.
 εὐάζειν, A. 1134.
 εὐαῆς, Ph. 823.
 εὐαίων, Tr. 81. Ph. 829.
 εὐάνεμος, Aj. 186.
 εὐάρεματος, A. 845.
 εὐόστρος, Ph. 548.
 εὐβουλία, A. 1050. 1098.
 εὐβουλος, C. 947.
 εὐγενής, A. 38. Aj. 430. 524. 1095. Ph. 336. 874.
 εὐγμα, A. 1185.
 εὐγνωσος, Aj. 704.
 εὐδαιμονεῖν, A. 506.
 εὐδαιμονία, A. 1348.
 εὐδαιμονίζειν, C. 144.
 εὐδαίμων, T. 1197. C. 282. 1554. A. 582. Ph. 720.
 εὐδειν, T. 65. Ph. 272.
 εὐδρακῆς, Ph. 847.
 εὐειρος, Tr. 677.
 εὐέπεια, T. 932.
 εὐεργετῆν, Ph. 670.
 εὐεργέτης, A. 284.
 εὐήμερεῖν, C. 616. E. 653.
 εὐήμερος, Aj. 708.
 εὐήρετος, C. 716.
 εὐθάλασσος, C. 711.
 εὐθύνειν, A. 178. Aj. 542.
 εὐπίπος, C. 668. 711.
 εὐπαιρος, C. 32.
 εὐπάρδιος, Aj. 364. Ph. 535.
 εὐκαρπος, Aj. 671.
 εὐπεριος, Aj. 64. 297.
 εὐπηλος, E. 241.
 εὐκληῆς, T. 161. A. 502. 695. Ph. 476. 1422.
 εὐκλεία, A. 703. Aj. 436. 465. Ph. 478. E. 973. 1083.
 εὐκρότητες, A. 430.
 εὐπταῖος, Tr. 239.
 εὐλάθεια, C. 116. E. 994. 1334.
 εὐλαβεῖσθαι, T. 47. 616. Tr. 1131.
 εὐλεκτρος, A. 796. Tr. 515.
 εὐλογεῖν, C. 720. Ph. 1314.
 εὐλοφος, Aj. 1286.
 εὐμαθῆς, Tr. 614. Aj. 15.
 εὐμάριος, Tr. 193. Ph. 284. 704.
 εὐμαρής, E. 179.
 εὐμείνεια, C. 631.
 εὐμενής, C. 486. A. 212. 1200. E. 453.
 εὐμνησος, Tr. 108.
 εὐνάζειν, T. 961. Tr. 106. 1007. 1043.
 εὐνάομαι, C. 1571.
 εὐνασθήριον, Tr. 920.
 εὐνή, E. 93. 115. 436.
 εὐνήτρια, Tr. 924.
 εὐνις, Tr. 563.
 εὐνοεῖν, Aj. 689.
 εὐνοια, Ph. 1164. 1322. εὐνοϊαν παρέχειν
 τινί, Tr. 710.
 εὐνόμας, Aj. 604.
 εὐνομία, Aj. 712.
 εὐνοος, C. 499. 773. 1662. A. 209. Aj. 822. Ph. 1281. 1351. E. 1203.
 εὐνόω, C. 1435.
 εὐορμος, Ph. 221.
 εὐπατριδής, E. 162. 859.
 εὐπατρις, E. 1081.
 εὐπειτής, F. 18.
 εὐπετῶς, Tereo, 11.
 εὐπίστος, Aj. 151.
 εὐπλοια, T. 423. Ph. 1465.
 εὐπραξία, C. 1554.
 εὐπρόσωπος, Aj. 1009.
 εὐπυλος, C. 711.
 εὐρετός, F. 60.
 εὐρημα, T. 1107.
 εὐριν, *sagax*, Aj. 8.
 εὐρίσκειν, T. 68. 108. 440. 546. εὐρόμην
 Atticum, non εὐράμην, Aj. 1023.
 εὐροος, Ph. 491.
 εὐρύνωτος, Aj. 1251.
 εὐρώδης, Aj. 1190.
 εὐρώεις, Aj. 1167.
 εὐσεβείν, A. 731. 924. Tr. 1224. Aj. 1350. Ph. 1441. E. 308.
 εὐσεβεια, A. 872. Ph. 1443. E. 963.
 εὐσεβής, C. 279. 287. 1125. Ph. 85. E. 589.
 εὐσεβία, C. 188. A. 943. E. 250.
 εὐσεβῶς, T. 1431.
 εὐσεπτος, T. 864.
 εὐσημος, A. 1021.
 εὐσκευεῖω, Aj. 823.
 εὐσπίασος, C. 1707.
 εὐσοια, C. 390.
 εὐσταλής, Ph. 780.
 εὐστολος, Ph. 516.
 εὐστομα ἔχειν, *silere*, Ph. 201.
 εὐστομεῖν, C. 18.
 εὐτυχεῖν, T. 88. 1478. A. 17. 1159. Tr. 192. Aj. 263. 1011. 1126. E. 945. 1299.
 εὐτυχῆς, C. 308. 1555. Aj. 550. E. 766. 999.
 εὐτυχῶς, T. 998. A. 701.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- εὐφής, Tr. 602.
 εὐφραρίτρας, Tr. 208.
 εὐφρημία, Tr. 178.
 εὐφρημος, C. 132. Aj. 362. 591. E. 630. 1211.
 εὐφρώς, Ph. 872.
 εὐφραίνειν, C. 1353. Aj. 280. 469.
 εὐφρόνη, E. 19. 259. Tereo, 7. F. 56.
 εὐφρών, Aj. 420. 705. E. 162.
 εὐχίρ, C. 472.
 εὐχίρῆς, Ph. 519. θίσθαι ἰν εὐχίρῃ, *leve ducere*, Ph. 875.
 εὐχλος, C. 1600.
 εὐχομαι passive, T. 1512. praeteritum passivum activa significatione εὐγμαι vel ἠγμαι, Tr. 610.
 εὐχος, Ph. 1203.
 εὐχρυσος, Ph. 393.
 εὐάνυμος, Tr. 928.
 εὐώπης, T. 189.
 εὐώπης, Tr. 523.
 εὐώνψ, A. 530.
 ἐφραγιστεύειν, A. 247.
 ἐφραγίζειν, A. 196.
 ἔφαλος, Aj. 192.
 ἐφάπτομαι, C. 859. Aj. 1172.
 ἐφάπτω, *adstringo*, A. 40. pro ἐφάπτομαι, *capesso*, Tr. 935.
 ἐφαρμόζειν, Tr. 623.
 ἔφιδρος, Aj. 610. Ph. 401.
 ἐφίπομαι, A. 636.
 ἐφίσπερος, C. 1059.
 ἐφίσπομαι, *obsequor*, unde ἐπίσπη, E. 967. ἐπισπίσθαι, 1037.
 ἐφίστιος, T. 32. Tr. 206. 262. 607. E. 419. Ἐφίστιος Ζῆς, Aj. 492.
 ἐφευρίσκω, T. 1213. 1421. C. 504. 938. 1257. A. 281.
 ἐφήκειν, A. 1257. Aj. 34. E. 304.
 ἐφήμαι, Ph. 1124.
 ἐφημέριος, A. 789.
 ἐφημοσύνη, Ph. 1144.
 ἐφίμαι, *mando*, *jubeo*, T. 766. 1055. C. 1605. Aj. 112. 116. 991. 1111. Tr. 286. Ph. 619. 770. *curio*, Ph. 1315. E. 144.
 ἐφίμημι, Aj. 1297. E. 554. 556. 631. 649.
 ἐφίμερος, T. 1375.
 ἔφισπος, E. 733.
 ἐφίσσημι, T. 777. C. 558. Tr. 339. 1172. Aj. 945. οἱ ἐφισῶτες, *magistratus*, Aj. 1072.
 ἐφορᾶν, Tr. 1271. E. 175. 825.
 ἐφορμάω, C. 812. Aj. 290. 1143.
 ἐφουρέζειν, Aj. 956. 1385.
 ἐφυμνείν, T. 1275. A. 658. 1305.
 ἐχέγγυος, C. 284.
 ἐχίσθαι τινός, *prehendere*, *retinere*, Aj. 1181. *Æthiop.* 1. *Creusa*, 4.
 ἐχθαίρειν, Aj. 458. Ph. 59. E. 177. 1034. 1368.
 ἐχθύν, Aj. 459. Ph. 511.
 ἐχθιστος, T. 28. 1519. A. 137. Aj. 658. 1386. 1373. Ph. 1284.
 ἐχθίων, T. 272. A. 86. Aj. 1054. Ph. 683. E. 1047. 1189.
 ἐχθροσπός, Aj. 932. Ph. 1137.
 ἐχθρος, Ph. 59. E. 1034.
 ἐχθρα, Aj. 1357.
 ἐχθραίνομαι, A. 93.
 ἐχθραντίος, Aj. 679.
 ἐχθροδαίμων, T. 816.
 ἐχθρότατος, T. 1346.
 ἐχω, κατίχω, καλύω, T. 1387. C. 429. 888. pro ἐμί, C. 545. Aj. 320. Ph. 22. pro προσίχω, seu κατίχω, *appello*, Ph. 305. cum genitivo, T. 345. 709. cum participio, T. 577. 699. 701. 731. C. 817. 1140. 1474. A. 22. 794. 1272. Tr. 37. Aj. 22. E. 590. et passim.
 ἰώρα, T. 1264.
 ἰῶος, E. 18.
 ἰως, C. 77. Tr. 148. 601. Aj. 555. Ph. 764.
 ἰως ἄν, T. 834. C. 114. 1361. Tr. 689. Ph. 1000.
 Ellipsis imperativi δὲ in precibus, T. 193. indefinitely τις, Aj. 190. E. 1323. nominis δδδδ cum verbo ἄνυειν et compositis, C. 1562. E. 1451. participiorum ἰρών, ἀκύνων, λίγων, Aj. 136. 727. 790. praepositionis εἰς, T. 1178. C. 1540. 1590. Aj. 517. ἐπὶ, Ph. 206. 630. adverbii μᾶλλον, Aj. 966.
Z.
 ζάλη, Aj. 352.
 ζαμίνης, Aj. 137.
 ζεύγνυμι, T. 826. Tr. 536. Ph. 1025.
 ζῆα, C. 434.
 ζῆλος, Aj. 503.
 ζηλοῦν, Aj. 552.
 ζηλωτός, A. 1161.
 ζημία, T. 520.
 ζήτημα, T. 278.
 ζήτησις, Tr. 55.
 ζητησίος, Aj. 470.
 ζητητός, C. 389.
 ζυγός, Aj. 249. plurale ζυγά, Aj. 944. E. 738.
 ζυγωτός, E. 702.
 ζῶμα, E. 452.
 ζωφῆρ, Aj. 1030.
H.
 ἠγεμῶν, T. 804. C. 289. 1542.
 ἠγιστῆρ, C. 1521.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- ἡγοῦμαι* C. 351. Aj. 1101. 1106. E. 1038. *οἱ ἡγοῦμενοι, magistratus*, Ph. 286.
ἡδῆως, A. 436.
ἤδη, noveram, T. 438. A. 18. 448. E. 1018. 1185. *noverat*, T. 1525. Ph. 1010. *ἤδης, noveras*, A. 447.
ἡδιστα, adverbial. Tr. 380.
ἡδιστος, T. 999. C. 325. 434. 802. A. 438. 1032. Aj. 79. 105. Ph. 530.
ἡδίων, T. 592. Aj. 1011.
ἡδομαι, T. 453. 937. Tr. 374. Aj. 1085. Ph. 715. 882. 1314.
ἡδονή, C. 1204. 1604. A. 393. 1165. *καθ' ἡδονήν*, C. 890. Tr. 197. E. 1503.
ἡδυεπής, T. 151.
ἡδύπνοος, E. 480.
ἡδύπολις, T. 510.
ἡδύς, T. 82. E. 929. A. 12.
ἡθάς, E. 372.
ἡθίως, T. 18.
ἡκιστα, T. 623. 1053. 1386. Ph. 427. 483. 522.
ἡλεκτρος, A. 1038.
ἡλίκος, T. 15.
ἡλιοσερής, C. 313.
ἡλιώτης ἀκτίς, Tr. 699.
ἡμερεύειν, E. 787.
ἡμέριος, Aj. 208. 398.
ἡμεροσκοπέω, A. 253.
ἡνεμόεις, A. 354.
ἡνιοσρόφος, E. 731.
ἡπίος, Ph. 698. 738.
ἡπίως, E. 1438.
ἦς, terminatio nominativi pluralis nominum in *εις*, T. 18. dativi pluralis, pro *αις*, T. 1279. E. 1138.
ἦσασθαι, Aj. 1242. F. 19.
ἦσητίον, A. 678.
ἦσσαν, adverb. Aj. 276. 1329.
ἦσσαν, A. 439. 680. 747. Tr. 489. E. 1023.
ἦσυχάζειν, T. 620.
ἦσυχία, C. 197.
ἦσυχος, A. 1089. Aj. 325. *ἰν ἡσύχη, quiete*, C. 82.
ἦφαιστότευκτος, Ph. 987.
ἦχύν, C. 1500. Tr. 866.
ἦχων, Ph. 189. E. 109.
- Θ.
- θακύν*, T. 20. C. 340. Tr. 23. Aj. 106. 325. 1173.
θάκημα, C. 1160. 1179. 1380.
θάκος, C. 9. A. 999.
θαλαμπόλος, T. 1209.
θαλάσσιος, T. 1411.
θάλλειν, A. 1174. Tr. 235. Ph. 259. 420. E. 260. 952.
θαλλός, E. 422. C. 474.
θάλλειν, A. 417. Tr. 699. 1084. Ph. 38. E. 888.
θάλλος, A. 1086.
θαμά, Ph. 432. E. 524. 1144.
θαμβεῖν, A. 1246.
θαμίξειν, C. 672.
θανάσιμος, T. 560. 959. Tr. 760. Aj. 517. 1033. Ph. 819.
θανατηφόρος, T. 181.
θανατοῖς, A. 1263.
θαπτεῖν, Aj. 1140.
θαρσεῖν, Aj. 793. 1258. C. 491. 664. 726. Ph. 146. 667. 774. E. 314.
θάροςος, Ph. 597. 807. E. 412. 479. C. 48.
θαρσύνειν, passive, E. 916.
θάσσειν, T. 161.
θάσσαν, T. 430. C. 824. 839. 890. *et passim*.
θαυμαστός, C. 1665. Ph. 191.
θία, Tr. 23. Ph. 536. 656. E. 1455.
θίαμα, T. 1295. Aj. 992.
θεικτός, Aj. 915.
θειλάτος, T. 255. 992. A. 278. F. 27.
θειλγειν, Tr. 355. 712.
θειλκτρον, Tr. 585.
θειμνός, T. 993. C. 1758.
θειογενής, A. 834.
θειόμητος, E. 707.
θεισρόπος, Tr. 824.
θεισελής, C. 260.
θειραπέυειν, Ph. 149.
θειρίζειν, Aj. 239.
θειρμαίνειν, Aj. 478.
θεισμιον, Aj. 712.
θεισμός, Aj. 1104.
θεισπίπεια, T. 463.
θεισπίζειν, C. 388. 1428. 1516. A. 1054. 1091. Tr. 1139. Ph. 610. E. 1425.
θεισπισμαί, T. 971.
θεισφατος, T. 907. 1175. C. 969. 1472. Tr. 86. 1152.
θειρεῖν, C. 1084.
θειρεία, T. 1491.
θειρός, T. 115. C. 413.
θειράνη, Aj. 820.
θειγειν, Aj. 584.
θειλύνειν, Aj. 651.
θειλυσ, Tr. 1064. 1075. Atreo, 1.
θειρα, Aj. 564. Ph. 609. 839. 1146.
θειραῖν, T. 542. C. 1026. A. 92. Aj. 2. Ph. 958. 1007. E. 1054.
θειρατικός, Ph. 116.
θειροβολεῖν, Ph. 165.
θεισαύρισμα, Ph. 37.
θεισαυρός, Aj. 1175. A. 30.
θειτεία, T. 1029.
θειγγάνειν, C. 330. Ph. 667.
θειπτογενής, A. 835.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- Δοάζειν, T. 2.
 Δολιχός, Aj. 206.
 Δορυχίω, Aj. 164.
 Δορυχός, Aj. 142. Ph. 1263.
 Δούριος, Aj. 212. 613. 1213.
 Δράσος, Tr. 728. Ph. 104. E. 995.
 Δρασύνησθαι, Ph. 1387.
 Δρασύς, T. 89. Aj. 1142. 1315. E. 521. Ph. 106.
 Δρασσομένην, Ph. 380.
 Δραυέιν, Ph. 294. E. 729. 745.
 Δρέμμα, T. 1143. Tr. 574. 1095. 1099. Ph. 243. E. 622.
 Δρεπτήριον, C. 1263.
 * Δρηνηίν, Aj. 582.
 Δροείν, dicere, C. 597. 1425. A. 1287. Tr. 188. 531. 1234. Aj. 67. 592. 785. 947. et passim.
 Δρομβώδης, Tr. 704.
 Δρώσκειν, Tr. 58. 1029.
 Δύελλα, C. 1660. A. 984. E. 1151.
 Δυηλή, E. 1423.
 Δυιάς, A. 1151.
 Δύμα, T. 239. C. 899. Tr. 287. E. 573.
 Δυμίαμα, T. 4.
 Δυμός, εἰς θυμὸν βάλλειν, T. 975. θυλὸν πληρῶσαι, Ph. 324.
 Δυμοῦσθαι, T. 344. C. 768. 1420. A. 477. 1254. Tr. 543. 1232. Aj. 1018. Ph. 323. 922.
 Δυμοφθορείν, Tr. 142.
 Δύραθει, Tr. 1023.
 Δυραῖος, Tr. 533. 595. Aj. 793. Ph. 158. E. 513. 518.
 Δύρασι, foris, C. 401.
 Δυρών, T. 1242. E. 328.
 Δυσία, Tr. 997.
 Δυσίας, A. 1019.
 Δυστήρ, Tr. 613. 661. 1194.
 Δωπιεύειν, C. 1003. 1336. E. 397.
 Δωῦσσειν, C. 1624. Aj. 308. 335.
- I.
- ἰκπτείν, Aj. 501. 700.
 ἰᾶσθαι, Tr. 1212. F. 10.
 ἰασίς, T. 68. E. 876.
 ἰατήρ, Tr. 1211.
 ἰατρογία, Tr. 1004.
 ἰαύειν, Aj. 1204.
 ἰαχαῖος, T. 1219.
 ἰάχων, Tr. 643.
 Ἰδρις, C. 525. Tr. 651. E. 603.
 Ἰδρυτίον, Aj. 809.
 ἰδρύω, Tr. 68.
 Ἰεμαι, T. 1242. A. 432.
 Ἰεμαι, cupio, Tr. 514.
 ἰέω, E. 596.
 ἰήϊος, T. 174. Apollinis epitheton, T. 1096.
 ἰκάνειν, E. 8. 1102.
- ἰκίσιος, A. 1230. Ph. 495. Ἰκίσιος Ζεὺς, Ph. 484.
 ἰκτετεύειν, T. 41. C. 142. 241.
 ἰκίτης, C. 44. 487. 634. 1008. Aj. 1172. Ph. 930.
 ἰκίτης, T. 920.
 ἰκμενος, ἰκόμενος, Ph. 494.
 ἰκνοῦμαι, ἰκτεύω, C. 1011. Aj. 586. Ph. 470. 932. E. 136.
 ἰκτῆρ, T. 143. 186.
 ἰκτῆριος, T. 3. 327. 923. Aj. 1175.
 ἰλιωσ, Tr. 765. Aj. 1009. E. 655. 1376.
 Ἰλη, Aj. 1407.
 Ἰλλυν, A. 340.
 ἰμίρειν, T. 59. 386. 587. E. 1053.
 ἰμερος, C. 1726. A. 796. Tr. 476. Ph. 350. E. 542.
 ἴνα, ὅπως, ὡς, ut, cum imperfecto vel aoristo, indicativi, T. 1392. E. 1134. cum futuro indic. E. 1427.
 ἰός, sagitta, Tr. 567. 574. Ph. 166. venenum, Tr. 719. 773. 835.
 ἰππία, E. 505.
 Ἰππία, Minervæ cognomen, C. 1070.
 ἰππικός, E. 717. 730. 754.
 ἰπποδάμων, Tr. 1097.
 ἰπποδέτης, Aj. 241.
 ἰπποκόμος, A. 116.
 ἰππονόμος, Aj. 232.
 ἰππότης, C. 59. 899.
 ἰπταμαι, ἐπτόμην, πτίσθαι, πτόμενος, T. 17.
 ἰσόθεος, A. 837.
 ἰσόμοιρος, E. 87.
 ἴσος, justus, æquus, T. 677. Ph. 552. 685. ἰξ ἴσου, T. 61. 563. 627. 1019. C. 254. A. 516. 644. Tr. 322. ἰπ' ἴσης, E. 1062.
 ἰσοτίλειος, C. 1221.
 ἰσοῦν, T. 31. 581. E. 686.
 ἰσορείν, Tr. 382. 397. 404. 418. E. 316. 1101. C. 36.
 ἰσορεῖσθαι, interrogari, Tr. 415.
 ἰσομεγείν, C. 340.
 ἴσως, E. 850.
 ἰσχύειν, T. 356. Tr. 234. Aj. 502. 1409.
 ἰσχυρός, Ph. 945.
 ἰσχύς, Aj. 118. Ph. 104.
 ἰσυγή, Ph. 752.
 ἰύζειν, Tr. 789.
 ἰχνεύειν, T. 476. Aj. 20.
 ἴχνος, T. 109. Aj. 6. 32.
 ἰών, Ph. 216.
 Imperativi tertia dualis pro tertia plurali Attice, Aj. 100. E. 438.
- K.
- καθυχάζειν, Aj. 199.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- καθαγίζειν*, A. 1081.
καθαίρειν, *purigare*, Tr. 1014. 1063.
καθαίρειν, C. 1689. A. 275. 383. Tr. 478. 1065. Aj. 517.
καθάπτω, A. 1222. Tr. 1053.
καθαρμοῦς, T. 99. 1228. C. 466.
καθάριστος, A. 1143.
καθαροῦς, E. 70.
καθίζομαι, C. 1597.
καθευρίσκειν, A. 395.
καθήκειν, T. 75.
καθημέριος, E. 1414.
καθίζειν, C. 21.
καθήμι, Aj. 1285.
καδικνίσθαι, T. 809.
καδίσημι, T. 703. C. 23. 356. A. 416. 435. 657. 1113. Aj. 1074. Ph. 879. E. 710.
καδοπλίζειν, E. 1087.
καδυβρίζειν, C. 960. 1535. Aj. 153. Ph. 1364. E. 522.
κάδυδρος, C. 158.
καθύπερθεν, E. 1090.
καίειν, *κῆας*, E. 757.
καίνειν, T. 348. C. 545. A. 1319. E. 820.
καινίζειν, Tr. 869.
καινοπαθῆς, Tr. 1279.
καινοποιῶν, Tr. 875.
καίριος, T. 631. A. 724. Aj. 120. 1084. Ph. 637. 862. E. 228.
καιρός, Ph. 466. 837. 1450. E. 22. 31. 39. 75. 1292. et passim. in *καιρῶ*, C. 809.
κακῆγγελτος, A. 1286.
κακανδρία, Aj. 1014.
κάκιον, adverb. T. 428. Ph. 1058.
κάκισα, adverbial. C. 1190. A. 695. 895. 1330.
κάκιστος, T. 334. 1433. C. 744. A. 181.
κακίων, A. 1281. Ph. 1101.
κακογίτων, Ph. 692.
κακόθροος, Aj. 138.
κακοσινής, Aj. 381.
κακός, T. 822. 1063. 1397. C. 270. A. 38. Tr. 438. Aj. 319. Ph. 452.
κακοσομεῖν, E. 597.
κακόστης, *flagitium*, C. 521. *ατυμῆα*, E. 236.
κακοῦργος, T. 705. Aj. 1043.
κακοῦσθαι, C. 261. Tr. 1071. Ph. 228.
κακόφρων, A. 1104.
καλλίβοας, Tr. 641.
καλλίβοτρυς, C. 682.
κάλλισα, adverbial. T. 1172.
καλλιστίαν, Aj. 435.
κάλλιστος, T. 315.
καλλίων, Tr. 55.
καλλύνειν, A. 496.
καλῶς, *prima semper brevi*, Ph. 1304. 1381. *εἰς καλὸν*, *pro καλῶς*, T. 78. *ἐν καλῶ*, E. 384.
κάλυμμα, Aj. 245. E. 1468.
κάλυξ, T. 25.
καλύπτειν, C. 282. A. 28.
καλυπτός, active, A. 1011.
καλχαίνειν, A. 20.
κάματος, C. 1232. E. 130. 231.
κάμνειν, Tr. 1217. E. 532.
κάμπτειν κῶλον, C. 19. *ἔδραν*, 85. *βίον*, 91.
καναχή, A. 130. Tr. 643.
κάπιτος, Aj. 1165. 1403.
καράτομος, E. 52.
καρπούμαι, Tr. 204.
κάρτα, adverb. C. 65. 301. A. 660. 897. Tr. 413. 1220. Aj. 527. 580. 1359. E. 312. 1278. *Inache*, 1.
καρτερεῖν, Aj. 650. Ph. 1274.
κάρτερος, Aj. 669.
κάσις, C. 1443.
καταβαίνειν, A. 822. Tr. 504.
κατάγεισθαι, Ph. 356.
κάταγμα, Tr. 697.
καταδέρκομαι, Tr. 1002.
κατάδηλος, C. 1214.
καταζεύγνυμι, A. 947.
καταθνήσκειν, *κατθανεῖν*, C. 435. A. 464. 555. 906.
καταιδούμαι, T. 654.
καταινείν, C. 432. 1633. 1637.
καταισθάνομαι, T. 422.
καταισχύνομαι, T. 1424. Ph. 1382.
καταισχύνω, E. 609.
κατακλιεῖν, Tr. 1005.
κατακλίνειν, Ph. 30.
κατακοιμάω, T. 870.
κατακοιμίζω, T. 1222.
κατάκρας, adverb. C. 1242. A. 201.
κατακρυφή, C. 218.
κατακτάσθαι, Tr. 795. Aj. 768. 1256.
κατακτείνειν, T. 826. 843. C. 975. A. 497. 770. Tr. 742. E. 279.
κατακυρώω, A. 936.
καταλγέω, Ph. 368.
καταλείπω, Ph. 809.
καταλλάσσειν, Aj. 744.
καταλύσιμος, E. 1247.
καταμελύνειν, T. 688.
καταμελεῖν, Aj. 45. 912.
καταμμεπτος, C. 1234. 1696.
κατανδρακῶω, E. 58.
καταντίον, A. 512.
κατανύειν, E. 1451.
κατασταίνειν, Aj. 728.
κατάστιος, Ph. 1009.
καταξίωω, Ph. 1095.
καταξίως, C. 911. E. 300.
καταπιλεῖν, C. 659. 1147.
καταπίφνειν, Aj. 901. E. 486.
καταρακῶω, Tr. 1105.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- κατάρατος*, T. 1344.
καταργουρώ, A. 1077.
κατάρκει, *satis est*, Aloadis, 9.
καταρνούμαι, A. 442.
καταρράκτης, C. 1590.
καταρρέπειν, A. 1158,
καταρρήγνυμι, A. 675.
καταρρύη, A. 1010.
καταρρώξ, Ph. 937.
καταρτυίν, C. 71. A. 478.
κατάσχειν, C. 1019. Tr. 1137.
κατασθέννυμι, C. 422. Aj. 1149.
κατασκάπτειν, C. 1421. Ph. 998,
κατασκαφή, C. 1318. A. 920.
κατασκαφής, A. 891.
κατασκήπτω, C. 1011.
κατασκιάζω, fut. *κατασκιῶ*, C. 406,
κατάσκιος, E. 422.
κατασκοπή, Ph. 45.
κατασπείρειν, Aj. 1005.
κατασάζειν, Ph. 7, 823.
κατάστασις, Aj. 1247.
καταστάτης, E. 72.
καταστείβειν, C. 467.
καταστίνειν, C. 1440. E. 874.
καταστειφής, Tr. 178.
κατάστικτος, Aj. Locro, 6.
καταστράπτειν, Tr. 437.
καταστρίφειν, F. 26.
κατατροφή, C. 103.
κατασφάττειν, T. 730.
κατασχέθειν, A. 1200. E. 754.
κατάσχετος, A. 1253.
κατασχολάζειν, Ph. 127.
κατατήκισθαι, A. 977. E. 187.
κατατίθημι, C. 227. 1216.
καταυδῶν, A. 86.
κατάφημι, T. 507.
καταφθείρειν, T. 331.
καταφθίνα, T. 970, Ph. 266. 346. E.
 260.
κατάφρακτος, A. 958.
καταψάω, *κατίψηκται*, Tr. 700.
κατίδα, *conspicio*, *cognosco*, T. 117.
 225. 338. 1041. 1134. A. 1221,
κατήδη, Tr. 87.
κατιικάζειν, C. 338.
κατιναίρειν, A. 871.
κατιναρίζειν, Aj. 26.
κατιργάζομαι, A. 57. Tr. 1096. E.
 1022.
κατιρητύειν, Ph. 1416.
κατιροχομαι, C. 601. A. 200.
κατιυγμα, T. 920.
κατιυνάζειν, A. 833. Tr. 95. Ph.
 699.
κατιύχομαι, T. 246. C. 1575. Tr. 766.
 Aj. 392.
κατίχειν, T. 782. C. 370. 381. 874.
 1699. A. 409. 503. Aj. 142. 415.
 1167. Ph. 10. 221. 270, 690. E.
 503. *κατίχειν γνώμη*, C. 1252. *κα-*
τάσχε, E. 1011.
κατήγορειν, T. 514. 529. Aj. 907.
κατήγορος, Tr. 816.
κατήκοος, A. 642.
κατηρεφής, A. 885. Ph. 272. E. 381.
κατίνα, A. 896.
κατίσημι, *scio*, T. 926.
κατισχύειν, C. 346.
κατοικείν, C. 362. 1004. Ph. 40.
κατοικίζειν, C. 637. A. 1063.
κατοικτιρειν, T. 13.
κατοικτιζειν, T. 1178. C. 384. 461.
 1282.
κατοικειν, E. 956.
κατοπτύω, Aj. 829. Ph. 124,
κατορδοῦν, C. 1487. E. 416,
κατορίζειν, Tr. 829.
κάτοχος, Tr. 980.
κατώρυξ, A. 774. 1100,
καῦμα, C. 350. A. 417,
κεδνός, Aj. 663.
κειμήλιον, E. 438,
κείρειν, Aj. 55.
κείκλομαι, T. 159.
κείλαδος, E. 737.
κειλαινώπης, Aj. 954.
κείλισμα, A. 1219.
κείλλειν, Tr. 806.
κείανδρος, C. 917.
κειός, Tr. 495. Aj. 986. Ph. 31. E,
 331. 403. 1020. 1054. *ἐν κειοῖς, μα-*
ταίως, Aj. 971.
κειοῦν, T. 29.
κειντείν, A. 1030. Aj. 1245.
κείντρον, Ph. 1039. E. 716. T. 809.
κειράτης, E. 568.
κειραῖνιος, A. 1139. Laocoonte, 3.
κειραίνειν, A. 1037. Tr. 191. 231. Aj,
 107.
κείρσις, Aj. 743.
κείρδος, A. 310. 1047. 1326. T. 388,
 Aj. 1349. Ph. 111. E. 61. 767.
κείρις, A. 976.
κειρομειν, Ph. 1235.
κειρομήσις, Ph. 1236.
κειρομίσις, A. 956. 962.
κειῦθμιν σιγή, Tr. 991. *κρυφή*, A. 85.
κειῦθειν pro *κειῦθεσθαι*, T. 968. C.
 523. A. 911. Aj. 634. E. 868.
κειῦθος, A. 818.
κηδεμῶν, A. 549. Ph. 195.
κηδεύειν, T. 1324. C. 750. Tr. 1229.
 E. 1141.
κηδευμα, T. 85.
κηδομαι, T. 1061. Aj. 203. Ph. 179.
 621. E. 1060.
κηδος, C. 379.
κηκίς, A. 1008.
κηκίω, Ph. 697. 784,
κηλητήριον, Tr. 575.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- πηλὶς*, T. 808. 1384. C. 1134. E. 446.
πῆρ, T. 472. Tr. 454. Ph. 42. 1166.
πῆρυγμα, T. 350. A. 8. 454. E. 683.
κηρύσσειν, E. 606.
κικλήσκειν, T. 210. C. 1578.
κίναδος, Aj. 103.
κινδύνευμα, C. 564. A. 42.
κισσῆρης, A. 1182.
κιχάων, C. 1450.
κιχίω, C. 1487. Aj. 571. 657.
κλαγγή, Tr. 208.
κλάζειν, A. 112. 1002.
κλαίειν, T. 1490. Tr. 153. E. 285.
 1122.
κλαῦμα, A. 932. Ph. 1200.
κλαυσὸς, C. 1360.
κλέθρον, A. 1186.
κλεινός, T. 8. Ph. 575. 654. E. 8. 300.
 694. 1177.
κλίος, Ph. 251. 1347. E. 60. 985.
κλίπτειν, *fallere, furtim facere*, A.
 681. 1218. Tr. 243. Aj. 189. 1137.
 Ph. 644. E. 37. 56.
κλειπτίον, Ph. 57.
κλέπτει, Aj. 1135.
κλήδων, C. 258. Ph. 255. E. 1110.
κλήζειν, T. 48. 1171. 1451.
κλήθρον, T. 1262. 1287. 1294.
κλήρος, A. 396. Aj. 1285. E. 710.
κληροῦχος, Aj. 508.
κλής, *κλείς*, C. 1052. Tr. 1037.
κλίμαξ, Tr. 520.
κλίνειν πῶδα, C. 193.
κλισία, Aj. 192.
κλιτύς, A. 1144. Tr. 271.
κλονεῖν, C. 1241. 1244. Tr. 146.
κλοπέων, A. 493. Ph. 77.
κλοπή, *dolus, asuntia*, Ph. 1025.
κλύδων, T. 1527. C. 1686. E. 733.
κλυτός, A. 1118. T. 172. Aj. 177. 375.
κλῶν, C. 483. A. 713.
κνίζειν, T. 786.
κνυζάομαι, C. 1571.
κνώδαλον, Tr. 718.
κνώδων, A. 1233. Aj. 1025.
κοιμᾶν, Ph. 650. E. 509.
κοιμίζειν, Aj. 674. 832.
κοινολεχθῆς, E. 97.
κοινόπλους, Aj. 872.
κοινόπους, E. 1104.
κοινότοκος, E. 858.
κοινωνεῖν, Tr. 546.
κοινωνός, Tr. 732. Aj. 284.
κοιρανίδης, A. 940.
κοίρανος, C. 1287. 1759.
κοίτη, Tr. 924.
κολάζειν, Aj. 1108. 1160.
κολασθῆς, T. 1148. C. 439. E. 1463.
κολιός, Aj. 730.
κολώνη, E. 894.
κομήτης, Tr. 567,
- κομίζειν*, T. 580. Aj. 63. Ph. 841.
κομπάζειν, Aj. 1122. E. 1500.
κομπτεῖν, C. 1149. 1209. 1345. Aj. 770.
 1230. Ph. 842.
κόμπος, A. 127. Aj. 96.
κομφεύειν, A. 324.
κοπίς, A. 602. F. 84.
κόπος, Ph. 880.
κορίννουμι, Ph. 1156.
κοσμεῖν, A. 396. 677. 901. Aj. 1103.
 Ph. 1064. E. 1139.
κόσμιος, τὸ κόσμιον, E. 872.
κορφίζειν, A. 43. Tr. 1027. Aj. 1287.
 Ph. 735.
κουφόνοος, A. 334. 617.
κράζειν, *κίκραγα*, Aj. 1236.
κραίνειν, C. 296. 449. 862. 914. 926.
 Tr. 127. Aj. 1050.
κράτα, neutrum, T. 263. A. 764. Ph.
 1001. 1457.
κραταιός, Ph. 1110.
κρατεῖν, T. 54. 409. 1197. 1522. C.
 400. 405. 839. 1207. 1381. Ph.
 1161. 1292. E. 1175. οἱ κρατοῦντες,
 T. 530. A. 664. E. 340. 396. 1014.
κρατήρ, C. 472.
κρατιστεύειν, Tr. 102.
κράτιστος, T. 40. 979. 1525. C. 669.
 Ph. 864.
κράτος, τὰ κράτη, T. 237. 586. 758. C.
 392. 1332. A. 60. 166. 485. Aj.
 1016. et passim. *κράτος*, *τυραννικόν*,
 C. 373. *νηφέρον*, Tr. 186. *κράτος*,
ἀριστείας, Aj. 443. *ισχύος*, Ph. 594.
κρατύνειν, T. 14. Ph. 366. 1059. E.
 175.
κρείσσων, T. 1368. C. 578. A. 63. Aj.
 456. Ph. 673. 1176. 1246. E. 1465.
κρεμασθῆς, T. 1263. 1266. A. 309. 1221.
κρημνός, Aj. 721.
κρηπίς, Tr. 995.
κρίνω pro *ἀνακρίνω*, A. 399. Tr. 195.
 314. 383. Aj. 586. E. 1445. pro
κατακρίνω, Tr. 724.
κρίσις, Tr. 266. Ph. 1050. E. 684.
κριτός, Tr. 27. 245.
κροστητός, E. 714.
κρουνός, Tr. 14.
κρουπτίον, A. 273.
κρυπτός, Ph. 1112. E. 159.
κρυφαίος, Aj. 899. F. 18.
κρυφῆ, adverb. A. 85. 291. 1254. Tr,
 691.
κρύφιος, Tr. 360. Ph. 1328.
κρύψασθαι, Aj. 246.
κρωσσός, C. 498.
κτείνω, T. 123. 139. 277. 308. Aj. 57.
 et passim.
κτερίζειν, A. 204.
κτίρισμα, C. 1410. E. 434. 931,
κτῆμα, A. 782.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- πῆμι, κτείνω, ἔκτα, Tr. 38.
 κτήσιος, Tr. 692.
 κτήσις, Tr. 162. 230. E. 1290.
 κτίζειν, A. 1101. Tr. 900.
 κτυπεῖν, C. 1456. 1606. Tr. 789.
 κτύπος, C. 1463. 1500. Ph. 1455. E. 714.
 κυβερνᾶν, Aj. 35.
 κυδάζειν, Aj. 722.
 κυκάομαι, E. 733.
 κυκλεῖν, A. 226. Tr. 130. E. 1365. Aj. 353. κυκλεῖν βάσιν, 19.
 κυκλῶς, T. 161.
 κύκλος, *cetus, corona*, Aj. 749. *oculus*, T. 1270. C. 704. *orbis solis vel cymvris astri*, Ph. 815. 1354.
 κυλίειν, E. 50.
 κυλίνδειν, A. 590.
 κύλιξ, Aj. 1200.
 κυματοαγῆς, C. 1243.
 κυματοσπλήξ, C. 1241.
 κυναγός, E. 563.
 κυνή, C. 314. Aj. 1287.
 κυνηγετεῖν, Aj. 5.
 κυνηγία, Aj. 37.
 κυνοσπάρακτος, A. 1198.
 κυρέω, κύρω, T. 398. C. 225. 247. 1083. 1290. 1703. A. 870. Ph. 371. 440. 544. cum participio, T. 594. 985. C. 414. 572. 1159. 1308. Aj. 1345. Ph. 444.
 κύριος, T. 1453. C. 288. 1041.
 κυρίως, Ph. 63.
 κύρος, C. 1779. E. 919.
 κύτος, Tr. 12. E. 1142.
 κύων, T. 391. E. 1388. κύων βοτήρ, Aj. 297.
 κώδων, Aj. 17.
 κωκύειν, A. 28. 204.
 κώκυμα, A. 1079. 1206. Aj. 321.
 κωκυτός, Tr. 869. Aj. 851. E. 108.
 κωτίλλειν, A. 756.
 κωφός, T. 290. Aj. 911.
- A.
- λαβή, C. 473.
 λάβρος, Aj. 1147.
 λάγδην, Phædra, 3.
 λαδίπνοος, Tr. 1023. Aj. 711.
 λάθρα, T. 386. 787. C. 354. Tr. 533. Aj. 1137. E. 1155.
 λαθραῖος, Tr. 377. 384. 916. E. 1440.
 λάϊνος, C. 1596.
 λαῖφος, Tr. 561.
 λακτεῖν, A. 1094. Tr. 826.
 λάλημα, A. 320.
 λαμπάς, C. 1048.
 λάμπειν, T. 187. 473. E. 66.
 λαμπρός, T. 81. E. 17. 685. 1130.
- λαμπτήρ, Aj. 286.
 λαξπάτητος, A. 1275.
 λάος, λάου, *saxum*, C. 196.
 λασιαύχην, A. 351.
 λατρεία, Tr. 832. Aj. 503.
 λατρεύειν, C. 105. Tr. 35.
 λάτρευμα, Tr. 357.
 λάτρεις, Tr. 70.
 λάφυρον, Tr. 648. Aj. 93.
 λείβης, Tr. 556. E. 1401.
 ληλατεῖν, Aj. 343.
 λεία, Aj. 26. 54. 145.
 λείβειν δάκρυ, C. 1251.
 λειμών, Tr. 200. Aj. 144. 655.
 λειμωνιάς, Ph. 1454.
 λειμώνιος, Aj. 602.
 λείπομαι, *deficio, vincor*, C. 495. Aj. 1245. E. 474.
 λείψανον, E. 1113.
 λεκτός, T. 19. Ph. 633.
 λείσχη, C. 167. A. 160.
 λεύειν, λιδωλοεῖν, C. 435.
 λευκανθής, T. 742.
 λεικάσσις, A. 106.
 λειυκισκος, E. 706.
 λευκόπυλος, Aj. 673.
 λείσσω, fut. λείσω, C. 869. 1197.
 λέχος, *uxor*, C. 251. Tr. 27. A. 211. κρύφιον λέχος, *concupitina*, Tr. 360.
 λέχρισ, C. 195. A. 1345.
 λήγειν, C. 1722. Tr. 914. 1122. Aj. 258. 731. Ph. 768. 1395.
 λήδομαι, E. 168. 342. 1287. λησόμενος, passive, E. 1248.
 λῆμα, C. 877. 960. E. 1427.
 λῆμμα, A. 313.
 ληρίν, Tr. 435.
 λημοσύνη, A. 151.
 λῆσις, C. 584.
 λῆψις, Creüsa, 5.
 λίαν, priore correpta, E. 1272.
 λιβάς, Ph. 1216.
 λιγνύς, A. 1127. Tr. 796.
 λιγυρός, Aj. 242.
 λιδοκόλλητος, Tr. 1263.
 λιθόλευτος, Aj. 254.
 λιδοσπαδῆς, A. 1216.
 λιθόσρωτος, A. 1204.
 λιμήν, T. 420. 1208. A. 1000. 1285. Aj. 683.
 λιπαρεῖν, T. 1435. C. 776. 1201.
 λιπαρῆς, C. 1119. E. 451. 1378.
 λίπος, A. 1022.
 λογίζεσθαι, T. 461. Aj. 816.
 λόγος, *res*, C. 1150. Aj. 1268.
 λόγχοι, *sagittæ*, Tr. 512.
 λοιβή, Ph. 8. E. 52. 270.
 λοιμός, T. 28.
 λοισθιον, adverbial. Aj. 468.
 Λοξίας, Apollinis cognomen, T. 411. E. 82.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- λουτρα*, *lavacra*, C. 1599. Aj. 1405.
balnea, Tr. 634. Aj. 654. *libationes*
in inferiis, E. 84. 434.
λόφος, A. 292.
λοχμαγός, A. 141.
λοχάω, A. 1075.
λοχεύομαι, C. 1322.
λοχίτης, T. 751.
λύγη, C. 1621.
λυγίζειν, Tr. 781.
λυγρός, A. 823. Aj. 317. 506. 1209.
 Ph. 1424.
λύειν, *λυσιτελιῖν*, E. 1005. *λύειν τίλη*,
 T. 316.
λύκειος, T. 919. E. 7. 645. 655. 1379.
λυκοπόνος, E. 6.
λύμα, C. 805. Aj. 655.
λυμαντής, Tr. 795.
λυμεών, Aj. 573.
λύμη, E. 1195.
λυπεῖν, T. 74. A. 573. 1084. Aj. 1139.
 E. 1304. *λυπεῖσθαι*, C. 816. Aj.
 267. 338. 1086. E. 1170.
λύπη, C. 1217. A. 318. Tr. 331. Ph.
 67. E. 654.
λυπηρός, C. 1176. E. 557.
λυπηρώς, Ph. 912. E. 767.
λυσσαίνειν, A. 633.
λυσσῶν, T. 1258. A. 492.
λυσσώδης, Aj. 452.
λυτήριος, E. 447. 635. 1490. *λυτήριον*
λύπημα, Tr. 554.
λωβάομαι, A. 54. Tr. 1033.
λώβη, A. 792. Tr. 999. Aj. 182. 561.
 1392. 1416.
λωβητής, A. 1074.
λωβητός, Tr. 538. 1069. Aj. 1388. Ph.
 607. 1103.
λώβον, adverbial. T. 1038.
λωπίζειν, Tr. 927.
λώπτος, T. 1066. Ph. 1171.
λωφάω, Aj. 61.
λώων, T. 1513. Tr. 738. Aj. 1265. Ph.
 1079. 1100.
- M.
- μὰ* *supprimitur*, *οὐ τὸν pro οὐ μὰ τὸν*,
 T. 600. E. 1063.
μάγος, T. 387.
μάθημα, Ph. 918.
μάθησις, Tr. 713. E. 1032.
μαίεσθαι, Aj. 287.
μαιμάω, Aj. 50.
μαίνεσθαι, C. 1537. A. 135. 765. 790.
 1152. Aj. 81. E. 1153.
μακκαρίζειν, T. 1195.
μάκισος, *μείγισος*, T. 1301. Ph. 849.
μακραίων, T. 518. 1099. C. 152. A.
 987. Aj. 194.
- μακρῶν*, adverb. T. 220. 998. Ph. 26.
 E. 323. 1389.
μαλακός, A. 783.
μαλώσσειν, Aj. 594. Ph. 1334.
μαλέρως, T. 190.
μαλθακός, Ph. 629.
μαλθακῶς, C. 774.
μαλθάσειν, A. 1194.
μαλλός, C. 475. Tr. 692.
μανία, T. 1300. A. 961. Aj. 218.
μανιάς, Aj. 59.
μαντιῖα, E. 499. T. 394.
μαντιῖον, T. 407. 481. C. 453. Tr.
 77. 1167.
μαντιῖος, T. 21.
μαντεύεσθαι, Aj. 746.
μάντευμα, T. 946. 953. 992. C. 387.
 1425. A. 1013.
μαντική (*τίχνη*), T. 311. 709.
μαραίνειν, T. 1328. C. 1260. Aj. 714.
μαρμαρόεις, A. 610.
μάρπτειν, C. 1681. Tr. 781. Aj. 444.
μαρτυρεῖν, T. 1032. C. 1265. A. 515.
 995. Tr. 422. 899. Aj. 354.
μαρτύρεσθαι, C. 813.
μαστήρ, Tr. 735. C. 456.
μάσις, Aj. 242. 1254.
μασός, Tr. 927. E. 776.
μασχαλίζειν, E. 445.
ματάζειν, T. 891.
μάταιος, Tr. 565. 587. 865. 890. 947.
 Aj. 1162. E. 642.
ματαιώς, Tr. 942.
ματεύειν, T. 1052. 1061. C. 211. 1743.
 Ph. 1210. E. 1107.
μάτην, *frustra*, *temere*, T. 365. 874.
 1057. C. 1034. 1451. *falso*, T. 609.
 C. 259. Ph. 345. E. 1298.
μεγαλάνυμος, A. 148.
μείγας, T. 747. 987. et *passim*. *μείγα*,
 adverbial. 1023. A. 1168. *μείζων*,
 T. 764. C. 439. 598. 858. A. 182.
 Ph. 411. 456. *μείγισος*, T. 776. 1202.
 C. 485. *μείγισα*, adverbial. C. 700.
ὡς μείγισα, Ph. 462.
μίδειν, A. 1119.
μεθαρμόζειν, E. 31.
μεθίπομαι, E. 1052.
μίδη, T. 779.
μίδημι, T. 131. 784. C. 838. 906.
 1437. A. 653. Tr. 197. Aj. 373.
 Ph. 772. 935. E. 628. 647. *μεθίμμαι*
cum accusativo, E. 1277.
μεθίστημι, Ph. 463. *μετάσταδι*, C. 163.
μίδην, C. 481.
μεθύσερον, Tr. 712. Ph. 1133.
μειλίχιος, C. 159.
μειόνως, C. 104.
μείων, C. 374. Aj. 264. 439.
μελαγχχαιότης, Tr. 839.
μελάγχχολος, Tr. 573.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- μείλαθρον*, Ph. 1428. 1453. E. 1268.
μελάμφυλλος, C. 482.
μείλιν, *μείλισθαι*, T. 1466. C. 653.
 1138. 1433. A. 873. 1335. Aj. 689.
 990. Ph. 1036. E. 74. 459. 1136.
μείλος, C. 241. A. 978. 1319. Ph. 713.
 1091.
μελετᾶν, C. 171.
μελέτη, Ph. 196.
μελίτωρ, E. 846.
μείλημα, Ph. 150.
μείλλειν, *cunctari*, C. 219. 1627. E.
 318. 1337. A. 499.
μειλόγαμος, A. 628.
μελλόνυμφος, A. 633. Tr. 207.
μείλος, Aj. 976.
μειμπτός, active, Tr. 446. passive, C.
 1036.
μείφομαι, A. 1157. Tr. 470.
μείψις, Ph. 1309.
μὲν initio sententiæ, non subsequente
δὲ, Tr. 846. E. 734.
μεινοῖν, Aj. 341.
μείνος, E. 610. *κόλαν μείνος*, *sanguis*, Aj.
 1412.
μείριμα, T. 728. 1460. A. 858.
μεριμνᾶν, T. 1124.
μερίμημα, Ph. 187.
μεισόμφαλος, T. 480.
μείσος poeticum, pro *μίσος*, A. 1233.
 1236.
μεισός, C. 768.
μεισώ, A. 280. 420.
μείσα, *μείσι*, A. 48.
μεταβάλλισθαι, E. 1261.
μεταγιγνώσκειν, Aj. 717. Ph. 1270.
μετάγνοια, E. 581.
μετάδρομος, E. 1387.
μεταίτιος, Tr. 260. 447. 1236.
μεταλλαγῆ, Ph. 1134.
μεταλλάσσεισθαι, F. 17.
μετανίσημι, C. 175.
μετάροιος, A. 1009. Tr. 788.
μετασπᾶν, C. 774.
μετάσασις, A. 718.
μετατίθημι, Ph. 514.
μεταφέρειν γνώμην, Ph. 962.
μῆτιμι, *μειλιύσομαι*, E. 430. 477.
μειτέρχεισθαι τινα, Ph. 343.
μῆτισι, T. 630. C. 568. A. 1072. E.
 536.
μειτίχιν, T. 1465. C. 1484. A. 525.
 Ph. 248.
μειτοικία, A. 890.
μειτοικος, T. 452. C. 934. A. 852. 868.
μειτόσπιν, Ph. 1189.
μειτριῖν, T. 561. Aj. 5.
μειτριάζειν, Ph. 1184.
μειτριος, C. 1212. Ph. 179.
μῆ, *ῆ*, ante diphthongum cum ea coa-
 liscunt, T. 13. 221. 993. C. 1155.
- A. 33. Tr. 321. et passim.
μηδαμῶ, C. 517. 1104. 1698.
μηδομαι, Tr. 886. 974. Ph. 1114. 1139.
μηκος, C. 1139. A. 393. 446.
μηκύνειν, C. 489. 1120. E. 1484.
μηλοσφαγεῖν, E. 280.
μηῆνις, T. 699. C. 1328.
μηνίω, C. 965. 1274. A. 1177. Tr. 274.
 E. 570.
μηνύειν, T. 102. 1384. C. 1188.
μη τι, Tr. 383.
μητρόπολις, C. 708. A. 1122.
μητροῦσος, Tr. 820. C. 1196. E. 1427.
μηχανήμα, C. 762.
μηχανοῖς, A. 365.
μηχανοῦράφος, T. 387.
μηχανῶ, Aj. 1037.
μηχανῶμαι, C. 1035. Tr. 586. Ph.
 295.
μιαίνειν, C. 1374. A. 1044.
μιαίφρονος, E. 493.
μιαρός, A. 746. Tr. 989.
μιάσμα, T. 97. 241. 313. 1012. A.
 172. 776. 1042.
μιάσων, T. 353. E. 275. 603.
μειγνύειν, T. 791. 995.
μινύθω, C. 686.
μινύρομαι, C. 671.
μίσσημα, E. 289.
μισθαρεῖν, A. 302.
μίσος, C. 1392. A. 760. Ph. 991.
μιστῶδης, A. 1222.
μνάομαι, T. 49. 564. 1057. 1361. Tr.
 1138. E. 1252.
μνημεῖον, Ph. 1432.
μνήμη, Aj. 521.
μνημονεύειν, Aj. 1273. Ph. 121.
μνήμων, Aj. 1390.
μνηστήρ, Tr. 9. 15.
μνήσις, Aj. 520. 523. 1269.
μογιρός, E. 93.
μοι, *σοι*, non eliduntur ante vocalem
 brevem. Vide notam ad Ph. 782.
μοῖρα, *felicitas*, T. 864. *fatum*, *sors*,
 T. 713. 1458.
μοῖραν νύμιν τινὶ, *satisfacere*, *alicui*, Tr.
 1240.
μοιρίδιος, C. 228. A. 951.
μολεῖν, T. 35. 396. 946. C. 415. E. 39.
 163. 454. 1234. et passim.
μολπή, Ph. 213.
μομφῆ, Aj. 180.
μοναρχία, A. 1163.
μόνιμος, T. 1322.
Μόριος Ζεύς, C. 705.
μόρμιμος, A. 236. F. 32.
μόνος, T. 304. 1418. C. 875. 1250. A.
 308. 705. Tr. 277. 1211. Aj. 1276.
μοχθεῖν, C. 351. Tr. 1049.
μόχθημα, C. 1616.
μοχθηρός, Ph. 254. E. 599.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- μύχθος*, C. 105. 329. 437. 1362. Ph. 480. 1103.
μύχλος, F. 41.
μυδαλίος, E. 167.
μυδάων, T. 1278. A. 410. 1008.
μύδρος, A. 264.
μύειν, A. 421. Tr. 1010.
μύελος, Tr. 783.
μυδοῦμαι, Aj. 865. 1041. 1162.
μυριόκαρπος, C. 676.
μύσος, T. 138.
μυχός, A. 1293. Aj. 571. Ph. 1013.
μῶμαι, C. 836.
μωρία, T. 536. Aj. 1150.
Masculinum duale de feminis, C. 1670. E. 977.
Masculinum plurale participium, seu pronomen de singulari femina, A. 926. 986. E. 399. 977.
- N.
- νά*, C. 27. 1747. Ph. 372. E. 1445.
ναίχι, T. 684.
νάμα, A. 1130. Tr. 921.
ναμίρτια, Tr. 173.
ναπαίος, T. 1026.
νάπη, T. 1398.
νάπος, C. 157. Tr. 436. Aj. 892.
ναυάγιον, E. 730. 1444.
ναύαρχος, Aj. 1232.
ναυβάτης, Aj. 348. Ph. 246. 270. 301. 579. 1027.
ναυκληρεῖν, A. 994.
ναύκληρος, Ph. 128. 547.
ναυκράτωρ, Ph. 1072.
ναύλοχος, Tr. 633. Aj. 460.
ναυσολεῖν, Ph. 245. 279. 349. 550.
ναυτίλλισθαι, A. 717.
ναυτίλος, Tr. 537. Aj. 1146. Ph. 220.
νάζειν, C. 374.
νάων, A. 784. T. 307.
ναρός, A. 157. *C. 475.
νάτος, A. 627. 807. Aj. 1185.
νεηκονής, Aj. 820.
νεηκόνητος, E. 1394.
νεῖκος, T. 490. 702.
νεμεισητός, Ph. 1193.
νέμεσις, Ph. 518. 602.
νέμος, Aj. 413.
νέμων, T. 240. C. 1396. Tr. 163. 398. Aj. 265. pro *νεμίζω*, C. 879. Tr. 483. Aj. 1331. E. 150. *teneo, possideo*, T. 201. 237. 579. Aj. 1016. Ph. 393.
νέμισθαι, vesci, Ph. 708.
* νεογνός, C. 475.
νεόποκος, C. 475.
νεόρραντος, Aj. 30. 828.
νεόρρμτος, E. 894.
νέορτος, C. 1507. Tr. 896.
- VOL. II.
- νεοπάς*, A. 1201. *Pastoribus*, 3.
νεοσσός, A. 425.
νεοσφαγής, Tr. 1132. Aj. 546. 898.
νέοτομος, A. 1283.
νεοχάρακτος, Aj. 6.
νεοχμος, A. 156. Ph. 751.
νέοτερος, C. 1548. 1576. 1661. A. 749.
νευροσπαδής, Ph. 290.
νεωρής, C. 730. E. 901.
νεωσί, E. 1049.
νηδύς, C. 1263.
νηλεής, A. 1197.
νηλίπους, C. 349.
νήπιος, T. 652.
νήφειν, C. 100.
Νίκη, *Minervæ cognomen*, Ph. 134.
νικηφόρος, Tr. 186.
νίπτειν, T. 1228.
νιφάς, C. 1060.
νιφάεις, T. 473.
νιφοσιβής, Aj. 670.
νομιάς, T. 1350. C. 687. Tr. 271.
νομίζειν, T. 39. A. 183. 738.
νόμιμον, E. 1096.
νόμισμα, A. 296.
νομός, C. 1061.
νοσήλεια, Ph. 39.
νόσος, νόσος, Ph. 43.
νοσφίζειν, T. 693. Ph. 684. 1427.
νουδετεῖν, C. 593. 1193. Aj. 1156. Ph. 1283. 1322. E. 595. 1025.
νουδέστημα, E. 348.
νύπτερος, Aj. 217. E. 410.
νυμφεῖον, A. 568. 891. 1205. Tr. 922.
νυμφεύειν, A. 654. 816.
νύμφευμα, T. 980.
νυν encliticum pro δὴ corripitur, Aj. 87.
νύχιος, Ph. 858.
νώδωνος, Ph. 44.
νωμῶν, ἱρευνηῶν, σκοπειῶν, T. 300. *κιντῶν*, T. 468. F. 23.
νώνυμος, E. 1084.
νωτίζειν, T. 193.
Neutrum plurale vice adverbii, T. 180. 882. C. 319. 700. 1120. 1190. 1514. 1560. A. 546. 895. 1330. Aj. 197. E. 123. 164. 391. 962. Ph. 493.
Nomen substantivum adjectivi loco cum cujusvis generis substantivis jungitur; sicque primitiva adhibentur pro possessivis, T. 588. A. 1003. 1169. Tr. 53. Ph. 223. 1471.
- Ξ.
- Ξενία*, C. 515.
Ξενίζειν, E. 96.
 3 H

INDEX IN SOPHOCLEM.

ξενόσασις, C. 90.
ξενούμαι, Tr. 65. Ph. 303.
ξίφοκτόνος, Aj. 10.
ξυός, Aj. 181.
ξυρεῖν, Aj. 786.
ξυρόν, βαίνειν ἐπὶ ξυροῦ, A. 996.

O.

ὀ articulus; vice pronominis *οὗτος*, T. 1082. E. 45. vice articuli relativi seu postpositivi, T. 1379. 1427. C. 304. 747. 1528. Tr. 47. 730. Ph. 14. A. 1086. et passim.
ὀγκος, C. 1162. 1341. Tr. 819. E. 1142.
ὀγκώω, F. 24.
ὀγμεύειν, Ph. 163.
ὀδίτης, Ph. 147.
ὀδοιπορεῖν, T. 801. 1027. C. 99. 840. 849. 1251. Aj. 1230. E. 1099.
ὀδοιπόρος, T. 292.
ὀδός, οὐδός, C. 57. 1590.
ὀδός, modus, ratio, T. 311.
ὀδουρός, Ægeō, 5.
ὀδυνάω, E. 804.
ὀδύρεσθαι, T. 1218. C. 1439. A. 693. Aj. 327.
ὀδυρμα, Tr. 50. 938.
ὀδωτός, C. 495.
ὀ' ἐγὼ dissyllabum, E. 674.
ὀϊκαδι, Ph. 255. 499. 941. E. 386.
ὀϊκίτης, T. 1114. C. 334. Tr. 910.
ὀϊκίς, T. 756.
ὀϊκησις, A. 892. Ph. 31.
ὀϊκηστήρ, C. 627.
ὀϊκητής, T. 1450.
ὀϊκητός, C. 28. 39.
ὀϊκήτωρ, Tr. 282. 1163. Aj. 396. 517.
ὀϊκίζειν, C. 785.
ὀϊκοθεν, Aj. 1052. 1101.
ὀϊκονομῆν, E. 190.
ὀϊκοποιός, Ph. 32.
ὀϊκουρεῖν, C. 343. Ph. 1328.
ὀϊκούρημα, Ph. 868.
ὀϊκούριον, Tr. 542.
ὀϊκτεῖρειν, C. 109. 255. Tr. 464. 1032. Aj. 510. Ph. 309. 1042.
ὀϊκτίζειν, T. 1508. C. 242. 556. Tr. 312. 857. 899. Ph. 227.
ὀϊκτος, Tr. 298. 803. 866. Aj. 525. 895. Ph. 965. E. 100. *A. 859.
ὀϊκτρὸς, T. 58. 1462. Tr. 243. 1073. Ph. 1167.
ὀϊκτρῶς, Tr. 1082. Ph. 1043. E. 102. 145.
ὀϊμωνγῆ, Tr. 785. 792. Aj. 317. Ph. 190. E. 123.
ὀϊμωνγμός, F. 23.
ὀϊμῶζειν, C. 820. A. 1210. 1226. Aj. 940. 963. E. 788.

οἰνόχυτος, Ph. 714.
οἰνόω, Tr. 268. F. 14.
οἰνῶψ, T. 211. ubi solus Triclinius scripsit *οἰνοσα*. In D. *οἰνώπαν* ab *οἰνώπης*, C. 674.
οἰοβότης, Aj. 615.
οἰόζωνος, T. 846.
οἰσίον, C. 1360. A. 310.
οἰσρέω, Tr. 655.
οἰσρημα, T. 1318.
οἰσροπλήξ, E. 5.
οἰσρος, A. 1002. Tr. 1256.
οἴτας, E. 168. A. 859.
οἴχνεῖν, Aj. 564. E. 166. 313.
οἴχομαι cum participio, C. 298. 894. 1009. Aj. 999. 1271. Ph. 414. et passim. *οἴχομαι, οἴχωκα, perii*, Tr. 1145. Aj. 896. 1128.
οἰωνοθήτης, T. 484.
ὀκλάζειν, C. 196.
ὀκνεῖν, T. 746. 749. 922. 976. 986. E. 320. Aj. 81. Ph. 93. et passim.
ὀκνηρός, T. 834.
ὀκνος, T. 1175. C. 652. Tr. 7. Aj. 82. Ph. 225. 887. E. 321. et passim.
ὀλέγξειν, T. 1529. E. 693.
ὀλέθριος, T. 845. 878. Aj. 402. 799.
ὀλεθρος, T. 430. 659. 1146. de persona, T. 1343.
ὀλέπειν, A. 1286. Tr. 1015.
ὀλιγοσός, A. 625.
ὀλισθαίνειν, E. 746.
ὀλκός, E. 863.
ὀλλυμι, C. 394. fut. *ὀλώ*, T. 448. A. 751. Tr. 720. Ph. 1388. *ὄλλυσθαι*, T. 645. 663. 799. 822. 1157. A. 763. *ὄλωκα, perii*, T. 759. 949. 956. 1166. C. 1580.
ὀλόεις, Tr. 521.
ὀλοός, E. 843.
ὀλοφύρεσθαι, E. 148.
ὀμαιμος, T. 639. C. 323. 328. 979. 1078. 1405. 1772. A. 512. E. 12.
ὀμαίμων, C. 1275. Tr. 1149. Aj. 1312.
ὀμαιμονέστερος, A. 486.
ὀμαρτεῖν, C. 1647.
ὀμαυλος, T. 187.
ὀμβριος, C. 1502.
ὀμβρος, T. 1279. C. 350. 690.
ὀμεινέντις, Aj. 501.
ὀμιλεῖν, T. 367. 1185. Aj. 640. 1201.
ὀμιλία, T. 1489. Aj. 872. Ph. 70. E. 418.
ὀμματοστρεής, C. 1260.
ὀμνυμι, Tr. 1187. 1190. Ph. 357.
ὀμογενής, T. 1362.
ὀμόθεν, E. 156.
ὀμοκλεῖν, E. 712.
ὀμολογεῖν, Ph. 980.
ὀμόπολις, A. 733.
ὀμορροθεῖν, A. 536.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- ἄμωσπλαγχνος, A. 511.
 ἄμωσπορος, T. 260. 460. Tr. 212.
 ἄμωσολος, T. 212.
 ἄμω, ἐγγύς, A. 1180. Ph. 1218.
 ἄμω, C. 100. 550. 1351.
 ἄνειδίξειν, T. 372. 412. 441. 1423. 1500.
 C. 971. 1002. Aj. 1298. Ph. 523.
 ἄνειδος, T. 523. 784. 797. 1035. 1494.
 C. 753. 967. 984. Tr. 254. 462.
 Ph. 477. 842.
 ἄνημι, ὄναμαι, T. 644. C. 1042. Tr.
 570.
 ἄνησιμος, A. 995. Tr. 1016. Aj. 665.
 ἄνησις, C. 288. 452. A. 616. Aj. 400.
 E. 1061.
 ἄνομάζομαι, active, T. 1021.
 ἄξυθηκτος, A. 1301.
 ἄξυκακνυτος, A. 1316.
 ἄξύνειν, Tr. 1178.
 ἄξυπλήξ, Polyxena, 2.
 ἄξυς, Aj. 998. Ph. 808. E. 80. 737.
 ἄξυτονος, Aj. 629. Ph. 1093. E. 243.
 ἄξυφρανος, Tr. 965.
 ἄξυχολος, A. 955.
 ἄπαδός, C. 1092. Tr. 1266.
 ἄπάων, C. 1103. A. 1108.
 ἄπηνίκα, C. 434. Ph. 464.
 ἄπισθεν, A. 640.
 ἄπλίξασθαι, E. 996.
 ἄπτήρ, Aj. 29.
 ἄπτός, A. 475.
 ἄπώρα, Tr. 705.
 ἄπως, *quomodo*, pendens a verbo vel
 expresso vel supplendo, cum futuro
 indicativi construitur, *Œd.* T. 406.
 Aj. 567. Ph. 55. 78. Tr. 455. ἄπως
 μὴ cum futuro indicativi construi-
 tur, nunquam cum aoristo primo
 subjunctivo vocis activæ vel mediæ,
 T. 1075. E. 956. Ph. 1069.
 ἄργαίνειν, transitivum, T. 335. neu-
 trum, Tr. 552.
 ἄργανον, Aj. 380. *opus*, Polyido, 4.
 ἄργή, πρόπος, T. 337. A. 356. 875.
 957. Aj. 640. 1153.
 ἄργια, A. 1013. Tr. 767.
 ἄργίξειν, T. 339. 364.
 ἄρείγειν, Ph. 1303.
 ἄρειβάτης, Ph. 955.
 ἄρειος, Tr. 790. 1168. Ph. 937.
 ἄρεσιβάτης, T. 1100. A. 350.
 ἄρείτερος, Ph. 391.
 ἄρδιος, A. 1206. E. 683.
 ἄρδοκρानος, A. 1203.
 ἄρδόπους, A. 985.
 ἄρδός, A. 190. Tr. 374. E. 723. 742.
 ἄρδοῖς ἄμμασιν ἄρδῶν, T. 1485. εἰς ἄρ-
 δῶν, ἐκφείρειν, C. 1424. δι' ἄρδῆς, A.
 994. κατ' ἄρδῶν, T. 88. ἄρδῶν, ad-
 verbial. T. 419. 903.
 ἄρδοῦν, T. 39. C. 394. A. 167. 675.
 1158. Ph. 820. 1299.
 ἄρδῶς, T. 550. 1448. A. 99. E. 555.
 1040.
 ἄρίζειν, A. 452. Tr. 237. 756. Ph. 636.
 ἄρκιος, C. 1637. A. 305. ἄρκιος Ζεὺς,
 Ph. 1324.
 ἄρκωμότιν, A. 265.
 ἄρμῶν, A. 133. Aj. 175.
 ἄρμῶσθαι, C. 1159. A. 1110. Tr. 136.
 866. Aj. 193. 1224. Ph. 465. 526.
 E. 70.
 ἄρμειν, C. 148.
 ἄρμῆ, Tr. 722. Ph. 237. κατ' ἄρμῆς,
 Ph. 566.
 ἄρμίζειν, Ph. 546.
 ἄρμος, Ph. 217. 302.
 ἄρνοδοσκόπος, A. 999.
 ἄρνος, ομεν, T. 52.
 ἄρνωμαι, T. 165. C. 1320.
 ἄρούειν, T. 877. E. 1440.
 ἄρῶσσειν, Aj. 659.
 ἄρφανίζειν, Tr. 944.
 ἄρφανισῆς, Aj. 512.
 ἄρφανός, Aj. 653.
 ἄρχημα, Aj. 699.
 ἄρω, ἄρσω, ἄρωρα, ἄρμενος, T. 177. C.
 1622. A. 1060.
 ἄτοσος, C. 1479. Aj. 1202.
 ἄτρύειν, Aj. 60. 771. E. 28.
 αὐ μὴ construitur cum futuro indicati-
 vi vel aoristo 2, subjunctivi, T. 328.
 1075. C. 408. 849. 1024. Tr. 980.
 Ph. 381. E. 43.
 αὐδαμά, A. 830.
 αὐκ ἔσθ' ἄπου, ἄπως, ἄτι, Aj. 1069. T.
 448.
 αὐλιος, Aj. 933.
 αὐνομα, Ph. 251.
 αὐράνη, Syndipnis, 2.
 αὐρεσιβάτης, Ph. 1148.
 αὐρίζειν, T. 696.
 αὐριος, Aj. 889. 1083. Ph. 355. 780.
 αὐρος, Tr. 468. 817. Ph. 855.
 αὐσία, Tr. 913.
 αὐ τι μὴ, Ph. 1373. αὐ τι πω, *num?*
 Ph. 1233. αὐ τι πω, C. 972. 1370.
 Aj. 106.
 αὐχί, T. 1015. C. 363. 1027. 1040.
 1208. A. 3. 464. et passim. Resti-
 tutum T. 998. C. 1199.
 ἄφιλέτης, Aj. 590.
 ἄφιλος, Ph. 1384.
 ἄφθαλμός, *documentum*, T. 987.
 ἄφλιν κακίαν, T. 512.
 ἄφλισκάνειν, A. 470. 1028.
 ἄχημα, T. 658. E. 740.
 ἄχθη, A. 1132. Ph. 726.
 ἄχθος, Tr. 524. Ph. 729.
 ἄχλειν, T. 446.
 ἄχος, T. 808.
 ἄφίς, *oculus*, T. 1328.

INDEX IN SOPHOCLEM.

Optativus cum particula *ἄν* futuri vim
habet et imperativi, T. 95. 343. 570.
A. 444. 1108. E. 1491. Aj. 88.

Π.

- παγιτάδης*, Ph. 1082.
παγκάκιστος, A. 742. Tr. 1126.
πάγκαρπος, T. 83. *πάγκαρπα θύματα*,
E. 635.
παγκυδής, C. 1563.
πάγκλαυτος, A. 831. Tr. 654. E.
1085.
πάγκοινος, A. 1049. 1119. E. 138.
παγκοίτης, A. 804. 810.
παγκόνιτος, Tr. 505.
παγκρατής, C. 609. Aj. 675. Ph. 680.
986.
πάγος, *collis*, C. 947. 1601. A. 411.
985. Tr. 634. 1193. *glacies*, A. 357.
Ph. 293.
πάγχαλλος, A. 143.
πάγχιτος, Tr. 663.
πάγχρυσος, Aj. 92. E. 510.
πάθη, ἢ, C. 7. A. 978. Aj. 295.
πάθημα, T. 554. 1240. C. 361. Tr.
142. Ph. 193. 338.
πάθος, τὸ, T. 840. C. 604. et passim.
τὸ συμβεβηκὸς πρᾶγμα, T. 732. τὸ
συντυχὸν πάθος, Aj. 313.
παῖαν, T. 5. Tr. 210.
παιδεύειν, C. 562. 919. Tr. 451. Aj.
595. Ph. 1361.
παιδοκτόνος, A. 1305.
παιδοποιεῖν, E. 589.
παιδοτρόφος, C. 701.
παιδουργία, T. 1248.
παῖεν, C. 544. A. 171. 1274. 1309.
1315. Tr. 1036. 1088. Aj. 308. E.
745.
παίζω, E. 567.
παιών, E. 168. 832.
παιώνιος, Tr. 1210. Ph. 1345.
πακτοῦν, Aj. 579.
παλαιός, *frivolis*, T. 290.
πάλαισμα, T. 879.
παλαιστής, Ph. 431.
παλαίφατος, C. 454. 1381. Tr. 825.
παλάμη, Ph. 177. 1207.
παλαμναῖος, Tr. 1209. E. 587.
πάλην, T. 849. C. 80. 1403. Ph. 125.
πάλην ὀρεῖν, *avertere vultum*, Ph.
935.
παλίνοτος, Tr. 511.
παλιντριβής, Ph. 448.
παλιντροπος, Ph. 1222. Aj. Locro, 4.
παλίσαυτος, T. 193.
πάλλειν, A. 396. Ph. 1125. E. 710.
πάλος, A. 275.
παλτός, A. 131.
παλύνειν, A. 247.
παμβῶτης, Ph. 391.
παμμήκης, C. 1609.
πάμμηνος, E. 851.
παμμήτωρ, A. 1282.
πάμμορος, C. 161.
παμπήδον, Aj. 916.
πάμπληκτος, T. 505.
πάμπολυς, A. 614.
παμφαής, Ph. 728.
παμφιγγής, E. 105.
πάμφλεκτος, A. 1006. E. 1139.
πάμφυχος, E. 841.
πανάθλιος, C. 1110. Ph. 1026.
πάναρχος, C. 1293.
πανδάκρυτος, Tr. 50. Ph. 690.
πανδαμάτωρ, Ph. 1467.
πάνδημος, A. 7. 1141. Aj. 175. 844. E.
982.
πάνδικος, Tr. 294. *πανδίκως*, C. 1306.
Tr. 611. 1249.
πανήμερος, Tr. 662.
πάνδυτος, Aj. 712.
παννυχίς, E. 92.
πάννυχος, A. 152. 1152. *πάννυχμα*, ad-
verbial. Aj. 930.
πανόδυτος, E. 1077.
πανουργεῖν, A. 74.
πανουργημα, E. 1387.
πανουργία, A. 300. Ph. 408. 927.
πανούργος, Ph. 448. τὸ πανούργον, ἢ
πανουργία, E. 1507.
πανσαγία, A. 107.
πανσίληνος, T. 1090.
πάνσυρτος, E. 851.
παντάρχας, C. 1085.
πανταχῆ, C. 122. A. 634. Aj. 1369.
πανταχοῦ, Aj. 1241. 1252.
παντελής, T. 930. A. 1016. 1162.
παντελῶς, T. 669.
πάντιμος, E. 687.
παντλήμων, T. 1379. E. 150.
παντογῆρος, A. 606.
παντοπόρος, A. 359.
παντόπτης, C. 1086.
παντουργός, Aj. 445.
πανύσατος, Tr. 876. Aj. 858.
πανώλιθρος, Aj. 839. Ph. 322. E.
1009.
πανώλης, C. 1015. Ph. 1357. E. 544.
παπαί, Ph. 745. 785. 895.
παπταίνειν, A. 1231. Aj. 11.
πάρα, *πάρεισι*, F. 1238. C. 1504. A.
1097. 1179. Ph. 747. et passim.
παραβαίνειν, Tr. 499.
παραβάλλειν, C. 231.
παραβατός, A. 874.
παραδάμιος, T. 184.
παραγγέλλειν, Ph. 1178.
παράγειν, T. 974. A. 294. E. 855.
1391.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- παραγκάλισμα*, A. 650.
παραδειγμα, T. 1193.
παραδίδωμι, Ph. 64. 399.
παραινεῖν, T. 918. 1512. C. 464. 1181.
     A. 1326. Tr. 672. Ph. 121. 621.
     1351. 1434. E. 943. 1472.
παραίκευμαι, Ph. 861.
παραίκτης, Aj. 654.
παραλίος, Aj. 1065.
παραλλάξ, Aj. 1087.
παραλλάσσειν, A. 298.
πάραλος, Aj. 418.
παραμείβειν, T. 504. C. 129.
παραμυθία, Tr. 1126.
παραμυθεῖσθαι, A. 935.
παραμύθιον, E. 130.
παρανοιαία, Tr. 635.
παραπέμπειν, Ph. 1459.
παραπειτάνομι, C. 717.
παραπληκτος, Aj. 229.
παραπράσσειν, Aj. 261.
παραρηγγυμι, παρήρηγα, Ph. 824.
παράριπτεν, T. 1498.
παράρρυνω, παράρρυνω, Ph. 653.
παρῶσπᾶν, C. 1185. A. 792. E. 732.
παρῶσατεῖν, T. 400. E. 917.
παρῶσάτης, A. 671. *παρῶσάτης*, C. 559.
     Tr. 891.
παρῶσίχυν, T. 808. A. 1255.
πάραυλος, C. 785. Aj. 892.
παράφειρειν, C. 1675.
παράφρονεῖν, Ph. 815.
παράφρονιμος, T. 691.
παράφρων, E. 472.
παριγγυᾶν, C. 94.
πάριδρος, A. 798.
παρειακάθειν, C. 1334. A. 1102.
παρειακύν, Ph. 1048.
παρειαίναι, adesse, T. 648. 757. 1259.
     1416. C. 31. 289. 1102. et passim.
παρειαίνω, A. 368.
παρειαίχομαι, Tr. 537.
παρειαίμι, praeteregreior, A. 60.
παρειαίχισθαι, A. 921.
παρειαίγον, Ph. 473.
παρειαίχισθαι, T. 1241. C. 902. 1397.
     A. 1213. Tr. 226. 902. Ph. 1358.
     E. 1337.
παρειαίσι, T. 766. Ph. 364. *παρειαίσι*, Syn-
     dipnis, 3. F. 10.
παρειαίσιος, A. 373. E. 269.
παρειαίθύνειν, Aj. 1069.
παρειαίχυν, T. 36. 53. 367. Tr. 1263.
     E. 1145.
παρειαίγορος, E. 229.
παρειαίγω, C. 570. Aj. 742.
παρειαίμι, T. 283. 345. 688. C. 363.
     591. 1212. 1666. A. 1043. 1193.
     παρειαίτω, E. 545. 732. 819.
παρειαίτημι, T. 633. 911. 1047. C. 491.
     993. 1030. Tr. 750. *παρειαίτητω*,
     imperat. aor. 1. passivi, C. 1269.
     παρειαίτησθαι, subigere, C. 916.
παρειαίκοις, A. 1155.
παρειαίμια, Aj. 664.
παρ' οὐδὲν, A. 466. *παρ' οὐδὲν ἄγειν τι*,
     34. *παρ' οὐδὲν κήδισθαί τινος*, id est
     οὐδαμῶς, E. 1327. *παρ' οὐδὲν ἔστι μοι*
     ταῦτο, T. 983.
παρειαίμια, Aj. 540. E. 948. 1104. 1251.
παρειαίμια, Tr. 358.
πάσσομαι, A. 202.
πάσας, A. 1207.
πάσχειν, C. 1538. Ph. 1421. E. 1029.
     τί πάσχω; quid agam? Tr. 972. *τί*
     πίπονθας; quid accidit tibi? Ph.
     740.
παταγῆν, Aj. 168.
πάταγος, A. 125. Tr. 518.
πατάσσειν, A. 1097. Ph. 748.
πατεῖν, A. 745. Aj. 1146. 1335.
πάτριος, T. 1394. Ph. 1213.
πατριώτης, T. 1091.
πατρογενής, A. 938.
πατροκτόνος, T. 1238. C. 601. 944.
πατροφόντης, T. 1441. Tr. 1127.
πατρῶος, C. 1390. A. 984. 1176. Tr.
     562. 1170. Ph. 365. 933. E. 411.
πατρῶος Ζεύς, Tr. 755.
παῦνι, C. 1751. A. 963. Ph. 1379.
     E. 795. *παῦνι pro παύου*, Ph. 1275.
παύεσθαι, T. 631. A. 91. Tr. 587.
     Aj. 263. 483. 1353. Ph. 1280. 1424.
παῦλα, C. 88. Tr. 1257. Ph. 1329.
παυσίλυπος, Nauplio, 1.
παυσῆρ, Ph. 1438. E. 304.
παυσῆριος, T. 150.
πειδάω, Aj. 676.
πειδιάς, A. 420. Tr. 1060.
πειθαρχεῖν, Tr. 1180.
πειθαρχία, A. 676.
πειθομαι, πειθοῦ, ἐπιδομήν, πειθίσθαι,
     T. 649. 1064. 1065. 1434. C. 1181.
     1334. 1441. Tr. 1230. Ph. 1226. E.
     429. 1015. 1027.
πειθῶ, E. 562. F. 57.
πειρα, Aj. 2. 290. 470. 1057. E. 471.
πειραῖσθαι, C. 763. 774. Ph. 149. E.
     468. 1244. *πειραῖσθαι*, passiva si-
     gnificatione, Tr. 581.
πειρεῖον, T. 1516. Ph. 994.
πειράγιος, Tr. 651.
πειράζειν, Aj. 889. Ph. 156. 301. 1163.
     1327. 1407.
πειρᾶν, Ph. 1150. E. 497.
πέλας, οἱ πέλας, alii, Aj. 1151. E.
     551.
πειλάτης, Ph. 677. 1164.
πέλεια, Aj. 140. Ph. 289.
πέλειας, C. 1081. Tr. 172.
πέλω, sum, T. 245. Tr. 1163. E. 265.
πέλωμαι, Aj. 159.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- πέμπειν*, *deducere, transvehere*, Tr. 417. 571. Ph. 496. 913. 1368. pro μεταπέμπειν, C. 602. A. 161.
πενθερός, C. 1302.
πενταέθλον, E. 691.
πίπτερος, Tr. 730.
πίπλος, Tr. 676. 760. 776. 926.
πίπλωμα, Tr. 613.
πίπρωμένος, C. 421. A. 1337.
πίπων, C. 437.
πίρα, T. 74. 343. C. 257. 651. Ph. 332. 1277. E. 633. 1483. 1506.
πειραίνειν, Aj. 22.
πειρατίρω, Tr. 665. 950.
πίρασις, C. 103.
πίργαμον, Ph. 353. 611.
πίρθω, T. 1456. C. 703. Tr. 244. 365. 467. 752. Ph. 612.
περίαλλα, adverb. T. 1218.
περιβαίνειν, A. 1209.
περιβλέπειν, C. 996.
περιβόητος, T. 192.
περιβρύχιος, A. 336.
περιιδείν, *spernere, negligere*, T. 1505.
περιμένειν, A. 1296.
περιπιττής, A. 1223. Aj. 907.
περιπολείν, T. 1254.
περίπολος, A. 1151.
περιποτάομαι, T. 482.
περιπτύσσιν, A. 886.
περιπτυχής, Aj. 899. 915.
περιρρέω, E. 362.
περιρρύτος, Ph. 1. 289.
περισκελής, A. 475. Aj. 649.
περισκοπιῖν, E. 897.
περισπερχής, Aj. 982.
περισσεύω, E. 1288.
περισσός, T. 841. Aj. 758. E. 155. 1242. *περισσά δρῆν*, *πράσσειν*, Tr. 617. A. 68.
περιστέλλειν, A. 903. Aj. 821. 1170. Ph. 447.
περισεφής, E. 895.
περιτέλλισθαι, T. 156.
περιφανής, Aj. 66.
περίφαντος, Aj. 228. 598.
περιφανῆς, Aj. 81.
περιφραλής, A. 348.
περιχάρης, Aj. 693.
περόνη, T. 1269.
περονίς, Tr. 927.
πέσημα, Aj. 1033.
πέτομαι, T. 487. 1310.
πετραίος, A. 827. Tr. 633. Aj. 697. Ph. 459.
πειτορήρης, Ph. 1262.
πέτριος, Ph. 160.
πετρῶδης, A. 774. 958.
πεικῆις, A. 123.
πέφνειν, T. 1497.
πηγνύω, Aj. 819. 821. E. 420.
πηδῶν, Aj. 30. 1279.
πήδημα, Aj. 833.
πηκτός, Aj. 907.
πήμα, C. 1196. Tr. 43. 129. Aj. 363. 953. Ph. 504. 765. E. 581.
πημαίνειν, C. 837. 893. Tr. 48. 715. Aj. 1155. 1314.
πημονή, T. 363. 1230. A. 326. Tr. 376. 1191. E. 939.
πίερα, Tr. 768.
πικρός, A. 423. Tr. 683. Aj. 500. 966. 1004. 1239. 1359. Ph. 254. 510.
πιμελή, A. 1011.
πίμπλημι, E. 729. 906.
πίνος, C. 1259.
πιπράσκω, Tr. 252. Ph. 978.
πίπτειν εὖ, E. 1467.
πίσειν, T. 646. Tr. 67. F. 884.
πίσις, Ph. 813. E. 735. 887.
πίστος, *fidus, fidelis*, T. 385. 1118. C. 334. 356. et passim. pro *πίσυνος*, *πειποιδῶς*, C. 1031. τὸ *πίσῶν*, *fides*, Tr. 398. *πίστος*, *certus*, E. 774.
πίσούμαι, C. 650. 1039.
πίτνειν, C. 1732. 1740.
πλάζομαι, C. 1231. Aj. 896.
πλάθειν, Ph. 728. E. 220.
πλανῶν, C. 316. *πλανῶσθαι*, C. 304. 347.
πλάνημα, T. 727.
πλάνης, T. 1029.
πλανήτης, C. 3. 123.
πλάνος, T. 67. C. 1114. Ph. 758.
πλάξ, T. 1103. C. 1564. 1577. 1681. Tr. 273. Aj. 1220. Ph. 1430.
πλάσσιν, Aj. 148.
πλαστός, T. 780.
πλάτη, C. 717. Aj. 358. Ph. 355.
πλατύς, Aj. 1250.
πλείων, T. 247. Tr. 733. Aj. 1115. E. 426. 1353. 1371.
πλεπτός, T. 1264. A. 54.
πλείμων, Tr. 567. 780. 1056.
πλευρόθεν, Tr. 940.
πλευροκοπιῖν, Aj. 236.
πλείων, Tr. 944. Aj. 363. 876. E. 201. ἰς *πλέον ποιῖν*, T. 918.
πλείως, C. 1162. A. 721. Aj. 1112. 1150. Ph. 1074.
πλήγμα, A. 250. 1283. Tr. 522.
πλήθειν, C. 528. A. 121. Ph. 520.
πληθύειν, C. 377. 930. Tr. 54.
πλήρης, C. 778. Ph. 1087.
πλήρωμα, Tr. 1215.
πλήσσειν, Tr. 933.
πλόκος, Aj. 1179.
πλουτίζειν, T. 30.
πλωάδες, Ph. 1093.
πλώσιμος, C. 663.
πῶδαγός, A. 1196.
πῶδαπός, C. 1160.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- ποδάκης, A. 1104.
 ποθειν, Aj. 962. E. 4. 171. Tr. 103.
 ποθεινός, Ph. 1445. E. 1104.
 πόθος, *in πόθῳ*, vel *εἰς πόθον λαμβά-
νειν*, C. 1678.
 ποῖ, ποῦ, commutantur, Aj. 1237.
 1290. 1308.
 ποιήεις, C. 158.
 ποικίλλειν, Tr. 412. 1123.
 ποικιλόσολος, Ph. 343.
 ποικιλόδοτος, T. 130.
 ποικίλος, Ph. 130.
 ποιμῆν, Aj. 360.
 ποιμνη, Aj. 42. 53. 234.
 ποιμνιον, Aj. 27.
 ποινή, E. 564.
 ποίνιμος, Tr. 810. Aj. 843. E. 210.
 πόκος, Tr. 677.
 πολεύειν, A. 342.
 πόλισμα, C. 1496. Ph. 1424.
 πολίτις, E. 1227.
 πολλά, adverbial. C. 1514. E. 415.
 603.
 πολλαχῆ, C. 1626.
 πολυάριθμος, A. 149.
 πολυγλωσσος, Tr. 1170. E. 641. 798.
 πολύζηλος, T. 381. Tr. 185.
 πολύθυτος, Tr. 758.
 πολυκίρως, Aj. 55.
 πολυκίριος, Aj. 1193.
 πολυκτῆμων, A. 843.
 πολυκωπος, Tr. 658.
 πολυμήχανος, Ph. 1135.
 πολυμοχθος, C. 165. 1231.
 πολυξέστος, C. 1570.
 πολυπλαγκτος, A. 615. Aj. 1186.
 πολυπανος, C. 205. Tr. 118. Aj. 638.
 Ph. 777. E. 505.
 πολυπους, E. 488.
 πολυῤῥαφος, Aj. 575.
 πολυῤῥυτος, E. 1419.
 πολυσεφής, T. 83.
 πολυτονος, Ph. 1546. E. 1275.
 πολυσχιστος, C. 1592.
 πολυτλας, Aj. 956.
 πολυφθορος, Tr. 477. E. 10.
 πολυχειρ, E. 489.
 πολυχρυσος, T. 151. E. 9.
 πολυωνυμος, A. 1115.
 πομπαιος, Aj. 832.
 πομπεύειν, Tr. 620.
 πόμπιμος, Tr. 560. 874.
 πομπός, T. 289. 697. C. 70. 723. 1019.
 1548. 1661. A. 164. Tr. 617. Ph.
 500.
 πονούμαι, Tr. 987.
 ποντίξισθαι, E. 508.
 ποντοπόρος, Aj. 250. Ph. 722.
 πορευτιον, Aj. 690.
 πορευτιος, Ph. 993.
 πορεύω, *traduco, transveho, mitto*, C.
 1476. 1602. Tr. 560. Aj. 1254. Ph.
 516. E. 801.
 πορεύω, A. 518. Ph. 920. 1405.
 πορευμεύω, Tr. 804.
 πορευμός, Tr. 571.
 πορπαξ, Aj. 576.
 πορρῶθεν, Tr. 1006.
 πορρύνειν, T. 1476. C. 341. Aj. 1398.
 Ph. 781. E. 670.
 πόρρω, adverb. C. 226. E. 213.
 πόρρις, Tr. 530.
 πόρω, T. 921. C. 1124. 1458.
 ποταίνιος, A. 849. Achillis amatoribus,
 1.
 ποτιψαύειν, Tr. 1216.
 πότμος, T. 271. C. 1324. A. 83. Ph.
 1116. F. 56.
 πουλυσαφύλος, A. 1133.
 πούς, *funis nauticus*, A. 715. τὰ πούς,
in ποσὶ, presentia, urgentia, T. 130.
 A. 1327. παρὰ πόδας, Ph. 838.
 πράγος, C. 1153. Aj. 21, 347.
 πρακτιον, T. 1439.
 πράκτωρ, Tr. 251. 864. E. 953.
 πράξις, Tr. 152. 294. Aj. 790. 792.
 πράσσειν, εὔ, T. 1006. C. 391. Aj. 136.
 καλῶς, Tr. 1173. κακῶς, Ph. 424.
 1269. E. 1003. 1026.
 πρατὸς, Tr. 276.
 πραῦνειν, Ph. 650.
 πρίτω, *similis sum*, E. 664.
 πρισσειον, Aegeo, 1.
 πρισσειν, *atate priorem esse, C. 1422.
 principatum tenere, Aj. 1389. satius
 esse, A. 720. pro τιμῶν, Tr. 1067.*
 πρήθειν, A. 201. Tr. 1201.
 πρίασθαι, A. 1171. Aj. 477.
 πρίω, Aj. 1030.
 πρίων, Tr. 701.
 προάσιον, E. 1431.
 προβαίνειν, C. 178. 841. A. 387. Ph.
 285.
 προβάλλειν, T. 745. Tr. 812. E. 740.
 πρόβλημα, Aj. 1076. 1219. Ph. 1008.
 πρόβληξ, Ph. 936. 1455.
 πρόβλητος, Aj. 830.
 προεῶν, Ph. 218.
 προεολή, Aj. 1212.
 πρόγονος, Aj. 387. 1197.
 προδίδειν, T. 90.
 προδίκνυμι, T. 456. 624.
 προδήλος, E. 1429.
 προδήλωσ, Aj. 1311.
 προδιδάσκειν, Tr. 683. Aj. 163. Ph.
 1015.
 προδίδωμι, T. 331. C. 822. 1634. A.
 46. Aj. 1014. 1267. Ph. 923. E.
 568.
 προδότης, Ph. 94.
 πρόδοτος, E. 126. 208. 1074.
 πρόδρομος, A. 108.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- προειπὶν, T. 351.
 προεξιφίμαι, Tr. 761.
 προίχειν, T. 1116. A. 208. Ph. 138.
     προίχισθαι, A. 80.
 προσηγητής, T. 1292. A. 990.
 προθυμία, T. 838. Tr. 671. Aj. 583.
 πρόθυμος, Aj. 37. E. 3.
 προθυμοῦμαι, Tr. 1121.
 προίταμαι, T. 206. Aj. 803. 1133. E. 980. 1378.
 προκάμνυν, Aj. 1270.
 πρόκειμαι, T. 865. C. 1512. A. 36. 481. 1101. 1334. Tr. 704. 927. Aj. 427. 1059.
 προκῆδομαι, A. 741. Tr. 968.
 προκηραίνυν, Tr. 29.
 προκηρύσσυν, A. 36. 461. E. 684.
 προκλαίυν, Tr. 965.
 προκλίυν, C. 201.
 προλαμβάνειν, C. 1141.
 προλίγειν, T. 973.
 προλείπειν, Aj. 507. Ph. 1414. E. 132.
 προλύσσειν, Ph. 1360.
 προμανθάνειν, Ph. 538.
 πρόμαντις, E. 475.
 πρόμαχος, Tr. 858.
 προμήθεια, Ph. 557. E. 1086. 1350.
 προμηθῆς, E. 1078.
 προμηθία, C. 332. 1043. E. 990.
 προμηνύειν, A. 84.
 προμνάομαι, C. 1075.
 πρόμος, T. 661. C. 884.
 προνέμεσθαι, E. 1884.
 πρόνοια, T. 978. C. 1180. A. 283. Tr. 825. Aj. 536. Ph. 774. E. 1015.
 προξενεῖν, T. 1483. C. 465. Tr. 728.
 πρόξενος, E. 1451.
 πρόσπας, T. 164. C. 1237. A. 860.
 προσπάσχειν, C. 229.
 προσπάτωρ, Aj. 387.
 προσπίμπειν, C. 665. 1667. A. 1287. Ph. 105. 1205. E. 1155.
 προπιπής, Tr. 703. 978.
 προσηλακίζειν, T. 427.
 προπιπνεῖν, E. 1380.
 προπνίω, T. 685.
 πρόπυλον, E. 1375.
 προρήρητος, T. 684.
 προρήριζος, E. 512. 765.
 πρόσ, officium significans cum genitivo, Aj. 581. 1071. πρόσ τινός λίσγειν, *e re alicujus dicere*, T. 1434. Tr. 479. πρόσ δίκης, *jure, merito*, T. 1014. E. 1211. πρόσ cum accusativo, πρόσ βίαν, *vi*, T. 805. C. 845. F. 43. Tr. 388. Ph. 90. 103. E. 1462. πρόσ βίαν τινός, *invito quoriam*, C. 657. Aj. 1327. πρόσ ισχύος κράτος, Ph. 594. πρόσ εὐσίθειαν, *pie*, E. 464. πρόσ ἡδονήν, E. 921. Acrisio, 3. πρόσ καιρὸν, T. 325. Tr. 59. Aj. 38. Ph. 1279. πρόσ ἀργήν, E. 369. πρόσ οὐδὴν, *nulla de causa*, Aj. 1018. πρόσ ταῦτα, *proinde*, T. 426. Aj. 1115. 1313. E. 383. 820. πρόσ χάριν, A. 80. 908. T. 1152. Tr. 479. Ph. 1156. *Æthiopicibus*, 1.
 προσάγειν, Tr. 764. Ph. 236. προσάγισθαι, T. 131.
 προσάδειν, Ph. 405.
 προσάπτειν, T. 668. C. 236. E. 356. 432.
 προσαρκεῖν, T. 12. 141. C. 72.
 προσαρμόζειν, Tr. 494.
 προσαυδᾶν, T. 352. Aj. 855. 863. E. 274. 1148.
 προσβαίνυν, T. 1300. Ph. 42.
 προσβάλλειν, Tr. 42. 255. 580. 846. 1140.
 προσβιάζειν, C. 180.
 προσβλίπειν, T. 1183. 1486. A. 1298. Tr. 464. 798. Aj. 346. 887. E. 1222.
 προσγίγνομαι, C. 1198. Tr. 1175. E. 771.
 πρόσδεγμα, Tr. 628.
 προσδέχομαι, C. 121.
 προσδέχομαι, T. 1428. Tr. 15. 233.
 προσδιαφθείρειν, Ph. 76.
 προσδίδομαι, Ph. 309.
 προσδοκᾶν, Tr. 367. Ph. 784.
 πρόσδερος, Tr. 796.
 προσίδω, T. 175. 1372. C. 142. 1757. Tr. 33. 1141. Aj. 993. Ph. 145. E. 644.
 προσείκω, προσεικῶς, Ph. 903. E. 618.
 πρόσειμι, A. 720. 1252. Tr. 454. Aj. 1079. Ph. 352.
 πρόσειμι, προσελύσομαι, E. 437.
 προσειπνέειν, T. 1072. Aj. 538. 1221.
 προσεμβαίνυν, Aj. 1348.
 προσεννίπειν, Aj. 857.
 προσείρειν, T. 539. A. 618. Aj. 227. 1255. Ph. 787. E. 900.
 προσέρχεσθαι, T. 59. C. 1104. 1631. Tr. 799. 1078. Ph. 22. 788.
 προσευρίσκειν, E. 1352.
 προσεύχομαι, A. 1337.
 προσέχειν, *appellere*, transitive, Ph. 236. *neutraliter*, 244.
 προσηγορεῖν, E. 1471.
 προσήγορος, T. 1338. 1437. A. 1185. Ph. 1353.
 προσήκειν, T. 814. C. 35. Ph. 229. E. 909. 1142. 1213.
 προσῆμαι, *assideo*, T. 15.
 προσθακνέειν, C. 1166.
 προσθήκη, T. 38.
 προσθήγειν, C. 173. Ph. 9. 817.
 προσίπταμαι, Aj. 282.
 προσκαλίειν, Aj. 89.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- πρόσκυμαι*, T. 232. A. 94. 1223. Aj. 407. E. 240. 1040.
προσκοπεῖν, A. 688.
προσκυνεῖν, *προσκύσαι*, T. 327. C. 1654. Ph. 533. 657. 776. 1408. E. 1374.
προσκύρειν, T. 1299.
προσλαμβάνειν, C. 378. Tr. 1027.
προσλίγειν, C. 71.
προσλεύσσειν, T. 1376. Aj. 546. 1044. Ph. 1068.
προσμάσσειν, Tr. 1055.
προσμίνειν, T. 660. 887. Tr. 390. 525. E. 165. 303. 1236. 1399.
προσμινύειν, Tr. 823. Ph. 106.
προσμολεῖν, Tr. 1111. Aj. 72. 721.
προσνέμειν, Tr. 1218.
προσνίσσομαι, A. 129.
προσνωμᾶν, Ph. 717.
προσομιλεῖν, Tr. 591.
προσόπτομαι, A. 764. E. 381.
προσορᾶν, C. 244. Tr. 844.
πρόσουρος, Ph. 691.
πρόσοψις, Aj. 70. E. 1286.
προσπαίειν, A. 855.
προσπιλάζειν, T. 1101.
προσπίμπειν, C. 1101. 1349.
προσπίπτειν, C. 1157. Tr. 906. Aj. 1181. Ph. 46.
προσπίττειν, C. 1754. Ph. 485. E. 453.
πρόσπολος, T. 945. C. 746. 897. 1053. 1553. A. 1214. Tr. 188.
προσπολούμαι, C. 1098.
προσπύσσομαι, active, A. 1237. passive, Tr. 769.
προσάσσειν, C. 494. 1018. A. 670. Ph. 1010.
προσατεῖν, E. 781.
προσατήριος, E. 637.
προσάτης, T. 303. 411. 882. C. 1171. 1278. Tr. 209.
προσείχειν, T. 79. C. 30. 320.
προσήκειν, Tr. 835. 838.
προσέλλισθαι, C. 20.
προσίδημι, T. 820. C. 154. 404. 1332. A. 40. 243. Tr. 1226. 1255.
προσρέπω, oro, *supplico*, C. 50. Aj. 831.
προσροπαῖος, C. 1309. Aj. 1173. Ph. 930.
προσροπή, C. 558.
πρόσροπος, T. 41. Ph. 773.
προσυγχάνειν, Ph. 552.
προσφέρειν, C. 481. 781. Ph. 775. E. 434. 1123.
προσφδέγγισθαι, C. 122.
προσφδεγκτός, Ph. 1067.
πρόσφδεγμα, Aj. 500. Ph. 235.
προσφιλης, T. 322. A. 898. Ph. 224. 469. 532. 558. 587. E. 672.
προσφιλώς, E. 442.
προσφορᾶ, C. 581. 1270.
πρόσφορος, C. 1774. E. 227.
προσφανεῖν, T. 238. 818. Tr. 229. Ph. 934. E. 1213.
προσφώνημα, C. 325. 891.
πρόσχημα, E. 525. 682.
προσχηρῆζειν, T. 1155. C. 520. 1160. 1168. 1202. Ph. 1055.
προσχωρεῖν, Ph. 964.
πρόσχωρος, T. 1127. C. 493. 1064.
προσψαύειν, C. 330. Ph. 1054.
πρόσψαθεν, Aj. 723.
πρόσώπων, T. 448. 533. C. 314.
πρόσώτατος, E. 391.
προταρβεῖν, A. 83. Tr. 91.
προτάσσειν, Tr. 164.
προτεινέειν, Tr. 1186. Aj. 1270. Ph. 992. 1292.
προτίειν, A. 22.
προτίδημι, C. 419. A. 216. 775. 1249. Tr. 1051. Aj. 1051. 1294. Ph. 268. 274. et passim.
προτιμᾶν, Tr. 722.
προτρέπειν, T. 358. 1446. A. 270. E. 1193.
προυνέπω, Tr. 227.
προὔπτος, C. 1440.
προφαίνειν, Tr. 324. 852. E. 753. *προφαίνεσθαι*, T. 163. 395. 790. C. 246. 1505. A. 1150. Ph. 202. 1192. E. 1285.
πρόφαντος, Tr. 1161. 1165.
πρόφασις, Tr. 664. Ph. 1034.
προφίριτατος, C. 1531.
πρόφρων, E. 1380.
πρόφρυμι, Aj. 1291.
προφυτεύειν, E. 198.
προφωνεῖν, T. 223. Aj. 1089. E. 109.
πρόχειρος, Ph. 747. E. 1116. 1494.
πρόχους, A. 430.
προχρεῖν, Tr. 698.
προχωρεῖν, Ph. 148.
πρω, Tr. 631.
πρών, Tr. 790.
πρωτόγονος, Ph. 180.
πταῖειν, Ph. 215.
πτίροις, T. 508.
πτέρων, omen, C. 97.
πτίρυξ, A. 114. E. 242.
πτίρωτος, C. 1460.
πτηνός, Aj. 140. 168. Ph. 166. 711.
πτήσσειν, C. 1466. Aj. 171.
πτύειν, A. 653. 1232.
πτύσσειν, C. 1611.
πτυχαι, T. 1026.
πτῶμα, A. 1046.
πυθμην, T. 1261.
πυθόμαντις, T. 965.
πυκάζειν, Aj. 581.
πυκινός, Aj. 1208. Ph. 354.
πυκνόπτερος, C. 17.
πυκνόσικτος, C. 1092.
πύκτης, Tr. 442.

INDEX IN SOPHOCLEM.

πυλαρός, Aj. 562.
πυργάνεσθαι, T. 71. 333. 513. 604.
 1305. 1444. et passim.
πυργώδης, Tr. 273.
πυρεῖον, Ph. 36.
πυρφόρος, T. 27. 200. 207. C. 55.
 1658. A. 135. Ph. 1198.
πωλοδαμνεῖν, Aj. 549.
πῶς ἂν, utinam, Ph. 794.
 Participium pro infinitivo, A. 20. Aj.
 472. E. 24. 1330. 1342. T. 1181.
 Periphrasis, C. 1550. Tr. 910. Ph.
 952.
 Praepositiones verborum compositorum
 a librariis omissæ, Ph. 1381. E.
 1264.

P.

P vim duplicis consonantis habet, T.
 847. A. 318.
παῖδονομεῖν, Tr. 516.
παδίως, T. 725. C. 1535.
παδυμος, E. 958.
παίειν, Tr. 268.
πάκος, Ph. 39. 274.
πάσσα, T. 320. 983. Ph. 1395.
παχίζειν, Aj. 56. 299.
παψαδός, T. 391.
πέζειν, Tr. 288.
πέθος, A. 529.
πέθρον, A. 712.
πέιν, κατ' οὖρον, Tr. 468.
πέπιον, T. 847. A. 722.
πέυμα, C. 160. A. 129.
πήγγυειν, T. 1076. Tr. 921. ἔρρωγα, T.
 1280. Tr. 854.
πητός, T. 993. 1289. C. 1001. Ph.
 756.
πιγίω, C. 1607.
πίζω, C. 1591.
πιμφάραματος, C. 1062.
πιπή, C. 1238. A. 137. 930. E. 106.
πιπτιώ, Tr. 782. Aj. 239.
πιπτός, Tr. 357.
πίση, fluentum, Aj. 419.
πίθειν, A. 259. 290.
πίθεδος, A. 1014.
πίπαλον, Tr. 512.
πίπη, T. 961. C. 1508. Tr. 82. Scy-
 riis, 4.
πίφειν, Tr. 1057.
πίυμίξειν, A. 318.
πίυμα, Aj. 159.
πίυμαι, T. 72. 312. 1352. C. 285.
 1352. Aj. 1276.
πίυσιον, C. 858. Ph. 959.
πίυτηρ, C. 900. Aj. 241.
πίυτός, C. 1598. Aj. 883.
 Reduplicatio, T. 58. 1275. C. 397.

935. 1653. Aj. 289. E. 734. 929.
 1078.
 Repetendæ voces a librariis semel po-
 sitæ, T. 1096. A. 1322. Ph. 992.
 1161. 1202. E. 1233. 1414.
 Res pro persona, T. 85. 128. 1248.
 A. 320. 756. Aj. 381. Ph. 928.

Σ.

σαίνειν, C. 320. A. 1214. Teucro, S.
 F. 42.
σαίρειν, A. 409.
σακισφόρος, Aj. 19.
σαλεύειν, T. 23. E. 1074.
σάλος, T. 24. A. 163. Ph. 271.
σάλπιγξ, Aj. 291.
σάφα, adverb. C. 16. Tr. 1069. Ph.
 122. 1296. E. 672.
σαφίστατα, T. 286.
σαφίστερος, C. 792.
σαφηνής, Tr. 894.
σαφής, T. 390. 978. 1011. C. 623.
 1501. A. 405. Tr. 387. E. 18. et
 passim.
σαφῶς, T. 604. 702. 846. E. 660.
σβέννυμι, Aj. 1057.
σίβας, A. 304. Ph. 402. 1289. E.
 685.
σίβειν, C. 187. 760. 1377. A. 166. 744.
 Aj. 667.
σεβίζειν, C. 636. 1007. 1557. A. 943.
σίειν, A. 163. 291. 584. E. 713.
σειραῖος, E. 722.
σεισμός, C. 95.
σίλας, C. 95. Tr. 607. 1200. Aj. 856.
 Ph. 986. E. 17.
Σελλοί, Tr. 1169.
σίλμα, A. 717.
σιμόμαντις, T. 556.
σίνομαι, ισούθην, T. 446. C. 119. 1724.
 Tr. 647. Aj. 294.
σηκός, Ph. 1328.
σημαίνειν, T. 79. 933. 1050. C. 366.
 1532. 1669. A. 242. et passim. ση-
 μαίνισθαι, Aj. 32.
σημάντωρ, T. 957.
σίγα, adverb. A. 700. Aj. 75. Ph. 22.
 551. ἔχειν σίγα, Ph. 258. E. 1236.
σιγηλός, Tr. 416. Ph. 741.
σιδηροβρώς, Aj. 820.
σιδηροκμής, Aj. 325.
σινδών, A. 1222.
σιτονόμος, Ph. 1091.
σκαιός, Aj. 1225. F. 8.
σκαιοσίνη, C. 1213.
σκαιότης, A. 1028.
σκιδάννυμι, Tr. 989.
σκιέπτομαι, T. 584. Tr. 1079. Aj. 1028.
 E. 442.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- φκνυή, C. 555.
 σκήπτειν, T. 28.
 σκηπτός, A. 418.
 σκῆψις, E. 584.
 σκιά, Aj. 126. 301. 1257. E. 1159.
 καπνοῦ, A. 1170. Ph. 946. ὄνου, Ce-
 dalione, 2.
 σκληρὸς, T. 36. Tr. 1262. Aj. 1119.
 1361.
 σκοπεῖν, T. 68. 291. 964. Ph. 292.
 467.
 σκοπός, C. 297. A. 215. Aj. 945. Ph.
 125.
 σκοτεινός, T. 1326.
 Σκότος, ου, C. 40. 106.
 σκοτώω, Aj. 85.
 σκύλον, Ph. 1428. 1431.
 σμυγερὸς, Ph. 166.
 σμυγερῶς, Ph. 166.
 σοῦσθαι, σῶω, Aj. 1414.
 σοφίζομαι, Ph. 77.
 σόφισμα, Ph. 14.
 σπᾶν, A. 258. E. 561. σπᾶσθαι, Tr.
 788.
 σπάνις, T. 1461. C. 506.
 σπανιστός, C. 4.
 σπάρραγμα, A. 1081.
 σπαραγμός, Tr. 780. 1256.
 σπάρραγμα, T. 1035.
 σπασμός, Tr. 807. 1084.
 σπείρειν, T. 1498. Tr. 33. Aj. 1293.
 E. 533.
 σπίνδιον, Ph. 1033. E. 270.
 σπέρμα, soboles, T. 1246. 1405. C. 328.
 600. 1275. Tr. 304. Aj. 1393. ge-
 nus, T. 1077. C. 214. A. 981.
 σπιλάς, Tr. 680.
 σπλάγχνον, Aj. 995.
 σποδός, T. 21. A. 1007.
 σπορά, A. 1125. Tr. 316. 420. Aj.
 1298.
 σπουδαῖος, C. 577.
 σπουδή, T. 778. Aj. 13.
 σάζειν, Aj. 10. Ph. 783. E. 1423.
 σαδμᾶσθαι, T. 1111.
 σαδμός, E. 1331. σαδμὰ, T. 1139. Ph.
 489.
 σάλαγμα, A. 1239.
 σάσις, T. 634. Tr. 1181.
 σατός, Ph. 716.
 σιγάειν, E. 781.
 σιγανός, A. 114.
 σίγειν, C. 15. Tr. 994. Ph. 136. E.
 1118. σιγεῖν σιγῆ, T. 341. σίγεσθαι,
 Tr. 596.
 σιπτός, Ph. 33.
 σίλλειν, mittere, Tr. 778. traducere,
 Ph. 983. vestire, ornare, Tr. 612.
 pro μετασίλλειν, arcessere, T. 434.
 860. C. 298. A. 165. Ph. 60. σίλλειν,
 σίλλισθαι, prodire, proficisci, Aj.
 328. Ph. 466. 571. 640. E. 404.
 πλοῦν, Aj. 1045. Ph. 911. ὄδον, Ph.
 1416.
 σίναγμα, T. 5.
 σιναγμός, T. 30. 1284.
 σινάζειν, C. 1672. A. 882. Aj. 982.
 Ph. 11. 917. E. 1299.
 σινακτός, C. 1663.
 σινάχειν, E. 141. 1076.
 σίνειν, T. 64. Tr. 848. Aj. 675. Ph.
 338. 806.
 σινωπός, T. 1399.
 σίργημα, Tr. 1140.
 σίργω, απο, T. 1023. C. 1529. A. 277.
 Tr. 280. 577. A. 212. Ph. 458. boni
 consulo, æquo animo fero, acquiesco,
 probo, C. 7. 519. A. 292. Tr. 486.
 Aj. 1038. Ph. 538. F. 28. oro, sur-
 ratico, T. 11. C. 1094.
 σιριόφρων, Aj. 926.
 σιρίω, T. 771. C. 857. A. 13. Tr.
 177. Aj. 511.
 σιρκτός, T. 1338.
 σιροῦχος, C. 691.
 σίρομαι, Tr. 136.
 σιροπή, Tr. 99. Aj. 257.
 σίροψ, A. 1127.
 σίφανος, Ph. 841.
 σιφάνωμα, C. 684. A. 122.
 σίφειν, A. 431. Aj. 93. E. 53.
 σίφη, rami supplicatorii, T. 913.
 σιριζέειν, Aj. 195.
 σιβίω, Aj. 874.
 σίβος, A. 773. Ph. 29. 48. 163. 487.
 σικτός, Ph. 184. E. 568.
 σολή, C. 1357. 1597. Tr. 766. Ph.
 224. 309. E. 191.
 σόλος, profectio, expeditio, iter, C. 358.
 Ph. 244. 247. 490. 499. 1037. clas-
 sis, Ph. 270. 916. cæsus, multitudo,
 familia, T. 169. Tr. 226. 496.
 562.
 σόμα, sermo, Tr. 426. 671. 706. C.
 132. 981. A. 997. Aj. 1110. acies,
 Aj. 651.
 σόμαργος, E. 607.
 σόμιον, os speluncæ, A. 1217. frenum,
 Tr. 1263. E. 1462.
 σόμωσις, C. 795.
 σοναχεῖν, E. 133.
 σοναχή, Aj. 203.
 σονόεις, A. 1145. Tr. 889. E. 147.
 σόνος, A. 592. Tr. 522. Ph. 693. 752.
 1460.
 σόρυμι, σορέω, Tr. 904.
 σοχάζεσθαι, A. 241.
 σράπτειν, C. 1515.
 στρατιύσθαι, Aj. 1111.
 σράπτωμα, C. 1416. Ph. 59. 1425.
 E. 695.
 στρατηγεῖν, Aj. 1100. E. 1.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- τρατήγιον*, Aj. 721.
τρατηγίς, A. 49.
τρατηγός, A. 8. Aj. 1106. Ph. 264.
τρατηλάτης, C. 1429. Aj. 58. 1223. Ph. 873.
τραπόπεδον, Ph. 10.
τρατός, C. 1325. Tr. 797. 1097. Ph. 1294. E. 749.
τρέφειν, Tr. 1136.
τρέφισθαι, pro ἐπιστρέφισθαι, Aj. 1117.
τροφάς, Tr. 131.
τρώπός, Tr. 918.
τρωφάομαι, Tr. 909.
τυγρός, A. 144. Tr. 1019. Aj. 1194. 1214. Ph. 1118. 1174.
τυγία, T. 672. A. 571. Tr. 740. Aj. 133. Ph. 87.
τυγός, T. 673. C. 1173. 1390. A. 1226. Tr. 1051. Aj. 561. Ph. 1137. 1348. E. 852. 918.
τυφιλίζειν, A. 139.
τύφος, A. 250.
συγγενής, T. 551. 814. 1082. C. 771. 1157. 1387.
συγγίγγνμαι, E. 411.
συγγιγνώσκω, A. 926. Tr. 279. E. 257.
σύγνοια, A. 66.
συγγνώμη, Tr. 328. Aj. 1322. Ph. 1319. E. 400.
συγγνωμοσύνη, Tr. 1267.
συγκαταρμόζειν, Aj. 922.
συγκάμνειν, Aj. 988. E. 987.
συγκαταζεύγνυμι, Aj. 123.
συγκαταίδειν, A. 1202.
συγκατακτείνειν, Aj. 230.
συγκατεύχομαι, A. 1336.
συγκατοικείν, C. 1259.
συγκατοικτίζειν, Tr. 535.
σύγκειμαι, Aj. 1809.
συγκεράννυμι, A. 1311. Tr. 664. Aj. 895. F. 26.
σύγκλητος, A. 159.
συγκοιμάσθαι, E. 274.
συγκομίζειν, C. 585. Aj. 1048.
συγκύρειν, C. 1404.
συγχέω, C. 609. Tr. 1231.
συγχράομαι, A. 23.
συγχωρεῖν, Ph. 1343.
συγχωρητέον, C. 1426.
συλᾶν, C. 922. Ph. 413. 1365.
συλλαμβάνειν, C. 1384. Tr. 1021. 1155. Ph. 577. F. 12. *συλλαμβάνεσθαι*, Ph. 282.
συλλύειν, Aj. 1317.
συμβαίνειν, Tr. 173. 1154. 1166. Aj. 1281. E. 262.
συμβάλλειν, C. 901. 1474. Aj. 1323.
συμβάλλεσθαι γνώμην, C. 1151.
συμβόλαιον, Ph. 384.
σύμβολον, Ph. 403.
συμβουλεύειν, T. 1370.
σύμβουλος, Ph. 1321.
συμμανθάνειν, *condocefacere*, Aj. 869.
συμμάστουρ, A. 846.
συμμαρτυρεῖν, Ph. 438. E. 1224.
συμμαχεῖν, A. 740. Ph. 1366.
σύμμαχος, T. 135. 245. 274. Tr. 1177. Aj. 90. 117. 1053. E. 991. et passim.
συμμετίσχειν, A. 537.
συμμετεῖν, T. 73. 963.
σύμμετρος, T. 84. 1113. A. 387.
συμμιγής, T. 1281. Tr. 764.
σύμμικτος, Aj. 53.
συμπαίειν, E. 727.
συμπαίζειν, T. 1109.
συμπαράστατης, Ph. 675.
συμπαρίσμαι, C. 1340.
συμπίπτειν, T. 113. Tr. 20. Aj. 429. 467.
σύμπλους, A. 541.
συμπονεῖν, C. 1368. A. 41. Aj. 1379. E. 986.
συμπράκτωρ, T. 116.
συμπράσσειν, Tr. 1179. Aj. 1369.
συμπτύσσειν, Tr. 691.
συμφέρω, T. 875. C. 641. 1186. 1635. Aj. 431. Ph. 131. 627. 1085. τὸ *συμφέρον*, *utilitas*, Ph. 926.
σύμφημι, T. 553. 642. C. 1747. E. 1257.
συμφιλεῖν, A. 523.
συμφορὰ, vox mediæ significationis, E. 1230. *eventus*, T. 33. 44. 434. C. 1470. τὸ *συμφέρον*, T. 99.
σύμφορος, C. 464. 592. 1347.
συμφράζεσθαι, A. 364.
σύμφρουρος, Ph. 1453.
συμφυτεύειν, T. 347.
σύμφωνος, T. 421. C. 619.
συνάδειν, T. 1113.
σύναιμος, C. 943. 1355. 1374. A. 198. 488. 659. 794. Aj. 727. 977.
συναινεῖν, C. 1508. Ph. 122. E. 402. 1279.
συναίρειν, Tr. 386.
συναλγεῖν, Aj. 255. 283.
συναλλαγὴ, C. 410. Tr. 847, νόσου, T. 960. λόγου, Aj. 732. δαιμόνων συναλλαγῶν, T. 34.
συναλλάσσειν, T. 1110. 1130. Aj. 493.
συναντιάζειν, T. 804.
συναποκείσθαι, C. 1750.
συνάπτειν, Aj. 1317.
συναπτεῖν, E. 21.
συναρπάζειν, C. 819. Aj. 16. 498. 840.
συνασπιστής, C. 379.
συναυδᾶν, Aj. 943.
σύναιλος, T. 1126. Aj. 611.
συνδαΐζω, Aj. 361.
σύνδιστος, Aj. 65. 296.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- συνδίδω*, Aj. 62. Ph. 1016.
συνδραῶν, E. 498. 1025.
σύνδρορος, C. 1382. Aj. 749.
συνειδέναι, T. 250. 330. 704. A. 266.
συνήδη, C. 948.
συνεῖναι, T. 275. 303. 457. 863. C.
 773. 946. 1149. et passim.
συνεκσώζειν, C. 566.
συνελίσσειν, E. 746.
συνέμπαρος, Tr. 318. Ph. 542.
συνεζακούειν, Tr. 372.
συνέπασθαι, T. 1125.
συνεποτρύνειν, E. 299.
συνεργάζεσθαι, A. 41.
συνεργάτης, Ph. 93.
συνέργω, *συγκλείω*, Aj. 593.
συνέρδω, E. 350. futurum *συνέριζω*, Tr.
 83.
συνέρχομαι, T. 572. 619.
συνέσπασθαι, T. 1523.
συνέσιος, T. 249.
συνετός, T. 499.
συνεύδειν, E. 587.
συνευάζεσθαι, T. 982.
σύνευνος, A. 651. Aj. 1301.
συνέχθειν, A. 523.
συνηγορεῖν, Tr. 816.
συνήγορος, Tr. 1167.
συνήδομαι, C. 1398.
συνήδης, Tr. 90. E. 903. *συνήδης ἕδος*,
 Ph. 894.
συνηριετμῆν, Aj. 1329.
σύνθακος, C. 1267.
συνθάπτειν, Aj. 1378.
συνθίλειν, C. 1344.
σύνθημα, C. 46. 1594. Tr. 158.
συνθηρᾶν, A. 432. Ph. 1005.
συνδηήσκειν, C. 1690. Tr. 722. 800.
 Ph. 1443.
συνιέω, T. 628. A. 403. E. 1347.
συνίημι, T. 346. C. 976. A. 1218. Tr.
 88. 1123. E. 131. imperat. *σύνες*,
 Tr. 870. *συνήκα*, T. 360. Aj. 99. E.
 1479.
συνίστημι, E. 93.
συνίστημι, C. 514. Tr. 28.
συνίστωρ, A. 542. Ph. 1293.
συναιεῖν, Tr. 1239. Ph. 892. E. 241.
συνναυβάτης, Ph. 565.
συνναύτης, Aj. 902.
συννεύειν, T. 1510.
σόννοια, A. 279.
σύννομος, C. 840. Ph. 1436. E. 600.
συννοικεῖν, T. 57. C. 1238. Tr. 545.
 1057. Ph. 1168.
σύννοκος, T. 1206. C. 1134. A. 451. E.
 785. 818.
συνήγνουμι, Ph. 1267.
συνουσία, C. 63. 647. Ph. 520. 936.
συνοφρουσθαι, Tr. 871.
συνταλαιπωρεῖν, C. 1136.
- συνταράσσειν*, A. 1080.
συντίμνειν, A. 1103.
συντιθέναι, T. 401. Aj. 303.
σύντομος, T. 710. C. 1579. A. 446.
συντόμως, T. 810.
σύντονος, Tr. 925.
συντρέχειν, C. 160.
σύντροφος, Aj. 639. 861. Ph. 171. 203.
 E. 1190.
συντυγχάνειν, T. 122. C. 1422. Aj.
 313. Ph. 320. 683.
συντυχία, A. 157.
συναμότης, C. 1302.
συναρίς, C. 895.
συναφελεῖν, Ph. 871.
σύριγξ, Aj. 1412. Ph. 213. E. 721.
σφαγεύς, Aj. 815.
σφαγή, Tr. 573. 719. 758. Aj. 919. E.
 37. 568.
σφάγιον, Aj. 219.
σφάγιος, A. 1291.
σφάζειν, Aj. 235. 299.
σφαλερός, Aj. 159.
σφάλλειν, Aj. 452. 1136. E. 416. *σφαλ-*
λεσθαι, C. 75. Tr. 297. 621. 721.
 729. 1115. E. 1481.
σφι, C. 421.
σφῶδρα, adverb. Aj. 150.
σφραγίς, Tr. 615. E. 1223.
σχέτιλος, A. 47. 879. Aj. 888. Ph.
 369. 930.
σχῆμα, Ph. 952.
σχίζειν, E. 99.
σχιστός, T. 733.
σχολή, T. 1286. Aj. 195. 816.
σχολῆ, adverb. T. 434. A. 231. 390.
σάζειν, Tr. 684. Ph. 766. E. 60.
σῶμα, pro persona, *τοῦμὸν σῶμα*, *τόδε*
σῶμα, *με*, T. 643. C. 355. E.
 1333.
σῶς, C. 1210. Ph. 21.
σωτήρ, T. 81. 304. Ph. 1471.
σωτηρία, A. 186. 440. Aj. 1080. Ph.
 1396.
σωτήριος, C. 487. 796. Aj. 779. E.
 281. 925.
σωφρονεῖν, T. 589. Aj. 586. 677. 1259.
 1264. Ph. 1259. E. 307. 465.
σωφρόνως, Aj. 1075.
σάφρων, E. 365.
- T.
- ταγός*, A. 1057.
ταλαίπωρος, T. 634. C. 14. 91. 740.
 1280. A. 56. E. 1218.
ταλαίφρων, A. 39. 866. 877. Aj. 903.
ταλακάρδιος, C. 540.
τάλις, A. 629.
ταμίαις, A. 1154.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- παμμιύειν, A. 949.
 πανταλώ, A. 134.
 πανύν, Attice pro νύν, C. 336. 616. 825.
 πανύσους, Aj. 837.
 παράσσειν, T. 483. A. 1095.
 παρθαλίος, Tr. 959.
 παρδών, T. 1011. Ph. 757. cum accusativo, C. 292. Tr. 297. 725. Ph. 1251.
 παυροκτονεῖν, Tr. 762.
 παυροκτόνος, Ph. 400.
 παυροπόλος, Aj. 172.
 παυροσφάγος, Tr. 609.
 ταῦτα et ταῦτὰ confunduntur; T. 284. A. 211. Tr. 722. Ph. 1238.
 πάφος, *epulum funerale*, E. 1400.
 παφίς, C. 582. E. 1488.
 πάχισος, T. 1234. ὅσον τάχιστα, A. 1103. E. 1433. ὅτι τάχιστα, T. 1341. ὡς τάχιστα, C. 1228. 1416. 1475. 1643. Ph. 749. E. 1487.
 τάχος, A. 223. Aj. 814. ἐν τάχει, E. 387. σὺν τάχει, E. 1491. ὅσον τάχος, A. 985. Ph. 576. ὅτι τάχος, A. 1323. ὡς τάχος, C. 1398. 1461. Aj. 578. 593. Ph. 924.
 ταχύνειν, neutrum, T. 861. C. 219. Aj. 1164. transitivum, Aj. 1404.
 ταχύρρητος, C. 1081.
 ταχύς, T. 617. Aj. 1266. Ph. 808. ἐκ ταχίας, cito, Tr. 395. ταχὺν, adverbial. Ph. 349.
 τέγγειν, T. 1277. A. 530. 831. Tr. 850. Aj. 1209. Ph. 1456.
 τεῖρειν, Ph. 203.
 τεκμαίρεσθαι, T. 916.
 τεκμήριον, C. 1510. E. 774. 904. 1109.
 τεκνολήστρια, E. 107.
 τεκνοῦν, T. 867. 1215. E. 618.
 τεκνοῦσσα, Tr. 308.
 τελεῖν, T. 252. C. 13. 503. 630. 648. Tr. 744. E. 1417. futurum τελεῶ, T. 232. τελεῖν κέρδος, T. 232. εἰς ἄσους τελεῖν, T. 222.
 τελεῖω, Tr. 1259.
 τελεόμηνος, Tr. 826.
 τέλειος, Tr. 950.
 τελεῖω, C. 1089. E. 1510.
 τελεσφόρος, C. 1489. Aj. 1390. E. 646.
 τελευταῖος, C. 1551. E. 271.
 τελευτᾶν, C. 476. Tr. 1254. Aj. 496.
 τελευτή, C. 1198. 1473. Tr. 1258.
 τελέως, Tr. 1265.
 τίλλειν, pro ἀνατίλλειν, E. 699.
 τίλος, adverbial. Aj. 391. 1019. οἱ ἐν τίλῳ, A. 67. Aj. 1352. Ph. 385. 925. τίλος νυμφικόν, A. 1241.
 τίμεινος, Tr. 756.
 τίμενος, C. 136.
 τίρας, E. 497. 1317. Tr. 1133.
 τερρακόπος, T. 605.
 τέρμιος, C. 85. A. 1331.
 τέρπειν, T. 785. C. 799. 1140. 1281. A. 691. Ph. 460.
 τερπνός, Aj. 521. 967.
 τέρψις, T. 1477. C. 775. 1122. Tr. 291. 821. Aj. 114. 1201.
 τετραόρος, Tr. 508.
 τετρώρισος, Amphiarao, 4.
 τεχνᾶσθαι, A. 494. Tr. 534. 930. Aj. 86. Ph. 80.
 τέχνημα, Ph. 36. 928.
 τήκειν, E. 123. 283.
 τήκισθαι, A. 828. 906. 1008. E. 835.
 τηλαυγής, Tr. 524.
 τηλέπορος, A. 983.
 τηλεφανής, Ph. 189.
 τηλικόσδε, T. 1508. C. 735. 959. 1116. A. 726.
 τηλικούτος, C. 751. A. 767. E. 614.
 τηλόθεν, Aj. 204. 1318. Ph. 208. 454.
 τηλαπός, Ph. 216. Aj. 564.
 τηνικαῦτα, T. 76. C. 393. A. 779. Ph. 465. 505. E. 294.
 τηρεῖν, T. 808.
 τητᾶσθαι, C. 1200. 1618. Ph. 383. E. 265. 1326.
 τί ἐστι; τί εἶπας; τί οὖν; frequentantur sine aurium offensione, Ph. 733.
 τιθῆω, Ph. 992.
 τιθῆμι, εὖ θίσθαι, T. 633. E. 1434. F. 28. θίσθαι καλῶς, F. 10. θίσθαι ἐν εὐχερῆϊ, *leve ducere*, Ph. 875.
 τιθήνη, C. 680. Ph. 703.
 τιθηνόμαι, C. 1049.
 τιμᾶν, Aj. 688. A. 210.
 τιμωρεῖν, T. 107. 136. 140. Ph. 1258. E. 349. 399.
 τιμωρός, E. 14. 811. 1156.
 τινάκτωρ, Tr. 502.
 τινάσσειν, Tr. 512.
 τίνειν, T. 810. C. 635. 1203. τίνειν δίκην, Aj. 113.
 τίσασθαι, *ulcisci*, Tr. 1113. Aj. 182. Ph. 1041. E. 116.
 τίσις, C. 228. 1329.
 τλήμι, T. 602. Aj. 411. Ph. 475. 537. 870. 1201. et passim.
 τλήμων, *τολμηρός, ἀναιδής*, Ph. 363. E. 275. 439.
 τλητός, Aj. 466.
 τμητός, E. 747. 863.
 τοὶ Doricum, pro σοὶ Atticis inusitatum, E. 378. 871. 1168.
 τόλμα, T. 533. C. 1030. Tr. 582. Aj. 1004.
 τολμητός, Ph. 634.
 τολμίσαιτος, Ph. 984.
 τομᾶν, Aj. 582.
 τομή, Tr. 702. 889.
 τομός, Aj. 815.
 τοξεύειν, T. 1196. A. 1034.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- τοξέυμα**, A. 1085.
τοξευτός, Ph. 385.
τοξότης, A. 1033. 1094. Aj. 1120.
τότε, *olim*, *prius*, *modo*, A. 391. E. 278. 676.
τοτηνικά, C. 440.
τοῦτο μὲν, absque relato τοῦτο δὲ, T. 605. Ph. 1345. A. 165. C. 440.
τρανῆς, Aj. 23.
τρέμειν, T. 947. 1014. C. 256.
τρέφειν, pro ἔχειν, T. 356. 374. C. 186. Tr. 28. 108. 117. Aj. 503. 1124. *τρέφεισθαι*, *διατρέφειν*, T. 97. 1380.
τρέω, C. 1419. 1737. A. 1042. E. 1240.
τριβῆ, T. 1160. A. 577. 1078.
τριδουλος, T. 1063.
τρίκρανος, Tr. 1100.
τρίμηνος, Tr. 164.
τριπόλις, A. 859.
τρισάθλιος, C. 372.
τρίσπονδος, A. 431.
τρόπαιον, Tr. 753. 1104.
τρόπαιος Ζεύς, A. 143. Tr. 303.
τροπή, A. 675. Aj. 1275.
τροφεύς, Aj. 863. Ph. 344.
τροφή, *δίαιτα*, *διατριβή*, C. 362. 1614.
τροφός, C. 760. 1365. Aj. 849.
τροχιάτης, T. 806.
τροχιάτος, E. 49.
τροχός, A. 252. 1065. E. 718.
τροσανωρ, Ph. 208.
τεύχειν, T. 666. Tr. 110. Aj. 605.
τυγχάνω cum participio, T. 757. C. 560. 1359. 1481. 1580. Tr. 370. et passim; cum accusativo, C. 1106. 1168. A. 778. Ph. 509.
τυμβεύειν, A. 888. Aj. 1063. E. 406.
τύμβευμα, A. 1220.
τυμβήρης, A. 255. 947.
τυμβόχωστος, A. 848.
τύπωμα, E. 54.
τυραννῆν, T. 408.
τυραννεύειν, C. 449. Tr. 316.
τυραννίς, T. 128. 380. A. 506.
τυσάζειν, F. 58.
τύφειν, A. 1009.
τυφώς, A. 418.
τύως, T. 80. Aj. 841.
- τ.
- υἱάγειν**, A. 351.
υἱαγκάλισμα, Tr. 540.
υἱα poeticum pro *υἱὸς* in senariis, A. 1035. E. 711.
υἱαίθειν, Tr. 1212.
υἱακούειν, Ph. 190.
υἱαντῶν, Ph. 719.
υἱαρχῆ, T. 132.
υἱαρχος, Aj. 1105.
υἱαρχω, *sum*, A. 932. 1349. Ph. 224. 704. E. 919.
υἱασπίδιος, Aj. 1407.
υἱάσσειν, A. 301.
υἱάτος, A. 1332.
υἱαυλος, Aj. 796.
υἱεικάθω, E. 361.
υἱεικτίον, Aj. 668.
υἱεῖνω, T. 625. C. 1184. A. 713. Aj. 371. 670. Ph. 1046.
υἱειπεῖν, Aj. 213.
υἱεκπέμπειν, E. 1350.
υἱεκτίθηναι, E. 297.
υἱεκτρέπειν, Tr. 549. *υἱεκτρέπασθαι*, C. 566.
υἱεκτρέχειν, A. 1086. Tr. 167.
υἱεκφύγειν, A. 553. 776.
υἱεξαίρειν, T. 227. E. 1419.
υἱεραλγεῖν, A. 630.
υἱεραλγῆς, E. 176.
υἱέραυχος, A. 1351.
υἱεράχθωμαι, E. 178.
υἱεραῖνειν, A. 449. 481. 663.
υἱεραῖλλειν, E. 716. *υἱεραῖλλασθαι*, Tr. 584.
υἱερασία, A. 605.
υἱερεολῆ, καὶ *υἱερεολῆν*, T. 1196.
υἱερεριδῆς, Aj. 951.
υἱερεῖδω, A. 82.
υἱέρδικος, Aj. 1119.
υἱεραραμῆν, A. 455.
υἱεραρχαίρειν, A. 128.
υἱερίπτασθαι, A. 113.
υἱερίσμαι, E. 188.
υἱερίστωρ, E. 850.
υἱερίκοπος, Aj. 127.
υἱερακτᾶσθαι, E. 217.
υἱεραμαχεῖν, A. 194. T. 265. Aj. 1346.
υἱερανοῖν, C. 1741.
υἱεραπλία, A. 130.
υἱεραπτα, adverbial. T. 883.
υἱεραρχος, Tr. 1096.
υἱεραρηδῶν, F. 1.
υἱεραπλήθειν, T. 779. 874.
υἱεραπονεῖν, C. 345. Aj. 1310.
υἱεραπόντιος, A. 785.
υἱερατατος, C. 105. A. 338. 684. 1138. Ph. 402. 1347.
υἱερατελής, Tr. 36.
υἱερατερος, A. 16. 631. E. 455. 1265.
υἱερατιμῶν, A. 284.
υἱεραφίρειν, T. 381. C. 1007.

INDEX IN SOPHOCLEM.

ὑπέρφρων, Aj. 1236.
 ὑπέρχυσθαι, T. 386. C. 1465. Ph.
 1007. 1231. E. 928.
 ὑπέρχλυδᾶν, Tr. 281.
 ὑπέχρειν ἄτην, Tr. 1276. δίκην, T.
 552.
 ὑπήμενος, A. 411.
 ὑπηρετεῖν, T. 217. C. 283. Ph. 15. 990.
 1024. E. 996. 1306.
 ὑπηρετήμα, E. 1358.
 ὑπηρετής, T. 712. Ph. 53.
 ὑπίλλειν, A. 509.
 ὑπισχνούμαι, C. 227. Ph. 615.
 ὑποβάλλειν, Aj. 188.
 ὑπόβλητος, C. 794. Aj. 481.
 ὑποδείδω, Aj. 169.
 ὑποδύω, Ph. 1112.
 ὑποζευγνύω, Aj. 24.
 ὑποκλίπτειν, E. 115.
 ὑποκλήζισθαι, Aj. 225.
 ὑπολείπειν, E. 91.
 ὑπομένειν, T. 1323.
 ὑπομιμνήσκω, Ph. 1170.
 ὑπόπτειρος, Ph. 288.
 ὑπόπτειν, E. 43.
 ὑπόπτως, Ph. 136.
 ὑποσπανίζειν, Aj. 740.
 ὑπόστροφος, Tr. 376. Ph. 34. E. 1386.
 ὑποσυνάζειν, Aj. 322. 1001.
 ὑποσύνειν, E. 79.
 ὑποστέφειν, T. 728. Tr. 220.
 ὑποστροφῆ, E. 725.
 ὑποστίνειν, Aj. 262.
 ὑπουλος, T. 1396.
 ὑπουργεῖν, Aj. 681. Ph. 53. 143. E.
 461.
 ὑπουργία, C. 1413.
 ὑποφέρειν, E. 834.
 ὑπτιάζεσθαι, Ph. 822.
 ὑπτιος, T. 811. A. 1188.
 ὕστατος, Tr. 1258. Aj. 864.
 ὕστερος, T. 222. A. 746. Aj. 858. Ph.
 181. E. 734.
 ὕστεροφθόρος, A. 1074.
 ὕφαλος, A. 589.
 ὕφαντος, Tr. 1054.
 ὕφραπειν, T. 786.
 ὕφρησθαι, E. 1502.
 ὕφρηγῆτης, C. 1588.
 ὕφρηγῆτης, T. 966. 1260. C. 502.
 ὕφῆμαι, A. 531.
 ὕφῆμι, T. 387. E. 335.
 ὕφῆσθαι, Aj. 1091.
 ὕφῆλος, Aj. 1230.
 ὕφῆστος, Aj. 1404.
 ὕφῆκρος, Tr. 507.
 ὕφῆκροπος, Aj. 766.
 ὕφῆκρος, A. 370.
 ὕφῆκρος, T. 866.
 ὕφῆκρος, Tr. 354.
 ὕφῆσθαι, Tr. 1193. Ph. 1289.

Hypallage, seu Antiptosis, T. 817.
 833, C. 1490. Ph. 371.
 Verbalia casum verbi sui regunt, A.
 787. E. 124.
 Verbum duobus substantivis respon-
 dens, quorum alteri seorsum posito
 applicari non potest, T. 271. 1035.
 E. 435.
 Verbum activum tanquam neutrum
 passiva significatione adhibetur. Sic
 T. 153. πάλλων pro παλλόμενος.
 πυκλῖν pro πυκλῖσθαι, Tr. 130. E.
 1365. κεύθειν pro κεύθεισθαι, et alia
 multa. Vide C. 74. 1694. A. 471.
 E. 916.
 Verbum activum pro passivo, a no-
 mine adjectivo pendens, ut οἰκτρὰ
 βόσκειν, Ph. 1167. ἄξια θουμάσαι, T.
 777. ἄτλητον ὄρᾶν, 792. ἔχθιστος,
 ὄρᾶν, Aj. 818. λυπηρὰ κλύειν, E. 557.
 et alia ejusdem generis multa.
 Verba agendi, non actionem, sed con-
 silium significantia, T. 1454. Aj.
 1126.
 Verba neutra significatione transitiva,
 Aj. 40. 435.
 Verbum simplex pro composito. Sic
 εἰλλειν, πίμπειν, pro μεταεἰλλειν,
 μεταπίμπειν. κρῖνειν pro ἀνακρῖνειν.
 γελᾶν pro καταγελαῖν, et alia. Vide
 Lexicon in ἀλλάχθητε.
 Verbum compositum sæpe pro sim-
 plici ponitur, T. 465. 768.
 Visus vocabulis aliorum sensuum per-
 ceptiones declarantur, C. 138. Ph.
 216.

Φ.

φαίδων, Solis epitheton, E. 824. φαί-
 θοντα, adverbial. Aj. 930.
 φαεινός, Aj. 395. 856.
 φαιδρός, E. 1297. 1310. φαιδρὰ, adver-
 bial. C. 319. F. 46.
 φαίνειν, T. 24. 710. 853. 1059. C. 721.
 Tr. 1160. Aj. 1362. Ph. 297. φα-
 νοίην pro φάνοιμι, Aj. 313. φαίνεσθαι,
 T. 848. 1485. Aj. 170. 1020. E.
 1274. πίφασμαι, T. 838. 1184. C.
 1122. 1543. πίφῆνα, C. 329. E.
 646. 1260.
 φάλαρα, C. 1069.
 φανερός, Tr. 608.
 φαρμακικός, Tr. 1142.
 φάρμακον, Aj. 1255.
 φάρος, Tr. 918. Aj. 916.
 φάσγανον, Tr. 932. 1065. Aj. 834.
 899.
 φάσμα, E. 502. 644. 1466.
 φατίζειν, C. 139. Aj. 715.

INDEX IN SOPHOCLEM.

- φάτις**, T. 151. 310. 323. 495. 715. A. 700. 829. et passim. *φάτις, res*, Tr. 695.
φίγγος, Aj. 859. Tr. 1146. Ph. 867.
φίδωμαί, Aj. 844. Ph. 749. E. 716.
φίρευν, Ph. 957.
φίρεγγυος, E. 942.
φίρευν εἰς, τι, tendere, spectare ad ali-
quid, ut eis βλάβην, eis ἀπλοῦν, eis
φόνον, T. 517. 519. 991.
φίριστος, T. 1149.
φικκτός, Aj. 223.
φιῦξις, A. 362.
φιλότης, F. 16.
φήμη, T. 43. 86. 158. 475. Tr. 1152.
 Ph. 846. E. 65.
φθίγγομαι, C. 881. Ph. 862.
φθίγμα, C. 1623. A. 354. 1148. Aj.
 1144. Ph. 1445. E. 18.
φθίρειν, T. 254. 272. Aj. 25. 1391. E.
 765. *φθίρεισθαι, vagari*, T. 1502.
φθίνν, T. 202. 962. 1198. A. 836. Tr.
 1045. 1163.
φθινὰς, A. 819.
φθίνν, T. 25. 666. A. 695. Tr. 548.
 transitive, E. 1414.
φθογγή, T. 1310.
φθόγγος, C. 1610. 1669. A. 424. 1001.
 1187. 1214.
φθονεῖν, T. 310. 624.
φθονερός, Ph. 1141.
φθόνησις, Tr. 1214.
φθόνος, T. 382. Ph. 776. E. 641. *ἀνν*
φθόνου, dicto absit invidia, E. 1466.
φθορά, C. 369. A. 1224.
φιλάδελφος, A. 527.
φιλάργυρος, A. 1055.
φίλαυλος, A. 965.
φιλητήιον, A. 524.
φιλίην, osculari, C. 1131.
φίλιος, C. 201. E. 226.
φίλις, Aj. 842.
φιλοκίτις, Aj. 580.
φιλόπονος, Aj. 880.
φιλότης, Ph. 1122. E. 134.
φιλοτήσιος, E. 1073.
φιλοφρόνας, Aj. 751.
φίλτρον, Tr. 584. 1144.
φίλωσ, C. 758. Tr. 628. E. 1471.
φιτύειν, A. 645. Tr. 311. Aj. 1296.
φλαῦρος, C. 395. 1429. Aj. 1162. 1323.
φλαυροῦργος, Ph. 35.
φλεγέθειν, Tr. 99.
φλέγειν, C. 1467. 1695. Aj. 196. 673.
 1278.
φλίψ, Ph. 825.
φλογίζειν, Tr. 95. Ph. 1199.
φλογιστός, E. 58.
φοβεῖν, T. 296. 1013.
φοβερός, ἐπίφοβος, T. 153.
φόνη, C. 1465. A. 419. E. 449.
- φόνημα**, C. 699.
φονητός, Ph. 1154.
φόνιος, T. 24. A. 601. 1239. Tr. 772.
 Aj. 772. 918. Ph. 783. E. 96.
 1422.
φονίσσειν, Aj. 110.
φουτᾶν, T. 477. 1255. A. 785. Aj. 59.
φουτὰς, Tr. 982.
φουτᾶν, Ph. 1209.
φονεύειν, T. 716. E. 34.
φονεὺς, T. 721. 793. Aj. 1026. E. 263.
 1190.
φονή, A. 1003. 1314.
φόνιος, C. 1689. Tr. 833. 841. E. 99.
φορὰ, Tr. 1214.
φοράδην, T. 1310.
φορᾶς, Ph. 700. Hipponoo, 2.
φορεῖν, A. 775. Aj. 1065. Ph. 43. 162.
 706. 712.
φορεῖν, T. 1320. C. 1262. 1357. A. 705.
 E. 269. 420. 752. et passim.
φόρημα, Ph. 474.
φραγματός, T. 1387.
φράζεισθαι, A. 1048. Aj. 1041. E. 213.
 383.
φρενόθειν, Aj. 183.
φρενομόδρος, Aj. 626.
φρευνόν, A. 754. Tr. 52.
φρίκη, T. 1306.
φρίσσειν, A. 997. Tr. 1016. Aj. 693.
 F. 1409.
φρόνημα, A. 169. 176. 207. 355. 459.
φρόνησις, T. 664. Ph. 1078.
φρόνιμος, Aj. 259. E. 1058.
φρονούντως, A. 682.
φρούδος, C. 660. A. 15. 1245. Aj. 264.
 735. Ph. 425. 561. E. 807.
φρουρά, Tr. 226.
φρουρεῖν, T. 1479. C. 1013. Tr. 917.
 E. 74.
φρούρημα, Aj. 54.
φρύαγμα, E. 717.
φύειν, φύναι, T. 593. 601. 627. 822.
 1019. 1404. C. 1294. A. 62. 642.
ἔφον cum participio, ut ἰμείρων ἔφον
pro ἰμείρω, T. 587. περίπων ἔφους, pro
περίπυις, 9. φύειν φρένας, C. 804. E.
 1463.
φυλακτικός, C. 1180.
φυλάσσειν, Aj. 782. Tr. 616. Ph. 766.
φυλάσσεισθαι, Ph. 455.
φυλλάς, C. 676. Tr. 756. Ph. 33.
φύλοπις, E. 1072.
φύξιμος, A. 788.
φυσᾶν, Aj. 918. 1412. E. 1385.
φυσῶν, A. 1238.
φύσις, statura habitus corporis, T.
 740. Tr. 308. *genus*, Tr. 379. Aj.
 1259. Ph. 1310.
φυτεύειν, T. 793. 873. 1404. 1504.
 1514. C. 1324. Aj. 953. Ph. 904.

INDEX IN SOPHOCLEM.

Φύτευμα, C. 698.
 Φυτοσπόρος, Tr. 359.
 Φυτοουργός, T. 1482.
 Φώνημα, T. 324. Aj. 16. Ph. 234.

X.

Χαίνιν, Aj. 1227.
 Χάλαζα, T. 1279. C. 1503.
 Χαλᾶν, T. 1266. C. 203. 840. A. 1187. E. 1468.
 Χάλκασπις, Ph. 727.
 Χαλκιδεύειν, Aj. 1034.
 Χαλκοβόας, C. 1046.
 Χαλκιδεύς, A. 945.
 Χαλκοδάραξ, Aj. 179.
 Χαλκόπλευρος, E. 54.
 Χαλκόπληκτος, E. 484.
 Χαλκόποτος, C. 57. E. 491.
 Χαλκόσομος, Aj. 17.
 Χάλυψ, χάλυξος, ferrum, Tr. 1262.
 Χαμαικοίτης, Tr. 1168.
 Χαρά, A. 1275. Tr. 129. 201.
 Χάραγμα, Ph. 267.
 Χαρίζεσθαι, E. 331.
 Χάρις, C. 586. 779. Aj. 808. 1267. E. 356. εἰς, πρὸς χάριν πρᾶσσειν, T. 1353. C. 1776. χάριν δοῦναι τινί, C. 855. Aj. 1354. ἰπτανύειν, Tr. 998. ἀμείβεσθαι, E. 134. παρέχιν, C. 1183. 1498. προσθίσθαι, C. 767. νέμειν, Aj. 1371. τίνειν, E. 534. κτᾶσθαι πρὸς, ἀπὸ, ἐκ τινός, Tr. 191. 471. Ph. 1370.
 Χαριμονή, Aj. 559.
 Χαροπός, Ph. 1146.
 Χαρτός, Tr. 228. E. 1457.
 Χίμα, Ph. 293.
 Χιμάζιν, T. 101. C. 1504. A. 391. Ph. 1460.
 Χιμαῖρος, A. 712.
 Χιμίριος, C. 1241. A. 335. Ph. 1194.
 Χιμῶν, A. 670. Aj. 207. 671. 1143.
 Χίριος, Aj. 495.
 Χιροδάϊκτος, Aj. 219.
 Χιροδύκτος, T. 901.
 Χιροσοιεύειν, Tr. 898.
 Χιροτίχνης, Tr. 1003.
 Χιρέω, C. 903. χιροῦμαι, active, C. 950. 1009. Ph. 92.
 Χίρωμα, T. 560.
 Χίρων, Ph. 456.
 Χίρηνψ, T. 240. F. 50.
 Χιρόπληκτος, Aj. 631.
 Χίρσος, T. 1502.
 Χηλαργός, E. 861.
 Χηλή, A. 1003.
 Χήρα, Aj. 653.
 Χηρεύειν, T. 479.
 Χθόνιος, C. 948. 1568. 1606. Aj. 832.

Χθονοσιβής, T. 301.
 Χιονόκτυπος, Aj. 696.
 Χλαίνη, Tr. 540.
 Χλιδᾶν, E. 360.
 Χλιδή, T. 888. E. 53. 452.
 Χλωρός, Tr. 849. 1057. Aj. 1064.
 Χνοάζων, T. 742.
 Χνοή, E. 717. 745.
 Χοή, C. 469. 477. 1599. A. 431. 902. E. 406.
 Χολή, A. 1010.
 Χολών, Tr. 1037. Ph. 374.
 Χοραγός, A. 1147.
 Χορύνειν, T. 896. 1093. A. 1151. Aj. 701.
 Χοροσοιός, Aj. 698.
 Χορύνειν, T. 822. C. 368. Aj. 43.
 Χρηάμαι, utor, Tr. 908. Aj. 115.
 Χρέω, χρέζω, oraculo edo, vaticinor, C. 355. 1426. E. 35.
 Χρεία, T. 725. 1174. 1435. 1443. C. 191. 1280. 1755. Aj. 963. Ph. 162. 175. 237. 646. 1004.
 Χρείη, optativus impersonalis χρεῖη, T. 555. 791. C. 268. A. 884. Tr. 162. 166.
 Χρείος, nomen adjectivum, C. 504.
 Χρήζειν τινός, T. 597.
 Χρήσιμος, T. 878. Aj. 410.
 Χρησμός, T. 711. 797. C. 970. E. 38.
 Χρησμοῦδος, T. 1199.
 Χρηστήριον, C. 604. 1331. A.
 Χρίειν, Tr. 677. 691. 834.
 Χρίμαστιν, E. 721.
 Χρόνος, C. 441. Ph. 600. 1446.
 Χρυσανγής, C. 685.
 Χρυσηλάκατος, Tr. 638.
 Χρυσήλατος, T. 1268. Tr. 926.
 Χρυσήσιος, C. 693.
 Χρυσόδειτος, E. 838.
 Χρυσομίτης, T. 209.
 Χρυσόνωτος, Aj. 847.
 Χρυσόρυτος, A. 950.
 Χρυσόστροφος, T. 203.
 Χώμα, A. 1216.
 Χώννυμι, A. 81. 1204.
 Χωρίτης, Aegeo, 4.

Ψ.

Ψάμαθος, Aj. 1064.
 Ψάειν, T. 1465. 1510. C. 856. 863. 1544. A. 619. 862. Tr. 565.
 Ψέγειν, T. 338. C. 977. 1172. A. 689. Aj. 1130. E. 551.
 Ψύδειν, Aj. 1382. A. 369.
 Ψύδεσθαι, T. 461. C. 1145. Tr. 450. 714. Aj. 178.
 Ψυδοκλήρις, Ph. 1306.
 Ψυδομάκωντις, C. 1097.

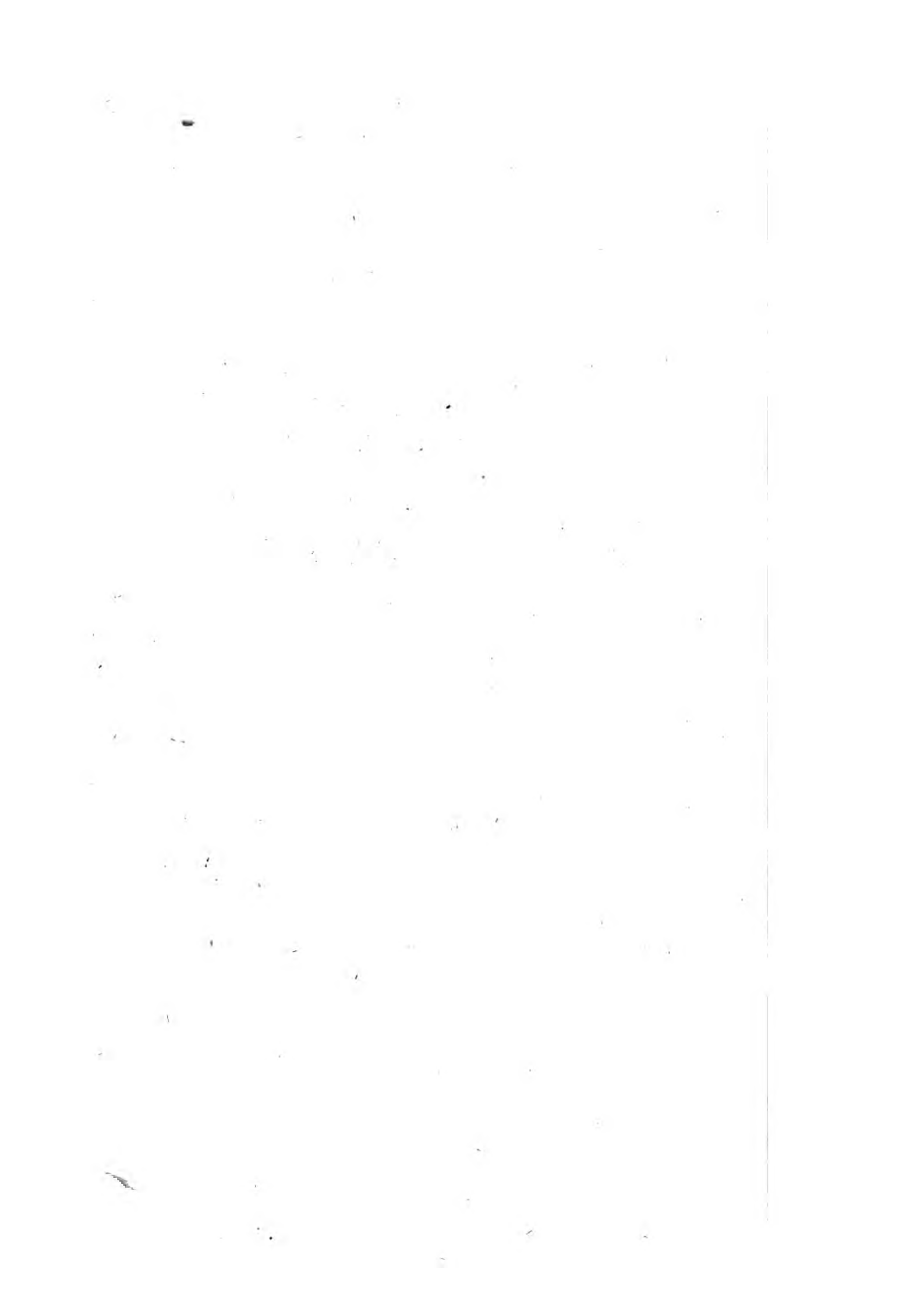
INDEX IN SOPHOCLEM.

ψευδοσομιν, C. 1127.
ψευδοφημος, C. 1517.
ψεύτης, A. 1195.
ψῆ, Tr. 680.
ψηφίζειν, Aj. 449.
ψηφοποιός, Aj. 1135.
ψηφος, T. 607.
ψίθυρος, Aj. 148.
ψιλός, C. 866. 1029. A. 426. Aj.
 1123. Ph. 953.
ψόγος, A. 759.
ψόφος, Aj. 1116.

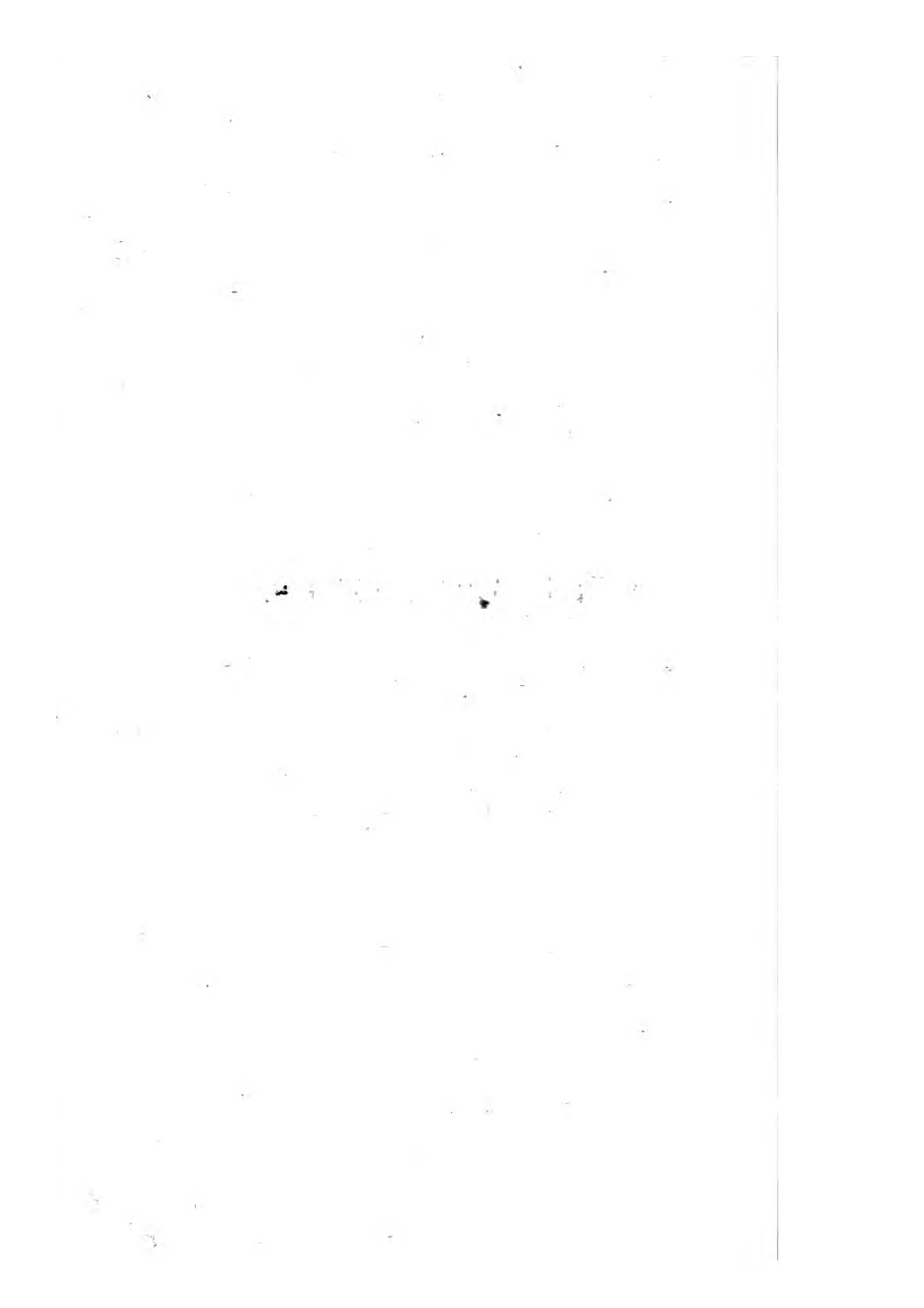
Ω.

ωγύγιος, C. 1770. Ph. 142.
ώγων, E. 1492.
ώδινειν, Tr. 325. Aj. 794.
ώδης, Tr. 42. F. 16.
ώθειν, T. 241. 819. 1382.
ώκυαλος, Aj. 710.
ώκυβαλος, Ph. 710.
ώκυπίστης, Tr. 1044.
ώκυπους, C. 1098. E. 699.
ώκυτόπος, C. 889.

ώλινη, Tr. 928.
ώμητης, A. 697.
ώμοβρῶς, Syndipnis, 9.
ώμόθυμος, Aj. 885.
ώμοκρατης, Aj. 205.
ώμόφρων, Tr. 977. Aj. 931. Ph. 194.
ώμος, A. 471. Aj. 548.
ώνηρ, ό άνηρ, C. 32. 1486. 1663. A.
 766. 1091. Aj. 9. 783. 878. 979.
 991. E. 1221. Ph. 212. et passim.
ώνητος, T. 1123.
ώ πόποι, T. 167. Tr. 855.
ώρα, φροντίς. ώραν ποιείσθαι, C. 278.
ήχειν, 386. *νέμειν*, Tr. 57.
ώσπερει, T. 264.
ώς προς, Ph. 58. T. 1174.
ω ει, ω ου, in unam syllabam coalescunt,
 T. 332. C. 998. Ph. 585.
ώυτός, ό αυτός, T. 557. 1208. Ph. 521.
 E. 917.
ώφίλεια, E. 944.
ώφελειν, T. 141. 314. C. 436. A. 550.
 560. Aj. 681. Ph. 1383.
ώφίλημα, C. 259.
ώφελήσιμος, Aj. 1022.
ώφίλησις, C. 401. Ph. 1406. E. 1031.

VARIAE LECTIONES.

LECTORI.

VARIAS LECTIONES in quatuor fabulas, **Œdipum Coloneum, Antigonom, Philoctetam, et Trachinias,** supeditavit libellus MS. inter Dorvillianos in Bibliotheca Bodleiana adservatus, cujus descriptionem e catalogo depromptam non abs re erit statim subijcere;

“ X. 1. 3. 6. Collatio Sophoclis ed. P. Steph. 1602. viz.

“ 1. **Œdipus Coloneus** cum MS. Palatin. in Bibl. Vatic.
“ n. 283. in membr. sæc. xi.

“ 2. **Antigone et Philoctetes** cum MS. Urbinate in Vaticano
“ Cod. Papyrac. MS. in medio folio n. 141. sæc. xii.

“ 3. **Trachiniæ** cum MS. Palatin. in Vaticano membr. in fol.
“ n. 287. sæc. xi.”

